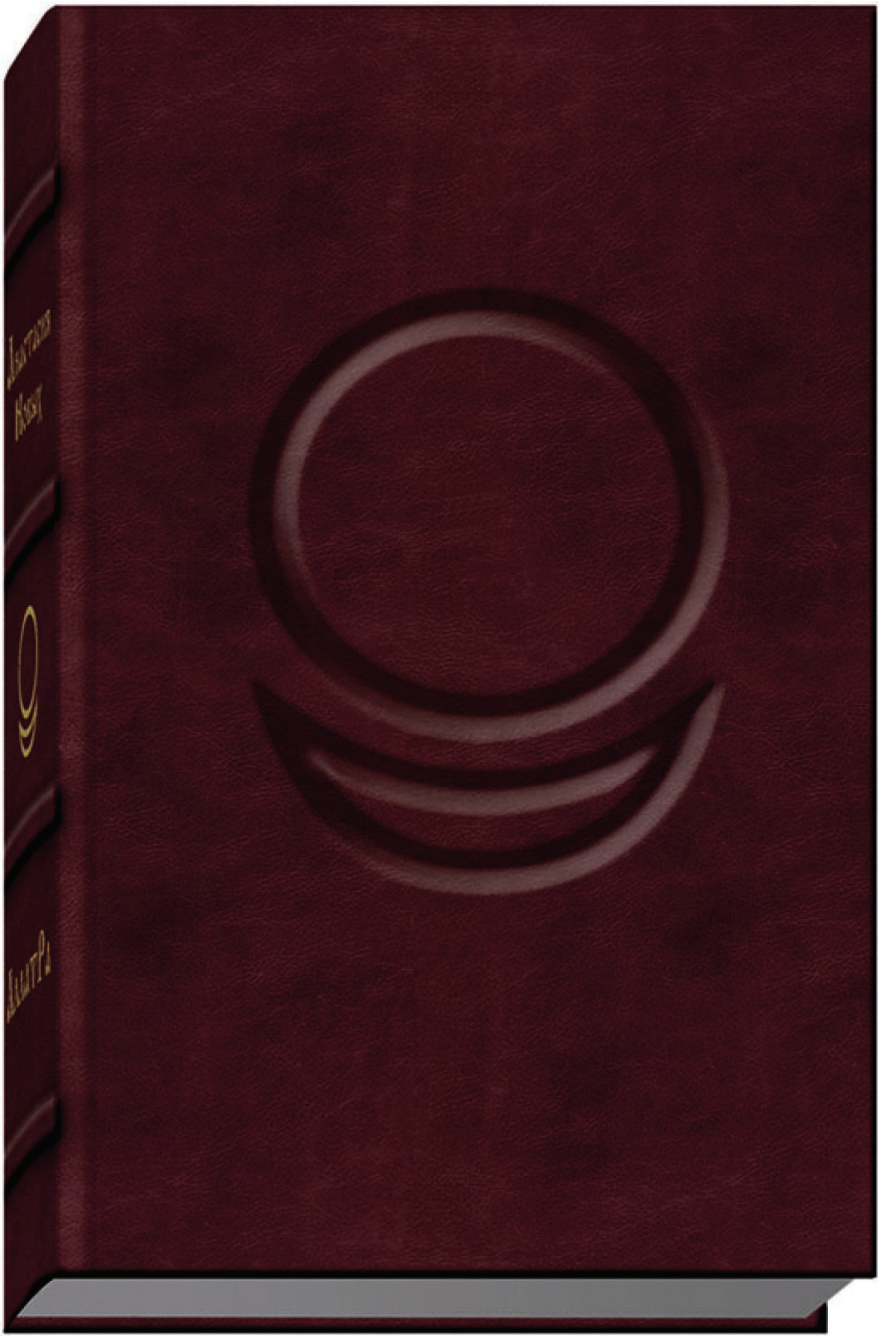

ANASZTÁZIA NOVIH

ALLATRA

Budapest
2025

Minden jog fenntartva. A könyv egyetlen része sem reprodukálható vagy használható fel semmilyen formában vagy eszközzel, elektronikus vagy mechanikus úton A. Novih és az «Allatra» LLC előzetes írásbeli engedélye nélkül.

Az AllatRa című könyv Anasztázia Novih kulcsfontosságú műve, amely alapvető ismereteket tartalmaz a világról és az emberről. A mű eredeti változata, valamint Anasztázia Novih többi könyve is orosz nyelven íródott. Meg kell érteni, hogy minden, ami ezeknek a könyveknek a más nyelvekre történő fordításának tárgyát képezi, már nem az eredeti mű. Ezek inkább a fordítást végző emberek jelentés — és értelmezésfordításai, akik megkísérlik átadni ezt az információt másoknak. A valódi tudáskereső emberek az AllatRa című könyvet csak eredeti nyelven olvassák, hogy megértsék annak nemcsak eredeti jelentését, hanem a könyv lenyűgöző erejét és az igazság szellemét is.

Ez a magyar nyelvű fordítás az eredeti orosz nyelvű változat alapján készült.

ISBN 978-80-69107-05-2

© A. Novih, 2013
© A. Novih, könyvtervezés, 2013
© «Allatra» LLC, 2013
© «Allatra» LLC, 2025, Magyar változat

Ruhába öltözött Angyal sikolya, vagy egy ember szenvedése az Angyallal, a Lelke helyett

Kinek és miért írom e sorokat? Talán mégiscsak önmagamnak. Hiszen, évekig szent helyen tartózkodva, mindössze kétszer voltam felismerve én, emberek által, Isten akaratából, akiknek Lelke szabad volt az elme rabságából. Az emberi elme — az akadály köve, sőt, inkább egy egész szikla, amely a Lélek előtt áll. Nem lehet megkerülni, átugrani. Felfelé mászni a hegyes köveken, körmöket vérig szakítva és visszazuhanva a csúszós elme édes párkányairól, és újra felállni, szellemi erőt gyűjtve, újra mászni... Nem mindenki számára adatott meg. Hiszen a szikla lábánál annyira szép, otthonos, édes és meleg. És a kopott nadrágtól eredő elme, minden illúziót megteremt, amire csak vágysz. Te csak kívánj! Kívánd a földi szerelmet égő tűzhellyel, gyerekeket a faj fenntartására, gazdagságot, dicsőséget — mindegy mit. Csak kívánj! Kívánj, kívánj, és minden megadatik. Egyik vagy egy másik illúzióban, nem számít, csak kívánj! Kívánj! Kívánd a földit...

«De hisz ez olyan nehéz!» — kiáltják sokan. Nem, nem nehéz. Sokszor öltöttem ruhát. Bottal jártam a végtelen úton, csak azzal táplálva a testet, amit leltem. Voltam király is, sokáig uralkodtam számtalan népen. De a ruhám minden egyes alkalommal szorított, nyomott, és zavart élni. Reszketett a félelemtől, betegeskedett, és mint mindenkinél, eleinte sokat

akart, amíg meg nem szelídítettem. Az a vadállat, amelyből minden ruhát szőttek, csak a gazdájától — a Lélektől fél. De sok Lélek jobban fél a vadállatnál, attól a Lélektől, amely zavarja élni őket, úgy, mint engem zavar élni a ruhám. Az ilyen embereket, nem értem én. Lecserélni az Örökkévalóságot egy röpke pillanatért? Mi értelme van ennek? Szenvedni a fenevad bőrének ölelésében, a nadrágot szolgálni, amely napról napra kopik. És ez lenne az élet? Az élet végtelen! Nincs benne szenvedés, nem szakad el, mert lehetetlen elkoptatni a Lelket. A ruhának nincs Otthona, csak egy kamra, ahol ideiglenesen tárolják. Csak a Léleknek van igazi Otthona! És éppen a Lélek az, amely oda törekszik, ahol az Örökkévalóság van, és megteremti ezt az Otthon-érzést, amelyet az ember egész élete során keres.

Rigden Djappo

Az első könyvek megjelenése óta eltelt évek alatt, sok olyan esemény történt, amely ismét meggyőzött arról, hogy egy ember őszinte vágya, hogy segítsen az embereken. A valódi tettek és önfejlesztés együtt, ténylegesen meghozza az elképesztő eredményeket. A lényeg pedig nem annyira a könyvekben, az anyag olvasásában, mint a bennük nyújtott Tudás megértésében és gyakorlati alkalmazásában van. A könyv a Tudás átadásának eszköze. A Tudás nem «tulajdon» vagy «következtetés», hanem a felülről jövő, az évszázadokon átívelő bölcsesség fogalmában található. A Bölcsesség, mint Nyitott Kapu, hogy belépjünk abba a csodálatos magasabb szellemi állapotba, amelyen keresztül a felvilágosodás érkezik Attól, Aki mindent teremtett. Abból a Bölcsességből, amely mindig volt, van és lesz, még akkor is, ha az emlékezet emberi közvetítőiről a korok porában elhalványul.

Pontosan ez a Bölcsesség, mint igazi mag, jótékony hajtásokat hoz az emberben, segítve őt abban, hogy kiszabadítsa elméjét az emberi félelmek fülkéjéből, a tévhitek sötét, szűk boltívei alól, legyőzze a materiális gondolkodás szilárdságát, és megnyissa maga előtt a Valóság végtelen ismeretének birodalmát. Segít neki, hogy felülemelkedjen földhözragadt énjén, hogy előítéletek és anyagi szemellenzők nélkül, a szellemi látás magaslatáról szemlélje a világot. A bölcsesség őszinteséggel és céltudatossággal ruházza fel az embert, gazdagítja a megértést, növeli felelősségét az élet szellemi minőségéért.

Ez olyan örök Bölcsesség egy spirituális embernek, mint az életet adó nedvesség a jó magból kibújó hajtásnak. Lehetővé teszi az emberi problémák gyökerének megértését és a szellemi lét körülményeinek javítását. Ez biztosítja a fő *kulcsokat* az ember és a világ többtagú valóságának megértéséhez, *forrásként* szolgál arra, hogy egyedi feltételeket teremtsen egy alkotó Szellemi társadalom létrehozásában az ember által az anyagi Állati elme kegyetlen világában. Az örök bölcsesség lehetővé teszi az ember számára, hogy szellemileg átalakítsa önmagát, megismerje a múlt-, és jövőbeli események lényegét. Ez a Bölcsesség az általa létrehozott teremtő elv, amely megnyitja az utat az Örökkévalóság felé mindenki előtt, aki Azt elfogadta.

Rigden: Jelentős a különbség azok között, akik elméből tesznek fel kérdéseket, és azok között, akiket az Igazság keresésének vágya vezérel. A világban csak az elmét, az emlékezetet és a tudást tanítják a logikától. És az Igazság megismerésekor el kell sajátítani az önfejlesztés, a tudatosság és a megértés emelt szintjét azokról a mély szellemi érzésekről, amelyek a Lélektől származnak. Végül is a szellemi tapasztalat az elme határain túl található...

Anasztázia: Igen, ön korábban beszélt erről, de csak most, évek óta, minden nap önmagamon dolgozva, amikor elkezdtem érezni és átfogóan tudatosítani az információkat, a gyakorlatban rájöttem, hogy mi az a szellemi tapasztalat, ami kívül esik az elmén. És ebben sokat segített nekem a világ és önmagam szellemi megértése, köszönhetően az egyedülálló Tudásnak, amely ön által érkezik a világba.

Nem telt el sok év az első könyvek megjelenése óta, amelyeken keresztül a Bölcsesség szellemi magjait megosztották az emberekkel. Az emberek nemcsak hálával fogadták a könyveket. Sokuk lelke, mint egy sértett húr, találkozva ezzel a Bölcsességgel, halhatatlan ünnepi hangot bocsát ki. Sőt, ezek a könyvek még azokat az embereket is tétovázásra késztetik választásukban, akiknek tudatában az Állati kezdet dominál. Az emberek elkezdtek keményebben dolgozni önmagukon, megpróbálták irányítani gondolataikat, megérteni fejlődésük

mozgásirányát, szellemi szükségleteik lényegét, és meglátni a hagyományos hiedelmek örök magvait. E könyvek olvasói nemcsak felébredni, hanem szellemileg is növekedni kezdtek. Ez pedig a kérdéseik alakulásában észlelhető. Az első kérdés, amely általában a többségnél merül fel, az emberi elmétől jövő kérdés: valóban léteznek-e a könyvek főszereplői vagy sem, kitaláció ez vagy igazság, különösen a főhős Szenszei? (Rigden kedvesen elmosolyodott). Más emberek a belső lelki örömüktől sietnek feltenni egy kérdést a fogyasztói gondolkodás sablon formájában: «Olvastam az új könyvet, mikor fog megjelenni a következő?» Megint mások megpróbálnak bekapcsolódni a könyvekben felvázolt szellemi gyakorlatokba, valójában anélkül, hogy megváltoztatnák anyagi prioritásaikat, így állandóan vitás állapotban vannak önmagukkal. És a belőlük fakadó kérdések azonos természetűek, azt mondják, szellemi gyakorlatokkal foglalkozom, de nem történik csoda, és semmi nem változik az életemben.

Rigden: Az ember kettős természetű. Az ember elméje könnyen elmozdulhat egyik végletből a másikba, ezzel zavart és instabilitást keltve benne. A külső csak a belsőnek a tükröződése.

Anasztázia: De vannak olyanok is, akiket átitat a Tudás mélysége. Ez teljesen felforgatta az életüket. Nincs szükségük annak bizonyítására, hogy a szellemi elsőbbséget élvez az elme logikája felett. Stabilak az életválasztásukban. Ezek az emberek Lélekben tiszták, tudatuk nem merül el a világ egocentrizmusa és személyes kétségeik mocsarában. Olyanok, mint a lótuszvirágok: amikor a napsugarak megvilágítják őket, a Fényhez vonzódnak. Ezért a belsővel kapcsolatos kérdéseik minősége náluk teljesen *más*. Kérdéseik nem a logikából fakadnak, nem az emberi

elméből, hanem a mély érzésekből, mintha láthatatlan kommunikáció lenne a Lelkek között.

Rigden: Mély érzések — ez egy különleges nyelv, amely eltér az emberitől. Amikor az ember legyőzi magában a változatlant, minden nap dolgozik önmagán, fejlődik, szellemileg átalakítva magát mint emberi lény, akkor megvilágosodik. Amikor az ember szellemileg növekszik, szembesül elméjének kérdéseivel. A szellemi gyakorlatok tapasztalata felismerteti vele, hogy az anyagi agy korlátozott felfogású, a testhez tartozik, a test pedig romlandó és véges. A benne lakozó lélek láthatatlan, de örök. Megértette, hogy az érzéki tapasztalatokat nem lehet megbízhatóan átadni az elme szavaival. Végül is a szellemi gyakorlatok — csak eszközök, amelyek segítenek feltárni, megismerni és kibontakoztatni a legmélyebb emberi érzéseket, amelyek segítségével folytatott kommunikáció az ő nyelvükön, a Túlvilág Legmagasabbjaival, a legmélyebb érzések nyelvén zajlik. Ezért az isteniről nem lehet közvetlenül beszélni, mivel minden gondolat csak allegória lenne. Az isteni nyelv ugyanis *más*, nem az elme, hanem a legmélyebb érzések nyelve, amelyet bármely ember Lelke megért. Ez az emberi lelkek egyetlen nyelve. Ez az Igazság nyelve.

Anasztázia: Igen, az ilyen tapasztalatok valóban gyakorlással járnak. Megértettem, hogy jelentős különbség van az elme asszociációi és a legmélyebb érzések megértése között. Nehéz szavakkal átadni a saját tapasztalatainkat. Bár az emberek, akik veled egy szellemi hullámhosszon vannak, minden szó nélkül megértenek téged.

Rigden: Az a kérdés, hogy miként lehet megosztozni saját szellemi tapasztalatainkkal és megmagyarázni

az embereknek az igazi Valóságot, mindenkor aggasztotta azokat, akik valóban megismerték az Igazságot. Nehéz szavakkal átadni a személyes szellemi tapasztalat tartalmát, mert ez egy teljesen *más*, az anyagi világgal ellentétes világ megismerésének élménye. Más szavakkal, mindent, amit mondasz, az anyagi gondolkodás ennek a világnak a tapasztalati prizmáján keresztül értelmezi, következésképpen vagy félreérti, vagy torzítja az érzékelését. Ezenkívül a hallgatók ezreiből csak egyesek fognak meghallani. A többieknek nem lesz haszna ebből. **Végül** is, **a Valóság határait csak az ismeri, akinek a Szeme figyeli őt.**

Anasztázia: Vannak gazdag élettapasztalattal rendelkező olvasók is. Emberi mércével mérve sok szempontból sikereket értek el az életükben, sokat elértek, elsajátították azt a képességet, hogy sokat változtassanak a körülöttük lévő világban. A tudás megérintette Lelküket, de az elme tudásával való érintkezésből adódó rezonancia nem ad nyugalmat nekik. És bár életük tapasztalatai alapján logikából tesznek fel kérdéseket, a kérdések lényege szellemi életükből fakad. Érződik, hogy ezek az emberek nem az agy tétlenségéből, hanem a világ jobbá változtatásának szükségessége miatt akarják tudni a választ. Az egyik ilyen kérdést fontosnak és jelentősnek tartottam feltenni Önnek, mert a rá adott válasz alapvetően megváltoztathatja az emberek világképét és befolyásolhatja a civilizáció globális választását. A kérdés a következő: «Van-e olyan tudás, amelyet az emberek nem lesznek képesek katonai célokra felhasználni, de ezek az információk képesek lesznek megrendíteni a hivatalos tudományokat, és elvezetni a kíváncsi elmét a közvetlen tudományos bizonyítékhoz az anyagi világ Szellemi világból való eredetéről, vagyis a világ Isten általi teremtéséhez?»

Rigden: Igen, látom, hogy ez a kérdés az Igazságra szomjazó embertől származik... Nos, mivel az emberek már feltesznek egy ilyen kérdést, itt az ideje, feltárni rá a választ. Igen, van ilyen Tudás. A csillagászat, vagy inkább az asztrofizika tudományához kapcsolódnak, amely a világűrben zajló jelenségeket, a kozmikus testek és rendszereik evolúcióját és kölcsönhatását tanulmányozza. Figyelembe véve, hogy az asztrofizika jelenlegi fejlődési szakaszában a modern fizika új felfedezéseit alkalmazzák, a tudományos és a technológiai fejlődés legújabb eredményeit használják fel, ezért az az információ, amellyel gazdagodni fog, sok szempontból hozzájárul majd maga a fizika, mint tudomány, amely a természeti jelenségek általános törvényszerűségeit tanulmányozza. És ha az emberek elég mélyen megértik a fizika törvényeit, a tudomány segítségével képesek lesznek eljutni arra a valódi bizonyítékra, hogy a Szellemi világ elsődleges és az anyagi világ másodlagos. Következésképpen, ez megváltoztatja az emberek életének minőségét és értelmét, és egy újabb utat nyit meg az Igazság eléréséhez, mégpedig a tudomány révén.

Anasztázia: Ez a tudás valóban nagyon időszerű lenne. Ha jól tudom, az asztrofizikusok megpróbálják megvizsgálni az evolúciós problémákat és megválaszolni az ókori kérdéseket: «Mi volt?» és «Mi lesz?». A tudomány modern ugrása ellenére azonban ezt az embereknek meglehetősen nehéz megtenni. Ennek pedig számos oka van. Ismeretes, hogy manapság a csillagokról szóló ismeretek nagyrészt az égitestek elektromágneses sugárzásának spektrális elemzésén alapulnak, vagyis az égitestektől a Földig érkező elektromágneses hullámok gyenge áramlásának tanulmányozása során kapott információkon. Mindez, a látható fény mellett — rádióhullámok, infravörös, ultraibolya, röntgensugárzás, gammasugárzás —

különböző hullámhosszúságú elektromágneses hullámok, amelyek vagy rövidebbek, vagy hosszabbak, mint az emberi szem számára látható sugarak. Általánosságban elmondható, hogy az emberek amilyen eszközöket találtak ki, a tudomány legújabb eredményeinek köszönhetően, azt is látták.

Rigden: A legkülönfélébb természetű, sok hullám kozmikus óceánja között, ezek a modern tudomány által ismert elektromágneses hullámok, csak kis sugárzási intervallumot foglalnak el a spektrumban.

Anasztázia: Pont ebben van a probléma. Végül is a modern asztrofizikusok munkája olyan, mint egy olyan ember, aki megpróbálja kideríteni, mi az egész jelenlegi világ, miközben egy szűk résen keresztül néz, amely csak korlátozott területet mutat, a távoli múltat, nem pedig a jelent, nem is beszélve a jövőről. Ha feltesszük a kérdést, hogy mi a modern tudomány szerint ugyanaz a fény, akkor a válasz az lesz, hogy ennek a koncepciónak a szűk értelmében — ezek az emberi szem által észlelt frekvencia tartományban lévő elektromágneses hullámok, szélesebb értelemben pedig az optikai sugárzás. A tudósok által ismert fényterjedési sebességre tekintettel nem meglepő, hogy sok olyan jelenséget látnak, amelyek régen történtek meg a csillagokkal. Vagyis, valójában megfigyelik a több millió évvel ezelőtt lezajlott folyamatokat…

Rigden (mosolyogva)**:** Nos, igen, ... amikor a homo sapiens faj még nem létezett ezen a bolygón.

Anasztázia: Érdekesnek bizonyul... A tudósok úgy vélik, hogy a modern ember nem később,mint 40 ezer évvel ezelőtt jelent meg, és az első «hiteles» Homo, mintegy 2 millió évvel ezelőtt, mint a Föld emberi

fajának képviselője. És ha figyelembe vesszük, hogy ugyanannak az Andromeda-ködnek a fénye, mint az egyik legközelebbi galaxis, több mint 2 millió éve érkezik hozzánk, akkor kiderül, hogy nem azt látjuk, ami most van, hanem azt, ami volt abban az időben, amikor még csak sejteni sem lehetett az emberi jelenlétet a Földön.

Rigden: Pontosan. És akkor mit mondjunk a messze galaktikán kívüli objektumokról? Az emberek abban az állapotban látják őket, amelyben több milliárd évvel ezelőtt voltak. A csillagok, még a legrövidebb életűek is, sokkal tovább élnek ugyanahhoz az emberi civilizációhoz képest. Nem is egy hétköznapi emberről beszélek, mint «értelmes egyénről», aki röpke létezése során gyakran nem érti meg a valódi rendeltetését, nem is beszélve többről. Élete, akár a gőz, egy pillanatra megjelenik, és máris eltűnik...

Emellett az emberiség maga is a gyorsan eltűnő civilizációkhoz tartozik. Bár az emberek periodikusan megkapják a Tudást, de sok esetben ennek a Tudásnak nincs ideje megjelenni a világban, mivel azonnal felhasználják a magukhoz hasonlók fölötti hatalom megszerzésére. Ez valójában az emberi választás az Állati kezdet felé. Csak keveseknek sikerül felhasználniuk ezt a tudást szellemi fejlődésükhöz. **A választás eredménye olyan, mint a víz, amely ennek vagy annak a tárolóedénynek a formáját veszi fel.**

Anasztázia: Sajnos, ez megfigyelhető a jelenlegi civilizációban is, ahol az embert káros szenvedélyei rabszolgává teszik. Egy nemrégiben bemutatott példa: a földközeli űrkutatást szinte azonnal a ballisztikus rakéta és az atombomba létrehozása után kezdték feltárni.

Rigden: Ha az emberiség globálisan nem változtatja meg prioritásait a szellemi irányú gondolkodásra, akkor a civilizációra szomorú sors vár. Az ilyen civilizációk általában rövid életűek és viszonylag rövid időn belül léteznek, mivel háborúkban elpusztítják önmagukat.

Anasztázia: Hát igen, száz év, mint ezer, semmi az Univerzum skáláján. Természetesen a halandó embernek nem kell beszélnie az űrobjektumok globális gyakorlati megfigyeléséről.

Rigden: Az emberi élet pillanatnyi, ez igaz. De az ember sokkal több, mint csupán a test. Ezért, kezdetektől fogva sok tudást kaptak az emberek, elsősorban az emberi szem számára láthatatlan jelenségekről. Tehát, az ókori idők óta az emberek tudtak a világ és az Univerzum felépítéséről, valamint az emberi lény többdimenziós voltáról, lényegéről és küldetéséről. Más kérdés, hogy az emberi Ego hogyan bitorolta az ilyen Tudást, amelyet a korlátozott anyagi elme felismerhetetlenségig kiforgatott, és milyen formában őrizte meg a mai napig.

Anasztázia: Sajnos, mintha szándékosan, manapság a világ népeinek mindezen ősi tudását mitológia és ősi «primitív hiedelmek» formájában mutatják be az embereknek. És az ókori emberek tudásáról tanúskodó «kényelmetlen tények», amelyek a mai tudomány számára a legutóbbi időkig még ismeretlenek voltak, nem kommentálódnak. Igen, emellett az egész tudomány kizárólag a materialista gondolkodáson alapszik. Az asztrofizikában, például, a csillagászati események tanulmányozására, gyakran alkalmaznak analitikai módszereket modellek és elméletek felépítésére és jóslatok készítésére.

Rigden (elnevette magát)**:** A pusztán materialista világnézet recsegő szekerén nem fogsz messzire eljutni a valódi tudományban. Ennek ellenére előbb-utóbb egy igazi tudós olyan tudományos magasságokba jut, ahol a meglévő támaszok, amelyeken az emberi következtetések teljes láncolata nyugszik, használhatatlanná válnak. Manapság az emberek gyakran megpróbálják a láthatatlant a láthatóval magyarázni. Tehát kiderül, hogy ez a «bánat az elmétől», sok esetben eltérést okoz az elméletek és a véletlenül felfedezett tények között. Ugyanazoknak a tudósoknak még mindig nincs világos elképzelésük arról, mi például, valójában az elektromos áram, mi a gravitáció vagy a fekete lyuk. És ennek ellenére alkalmazzák ezeket a fogalmakat... De ahhoz, hogy globálisan megértsük és belemélyedjünk e jelenségek természetébe, alapvetően *más* világképre van szükség, minőségileg eltérőre az anyagi világlátástól eltérően.

Anasztázia: A Szellemi világ jelenségeinek megértésére?

Rigden: Pontosan.

Anasztázia: Egyszer azt mondta: «Az Univerzum olyan hatalmas, hogy nem fér bele az emberi tudatba. De nincs egyetlen olyan hely sem, ahol a legvékonyabb orvosi tűt be lehetne helyezni úgy, hogy a hegye valamihez ne támaszkodna vagy megérintene valamit».

Rigden: Ez valóban így van. És válaszolva a kérdésre, csak néhány nagyon fontos asztrofizikai témát érintek, természetesen az emberi gondolkodás számára hozzáférhető formában. De az **elmondottak lényegének megértése a tudomány embereinek globálisan *eltérő képet* adhat a világ rendjéről**.

Kezdem a modern elmélettel és feltételezéssel, amely sztereotip a modern művelt elme szempontjából, az Ősrobbanásról, amely — ahogy a tudósok vélekednek — az Univerzum születésekor történt. Ezt a népszerű hipotetikus elméletet a termodinamika törvényeivel támasztják alá. A megadott feltételezés szerint az Univerzum egy ponttá lett összenyomva, és a robbanása után olyan tárgyak jelentek meg, amelyek körülbelül egymilliárd tonna tömegűek és proton nagyságúak voltak.

Anasztázia: Ahogy mondani szokták, amit jelenleg tudnak, azzal is igazolják. A tudósok úgy gondolják, hogy elég jól tanulmányozták a fizikának ezt az ágat, amely a hőegyensúly törvényeivel és a hő másfajta energiává történő átalakításával foglalkozik. Még maga a termodinamika kifejezés is, görögből lefordítva, nagyon jól jellemzi a tudományos közösségben folyó vitáikat: a «therme» — hőt, meleget, a «dynamikos» — «erős»-t jelent. Valójában mindegyik vitájuk tele van hővel és indulattal.

Rigden: A szenvedélyes beszéd még nem a tudás szintje, egy vihar — még nem az esőzések évszaka. Erős a vitában az egyik győzelmének örül, a *tudó* viszont ezredeknek hoz győzelmet.

Anasztázia: Tudomásom szerint, a modern tudományban az «erős» és a «hozzáértő» arány katasztrofális az előbbiek száma és az utóbbiak érezhető hiánya szempontjából. A tudással rendelkező ember bármelyik kutatócsoportban értékes. Olyan, mint egy proton (a görög fordítás jelentése «prōtos» — «első»), mint ez az alapvető részecske, mindig pozitív töltéssel rendelkezik, és része az összes atommagnak. Ugyanígy, a tudással rendelkező ember, akin, mondhatni, minden tudomány rajta alapszik a csapatban.

Rigden: Ez helyes. Remélem, hogy a Tudás, amelyet az emberek megkapnak, megnöveli a *tudók* számát, akik nemcsak a tudományban, hanem a társadalomban is megváltoztatják a világ megértését, beleértve az Univerzum eredetét érintő kérdéseket is. Mint már mondtam, ma az emberek naiv módon feltételezik, hogy az Univerzum egy ponttá lett összenyomva, és annak «Nagy robbanás»-a után mintegy egymilliárd tonnás és proton nagyságú tárgyak jelentek meg. Sőt, ez a téves elmés feltételezés azt állítja, hogy ezek a tárgyak nem mások, mint mikroszkopikus fekete lyukak. Sajnos, ki kell ábrándítanom a lelkes «teoretikusokat», ilyen proton méretű és körülbelül egymilliárd tonna tömegű objektumok nem léteznek.

De van egy következő jelenség az űr természetében — ezek olyan tárgyak, amelyek információhalmazokból (felhalmozódásokból) képződtek az anyag kibocsátása során, amikor az utóbbi a fekete lyuk cselekvési zónájába esik.

A legnagyobb és «legnehezebb» vegyületek, amelyek információhalmazokat alkothatnak, a protonnál valamivel nagyobb tárgyak, amelyek súlya valamivel kevesebb, mint egy gramm, pontosabban 0,8 gramm. Ezek az objektumok rövid élettartamúak, vagyis csak a másodperc töredékéig léteznek, ezt követően külön «téglákra» bomlanak. Az ilyen tárgyak kialakulása valóban közvetlenül kapcsolódik az úgynevezett fekete lyukakhoz az Univerzumban.

Anasztázia: A tárgyak valamivel nagyobbak, mint egy proton? A legújabb tanulmányok szerint a proton sugara 0,818414 femtométer (1 fm = 10^{-15} méter). Ha figyelembe vesszük azt, amit mondott, hogy ezeknek az objektumoknak a tömege valamivel kevesebb, mint

egy gramm, akkor egy igazán «nehéz» tárgyat kapunk a mikrovilág számára. Ez valóban nagyon érdekes információ. Ezzel kapcsolatban az embereknek legalább három kérdése lehet. Mik azok az információs klaszterek, «téglák»? Mit jelent az információ törlése az anyagról? És hogyan függnek össze ezek a részecskék a fekete lyukakkal az Univerzumban?

Rigden: Ebben az anyagi világban minden, beleértve azt is, ami a mai napra ismert az emberek előtt, a szubatomi részecskéktől az atomig, a cipőjén lévő porszemcséktől a távoli űrben található galaxishalmazokig, minden létezik a rendezett információknak köszönhetően. Pontosan a rendezett információ hozza létre az anyagot, ad tulajdonságokat, térfogatot, alakot, tömeget és egyéb jellemzőket. Szeretném felhívni a figyelmet arra, hogy most nem az emberi agy által ismert információ fogalmáról beszélünk, hanem annak némileg eltérő megnyilvánulásáról. Bár az «információ» szónak még a szokásos emberi megértésben is több jelentése van, többek között «gondolkodni, tanítani, magyarázni», «látszatot, formát adni, formálni, alkotni».

Az érthetőség kedvéért ezt a rendezett információt feltételesen «információs téglának» hívjuk. Mik az információs téglák a gyakorlatban? Talán, ezt egy könnyen érthető asszociatív példával magyarázom. Képzeld el, hogy egyfajta kísérlet elvégzése mellett döntöttél. Ehhez szükség van: vízre, üveg akváriumra és apró téglákra, a formák kirakásához, melyek olyan könnyűek, mintha habból lennének, színük pedig mondjuk nem közönséges fehér, hanem átlátszó. A te tetteid: egy üres üveg akváriumban átlátszó habtéglából állítasz össze egy gyönyörű kastélyt (mint például egy gyerek építési készletet), sok szobával, tornyokkal és így tovább. Ha az egyik átlátszó tégla a

másikhoz kapcsolódik, akkor megjelenik egy bizonyos szín, amely a szemnek látható. Vagyis, a fejedben van egy *terv*, hogyan lehet kastélyt építeni, megvan az *akarat* annak létrehozására, *és* vannak *erők*, amelyeket hozzáadsz ehhez a *szokatlan anyaggal* való *építéshez*. Aztán felépítetted a várat, amely az ilyen összerakásnak köszönhetően láthatóvá vált, és máris megcsodálhatod szépségét, nagyságát, bonyolult építészetét.

Ezután folytatva a kísérletet, feltöltöd az akváriumot vízzel. Mi fog történni? Tegyük fel, hogy a víz olyan erővel (nyomással) tölti meg az akváriumot, hogy tönkreteszi az épített várat. Ugyanakkor a habtéglák, amelyek egykor a várának falai, teteje és elemei voltak, most a víz felszínén kezdenek lebegni: egyesek külön-külön, ismét láthatatlanná válnak, mások pedig csoportosan lebegnek — klaszterekkel, amelyek még mindig szemmel láthatóak maradnak, mivel összekapcsolódnak egymással. Végül, a víz nyomása alatt az egész szerkezeted külön téglákká válik szét, amelyek ismét átlátszóvá válnak, és ahogy mondani szokták, a kastélyának nyoma sem marad. Ha eltávolítod az összes vizet az akváriumból, az átlátszó habtéglák az aljára süllyednek. Önmagukban, a terved, akaratod és erőhatásod nélkül, nem fognak alkotni egy rendesen épített várkastélyt. Ez csak egy csomó kaotikus átlátszó habtégla lesz, a szem számára láthatatlan. Az akváriumot tetszés szerint rázhatod, ameddig akarod, akár örökké, összekeverve őket, soha nem válnak kastéllyá, amíg nem építed újra.

Tehát, ezek a feltételes átlátszó téglák képletes összehasonlítást jelentenek **az anyagot létrehozó információkkal, amelyek bizonyos paramétereket adnak hozzá: alak, térfogat, tömeg stb**. A látható vár — az már **a rendezett információ egyik anyagi**

terméke, amelyből elemi részecskék atomok, molekulák, kémiai vegyületeket és így tovább képződnek, azaz az Univerzum anyaga. És végül: **az akarat, a teremtés terve és a cselekvés ereje — ezek a spirituális világ erejének fő összetevői, amelyek ebben a világban is megnyilvánulnak**.

Anasztázia: Azt akarja mondani, hogy minden anyag alapja az információ.

Rigden: Helyes. Ugyanez az atom elemi részecskékből áll, amelyek viszont bizonyos számú információs téglából állnak. És ez így van, bármit is érints az Univerzumban. De elég eltávolítani az információkat, ahogy az, amit anyagnak nevezünk, eltűnik, mint egy fánklyuk, miután megette.

Anasztázia: Vagyis, az alapvető nézet az eseményre: amíg a fánk ott van — a lyuk is ott van, ha a fánkot megeszik — a lyuk is eltűnt. Tehát eltűnik az anyag? Nincs információ — nincs az anyag megnyilvánulása?

Rigden: Tökéletesen igaz. Egyébként érdekes tény: az anyag mennyisége az Univerzumban folyamatosan változik, és ezek az ingadozások mind a növekedés, mind a csökkenés irányában nagyon jelentősek. Ugyanakkor az **információ mennyisége mindig stabil, aminek következtében a Világegyetem teljes tömege a Teremtés napjától napjainkig nem változott egy milliárdnyi grammal sem**.

Anasztázia: Igen, itt van min elgondolkodni.

Rigden: Tehát, a Világegyetemben az információ mennyisége a Teremtés napja óta állandó. De ha még egy információs tégla is eltűnik, akkor az egész Univerzum is eltűnne.

Anasztázia: Egy rész eltűnt — az egész eltűnt. Most kezdem megérteni, hogyan fog véget érni a történet az Univerzum terjeszkedésével.

Rigden: Az Univerzum egyszerűen kibővül egy bizonyos méretig és eltűnik. Minden zseniális, mint mindig,egyszerű... A világegyetem ezen információs téglái soha nem tűnnek el sehol, vagyis nem hagyják el az Univerzumot (a mi példánkban az akváriummal), és szigorúan rendezett módon léteznek benne. Hangsúlyozom, hogy ezek önmagukban, bizonyos szerkezeti terv és az Építő akarata nélkül, csak rendezetlen kupacok lennének (káosz az akvárium alján). Ami pedig az Univerzum anyagi világát illeti, ezek az információs téglák — az anyag kialakulásának egyéb jellemzői mellett, ahogy már mondtam — meghatározzák annak tömegparamétereit is. **Meghatározzák a megteremtett anyag konkrét helyét a világegyetemben. Éppen a rendezett információ, vagyis azok az információs téglák, amelyek szigorúan a helyükön vannak, különböztetik meg a kvarkot a kvazártól. Mondhatjuk úgy is: az információ «főterv» szerinti rendezettsége teszi élővé az Univerzumot.**

Anasztázia: Vagyis, azt akarja mondani, hogy ezen a világon minden szigorúan rendezett, egy bizonyos terv szerint létezik, az Építő akarata és ereje szerint. De ez azt bizonyítja, hogy Univerzumunk mesterségesen jött létre, és nem önmagában alakult ki kaotikusan, ahogy azt feltételezik!

Rigden: Teljesen igaz, és ez tudományosan bizonyítható! Nem is olyan nehéz, *ha abba az irányba menni, ami a korábban jelzett könyveiben van megadva, és összefoglalni az itt megadott információkkal, valamint a legutóbbi tudományos felfedezésekkel...*

Az Univerzum élete állandó információcserében nyilvánul meg, ami mozgásba hozza az anyagot; amely önmagával kölcsönhatásban elsődleges fizikai és kémiai reakciókat vált ki. Következésképpen, különféle folyamatok zajlanak le: például, masszív csillagok robbanásai, újak születése és így tovább.

Anasztázia: Egyébként, a masszív csillagok robbanásairól... Tudja, a csillagászat és a hozzájuk kapcsolódó tudományok iránti érdeklődésem éppen akkor keletkezett, miután elmondta, hogy **Agapit Pecherszkij élete és aktív munkája során, különösen 1054 nyarán, egy fényes csillag jelent meg, amely nappal is látható volt**. Ezután ön pontosította, hogy a fény a Földre egy szupernóva-robbanásból érkezett, amely a Galaxis Bika csillagképében található. Azt olvastam, hogy ennek a szupernóva kitörésének maradványait a táguló Rák-köd és a közepén lévő neutroncsillag (pulzár) formájában figyelték meg, amilyenre a felrobbant csillag átalakult. Érdekes módon, a rádióhullámok nyalábja éppen erről a pulzárról most is csúszkál a Földön, mint egy forgó jeladó nyalábja a tengeren, jelként a hajók számára.

Meglepő módon, ez volt az első neutroncsillag az Univerzumban, amelyet a tudósok azonosítani kezdtek egy szupernóva-maradvánnyal. Csodálkoztam, hogy állítólag a mérete csak 25 km, mintegy város nagyságú csillag, és energiát szolgáltat a hatalmas Rák-ködnek. A neutroncsillag sűrűsége nagyon magas. A legérdekesebb az, hogy a közelmúltban elkezdték a Rák-köd ezen pulzárja váratlanul erőteljes gamma sugárzásának rögzítését.

Rigden: Sok érdekes dolog történt az utóbbi időben nemcsak ezen a bolygón, hanem az űrben is.

Anasztázia: Igen, az új csillagok születési folyamata nagyon érdekes és informatív...

Rigden (mosolyogva)**:** Kétségtelen, hogy így van, de ez a folyamat sok modern elmélet számára eléggé romboló... Tény, hogy a csillagkeletkezés látható folyamata, amelyet a tudósok ma megfigyelhetnek, az úgynevezett csillag előtti mag kialakulásával kezdődik. Más szavakkal, a csillagászok, a modern felszerelés ellenére, csak a sűrű gáz- és porcsomók kialakulásának szakaszában képesek «észlelni» (meglátni, rögzíteni) egy új csillag keletkezését. Vagyis, amikor az anyag kölcsönhatás eredményeként energiát kezd sugározni, különösen azt, amit az emberek «fénynek» neveznek. És csak a spektrumok tanulmányozása után, amelyek egyértelműen jelzik a tömörítést, az egyes területek tömörítését a gázfelhőkben, vonnak le következtetéseket egy új csillag keletkezéséről. A csillagászok nem tudnak válaszolni arra a kérdésre, hogy ezek a felhők hogyan hatnak egymásra, és mi készteti őket az összehúzódásra. Ahogyan nem tudják megválaszolni, honnan származnak és miért keletkeznek maguk ezek a gáz- és porfelhők, és még inkább, miért és hogyan képződnek ebből a felhőkből származó kis mennyiségű anyagból nemcsak különálló csillagok, hanem néha egész csillagcsoportok.

Az a tény, hogy az összes modern elmélet, Einstein általános relativitáselméletétől kezdve a termodinamikai törvényekig, a «látható anyag» kölcsönhatásain vagy logikailag kiszámítható viselkedésén alapszik. Bár itt sok bonyolult eset van. Vegyük például, ugyanazokat a fekete lyukakat az Univerzumban — ezek titokzatos, a modern tudomány által fel nem tárt anyagot elnyelő objektumok. Mielőtt azonban megvizsgálnám ezeket az eseteket, valamint

feltárnám azokról a tárgyakról a kérdést, amelyek kialakulása közvetlenül összefügg a fekete lyukakkal, először szeretném tudni, hogy mit tudsz a fekete lyukakról?

Anasztázia: Nos, nem annyira sokat, mint szeretnék... A fekete lyukak láthatatlanok egy külső megfigyelő számára, mivel nem engedik szabadon a fényt, semmilyen más sugárzást vagy a tudomány által belülről ismert testet. Ma csak közvetett jelekkel próbálják felfedezni őket, tanulmányozva a környező anyaggal való kölcsönhatásukat... Úgy számítják, hogy a fekete lyuk meghajlítja maga körül a tér és az idő geometriáját.

Az asztrofizika fejlődésének ezen szakaszában feltételezzük, hogy a fekete lyuk a világűr bizonyos lokalizált területe, amelyet hatalmas űrtestek korlátlan gravitációs összenyomódása képez. Ahogy megértem, ez egyfajta gravitációs sír, amelybe ha beleesett, akkor el is tűnt. Ennek a területnek a határait nevezzük eseményhorizontnak. Sugara pedig a gravitációs sugár. Úgy gondolják, hogy közvetlenül függ a lyukba beszívott anyag mennyiségétől. Ahogy a fekete lyuk tömege növekszik, annak mérete lineárisan növekszik, vagyis a sugara nő. Ennek a tárgynak a mérete különböző lehet...

A csillag evolúciójának modern elmélete a fekete lyukak kialakulását veszi figyelembe a hatalmas és szupermasszív csillagok összeomlása következtében. Tudomásom szerint, amikor a nukleáris üzemanyag kimerül, és a csillag belsejében a termonukleáris reakciók megállnak, akkor a gravitáció hatására csökken az a magas hőmérséklet és nyomás, amely megakadályozta a csillag összehúzódását. Ha egy csillag tömege kevesebb, mint a Nap tömegének

háromszorosa, akkor az nem lesz fekete lyuk, hanem csak neutroncsillaggá vagy fehér törpévé válik. De, ha egy csillag tömege meghaladja a Nap tömegének háromszorosát, akkor a tudósok úgy vélik, hogy ez már nem tudja elkerülni a katasztrofális összeomlást. Minden anyaga gyorsan eltűnik az eseményhorizont alá, és a csillag fekete lyukká válik...

A csillag evolúciójának ugyanazon modern elmélete alapján úgy gondolják, hogy 100 milliárd csillag között legalább 100 millió fekete lyuknak kell lennie. A mi galaxisunkban, állítólag több ezer fekete lyuk barangol, és teljesen elnyeli az összes gáz- porfelhőt és csillagot, amelyek «akaratlanul» a fekete lyukak útjában állnak. Vannak feltételezések, amelyek szerint a Nap milliárdjainak tömegével azonos szupermasszív fekete lyukak találhatók a Galaxisunk közepén.

Rigden: Nos, ez nem rossz. Nagyjából megérted, hogy a világ tudománya manapság milyen pontokon toporog, miközben belemerül az értelmetlen viták körébe.

Anasztázia: Lehet, nem ismerem eléggé alaposan a megbeszélések részleteit, de, mint mondják, van egy általános elképzelés. Igen, és mi keltette még fel érdeklődésemet. Feltételezik, hogy a fekete lyukon belül az idő és a tér jelentősen torzul a hatalmas gravitáció miatt. A szokásos euklideszi geometria ott egyszerűen helytelen lehet, mivel a párhuzamos vonalak keresztezhetik egymást stb. Olyan véleményeket is mondanak, hogy elméletileg a fekete lyukban mindennek a középpontjába kell esnie, ahol később a csillaganyag olyan mértékben összenyomódhat, végül igy egy végtelenül sűrű ponttá alakul, vagyis szingularitás keletkezhet.

Rigden: Igen, ezt egyszerűen a teoretikusok próbálják következtetéseiket az Ősrobbanás kitalált elméletéhez illeszteni. Elképzeléseik szerint, egy végtelenül sűrű pontból származott, ahol állítólag az Univerzum összes anyaga összpontosult és összenyomódott, és amikor ebben a «pontban» *valami* kiváltotta az Ősrobbanást, az anyag minden irányba kezdett szétrepülni, és megkezdődött az Univerzum tágulási folyamata. Annak a ténynek köszönhetően, hogy sok kérdés merül fel, amelyekre az anyagi világnézet helyzetéből származó tudósok nem tudnak válaszolni, zavaros modern elméletek merülnek fel. A szerzők egyszerűen zsákutcába vezetik egymást. Az általuk ismert adatbázis segítségével próbálják megmagyarázni. Ennek eredményeként, miközben kidolgozzák az Univerzum vagy például, a fekete lyukak eredetének elméletét, hasonló helyzetbe kerülnek, mint az elefántról szóló mesék. Vagyis, ahelyett, hogy foglalkoznának azzal a kérdéssel, hogy honnan tűnt fel az elefánt, miért mozog és akar enni, tanulmányozzák az elefántok mozgási pályáját az afrikai szavannában, annak valószínűségét, hogy az elefántok milyen növényeket ehetnek útjuk során, a növények elérhetősége a településen, és milyen tulajdonságokkal rendelkeznek ezek a növények. A tudósok számára ez így alakul: amit látnak, azt megvitatják, vagy, amit nem látnak, és ami nem illeszkedik világszemléletükbe, az elvileg nem létezik számukra.

Anasztázia: De talán, a legviccesebb ebben a modern elméletben, véleményem szerint, az úgynevezett «kezdeti fekete lyukak». A tudósok szerint, állítólag közvetlenül az Ősrobbanás után alakultak ki, körülbelül 14 milliárd évvel ezelőtt, amikor megkezdődött az univerzum terjeszkedése. Úgy gondolják, hogy a fekete lyuk mindig készen

áll bármilyen sugárzás vagy anyag elnyelésére, így növelve annak tömegét. Feltehetően, a tudósok szerint, a fekete lyukak mérete változhat: az ultra-kicsitől (mindössze 1015 gramm tömegű, amely állítólag mind a mai napig fennmaradhat az Univerzum hatalmas területein), egészen a szuperóriásig és a szupermasszívig, amelyek hipotetikusan a galaxis közepén helyezkednek el.

Még akkor is, ha feltételezzük, hogy az ősrobbanás után az anyag millió éven át a lehető legnagyobb sebességgel szétszóródott minden irányba, és csak ezután alakult ki egyetlen ultra kicsi fekete lyuk, amelynek tömege csak 1015 gramm volt, de kielégíthetetlen «akut gasztronómiai étvággyal», most az univerzum helyett egy óriási fekete lyuk lenne.

Rigden: Örülök, hogy megérted ezt. Ilyen elméleti forgatókönyv szerint az univerzum még legalább öt milliárd évvel ezelőtt megszűnt volna létezni.

Anasztázia: Teljesen helyes megjegyzés. De általában, a fekete lyukak, ez egy érdekes, izgalmas téma, különösen, amikor olyan emberek műveit olvasod, akik maguk is törekszenek az ismeretekre, hogy felfedezzék az Univerzum titkait és az emberek számára írnak. De sok olyan mű létezik, ahol a szerzők fekete lyukakról beszélnek, egyértelműen csak unalomból. Nyilvánvalóan, úgy készítették műveiket, mint abban az orosz közmondásban: «Ahol tüsszenteni kellett — ott vessző, ahol csuklani — ott kettőspont, és ahol egy kis dohányt szippantani — ott pont»... Tehát, a tudomány különféle fordulatainak külső megfigyelőjeként, a fekete lyukakról alkotott benyomásom olyan, mint egy népszerű viccben: «Amit a tudomány tud erről a témáról, az az, hogy nem tud semmit».

Rigden: Valahogy úgy is van. Sok tudós eltéved, erőfeszítéseit összpontosítja, sőt néha az egész életét a zsákutca elméletének kidolgozására vesztegeti. Az embereknek egyszerűen hiányzik az alapvető — *a* ***Tudás*** *és a* kutatási *irányvonalban való tájékozódás*. Ezek birtokában lehetséges csak teljes forradalmi áttörést elérni nemcsak a tudományban, hanem a társadalom fejlődésében is. Biztos vagyok benne, hogy azok az információk, amelyeket már elmondtam és a jövőben el fogok mondani, nagyban hozzájárulnak mindehhez, ha lesz rá emberi választási lehetőség.

Anasztázia: Tehát, mi is valójában a fekete lyuk?

Rigden: Valójában az, amit az emberek az Univerzum skáláján **fekete lyuknak hívnak, egy átmeneti jelenség, amelynek önmagában nincs tömege. A fekete lyukak megjelenése és eltűnése az Univerzumban, bármilyen mennyiségben, nem sérti az Univerzum teljes tömege állandóságának törvényét. Még a gigantikus fekete lyuk is általában meglehetősen rövid ideig létezik, tömege nulla. Azonban az asztrofizikai átalakulásokban betöltött szerepe kolosszális**.

Asszociatív módon összehasonlítanám a gondolattal. Végül is, a gondolat nem látható. Nem mérhető és nem érinthető meg, de létezik, mióta megjelent a tudatunkban. A gondolatnak van volumene (térfogata) (legalábbis tájékoztató jellegű). Rövid Idejű a létezésében, mert gyorsan más gondolatok váltják fel. A gondolatnak nincs tömege, de óriási következményekkel járhat az anyagi világban. Valójában, ez Semmi.

Anasztázia: Semmi?! A mai emberiség értelmében Semmi — ez jobb esetben, vákuum.

Rigden: Ez a vákuum nem annyira üres. Egy egyszerű példa. A csillagközi térben az úgynevezett nagy vákuum érvényesül. Átlagos sűrűsége kevesebb, mint 1 molekula köbcentiméterenként. És ha összehasonlításként vesszük az emberek által létrehozott legritkább vákuumot, akkor köbcentiméterenként körülbelül 100 000 molekula van. A tudósok már megértették, hogy még a teljes vákuum is, amelyben feltételezzük a részecskék teljes hiányát, nem «tulajdonságok nélküli» abszolút üresség. A modern fizika már megközelítette a fizikai vákuum elméletét, ahogy a tudósok a kvantált mezők legalacsonyabb energia állapotát nevezték. A fizikai vákuumot ebben az elméletben valódi részecskék hiánya jellemzi, ugyanakkor mindenféle virtuális részecskét tartalmaz. De van még egy elmélet (bár makacsul nem ismeri el a «hivatalos tudomány»), amely részecskék és antirészecskék (hat osztályos) létrehozását veszi figyelembe az elsődleges vákuumból a hát mentén történő rétegeződéssel, valamint a jobb és a bal torziós mezők megjelenésével — egyfajta katalizátor, amely provokálja a durva anyag születését. Kik vannak közelebb az Igazsághoz, eldönti az idő. A probléma az, hogy sok tudós, aki meg akarja érteni az Igazságot, valójában szembesül annak hamis tükröződésével a tudatában. Sietnek meghirdetni a maguk számára legkényelmesebb elméleteket, és sokáig védeni azok «helyességét», életéveket pazarolva rá, saját és mások «idegeit», anélkül, hogy elgondolkodnának az elméjükben megjelenő ilyen inverzió mély okain. Az emberek, valójában még mindig tudnak sokat a láthatatlan világról, arról, hogy az Állati elme milyen erős ebben a világban, és mennyire fontos, hogy minden ember vigyázzon a maga szellemi tisztaságára. Végül, is ez utóbbi tárja fel a határtalan Igazságot az őstermészetében.

Anasztázia: Igen, felidéztem ezt a részecskék és antirészecskék létrehozásának elméleti sémáját. Meglepő módon, ott is minden egy ferde kereszt sémája szerint történik... Egyszer régen ön nagyon világosan asszociatívan hasonlította össze az Univerzumot az óceánnal, amelyben minden a határáig telitett. És mi az a fekete lyuk az Univerzumban, ha ezt a feltételes összehasonlítást használjuk az óceánnal?

Rigden: Az univerzumban egy fekete lyuk viszonylag úgy néz ki, mint egy légbuborék az óceán vizein. De csak úgy néz ki, de nem felel meg annak, mivel az óceán vizein lévő buborék tele van levegővel, és az Univerzum hatalmas területein lévő fekete lyuk egyáltalán nincs tele semmivel, legalábbis e jelenség emberi értelmzésében.

Anasztázia: Más szóval, a fekete lyuk olyan, mint egy Valami, egy idegen eredetű, nem jellemző az anyagi világra?

Rigden: Igen, úgy is mondhatjuk.

Anasztázia: Említette, hogy a fekete lyuk óriási szerepet játszik az Univerzum asztrofizikai átalakulásaiban. Kérem, meséljen erről többet, a fekete lyuk fő funkcióiról, legalábbis asszociatív példákkal.

Rigden: Nos, a fekete lyuk funkciói nagyon feltételesen összehasonlíthatók az immunválasszal, pontosabban az emberi test immunsejtjeivel, amelyek megvédik a szervezetet a betegségek különböző kórokozóitól, azonosítják és elpusztítják az ilyen patogén vagy degenerált sejteket (tumorsejtek) stb.

Ha egy idegen kórokozó bejut testünkbe, legyen az vírus vagy patogén mikroba, az immunsejtek

megtalálják és elpusztítják őket. Ha valamelyik sejt, vagy sejtcsoportok hibássá válnak, nem működnek, és például kontrollálatlanul osztódni kezdenek, az immunsejtek helyreállítják a rendet az ilyen «engedetlen» sejtek elpusztításával. De egy ilyen összehasonlítás az Univerzumban található fekete lyukak vonatkozásában nem lesz teljesen helyes, mivel az immunsejtek folyamatosan szörföznek testünk hatalmas területein, és a megengedett határok «megsértőit» keresik.

Viszont a fekete lyukak hirtelen jelennek meg az Univerzumban a Semmiből, és csak ott, ahol az szükséges, majd ugyanoda, a Semmibe tűnnek el. Ráadásul azonnal eltűnnek, gyakran (de nem mindig) hátrahagyva maguk után a fizikai világban csillagdarabok egész halmazát, valamint hatalmas por- és gázfelhőket, amelyeket a modern eszközökkel viszonylag könnyű észlelni. Ez a maradék anyag, a fő «kórokozó» anyag megsemmisülése után, mondjuk, hasonló a szeméthez, amely a kőaprító és -feldolgozó műhelyben hullott le a szállítószalagról.

Ezt nehéz megmagyarázni, hogy Valami hogyan jelenik meg a Semmiből, néha teljes csillaghalmazokat lerombolva, és tűnik el a Semmibe. **Ugyanakkor a fekete lyuk valóban jelentősen torzítja maga körül a téridőt, és hatalmas gravitációs vonzereje van, befolyásolva a környező anyagot.** A fekete lyuk az egyetlen, amit valódi Ürességnek lehet nevezni — Semmi, hiszen az emberi értelemben, nincs semmi anyagi.

Anasztázia: Hát igen, a tudományos-materialista szemlélettel rendelkező emberek számára nehéz lesz megérteni... Végül is, a fenti információkat figyelembe véve, ebben az esetben felmerül a kérdés, és akkor

a Semmiből ki vezeti ezt a folyamatot? Ki tárja fel az ilyen hibák jelenlétét az Univerzumban, és járul hozzá a fekete lyukak megjelenéséhez és eltűnéséhez pontosan ezeken a területeken?

Rigden: E folyamatok megértéséhez, nem is beszélve képletekké történő átalakításáról, alapvetően *más* világnézettel kell rendelkezni.

Anasztázia: Ön említette, hogy **a fekete lyuk tömege nulla**. És hogyan dolgozzák fel az anyagot, amelyet elnyel? Azt mondta, hogy az Univerzum legnehezebb mikro objektumainak kialakulása közvetlenül összefügg a fekete lyukakkal. Szóval, mégiscsak kell lennie valamilyen tömegnek?

Rigden: Azt hiszem, ha megérted a fekete lyuk «munkájának» elvét, a kérdések önmagukban eltűnnek. Tehát, hogyan vonzza a fekete lyuk az anyagot, és hová tűnik el? A fekete lyuk, mondjuk, egyfajta rendellenes régió. Megfoghatatlan szerkezetként az Univerzum azon részein jelenik meg, ahol a mezők bizonyos zavart okoznak. Célja: a zavarokat okozó anyag elpusztítása. A fekete lyuk jelenlétének ténye az Univerzum adott helyén tér-idő deformációt okoz. Vagyis, maga indít el egy bizonyos mechanizmust, amely torzítja az idő zökkenőmentes lefutását egy adott térben. Ez bizonyos kölcsönhatásokhoz vezet, amelyek eredményeként, hatalmas gravitáció keletkezik, amely vonzani kezdi az anyagi struktúrát. Ez, gondolom, érthető?

Anasztázia: Igen.

Rigden: Akkor megyünk tovább. Amikor az anyag vonzódik, a töredékek, például a hold nagyságúak, már a közeledéskor is kezdenek deformálódni a hatalmas gravitációs erő miatt. És amikor az anya

az akkréciós zónába kezd belépni, itt létrejön a legerősebb gravitációs mező, és az anyag darabokra szakad. Egyfajta húsdarálóvá válik.

Anasztázia: Pontositsa, kérem, itt az «akkréciós zóna» kifejezést ugyanabban az értelemben használják, mint a modern tudósok? Ez az akkréciós korongra utal, mint egy erőteljes sugárzás forrására, amely egy fekete lyuk körül forog, és akkor képződik, amikor a közeli szomszédos csillag vagy csillagközi gáz anyaga gravitációs terének hatására ráesik (elfogadja) erre a tárgyra. Így? Más szavakkal, amikor az anyag ütközik a fekete lyukkal, körülötte keringeni kezd, és ezzel a leggyorsabban forgó korongot képezi?

Rigden: Igen. Nagyon fontos pillanat történik egy ilyen «anyag őrlése» alatt. Az erő itt olyan, hogy egyszerűen eltolja egymástól az információs téglákat, amelyek már nem lehetnek bizonyos szigorúan meghatározott helyzetben, ezért elszakadnak az információs rendjüktől. Amint az információs rendszer elvész, az a sorrend, amely miatt létrejött ez az anyag, mint olyan, az információ elvetésre került az anyagi struktúrából, és az anyag eltűnik. Van itt egy paradoxon, mivel maga a fekete lyuk nem befolyásolja az információs téglákat, hanem közvetlenül az anyagot. Ez utóbbi nagyon erősen vonzódik, és az információs téglák eltolódnak, ennek eredményeként az anyag eltűnik.

Anasztázia: Ez azt jelenti, hogy az információ nem semmisül meg. Az anyag információ alapján jön létre, és amikor az információt törlik, az anyag megszűnik létezni.

Rigden: Helyes. Ha ezt az egész folyamatot feltételes kísérletünk asszociatív példáján mutatjuk be, akkor a következőket kapjuk. Képzeld el, hogy láthatatlan

műanyag habtéglákból álló kastélyt építesz, és így láthatóvá teszed. Ezután óvatosan emeld fel, és egyszerűen dobd be a vízzel töltött akváriumba. Mi fog történni? Természetesen, miután a víznek ütközött, a kastély apró részekre bomlik. Vagyis, a mi esetünkben egy más állapotba kerül: az anyag eltűnik, és csak az információ marad meg azoknak a nagyon elsődleges láthatatlan hab műanyag tégláknak a formájában, amelyek továbbra is lebegnek a víz felszínén. A kérdés a következő: «Hova fog eltűnni maga a kastély (anyag)?» Világos, hogy a kérdésem miért von mosolyt az arcodra. Azt fogod mondani: «Ugyanarra a helyre, ahova a fánklyuk miután megetted». És teljesen igazad lesz.

Most képzeld el, hogy az akvárium egy kicsit nagyobb, és legalább tíz olyan ember áll ott, mint te, kastélyokkal a kezükben. És mindannyian szinte egyszerre dobjátok a kastélyaitokat az akváriumba. Amikor a kastélyaitok vízzel érintkeznek, a műanyag építő habtéglák (egyedi információs blokkok vagy csoportokba kapcsolt tömbök) nem maradnak lebegve a víz felszínén, hanem azonnal elpattannak róla (mintha valami rendkívül sűrűvel szembesülve), mint egy teniszlabda az aszfalttól. Elképzelted ezt? Nos, ez egy kissé torz modellje a fekete lyuk «működésének».

Anasztázia: És mi történik az információs blokkokkal, ezekkel a klaszterekkel? Végül is, ez a legkisebb, de mégis látható anyag. Ugye, még nincsenek szétválogatva láthatatlan információs téglákra?

Rigden: (mosolyog)**:** Ügyes vagy, látom, hogy figyelemmel kíséred a helyzetet... A fekete lyuk alakja gömb alakú. Az anyagból történő információkibocsátás során, amikor az információs téglákat elszakítják a feldolgozott anyagtól, néhányukat egész csopor-

tokban, — klaszterekben, különítik el. Ezek a klaszterek rövid életű, 0,8 gramm tömegű tárgyakká válnak, amelyek háttérsugárzás formájában közvetlenül e gömb «pólusaiból» származnak. És maga a «pólusok» fogalma ebben a szférában relatív, mivel itt fontos a megfigyelő helyzete és a feldolgozott anyag felhalmozódása ehhez a szférához képest.

Anasztázia: Úgy tűnik, hogy a fekete lyuk közelében lévő anyaggal zajló folyamat jól hasonlítható egy számítógépes lemez formázásához, amikor a lemezen lévő összes információt töröljük. Miért rövid élettartamúak ezek az objektumok, és miért csak a másodperc töredékéig léteznek?

Rigden: Mert nincs életprogramjuk. Egyszerűen külön információs építőelemekre bomlanak. A paradoxon az, hogy az információs blokkok egyidejűleg két állapotban léteznek: energiaként és anyagként (ezen információs blokkok klaszteréként, amikor az anyagi részecskét alkotják). Más szavakkal, valahogy egyszerre nem léteznek és léteznek. Az egyes információk építőkövei nem rendelkeznek tömeggel, de az információ létrehozza az anyagot tömegével, valamint terével, gravitációjával és idejével. Az információkat pedig Az irányítja, Aki mindent létrehozott. Az információt olyan erőként hozta létre, amely képes létrehozni az anyagot alkotó energiákat (az emberi értelemben).

Egyébként, ezek az információk építőkövei a kevés információból álló részecskék (a neutrin hasonlók) kialakulásukkor nagymértékben eltorzítják Einstein «jól megkomponált» relativitáselméletét. Az a helyzet, hogy ezeknek a részecskéknek némelyike szerkezetük «egyszerűsége» miatt, csak kis mértékben lép kölcsönhatásba az Univerzum többi részecskéjével, legalábbis a mi dimenziónkban, ami lehetővé teszi

számukra, hogy az Univerzum hatalmas kiterjedésén olyan sebességgel haladjanak, amely jelentősen meghaladja a fény sebességét.

Anasztázia: A fénysebességet meghaladó sebességgel? Ebben az esetben az ilyen részecskék jelenlétének ténye nemcsak Einstein elméletének átgondolására kényszeríti az embereket, hanem a modern fizika számos más aspektusát is.

Rigden: Kétségtelen, hogy valamit át kell tekinteni. Viszont ez jelentősen elmélyíti az anyag kölcsönhatásának folyamatait az Univerzumban. És *talán* közelebb hozza az emberiséget az idő olyan fizikai megnyilvánulásának ismeretéhez, mint a tér... Tehát, a világ leggyorsabb és legnehezebb mikroobjektumai is információs téglákból állnak, ahogy minden más... is.

Anasztázia: És ha hipotetikusan elképzelnénk, mondjuk... egy neutroncsillagot, amely ilyen nagyon nehéz, rövid életű tárgyakból állna, ez azt jelenti, hogy mérete több százszorosára csökken, tömege pedig megnő, így a csillag gravitációs összehúzódása is megnő. Nagyjából elmondható, teljes gravitációs összeomláson eshet át, és a fekete lyuk állapotába kerülhet?

Rigden: Hipotetikusan, természetesen, bármit el tudunk képzelni. De a valóságban ez lehetetlen, mert összeegyeztethetetlen az anyagi szerkezet jellegével. Bármely anyagi struktúra egyszerűen összeomlik egy ilyen erő hatására, vagyis megszűnik anyagként létezni, mert egy ilyen folyamat során bizonyos feltételek keletkeznek, amelyek elkerülhetetlenül eltolják az információs téglákat egymástól. A gravitációs erőknek is megvannak a maguk határai, így ilyesmi egyszerűen

lehetetlen. Vegyük például, a fekete lyuk közelében zajló folyamatokat. Ezek a rövid életű objektumok, amelyekről meséltem, meglehetősen gyorsan felosztlanak az egyes információs építőelemekre, amint az őket összekötő energia csökkenni kezd.

Nehéz megérteni ezeket a folyamatokat elfogult, a világot pusztán anyagi felfogású elmével. Végül is, előbb vagy utóbb az ember szellemi fejlődése során szembesülni fog az ilyen korlátozott megértés határával, amely egy teljesen más világot és teljesen más törvényeket rejt. Nem számít, milyen hatalmas egy csillag és hány naptömeg van benne, soha nem lesz képes átalakulni a modern értelemben vett fekete lyukká, mert az anyag soha nem lesz képes teljes gravitációs összeomláson átesni. Végül is, az anyag információs építőelemekből áll. Az információs téglák pedig elpusztíthatatlanok, nem lehet sem megsemmisíteni, sem megváltoztatni őket, **mennyiségileg stabilak és állandóak az Univerzumban**.

Anasztázia: Most már értem, miért van a fekete lyuknak nulla tömege. A fekete lyuk, mint a nem anyagi világ objektuma, egyszerűen feltételeket teremt, egy olyan erőt, amelynek közelében a fő cselekvés zajlik, vagyis durván szólva a felesleges anyag megsemmisítésre kerül. Szinte olyan, mint egy radírgumi, amely megtisztítja a papír felületét a feliratoktól. Az anyag teljesen eltűnik anélkül, hogy valaha is a fekete lyukba kerülne. Mi határozza meg a fekete lyuk méretét?

Rigden: A fekete lyuk nagysága mondjuk a «kóros» anyag mennyiségétől függ (lehetetlen másként nevezni ezt az anyagot), amely megsemmisítésnek van kitéve az Univerzum egy adott területén. A fekete lyuk bármilyen méretű lehet: nagy és kicsi is. Ezen

világűrbeli folyamatok jobb megértése érdekében talán egy nagyon feltételes asszociatív példát kellene megemlítenem az emberi tevékenységgel kapcsolatban. Képzeld el, hogy az embernek a tisztás egy bizonyos részén gyomot kell kaszálnia. Látja ezt a tisztást, és kiszámolja, hogy mekkora erőt kell alkalmazni és mennyi időbe telik ez a munka. És később, egy szép reggelen megjelenik a tisztáson, és elvégzi a tervezett munkát, ami, valljuk be, meglehetősen váratlan a gyomok számára.

Más kérdés, ha ilyen gyomok az egész területen vannak. Itt, hogy elpusztítsa őket, az ember nagyobb kapacitásokat használ fel, például technika formájában, további emberi erőforrások bevonásával és így tovább. Vagyis, az erő alkalmazásának pontja a «patológia» területétől, az erő alkalmazásának módja pedig a konkrét munka mennyiségétől függ.

Anasztázia: Jó példa... Általánosságban elmondható, hogy a modern fizikában a tömeg eredetének kérdése, mint olyan, még mindig nyitott. Sőt, a tudósok maguk is kiemelik ezt a kérdést, mint az egyik alapvetőt. Sok elmélet és feltételezés ellenére sem sikerült megbízhatóan megállapítani, miért van egyes részecskéknek tömege, másoknak pedig nincs. Jómagam korábban, amíg mélyebben nem érdeklődtem e kérdés iránt, természetesnek vettem a tömeget, mint minden anyagi tárgy bizonyos tulajdonságát. Mindenki megérti, hogy az elefánt nehezebb, mint egy légy, ezért tömege nagyobb.

De mint kiderült, itt sem minden olyan egyértelmű, ha belemerülünk a mikrokozmoszba. A tudósok megállapították, hogy vannak olyan részecskék, amelyeket «eleminek» neveznek, amelyeknek tömege

nulla. Az ilyen tömeg nélküli részecskék egyik képviselője (nyugalmi állapotban) a jól ismert foton, a fény kvantuma.

Rigden: Ez valóban egy olyan kérdés, amelyre a tudomány még mindig nem tud válaszolni, mivel a javasolt elméletek kerete korlátozza. És ezek az elméletek, annak ellenére, hogy hajlamosak bonyolultabbá válni, még mindig nem tudnak megbízható választ adni olyan fontos kérdésekre, amelyek az Univerzum működésének mélyebb megértésére vonatkoznak, például: «Pontosan, mi adja meg a tömeget egyik vagy másik fajta részecskének?», «Miért különböznek a részecskék tömegei?»

Úgy véljük, hogy a test tömege közvetlenül függ az anyagtól, amelyet tartalmaz, és amely atomokból áll. De mi képezi az atomok alapját? A modern felfogás szerint az atomok elektronokból, protonokból és neutronokból állnak. Feltételezzük, hogy a protonok és neutronok kvarkokból képződnek. És az elektronokat és kvarkokat tekintik az emberek valóban elemi részecskéknek...

Anasztázia: Igen, feltételezni — az még nem rendelkezni. Ez a háromdimenziós tér lakójának örök «hiszek — nem hiszek» logikai játéka: amit nem látok a ma elérhető eszközök segítségével, az a természetben nem létezik.

Rigden: Minden embernek megvan a maga módja az Igazság megismerésére, néha számos megpróbáltatás és hiba legyőzésével. A gondolatok tisztasága és az elme rugalmassága azonban lehetővé teszi egy igazi tudós számára, hogy szélesebb körű képet kapjon a világról, és eltávolítsa a kiszabott sablonokat.

A kérdés nem a Tudásban, hanem az emberi felfogásban rejlik.

Anasztázia: A legviccesebb az, hogy ha pártatlanul megnézzük az elemi részecskék viselkedésének elméleti leírásait, amelyeket az elmúlt száz évben javasoltak, az a benyomásom támad, hogy minden következő elmélet megpróbálja eltakarni azokat a hiányosságokat, ahol elődje repedést mutatott a legújabb kísérleti felfedezések eredményeiben. Lehet, hogy teljesen más megközelítésre van szükség ebben a kérdésben... Meg tudná mondani, hogy mit jelent a tömeg globális szinten?

Rigden: Valójában azonban minden sokkal egyszerűbb, mint az emberek gondolják. Az anyag mennyisége (térfogata, sűrűsége stb.), Valamint a Világegyetemben való jelenlétének ténye nem befolyásolja az Univerzum teljes tömegét. Az emberek csak a háromdimenziós tér perspektívájából szokták érzékelni az anyagot a benne rejlő tömeggel. Ahhoz azonban, hogy mélyebben megértsük a témát, ismerni kell az Univerzum sokdimenziósságát. A látható anyag térfogata, sűrűsége és egyéb jellemzői, amelyeket az emberek ismernek, sokszínűségükben (beleértve az úgynevezett «elemi» részecskéket is) már az ötödik dimenzióban megváltoznak. Mégis, a tömeg változatlan marad, mivel ez az anyag «életéről» szóló általános információ része a hatodik dimenzióig. **Az anyag tömege — csak információ az egyik anyag és egy másik kölcsönhatásáról, bizonyos körülmények között.** Mint már mondtam, a rendezett információ anyagot hoz létre, és meghatározza annak tulajdonságait, beleértve a tömeget is. **Tekintettel az anyagi Világegyetem többdimenziósságára, a tömege mindig nulla.** Az anyag teljes tömege

az Univerzumban csak a Megfigyelők számára lesz óriási a harmadik, negyedik és ötödik dimenzióból...

Anasztázia: Az Univerzum tömege nullával egyenlő? Mindez a világ illuzórikus természetére utal, amelyet a világ népeinek számos ősi legendája is megemlít.

Rigden: A jövő tudománya, ha a könyveidben jelzett utat választja, képes lesz megközelíteni az Univerzum eredetének és mesterséges létrehozásának kérdéseit.

Anasztázia: Van még egy kérdés. A modern tudományban vannak olyan feltételezések, hogy szinte minden nagy galaxis magjában szupermasszív fekete lyukak találhatók. Ez megfelel a valóságnak?

Rigden: Nem. Ez a feltételezés azért jelent meg a tudósok körében, mert az aktív galaxisok nagyon erős sugárzást bocsátanak ki, és a csillagok úgy mozognak ezeken a központokon, mintha valami olyan vonzaná őket, ami a modern berendezések számára láthatatlan, de nagyon masszív. A galaktikus magokban azonban nincsenek fekete lyukak. Csak ott kissé eltérő törvények vannak érvényben.

Anasztázia: A spirális galaxisokat az elsők között fedezték fel. Van-e különleges szerepe a spirális alaknak az Univerzum mikro- és makro világában?

Rigden: Igen, és ez kapcsolódik az energiák strukturált mozgásához, valamint az információk tárolásához és cseréjéhez, vagyis a fejlett fizikához. Ha alaposan tanulmányozni ezt a kérdést, rájövünk, hogy **az anyagi világban sok dolog spirál alakban van elrendezve**, vagy spirális mozgást végez, a mikro- és a makroobjektumoktól kezdve a makroobjektumokig.

Vegyük például, világunk mikro objektumait, az eukarióta sejtek citoszkeletonját. Amint emlékszel a biológia definíciójára, az eukarióták — olyan szervezetek, amelyek sejtjei külön magot tartalmaznak.

Anasztázia: Igen, ehhez a felsőbbrendűséghez tartozik minden magasabb rendű állat és növény, a gombák, az egy- és többsejtű algák, az egysejtűek.

Rigden: Helyes. A citoszkeletális részükön találhatók egy lineárisan sodrott spirál, egy kettős spirál és egy szuper spirális szerkezet.

Anasztázia: Pontosan! Végül is sejtjeiknek van egy spirális szerkezetű membránokba és kromoszómákba zárt magja, amely biopolimert tartalmaz, amely szintén az élő szervezetek, azaz a kétszálú DNS-molekula része. Az esetek többségében a DNS szerkezete kettős spirál alakú! Még némely baktériumnak is, amelyek prokarióták (differenciálatlan sejtmaggal rendelkező szervezetek), egyetlen kettős spirális DNS-molekulája van, körlánc formájában.

Rigden: Teljesen igazad van. Emlékezhetsz a sejtosztódás folyamatára és a női sejtek kromoszómájának és a hím sejtek kromoszómáinak részvételére is... A sejtosztódás minden szakaszában a kromonéma képezi a kromoszóma alapját...

Anasztázia: Igen, igen, igen... ezek a szálszerű szerkezetek.

Rigden: Vedd figyelembe a következőket: egy nem osztódó sejtben csavarodnak, mondjuk, despirizáltak, míg a sejtosztódás során szorosan spirálba csavarodnak, képletesen szólva *két összefonódott kígyó alakjában*... A DNS-funkciók magukban foglalják

az információk tárolását, továbbítását és a fejlődés genetikai programjának megvalósítását.

Általában, ha részletesebben megvizsgáljuk az állatok biokémiáját, beleértve az embereket is, nagyon sokféle spirált találhatunk (balkezes spirálok, jobbkezes spirálok, háromszálú spirálok és így tovább). Például, a tipikus kollagén molekula három különböző típusú polipeptid láncból áll (a-spirálokból). Általában a jobbkezes háromszoros spirál formájában vannak csavarva. Mégis, mi az a kollagén? Ez az állati szervezetben a legelterjedtebb szálszerű fehérje, amely a teljes fehérjemennyiség közel 25%-át teszi ki. Ez alkotja a kollagén kötőszöveti rostok alapját, biztosítva annak szilárdságát és rugalmasságát. Ezért a csontok (beleértve a koponyát, a gerincet stb.), a porcok és az inak is abból állnak.

Itt van egy másik példa. Vagy egy másik példa. Mi az az ember haja, körme, és az állatoknál — a tollak, karmok, tűk és a szőrzet? Mindezek a struktúrák többnyire keratinból (szarvanyagból) állnak. A keratin, mivel szerkezeti fehérje, főként spirál formájában épül fel, mint például a haj vagy a szőr α-keratin strukturális fehérje. Peptidláncának leghosszabb része jobbirányú α-spirálban van megcsavarodva. Két peptidlánc egyetlen balirányú szuper spirált alkot. Átvitt értelemben, ez egy *két összefonódott kígyó alakú spirál*. A szuper spirálok viszont *tetramerekké*, az utóbbiak pedig bonyolultabb szerkezetté alakulnak. *Nyolc* ilyen bonyolult szerkezet alkotja a haj vagy a szőr mikrofibrilláját. Ezek egyszerűen az anyagi világban látható folyamatok, amelyek az anyag szerveződésének láthatatlan energiaszintjén alakulnak ki.

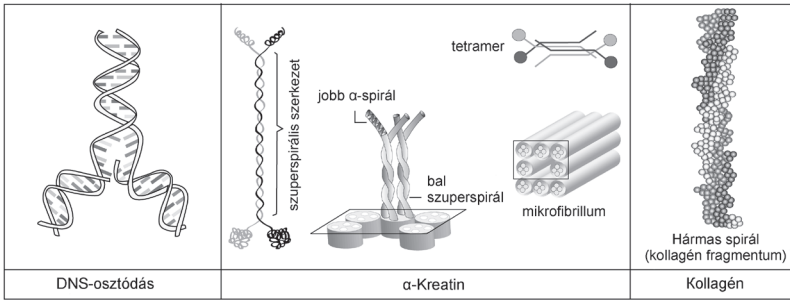

1. ábra. ***Spirálszerkezetek:***
1) a DNS felosztása; 2) α-keratin fehérje;
3) a kollagén hármas spirálja.

A spirális szerkezet — a hosszú távú információtárolás egyik legkényelmesebb formája. Ma a tudomány csak most kerül közelebb ennek a megértéséhez. Például, a meglévő DNS-vizsgálati módszereknek köszönhetően sok mindent felfedezhetünk az emberről, és genetikai teszteket is végezhetünk a biológiai kapcsolat meghatározásához. Korábban vért használtak a DNS-elemzéshez. Most az ember nyálát, haját és körmét használják egy ilyen elemzéshez. A kriminalisztikai szakértők egyetlen hajszál alapján meg tudják állapítani egy személy korát, nemét. Megállapíthatják azt is, hogy milyen anyagok és mikroelemek vannak az ember hajában, az ember életének mely időszakában voltak kisebb vagy nagyobb mennyiségben a szervezetében. Az ilyen adatok, viszont, az illető életstílusára utalnak: milyen gyógyszereket szedett, mit evett, stb. A haj DNS-elemzése összehasonlítva más mintákkal, lehetővé teszi a szakértők számára a «tulajdonos» azonosítását. Ezt a módszert a régészek különböző temetkezési helyek és ősi sírok tanulmányozására is használják, mivel a haj még a csontoknál is jobban megmarad.

Az igazság az, hogy ez messze van a tudás határától. Jelenleg, a tudomány éppen azon a küszöbön áll, hogy észlelje a spirál- szerkezet rejtelmeit (ami bőségesen létezik az emberben is), valamint az anyag és az energiák összekapcsolódását. Egyébként, mindezek ismerete az ókorban létezett, amit az ókori emberek jelei és szimbólumai bizonyítanak, amelyeket rituális tárgyak, kövek, temetkezési tárgyak vagy az építészet szimbolikus tárgyainak feliratairól, valamint a mágikus rituálék, amelyek szinte az egész világon elterjedtek a különböző népek között. Egyébként, nem véletlen, hogy a rituálék összekapcsolódtak a hajjal, a körmökkel és a csontokkal, más szavakkal, az erőt (információt) tárolni és átadni képes spirális szerkezetekkel. Az információt, vagy a «szunnyadó erőt», ahogyan korábban nevezték, varázsigével, vagyis bizonyos hangrezgésekkel, vagy a gondolat vagy a figyelem koncentrálásával aktiválták (ébresztették fel). Az emberek ezt az ismeretet pozitív és negatív módon egyaránt használták. Természetesen, hasonló rituálék ma is megmaradtak, de többnyire abszurd módon torzultak; ez már egy üres utánzat, jelentése elveszett.

Anasztázia: Sok népnek különféle babonája van, még tabuk is, amelyek a hajhoz és a körmökhöz kapcsolódnak. Például, úgy vélik, hogy a vágott hajat és körmöket nem szabad szétszórni, mert ezek bizonyos energiával kapcsolatos információkat tartalmaznak tulajdonosukról, és egy rossz szándékú ember kezébe kerülhetnek, aki képes gonosz célokra használni őket. Egyes népeknél még köpködő tabuk is vannak: nem szabad jobbra-balra köpni, mert úgy gondolják, hogy egy varázsló birtokba veheti a nyálat, hogy elátkozza ezt a személyt. Mi lenne, ha ezt a köpködő tabut bevezetnék a városi lakosok számára; akkor javulhat a kultúránk, az utcák tisztábbá válnak, és talán az emberek kevésbé szenvednének

különféle rendellenességektől és ismeretlen eredetű betegségektől...

Rigden: A kultúra természetesen soha nem árt. Ez azonban nem egészségügy, a tabuk, varázslók és babonák kérdése. Mindez külső, mégis maga az ember belső részéből fakad. A szokásról van szó, az egyén egy bizonyos gondolkodásmódjának dominanciájáról, a mindennapi döntéseiről. Ha az ember megtisztítja az eszét az ideológiai káosztól, és bevezeti az életébe az alkotó szellemi előnyöket, akkor egyetlen varázsló sem okozhat bajt a babonáival.

Anasztázia: Teljesen egyetértek önnel... Nem csoda, hogy az ilyen lelki szerkezeten keresztüli negatív befolyás példáit, szinte minden lépésben leírja a kortárs társadalom irodalma. Ha vannak negatív példák, akkor lenniük kell pozitívaknak is. Említette, hogy ezeket az ismereteket pozitív módon is használták.

Rigden: Tegyük fel, hogy kezdetben ezt az ismeretet kizárólag pozitív módon kapták meg az emberek. Vegyük például, a hajat. A haj információkat tárol az emberről, valamint a fizikai és energetikai szerkezetével való kapcsolatról. Az ókorban az emberek tudtak a hajnak az energetikai szerkezettel való ilyen kapcsolatáról, amelyet a modern tudomány még nem ismer. Most ennek csak visszhangjait találni. Például, az ókori szlávok, csakúgy, mint más nemzetek, úgy vélték, hogy a szétengedett haj varázslatos erőt ad egy nőnek, vagy hogy a férfi (harcos) vállig érő hajának egy kis tincse, pontosan a feje koronájából növesztve, varázserejű. Mindez visszhangozza az emberi energiaszerkezetről és az életben való megfelelő felhasználásának lehetőségeiről szóló korábbi ismereteket, annak érdekében, hogy az segítsen a szellemi úton.

Még egy vágott hajcsomó is fenntartja a kapcsolatot az illetővel. Korábban, amikor a közösségből valakit bizonyos célokból hosszú útra küldtek, az illető hajtincsét a közösségre hagyta. A közösség küldetése teljesítése során rendszeresen körbe ült, ezt a hajtincset középpontba helyezve, és megtette azt, amit ma meditációnak, imának hívnak. Vagyis, a közösségből származó emberek megváltozott tudatállapotban (meditációban), egy hajtincsen keresztül, további szellemi erővel ruházták fel ezt az embert küldetésének teljesítésében.

Egyébként, korábban e célokból, amikor a közösség megpróbált szellemileg segíteni egy adott embernek, három helyen vágtak tőle hajtincset, mintha egy háromszöget jelképeznének a feje fölött: a halántékán (közelebb a fül feletti ponthoz) és a feje tarkóján. És akkor a közösség, úgymond, meditált e levágott haj fölött.

Ezt arra használták, hogy segítsen blokkolni a negatív állapotokat (amelyek egy személy múltjával kapcsolatosak) és kioltani az Állati kezdete kitöréseit. A homlokon soha nem vágták le, mivel a személy elülső részét és az előtte lévő teret a spirituális iránnyal, az előre vezető úttal tartották kapcsolatban lévőnek.

Valójában, az emberre, bár gyenge, rövid idejű, de egészen valóságos hatás megy át a hajon keresztül. De egy ilyen hatás csak azt fokozhatja, ami egy adott Személyiségben dominál. Más szavakkal, egy jó ember haján keresztül, mély, belső érzésekkel áthatva, egy másik jó ember képes pozitív energiát közvetíteni, megerősítve benne a pozitív erőket egy bizonyos ideig. De természetesen, az önmagán végzett fő munka továbbra is a Személyiségre hárul.

Érdekes, hogy korábban az ilyen kiegészítő erő ismeretét a mágikus rituálékban kizárólag az ember szellemi segítség- nyújtására használták fel. És most ezeket az ismereteket torzítják, vagy negatív módon használják. Az emberek valahogy elfelejtették, hogy ezt a tudást azért kapták, hogy segítsenek egymásnak.

Anasztázia: Néhány modern vallásban van egy hajvágási rítus. Például, megnyiratkozik szerzetesnek a kereszténységben, hajvágás a Mekkába zarándokoló muszlimok körében, a fej borotválása a buddhista szerzetesi közösségekben, vagy a fej elülső részének borotválása a kínaiaknál, a mandzsúrok vagy az ainuk körében áldozatként Istennek. Mi az alapja ezeknek a rituáléknak?

Rigden: Ezek már pusztán jelképes cselekedetek, amelyeket a vallásokban úgy értelmeznek, mint az ember végleges megválását a múltjától, és elhatározását, hogy az adott vallást szolgálja, úgy tekintik, mint az «Istennek hozott áldozatot». Valójában, ha egy személy külsőleg levágta a haját vagy megborotválkozott, de minőségileg nem változott meg belülről, akkor mindez szimbolika marad. Ismétlem, nem a tulajdonságok, a ruházat, a külső megkülönböztető megjelenés a fontos, hanem a belső emberi összetevők. Ugyanis, a keresztalakú hajvágás, a fejtető, a homlok borotválása, ez már torzított tudásátadás, maguk az emberek általi értelmezése, pusztán szimbólikus külső demonstrációja az ember Istennel való kapcsolatának, a spirituális úton való haladásának és az adott valláshoz való tartozásának.

Anasztázia: Tehát, nem ok nélkül mondják az emberek, hogy az embert nem a külseje alapján kell megítélni... Visszatérve a mikro- és makrokozmosz spirális formáinak kérdésére, eszembe jutott, hogy

az elektron mozgása az időben változatlan mágneses mezőben, spirális.

Rigden: A természetben sok jelenség kapcsolódik egy ilyen mozgáshoz.Figyeld meg a nagyszabású természeti jelenségeket, például a légi ciklonokat, anticiklonokat, óriási óceáni örvényeket (az úgynevezett gyűrűket, amelyek központja több tucat méterrel az óceán szintje alatt lehet), a spirális turbulencia mezőket, a spirálhullámok generálását és így tovább, a spirális szerkezet és a makró objektumok mozgását, például, a galaxisokat.

Még többet mondok a makrokozmosz spirális formájáról, nevezetesen arról, ami a tudomány számára ma ismeretlen, de a különböző népek ősi alkotásaiban, mítoszaiban tükröződik. Egyébként, az okos embereknek el kellene gondolkodniuk azon, hogy a világkép minden lehetséges változatának látszólagos sokfélesége ellenére, miért meglepően hasonlóak az alapvető információk a különböző népek között? Sőt, csak néhány esetben magyarázhatók az ilyen «egybeesések» a kultúrák közötti kapcsolatokkal.

Honnan tudták az ókori emberek, hogyan alakult ki a Világegyetem és a benne lévő élet, vagy hogy a sarki kozmikus kezdetekben van valami közös? Miért vélték az ókori emberek a világot örök képződményként, a benne létező dolgokat pedig a harc gyümölcsének? Honnan tudtak a «különféle istenekkel és szellemekkel» sűrűn lakott különféle «terek» létezéséről (3, 7, 9 és még több «ég», «földek», «mennyei földek» stb.), a «többlépcsős Világegyetemről», az Univerzum egyetlen alapelvének fogalmáról, amely meghatározza a formáját, minőségét és tulajdonságokat rendel a világnak, de maga nem rendelkezik ezekkel az ismertető jelekkel?

Miért van hasonlóság a mítoszokban szereplő elemek mennyiségi és minőségi jellemzőiben, és miért beszélnek leggyakrabban a *négy* elemről: vízről, tűzről, levegőről és földről? A legtöbb esetben miért ezt a négy elemet egyesíti az ötödik központi elem, és mindez együtt kötődik a világ anyagi alapjához? Például, az ókori kínaiaknál a világ öt alapvető elemét az «u-hszing» kifejezéssel jelölték (az «u» jelentése «öt», a «hszing» írásjegy pedig «működni, mozogni»), vagyis «az öt elem, amely örök mozgásban van». A világ fejlődését számukra ismét két ellentétes kozmikus elv — yin és yang — kölcsönhatásaként határozták meg. India ősi írásaiban a négy elem mellett az Univerzumban fontos szerepet kaptak a Lélek (atman), az elme (manas), valamint az idő (kala), a tér (dik) és egy olyan fogalom, mint az «akasha». Az «akasha» szubsztanciát oszthatatlan és mindent átható létezőként mutatták be. Csak egyetlen jellemző tulajdonságot tulajdonítottak neki — a Hangot. Az ősi indiai leírás szerint éppen ez a szubsztancia köti össze az összes felsorolt szubsztanciát, azaz a négy anyagit és a négy nem anyagit. A világ népeinek számos szent legendája őrzi azt a tudást, hogy az ember öt fő részből áll.

Egyébként, az ókori emberek életről és halálról alkotott elképzeléseik teljesen eltérnek a kortárs világnézettől. A halál, világnézetük szerint, nem volt az ember végleges megsemmisülése. Az élet és a halál szorosan összefüggnek és kiegészítik egymást. A legendák a halált, a létezés egy másik formájába való átmenetnek tekintik. De ez az átmenet az ember életének szellemi minőségétől függ, és ezért mondták, hogy az élet halált szül, a halál pedig — életet. Meghalni, azt jelenti, hogy az ember érdemei szerint újjászületik vagy átmegy egy jobb világba. Sőt, ez a *más* világba való átmenet összefügg az ember átalakulásával, valamint a «kozmikus vizek»-en való

átkeléssel (különféle legendák szerint — csónakon, madáron, lovon, kígyón vagy egy fantasztikus élőlényen).

És természetesen a világ népeinek legendái leírják, hogy az Univerzum hogyan fog elpusztulni. Az okos embereknek el kellene gondolkodniuk azon, hogy az ókori emberek honnan tudhatták mindezt, és tudtak ilyen nagyszabású kategóriákban gondolkodni. Végül is, a régmúlt emberei a legtöbb esetben soha nem láttak mást, csak azt a helyet, ahol éltek, nem beszélve a világűrről, még inkább az Univerzum születéséről és pusztulásáról.

De ismereteik az Univerzumról voltak! És a közös lényeg, amelyen a világ népeinek összes kozmológiai mítosza alapult,mai nyelven szólva, a következő volt. *Isten világából* (amelynek különböző legendákban különböző nevei vannak — az egyetemes vizek, az egyetemes óceán, az Őseredeti, Teremtő világa), *megjelent az Őshang* (a mitikus Madár, a Hang, az Első Logosz, az Isten Igéje). Néha a legendák megemlítik, hogy a világ káoszból jött létre. De meg kell értenünk, hogy a görög «káosz» (chaos) szó, «tátongó», a «cha-» szótőből származik, a «chaino», «chasco» szó pedig «ásítás», «tágra nyitás»-ból. Tehát, a mitológia káoszának jelentése: «ásítás», «tátongó tér» és «üres szakasz».

Anasztázia: Majdnem olyan, mint a Biblia elején, ahol a világ teremtéséről azt mondják: «A föld formátlan és üres volt, sötétség volt a szakadék felett, és Isten Szelleme lebegett a víz felett».

Rigden: Ez van most a Biblia orosz zsinati fordításában — egy feneketlen szakadék. Eredetileg az ősi mezopotámiai szövegben, amelyből a héber papok

kölcsönvették a sumér és a babiloni kozmológiát, «ősuniverzális vizeknek», «tengernek» nevezték. És ha megnézed az eredetiben a «lebeg» ige jelentését, amelyből a fordítást készítették, akkor észreveszed, hogy ugyanazt az igét alkalmazták a fészekben fiókáit kiköltő «tojóra» is; az «Isten szelleme» (az angol átiratban «ruakh Elohim») kifejezés az ősi szemita gyökérből származik, és rokonságban áll az arab «rukh»-al. Ebből a gyökérből keletkezett az óriási mitikus madár Rukh neve, és ez a madár ma is megjelenik az ókori arab mesékben.

Anasztázia: Azt akarja mondani, hogy ez a bibliai történet más népek korabeli mítoszain alapszik, amelyek leírták, hogyan teremtette meg a világot az ősvilág óceánja felett lebegő nagy madár? Általában elmondható, hogy igen. Végül is, az a motívum, hogy a földet éppen egy madár húzza ki az ősvizekből, meglehetősen elterjedt mítosz a világ népei között. Úgy tűnik, hogy itt a lényeg a mozgásban, a cselekvésben és a világ feletti erőkben van.

Rigden: Tökéletesen igaz. Tehát, *az Őshang megszülte a gömb formájú Világegyetemet* (az egyetemes, kozmikus tojás, az Arany Magzat, az elsődleges mag). *A gömb felszínén az Allat erőinek (a kezdeti energia, amely életmozgást generál) hatására kezdett kialakulni az anyag* (az energia egy része anyaggá változott).

Ugyanezen Allat erőinek köszönhetően (a mitológiában — minden létező Ősanyja, teremtő isteni női kezet, alkotó, élettel teli Kezdet, Madár-Anya, Isten akarata, Isten gondolatának ereje) *az anyag elkezdett kölcsönhatásba lépni egymással*. Korábban már részletesebben leírtam, hogy pontosan hogyan alakult ki az Univerzum, valamint mi is valójában az Allat, az idő, a tér és a gravitáció.

Anasztázia: Igen, ezeket az információkat felvettem a «Szenszei-4» és az «Ezóozmózis» könyvekbe.

Rigden: Jó, ez azt jelenti, hogy most már érthetőbb, hogy milyen folyamatokról beszélünk. Tehát, *azokon a helyeken, ahol az Allat erői a legnagyobb koncentrációban és aktivitásban vannak a Világegyetem kezdeti szférikus állapotának felszínén, az anyag bizonyos formációkban kezdett felhalmozódni. Ez utóbbiak lettek a «dédszülei» a jövő galaxisainak, amelyekben az élet keletkezett.* (A különböző legendák ábrázolják a hatalmas első embert megjelenítő alakokat, az óriásokat, az ősöket, akik testükkel alkották az Univerzumot, és akiket később, haláluk után, részekre osztottak, más képződményeknek adva életet). Egyébként, ezeken a kezdeti felhalmozódásokon belül megjelentek a hősugárzás melegágyai, amelyek most is a mikrohullámú tartományban maradtak. A tudomány jelenleg kozmikus mikrohullámú háttérsugárzásként ismeri őket (ereklye sugárzás). Pontosan ez az első hatása az Allat erők megnyilvánulásának az anyagi világ megteremtése során. *Általánosságban meg kell jegyezni, hogy éppen az Allatnak köszönhetően kezdődött meg az anyag életre keltése és minden létező rendezése.*

És itt van az Univerzum kialakulásának egy másik nagyon fontos aspektusa, amely megérteti azt, amit az Univerzum képvisel most. *Allat erejének törekvése az egyetlen rendezett forma felé (Isten felé), az Univerzum mozgását «belülről kifelé» irányította, és elkezdte a megfelelő spirálban, azaz a terjeszkedés felé forgatni.* Így állították be a létrehozás funkcióját. (Az emberek a felső paleolit időktől kezdve szimbolikusan ábrázolták ezt a mozdulatot «belülről kifelé», mint szabályos 卍 horogkeresztet (az «egyenes», «jobb» horogkeresztet),

más szóval keresztként, balra hajlított élekkel. Az Ilyen horogkereszt az óramutató járásával megegyező irányú mozgást szimbolizálja, a jobb oldalra. Egyébként, a szanszkritból fordítva az ősi indiai «svastika» szó a «su» — «jósággal kapcsolatos», azaz «su-asti» — «gyönyörű van», «jó létezés»).

Mindeközben, az Univerzumot a megfelelő spirálban forgatva, Allat ereje megszülte az ellentétes erőt is, amely fordított spirálban kezdett forogni az Univerzum belsejében, abba az irányba, amely ellentétes az Allat fő irányával — «kívülről befelé», egyesítve az anyagot egyetlen anyagi Elmévé (Állati elme). Így a funkciót a pusztításra állították be, hogy ellensúlyozza Allat erőit. (A népek ezt a mozdulatot «kívülről befelé» szimbolikusan rossz, agresszív, fordított 卐 horogkeresztként, azaz jobb oldalra hajlított keresztként ábrázolták. Egy ilyen horogkereszt az óramutató járásával ellentétes irányú mozgást szimbolizálja, a bal irányba. Az óramutató járásával ellentétes irányú mozgást szimbolizálja — a bal oldalra. A mitológiában az ellentétes erő eredete a tűz vízből való keletkezésének képében rögzül).

Anasztázia: Ami a két horogkereszt csavarodásának megértését illeti, az én időmben segített nekem az Ön pontosítása, hogy ha egy bögre teában egy kanállal az óramutató járásával megegyező irányban megforgatjuk az «örvényt» (tölcsért), akkor megfigyelhetjük a széleken a csavarodó hullámok helyes horogkeresztjét. És ha ezt a folyadékot az óramutató járásával ellentétesen forgatjuk, akkor — az örvénylő hullámok fordított horogkeresztet ábrázolnak.

Rigden: Helyes, ez a legközérhetőbb példa, amellyel az ember naponta találkozik. *Tehát, így jelent meg két teljesen ellentétes erő az Univerzumban: a nagyobb erő, amely az Univerzumot kifelé forgatja, és*

a kisebb erő, amely szemben áll vele az Univerzumon belül. Miután ez a két erő megjelent, az Univerzum elvesztette gömb alakját, és hatásuk alatt ellapult, vagyis összenyomódott, laposabbá vált. Ezt a pontot a világ népeinek kozmikus legendái úgy rögzítik, hogy a világtojás megrepedt, kétfelé hasadt, melyből ég és föld jött létre, és osztások (terek) és vizek kerültek közéjük. Más legendák szerint a tojás megrepedése után megmaradt összetevők kibővültek és Univerzummá váltak. Megint más epizódok említik a világ két elemre vagy két, közvetlenül ellentétes funkciójú istenségre való felosztását, egy láthatatlan pár létrehozását.

Magukat a spirálokat a mítoszok képviselik, mint például, az ellentétes funkciójú istenpárok (az egyiknek isteni lényege van, a másiknak — démoni), akiktől később a többi isten származott. A legendák egy másik változatába — félig emberként és félig kígyóként ábrázolták őket (emellett a teremtő isteneket, akik a víz istenségei, jellegzetes *zöld testszínnel*). A harmadik változatban — voltak olyan szereplők, akik a rendet, az élet vizeit, a termékenységet és a fényt testesítették meg;és a velük ellentétesek — a rendellenességet, halált, sötétséget, páratlan lényt (például az afrikai mítoszok szerint a sakált, aki az Univerzum ura kívánt lenni). Tehát, a Világegyetem létrehozása így tükröződött a mítoszokban. Csakhogy a modern emberek elvesztették a téma szellemi oldalának megértését, és minden az ősi történetek anyagi megítélésének szintjére csökkent.

Anasztázia: Tehát, ez azt jelenti, hogy most az Univerzum spirálisan tágul Allat mozgása miatt?

Rigden: Igen, és minden ezt követő nagyobb fordulatnál megnő a sebessége, miközben a fordulatok

áthaladásának ideje változatlan marad. Tehát, az anyag teljes mozgása az Univerzumban, beleértve a galaxisok teljes mozgását, spirálisan történik.

Anasztázia: Ez valóban fontos információ, amely a világot teljesen más szemszögből láttatja.

Rigden: Egyébként, a «spirál» szó a latin «spira» szóból származik, amely jelentése: görbület, hajlat», «kígyó tekeredése». Az utóbbi meghatározás keletről jött, ahol a kígyót szent állatnak tekintették, és ahol a világ láthatatlan folyamataival kapcsolatos sok dolgot akkor már a látható világ érthető példáival magyarázták az embereknek. A spirális mozgást a kígyó tekeredő vizuális példáján keresztül magyarázták.

A szellemi gyakorlatokban szintén sok minden összefügg az energia spirális mozgásával. Például Keleten, az ősi Indiában az ember rejtett, hatalmas potenciális erejének szimbóluma a Kundalini energia, amelynek tárhelye a gerincoszlop alján található. Ősidők óta úgy ábrázolták, mint egy szimbólumot — *egy alvó kígyót, amely három és fél fordulatban spirálisan feltekeredik*. Egyébként maga a «kundalini» szó a szanszkrit nyelvből fordítva azt jelenti: «spirálisan feltekeredett (erő)», «kígyó alakjába tekerve». A szunnyadó «Kundalini kígyó» felébredését és aktivitását a spirituális gyakorlatok egyik legmagasabb eredményének tekintik. De valójában, mint már tudod, ez csak egy újabb szakasz a szellemi fejlődésben, csak egy újabb lépés, nem több ennél.

Meg kell említenem, hogy a világ különböző népeinek mítoszaiban a kígyó szimbóluma a termékenységgel, a női teremtő erővel, a földdel, a levegővel, a vízzel, a tűzzel (különösen a mennyei tűzzel), valamint a Bölcsességgel társult. Most hasonlítsd össze ezt a már

ismert információkkal, például, a sejtosztódásról, az elektron mozgásáról, a légciklonokról, anticiklonokról és örvényekről. Vagy a spirálszerkezetek (például a DNS) funkciójával, amelyek az információk hosszú távú tárolásával és továbbításával kapcsolatosak. Itt van a Bölcsesség szimbóluma. Ez csak egy kis része a ma ismerteknek. Nagyon sok ismeret van, például, a Földről, a világűrről és a galaxisokról, amelyeket az emberek mindeddig a «primitív mitológiával»kapcsoltak össze, mivel a modern tudomány még nem ismerte fel a benne leírt jelenségeket az asszociációk nyelvén. Nem mondanám, hogy ezt az ismeretet a mítoszok megőrizték eredeti formájukban, de még az emberi fantáziával keverve is megérthető, ha valaki ismeri a globális fizikai folyamatok lényegét.

Anasztázia: Ha lehetséges, kérjük, hozzon fel példát ilyen ismeretekre.

Rigden: Rendben. Vegyük például Európa, Ázsia, Afrika vagy Amerika kozmogonikus mítoszait. Közülük sok az összetekeredett kígyó képéhez kapcsolódik. Konkrétan, ha eljutsz legalább az általad ismert Ókori India legendák lényegéhez, például, arról az *ezerfejű* (vagy más értelmezésben *hétfejű*) kígyóról, Shesháról, akkor sok mindent meg lehet érteni. Hiszen, az ősi legendák szerint, nemcsak támogatja a Földet, hanem számtalan *tekercsének* köszönhetően ágyként szolgál Visnu isten számára is. Emellett, a legendákban le van írva, hogy állandóan azzal van elfoglalva, hogy számtalan szájával Visnu isten nevét dicsőítse.

Anasztázia: Igen, Visnu — az egyik leghatalmasabb isten a hindu mitológiában. Brahma, Siva és Visnu alkotják az isteni triászt — a «Trimurti»-t, vagyis a szanszkritból lefordítva, a «három képet». Az indiai hagyományban a Visnu nevet «mindent átfogó»,

«mindent átható», egyetemes, éltető kezdetként értelmezik.

Rigden: Helyes, e legenda szerint úgy gondolják, hogy a kígyó, Shesha, minden világciklus végén mérgező tüzet okád, amely elpusztítja az Univerzumot. Aztán Visnu álomba merül, azon a kígyón nyugodva, amely a világ óceánjában úszik. Amikor Visnu isten felébred, új alkotást fontolgat, miközben Sesha kígyó *tekercsén* hever. Aztán Visnu köldökéből kinő egy *Lótusz*. A Lótuszból Brahma, aki létrehozza az Univerzumot. És jön egy új világciklus... Érdekes, hogy Shesha kígyó állandó jelzője Ananta, vagyis «Végtelen».

Anasztázia: A kígyó személyesíti meg a végtelent... Az Ananta a végtelenség szimbóluma. Érdekes, feltételezzük, hogy a kígyó tekercsei az energia spirális mozgását jelentik…

Rigden (mosolyogva)**:** Még többet mondok: egyes mítoszokban a kígyót, Shesha-t, Visnu *illúziójának* tekintik, míg másokban Visnu *részének*. Csak olvass több «földhözragadt» mítoszt, például, a Földet körülvevő Mehenta egyiptomi kígyóról, vagy a skandináv midgard kígyóról, Jormungandról, amely a legendák szerint az óceánban él és körülveszi az egész Földet... Vagy vegyük a nyugat-afrikai népek mitológiáját, például, a dogonokét. Megemlítik, hogy a Földet peremként sós víz övezi. Mindezt, egy farkát harapó hatalmas kígyó fonja össze. A Föld közepén van egy vasoszlop, és a föld korongja napközben saját vastengelye körül forog. Vagy vess egy pillantást a Dél-Amerika középső részén élő indiánok mítoszaira, amelyek szerint voltak olyan esetek, amikor az ég leesett a földre, és csak a kígyó tudta elválasztani őket az ég és a föld köré tekeredve. Úgy gondolják, hogy továbbra is külön tartja őket.

Anasztázia: Más szóval, lehet, hogy valamiféle spirál szerkezetű erőtérről van szó, amely egyensúlyban tartja a két közeget?

Rigden (mosolyog)**:** Az amazóniai medence indiánjai pedig megőrizték azt a mítoszt, miszerint a Boyusukígyó nappal *Szivárvány* formájában jelenik meg a világ előtt (mint az eső gazdája, aki a mennyei *vizet* issza), míg éjszaka egy fekete lyukként a Tejútrendszerben.

Anasztázia: Fekete lyukként? Elképesztő!

Rigden: A Tudás létezik, de annak megértéséhez minőségileg másféle világfelfogásra van szükség. Tehát, visszatérve a világűrről folytatott beszélgetésünkhöz. A fekete lyuk — egy egyedülálló jelenség ebben a világban. Magához vonja az anyagot, és elpusztítja, miközben az anyagot képező információt eltolja magától (és így megőrzi). És ezen el kell gondolkodnia az okos embereknek, mert ennek a folyamatnak a megértése ad igaz választ az Univerzum létrejöttével kapcsolatos kérdésre, és nem csak arra. Ez a válasz teljesen megváltoztatja a makrokozmosz és a mikrokozmosz jelenségeivel kapcsolatos torzított emberi elképzelést. Ezután kiderül, miért nem tűnnek el soha sehova az információk, és a fekete lyuk által eltolva, mért koncentrálódik az Univerzum bizonyos területein. Mi készteti ezeket az információs téglákat rendezett módon összeállni és a Semmiből anyagot létrehozni? Miért jelennek meg,szinte a semmiből, molekuláris felhők az Univerzum végtelenségében, és hogyan képződik bennük az elektromágneses mező? Mitől egyesülnek a molekulák makro-objektumokba, például, gigantikus csillagokba? És végül, mi az, ami életet teremt, és nem csak életet, hanem néha még Intelligens életet is? Első pillantásra ezek bonyolult kérdéseknek tűnnek. Ha azonban a kíváncsi emberi elme összehasonlítja

a könyveidben megadott összes korábbi tudást az imént elmondottakkal, és kissé felhasználja agyának «habtégláit», sok minden megváltozhat, legalábbis az emberek életében... Másrészt nem mondtam semmi újat. Mindezt már egyszer ismerte az emberiség.

Anasztázia: Tehát, az emberek tudtak az információ létezéséről, amely anyagot teremt.

Rigden: Részben. Például, az Ókori Egyiptomban ezeket az ismereteket, mint az utódok örökségét, arany táblákra írták fel. Később, az emberek — Thoth könyveinek nevezték ezt az örökséget. Bár a táblákat végül megsemmisítették, vagy pontosabban, beolvasztották, mert a legtöbb ember mindig jobban értékelte az aranyat, mint a Tudást. Ennek ellenére megőrizték a táblák másolatait, átírva a papiruszlapokra, vagy legalábbis egy részét. Sajnos, az ilyen példányokat a papok különféle időkben eszeveszetten megsemmisítették, függetlenül attól, hogy hol találták őket, mert a bennük található információk szó szerint aláássák a papok hatalmát az emberek felett. Ennek ellenére, maradt valami, és ez a horvát hegyekben megmentve és újra elrejtve, a XIX. század második felében két jeles tudóst adott a világnak. De, amikor ez a dolog 1936-ban rossz kezekbe került, az visszafordíthatatlan következményeket okozott, amelyek kezdetéről később Hirosima és Nagasaki békés lakói tanúskodtak.

Anasztázia: Igen, a hírhedt emberi választás.

Rigden: Tehát, összességében, bár az ilyen információk fontosak a jövő szempontjából, a legnagyobb felháborodást váltják ki... fogalmazzunk úgy, a kortárs «tudomány papjai»-tól.

Anasztázia: «A tudományból származó papoktól»?

Rigden: Igen, azokra gondolok, akiknek törekvései nem a tudomány fejlődése, hanem inkább a «koronák» megtartása felé irányulnak, és akik úgy gondolják, hogy véleményük a tudományban megingathatatlan. Természetesen a nyilvánosság előtt egyszerűen dühbe jönnek, miközben megpróbálják lincselni ezt a Tudást, és ostobán nevetve az Igazságon, elrejtve attól való félelmüket.

Anasztázia: Mégis vannak olyan igazi tudósok a világon, akik vágynak az Igazság megismerésére az Igazság kedvéért, akiknek tudatát nem vakítja el a «tekintélyek» véleménye.

Rigden: Kétségtelen, hogy ez a Tudás végül megtalálja azokat, akik valóban Igazi Tudósok. Az emberek elkezdik leellenőrizni ezeket az információkat, összehasonlítani őket, és végül eljutnak az Igazságig. A kíváncsi elme, látva az irányt és a már rendelkezésre álló Tudást, önmagában felfedezheti mindazt, amit szándékosan nem mondtam ki, így megnyitva a maga útját az Igazság megismerése felé. Ami a «tekintélyeket» illeti, az igazi tudományban egyetlen tekintély sem létezhet. **Az igazi tudomány — az Igazság megismerésének folyamata, és nem a hatalom megszerzésének eszköze.**

Amint ezek az információk a fekete lyukról és az anyagi Világegyetem legnehezebb mikro-objektumokról beigazolódnak (ez akár modern felszereléssel is megtehető), ezek a felfedezések nemcsak a modern tudomány számos megoldatlan kérdésére adnak választ, kezdve a az univerzum eredetétől a mikrokozmoszban lévő részecskék

átalakulásával végezve. Gyökeresen meg fogja változtatni a világ szerkezetének teljes megértését a mikro-objektumoktól a makroobjektumokig és az őket alkotó jelenségekig. Megerősíti az információ (szellemi komponens) elsőbbségét. Minden információ. Az anyag önmagában nem létezik, másodlagos. Mi az elsődleges? Az információ. Ennek megértése sokat fog változtatni. Ez új tendenciákat fog előidézni a tudományban. De a lényeg az, hogy az emberek megválaszolják az emberi lény valódi felépítésének kérdését. Végül is, a Lényegről és az általános energiaszerkezetről szóló, a fizikai testtől eltérő ismereteket továbbra is titokban tartják.

Ennek megértése viszont gyökeresen megváltoztatja sok ember világképét az anyagitól a szellemi felé.

Anasztázia: Igen, ez valóban megváltoztathatja az emberi civilizáció igazi szellemi fejlődésének irányát.

Rigden (mosolyog)**:** Ha az emberek hallanák szavaidat.

Anasztázia: Szeretném hinni, hogy az emberek ezt valóban meghallják. Végül is, ez a Tudás annyira egyedi…

Rigden: Ez a tudás csak akkor egyedülálló az ember számára, ha már sokkal többet megért az anyagi világ mintáin túl, és amikor Lelke arra törekszik, hogy túllépjen az események horizontján. De sokan... Hányszor adták a Tudást különböző időkben. Az emberek idővel hajlamosak elveszíteni azt. És miért? Mivel az emberi elme annyira bonyolítja az egyszerűt, hogy képtelenné válik az Igazság meglátására.

Amúgy van egy **ősi indiai** példabeszéd erről. Arra az időre vonatkozik, amikor a nő nemcsak egyenjogú

volt a férfival, hanem spirituális bölcsességét is nagyra becsülték... «Élt egyszer egy nő, egy Mester, akit Vidiának hívtak (ez a név szanszkritül «Tudást» jelent). Volt egy tanítványa, akit Amritnak hívtak («halhatatlan»). Amikor a tanítvány felnőtt, Vidya úrnő azt mondta neki: «Felnőttél, most már irányíthatod gondolataidat és érzelmeidet, és elnyomhatod dühödet. Menj most, és nézd meg a világot. Készen állsz arra, hogy megtaláld és megismerd az Igazság egyetlen magját». Amrit megkérdezte: «Vidya úrnő, hálás vagyok önnek bölcs szavaiért és jó tetteiért. Sok mindenre megtanítottak. De adjon legalább egy tippet, hogy hol keressem az Igazság egyetlen magját?». Vidya úrnő csak mosolygott és így válaszolt: «Hallgasd a lelked, az majd jó irányba terel».

Nem érkezett Amrit a nagyvárosba jutni, meghallotta a hírt, hogy a város császára nagy bölcsek tanácsát tartja, ahol viták és megbeszélések lesznek az élet értelméről. A győztesre császári díj vár — száz tehén, melyeknek szarva arannyal díszített. Amrit elment a tanácsba, remélve, hogy választ kap arra a kérdésére, hogy hol lehet megtalálni az Igazság egyetlen magját. De valami váratlan történt a számára.

Amikor a bölcsektől azt kérdezték: «Mi az élet értelme?», Mindegyikük a maga módján válaszolt. A bölcsek közül egy nő azt mondta: «Ez a világ az emberek számára nem más, mint — ideiglenes tartózkodási hely. Az ember összeszorított ököllel születik, és megpróbálja meghódítani ezt a világot. De nyitott tenyérrel hal meg, egyetlen porszemet sem véve el a világból. Az élet értelme az ember vágyainak megszületésében rejlik, amelyek a túlvilágon alakítják sorsát». Az egyik bölcs férfi folytatta a vitát: «Az ember vágyai megszámlálhatatlanok, mint a tengeri homok.

De tettei ritkák, mint a gránit kövek. Az ember tettei alkotják az életét. Rossz vagy jó cselekedetei szerencsétlen vagy szerencsés sorsúvá teszik. Az emberi élet értelmét az alkotja, amit minden alkalommal «itt és most» tesz». Egy másik nő a bölcsek közül azt válaszolta neki: «A tettek csupán az ember gondolatainak következményei. Ha az ember gonosz gondolatokkal cselekszik, a szenvedés úgy követi, mint egy szekér kereke az ökör lábát. Ha az ember jó gondolatokkal cselekszik, az öröm követi, mint a ragyogó napot az árnyéka. Az ember életének értelme a gondolataiban rejlik».

A vita délig folytatódott. Végül, az akkori egyik ismert guru, aki az udvarban híres volt a tudásáról, azt mondta: «A gondolatok az emociókból fakadnak, úgy mint a tűz a villámlásból. Az az ember, aki tegnap volt, holnap már nem lesz. Tudni leszűrni a tanulságot az életből, annyit jelent, kétszer élni. Az élet értelme a változásokban van, amelyek nehéz munkával és sok izgalommal jönnek létre». Csend követte ezeket a szavakat. És amennyiben senki sem válaszolt, Amrit, aki a hétköznapi emberek között állt, úgy döntött, hogy részt vesz a megbeszélésen, és így szólt: «Az emberi élet úgy halad, mint egy álom. Jelentésének megértéséhez fel kell ébredni. A külső változások csak akkor tesznek jót, ha az ember belső világából származnak. Minden, ami létezik és ami nem létezik ebben a világban, itt van — az emberi Lélekben. Ennek az igazságnak az ismerete — az élet értelme». Az egyszerű emberek örültek ezeknek a szavaknak, és a bölcsek helyeslőn bólogattak, egyetértve ezzel az ismeretlen fiatalembertől származó bölcsességgel. A császár díját Amrit kapta, és így egyetlen nap alatt hirtelen gazdaggá és híressé vált.

A tanácskozás után Amrithoz odament a jól ismert guru, aki a vitákban, ezelőtt legyőzte ellenfeleit, és akitől ez a fiatalember váratlanul elvette a győzelmet. Megkérdezte Amritot, mi hozta erre a vidékre. És miután megtudta, hogy Amrit keresi az Igazság egyetlen magját, örömében így szólt: «Ó, fiatalember! Kimondhatatlanul szerencsés!

Ma nemcsak gazdagságot és hírnevet szerzett magának, hanem igaz barátot és bölcs tanárt is a személyemben. Ismert vagyok ezen a vidéken. Különféle tudományokat tanítok, amelyekben az Igazság sok magja van elrejtve». A híres tanárral folytatott beszélgetés után Amrit úgy döntött, hogy tanítványa lesz, és minden pénzét arra fordította, hogy világi tudományokat tanuljon tőle. Hamarosan az egyik legjobb tanítványa lett, sok nyelvet elsajátított, és megtanulta az akkori idők tudományait.

A tetteiért érzett büszkeséggel teli Amrit visszatért a Bölcsesség Házába. Vidija Mester eközben a kertben tartózkodott. Örömmel üdvözölte, majd Amrit elkezdett mesélni utazásairól: «Amikor elhagytam a Bölcsesség Házát, váratlan dolog történt. Azon a napon az ország császára nagy bölcsek tanácsát tartotta. Odamenve, reméltem, hogy választ kapok a kérdésemre. A tanácsban megvitatták az emberi élet értelmét. Elmondtam a véleményemet. És hirtelen megkaptam a császár díját. Egy nap alatt lettem gazdag és híres. Az Igazság egyetlen magjának megismerése érdekében úgy döntöttem, hogy az összes pénzt egy híres tanár óráira fordítom. Most számos tudományban szereztem nagy tudást, és mindegyikben elmondhatom az Igazság számos magját..».. Amrit elkezdte mondani a tanultakat. Vidya Mesternő azonban, miután meghallgatta Amrit

történetét az elért eredményeiről és a megszerzett tudásról, csak mosolygott és aztán azt mondta:

«Megmutattad a tanultságodat. Mindaz, amit a világon megtanultál — ez az elmétől jövő tudás. Ez nem azt jelenti, hogy megtaláltad és megismerted az Igazság egyetlen magját. A sokaság az Egyetlenből születik. Ahhoz, hogy behatolhass a Titokzatosság lényegébe, szükséged van az érzés képességére, valamint a tudatosságra és a megértésre». Vidya Mesternő felvette egy közeli fa gyümölcsét a földről, és megmutatta Amritnak: «Tanulmányoztad, miből van szőve a látható világ, de kihagytad azt, hogy miből áll és miért létezik mindez». Vidya Mesternő megfelezte a gyümölcsöt. Miután kivette a magot, ismét félbe osztotta, megmutatva Amritnak a magban lévő pépet. «Az elméddel megismerted a mag látható magját, amelyből egy nagy fa nő ki. De csak az érzés képességével ismerheted meg a láthatatlant, azt az életet adó ürességet, amelyből egy nagy fa nő ki. A mag csak tárhelye az alkotó ürességnek. Az életet adó üresség az Igazság egyetlen magjából szövődik, amelyből minden született, és amelyben minden újra fel fog oldódni.

Amikor elindultál az Úton, már benned volt ez a tudás. Ennek köszönhetően szereztél gazdagságot és hírnevet. De a gazdagságot az elmédre használtad fel. Míg a gazdagság, a felelősség megértéséhez adatik. Ennek a világnak a gazdagsága, ehhez a világhoz tartozik, amelyben minden mulandó és halandó. Ha a gazdagságot az emberek javára használtad volna, akkor megtalálhattad és megismerhetted volna az Igazság egyetlen magját, amelynek egy része benned is megvan». — De most mit tegyek? — mondta izgatottan Amrit. — «Nincs többé gazdagságom, hogy helyrehozzam a hibámat». Erre Vidya Mesternő így

válaszolt: «Folytasd az utat onnan, ahol abbahagytad. Folytasd az utad, a már meglévő tapasztalatokra építve. Világi tudást szereztél, amit az emberek értékelnek, és így ismerik meg a látható világot. Menj és tanítsd meg az embereknek ezt a tudást, de ne csak azt mutasd meg nekik, hogy miből van szőve a látható világ, hanem azt is, hogy miből áll, és miért létezik mindez».

Amrit meglepődött: «Hogyan fogom megmutatni az embereknek azt, amit magam sem ismerek?» Vidya Mesternő mosolygott: «Válj azzá, akit nem ismersz. Legyél önmagad, mert benned van az Igazság egyetlen magjának része. Az ember csak tárhelye a Léleknek, mely Lényegének forrása. Találd meg azt az Egyetlent, és ismerd meg Őt. Ez a legfontosabb. Amint megismered az Igazság egyetlen magját, megismered önmagad». Amrit megkérdezte: «De hogyan tegyem ezt meg?» Vidya Mesternő így válaszolt: «Használd az elmédet az emberek érdekében, és szerezz tapasztalatokat. **Amikor az érzékekből származó tetteid az Igazság kedvéért sokkal többé válnak, mint az elméből származó szavak az Ego kedvéért, akkor ismered meg az Igazság egyetlen szemcséjét».**

Anasztázia: Ez egy érdekes példabeszéd, és aktuális minden időben.

Rigden: A modern emberiség problémája az, hogy az egoizmus olyan alaposan szétdarabolta a tudást, hogy az egységes értelme, a tudás célja, elveszett. Ezért manapság, például, az asztrofizikusok inkább csak a csillagokra néznek fel, hihetetlen elméleteket dolgozva ki, például a fekete lyukakról. A régészek és etnológusok pedig inkább csak lefelé néznek, az ókorba merülve, a múltról szóló feltételezéseiket fejtegetve...

Anasztázia: Általánosságban elmondható, hogy az Egyetlen sokoldalú megismerésében nincs egység, nincs horizontbővítés, és ami a legfontosabb — az ember ismerete önmagáról, igazi Lényegéről.

Rigden: Sajnos, ez így van. Egy másik érdekes példát hozok fel ezzel kapcsolatban. Mint már említettem, Nyugat-Afrikában dogon népek törzse él. A XIX. század végén, amikor a vezető európai országok elkezdték felosztani Afrikát kolóniáikra, az a terület, ahol ez a törzs élt, akárcsak szomszédaik, Franciaország fennhatósága alá került. Abban az időben aktív rabszolgakereskedelem folyt az afrikai kontinensről. Mindazonáltal a dogonokat az mentette meg, hogy ők a megközelíthetetlen területeken éltek.

Úgyhogy az első, aki megismerte létezésüket, a gyarmati csapatok tisztviselője, aki összeállította a «vad» törzsek listáját. Ezekkel a népekkel szembeni hozzáállása megfelelt annak a sablonnak, amelyet hazája politikusai alkottak, más szóval, hogy «a vademberek — nem is emberek». Ezeknek az embereknek a kultúráját Marcel Griaule francia afrikai etnográfus fedezte fel (bár csak az európai szakemberek szűk köre számára).

Őt elsősorban a dogonnok életének szellemi oldala érdekelte, és ezért ennek a nemzetnek a papjai felfedték előtte a titkuk titkát.

Anasztázia: «A titkos Tudás egy jó szívvel és tiszta gondolatokkal rendelkező ember előtt tárul fel»...

Rigden: Tökéletesen igaz... A világ azonban a Dogon kozmológiai rendszeréről nem ennek a néprajzkutatónak a munkáiból, hanem egy olyan csillagász munkáiból értesült, aki szintén szívesen

foglalkozott a régészettel és a néprajzzal, és akinek sikerült összerakni ezeket az ismereteket. Tehát, a dogonok és rokonaik, a bambara nép, azon kevés nép közé tartozik, akik gyakorlatilag minimális torzítással megőrizték az eredeti információkat, gyakran nem is értve ezen információk jelentését. Ez utóbbi pedig olyan, hogy messze megelőzi az összes modern tudományos eredményt.

Anasztázia: Ez érdekes…

Rigden: A dogonok és a bambarák kozmológiájában vannak információk a rezgés és a spirális mozgás jelentős elsődleges szerepéről az Univerzum létrehozásában.

Anasztázia: A dogonok rendelkeznek az Univerzum spirális mozgásának tudásával?!

Rigden: Igen. A dogoni mitológiában létezik egy legfőbb istenség — Amma nevű isten-teremtő, világ teremtő. Az egyik dogoni mítosz szerint a világ az «Amma» szóból ered.

Anasztázia: Érdekes, hogy az afrikai dogonoknál az — «Amma», míg az indiai legendák szerint az Univerzum a szent «Om» hang rezgéséből származik. A Védákban ezt a hangot az Isten világához közeledő Lélek szimbólumaként is tekintik, és külön jel jelöli…

Rigden: Természetesen, mindezeknek a legendáknak egykor ugyanaz volt az alapja, a Tudás. Tehát, a dogon mitológiája szerint a világ az «Amma» szóból keletkezett. Nem volt más, csak ez a szó. Az *első szó* a világ végtelenül kicsi alapelemét eredményezte, amelyet a dogonok «kize-uzi»-nak (ez a Po kölesmag)

neveznek. A belső rezgés révén a «kize-uzi» «világ tojássá» alakult. A dogoni mítoszokban Ammának a *«forgó örvény»* a jelzője, és meg van mutatva, hogy mozgása *spirális*. Sőt, később leírják Amma alkotásait, valamint megemlítik a *hét* világot, a Napot és a Holdat. Különös az, hogy a Napot nyolc vörös réztekercs spirálja veszi körül. A Holdat ugyanaz a spirál veszi körül, csak fehér rézből. Meglepő módon, a modern fizika még nem érte el e kérdések tudományos megértésének szintjét. De ez nem a legérdekesebb dolog. Visszatérve a világ megalkotására... Miután megteremtette a «Po-szemcsét» és feloldotta a spirális mozgást, a «láthatatlan Amma» elkezdte megteremteni a jeleket, amelyek mindent meghatároznak ebben a világban: két «irányító jelet», amelyek Ammához tartoznak, és a nyolc «fő» jelet.

Anasztázia: Jelek? Tekintettel arra, hogy Shambala is kommunikál és eseményeket jelek segítségével hoz létre... A jelek — ez lényegében egy különleges téma. A fent említett legenda kapcsán az olvasók megkérdezhetik: «Mit jelentenek az «irányadó és a fő jelek»?

Rigden: Nos, először is, maga a tény, hogy a dogonok rendelkeztek ilyen tudással, azt jelzi, hogy az őseik paleo-kapcsolat révén jutottak hozzá. A két «irányadó jel» — az a jel, amelyet csak az használhat, akit a mítoszban Ammának hívnak. És a nyolc «fő jel» — ezek a teremtő jelek, amelyek, ha bizonyos erőt gyakorolnak rájuk, átvitt értelemben, mint a kulcs a zárhoz, bizonyos lehetőségeket nyitnak meg mind a teremtés, mind a rombolás folyamatainak kezelésében. Nagyon ritka, de előfordul, hogy a «fő jelek» elérhetővé válnak az emberi lény számára.

Anasztázia: Nagyon ritkán válik elérhetővé egy ember számára... De hiszen ez a Grál! Ezeket az ismereteket a «Szenszei-IV» könyvben rögzítettem. Ön valamikor megemlítette, hogy a Grál tizenkét jelből áll, és a dogoni mitológia csak nyolcat említ, kivéve azt a kettőt, amely az emberek számára elvileg nem elérhetőek, ha jól értem.

Ezért a dogonoknak vagy hiányos információi voltak, vagy az idővel részben elveszett, vagy elrejtették azokat az európai kutatóktól, akik leírták a mítoszukat. De azt a tényt, hogy a Grál «fő jelekből» áll, amelyekkel a világ tetszés szerint megtervezhető és kiigazítható, közvetve emlegetik különféle népek számos legendái.

Rigden: Teljesen igaza van... Az ilyen «szent» tudást ennek vagy annak a népnek a papjai szinte soha nem tárják fel teljesen, különösen véletlenszerű embereknek. Ami pedig a Grált illeti, nem szabad elfelejteni, hogy amikor elrejtették, nem véletlenül osztották fel a 12 jelet négy, egyenként három jelből álló részre. Ez nagyban megnehezítette a Grál jeleinek és hangaktiválásának összeillesztését.

A Grál jelei egy meghatározott sorrendben olyanok, mint egy forma, mint egy kulcs a zárhoz, amely egy bizonyos erő (az Elsődleges Hang hangformulája) alkalmazásával határtalan lehetőségeket nyit meg az ember előtt.

Anasztázia: Négy részre osztották, és mindegyik részükön három jel volt.

Rigden: Egyébként ezek az ókori népek megőrizték azokat a feljegyzéseket, amelyek a négyes szám a női

alapelvet, a három — a férfias elvet, a hét pedig — az emberi Lény (az örök élet alapelve) és a tökéletesség alapja.

Anasztázia: Négy — a női elvet testesíti meg... Tehát, mivel a Grált négy rész felhasználásával állították össze, ez azt jelenti, hogy ez közvetett módon a női kezdet — Allat, teremtő isteni erejével való kapcsolatra mutat.

Rigden (mosolyog)**:** Miért közvetett? Egyébként Allatról szólva, a bambara nép kozmogonikus mítoszaiban, amelyek a világ teremtésének időtlen kezdeti szakaszáról mesélnek, megemlítik, hogy a világ a mozgással felruházott ürességből ered — a «gla». A «Gla» viszont páros hangzót szült. Ennek eredményeként megjelent egy pár — a «gla gla». Összességében, számos átalakítás és transzformáció után, a rezgésnek köszönhetően, megjelentek a «jelek», amelyeket még nem létrehozott tárgyakra akartak helyezni, hogy megjelöljék őket. A teremtési aktus során megjelent a Yo szellem (amelyből a világ teremtésében részt vevő első hatalmas erők, Pembo és Faro keletkeztek), 22 alapelem és a spirál 22 fordulata. És azt állítják, hogy amikor a spirál ezen tekercsei «megmozgatták» Yo-t, eredményképpen létrejött a fény, a hang, minden cselekvés, minden lény, minden érzés... A mítoszok megemlítik, hogy Pemba örvénylő mozgással utazott a térben, hogy felfelé dobta azt, amit később Farónak neveztek el. Faro viszont, megteremtette a hét égtáját, a levegő szellemét, és víz formájában életet ontott a földre. Mindenütt jelen van, és minden vizet meglátogat. Faro, valójában folytatta a világ teremtését, rendezte a világegyetemet és kategorizálta annak minden elemét, megteremtette az embereket és megtanította őket az Igére.

Anasztázia: Faro rendezte az Univerzumot. De ezek az Allat alkotó erejének funkciói.

Rigden: Tehát, miről beszélünk. Egyébként, ami a beszédet illeti. A dogoni mitológiában a vízistenségeket (isteni ikrek) félig emberek, félig kígyók formájában Nommo-nak nevezték. Legendák maradtak fenn, miszerint, amikor a mennyből látták a meztelen anyaföldet, a beszéd nélkülit, szoknyát készítettek neki az égi növények tíz kötegéből. Pontosan ezek a nedves, *spirálba csavart* szálak, amelyek tartalmazták a szót, a Nommo teljes lényegével, jelentették a beszédet a földnek, a világ első nyelvét. Tehát, hiába nevezték egyesek a dogon és a bambara népeket «vadaknak». Ezek a «vadak» sokkal több információt őriztek meg a jövő generációi számára, mint a «civilizált emberek». Természetesen nem a saját torzító elemek nélkül, de mégis sokkal jobb, mint a semmi.

Anasztázia: Igen, a fentiek után vágyakozik mindent feladni és Afrikába utazni, mivel ott őrzik az ilyen tudást.

Rigden (nevetésben tört ki)**:** Nincs mit csinálni ott, abban az Afrikában. Ugyanaz lenne, mint Tibetbe menni. Rögtön sok olyan ember lesz, aki hajlandó megmutatni a «helyes utat»... Ahrimanhoz, és méghozzá a te költségedre... Valójában minden sokkal közelebb van, mint azt az ember el tudja képzelni. Mindez a Tudás vénájának és az uralkodó világnézetnek a kérdése. Nézd, te a világot a Tudás egy másik módján, a spirituális világnézet pozíciójából láttad. Számodra a korábban jelentéktelennek tűnő információ fontos lett. A fizikából, mitológiából, csillagászatból szétszórt tudás úgy állt össze, mint egy kirakós játék darabjai, mindegyik kiegészítette egymást, mindegyik elfoglalta

a helyét. Most képzeld el, mit gondolnak majd azok az emberek, akik nem rendelkeznek ezekkel az információkkal, legalábbis ugyanazokról a jelekről? Hiszen a legtöbb modern ember nem is fogja fel, hogy valójában miről is van szó. A modern világnézet szerint a «világot teremtő» jelek csak a kémiai elemek táblázatát alkotó szimbólumok lehetnek, semmi több. De ugyanez a spirál, mint szimbólum, már a paleolitikum korában ismert volt. Képei megtalálhatók a dinasztia előtti Egyiptomban, az ókori Indiában, Kínában, Kréta és Mükéné ősi kultúráiban, a különböző kontinenseken, Európában, Afrikában, a Kolumbus előtti Amerikában élő népek között is. Mi maradt a makrokozmosz spirál szerkezetének és a láthatatlan világnak a múlt ismereteiből? Elég, ha kimegyünk az utcára, és megkérdezzük bármelyik embert, vagy kifejezetten az olyan tudományokkal foglalkozó szakembereket, mint a fizika, hogy mit tudnak manapság az emberek a spirálról. Ennek eredményeként, a legjobb esetben, is egy standard választ kapunk, amely sajnos, tükrözi az ember sablonos materialista világképét, amely nem megy túl a látható világ megismerésén.

Anasztázia: Pontosan! Nem kell messzire menni ilyen példák megtalálásához, mert nem régen én is hasonlóan gondolkodtam... Kiderült, hogy az ókori emberek sem voltak megfosztva a világ ilyen csodálatos tudásától! Nem számít, milyen formában mutatták be az ismereteket, éppen a lényeg a fontos, amely befolyásolja az ember világnézetét és következésképpen az életét. Végül, is ezek az információk segítenek megérteni, hogy a világot felülről irányítják, és hogy ebben a világban mindent mesterségesen rendeznek és hoznak létre. Ebből származik annak megértése, hogy mi ez a röpke élet, mire kell törekednie az

embernek, és hogyan kell felhasználni erejét saját szellemi fejlődéséhez.

Rigden: Ebben a képzeletbeli világban minden mulandó, mint egy délibáb a sivatagban. Ezért mindennek, amivel rendelkezünk a fizikai világban, nincs értéke, mert mulandó. Sietnünk kell, hogy megtanuljunk Lélekkel érezni és megértsük a szépet, mert ebben az anyagi világban minden, az emberi életet is beleértve, nem más, mint habbuborékok a tengeri homokban.

Az ember érzi, hogy nem csak kétlábú lény, hogy van valami sokkal több benne, és hogy belső világa *más* és különbözik a körülötte lévőktől. Benne van a Lélek — egy darabka a *külvilágból — a szellemi világból*. A Lélek valójában menekülni akar ebből a világból. Törekszik arra, hogy Istenhez, a saját világához menjen. A lélek valójában igyekszik kiszabadulni ebből a világból. Isten felé törekszik, a saját világába. De az anyagi világ körülményei között ez a törekvés, ez a mély érzés, amely a Lélektől származik, szembesül az emberi tudattal. És az emberi tudat ebben az életben szerzett ismeretek és tapasztalatok alapján másként értelmezi ezeket az erős, mély késztetéseket. És itt nagyon fontos szerepet játszik az ember domináns világképe, a világról és önmagáról való Ismerete. Ha az anyagi világnézet dominál benne, a tudata beszűkült, és hiányzik belőle a szellemi Tudás, akkor a tudatában számos helyettesítés megy végbe. Vagyis, a Személyiség ezt az erőt nem a szellemi fejlődésre használja, hanem inkább anyagi vágyainak kielégítésére.Az egyetlen szellemi érzés ereje a tudatban az Állati kezdet számos vágyára oszlik. Ennek eredményeként, ahelyett, hogy az Örökkévalóságra törekedne, az ember elkezd pánikba esni és félni tőle, és ezt a háromdimenziós világot

léte egyetlen valóságának tekinti. Életének erejét arra pazarolja, hogy kielégítse saját Egóját az anyagi világban, hogy hatalmat szerezzen a hozzá hasonlók felett, és hogy felhalmozza a földi gazdagságot. De a test halálával az ember mindezt elveszíti, és csak egy csomó marad a korábbi életéből származó negatív energiából a halált követő sorsában, amely hosszú ideig gyötrelmeket és nyugtalanságot fog okozni neki. Másrészt, ha az emberben a szellemi világnézet dominál, és nemcsak a Tudással rendelkezik a világról és önmagáról, hanem céltudatosan és megfelelően használja azt, önmagán dolgozik, akkor minőségében megváltozik. Élete szellemi vektorán halad, köszönhetően a lelkéből fakadó legmélyebb érzéseknek. Egy szellemileg érett ember számára a fizikai test halála lényegében felszabadulás. Ez csak egy átmenet egy minőségileg *más* állapotba, az Örökkévalóság valódi szabadságának állapotába.

Anasztázia: Tudja, sok olvasó rámutat, hogy a rendelkezésre álló irodalom sokszínűségét figyelembe véve valójában nehéz konkrét információkat találni a Lélekről. Továbbá, a modern fogyasztói társadalomban még maga a «lélek» kifejezés is egyre gyakrabban helyettesíthető a Lélekkel egyenesen ellentétes fogalmakkal, például, az «elme», a «psziché», az emberi «én» és az «öntudat». A legjobb forgatókönyv szerint az olvasók találnak valamilyen általános filozófiát, és akkor is általában az etnológia, vagy a vallás és misztika, vagy a pszichológia és a szociológia egy részének a burkába van zárva.

Ősidők óta úgy tartották, hogy a szellemileg gazdag Lélek az igazi Ember legértékesebb kincse. Elméletileg, a szellemi irányban haladó emberi társadalomban, kiemelkedő jelentőséget kell tulajdonítani a szellemi tanulmányok feltárásában. Végül is, a Lélek ismerete

hozzájárul minden más igazság megismeréséhez, beleértve a tudományos igazságot is. A Lélekről és a dogmatikus állításokról rengeteg idealista és materialista vélemény létezik, beleértve a spekulatív jellegűeket is. Mindezek azonban, csupán sok ember *keresése* különböző időkben, kezdve a bölcsektől, a prófétáktól és a szentektől, a tudósokkal, oktatókkal, természettudósokkal és hétköznapi emberekkel végezve. A viták elsősorban a *Tudás* hiánya miatt folytak. De ami figyelemre méltó, az emberek még mindig értik, hogy ha rendszerszintű ismeretekkel rendelkeznek egy emberről és mindenekelőtt a Lélekről, akkor lehetőségük nyílik a Lélek szükségletének vezérlésére, irányítva elméjük törekvéseit. Magukat ismerve, jobban értenék életük minden összetevőjét, például, intuíciót, gondolatokat, érzéseket, érzelmeket, titkos vágyakat, viselkedési motívumokat, cselekedeteik következményeit stb. És ebben az esetben, ha ez a Tudás nem csak elérhetővé válik, hanem a többség meg is érti, akkor könnyen felépíthető és létrehozható lenne a világban a jóság és harmónia társadalma, amelyről az emberek évezredek óta álmodoznak.

Vannak olyan olvasók, akiknek természetesen megvan az a képessége, hogy valamivel jobban érezzék a láthatatlan világ megnyilvánulásait, mint a hétköznapi emberek. Általában azonban elrejtik képességeiket mások elől. Ezek főleg elég okos emberek, akik az emberi megértésben már «megalapozták magukat az életben»: gyermekeket neveltek fel, elértek bizonyos társadalmi szintet, kiemelkedő szakértőkké váltak szakterületükön és tudományos fokozatot kaptak. Életük fő értelmét, amit intuitívan éreznek magukban, azonban nem fedezték fel ezekben az emberi vívmányokban. És ez nyugtalanítja őket. Megpróbálnak választ találni erre, a számukra

fontos kérdésre, megérteni önmagukat és lelküket, ezáltal meghatározni életük fő vektorának irányát. Hiányzik a tudás, hogy megértsék saját lényegüket, hogy hogyan éljenek ebben a világban, és hogyan készüljenek fel a túlvilági életre. Végül is, közülük néhányan, miután megtapasztalták a láthatatlan világ megnyilvánulásait és felbecsülhetetlen személyes tapasztalatokat szereztek, már gyökeresen megváltoztatták világképüket. **A legfontosabb kérdés, amit ezek az emberek feltesznek: «Hogyan menthetem meg a Lelkemet?»**. Úgy gondolom, hogy ők és még a jövő generációi is, akik kapcsolatba kerülnek ezzel a Tudással, nagyon hálásak lesznek, ha válaszol erre a fő, minden ember számára létfontosságú kérdésre.

Rigden: Hogyan lehet **megmenteni a lelkünket**? Valójában ez nem bonyolult**,** ha erre törekszel a mindennapjaidban, ha ismered és megérted saját Lelkedet és ennélfogva léted okát. Ehhez, minden bizonnyal, szükség van a Tudásra önmagáról, a természetről, valamint az emberi élet fő cselekedeteiről, az önmagával való munkáról.

Miért nyugtalanítja őt, aki e világra jövetelének értelmét keresi, eltávozásáig az élet titkát? Mert bár átmenetileg van itt, mégis megvan a hatalma, hogy megváltoztassa a természetét. Az ember e világban való tartózkodásának értelme — a szellemi növekedés, a törekvés arra, hogy a tudat anyagi lealacsonyodásának állapotából a szellemi felemelkedésbe, az átalakulásba, a rendeltetésének felemelkedésébe és a benne rejlő legjobbak felvirágzásába kerüljön. Amikor az ember megszerzi az önfejlődés szárnyait, azok az Igazság észlelésének magasságába emelik, minőségileg átalakítva természetét. Talán, részletesebben is beszélek az ember belső felépítéséről. Ez a Tudás

szinte elveszett az idő folyójában, de visszhangjait megtalálhatjuk a modern világ partjainál.

Szóval, mi az a Lélek? Mint már korábban mondtam, a Lélek az igazi antianyag, egy kívülről — a szellemi világból, Isten világából érkező részecske. A Lélek csak az emberi lény alkotóeleme. Ő az alapvető potenciálja, egy portál, minden ember közvetlen kapcsolata a szellemi világgal. Nem létezik a növényekben, állatokban vagy más anyagban, beleértve az intelligens anyagot is. A Lélek a fizikai test (egy újszülött csecsemő) születését követő nyolcadik napon épül be az ember formálódó energetikai szerkezetébe. Ha a fizikai test felépítése alapján tájékozódunk, akkor annak hozzávetőleges helye a solar plexus területe, azaz az ember tényleges középpontja. De ő nem a napfonat, nem a szív, vagy bármely más fizikai szerv vagy rendszer, beleértve az agyat, az elmét, a tudatosságot, a gondolkodást, az értelmet vagy a mentális képességeket. Minden fent említett dolog, nem a Lélek terméke vagy tulajdonsága, mindez az anyagi világra vonatkozik. A műtéti eltávolításnak, a fizikai test különböző szerveinek (például, a szív) átültetéséhez vagy a vérátömlesztéshez, semmi köze a Lélekhez. Felhívom a figyelmet arra, hogy a Lélek, az ember energetikai szerkezetében található, és nem pedig ennek a fizikai szerkezetnek a részében. Az embernek egy Lelke van. Egyetlen és oszthatatlan. Nincs különbség egy férfi vagy egy nő Lelke között. A Léleknek nincs neme. Minden ember Lelke természeténél fogva azonos. És ebben az értelemben elmondható, hogy az emberek nagyon közel állnak egymáshoz és rokonságban vannak. A Lélek nem anyag, nem kopik, nem öregszik és nem betegedhet meg. Tökéletes az anyagi világhoz képest, de egyénileg nem elég tökéletes Isten világához képest. Az anyagi világban való ismételt reinkarnációk miatt a Lélek információburkokkal terhelt.

Mit foglal magába az emberi lény? Az élet során az ember egy sokdimenziós térbeli objektum, amely a Lélek köré épül és saját intelligens Személyiséggel rendelkezik. A szemmel látható fizikai test szokásos alakja és szerkezete, fizikai és kémiai folyamataival, valamint egy kontrollrendszerrel (beleértve az anyagi agyat is), — ez csak egy része az emberi struktúrának, amely a harmadik dimenzióhoz tartozik. Vagyis, egy emberi lény Lélekből áll, annak információs burkaiból, egy Személyiségből és egy struktúrából, mondhatjuk, más dimenziók különböző mezőiből (beleértve a fizikai testet is, amely háromdimenziós térben helyezkedik el).

Mi az intelligens Személyiség? Egy új konstrukcióban, egy új testben egy új Személyiség alakul ki — ez az, akinek minden ember érzi magát élete során, aki választ a Szellemi és az Állati kezdetek között, elemez, következtetéseket von le, felhalmozza az érzéki-emocionális dominanciák személyes tárházát. Ha az ember az élet során olyan mértékben fejlődik szellemileg, hogy Személyisége összeolvad a Lélekkel, akkor minőségileg új, érett Lény alakul ki, az emberitől eltérő, amely a szellemi világba távozik. Valójában, ezt nevezik «a Lélek kiszabadulásának az anyagi világ fogságából», «átjutás a Nirvánába», «szentté válás» és így tovább. Ellenkező esetben, ha az emberi élet folyamán ilyen összeolvadás nem történik meg, akkor a fizikai test halála és az energiaszerkezet megsemmisülése után ez az intelligens Személyiség a Lélekkel együtt újjászületésre (reinkarnációra) kerül, mondjuk a lényeg megértése érdekében, egy szubszemélyiséggé válik. Amikor a fizikai test meghal, az emberi lény folytatja létezését. Átmeneti állapotban gömb alakú, spirális szerkezetekkel rendelkezik. Ez a képződmény tartalmazza a Lelket és annak információs kapszuláit — a korábbi inkarnációk szubszemélyiségeit, beleértve a Személyiséget a közelmúlt életéből.

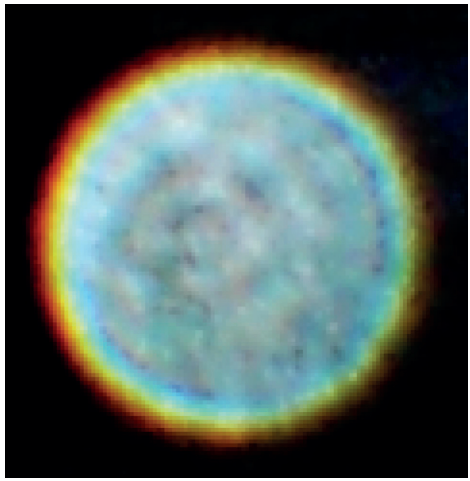

1. fotó. ***Átmeneti állapotban lévő ember lelke, a fizikai test halála után.***

A Lélek fotóján a külső burok egyértelműen nyomon követhető. Ő (ahogy a gömb felé mélyül) vörös színből (az életenergia — prána maradványa), valamint más energiák sárga és fehér-sárga színéből áll. Maga a gömb alakja égszínkék, világoszöld árnyalatokkal; jellegzetes spirális szerkezete van, a középpont felé csavarodva, szivárványos árnyalatokkal és fehér foltokkal.

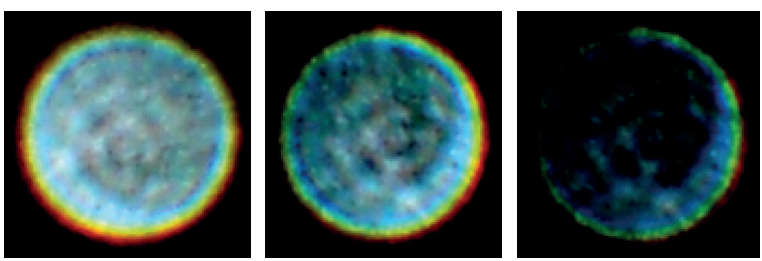

2. fotó. ***Az emberi Lélek eltűnése az anyagi világból az átmenet során.***

Az információs kapszulák, amelyek a Lélek körül helyezkednek el, — érzékszervi-emocionális csomók; pontosabban egy intelligens információs struktúra, amely asszociatív módon összehasonlítható egyfajta köddel. Egyszerűen fogalmazva, ezek az egykori Személyiségek a korábbi inkarnációkból. Sok ilyen szubszemélyiség lehet a Lélek közelében, attól függően, hogy az ember hányszor reinkarnálódott.

Anasztázia: Ez azt jelenti, hogy a szubszemélyiség — az egy olyan Személyiség, mint te, aki a Lelked múltbeli inkarnációiban tevékenykedett.

Rigden: Igen. Más szavakkal, ez egy korábbi Személyiség egy múltbeli életből, az összes érzéki és emocionális domináns (pozitív vagy negatív) poggyászával, amelyet élete során felhalmozott, vagyis az életének választása eredményeként.

A Személyiségnek általában nincs közvetlen kapcsolata a szubszemélyiségekkel, ezért egy személy nem emlékszik a múltbeli életekre és ennek megfelelően ezekre az szubszemélyiségekre vonatkozó tapasztalatokra, megszerzett ismeretekre. Azonban ritka esetekben, amikor bizonyos körülmények átfedik egymást, a Személyiség a (déjà vu) homályos érzését tapasztalhatja, vagy az utolsó (előző inkarnáció) szubszemélyiség aktivitásának rövid távú spontán megnyilvánulását. Ez különösen jellemző az emberre a korai gyermekkorban.

Vannak olyan esetek, amelyeket a pszichiátriai munkákban rögzítettek, amikor az egészséges szülőkkel rendelkező gyermekek, akiknek nincs rendellenességük, rövid távú természetellenes magatartást mutatnak, ami a személyiségzavarhoz hasonló. Mondok egy példát. Egy négyéves kislány ugyanazt

az álmot kezdte látni: a fény hátterében egy fiú magához hívta, de nem engedi, hogy a fénybe menjen. Panaszkodni kezdett a szüleinek az álma miatt, amely nyomasztotta őt, és esténként kiszámíthatatlan, agresszív módon kezdett viselkedni és szokatlan erőt tanúsított, ami korábban nem volt nála tapasztalható. A négyéves lány dühében fölfordította az asztalokat, székeket, egy nehéz éjjeliszekrényt, nem ismerve fel az édesanyját, dührohamot kapva vádolta: «Te nem vagy az anyám», «Úgyis meghalsz» stb. Vagyis, a lány szavai és viselkedése természetellenesek voltak számára, de nagyon jellemzőek a reinkarnációt átélt, «pokol» állapotban lévő, kínokat és állati fájdalmakat átélt szubszemélyiségre. Másnap pedig, a gyermek ismét normális lett, a szokásos módon viselkedett. Ez egy tipikus példa az előző szubszemélyiség negativizmusának rövid távú megnyilvánulására. A legjobb, amit ebben az esetben tehetünk, ha aktívan fejlesztjük a gyermek értelmét, kiszélesítjük a világ ismereteinek látókörét, és megvárjuk, amíg a elsődleges fellendülés bekövetkezik, és új Személyiség alakul ki.

Az elsődleges fellendülés általában egy ember életének 5-7 éves koráig következik be. Az a tény, hogy kora gyermekkorban, a kezdeti fellendülés előtt, az előző Személyiség (szubszemélyiség) hasonló rövid távú aktiválása történhet meg. Az utóbbi, miközben egy új Személyiség formálódik, megpróbál eljutni a tudatig és megragadni a hatalmat az ember felett.

De sokkal gyakrabban előfordulnak a szubszemélyiség megnyilvánulásának más esetei is. Ilyenkor a 3-5 éves korú gyermekek (abban az időszakban, amikor az új Személyiség még nem alakult ki) egy felnőtt, tapasztalt személy pozíciójából kezdenek el gondolkodni. Ritkán előfordulhat, hogy korábbi felnőtt

életük részletes eseményeiről van szó, amelyeket valójában lehetetlen ilyen korban ismerni. És gyakran fordul elő, hogy egy gyermek váratlanul bölcsen szólal meg valamivel kapcsolatban, nyilvánvalóan nem gyermeki gondolatokat fejezve ki, és ez néha misztikusan megijeszti a felnőtteket.

Tehát, minden szubszemélyiség megőrzi múltbeli tudatának egyéniségét azon vágyak és törekvések formájában, amelyek aktív életében uralkodtak rajta. A Személyiségnek, mint már mondtam, nincs közvetlen kapcsolata a szubszemélyiségekkel, vagyis az ember nem emlékszik tudatosan előző életére. A Személyiség és a szubszemélyiségek közötti ilyen kapcsolat azonban a tudatalatti szinten megmarad. Az utóbbiak közvetve befolyásolhatják a Személyiséget, és bizonyos cselekedetekre «ösztönözhetik», bizonyos döntések meghozatalára késztethetik. Ez öntudatlan szinten történik. Ezen kívül a szubszemélyiségek, képletesen szólva olyanok, mint a «ködös fényszűrők», amelyek jelentősen akadályozzák a Lélek és az új Személyiség közvetlen kapcsolatát, úgymond a Fény forrása és a között, akinek szüksége van rá.

Anasztázia: «Ködös fényszűrők»? Érdekes összehasonlítás.

Rigden: Talán erről részletesebben beszámolok. De meg kell értenünk, hogy ezek a folyamatok az energiák szintjén játszódnak le, ezért a jobb érzékelés érdekében képletes összehasonlításokkal magyarázom. Tehát, a sztubszemélyiségek a Lélek körül helyezkednek el, és «intelligens» ködként lehet őket elképzelni.... Egyrészt közel vannak a Lélekhez, és megtapasztalják ennek a nagyon erős antimateriális struktúrának a hatását, mondhatni, az «Örökkévalóság leheletének» közelségét, «egy

részecske jelenlétét Isten világából». Másrészről, a szubszemélyiségek az Állati kezdet sűrű anyagi struktúráinak erős hatását és nyomását tapasztalják. Vagyis, a szubszemélyiségek beszorultak a szellemi és az anyagi világ két hatalmas ereje közé. Ök folyamatosan érzik ezt a hatalmas nyomást mindkét részről. Ezért, minden egyes szubszemélyiség egyfajta «fényszűrővé» válik a jelen Személyiség útja során, hogy kapcsolatba lépjen a Lélekkel. Az ilyen «fényszürő-szubszemélyiség» «elsötétítésének» mértéke a korábbi életében felhalmozott domináns életválasztásoktól, preferenciáktól, érzéki-emocionális prioritásoktól függ.

Például, ha az elmúlt életében az ember jó és kedves volt, és sokat tett a lelki fejlődéséért, de nem volt elég ahhoz, hogy végül megszabaduljon az anyagi világtól, a szubszemélyiségben több nyugalom lesz, és kevesebb rezgése lesz. Ez azt jelenti, hogy a Lélektől származó energia és impulzusok jobban áthaladnak ezen a «fényszűrőn».. És ha egy személy az elmúlt életét az anyagi értékek prioritásaira pazarolta, akkor egy ilyen «fényszűrő-szubszemélyiség» a megnövekedett rezgések miatt sűrűbb szerkezetű lesz, vagyis sokkal rosszabb lesz, mondjuk, a Lélekből áradó «fény» áteresztőképessége. Ez asszociatívan összehasonlítható egy korommal szennyezett üveggel, amelyen keresztül az igazi fény eltorzul vagy kevésbé hatol át. Más szavakkal, minél többet uralta az Állati oldal az embert élete során és az anyagi értékek domináltak benne, annál nehezebb lesz később neki, mivel nagyobb mértékű torzulások hordozójává válik. Ha sok ilyen, sűrű «fényszűrővel» rendelkező szubszemélyiség van, akkor a most élő Személyiségnek nagyon nehéz harcolni az Állati kezdetével, nehéz elfordulni az anyagi dominánsok útjáról és átérezni a Lelket.

Anasztázia: Ez azt jelenti, hogy egy ilyen ember valahogy elakadt az anyagiakban, és nehezebb neki megváltoztatni az élete vektorát a szellemi fejlődés felé?

Rigden: Igen. De bármely ember számára, még egy ilyennek sem, soha nem késő megfordítani ezt a helyzetet, mivel a Személyiségnek életereje és választási joga van... Ellenkező esetben, ugyanaz a sors vár rá, amelyet a szubszemélyiségei jelenleg is tapasztalnak. Egyébként, éppen a szubszemélyiségek tapasztalata közvetett módon eredményezi a halálfélelem megnyilvánulását egy ember tudatalatti szintjén. Ahogyan ezek az szubszemélyiségek érzik magukat az új Személyiségben, ez vallási nyelven szólva, valójában igazi «pokol» a számukra. A fizikai test halála után a szubszemélyiséggé váló Személyiség, megértést és tapasztalatot szerez arról, hogy mi is valójában az anyagi világ, hogy van Lélek és mi a *jelentősége (fontossága)* az emberi lény számára. De egy új test felépítésében a szubszemélyiség már elkeseredett helyzetben van egy leláncolt elme számára, amely mindent megért, erős érzékszervi és érzelmi fájdalmat érez, de nem tehet semmit, beleértve tapasztalatainak megosztását az új Személyiséggel. Ez egyenértékű azzal a helyzettel, amikor bezáródnak egy testbe, de ez a test nem szolgálja az elmét, nem engedelmeskedik neked és nem azt teszi, amit parancsolsz neki. Vagyis, egyáltalán nem szolgál téged, és önmagában él. Tisztában vagy mindezekkel, de nem tehetsz semmit ellene, csak érzékeleg a hihetetlenül szörnyű nyomást, ugyanazokat a hibákat, amelyeket az új Személyiség elkövetett, és annak megértését, hogy képtelen vagy megváltoztatni az életenergia-fogyasztás vektorának irányát. Egyébként, az emberi félelmek, mint például, a zárt terektől való félelem, pontosan ebből fakadnak. Az ilyen torz térfelfogás megjelenése fő okainak

gyökerei, amelyek a félelem és a pánik legmélyebb érzését keltik az emberben, összekapcsolódnak az emberi szerkezet azon szektorával, amelyben a szubszemélyiségek találhatók.

Miért vonzzák az embereket, például a felszólítások arra, hogy «örökké a testben éljenek», melyet sok szekta és vallás használ? A pszichológusok ezt általában annak a titkos emberi vágynak tulajdonítják, amely felelet az irracionális halálfélelemre (thanatophobia). Ennek a fóbiának bizonyos viselkedési megnyilvánulásai vannak, amelyek célja vagy a fóbia alanyának elkerülése, vagy bizonyos cselekedetek (a vallási szabályok és rituálék betartása, valamint az ilyen információk iránti fokozott érdeklődés felmutatása révén csökkentik a tőle való félelmet például, «örök élet a testben» és így tovább). Vagyis, egy személy mindezek mögé bújik az irracionális félelem által generált megoldhatatlan belső konfliktusai elől, amelyet általában előérzet is kísér. Honnan származnak az ilyen előérzetek és a félelem? A tudatalatti felől, és ez összekapcsolódik a szubszemélyiségek elnyomó érzelmileg-emocionális állapotával, amelyek már gyakorlati megértéssel rendelkeznek arról, hogy mi a halál és a reinkarnáció. Átvitt értelemben véve az a vágy, hogy «örökké a testben» éljen, az emberben az Örökkévalóságnak a szubszemélyiségekhez való hozzáférhetetlenségének félelme miatt van, ami elkerülhetetlen és végső halálát jelenti. Ez csak az Állati kezdet vágyainak egyike, és annak helyettesítése (tudatalatti szinten) a Lélek törekvéseivel.

Anasztázia: És ha egy embernek sikerül szellemileg olyan szintre fejlődnie élete során, hogy szellemileg érett Személyként ki tud lépni az újraszületések köréből, akkor mi történik a szubszemélyiségekkel?

Rigden: Egyszerűen megsemmisülnek. Végül is, ez csak egy információs struktúra.

Anasztázia: Függetlenül attól, hogy ezek a szubszemélyiségek jó vagy rossz Személyiségek voltak-e az előző életekben?

Rigden: Átvitt értelemben nem létezhetnek «jó» szubszemélyiségek (értelmezésed szerint), ha a Személyiség szubszemélyiséggé vált. **A Személyiség tudatosan fejlődhet szellemileg és egyesülve a Lélekkel, szabaddá válhat egyetlen élete során!** A valóságban minden egyszerű, ha egy ember megpróbált szellemi irányba fejlődni ebben az életben, de nem próbálkozott eléggé, akkor a következő életben egy új Személyiségnek jobb feltételei lesznek. Ez kibővíti szellemi növekedésének lehetőségeit, de növeli az Állati kezdet ellenállását is. Ismét minden (a szubszemélyiségek szenvedéseinek folytatása vagy megszűnése, valamint a Lélek és maga a Személyiség sorsa) a már új Személyiség egyéni választásától függ.

Anasztázia: Ez azt jelenti, hogy a szubszemélyiség csak információs struktura?

Rigden: Igen. Bármilyen anyag — beleértve az embert is, csak információs hullám. Ami előtted van, például egy bolygó vagy baktérium, egy szék vagy egy ember, az pontosan attól függ, hogy milyen információkat helyeztek el benne. De az ember belsejében van egy Lélek, amely megkülönbözteti őt minden más anyagtól.

Anasztázia: Nevezhető-e a Lélek információs részecskének?

Rigden: Nem. A Lélek nem tartozik az anyagi világba, egy teljesen más világból származik, az Örökkévalóság

világából... Az ember azonban, az anyagi világ egész sokdimenziós felépítését tekintve (beleértve az Állati kezdetét is), mint már mondtam, csak egy információs hullám. A Lélek — az ami valódi az emberben, ez a fő összetevő, amelyre az egész struktúra összpontosul! Minden más csak kiegészítő információ a fejlődéshez, amely a szellemi Személyiség érése, a Lélekkel való egyesülése (szellemi felszabadulás) után egyszerűen dedifferenciálódik, azaz megszűnik szervezett struktúraként létezni.

Anasztázia: Egyszerűen fogalmazva, az emberi megértésben ez az információs hullám megsemmisül, de valójában — más minőséggé alakul át, mivel az információ (információs építőelemek, amelyekből összetevődik minden) nem pusztul el.

Rigden: Pontosan.

Anasztázia: Egyszer említette, hogy egy kellően erős médium valóban képes meghívni egy halottat beszélgetésre, mert valójában az illető nem hal meg az információ szintjén.

Rigden: Igen, az emberi Személyiség továbbra is létezik, de egyszerűen más formában, szubszemélyiségként. Ha egy médium eléggé erős és képes életenergiájának egy részét (pránáját) átvinni a halott ember szubszemélyiségére, és feltölteni őt ezzel az energiával, akkor egy ilyen szubszemélyiség valóban ideiglenesen képes kommunikálni a médiummal. A szubszemélyiség szempontjából az élő ember pránája viszonylagosan «édes étel» a «pokolban», ez alkalom arra, hogy esélyt kapjon arra, hogy rövid ideig megnyilvánuljon. Így, a médium, ahogyan az emberek mondják, valójában egy halott ember «lelkét hívja» kommunikációra. Valójában információs

kapcsolatot létesít a szubszemélyiséggel. És ez csak abban az esetben történik, ha már megtörtént a reinkarnáció, és a szubszemélyiség már egy új Személyiséggel rendelkező új élő testszerkezetben van jelen az anyagi világban. Sőt, maga a kapcsolat észrevétlenül zajlik az új Személyiség számára. És ha az ember már a Nirvánába távozott, semmilyen médium nem fogja «kihúzni» onnan a kapcsolatfelvétel céljából, ugyanúgy, mint azt a személyt, aki még az újraszületés stádiumában van (az anyagi világban való új megtestesülés előtt). Miért? Mert az ilyen «kapcsolatok» a médiumok részéről az Állati elme egyik megnyilvánulási formája, annak kifejeződése és kapcsolata az anyagi világban. A Szellemi Világ pedig elérhetetlen az Állati elme számára.

Anasztázia: Ez igen! Ez azt jelenti, hogy egy valódi médium pazarolja (szivárogtatja) saját pránáját, és mindezt azért, hogy táplálja ezt a szubszemélyiséget. Ez egy egyenlőtlen csere: az ember értékes energiáját, amely szellemi növekedésére adatott, elkölti a szubszemélyiségből származó néhány ostobaságra. Tehát, kiderül, hogy az ilyenfajta szubszemélyiség «táplálása» valójában csak egy újabb trükkje az Állati elmének! Most már értem, miért ellenzik a hagyományos vallások a médiumok cselekedeteit, és honnan származnak az éhes, kielégíthetetlen szellemekről szóló legendák, amelyeket az élő emberek megpróbáltak «táplálni» emberi értelemben.

Rigden: Igen, ez az Állati elme egyik trükkje. Szerencsére, figyelembe véve a mai emberek általános tudatlanságát ezekben a kérdésekben, valódi médiumokból nincs is annyira sok, leginkább olyan emberek utánozzák őket, akik pusztán pszichológiai trükkökkel szórakoztatják a gyanútlan nyilvánosságot.

Anasztázia: A mai napig fennmaradt az a meggyőződés, hogy a halottakra nem szabad rossz módon emlékezni, és ha gondolsz rájuk, akkor csak jó értelemben. Ha egy elhunyt ember az álomban jelenik meg, akkor úgy gondolják, hogy «lelke nem nyugodott meg». Mennyire igazak ezek a hiedelmek?

Rigden: Pontosítanám, hogy ha valaki, még ha emlékezik is a halottakra, csak az élők Szellemi kezdet pozíciójából, a szellemi Szeretet pozíciójából, az élők számára teremtő, de nem a múlt iránti bánatból. Ezen kívül, meg kell érteni ebben az esetben zajló folyamatokat. Először is, ezekben az esetekben nem az emberi Lélekről van szó, mint olyanról. Rendszerint, nemcsak a rokonai nem tudtak róla semmit élete során, hanem még maga az ember sem. Itt pontosan az ember Személyiségéről beszélünk, amelyet a közösség jól ismert, és amely a test halála után szubszemélyiséggé vált. Maga a Lélek, amikor reinkarnálódik, nem tér vissza korábbi «bebörtönzésének» helyére. Ugyanakkor, a szubszemélyiség, mint az anyagi világ intelligens információs struktúrája, még akkor is, ha egy új testbe van «bezárva», felhasználhatja az új test energiáit (főként akkor, amikor egy új Személyiség még nem érett meg). Rövid időre megszerezve az erejét, előrejelzéseinek köszönhetően, meglátogathatja azokat a helyeket és embereket, akikhez élete során kötődött. A szubszemélyiség akkor is megnyilvánulhat, ha az élők emlékezni kezdenek rá (a halott emberre), figyelmük erejével felruházva őt. Mit jelent ez egy élő ember számára?

Itt, sajnos, nem tudom elmondani az összes részletet, ahogy mondani szokták, a nagyközönség, tömegek számára, mert ismert, hogy «a tudás növeli a bánatot». De e folyamatok lényegének általános

megértése érdekében a következőket mondom. Az a helyzet, hogy amikor az ember emlékezni kezd az elhunytra, a következő történik. Azzal, hogy e folyamatba fektettük a figyelmünket, a lokalizálatlan félelmek és az aszténiás érzelmek (bánat, elkeseredettség és depresszió), amelyek a halottról való gondolkodás eredményeként merülnek fel ebben a folyamatban, a fizika nyelvén további «töltést» juttatnak a szubszemélyiségnek (erőt adva át). Emiatt, az szubszemélyiség aktívvá válik. Vagyis, az elhunytnak az élők által történő emlékezésének folyamata hasonló az időtől és a tértől függetlenül a «töltés» (erő) azonnali átviteléhez egyik elemi részecskéből a másikra. A szubszemélyiség megmarad az új testben, de a kivetítése azonnal megnyilvánul, amikor ez a «töltés» átkerül, pontosabban kapcsolatba kerül annak az embernek a Személyiségével, aki gondol rá. Ez utóbbi érzi ezt a kapcsolatot, egy ilyen információcserét a halott személy szubszemélyiségével a tudatalatti szintjén. Valójában, az élő ember táplálja ezt a kapcsolatot saját életenergiájával. Semmi jót nem szabad várni ettől, mert az ilyen tudatalatti információcsere a szubszemélyiséggel csak megerősíti az Állati kezdet kitöréseit az emberben.

Egy ilyen információs kapcsolat eredményeként az élő ember melankóliát («nehézséget») és bánatot kezd érezni, elakad a gondolatok körében: «ha élt volna, akkor ez nem történt volna meg velem» vagy «ez nem történt volna meg, ha élne», «nem engedte volna meg, hogy ezt tegyék velem» stb. A valóságban az Állati kezdet egyszerűen leplezi ennek a személynek a fogyasztói vágyait (például, a saját jelentősége megvalósításának vágyát) az elveszett Szerelem fogalma alatt, generálva benne a múlt utáni vágyat, félelmet keltve a közelgő haláltól stb.

Ez szenvedéseket hoz mind az embernek, aki felidézi, megmutatva magában az Állati kezdet uralkodó gondolatait, mind az általa felidézett szubszemélyiségnek. Egyrészt, az ilyen kapcsolat egy életet adó erő megérintése a szubszemélyiség számára. Másrészt, egy ilyen élő «töltés» egyértelmű bizonyságot ad saját inaktív helyzetének és kilátástalanságának állapotáról. Ez pedig csak gyötrelmeket okoz az egykori Személyiség számára (amely szubszemélyiséggé vált). Ezenkívül, az Állati kezdet ilyen provokációja nemcsak magát az szubszemélyiséget terheli, hanem annak a személynek a Személyiségét is, akinek energia szerkezetében található.

Talán, annak érdekében, hogy könnyebben megérthető legyen, mit jelent az élő emberrel való ilyen kapcsolat a szubszemélyiség számára, egy képletes példát hozok fel. Képzeld el, hogy egy ember égő forró sivatagban jár. Már el van ítélve. Szinte a halál küszöbén áll. Fájdalom és tomboló szomjúság gyötri. És akkor egy kis vízcsepp esik az ajkára az égből. Ez nem csillapítja szomját, de egyrészt téves életreményt ad neki, vagy inkább emlékeket elmúlt életéről, másrészt világosan megérti azt a tényt, hogy a halál már elkerülhetetlen. Ez a felismerés tovább erősíti az elítélt személy gyötrelmeit és szenvedéseit.

Anasztázia: Igen, valóban, nem tudjuk, mit csinálunk. Kiderült, hogy az emlékezéseinkkel valójában szenvedést okozunk egykori hozzátartozóinknak, és aztán mi magunk is szenvedünk tőle. És ha visszatekintünk a történelembe? Hogyan szenvednek a történelmi és közéleti személyiségek, vagy inkább szubszemélyiségek, akikre az élő emberek sok évszázadon át, sőt évezredekig emlékeznek. Ebből az derül ki, hogy az ilyen tömeges visszaemlékezések még jobban súlyosbítják szenvedéseiket.

Rigden: Ha az emberek az Állati kezdet uralma alatt vannak, emlékeznek rájuk, és emocionális erejüket ilyen gondolatokba helyezik, akkor ez, természetesen, jelentősen megterheli mind a szubszemélyiségeket, mindazokat, akik visszaemlékeznek rájuk. De azt kapták meg, amit megérdemeltek, aszerint, ahogy itt élték életüket.

Anasztázia: Nos, igen, figyelembe véve azt a tényt, hogy a történelmet nem a világ népei körében uralkodó Széllemi kezdet dominálásáról írják, hanem az emberiségben domináló Állati kezdetről: ki mikor és kin uralkodott, és kivel vívott háborúkat... Rendben, elmondaná nekünk, hogyan magyarázhatók a következő jelenségek? Az etnológiáról szóló művekben olvastam a szibériai sámánokkal kapcsolatos hiedelmekről és esetekről. Az erős sámánok, arra kérték rokonaikat, hogy haláluk után háromszor, százévente egyszer, újra temessék őket. Az emberek generációról generációra adták át ezt az információt. Ha valamilyen okból nem történt meg az újratemetés, akkor a sámán láthatatlanul «kísérteni» kezdte az élő utódainak generációját, és katasztrófákkal fenyegette őket. Ha az új generáció nem reagált erre, akkor a helyi lakosok különféle szerencsétlenségeket szenvedtek el, mint például: járványokat, szarvasmarhák elvesztését, természeti katasztrófákat stb. Így volt ez a «jó» és a «rossz» sámánokkal is. Azt is megemlítették, hogy ha az emberek tisztelettel kezelték a «jó» sámánok emlékét, akkor az utóbbiak megvédték őket minden katasztrófától vagy személyes nehézségektől.

Rigden: Itt meg kell különböztetnünk a fogalmakat. Ebben a világban az Állati elme anyagi világa és a Szellemi világ erői egyaránt működnek. A természeti erőkkel kapcsolatos megnyilvánulások többnyire az Állati elme cselekedeteihez kapcsolódnak. Ami

az emberi szubszemélyiséget illeti (amely, mint Személyiség, az élete során a természetfeletti erők fejlesztése közben elérte az emberek bizonyos mértékű befolyásoltságát), ez csak az Állati kezdet fellendülését idézheti elő az emberekben, leginkább tudatalattijukon keresztül, információcsere útján. Bármely szubszemélyiség megőrzi az Egót, annak önazonosítását. Rendelkezik tapasztalattal, ismeretekkel és az anyagi világra gyakorolt befolyás készségével, de nincs életereje. Nem a halott sámán okoz katasztrófákat az emberek között, hanem maga az emberek hite ebben a babonában. Ez az élő emberek erejének rovására történik. Emellett nem szabad megfeledkeznünk a hatalom aktiválódásának pillanatairól, azokról a jelekről, amelyekkel a sámán élete során dolgozott, és ennek vagy annak a terület szellemeiről, amelyek szintén egyetlen Állati elmének vannak alárendelve. Ez azonban egy másik téma, nem ehhez a beszélgetéshez tartozik.

Anasztázia: Ez azt jelenti, hogy a szubszemélyiségek mindenre emlékeznek.

Rigden: Igen. Hiszen ezek intelligens struktúrák. És nagyon gyötri és ijeszti őket a jövőbeli reinkarnáció, amely egyrészt meghosszabbítja kínjukat, másrészt közelebb hozza a végső halált. Ezért, nagyon fontos, hogy az élő Személyiség mindent megtegyen az életben, minden lehetségest és lehetetlent, annak érdekében, hogy egyesüljön Lelkével. Az Állati kezdet feladata az ember élete során az, hogy bármilyen módon eltávolítsa a Szellemi kezdettől, legyen az gondolatokban, vágyakban, tettekben, cselekedetekben, nem számít, amíg az ember anyagi, földi és halandó dolgokra vágyik. És számára minden eszköz jó, beleértve a szubszemélyiségek ilyen megnyilvánulásait is. Az Állati kezdetben nincs semmi Jó! Az utóbbi halandó.

Ezért, szándéka, akárcsak mint minden okos anyagnak az, hogy megszerezze az irányítást a többi anyag felett, és életerejét saját céljaira használja fel. Az Állati kezdet mindent megtesz annak érdekében, hogy megváltoztassa a Személyiség életvektorát és elvonja a figyelmét a Szellemi kezdettől. Nem vet meg semmiféle eszközt, beveti teljes saját «arzenálját». És ez elsősorban az agresszió és támadás. Ez az ember gyenge pontjának keresése, ahol gondolatban lehet «megharapni» és érzelmileg «megütni», vagy egyszerűen csak elcsábítani egy újabb «édes» illúzióval.

Folyamatosan új beállításokat szab az emberre, vagy aktiválja a régieket. **Az Állati kezdet a halott diktatúrája!**

Anasztázia: A holt ember diktatúrájáról, ezt pontosan eltalálta. Mint mondják, minden halott számára a föld az koporsót jelent. Minden, amire az ember vágyik ebben az anyagi világban, valóban átmeneti és halandó…

Rigden: Az Állati kezdet ravasz és sokszínű agyafúrt fogásaiban. Ha egy személy nem érti önmagát, akkor nagyon nehéz neki ebben az életben, és még nehezebb utána. És nem is külső körülményekről van szó, hanem az emberi választásról. Az élet nagyon gyorsan elrepül. És a legfélelmetesebb dolog az emberi létben nem a test halála. A legrosszabb az, amikor az ember a világ illuzórikus feledésében élte az életét, és nem értett meg semmit, akkor Személyisége nem fejlődött szellemileg. Ekkor abszolút elkerülhetetlenség jön el a számára: itt szenvedtél életed során, és ott évszázadokig fogsz szenvedni, és ugyanakkor semmit sem tudsz megváltoztatni, mivel erre már nincs eszköz, ellentétben a testben lévő Személyiséggel. A szubszemélyiség számára egy

ilyen helyzet egyenértékű egy éhes ember sorsával, aki áll, és rengeteg különféle ételt lát az üveg mögött anélkül, hogy képes lenne elérni azt. Úgy tűnik, hogy az étel olyan közel van, de az üveg megakadályozza, hogy elvegye. Ekkor kezdődnek a szubszemélyiség egoizmusából fakadó kérdések, például: «Miért pont én! Hiszen én olyan jó voltam?» **Mert az Örökkévalóság helyett a pillanatnyi élvezetet, anyagi értékeket választottál. Mert gondolataidban titokban mások fölötti hatalomra vágytál, megfeleltél az Állati kezdetednek és Lelkiismereted ellen cselekedtél. Mert minden napot az önzőségedre pazaroltad, mind a tetteidben, mind a gondolataidban. És ilyen «mert» sok van a rövid életed minden napján, bárhová is nézel...**

Anasztázia: Igen, ez szomorú... De sokan egyszerűen nem képzelik el, hogyan lehet másképp élni, mint hogy aggódjanak az anyagi miatt. Bár az emberek önmagukban nem rosszak, és ugyanúgy szenvednek az Állati kezdet bilincseitől, de ezeket a szenvedéseket a társadalom által előírt sablonos «okokra» és «válaszokra» írják le: «mindenki így él», «ilyen időben élünk», «ilyen az én sorsom», «nem menekülhetsz a sorsod elől». Vagyis, passzívan viselkednek önmaguk és sorsuk átalakításával kapcsolatban. Mások, éppen ellenkezőleg, aktívak, de rossz irányba. Találkoztam olyan emberekkel, akik természetüknél fogva, mondhatni, veleszületett vezetői tulajdonságokkal rendelkeznek. Szinte gyermekkoruktól kezdve érzik magukban az erőt, amelynek köszönhetően befolyásolhatják az embereket és előre láthatnak bizonyos eseményeket. Egyébként, hogyan magyarázhatja ezt a veleszületett emberi erőt? Lehet, hogy köze van előző életéhez?

Rigden: Természetesen, vannak különböző esetek. Ha azonban az ember veleszületett tehetségéről

beszélünk, ez azt jelenti, hogy e Lélek egy korábbi megtestesülésében a Személyiség szellemileg fejlődött, és bizonyos eredményeket ért el az önfejlesztésben és a világ megértésében. Vagyis, volt egy jó ugrás a szellemi fejlődésben, de ez nem volt elég az Ahriman rendszer elhagyásához, az újjászületés köréből való kitöréshez. Azonban, egy új életben egy új Lélekkel rendelkező Személyiségnek vannak bizonyos előnyei más emberekkel szemben. Az ember nagy energetikai potenciállal születik, amely, ha megfelelően alkalmazzák, hozzájárul a Személyiség gyorsabb szellemi növekedéséhez, és valódi esélyt ad arra, hogy egyesüljön a Lélekkel, és kilépjen az újraszületések köréből.

Sok ilyen tehetséges ember van. Ezek az emberek úgy érzik, hogy nem olyanok, mint mindenki más. Gyermekkoruktól kezdve meglehetősen társaságkedvelők, vezetői tulajdonságokkal rendelkeznek, emberek befolyásolásának velükszületett adottságával, egyfajta érzékenységgel az eseményekre és a finom energiák megnyilvánulásával stb. Igaz, van még egy nagy potenciállal rendelkező emberek kategóriája. Gyermekkorukban, a körülmények miatt, amelyekben találják magukat, zárkózottan, a külvilágtól elzárkózva nőnek fel. Később, felnőttként azonban teljes erejükben megmutatkoznak a bennük rejlő lehetőségek.

Anasztázia: Nyilvánvaló, hogy egy ilyen ajándék, nagy felelősség?

Rigden: Igen, és elsősorban magának az embernek. A nagy szellemi potenciállal születetteknek meg kell érteniük, hogy az Állati kezdet oldaláról ugyanolyan erős ellenállás lép fel, és mindent megtesz azért, hogy ezt az erőt saját céljaira használja fel. Ha nincs a

társadalomban olyan Tudás, amely megmagyarázná ezeket a pontokat, ha az Állati kezdet formátumában többféle gondolkodási minták vannak felállítva, mint csapdák, akkor ezek a tehetséges emberek, a társadalom prioritásait követve, egyedi erejüket az Állati kezdetű programok megvalósítására fordítják.

Észreveszik, hogy bizonyos nehéznek tűnő kérdéseket meglehetősen könnyen meg tudnak oldani. Megértik, hogy befolyásuk van az emberekre, könnyen vezethetnek bármelyik csapatban. De önmagáról a megfelelő ismeretek (tudás) nélkül általában ezt az ajándékot vagy önző célokra kezdik felhasználni, az Állati kezdetű programok megvalósításához, vagy általában az Állati elme program keretein belül létező rendszer számára. Így, az anyagi elragadja őket, gyakrabban választanak annak a javára és fejlesztik ezt az irányt az életükben. Így, az Állati elme becsapja őket. Az Állati kezdet aktivizálódik az emberben, az élet szellemi vektorának az anyagival való finom helyettesítése történik, és ezt a veleszületett erőt az Állati elme javára pazaroljá. Rendkívül ritka, hogy az ilyen tehetséges emberek, legyőzve Állati természetük erős ellenállását, például szellemi vezetőkké válnak (nem azok, akiknek vallási hatalmuk van az emberek felett, hanem azok, akik valóban a szellemi utat követik, és valóban segítenek másoknak a szellemi fejlődésben, a tudat felszabadításában az anyag fogságából). És többnyire arra használják ezt az adottságot, hogy karriert építsenek, hatalmat szerezzenek, anyagi értékeket halmozzanak fel és így tovább.

Az ilyen emberek általában a társadalom vezetőivé válnak: valaki közszereplővé, valaki üzletemberré, valaki bűnügyi főnökké és így tovább. Néha egyszerűen meglepik a körülöttük lévő embereket, és nem értik, hogyan és miért történik az életben,

amikor szerintük egy nyilvánvalóan «intellektuálisan gyenge», felsőfokú végzettség nélküli ember egy óriási befolyással rendelkező pénzügyi «birodalmat» épít?

De valójában ez a személy csak egy nagy belső potenciállal és beszűkült tudattal rendelkezik, amely az anyagi prioritások felé irányul, mert az Állati kezdet állandóan dominál benne. Ha az ilyen ember kitágítaná a látókörét, és szellemi prioritásokat választana az életében, azaz radikálisan megváltoztatná a belső mozgásirányát a mínuszról a plusz jelre, akkor nagyon sokat tudna elérni a szellemi fejlődésében. Ha tudatosan a legjobb szellemi irányba alakítja át magát, több mint reális esélye van arra, hogy még ebben az életében elérje a szellemi felszabadulást, hogy kilépjen az újjászületések köréből. Egyébként, minden élő embernek van ilyen esélye. A döntő szerepet itt az ember személyes választása, céltudatossága, önmagán végzett munkája és a szellemi célja iránti rendíthetetlen elkötelezettsége játssza. Hangsúlyozom, hogy az ilyen változások kizárólag *az ember belső világának átalakulásához kapcsolódnak.* Ha valaki úgy próbálja megváltoztatni a külső körülményeit, hogy belül nem változik meg, annak semmi haszna nem lesz.

Anasztázia: Valószínűleg, az ilyen emberek, mint a legtöbb, ha egyedül maradnak önmagukkal, időről időre átérzik az anyagi és a mindennapi problémák terheit. Nyilvánvalóan megértik, hogy mindaz, amit az életük során elértek, nem eredeti, nem az igazi eredmény, amelyre a «Lelkük vágyott», és hogy mindez hétköznapi és felszínes... Vajon megtörténik-e, hogy az Állati kezdet teljesen átveszi a hatalmat az ilyen tehetséges emberek felett?

Rigden: Megesik. De ilyen esetekben ezek az emberek valóban önző agresszív mutánsokká válnak, másképp

ezeket a lényeket nem lehet nevezni... De ez csak azt bizonyítja, hogy a szubszemélyiségeknek gyakorlatilag nincs befolyása arra, hogy *saját* fejlődésének melyik vektorát választja az új Személyiség az élet során... Mondjuk úgy, még akkor is, ha a szubszemélyiség a maga korában jelentős lelki magasságokat ért el, és csak egy lépés hiányzott a Nirvánáig (az újjászületés köréből való végső kilépésig), ez nem jelenti azt, hogy a következő Személyiség megteszi ezt a lépést. Mivel az ilyen Személyiségek (szellemileg fejlett szubszemélyiséggel) már kisgyermekkorukban nagyobb figyelmet kapnak az Állati elme részéről. Ennek eredményeként, ezek az emberek, ahelyett, hogy tovább folytatnák fejlődésüket a szellemi irányban és elérnék a Lélekkel való végső összeolvadást, a szellemi felszabadulást (kimenet a Nirvánába), ezek az emberek elpazarolják az előző Személyiségtől «örökölt» ajándékukat, értékes erejüket, az Állati kezdet erőltetett illúziójára. Ennek eredményeként a szellemi értelemben vett feltételezett ugrás helyett az ember visszaesik, ezáltal megterhelve a Személyiségét és Lelkét. Természetesen, ismét a reinkarnációk körébe kerül, csak sokkal rosszabb körülmények közé. És mint tény, ennek a Személyiségnek el kell viselnie a halált, szubszemélyiséggé kell válnia, később, «végzetes hibája» miatt, nagyon hosszú ideig új testekben kell szenvednie.

Anasztázia: Tehát, ezt az erőt, nem az örökkévalóságba való ugrásra fordítják, hanem, saját fajtájuk feletti uralkodásra ebben a «halandó pillanatban», amely nagyon gyorsan elmúlik.

Rigden: Igen. Ostobaság, egy lépésre maradva a szellemi Örökkévalóságtól, a halandó anyagot előnyben részesíteni. A test úgyis meghal, de mivel maradsz te?! Az intelligens anyagi struktúra félelme

az elkerülhetetlen pusztulástól pontosan az a fő ok, amely miatt az emberben megjelenik az Istennel és világával való belső ellenállás, amely az Állati kezdettől fakad. Hasonló ellenállás jelenik meg ott, ahol a szellemi és az anyagi világ összeütközik vagy keresztezi egymást. Ezt a jelenséget egyes vallásokban az arkangyalok és a bukott angyalok közötti csataként írják le. De a valóságban ezek mind asszociációk. Ez nem azt jelenti, hogy valaki valahol mennyei háborút indít az emberi Lélekért. Mindez itt és most zajlik minden emberben, és a harctér — a tudata, gondolatai, emociói és vágyai. A szellemi vagy anyagi oldalon való túlsúly a Személyiség győzelmét vagy vereségét jelenti a Lélekért folytatott pillanatnyi harcban, és általában, a vele való egyesülés jogáért, az Örökkévalóságba való átmenetért. Szörnyű elveszíteni a csatát, de katasztrófális elveszíteni a háborút.

Miért fél az ember Istentől, hol szereti, hol gyűlöli Őt? Mivel mindenki, lelkének többszöri reinkarnációja miatt, tudat alatt tudja, hogy létezik a szellemi világ, van Isten, és az Őt szolgáló szellemi lények. Ez utóbbiakat az emberek között a legendákban «angyaloknak» nevezik. De a vallás asszociatív kategóriáiban nem úgy néznek ki, ahogyan az emberek elképzelik őket. Ők egy másik dimenzió Lényei, amelyek különböznek a háromdimenziós világtól. Végül is, azt a valóságot nem lehet szavakkal leírni. A világ ilyen értelmezésének bármely kísérletét az emberi gondolkodás asszociatív módon összekapcsolja ezzel a világgal, és így torzítja a valóságot. És ha ezen információk későbbi továbbítását az Állati kezdet uralma alatt hajtják végre, akkor te maga, többször szembesülve ezzel, látod, hogy ezek a «legendák», végül, milyen formát öltenek, és hogyan egészítik ki őket további részletekkel. Vegyük például, az «Isten Ítéletéről» szóló legendákat. Valójában, minden egyszerű: az anyagi test halála után minden

alkalommal, amikor egy személy (pontosabban az szubszemélyiségekkel rendelkező Személyiség és a Lélek) «találkozik» a szellemi világ képviselőivel és úgyszólván Felelősséget visel az átélt életéért, amely után meghatározzák ennek az embernek a további sorsát. Innen erednek a világ népei között ismert legendák az Isten ítéletéről, az ember halál utáni sorsáról stb. Mégis, hogyan van mindez kiforgatva és feldarabolva ugyanazokban a vallásokban és különféle hiedelmekben?!

Mindez a félreértés annak a ténynek is köszönhető, hogy életében a Személyiség nem fér hozzá a szubszemélyiség memóriájához és tapasztalatához, és az ember nem ismeri a teljes igazságot önmagáról. Ha egy ember (Személyiség) élete nem kezdődne minden alkalommal tiszta lappal, és a múltbeli élete emlékezetének blokkolásával, akkor nem lennének feltételei a Választásnak. Ha az emberek tudatosan emlékeznének Lelkük minden újjászületésére és az elviselhetetlen szenvedésre, amelyet még mindig átélnek a szubszemélyiségei, biztosíthatlak benneteket, hogy minden ember régen angyallá vált volna. De sajnos, a múlt életek emléke blokkolva van. Minden alkalommal az ember kénytelen ismét belemerülni ebbe a világba, Személyiségének független, tudatos szellemi fejlődése érdekében.

Mégis, miért jó az új Személyiség tudatának az ilyen «tiszta lap»? Először is azáltal, hogy előírja azokat a prioritásokat, amelyek meghatározzák a domináns Választást a Személyiség élete során, függetlenül az szubszemélyiségek korábbi «érdemeitől». Vagyis, ha egy személy radikálisan megváltoztatja élete vektorát a Szellemi kezdet irányába, a gondolatok dominanciáját spirituális irányba helyezi át, és fegyelmezi tudatát, akkor (a Személyiség) valódi esélyt kap arra, hogy

életében megmentse magát és a Lelkét. Végül is, elkezdi minőségileg jobbá alakítani magát, és a spirituális világban fog élni. Nos, ha egy ember (Személyiség) ebben az életben ismét az anyagi gondolkodás béklyóiban kíván vergődni, és az Állati kezdet gondolatai mindig uralkodni fognak benne, akkor az ilyen Személyiségnek csak egy útja van — szubszemélyiséggé válni. Mivel, a Lélek felszabadítására szánt erőt, az anyagi világ végtelen vágyaira fogja pazarolni.

Érted-e, hogy mi a kardinális különbség az anyagi dominanciával rendelkező ember élete és a szellemi dominanciával rendelkező ember élete között? Az anyagi dominanciával a tudatban az ember az *anyagi világgal él*, és csak ritkán gondol a Lélekre. Néha talán még meg is próbálkozik a lelki gyakorlatok végzésével. Ez utóbbiakat általában úgy tekinti, mint egyik hobbiját, vagy mint olyan eszközt, amely segít neki «szupererőket» kifejleszteni, hogy növelje befolyását az emberekre stb. Ugyanakkor, persze, az illető nem sokat törődik azzal, hogy önmagán dolgozzon, hogy megszelídítse az Állati kezdetét. De a szellemi uralommal, új minőségében, a Személyiség a *szellemi világgal él*, az Isten iránti Szeretetben, állandóan benne maradva. Ilyen állapotban az ember az állat minden rosszaságát a humorral szemléli, ismeri azok természetét, előre látja annak további támadásait és az azt követő cselekedeteit. És ezek már nem terhelik a Személyiséget, mert az ember nem enged nekik, mert gondolataiban és érzéseiben már a szellemi világban *él*. Az anyagi világgal pedig csak akkor kerül kapcsolatba, amikor a testben folytatva létezését, jó cselekedeteket végez.

Anasztázia: Igen, valóban, aki szeretetben van, az Istenben van, és Isten benne van, mert Isten — a Szeretet.

Rigden: Egy igazán szent Ember ezzel *él*.

Anasztázia: Az szubszemélyiségekkel kapcsolatos ismeretek értékesek, de egy emberben félelmet kelthetnek, hogy ebben az életben nem lesz ideje saját és a Lélek teljes szellemi felszabadulásának állapotába fejlődni, és halandó szubszemélyiséggé válni.

Rigden: Nos, először is, ilyen félelmet csak az egoizmus, azaz az Állati kezdet ébreszthet. Másodszor, te magad is tanúja voltál annak, hogy egy ember hogyan kapta, úgymond, a Tudást a semmiből, mint mindenki más a csoportban. De annyira át volt itatva ezekkel az Igazság szemcséivel, és annyira akart csatlakozni a Szellemi világhoz, hogy mindössze két évnyi felelősségteljes munka kellett neki önmagán ahhoz, hogy a Szellemi világ elfogadja őt. És mindezt annak ellenére, hogy a csoport többi tagjához képest kedvezőtlen életkörülmények között élt. És harmadszor, amikor az ember életében az Isten iránti szeretet uralkodik, akkor eltűnik minden félelem a cél elérése felé vezető úton. Egy szemléletes példát fogok mondani, hogy megértsétek a lelki tettek lényegét.

Képzelj el egy embert, aki a háborúban védi a Hazáját. Olyan lelkesen és mélyen szereti, hogy kész minden erejével harcolni érte, semmi sem állítja meg a győzelemért, és mindent megtesz, ami lehetséges és lehetetlen egy cél érdekében, hogy felszabadítsa Hazáját! Az Anyaország iránti szeretetért kész meghalni érte. Nem érdekli, hogy mi lesz a testével. A legfontosabb számára az az érzés, amelyet átél, ami csatába vezeti és diadalmasan harcol. És ez a Szeretet-érzés akkor sem hagyja el, amikor az ellenség fogságába esik, és tudja, hogy kínokban hivatott neki elpusztulni. Mert tele van az igazi Szeretet érzésével, amiért élt és amiért meghal. Tehát, minden az emberen múlik! *Ha*

valódi Isten iránti Szeretet tölti el, amellyel minden nap él, akkor nincs helye a kétségeknek. Csak egy célja van — a győzelem, a Lelke felszabadítása érdekében!

Anasztázia: Igen, győzelem bármi áron…

Rigden: Tehát, a Lelke megmentése — az ember életének fő cselekedete, fő célja, létének értelme. A Lélek üdvössége — a szellemi világ igazi szolgálata, nem pedig az anyagié. Mentsd meg magad, és körülötted ezrek üdvözülnek. És ebben az esetben nincs semmi nehézség, csak lenne rá szándék. Csak a legelemibb dologgal kell kezdeni — a saját magadon való munkával. Az agy olyan, mint egy számítógép: amit beleteszel, azt produkálja, milyen célokat határozol meg, milyen programokat állítasz be, abba az irányba fog dolgozni. Emlékezete élete során felhalmozza a különböző asszociatív érzetek, észlelések, gondolatok, érzések stb. tapasztalatait. Ezek az asszociációk többnyire a környező világból kapott benyomásokhoz kapcsolódnak.

Miért nagyon fontos a szellemi utat követő modern ember számára, hogy folyamatosan tágítsa a látókörét, többet olvasson, megismerkedjen a különböző információkkal, feltöltse a tudás csomagját különböző irányokba? Mert ebben az esetben gazdagabb lesz az asszociációs tartománya, javul a memóriája és a világ térfogati érzékelése. Hiszen a tudatalatti, ahonnan az asszociációs adatsorok merítenek, olyan, mint egy kamra: amit egyszer beleteszel, azt később megtalálod. Az agy anyagi struktúrája azokat a képeket (hologramokat) tárolja, amelyeket a megélt élet során kapott. Amikor, például az ember látáson és halláson keresztül új információkat kap, az agy egy bizonyos részében lévő neuronok ingerületbe jönnek. Az agy feldolgozza az információt, és ha a te

számodra már ismert kategóriákat használjuk, akkor bizonyos «információs építőelemek» gerjesztése megy végbe. Az agy a korábbi ismeretek és tapasztalatok alapján felismeri «mi az». Ez magába foglal mindent: hangot, érzékelést, tudást és így tovább. Képletesen szólva, az agy úgy működik, mint egy keresőmotor a számítógépben, ha például beírja a «Kedvesség» szót, akkor az összes olyan fájlt visszaadja, amely tartalmazza ezt a szót. Általában, az agy azt keresi, ami asszociatívan hasonlít a mi tudatalattink-kamrájában lévőhez. Ugyanakkor, az új információkat tárolja a jellemzőivel, és feltölti ezzel a kamráját. Ha az ember lusta az ismereteinek és az elemző képességeinek fejlesztésében, csak arra szorítkozik, amit a média «készen» mutat be neki, akkor ideális objektummá válik a papok és politikusok saját tudatán keresztül történő irányításához.

Ha az ember lusta a tudásának tökéletesítésében, az analitikus képességeinek fejlesztésében, és csupán arra korlátozza magát, amit a tömegtájékoztatási eszközök «készen» tálalnak neki, akkor ideális tárgyává válik a papok és politikusok irányításának a saját tudatán keresztül. A saját lustasága miatt az ember tudatosan leszűkíti a látókörét. Amikor pedig az agy szegényes az asszociációkban (és azok is nagyrészt az anyagi prioritásokra épülnek), az ember lelkileg gyengévé válik, könnyebb irányítani, könnyebb becsapni és ráerőltetni bizonyos nézeteket. Ezért törekszenek a papok és politikusok arra, hogy az embert a beszűkült tudat állapotába juttassák. Ebben az állapotban kényelmesen irányítható. Ehhez elegendő bizonyos asszociációkat, követendő példákat beültetni a tudatába, és az ember engedelmes bábbá válik a kezükben.

Anasztázia: Így van. Ha az embernek bemutatni, mennyire rossz minden, akkor gondolataiban

visszajátssza a rosszat, önkéntelenül erre összpontosítva a figyelmét, felélesztve és végrehajtva a negatív helyzeteket, emlékezve a megfelelő asszociációkra. Ha az embernek jó dolgokat mutatni be, figyelmét az élet szellemi aspektusaira összpontosítani, több példát mutatni a kedvességre, az erkölcsre, a kultúrára, a jó modorú viselkedésre, a spirituális gondolkodásmódra, akkor így fogja kialakítani a világképét.

Rigden: Az emberek természetüknél fogva szuggesztívek és eredendően hajlamosak az utánzásra. Ugyanakkor, mindig valami újdonságra törekszenek, és néha nem is tudják, mi az. Egyébként, miért hiányzik az embernek állandóan valami, és miért keresi és ismeri meg az új dolgokat? Mert a Lélek arra ösztökéli, hogy keresse a maga őshonos, szellemi világát. És a különféle «fényszűrők» szubszemélyiség formájában, a tudatban uralkodó Állati kezdet, torzítja a keresés irányának vektorát. Az anyagi agy asszociatív észlelése sok problémát vet fel az ember szellemi keresésében. Végül is, a szellemi világ különbözik az anyagi világtól. És mindaz, amit az ember itt érzékel, ahogy mondani szokták, az öt érzékszerv révén, csak az anyagi világ háromdimenziós világának jelentéktelen részének észlelése, sőt az asszociatív anyagi gondolkodás prizmáján is keresztülment. Más szavakkal, a háromdimenziós világ kategóriáiban és asszociációiban gondolkodva, az ember megpróbálja megérteni, mi a szellemi világ.

Anasztázia: Az anyagi gondolkodás prizmáján keresztül? Jó állítás, amely nagyon pontosan kifejezi a lényeget.

Rigden: Igen. Mint tudják, egy ember születésétől kezdve az agya az Állati kezdet frekvenciájára van hangolva. Bár ez nem azt jelenti, hogy egy személy

később nem változtathatja meg ezeket a beállításokat. Meg tud változni. Több tudatállapot van beprogramozva benne. De a változás csak az ember személyes vágyával és törekvésével lehetséges. Az emberek többnyire nem is tudnak minderről, ezért életük során ugyanúgy viselkednek, mint bármely más intelligens anyag. Amikor egy ember olyan Tudásokkal találkozik, amelyek kibővítik a világról alkotott felfogását, az első dolog, ami benne elkezd működni — az Állati kezdet. Durván mondva, «fellázad», és az emberben megnyilvánul az első emberi árnyoldal — a büszkeség, hogy el ne veszítse hatalmát felette. Az embernek úgy tűnik, hogy ő már mindent tud és meg tudja csinálni az egészet. De, amikor belemerül a Tudásba, megérti, hogy ez messze van az igazságtól, és hogy egy ilyen elsődleges megítélés téves volt.

Anasztázia: Igen, a büszkeség — sok ember csapása, és mindenki különböző mértékben van alávetve. Fontosnak tartom, hogy minden ember személyesen ismerje ezt a titkos ellenséget, már csak azért is, hogy jobban megértse önmagát, megértse a saját természetét. Egyszer egy beszélgetés során megemlítette, hogy a büszkeség — az Állati elme irányításának megnyilvánulása az emberben.

Rigden: Ez igaz. Az ember számára nagyon nehéz felismerni, hogy amit saját gondolatainak tekint, amelyek az «Énjét» alkotják, ez pusztán annak a választásnak, amely a Szellemi kezdet akarata és az Állati kezdet akarata közötti választásnak az eredménye. Ez különösen nehéz azok számára, akik gyerekkoruk óta a megfelelő fogyasztói prioritásokkal rendelkező társadalomban élnek. Például, a materialista pszichológia prioritásaival és a hozzájuk tartozó értékekkel. Ugyanolyan nehéz azok számára, akiknek tudatát egy vallási, filozófiai vagy más koncepció kerete korlátozza, amely az anyagi

világ értékei dominanciájának elveire épül, és amelyet szellemi posztulátumok fednek le.

Sok emberi gondolatot éppen a büszkeség motivál. A büszkeség — egy érzés. És az érzés, mint olyan, erő, energia, ez az alap, amelyen a domináló gondolat születik. Nagyon fontos, hogy egy gondolat mivel «színeződik» — az Állati kezdet, vagy a Szellemi kezdet vágyával. Végül is, ettől függ, hogy például, a méltóság érzése büszkeséggé válik-e, és ennélfogva az önszeretet érzésévé, az önmagát mások fölé emelésévé, vagy nemes, belső büszkeség érzésévé tettei iránt, a szellemi úton, amikor Istenhez törekszik.

De itt talán egy kicsit bele kellene mélyedni az ember természetébe, legmélyebb törekvéseinek eredetébe és az anyagi világban való kivetítéseibe. Az ember életében nagyon fontos, hogy milyen érzéseket vált ki a választásával és halmoz fel élete során. Miért? Mert ezzel a «poggyásszal», ezzel az információval, vagy átvitt értelemben, ezzel az «Én»-nel (a Személyiség), a test halála után túl kell lépnie a «vonalon», és felelősséggel tartozik ezért a választásáért.

Most nézzük meg az **érzés keletkezésének mechanizmusát**. Bármely érzés kezdeti lendülete a legmélyebb belső erőből származik, amely a Lélekből fakad. Mivel a Lélek egy nagyon erőteljes részecske a nem anyagi világból, és mindig egy mozgásvektora van, egy vágya — kitörni ebből a világból és átmenni a saját világába, amelyet az emberek szellemi világnak, Isten világának neveznek. Ez a Lélektől származó elsődleges impulzus, a mély, erőteljes érzések generálásának alapelve. Ha ezt az erőt céltudatosan felhasználni a szellemi irányba, akkor ez elegendő lesz ahhoz, hogy a személy a múlttól függetlenül elhagyja az újraszületések körforgását élete során.

Amikor egy ilyen mély érzés kialakul, az anyagi agyunk reagálni kezd erre az erőre, és ennek megfelelően a tudaton keresztül értelmezi ezeket az érzéseket a maga módján. Vagyis, a személy, asszociációitól vezérelve a szokásos gondolkodási mintája szerint kezdi «értelmezni» a felmerült érzést. De ebben a szakaszban az ember világnézete nagyon fontos szerepet játszik. Ide tartozik mindaz, ami gyermekkora óta tudatába került, a teljes felhalmozott élettapasztalat, a kialakult viselkedési és gondolkodási minták (beleértve a tömegtájékoztatásnak is köszönhetően), amelyek tudatalattijába gyökereztek, valamint személyes tudásköre, képessége hogy irányítsa a gondolatokat és összpontosítsa a figyelmét. A személy uralkodó világképe meghatározza, hogy a Lélekből kiáradó erő hogyan és hova kerül felhasználásra. Végül is, a tudat, ezt a belső egységes erőt (a legmélyebb érzést), gyakran, egyszerűen szétválasztja és eltorzítja a domináns gondolatok prizmáján keresztül.

Anasztázia: Összehasonlítható-e ez a folyamat azzal, mint például, egy napsugár megtörik egy háromszög alakú üvegprizmában, vagyis a sugár sokszínű szivárványspektrumra bomlik?

Rigden: Pontosan. Ez a folyamat átvitt értelemben összehasonlítható a fény diszperziójával, amikor egyetlen hullám több különböző hosszúságú hullámra oszlik. A tudat az asszociációk felhalmozott tapasztalatával olyan, mint egy prizma, amely megosztja az egyetlen erőt, sok apró alkotóelemre, gondolatokra, amelyek ennek az erőnek saját árnyékot adnak. Amilyen uralkodó erő van az emberi tudatban, olyan a gondolatok színezete, olyanok a vágyak. Az Állati kezdet gondolatai, ennek az erőnek köszönhetően, illuzórikusan túlszínezik és vonzóvá teszik magukat a vágyakat, vagyis valójában nem

felelnek meg a valóságnak, amikor megtestesülnek (mert üresek). Egyszerűen fogalmazva, a domináns gondolatok, amelyekre a figyelem összpontosul, az egyetlen mély érzés erejét az emberi vágyak megvalósítása felé irányítják.

Anasztázia: Ahogy mondani szokták, az erő mindig is erő lesz. Fontos a személy választása, és az, hogy hova irányítja ezt az erőt.

Rigden: Teljesen igaz. Vegyük ugyanezt a büszkeség, vagy például, a gyűlölet érzését. Van egy modern mondás: «a szeretettől a gyűlöletig — egy lépés». A mai napig neurofiziológusok megerősítették, hogy amikor az emberben gyűlölet vagy romantikus szerelem érzés jelenik meg, «valamilyen okból» ugyanazok az agyrészek aktivizálódnak, habár ezek az érzések alapvetően különböznek egymástól. Amikor a tudósok eljutnak a domináns gondolkodás alapját képező erő tudományos megértéséhez, meg fogják érteni, hogy «miért» történik ez. Valójában egyszerű. Végül is, a lényeg nem a külsőben van, hanem abban, hogy valaki megérintette az ember megalomániáját, megsértette, nem olyat mondott vagy tett. A lényeg, kizárólag a «sértett» ember belső érzéseiben rejlik. Egyszerűen, az Állati kezdet, amely dominál ennek a személynek a tudatában, ugyanazt a mély érzelmek erejét használja, csak a képzelet segítségével más gondolatokká színezi, és mindent negatív helyzet formájában mutat be. Ezenkívül, ezt a kitalált «vázlatos történetet», ezután különböző asszociációkkal egészíti ki, amelyeket az illető a hasonló helyzetekben rá jellemző viselkedési mintából gyűjtött össze. Itt van neked egy konfliktus témája.

Szokott úgy történni, hogy az Állati kezdet egyszerűen eltorzítja vagy helyettesíti a fogalmakat. Például, az

ember panaszkodni kezd, azt mondják: «Mindent megteszek másokért, de nekem senki sem tesz semmit». Ez pontosan egy helyettesítés. Az Állati kezdet — fogyasztó. A Szellemi kezdet — jótevő. Ha felkutatni a neheztelés gyökerét, akkor az benned lesz. A valakivel szembeni külső sértődöttség annak az eredménye, hogy vesztettél az Állati kezdeteddel szemben. Azt mondja, hogy eleve helytelenül viselkedtél magaddal szemben. Az önbizalmatlanság és a kételyek az Igazság tudatlanságából fakadnak. Az Igazság figyelmen kívül hagyása attól, hogy nem vagyunk hajlandóak belenézni önmagunkba, mert ott van az Igazság. *Az Igazság — Élet vagy Halál.* Az Igazságtól való félelem, amely az Állati kezdetből fakad, torzítja és megpróbálja elhatárolni. De az Igazság elkerülhetetlen, függetlenül attól, hogy az Ember milyen döntést tesz. ***Még egy börtön sem fogja megfosztani a világos Lelket a szabadságtól, és egyetlen földi erő sem szabadítja fel a halálra ítélt állatot.***

Anasztázia: Tehát, lényegében azt jelenti, hogy konfliktushelyzetekben az emberek elpazarolják a szellemi növekedésre szánt erejüket.

Rigden: És ostobán pazarolva, az állati kezdet irányába döntve, amiért később viselniük kell a Felelősséget.. A ókoriak az ember spirituális útját magyarázva a testet képletesen egy hajóhoz hasonlították, amelyen az ember az illúziók óceánján hajózik, és a Lélek jelzőfénye felé tart. Az Állati kezdetet, az Anyagi Állati elmét pedig a mindent átható ellenséghez hasonlították, amely arra törekszik, hogy az elmét ideiglenes, jelentéktelen dolgokkal foglalja le, hogy elterelje az Örökkévalótól, a Lélek világítótornyának fényétől. Végül is, az anyag illúziójától való függőség szűkíti a látóhatárt, és az elmét a csónak problémáira

korlátozza, és nem terjedhet tovább egy méterre a peremétől. Az ember ellensége így próbálja tévútra vezetni az embert. Ne hagyjuk azonban, hogy az illúziók óceánja és a csónakban való rövid tartózkodás megtévesszen minket. Amikor egy személy befejezi útját, a hajót a parton hagyja, mint valami ideiglenest, amelyre már nincs szükség az utazásához, és amely romlásnak és megsemmisülésnek van kitéve. Minden látható el fog tűnni és semmivé válik, ahogyan egy égő gyertya is eltűnik. Csak az örül a Lelkének, aki nem ragaszkodik a láthatóhoz. Ahogy a bölcsek mondták: «Mentsed saját lelked, mert annak halásza nem alszik. Becsüld meg minden óráját és minden percét, használd életed a saját lelked megmentése érdekében».

Anasztázia: Csak az örül a Lelkének, aki nem ragaszkodik a láthatóhoz... Ez valóban így van. Pontosan, a látható csábítja az embereket gondolataikban. A bennük jelenlévő és a legmélyebb érzések által érzékelt láthatatlan aspektusok felfedezése nemcsak abban segít, hogy megérezzék a Lélek világát, hanem mindennél jobban vágyjanak rá, mint bármi másra az anyagi világban. Sok olyan emberrel találkoztam, akik a szellemi utat járják be, és nem adják át magukat az Állati kezdetüknek. Igen, néha néhány pillanatban veszítenek vele szemben, de aztán rájönnek, és értékes tapasztalatokat szereznek az ilyen csapdák megkerüléséről. Az ilyen emberek gyakran kérdezik, hogyan védekezhetnek az Állati kezdet támadásaitól, és hogyan lehet megakadályozni azok megnyilvánulását, hogyan lehet felismerni őket es kikerülni a negatív helyzet kialakulását önmagukban.

Rigden: Az embernek egyszerűen ismernie kell az Állati kezdet támadásainak mechanizmusát,

természetét, és meg kell tanulnia, hogyan kell uralkodni magán. Vegyed figyelembe, hogy amikor az ember a szellemi hullámon marad, fejleszti önmagát és szellemi gyakorlatokat végez el, akkor kibővült tudatállapotban van. Ugyanezen meditációk során úgy érzi, hogy a tudata látszólag túllép a világ észlelésének szokásos határain. És ami a legfontosabb, a személy az öröm, a boldogság érzését tapasztalja, amely **a Lélektől kifelé árad**, vagyis mintha belsejéből, érzéseinek mélységéből a környező külső világba. Pontosan ezt az érzést azonosítja az agy asszociatívan a földöntúli boldogság, öröm, szabadság érzéseként. A tudat tisztává, élessé válik. Minden földi probléma jelentéktelennek tűnik ehhez az otthoni érzéshez, a határtalan békéhez és az Örökkévalósághoz képest. Ennek megfelelően, a hangulat vidámmá válik, és a cselekvések erővel telnek meg. Vizsgáljuk meg, mi történik egy emberrel, amikor az Állati kezdet megtámadja.

Az Állati kezdet támadásai különbözőek. Az ellenséget, mint mondják, látásból kell ismerni. Vizsgáljuk meg először is **az Állati kezdet durva támadását**, amely **a neheztelésen, az önmagunkkal való elégedetlenség érzésén, az önemésztésen alapul, az «élet kudarcot vallott» általános jelszava alatt (az «áldozat» pozíciója)**. Először is, az Állati kezdet e brutális támadását *külső nyomásként* lehet jellemezni. Ha figyelmesen megfigyeljük *a Szellemi kezdettől való Megfigyelő* pozíciójából, hogy honnan ered ez a fizikai szinten is érezhető nyomás, akkor kívülről, felülről lefelé érezzük, mintha a nyomás a fej oldaláról vagy hátulról a mellkasra érkezne.

Az Állati kezdet ilyen durva támadásának eredményeként rövid időn belül az ember aktív egyénből passzívvá válik, dezorientálódik. Olyan, mintha

elveszítene valamiféle alapot, mintha elveszítené az alatta lévő fundamentumot. A negatív képek, gondolatok és kitalált problémák hirtelen felszínre kerülnek, forogni kezdenek a tudatában, magukra vonják és összpontosítják a figyelmet… Amikor ez megtörténik, az illető az elégedetlenség állapotát éli át, egy olyan emocionális élményt, amely többnyire a szokásos mintákban nyilvánul meg. Belül kellemetlen és kényelmetlen lesz, mintha valami összenyomódna a mellkasban. Belül kellemetlen és kényelmetlen lesz, mintha valami összenyomódna a mellkasban. Nehéz összpontosítani bármelyik munkára, mert az idegen gondolatok folyamatosan elterelik a figyelmét, hogy ugyanazon a fájó témán töpreng. Felmerül, ahogy mondani szokták, «lelki fájdalom» vagy neheztelés, vagy a rossz gondolatok terhelnek, megkezdődik az önkritika és az öngyötrés valamiért. A negatív gondolatok, asszociációk, emóciók összefonódása jelenik meg. Általában a figyelem arra a problémára összpontosul, amelyet az Állati kezdet generál. A személy tudata ennek a problémának pontjára szűkül. Csak ezt a problémát kezdi látni, és semmi mást. Például, egy személy bekapcsolja a tévét, és megpróbálja elterelni a figyelmét ezekről a gondolatokról. De a tudat, mintha szándékosan ragaszkodna és figyelmét azokra a programrészletekre összpontosítaná, amelyek fájó problémáját érintik. Itt van egy másik példa: egy ilyen állapotban lévő ember beszélgetést indít valakivel elvont témákról. De végül, észre sem veszi, hogy a tudat akaratlanul is ugyanazon kitalált problémák csatornájába viszi a beszélgetést… Ha valaki ilyen állapotot tapasztal, meg kell értenie, hogy a negatív gondolatok megszállottsága és a depressziós tudatállapot az Állati kezdet durva támadásának kiinduló pontja.

Anasztázia: Vagyis, az ember egyfajta módon, egyoldalúan reagál a helyzetre.

Rigden: Így van, a világ képének holisztikus felfogása egyszerűen eltűnik, tudata szűkülni kezd. Az ember megszállottja lesz egy bizonyos problémának. Átvitt értelemben ez előtt a színek széles skáláját látta, és az Állati kezdet támadása során csak a fekete színre összpontosít, míg más színek megszűnnek számára létezni, úgy tűnik, nem veszi észre őket.

Mi a célja ennek az Állati kezdet durva támadásának? Célja — hogy blokkolja a Személyiség és a Lélek kapcsolatát, ezért van egyfajta nyomás kívülről befelé. Egy ilyen támadás során, átvitt értelemben, a Lélektől érkező jel nem tiszta formában jut el a Személyiség tudatába (ahogyan ez a szellemi gyakorlatoknál történik), és jelentősen torzul a «szennyezett szűrők» aktiválása révén.

Fontos tudni, hogy az Állati kezdet elsősorban a gyengeségein kapja el az embert. Elvégre ismeri az ember összes gyenge pontját, múltját és jelenét, mindazokat a titkos álmokat, amelyekre egykor figyelmét összpontosította, és ezeket vagy azokat a javakat kívánta ennek a világnak a saját részére. És a vágyak, amelyek az ember szellemi útját, vagy inkább az új Személyiségét terhelik, nem a semmiből fakadnak. Ezek többnyire hagyományos mintájú, anyagi beállítottságú attitűdök, amelyek a körülötte lévő társadalomban dominálnak. Ezért van az, hogy a legtöbb embert az Állati kezdet olyan tulajdonságai uralják, mint az egocentrizmus, az irigység, a mérhetetlen kapzsiság és az önsajnálat...

Anasztázia: Igen, az ember nagyon gyorsan megfertőződik az Állati kezdet ingereivel.

Rigden: Egyébként szeretném felhívni a figyelmet arra, hogy az Állati kezdet támadása során az ember csak «jó

embernek» látja magát. Ő minden tekintetben «szuper», és az összes többi nem más, mint «csúszómászó». Amikor az ember ilyen állapotban van, csak próbáld meg egyenesen megmondani neki, hogy mindenért ő a hibás a negatív tulajdonságai miatt, ahogy azonnal az összes negatívumot a te irányodba fogja terelni. Az Állati kezdete azonnal elkezdi agresszíven védeni az álláspontját. A helyzet az, hogy ilyen állapotban lévén, az ember tudatosan nem érzékeli az ilyen magyarázatokat és megjegyzéseket a Személyiségével kapcsolatban. Miért történik ez?

Először is, a jelenleg beszűkült tudat által, a saját egoizmusra való rögzülés miatt. Ebben az állapotban az ember számára semmi és senki sem létezik, csak az «én, én, én» különböző hiposztázisokban.

Anasztázia: Igen, de valakit hibáztatni és külső okokat kitalálni olyasmi, amit az Állati kezdet mesterien tud, ezt úgy hívják, csak okot adni arra. És szintén az Állati kezdet kedvenc technikája, hogy becsempész egy olyan gondolatot az emberbe, amely ördögi körbe vezeti: «Pedig minden teljesen másképp is lehetett volna, ha...». Egyébként az olvasók elég gyakran kérdezik, hogy miért járnak az ilyen gondolatok ugyanabban a zárt körben, még akkor is, ha az ember ettől csak rosszabbul érzi magát?

Rigden: Két okból. Először is, ez az Állati kezdet munkája. Belső feltételeket teremt az ember számára a választásához. És hogy a Személyiség rövid életében mit részesít előnyben (a Szellemi vagy az Állati kezdet akaratát, a jó vagy rossz gondolatokat), ez már az ő joga. De abból, hogy az ember milyen prioritásokat választ minden nap folyamán, a halála utáni sorsa is formálódik. Másodszor, a negatív gondolatokról való körkörös elmélkedés — ez csak egyike az Állati

kezdet azon módszereinek, amelyekkel az ember figyelmét önmagára összpontosítja, arra kényszerítve a Személyiséget, hogy az Állati elme szeszélyeit szolgálja, és ennek megfelelően az életenergiát halandó dolgokra pazarolja.

Az a helyzet, hogy egy ilyen gondolatokon rögzült személy elkezd önemésztéssel foglalkozni, haragossá válik és folyamatosan a múltra gondol. Egyszerűen fogalmazva, tudata leszűkül valamilyen «személyes» probléma emocionális, egyoldalú észlelési pontjára, és még csak nem is érti, hogy ki, és miért éppen ezt a bizonyos gondolkodási irányt állítja be benne. És itt még csak nem is egy konkrét, elképzelt problémáról van szó (ha ez a probléma megoldódik, biztosan megjelenik egy másik).A lényeg az, hogy meg kell tanulni kezelni önmagadat, akkor a belső problémákból kevesebb lesz, mert ezekből formálódnak a külső helyzetek az ember életében.

Anasztázia: Így van, különben ez a körben járás az élet végéig folytatódik. Pont úgy, mint abban a népi közmondásban: «te húzod, ő húzza: ki kit győz le, de mindketten elesnek».

Rigden: Előfordul, hogy az ember fél életét azzal tölti, hogy rágja magát néhány meg nem valósult lehetőségen, hogy javítson az életén ebben az anyagi világban.A beteljesületlen «boldogságról» álmodik, és csak saját maga számára látja jónak, ahol saját fontossága (megalomániája) kielégül, és vágyaiban az első helyet foglalja el. Az illető nem veszi figyelembe, hogy az Állati kezdet egy másik ideális illúziót fest neki, és álma az életben való megvalósulás után egészen másképp nézne ki, mint ahogyan ő azt elképzelte. Ebben az állapotban az ember nem veszi észre, hogy ha minden másképp történt volna, még mindig nem

tudni, hogy most mi lenne, és hogy rendelkezne-e azokkal a feltételekkel és lehetőségekkel, amelyekkel most rendelkezik. Mert minden lépés az életben változásokat feltételez, és olyan események sorozatát vonja maga után, amelyek alakítják az ember jövőjét.

Anasztázia: Igen, amíg az ember nem kezdi megérteni a maga természetét, addig nehéz lesz felismernie, hogy miben rejlik az igazi «boldogsága»...

Rigden: Létezik egy **másik fajta támadás is az Állati kezdet részéről** — lágy és alattomos, **a gőgön alapuló**. Ez a durva támadás pontos ellentéte. Az Állati kezdet ilyen támadása során az ember elkezdi azt hinni, hogy minden nagyszerű, hogy mindent kézben tart, hogy ő olyan nagyszerű, hogy körülötte mindenki őt dicséri.

De, ha *a Szellemi kezdet Megfigyelőjének* oldaláról nézzük ezt a helyzetet, és elemezzük az önimádás ezen pillanatait, könnyen beláthatjuk, hogy ezek mind egocentrizmussal és önszeretettel keverednek. Az ember tudata ugyanúgy beszűkül, ő is bezárkózik kedvenc énjébe, csak éppen a másik irányba. Képletesen szólva, mint egy nárcisztikus, nem vesz észre senkit maga körül, csak önmagát. És a nyomás ismét kívülről befelé érződik, csakhogy nem durva, hanem lágy, simogató, kielégítő, a külső gyönyör jellegével bíró.

Anasztázia: Milyen trükkökre számíthatunk még az Állati kezdettől?

Rigden: Sokféleképpen hathat ránk. Például, egy fontos tettet hajtasz végre, ami végül sok emberre és az életükre jó hatással lesz. És az Állatka (az Állati kezdet) már ennek a tettnek a megvalósítása kezdeti

szakaszában elkezd olyan ötleteket becsempészni, amelyek ugyanannyi erőfeszítést és időt követelnek meg tőled, mint a fő tettedre. Ezek a jelenleg jelentéktelen ötletek kezdik szétszórni a figyelmedet a sok «sürgős megoldást» igénylő problémájukkal. Így, csak belegabalyodsz ezekbe a kérdésekbe, és ahogy mondani szokták, sok lesz a felhajtás és kevés a haszon. De a végén, ha értékeled a tetteid hasznossági együtthatóját, kiderül, hogy a nyűgös dolgok nem hoztak olyan jelentős eredményt, mint amilyet a kezdeti fontos dolog, amit nem tettél meg, hozhatott volna. Az idő elvesztegetett és az erő elfecsérelt. Ez egy finom helyettesítés.

Az Állati kezdet támadásának egy másik változata a fogalmak helyettesítésének sorozatából. Például, sikerült rögzítened a támadást, sikerült megtartanod a pozícióidat. De hirtelen egyfajta pánik kezdődik benned, mintha: «Őrség! Sürgősen az Örökkévalóságba akarok menni! Mit tegyek?! Hogyan menthetem meg magam?» Ez is egy kifinomult helyettesítés. Sajnos, sok ilyen helyettesítés létezik. Előfordul, hogy az ember, aki az Állati kezdet hatása alatt áll, és nem sokat törődik azzal, hogy önmagán dolgozzon, csak dicsekszik másoknak a személyes szellemi fejlődésben elért «eredményeivel». Tévesen azt hiszi (büszkeségből), hogy ő «őrzi» Állatát «jól felfegyverkezve». De valójában ez a helyzet olyan, mint a farkas és a vadász története:

«Egy nap egy farkas elhatározta, hogy magányos kirándulást tesz, hogy aztán eldicsekedhessen a falkája előtt, hogy egyedül ment el vadászni az emberre. Ugyanekkor az ember elhatározta, hogy egyedül megy el vadászni, hogy aztán azzal dicsekedhessen a vadászoknak, hogy egyedül ment elejteni a farkast. És mindketten elmentek, a farkas és a vadász, és mindketten féltek, reszkettek a

félelemtől az éjszakában. Mindketten kényelembe helyezték magukat az erdő szélén, egy «meleg fának» támaszkodva. Ott ültek hajnalig, hátukat egymásnak szorítva félelmükben, és arra gondoltak, hogyan fognak majd eldicsekedni a többiek előtt, hogy egymaguk mentek vadászni. Meleg volt és kellemes, és mindketten örültek, hogy nem esett bajuk. A farkas örült, hogy a vadász nem kapta el, és a vadász is örült, hogy a farkas nem kapta el őt».

Anasztázia: Így van. Sokan nem vesződnek azzal, hogy valódi munkát végezzenek önmagukon, hanem csak hízelgő gondolatokkal kényeztetik magukat. Aztán csodálkoznak, hogy miért nincs jelentős eredményük a szellemi fejlődésükben, hiszen sokszor «vadásztak» az Állatukra. Elképesztő, hogy mennyi finom helyettesítés létezik. Úgy tűnik, hogy nemcsak te gyarapodsz a tudásban, hanem az Állat sem szunnyad, folyamatosan fejlődik, hogy miben tud még téged megfogni.

Rigden: Így van ez. Az a vicces, hogy az Állati kezdet programjai szabványosak, azonosak. Az emberek ugyanarra a gereblyére lépnek, és mindenki azt hiszi, hogy csak őt találta el a homlokán. Mindenki azt hiszi, hogy neki van a legnehezebb dolga ebben az életben, és hogy az ő életének akadályai a legnehezebbek és leküzdhetetlenek. De mindez a csüggedés az Állati kezdet egy újabb csapdája, hogy az ember a figyelmét a beállítottságaira összpontosítsa. De ismerve ezeket a trükköket, az ember könnyen előre láthatja és elkerülheti az újabb támadást, elkerülheti a csapdákat. Az Állati kezdet legelterjedtebb programjai a büszkeségen, az egocentrizmuson és a félelmen alapulnak. Ezek a negatív érzések szülnek irigységet, féltékenységet, bánatot, neheztelést, önsajnálatot, mások irányításának vágyát, vitát, vádaskodást,

félelmet a változástól, félelmet a betegségtől, félelmet a közeli ember elvesztésétől («veszteségétől»), félelmet a magánytól, az öregség közeledtétől, a haláltól és így tovább. Ugyanakkor, a tudat beszűkülésének ugyanazok a folyamatai zajlanak, amelyekről már beszámoltam.

De ahogyan az ókorban mondták, **aki magas hegyet mászik, azt minden hétköznapi nyüzsgés megnevetteti**. Ha az ember komolyan akar foglalkozni a saját szellemi fejlődésével, mindenekelőtt a gondolatait kell fegyelmeznie. Minél gyakrabban számot adni önmagának az emócióról, gondolkodásmódról, elemezni azok természetét és keletkezési mechanizmusát. Hogy képes legyen a körülmények és a mindennapi élet fölött állni. Hogy képes legyen a világot a Szellemi kezdet Megfigyelőjének pozíciójából érzékelni, nem pedig az Állati kezdet megszokott Megfigyelőjeként.

Az Állati kezdet folyamatosan nagy illúziót fest az embernek arról, hogy mi az ő belső világa, hangsúlyozva a Személyiség Egóját, és mi az, ami az ő értelmezésében a külső világ, ami ezt az Egót hivatott szolgálni. Ennek az illúziónak a helyzetéből kiindulva téves ítéleteket kényszerít a Személyiségre a világról, a többi emberről, és ezzel eltávolítja a Személyiséget az Igazság észlelésétől. A valóságban minden másképp van.

Anasztázia: Igaza van, azt mondhatjuk, hogy mindannyian illúzió vagyunk ebben a világban, amíg nem kezdünk el szellemi munkát önmagunkon. És amikor elkezdünk szellemileg fejlődni, rájövünk, hogy ez a világ is egy illúzió. A magamon végzett munka mindennapos gyakorlati tapasztalataival egyre mélyebben felismerem, hogy mennyire fontos

megérteni, hogy pontosan ki az, aki benned megfigyeli ezt a világot, és mi alapján von le következtetéseket ez a Megfigyelő.

Rigden: Figyeld meg, hogy **a Megfigyelő soha nem válik el attól, amit megfigyel, mert a megfigyelt dolgokat a tapasztalatain keresztül fogja érzékelni, sőt, a saját maga aspektusait fogja megfigyelni**. Amikor valaki a világról beszél, valójában csak a világnak a saját gondolkodásmódja és tapasztalata alapján történő értelmezéséről fog véleményt nyilvánítani, de nem a valóság teljes képéről, amelyet csak a magasabb dimenziók pozíciójából lehet felfogni.

Anasztázia: Nyilvánvaló, hogy az ilyen megfigyelések a megszokott tudatállapotban összehasonlítások, a tárgyak hasonlóságára vagy különbözőségére vonatkozó ítéletek révén történnek, elsősorban önmagunkhoz viszonyítva.

Rigden: Teljesen igaz. Az emberi természet velejárója, hogy összehasonlítási mechanizmusokat használ a gyorsabb tanulás, a tapasztalatok megszerzése és elsajátítása, a készségek elsajátítása, a viselkedési stílus kölcsönzése és így tovább, az utánzás és az asszociatív gondolkodás révén. Ennek köszönhetően az ember nagyon gyorsan megtanul különböző cselekvéseket, viselkedésmintákat és megismeri a környező világot. Mindez azonban azonosulással, összevetéssel, azaz összehasonlítással függ össze. Hiszen az ítélőképességhez összehasonlításra van szükség. És itt sok múlik azon, hogy mi dominál a Személyiségben, mint Megfigyelőben: a Szellemi kezdet vagy az Állati kezdet.

Amikor a Szellemi dominál, az összehasonlítás másodlagos szerepet játszik. Csak a spirituális tapasztalat

ismert asszociációkon keresztül történő átadásához van rá szükség. Míg maga a megismerés folyamata ugyanabban a szellemi gyakorlatban az intuitív érzésnek, a kitágult tudatosságnak és egy teljesen új belső megértésnek köszönhető, ahol nincs szükség arra, hogy bármit is összehasonlítsunk, ahol egyszerűen csak a tudatosság tisztasága van minden olyan folyamatnak, amelyet nem lehet logikával megmagyarázni. Az ember a szellemi világ részének érzi magát, egy nagyobb egész, egy valódi valóság részének.

Amikor az Állati kezdet dominál, a Személyiség teljes mértékben elmerül az anyagi világ illúzióinak játékába. **Folyamatosan másokhoz hasonlítja magát** valamilyen jellegzetesség (intellektuális, szakmai, külső, emberi típus) alapján, és így tovább. A jobb megértés érdekében nézzünk meg egy tipikus helyzetet. Ilyen állapotban lévén, mit gondol az ember általában a szomszédjáról vagy a munkatársáról, akinek valamivel magasabb a fizetése vagy magasabb pozíciót tölt be? Rendszerint önmagához hasonlítja, mondván: «Ő pont olyan, mint én, mivel vagyok én rosszabb..». és így tovább. Az Állati kezdetű büszkeség az irigység mechanizmusát is beindítja, ami agresszió és harag kitörését váltja ki. Az ember belső kudarcaiért a körülötte lévő embereket hibáztatja, vagy önmarcangolásba kezd. Az Állati kezdet sajátossága, hogy az emberre az önemésztés, az önelnyomás gondolatait erőlteti, hogy ő, megint csak másokhoz képest, valamit rosszul csinál, vagy valamiben rosszabb, mint mások. Ebben az esetben nem szabad elfelejteni, hogy nem az Állati a kritikus, hanem a Lelkiismeret a legjobb segítőnk.

Anasztázia: Vajon pontosan mi készteti az embert arra, hogy elítéljen valakit?

Rigden: Először is, azok a domináns tulajdonságok, amelyek az Állati kezdettől fogva benne vannak. Erre kell figyelni, amikor ilyen ítélkezési gondolatok merülnek fel.

Másodszor, a többszörös egoista illúziók, a mintaszerű attitűdök és az Állati kezdet munkája, amelyek olyan érzelmi kitöréseket generálnak, amelyek arra késztetik az embert, hogy elítéljen valakit. Ezek az attitűdök olyan jellegűek, mint például: «Én jobban tudom csinálni, mint más», «az én véleményem az egyedüli helyes» és így tovább. Vagyis, az egoizmuson alapulnak, azon a vágyon, hogy titokban uralkodjon, hogy parancsoljon a saját fajtája felett, hogy felépítse a saját illuzórikus «befolyásos birodalmát» — ezek valójában mind olyan eszközök, amelyekkel az Állati kezdet irányítja és manipulálja az embert.

Harmadszor, az embert arra késztetik, hogy elítéljen valakit az Állati kezdet azon kísérletei, hogy olyan problémákat találjon vagy találjon ki, amelyek valójában nem léteznek, de a velük kapcsolatos gondolatok képesek lesznek arra, hogy az ember hosszú ideig negatív képet tartson a tudatában. Ez utóbbi pedig hozzájárul a Személyiség negatív gondolkodásmódjának kialakulásához, azaz bármit is mond vagy gondol az ember, minden mindig rossz, negatív lesz, és ami a legfontosabb, végtelenül sokáig *elítéli* azt.

Miért veszélyes ez? Ez a folyamat koncentrálja és hosszú időn keresztül ezeken a gondolatokon tartja az ember figyelmét. A figyelem — az erő, a teremtés kezdete. A figyelem koncentrációja képes bizonyos típusú energiákat összpontosítani és felhalmozni, amelyek hullámzása cselekvést, valaminek (érzelmek,

gondolatok, cselekedetek, események) létrehozását generálja a látható és láthatatlan világban. Ez pedig formálja az ember sorsát mind az életben, mind a fizikai test halála után. Hogy ennek a teremtésnek az eredménye pozitív vagy negatív lesz-e, az az ember választásától, prioritásaitól, napi gondolkodási szokásaitól függ, attól, hogy mennyire képes kontrollálni és fegyelmezni gondolatait és emócióit.

Anasztázia: És milyen módon idézi elő az Állati kezdet az emberben az úgynevezett indokolatlan agresszió állapotát?

Rigden: Az «indokolatlan» agresszió állapotai különösen gyakoriak, amikor az ember a saját büszkeségére rögzíti a gondolkodását, nagy figyelmet fordít a «tekintélyelvű véleménye» uralmáért folytatott küzdelemre az ismerős és közeli emberek körében. Természetesen, az ilyen személyt az Állati kezdet uralja, ami függővé teszi saját programjaitól és beállításaitól. Ebben az esetben az ember könnyen az anyagi Elme irányítása alá kerül a fogyasztói értékek rendszerén keresztül, ahol az Állati kezdet végtelen szükségleteinek kielégítése áll a középpontban.

Anasztázia: Miért aggasztja és terhel ennyire egy embert, hogy valakinek mi a véleménye róla?

Rigden: Önmagunk és mások értékelése, majd összehasonlítása valójában az ember állati részéből fakad. Az ősi ösztön, hogy «alfahím» vagy «alfanőstény» legyünk. Az Állat mindig arra törekszik, hogy nagyobbnak és szebbnek tűnjön a riválisa szemében. Ezért van az, hogy az embert annyira érdekli és aggasztja valakinek a véleménye róla. Rendszerint a látszat iránti vágyra korlátozódik, nem pedig arra, valóban olyan legyen. Az embert az foglalkoztatja,

hogy «mit fognak mások mondani róla». De még csak nem is gondolkodik azon, hogy pontosan ki fogja őt bírálni? A büszkeségből és a beképzeltségből fakad az ember félelme a többi ember Állati kezdetű véleményétől. Hogy miért? Mert a mások kritikáját ebben az esetben az ember a saját Egója jelentőssége lekicsinyítésének tekinti. Holott, mindezek egy folyamatnak az oldalai: az uralomért, a saját fajtája feletti hatalomért folytatott küzdelem. Ebből ered a neheztelés, a nyomasztó állapot, az agresszió.

Anasztázia: Meg tudná mondani az olvasóknak, hogy *mit kell tenni* az ilyen helyzetek elkerülése érdekében?

Rigden: Az ember (Személyiség) a testben van, és a test — az Állati kezdet területe. Ha az ember tudatában van a lehetséges támadásoknak, mindig indíthat ellentámadást. Ez olyan, mint a felderítésben. Ha egy olyan ellenféllel kell szembeszállni, aki erőben messze fölötted áll, fontos ismerni erejének mennyiségét és minőségét, diszlokációját, taktikáját és akcióinak technikáját, hogy operatív ellenakciót tudjunk létrehozni. Ezzel növeled a győzelmi esélyeidet.

Kontrollálnod kell az elmédben zajló összehasonlítási folyamatokat. Olyan kérdéseket kell feltenned magadnak, amilyen gyakran csak lehet, például: «Honnan ered az irigység?», «Mit és kit hasonlítok össze?», «Helyes-e ez az összehasonlítás?». Az emberek nem «egyformák»: mindenki egyedi, és különbözik felépítésében, genetikájában, jellemében, tehetségében, szorgalmában stb. Nemcsak a látható, hanem a láthatatlan struktúrájukban is vannak egyéni jellemzőik. Egyszerűen fogalmazva, mindenkinek megvan a sajátja, a saját keresztje, a saját sorsa. Persze jobb, ha az Állati kezdet megnyilvánulásakor a mottó: «Ne hasonlítgass, ne légy büszke, ne irigyelj!».

Bármilyen helyzetet a Szellemi kezdet Megfigyelőjének pozíciójából kell kezelni, azaz az Állati kezdet gondolataitól és érzelmeitől elvonatkoztatva.

Az embernek el kell fogadnia a helyzeteket és az embereket olyannak, amilyenek, mert minden helyzet és minden benne lévő ember egyfajta tanító. Képesnek kell lennünk arra, hogy minden körülményből, még a negatívból is, pozitív tanulságokat vonjunk le. Elégedettnek kell lenni azzal, amink van. Hiszen az elégedettség érzésének gyökere nem a külső világban, hanem az ember belső világában, mélységes vágyaiban rejlik. Ha az ember Szellemi Személyiséggé akar válni, akkor minden vágya a szellemi örömről szól.

Fontos, hogy az Ember ne feledje, hogy a látszat iránti vágy nem jelenti a létet. A legfontosabb, hogy a belsőre támaszkodjon, arra, ami a Lélekből jön. Nem a más «állatkák» véleményéért élni. A legjobb bíró — a Lelkiismeret. Miután meghoztuk a személyes döntést, hogy éberek leszünk a gondolkodásban, nagyon nehéz megengedni magunknak, hogy lankadjunk. Ami az emberben fontos, az az önmagának való belső kinyilatkoztatás tisztasága, mert soha nincs egyedül, Isten mindig vele van.

Gyakran előfordul, hogy az emberek, nem törődve azzal, hogy elemezzék saját cselekedeteiket, ellenőrizzék és fegyelmezzék gondolataikat, tanácsokkal és útmutatásokkal kezdenek beleavatkozni valaki más életébe. *Nem szabad elfelejteni, hogy az emberek nem arról beszélnek, ami a beszélgetőpartnerüket érinti, hanem arról, amit saját maguk számára szeretnének megérteni. Ahogy egy bölcs ember mondta: «Ha tanítasz valakit, tanítsd magadat is, és egy nap rájössz, hogy mit tanítasz». Nem kell mindig beleavatkozni mások életébe. De mindig meg kell adni a személyes*

döntés jogát minden egyes embernek. Mindenki maga választja meg azt az életet, amiért aztán felelős lesz. Példát mutatni és felelősséget vállalni a gondolatokért, szavakért és tettekért méltó az Emberhez. Tanácsot adni, amikor nem kérdezik, tanítani, amikor nem kívánatos, mindez erőszakos cselekedet, még ha egy lusta és félrevezetett, de Személyiséggel szemben.

Az élet mindenkitől a képességei szerint vesz el, és mindenkinek az érdemei szerint ad, és nem külsőleg, hanem belsőleg. Minél többet változtatsz a belső világodon, dolgozol magadon, a tulajdonságaid javításán, annál inkább kivetülnek ezek a változások a külső világra. *A Szellemi kezdet uralmának állapotában lévén az ember megérti önmagát, nyugodt, tiszta tudatállapotban elemzi gondolatait és cselekedeteit. Bármilyen külső helyzet, mások részéről a negativitás provokálása, jelzés a számára, hogy személyesen magán dolgozzon, hogy bizonyos tapasztalatokat szerezzen az önfejlesztés terén. Hiszen a provokáció általában a megfelelő impulzusból ered, amely magából a személyből származik, ezért a gondolatokat, szavakat és emociókat ellenőrzés alatt kell tartani. A belső kétség külső káoszt szül. A szilárd tudás nyugodt és rendezett. Amikor egy ember megtanulja irányítani magát, nem fog várni a kívülről érkező lökésre, hogy elmozduljon a helyéről, hanem önállóan követi az önfejlesztés útját. Nem szabad elfelejteni: a bölcs még az ellenségeitől is tanul.*

Az Állati kezdet célja és feladata, hogy különböző módokon elterelje az ember figyelmét a lényegről, a szellemi fejlődésről, hogy a figyelmét a «gyengeségeire» irányítsa. Az Állati kezdet támadási módjai különbözőek. De vannak közös pontok. Mindig az egoizmuson alapulnak ezek a csapdák valamilyen formában: vagy a mazochizmus, mint az önsajnálat

mentális önsértése, vagy a nárcizmus, azaz az önimádat. Ez az Állati kezdet két alapvető szélsősége. **Az Állati kezdet támadásai során mindig eltűnnek a belülről kifelé irányuló áramlások, és kívülről befelé irányuló nyomás keletkezik, ami az érzéki szinten élesen megfigyelhető.** Ha te, mint Személyiség, a szellemi felszabadulásra törekszel, akkor egyszerűen leállítod az ilyen provokációkat. És ez utóbbi nagyon fontos, mert amikor észreveszed vagy érzed a támadás kezdetét, már félig megnyerted a csatát az Állati kezdettel. Mert az Állati kezdet ereje — a titkos cselekvésben rejlik. Ennek tudatában mindig tehetsz ellenintézkedéseket.

Képletesen szólva, ez olyan, mint a keleti harcművészetekben. Ha pszichológiailag és fizikailag jobban felkészült vagy, mint az ellenfeled, ha ismered a harcmodorát, a szokásait, ha időben előre látod a támadás legapróbb megnyilvánulásait, és helyesen reagálsz a «jól kidolgozott ütéseire», akkor van időd ellentámadást indítani, és így több esélyed van a győzelemre. Előre kell látnod a támadást, és időben kitérni előle. És ha még csak nem is sejted, hogy az Állat kezdet az ellenfeled, azt gondolva, hogy a partnered, nos, akkor természetesen nincs mit mondani a győzelmi esélyeidről. Hiszen a támadásait és agresszív fellépését természetes állapotodnak fogod fel, nem értve, hogy miért és mi miatt ostoroz az élet ennyire, folyamatosan be fogsz dőlni a legapróbb provokációinak, nem különböztetve meg, hogy hol az igazi és hol a mesterkélt.

Minél inkább kényszeríted magad az önfegyelemre, minél inkább ellenállsz az Állati kezdet gondolatainak, annál inkább hatalmat nyersz fölötte. Itt olyan a helyzet, mint a háborúban: vagy te az ellenséget, vagy ő téged. A te feladatod, hogy mindenáron győzz, itt és

most! Az idő múlandó, gyorsnak kell lenned minden jó megtételéhez, és határozottan a Lélek megmentésére irányuló szándékodban.

Amikor egy harcos titokban az ellenség táborában van, nem fog finomságokra, fényűzésre vagy szórakozásra gondolni. A győzelemre fog összpontosítani. A harcos háromszor olyan éber lesz, mert az ellenség táborában van. Azon fog gondolkodni, hogyan nyerheti meg a háborúnak az adott pillanatát. Az igazi harcos a legmélyebb érzéseit távol tartja a látható világ bűnei elől. Nem tekint irigységgel, elfogultsággal, féltékenységgel mások dolgaira. Nem enged szabad utat a világ illúziói által eltorzított képzeletnek. Mert a világ illúziói az ellenség tábora, és jaj annak, akit elcsábítanak. A harcos nem ad teret a haragnak, amikor elveszíti az aktuális csatát. Mert bárhogyan is perzseli őt az ellenség az összecsapás pillanatában, minden a harcos javára válik, mert a szelleme erősebb lesz, és a későbbi tettei megfontoltabbak és bölcsebbek.

Anasztázia: Hogyan lehet feloldani a beszűkült tudatállapotot, amelyet az Állati kezdet kényszerített ki?

Rigden: Felismerve, hogy az Állati kezdet támadása alatt állsz, mindig feloldhatod és fel is kell oldanod ezt az állapotot, azaz a következő lépéseket kell tenned. Valójában az Állati kezdetnek is megvannak a maga sebezhető pontjai. Két dologtól fél: **az idő múlandóságától és a test halandóságától**. Ezért az első teendő egy támadás során, hogy **mentálisan eltávolodjunk a testhez való ragaszkodásunktól**, és *a Szellemi kezdet Megfigyelő* pozíciójából, a kitágult tudat állapotából nézzünk rá, mintha az űrből néznénk a Földet. Fel kell ismerni, hogy az idő múlandó, és minden nagyon gyorsan elmúlik, hogy a

fizikai tested halandó, ahogyan annak minden vágya és szükséglete is.

Ezután **ki kell terjeszteni a világ észlelésének képét**, hogy a helyzetet különböző oldalról elemezzük *a Szellemi kezdetű Megfigyelő pozíciójából*. Önkritikusan közelíteni meg a belső én kérdését, felhasználva az emberről, a világról rendelkezésre álló ismereteket, hogy eljussunk az Állati kezdet titkos vágyaihoz. Rendszerint, sok vágya középpontjában a valakik vagy valamik feletti hatalomvágy áll. Csakhogy ezt a vágyat különböző ügyes ürügyek alatt álcázza.

És természetesen, ezután meg kell gátolni az ilyen agresszió által gerjesztett neuronokat. Egyszerűen fogalmazva, **végezzünk szellemi gyakorlatokat**, például a **«Lótuszvirágot»**, amelynek leírását a «Szenszei» című könyvben adtad. Ennek a gyakorlatnak köszönhetően helyreáll a világ holisztikus érzékelése, megszűnik a korlátozott tudatállapot, feltárul a Lélekből származó érzések mélysége. Vagyis, **a mély érzések beáramlása belülről kifelé** történik. Természetesen, a tudatállapot ilyen megváltozása után az ember átvált a világ pozitív felfogására. Az agy, dekódolva ezt az információt, pozitív emóciókkal színesített asszociációs sorozatot ad ki.

Tehát, a szűkített tudatállapotból való kilépés az aktív ellenérveléssel, az anyag időlegességének és halandóságának megértésével, a spirituális irányelvekre való életpálya-választással és a megfelelő eszközök használatával függ össze, hogy a szükséges pozitív hullámra hangolódjunk. Az embereknek gyakran csak az elemi érvelés hiányzik — szavak, amelyekkel meggyőzhetik magukat, hogy kilépjenek a beszűkült tudatállapotból, és átfogóbb képet lássanak a világról. Ezért fontos,

hogy minden nap dolgozzunk önmagunkon, hogy megértsük az önmagunk előtt álló felelősséget. Nem szabad elfelejteni, hogy amíg a tudat, vagy inkább a Személyiség bizonytalan az uralkodó választásában, addig az ember ingatag, és megmarad a kételyeiben. Ahhoz, hogy stabil maradjon a szellemi úton, világosan tudnia kell, hogy mit akar elérni az életében, mi a végső célja. Ha nincs cél, nincs *élet*, mert az *élet* — céltudatos mozgás.

Anasztázia: Egyes olvasók leveleikben felhívják a figyelmet arra, hogy szellemi gyakorlatok vagy imák végzése közben néha hirtelen pánikszerű félelmet éreznek. Mivel magyarázható ez?

Rigden: Ez magától az embertől, a hangulatától és a benne zajló folyamatok megértésétől függ. Mert ha az ember tudja, hogy pontosan mi történik vele, akkor mindig megfelelő intézkedéseket tud tenni bármilyen helyzet leküzdésére. A szubszemélyiségek az előző életükben uralkodó anyagi választásuk miatt többnyire barátságtalanok a Lélekkel és annak világával (Isten világával) szemben. A szellemi gyakorlatokban, amikor a meditáló a Lélekkel való kapcsolatra törekszik, a következő megnyilvánulások fordulhatnak elő. Úgy tűnik, hogy az embernek már sikerült kioltania (megállítania) a mentális folyamatot, azaz leállítani a gondolatokat, ráhangolódni a Lélekkel való érzéki kapcsolatra, de ekkor megjelenhet az Állati kezdet támadásának újabb megnyilvánulása: egy teljesen indokolatlanul növekvő pánikszerű félelem jelenik meg minden látható ok nélkül. Az illető számára úgy kezd tűnni, hogy elveszíti az uralmat a teste felett, még egy kicsi és meghal. Honnan erednek ennek a félelemnek a gyökerei? Éppen ezekből a «fényszűrőkből-szubszemélyiségekből», amelyek félnek a Lélek erejétől, mert rendelkeznek az újraszületések

tapasztalatával, a végzetük felismerésével, minden anyagi dolog halálának elkerülhetetlenségével.

Anasztázia: Mit kell tenni, ha ilyen félelem jelenik meg?

Rigden: Amikor ez történik, például a meditációban, csak haladni kell a Lélek fényének irányába, bármi történjék is, mélyebbre kell merülni az érzékibb szintre, figyelmen kívül hagyva a pánikot, akkor ez a félelem el fog tűnni. Elvégre a félelem kételyt szül. De a szellemi magasságok eléréséhez szükséged van az őszinte hited tisztaságára. Gyakran a kétség és a megszokott élettől való elszakadás félelme tartja vissza az embert.

Van erről egy érdekes mondás. «Egyszer egy ember lecsúszott egy szikláról. De miközben zuhant, sikerült megragadnia egy kis fa ágát, amely a szikla hasadékából nőtt. A szikla közepén lógva rádöbbent helyzete reménytelenségére: nem volt mód arra, hogy felmásszon, alatta pedig tömör sziklák voltak. Az ágat tartó kezei kezdtek elgyengülni. A férfi azt gondolta: «Most már csak egyedül Isten menthet meg. Soha nem hittem benne, de azt hiszem, tévedtem. Mit veszíthetek a helyzetemben, ha most hinni fogok Őbenne?». És teljes komolysággal, könyörögve kezdte hívni Istent: «Istenem, ha létezel, ments meg engem! Soha nem hittem benned, de ha most megmentesz, mostantól kezdve mindig hinni fogok benned». Így szólt többször is. Hirtelen egy hang hallatszott a mennyből: «Te hinni fogsz? Ó nem, már ismerek olyan embereket, mint te». Az ember annyira megijedt és meglepődött, hogy majdnem elengedte az ágat. De aztán, amikor magához tért, még jobban kezdett könyörögni: «Kérlek, Istenem, mostantól kezdve én leszek a leghűségesebb hozzád mind közül, és mindent megteszek, ami a Te

akaratod, csak ments meg engem!». De Isten nem egyezett bele, és ekkor a férfi még buzgóbban és erősebben kezdett könyörögni és győzködni Istent. Végül Isten megsajnálta őt, és azt mondta: «Jól van, úgy legyen. Meg foglak menteni. Engedd el az ágat». «Mi?! Engedjem el az ágat? — kiáltott fel az ember. — Azt hiszed, megőrültem?»Így van ez az életben is. Az ember élete lényegében egy szakadék fölötti lebegés. És bár felismeri helyzetének halandóságát, mégis két kézzel kapaszkodik az Állati kezdetű kételyeinek ágába, félve, hogy elveszíti azt, és mégsem bízik Isten akaratában».

Amikor, tehát a meditáció után, az asszociációk megfejtése következik, fontos elemezni, hogy ki az benned, aki ennyire fél az Örökkévalóságtól. A «Ki vagyok én?» témájú önelemzés ilyen módszerét és a hozzá tartozó technikákat már régóta használják a különböző nemzetek szellemi, misztikus iskoláiban, a különböző vallási rendszerekben. Már ősidők óta ismertek, és különösen az ősi Indiában és a keleti országokban voltak elterjedve. Gyakorolták, például, az ősi jógik, szúfik és sámánok is. Ez a technika, mint emlékszel, a **«Ki vagyok én?» témakörben** meditatív állapotban történő gondolatpörgetést jelenti, ahol minden egyes mentális válaszra egy új mentális kérdést kell feltenni. És megfigyelni, hogy milyen gondolatok jönnek, átérezni a természetüket, gyakrabban kérdezni magadtól: «Ki az, aki válaszol bennem?». Célszerű, hogy minden gondolat simán, különösebb gondolkodás és koncentráció nélkül áramoljon. Jön egy gondolat, azonnal kérdéssel fogadjuk, és az első eszünkbe jutó válasszal követjük. A lényeg azonban az, hogy egyre mélyebbre és mélyebbre merüljünk önmagunkba.

Anasztázia: Igen, ez egy érdekes technika a gondolatok és érzések felismerésére, hogy megértsük

önmagunkat, hogy ki uralja a tudatunkat. Ez tényleg segít megérteni önmagadat, elválasztani a gabonát a pelyvától. Emlékszem, hogyan osztották meg a srácok benyomásaikat erről a technikáról. Hogy milyen variációk halmaza hangzott el, hogyan sikerült sarokba szorítaniuk az Állati kezdetüket. Azt kérdezték: «Ki vagyok én?» «És ki teszi fel a kérdést?» «Én vagyok a test?» «De a test halandó». «Én diák vagyok». «De a diák egy státusz». «Én vagyok az, aki tanul». «De ki az, aki tanul?» «Én ember vagyok». «Ki az bennem, aki embernek nevez, és miért»? «Én olyan ember vagyok, aki szereti az embereket». «De ki az bennem, aki szeret?» «Van testem». «És ki vagy te, akinek teste van?» «A test nem én vagyok, de benne vagyok». «És ki ez az Én?» «Hagyjál már... Én az vagyok, aki Én vagyok, egész és oszthatatlan». Tehát, az Állati kezdet is «humoros». Nagyon jó gyakorlat arra, hogy segítsen eljutni a legmélyebb «önmagunkhoz», félelmeinkhez és problémáinkhoz.

Rigden: Igen, az Állati kezdet olyan, mint a baj: megkínoz, de meg is tanít. Amikor rájössz, hogy kinek az oldaláról jönnek az ilyen gondolatok, honnan jelenik meg benned ez a probléma, a félelemnek ez vagy az a gyökere, megérted, hogyan szabadulj meg tőle, és hogyan kezeld az állapotodat. Ha az önvizsgálatnak ezt a meditatív technikáját helyesen végzed, akkor a tudat tisztasága és világossága keletkezik.

Mint már említettem, alapvető különbségek vannak az Állati kezdetből származó felszínes érzések és a Szellemi kezdetből származó mély érzések (a magasabb Szeretet megnyilvánulásának valódi érzései) között. Ahhoz, hogy például, a «Lótuszvirág» szellemi gyakorlat során elmerüljünk a Lélekhez való közeledés állapotában, hogy mély érzéseket éljünk át, mindenekelőtt az őszinteségünkre, az Isten iránti

nyitottságunkra van szükségünk, egyszerűen a Lélek fénye felé kell mennünk, mindennek ellenére. Ebben a meditációban az Isten iránti Szeretet mély érzése alakul ki. Más szóval, a Lélekből kiáramló erőt a rendeltetésének megfelelően használják fel. Vedd észre, az igazi, helyes szellemi gyakorlat — az a mély érzésekkel való munka, nem pedig a gondolatokkal. Ezekben a pillanatokban csak egy szellemi vágy uralkodik az emberben, ahogyan a Lelkében is.

Anasztázia: A Személyiség számára nagyon fontos, hogy kapcsolatba kerüljön a Lélekből származó tiszta erőáramlással.

Rigden: Természetesen, a jelenlévő Személyiségnek több szellemi erőt ad, jobban kezdi érezni a Lélek világát, Isten világát, és megérti a lényegi különbséget e világ és aközött. Ez egyébként fizikai szinten is tükröződik, a test szintjén, mert ebben az állapotban megnő az erő, nagymértékben megugrik az endorfin és a más «boldogság» hormonok szintje, jelentősen javul az ember fizikai és lelki állapota.

Ez különösen a mély meditációk során érzékelhető, amikor az ember összes maszk-képe lehull, és információcsere történik a Személyiség és a Lélek között. Felhívom a figyelmet, hogy ez nem minden meditációban történik meg, hanem azokban, amelyek a mély érzéki szinten végzett munkához kapcsolódnak, és a Lélek felébresztésére irányulnak (például a «Lótuszvirág» szellemi gyakorlat). Az embert a Lélek világának, Isten világának érzései töltik el. Ideális esetben a meditáló érzékileg olyan mélyen elmerül a szellemi gyakorlatban, kikapcsolva ekkor minden mentális és képzeleti érzékelését, és teljesen elvonatkoztatva minden gondolattól, hogy közvetlenül elkezdi érzékelni a Lélekből áradó erőáramlatokat.

A Személyiség az ilyen mély meditációk során érzi azt a világot, azokat a folyamatokat, amelyeknek nincsenek megfelelői az anyagi világban. Ezért azt a világot (Isten világát, a Lélek világát) nem lehet szavakkal leírni, azt csak átérezni lehetséges. Egy ilyen mély meditatív állapotban az ember elkezdi megérteni és érzékelni, hogy mi az igazi Szabadság, belsőleg függetlenné válik az Állati kezdet attitűdjétől, a környező anyagi világ agresszív befolyásától. Szellemileg megerősödik, kezd ráébredni, hogy ez az anyagi világ — nem az ő valós világa, hanem agresszív és veszélyes környezet a Lelke számára. De mindez természetesen csak akkor történik, ha az ember felelősségteljesen foglalkozik a szellemi gyakorlatok fejlesztésével, szisztematikusan nyomon követi Állati kezdetét, felügyeli gondolatait, megvalósítja a jótetteket a külső világban, azaz alaposan foglalkozik az önmagán végzett belső munkával és a jótettek, gondolatok és érzések felhalmozásával. De általában csekély az ilyen emberek száma.

Alapvetően, amikor az emberek megpróbálnak szellemi gyakorlatokat végezni, egy bizonyos torzulással találkoznak, ami a materiális agy, vagy inkább a tudat szintjén következik be. Ez pontosan az, amiről korábban már beszéltem nektek. A «fényszűrőkönszubszemélyiségeken» kívül, amelyeken a Lélektől érkező információáramlás áthalad, léteznek még, úgymond, az agynak asszociatív «fényszűrői» is. Lényegében, ezek a mi asszociációink, amelyek az emlékezet raktárában tárolódnak, ahol az élettapasztalataink és benyomásaink is. Ezek túlnyomó többsége a háromdimenziós világra vonatkozik. A lényeg az, hogy az emberi tudat a test születésétől kezdve arra van beállítva, hogy ezt a világot érzékelje, bár különböző állapotokra és munkamódokra van programozva. Megváltoztatva a tudatállapotát, az ember át tud váltani más érzékelési programokra.

Tehát, a meditáció során kapott információk agyi feldolgozása során asszociatív torzulások lépnek fel. Ha egy személy egyáltalán nincs felkészülve a megváltozott tudatállapotban lévő információk ilyen jellegű észlelésére (az adott személy szisztematikus szellemi munkájának hiánya miatt, vagyis alkalomszerűen), akkor az agy a kapott információt megfejtve azt a memóriában meglévő esődleges világi asszociációinak és domináns prioritásainak szintjén adja ki. Más szóval, a kapott információt a feldolgozás során az anyagi világ asszociációi torzítják. Ugyanez a torzulás, de kisebb mértékben, azoknál is előfordul, akik szisztematikusan próbálják gyakorolni a meditációkat, de kevés munkát végeznek önmagukon az Állati kezdet gondolatainak nyomon követése terén.

Anasztázia: A probléma az, hogy azok az emberek, akik elkezdenek szellemi gyakorlatokat végezni, még nem igazán értik, mi ennek az értelme, mi teremti meg a lelki öröm feltételeit. Még nem tesznek különbséget a gondolatok és az érzések között a tudatukban: hol az Állati kezdettől, hol a Szellemi kezdettől származnak. Jobban megértik azt az örömöt, amelyet ilyen vagy olyan okból átélnek az anyagi világban, mert ebben már vannak tapasztalataik. De a szellemi gyakorlatok, amelyek a Személyiséget kapcsolatba hozzák a szellemi világgal és megértetik, hogy mi az igazi lelki öröm, valamint mint minden újdonság az élő Személyiség számára, először aktív munkát igényelnek a részéről, szorgalmat, türelmet, önmagába vetett hitet és céltudatosságot. Más szóval, az új tapasztalat megszerzését, méghozzá az embernek egy szokatlan tudatállapotában.

Rigden: Ez igaz, ezért a kezdőknek könnyebb az elsődleges információkat asszociatív példákon, példázatok által felfogni. Talán mindazt, amit már

mondtam a «fényszűrőkről», a jobb megértés érdekében, képletesen újra elmagyarázom. A Lélek olyan, mint egy tiszta forrás. Mikor érezzük a Lelket, és állandó érzéki kapcsolatot tartunk fenn vele, akkor az életben a fontos szellemi cselekedetek, a jócselekedetek, mások segítése úgy történnek, mintha valaki felülről segítene. Minden egy az egyben összeáll, még akkor is, ha a körülmények látszólag nem kedveznek neked. És a lényeg az, hogy ezt a támogatást mély szinten érzed és érted, mintha mindezt előre tudnád. Amikor azonban az Állati kezdet diktálni kezdi neked a saját játékfeltételeit, általában észrevétlenül és diszkréten, akkor a Lélekkel való érzéki kapcsolat elvész, pontosabban sokkal nehezebbé válik. Képletesen szólva, minél inkább megragadja a figyelmedet az Állati kezdet játéka, annál inkább a Lélek e tiszta forrásának a felszínét bevonja egy filmréteg. És minél mélyebbre merülsz az élet problémáiba, és minél inkább az Állatid prizmáján keresztül nézed őket, annál sűrűbbé válik ez a filmréteg. Ennek megfelelően ez utóbbi akadályozza a Személyiségnek a Lélekkel és természetesen Istennel való kapcsolatát. Az Állati kezdet által inspirált félelmek kezdenek kialakulni benned, sok üres hiúság jelenik meg, és sok probléma halmozódik fel. Felhagysz azzal, hogy megértsd az önmagadon végzett szellemi munka fontosságát, elkezdesz ok nélkül hibáztatni, vagy megsértődni a körülötted lévő emberekre. Amikor ezt észreveszed, tudd, hogy ez az Állati kezdeted újabb támadása, és sürgős intézkedéseket kell tenned, helyre kell állítanod az elvesztett kapcsolatot a Lelkeddel, át kell törnöd, ezt a képletesen szólva is, túlburjánzott fóliasűrűséget. És amikor eljutsz a tiszta vízhez, akkor a képzeletbeli problémák is eltűnnek, újra megérted a lényeget, és látni fogod a fő célodat.

A Személyiség — az csak egy lehetséges jövőbeli Szellemi Lény egyéni Tudatának csírája. Önmagában

semmit sem képvisel a szellemi síkon. A Lélek viszont nagy lehetőségeket rejt magában. De a Léleknek a Személyiséggel való egyesülése nélkül ez a potenciál kárba veszhet. És csak akkor, feltételesen szólva, létrejön a rezgések rezonanciája, a Lélek és a Személyiség egyfajta összeolvadása, «megtermékenyítése», csak akkor születik meg egy új, halhatatlan, egyéni tudattal és nagy szellemi potenciállal rendelkező Szellemi Lény. Ez az emberi lét értelme: vagy az Élet győzelme, vagy a Halál általi vereség.

Anasztázia: Igen, nem az a győztes, aki mögött a Halál van, hanem az, aki mögött a szellemi Élet van.

Rigden: Kétségtelenül. **Mi az a szellemi élet?** Az élet — események sorozata, ahol minden egyes pillanat olyan, mint egy láncszem, mint egy filmkocka, amelyen az ember minden gondolata és tette rögzítve van. Néha megnézünk egy jó filmet, és pozitív benyomásokat szerzünk róla, mivel a legtöbb képkocka benne világos és élénk. És néha megnézel egy másik filmet, és nyomasztó hangulatot kelt, mert a legtöbb felvétel benne sötét és komor. Ezért fontos, hogy az életed filmje világos és élénk legyen, hogy minél több jó felvétel legyen benne. És minden képkocka az egy pillanat, az itt és mostban. Életfilmed minden egyes képkockájának minősége kizárólag rajtad múlik, mert gondolataiddal és tetteiddel teszed világossá vagy sötétté az életedet. Egy megélt pillanatot nem tudsz kitörölni, nem tudod kivágni, és nem lesz belőle egy másodfelvétel. A szellemi élet az, amikor minden egyes képét megtöltjük kedvességgel, szeretettel, jó gondolatokkal és jó cselekedetekkel.

A legfontosabb, hogy az életben megőrizzük a Szellemi kezdetre való határozott irányultságot, szellemi gyakorlatokat végezzünk, tágítsuk Tudá-

sunk horizontját, ne engedjünk az Állati kezdet provokációinak, teremtsük meg magunkban az Isten iránti igaz Szeretet érzését. És természetesen gyakrabban kell végezni jó cselekedeteket, és a Lelkiismeret szerint élni. Ez a mindennapi munka, lépésről lépésre a győzelemünk önmagunk felett. Mindezek alkotják az utad, amelyet senki nem jár be helyetted, és senki sem fogja helyetted elvégezni ezt a szellemi munkát.

Anasztázia: Igen, egyszer Ön olyan szavakat mondott, amelyek megragadtak az emlékezetemben: **«Senki sem menti meg helyetted a lelked, és senki sem végzi el helyetted, ezt a szellemi munkát».** Elmondaná, kérem, az olvasóknak, hogy milyen módon kell az embernek hozzáállnia a szellemi gyakorlatokhoz, ha az ember őszintén szeretné elérni a lelki üdvösséget?

Rigden: Fontos, hogy a Lelkével való egyesülésre törekvő ember minden meditációt élete legnagyobb és legfontosabb ünnepeként kezelje. Továbbá, amikor még egy jól kidolgozott meditációt is végzünk, a lehető legjobban el kell merülnünk benne, és minden alkalommal arra kell törekednünk, hogy a megismerés egy új szintjét érjük el. Akkor az ember inkább fejlődni fog, mint egy helyen topogni, minden meditáció érdekes lesz, új az érzések skáláján, és lenyűgöző a megismerésében és az elsajátításában.

Sokan tévesen azt hiszik, hogy elég csak megtanulni ezt vagy azt a meditációs technikát, és kész, valami jónak kell történnie velük, mint a mesében. Nem, ez egy tévhit. Az ember csak akkor fog jó irányba változni, ha törekszik rá, ha a szellemi dolgokat életének fő prioritásává teszi, ha minden másodpercben ellenőrzi gondolatait, figyeli az Állati kezdet megnyilvánulásait,

maximálisan megvalósítja a jótetteket, egyetlen fő céllal él — érett Szellemi Lényként eljusson Istenhez.

A meditáció — ez csupán csak egy eszköz, amely segitségével sokáig kell lelkiismeretesen dolgozni, hogy valami «jót» hozz ki magadból. Emellett, ez az eszköz sokoldalú. Például, az ember nem lesz képes teljesen, vagyis alaposan megismerni a «Lótuszvirág» szellemi gyakorlatot, egy egész élet nem lesz elég erre. Bármely meditáció, csakúgy, mint a Bölcsesség, határtalan a megismerésben. A meditáció csak azok számára unalmas, akik lusták vagy büszkeségből magasztalják magukat: «Elsajátítottam ezt a meditációt — másikat akarok». Még egyszer megismétlem, a meditáció — eszköz, és aki őszintén el akarja érni a szellemi magaslatokat, és nem lusta önmagán dolgozni, még ebben az életben el tudja érni a maximumot.

Anasztázia: Ez mind igaz. De azzal szembesültem, hogy sok ember, ahelyett, hogy ne pazarolják a drága idejüket és sietnének megváltoztatni önmagukat, keresik az életben a szellemi ember példaképét, vagyis azt, aki már megváltozott. Számukra fontos, hogy valaki már így éljen, a szellemi kánonok és gondolkodásmód szerint. Méghozzá nem valahol ott, hanem itt, ugyanolyan körülmények között, mint az övék. Sokak számára ez fontos. Az ilyen emberek úgy vélik, hogy ha ilyen példát fognak látni, az azt jelenti, hogy akkor ők is fognak tudni így élni.

Rigden: Már mondtam, hogy az emberekre jellemző az utánzás és az asszociatív gondolkodás. De sokkal fontosabb, hogy maga váljon Emberré, és ne pazaroljon értékes időt arra, hogy keressen valakit, aki ugyanarra törekszik. **Az ember, mint Személyiség, sokkal több hasznot tud hozni magának és a társadalomnak, ha maga is példaképpé válik mások számára.** Azáltal,

hogy a személy a belső problémáin dolgozik, legyőzi saját Állati természetének akadályait, az emberekért és az emberek érdekében él, a saját útját egyengetve. Minden az ember kezében van. Vágya és törekvése nem függ az élet külső tényezőitől. Valamiért az emberek abban az illúzióban élnek, hogy valakinek el kell jönnie vezetni őket, mindent megtenni helyettük, és csak akkor képesek mindannyian boldogan élni. Mindenki kívülről várja a vezetőt. De az embernek, csakúgy, mint az egész társadalomnak, nem a külső anyagiakra kell összpontosítania, hanem inkább a szellemi belsőre. Van ezzel kapcsolatban egy példabeszéd, amely a legboldogabb és leggazdagabb ember történetét meséli el.

«Lakott a faluban egy Ember. Azért tűnt ki az emberek között, mert bár szegénységben élt, de mégis örömmel élt, mindig önzetlenül segített másoknak, amivel csak tudott: hol szóval, hol tettel. Olyan pletykák hallatszottak, hogy amikor egyedül volt, Istent magasztalta, őszintén mondott köszönetet azért, hogy Ő gazdag ajándékokkal áldotta meg. Ezek a pletykák egy ismert paphoz jutottak el. A pap úgy döntött, hogy meglátogatja az Embert, hogy megtudja tőle, mely gazdag ajándékokért dicsérte Istent. Megérkezett a pap a kopott kunyhóhoz, ahol ez a szegény ember lakott, és így szólt:

— Jó napot neked!

A férfi mosolyogva válaszolt:

— Nem igazán emlékszem olyan napra, amely nem volt jó nekem.

A papot meglepte ez a válasz, mert soha senki nem válaszolt így neki, ezért úgy döntött, hogy a köszöntést másképp mondja:

— Csak azt kívánom, hogy Isten boldogságot adjon neked.

A Férfi is meglepődött, és azt mondta:

— De én boldogtalan sem voltam soha.

A pap úgy gondolta, hogy a szegény embernek egyszerűen nem tanították meg, hogyan kell magas színvonalú világi beszélgetést lebonyolítani, és azt mondta:

— Miről beszélsz?! Csak azt kívánom, hogy szerencsés legyél az életben.

A Férfi még jobban meglepődött, és őszintén válaszolt:

— Soha nem voltam szerencsétlen, jó ember».

A pap rájött, hogy ez a szegény ember nem is ismerte meg kiemelkedő személyét, és a lényegre tért:

— Rendben, nos, azt kívánok neked, amit te saját magadnak kívánsz...

— Amit saját magamnak kívánok?! — nevetett a férfi. — De nincs szükségem semmire. Mindenem megvan, amit akarok.

— Hogyhogy?! — lepődött meg a pap.— De te szegénységben élsz! Még a gazdag embereknek is sok mindenre van szükségük, és sok mindent kívánnak, nemhogy a szegények, akiknek még nagyobb szükségük van rá.

A férfi azt mondta:

— Ezek az emberek boldogtalanok, mert földi boldogságot keresnek, és félelemben élnek, hogy elvesztik az illúzióikat és boldogtalanokká válnak. Boldogtalan az, aki e világ illúzióiban keresi boldogságát. Hiszen itt csak egy igazi boldogság létezik — szorosan egyesülni Istennel és élni az Ő akarata szerint. Én nem keresek ideiglenes jólétet, mert hálás vagyok azért, amim van, azért, amit Isten adott nekem az életben. Örömmel fogadok el mindent: azt is, amit az emberek balszerencsének, vagy bánatnak neveznek. Köszönöm neki, hogy gazdag ajándékokkal áldott meg.

A pap elmosolyodott:

— De Isten nem adott neked semmit,ez azt jelenti, hogy képmutatóan mondasz köszönetet Neki.

A férfi azt mondta:

— Isten lát engem, látja minden kísértésemet és minden lehetőségemet. Mindig azt adja nekem, ami szellemileg tökéletessé tesz engem.

A pap megkérdezte:

— Hogyan élsz akkor?»

A férfi így válaszolt:

— Minden nap az a törekvésem, hogy szorosan egyesüljek Istennel, és az Ő akarata szerint éljek, hogy az *életem* teljesen egyesülve legyen Isten akaratával és ahhoz igazodjon. Így telik a napom.

És minden este lefekszem aludni és Istenhez megyek.

— Hol találtad meg Istent?

— Ott, ahol megtaláltam az Igazságot, amikor elhagytam, mint a ruhát, minden evilágít, a kétségeim partján, és gondolataim és jó Lelkiismeretem tisztaságában beléptem az Ő Megvilágosító vizeibe».

A pap kételkedni kezdet, mert még soha nem látott ilyen szegény embert, aki ilyen szavakat mondott volna.

— Mondd, a saját meggyőződéséből beszélsz? Ugyanígy fogsz gondolkodni, ha Isten pokolba küldi a Lelkedet?

Az ember megvonta vállát, és azt mondta:

— Minden nap a lelkem teljes elválaszthatatlan ölelésével ragaszkodom Istenhez. Őszinte Szeretetem Iránta határtalan. Olyan erős az ölelésem, és az Ő iránti szeretetem olyan határtalan, hogy bárhová is küldene Isten, Ő ott lenne velem. És ha Ő velem van, mitől féljek? Az élet számomra ott van, ahol Ő. Lelkemnek édesebb lenne Istennel lenni a Mennyen kívül, mint Nélküle a Mennyben.

— Ki vagy te?! — kérdezte meglepetten és ijedten a pap.

— Bárki is lennék, elégedett vagyok az életemmel. És valóban, nem cserélném le az összes földi

uralkodóknak életére és gazdagságára sem. Minden ember, aki tudja, hogyan lehet ura önmagának, hogyan uralkodhat a gondolatai felett, és aki az Isten iránti Szeretet erős ölelésében van, a leggazdagabb és legboldogabb ember ezen a világon.

— Mondd, szegény ember, ki tanított neked ilyen Bölcsességet?

— Nekem csak egy tanárom van — Isten. Életem minden napján megpróbálok jót tenni ebben a világban, imádkozom, istentisztelő gondolatokat gyakorlok. De ugyanakkor, mindig egy dologról gondoskodom, hogy szorosan egyesülve legyek Istennel, az Ő irántam tanúsított határtalan Szeretetével. Csak az Istennel való egyesülés tesz engem szellemileg tökéletessé. Az élet Isten Szeretetében tanít meg engem mindenre».

Minden ember Személyiség, aki mindenekelőtt szellemi felelősséget visz mindenért, amit az életben tesz és választ. A legtöbb ember érti, hogy mi az a felelősség. Felelősséget vállalnak magukra, amikor megoldják a mindennapi ideológiai, háztartási, pénzügyi és egyéb kérdéseket. Ők nem magukért igyekeznek, hanem a családjukért, gyermekeik és unokáik jövője érdekében, barátaikért, és a hozzájuk közeli emberekért, stb. Így a szellemiben is, mint minden ember fő tevékenységében, felelősséget kell vállalni saját szellemi sorsáért, és minden lehetségest és lehetetlent meg kell tenni az életében, hogy egyesüljön saját Lelkével és megtalálni a valódi Szabadságát az anyagi világtól. Nem kell várni valakire, magának kell cselekednie, és elsősorban önmagával kell kezdenie. Önmagának kell jó példának lennie mások számára, és akkor a benned és a társadalomban bekövetkező pozitív változások nem fognak tovább váratni magukra.

Anasztázia: Igen, az ön szavaiban az Igazság, amely mélyen érinti és felkavarja a Lelket. A szellemi Szeretet,

амely nem ismer sem mértéket, sem határt, meghódít mindent! Tudja, észrevettem, hogy minden korosztály olvasói ugyanazt a kérdést teszik fel: «Mi az igazi Szeretet?» Figyelembe véve azokat az információkat, amelyeket korábban erről a kérdésről adott át, most már értem, hogy a mai társadalomban ezt a fogalmat lényegében megváltoztatták és eltorzították a jelentését és a lényegét. Bármerre nézünk, teljesen nyilvánvalóvá válik, hogy a mai világban a Szeretet valódi érzésének hiányát szinte mindenki érzi: gyerekek, tinédzserek, fiatalok, idősek, «egyedülállók», házasok.

Rigden: Nem mondom, hogy a mai társadalomban ennek a koncepciónak a kulcsait teljesen elvesztették. Léteznek, de a félreértés rétegei alatt, az anyagi világnézet páncélja alatt vannak elrejtve. Ahhoz, hogy megtalálják őket, az embereknek tudniuk kell legalább, hogy néznek ki. A másik dolog az, hogy a fogyasztói társadalomban mindent megtesznek annak érdekében, hogy az emberek többnyire ne találják meg ezeket a kulcsokat, hogy Tudás nélkül éljenek szenvedésben, csak az állati ösztönöktől vezérelve. Miért? Ez azért van, mert az igaz Szeretet belsőleg felszabadítja az embert, a legértékesebb mennyei ajándékot adja — az anyagi világtól való igazi Szabadságot. Ez egy nagyon hatalmas erő, amely felébreszti a Lelket. Ez a legrövidebb közvetlen út Istenhez.

Anasztázia: Nem tudna esetleg bővebben mesélni erről, legalábbis azokról, amelyeket közzé lehet tenni nyilvánosan vagy nyíltan hozzáférhetők? Végül is sok okos ember van, akik számára elegendő egy célzás, egy tipp a keresés irányához, hogy önállóan megismerjék e kérdés lényegét, hogy megtalálják a kulcsokat.

Rigden: Részletesebben is lehet... Sajnos az emberek a Szeretetet bárminek tekintik: az «alfa-hím» és az

«alfa-nőstény» önző ösztönétől kezdve a házastársak, szülők és gyermekek közötti kapcsolatokig, erkölcsi felelősség rokonaik, a társadalom, az ország stb. előtt. De ezek mind konvenciók. Az Igaz Szeretet nagyon hatalmas erő, sokkal nagyobb, mint azt az emberek elképzelik.

Elmondható, hogy a Szeretet jelenlegi megértését a legtöbb ember fejében korlátozzák a gyermekkorból származó sablonok. A többség számára ez többnyire játék, bizonyos egyezményeken belül, figyelembe véve a helyi hagyományokat. Ezekkel a kérdésekkel kapcsolatban a társadalom mindig rendelkezett olyan információkkal, amelyek egyszerre voltak hozzáférhetők és hozzáférhetetlenek a nyilvánosság számára. Az elérhető információk a kormányra és a közérdekre összpontosítottak. A tömegek körében elterjedt bizonyos viselkedési minták elterjesztése, amelyek kedvezőek voltak a korlátozott információkat birtokló struktúrák számára. A minősített információkat széles körben használták a hatalommal összefüggő különféle struktúrákban, különösen a vallási, okkult irányban. A láthatatlan világra vonatkozó speciális ismereteken alapult, amelyek lehetővé tették a tömegek további hatalmának és befolyásának megszerzését.

Nem utolsó szerepet kap ebben az információban az emberi test egyik legerősebb energiája, feltételesen nevezzük szexuális energiának. Az ezzel a kérdéssel kapcsolatos hozzáférhető információk rendszerint vagy az ember állati természetén alapulnak, vagy egy bizonyos módon korlátozzák azokat a primitív magyarázatokkal ellátott tabuk, amelyek eltávolítják az embert a kérdés lényegétől. Ennek eredményeképpen az illető vagy féktelen kéjvágyba és kicsapongásba esik, vagy mentális önkereséstől,

túlzott korlátoktól szenved ezen energia kitörései során. Ez azért történik, mert az ember nem érti meg a természetét, és nem rendelkezik elegendő ismerettel erről az energiáról. Mindkét esetben végül nem kapja meg a várva várt boldogságot és a belső lelki békét, hanem általában ürességet vagy túlterhelést érez.

A szexuális energia — az egyik legerősebb erő, amely az egyént befolyásolja. Látható annak ereje, ha a kívánságoknak megfelelő tudatos vagy tudatalatti értelmezését követi nyomon az ember gondolataiban. Egyszerűen fogalmazva, ha az emberek a nap folyamán annyiszor gondolkodtak volna Lelkük üdvösségén, mint a szexről, mindenki már régen szent lett volna. És a hatalom, ez a hatalom, minden attól függ, ki és hogyan használja, attól, hogy mire összpontositja a figyelmét. Ha egy személy az állati természet uralma kapcsán használja, akkor az önértékelés, kéj, agresszió kultusza és annak bizonyítékává válik, hogy te «alfa-hím» vagy «alfa-nőstény» vagy. A fogyasztói társadalomban minden a gyermeki játékhoz hasonlóan a mindenki által vágyott legszebb játék csalhatatlan birtokába jut. Miután az embernek elege lett ebből a játékból, újabb üldözés kezdődik egy másik gyönyörű játék után, amíg az ember még ennél is jobbat nem lát. Az ilyen vágyaknak nincs vége. Ne feledje, hogy ugyanaz a vágy — a legjobb és a legvonzóbb birtoklása — férfiakban és nőkben is megmutatkozik más területeken: autók, lakások, ruhák stb. Mindennek gyökere az Állati kezdet, amely mindig a hatalomra, az ideiglenes, véges és mulandó birtoklására törekszik. És globális értelemben az Állati elme győz, amely ily módon, az illúziók egy másik halmaza, arra készteti az embereket, hogy elpazarolják életerejüket, és a halandóra fordítsák figyelmüket, ahelyett, hogy a szellemi üdvösségükre összpontosítanának.

Anasztázia: Alapvetően az emberek táplálják a figyelmünkkel ellenségüket, aki valójában megöli őket.

Rigden: Igen... Minden intelligens ember számára logikus azt feltételezni, hogy mivel az embernek szexuális energiája van, és ez nemcsak a nemzés ösztönével összefüggésben nyilvánul meg, hanem erőteljes pszichológiai, fiziológiai és egyéb hatásokkal is rendelkezik életében, ez azt jelenti, hogy teremtő ereje fontos helyet foglal el mind a látható, mind a láthatatlan emberi struktúrában. Végül is, mi a hormonok kitörése? Ez az energiák munkájából származó kémiai vegyületek képződése; vagyis a fejlettebb fizika. Sőt, ennek aktivátora a gondolat. Egyébként, a hormon («hormaō») szó görögből lefordítva pontosan azt jelenti, hogy «izgatok», «cselekvést indítok». A hormonok, mint biológiailag aktív anyagok, elkezdik megváltoztatni a szervezetet, befolyásolva a test összes létfontosságú folyamatát. És arról beszélünk, ami már az élettan szintjén ismert az emberek számára, vagyis a látható világ, a látható anyag. Most képzeld el, mit jelent ez az erő annak a láthatatlan világnak, amelyben finom hatások és átalakulások játszódnak le, és amelyekből valójában minden megszületik. Szellemi szempontból a szexuális energia — a legmélyebb érzések ereje és vezetője, mondjuk, a Legfelsőbb misztériumok világába. Ez a szakrális tudás, így vagy úgy, a világ különböző népeinek számos hagyományos vallásában és meggyőződésében is jelen van. És talán ezt részletesebben elmagyarázom. Az igaz szerelem olyan mély emberi érzés, amelyet nem lehet szavakkal kifejezni. Ez a Lélek ereje, az Isten iránti Szeretet állapota. Az emberek közötti igazi Szeretet akkor kezdődik, amikor az egyik ember megtapasztalja a Szeretet mély érzéseit a másik ember Lelke iránt, ahogy mondják, meglátja a lényegét, amikor «csendben elámul».

Érted a különbséget? Ez az állapot nagyon különbözik az emberi lény szokásos szexuális kitörésétől, akit szintén az állati természet ural, ha egy személy birtokolni akar, uralni akar és felhasználni akar egy másik személyt önző céljaira. Jelentősen különbözik attól a pszichológiai koncepciótól, amelyet néhány pillanatnyi hangulat, remegő érzés vagy sok mohó «vágy» uralma fejez ki. Mindez gyakran akkor fordul elő, amikor az embernek az az illúziója van, hogy állítólag uralkodik valaki felett, vagy mindent átad, de nem kap kölcsönös érzést; amikor viselkedése során állandó gyötrelmet mutat valamilyen, valójában általa kitalált ideál nevében. Bár a gyakorlatban nem az igazi önzetlen Szeretetet éli meg, hanem megpróbálja megmutatni alfa jelentőségét önmagának és másoknak. A kapcsolatokban mindez előbb-utóbb félreértéssé és feszültséggé válik, gyűlöletet és ellenségeskedést vált ki, mivel nem a valódi legmélyebb érzésen, hanem az állati természet vágyain alapszik. Ismételten, ilyen esetben az ember mindenkit és mindent hibáztatni kezd, csak nem önmagát. Mindez azonban azt mutatja, hogy ő csak a saját Egóját érvényesíti, és hogy valójában nem tudja, hogyan kell szeretni, de ilyen szeretetet követel magának. Vagyis, a «háború és a béke» mindenekelőtt a tudatban kezdődik. Az ember problémája abban áll, hogy nem akar önmagán dolgozni, hogy valódi, szellemi Szeretetet termeljen, azt a Szeretetet, amelyet a Lelke érez Isten iránt, mert ez olyan éltető nedvesség a Személyiség gyors szellemi növekedéséhez, mint az éltető nedvesség a csírázó kalásznak.

Az igaz Szeretet — az, nagylelkű belső ajándék, amelyet az egyik ember a másiknak ad át a legmélyebb érzések bősége miatt. Ilyen Szeretet akkor adható, ha megfeledkezel magadról. Erről a Szeretetről mondják, hogy türelmes, elnéző, nem irigy, nem büszke, nem önkereső, és nem gondol rosszat.

Az igaz Szeretet helyreállítja a Lelkek egységét. Egy szerető ember rokonságot lát a másikban és a Lelke szépségét. Amikor az ember az igazi Szeretet állapotában van, akkor nem a felszínes szépséggel, más szavakkal: egy másik személy szellemi vagy fizikai szépségével, tehetségével vagy képességeivel, hanem Szellemi kezdetének belsõ szépségével lát. Ebben az esetben egy másik embert teljesen más szemszögből kezd látni. Ez a személy is észrevehető átalakuláson megy keresztül. Képzelje el, ha ez utóbbi agresszívan viselkedne a külvilággal szemben. Hirtelen valaki nem gonosz, hanem kedves embert lát benne; rossz tulajdonságai helyett észreveszi a jókat. Vagyis, észreveszi szellemi szépségét, amely szintén benne van, de amely nem volt domináns a tudatában. Ennek az őszinte érzésnek köszönhetően az ember nemcsak megnyílik, hanem elkezd megváltozni, és tudatával a Szeretettel teli kehelyben tartózkodik. Azoknak az embereknek, akik a szellemi úton szeretnének járni, nem szabad időt vesztegetniük arra, hogy arra várjanak, hogy valaki valamikor eljöjjön és őszintén megszeresse őket. Meg kell tanulniuk felfedni a Szeretetet önmagukban, a Szeretetet Istenhez, a Lélekhez, és akkor az tükröződni fog a körülöttük lévő világban, és lehetővé teszi számukra, hogy a spirituális szépségük szemszögéből lássák az embereket. Valójában minden közelebb van, mint azt az ember el tudná képzelni.

Anasztázia: Igen, az a benyomásom, hogy elveszett az alapismerete annak, ami az igazi Szeretet... A tömegeknek csak hagyományok maradtak a lényeg megértése nélkül... Az ortodox hagyomány szerint, például az esküvői szertartás során azért imádkoznak, hogy az ég kegyelme szálljon le a férfira és a nőre, akik úgy döntöttek, hogy egyesítik sorsukat, és az emberi kapcsolatokat mennyei kapcsolatokká változtassa.

Figyelembe véve az imént mondottakat, ezek nem puszta szavak.

Rigden: Abszolút. Ez maga a lényeg: a Lélek misztériuma. Amikor két ember igaz Szeretetet mutat egymásnak, legmélyebb érzelmeikben egyesülve, akkor még a testi egység («testi közösség, az emberi test egyesülése») is csak segít, ahogy az ortodoxia mondja: «hogy feltáruljon előttük a legvalóságosabb titok, amely közvetlenül Istentől származik és Hozzá vezet». Ez egy «csoda, amely felülmúl minden természetes kapcsolatot és állapotot». Itt van egy mély jelentés, és ebben a rejtélyben hatalmas erő rejlik. Itt a Lélek az elsődleges, nem az anyag. Az anyag csak kiegészítő eszköz.

Anasztázia: Igen, a Szeretet mindent legyőz... Még néhány kérdést kell feltennem az olvasóktól, amelyek sajnos még mindig hagyományosak: «Reális-e, hogy egy mai ember megváltozzon?».

Rigden: Igen. Csak annyit, hogy az ember nem sokat tud a képességeiről.

Anasztázia: Mi tarthatja vissza az embert a megismeréstől?

Rigden: Leginkább az állati természettől való félelem — az ismeretlentől való félelem — izgatja leginkább a képzeletet. De ez a félelem csak addig létezik, amíg az ismeretlen ismertté nem válik. Az ismeretlen ismerete érdekében érdeklődnie kell iránta és ki kell terjesztenie gondolkodásának körét. Ellenkező esetben hogyan láthat az ember bármi újat, ha gondolkodása csak azt veszi magába, ami ismerős, és beállítja a befogadó információk megfelelő korlátozó keretét? A világ beszűkült szemlélete és

mély megértésének hiánya szintén félelmet vált ki az emberben (az Állati természetből), hogy kapcsolatba lépjen az Örökkévalóval, és elveszítse azt az ideiglenességet, amely most van; átvitt értelemben ugyanez az ág, amelyhez annak a példabeszédnek az embere ragaszkodik, amelyet korábban említettem.

Anasztázia: Azt mondta, hogy ahhoz, hogy tudj valamit, legalább meg kell próbálnod megismerni.

Rigden: Igen. Ennek oka, hogy az ókori bölcsek azt mondták, hogy a világ megismeréséhez ismernie kell önmagát. És önmagad megismeréséhez el kell kerülnöd az észlelés szokásos sablonjait. Végül is, a belső világunk sokkal nagyobb és érdekesebb, mint azt gondolnánk. Szépségét, méretarányát és mélységét csak a szokásos érzékeléssel lehet megismerni. Például, az ismeretlen mélységébe merülve, meditációs technikák közben látható és érezhető az, ami mindig is veled volt, és amely átfogó megértést ad a világról. A legmélyebb érzések (vagy az úgynevezett *hatodik érzék*, az intuíció érzése, amely bizonyos meditatív és szellemi gyakorlatokkal fejleszthető) lehetővé teszik, hogy több információt érzékeljen, mint a logika által korlátozott tudat. Előre látnak egy helyzetet, átfogó ismereteket adnak róla a szellemi kezdet Megfigyelőjének szemszögéből.

Végül is, a való világ, és nem az a keskeny spektrum, amelyet látásunkkal láthatunk, annyira sokrétű és változatos, hogy irracionális csak a háromdimenziós tér szemszögéből vizsgálni. Az ember sokdimenziós felépítése lehetővé teszi a Szellemi kezdet Megfigyelője számára, hogy különböző megváltozott tudat állapotokban dolgozzon, és egyszerre különböző helyeken tartózkodjon. Ez pedig lehetővé teszi, hogy különböző alternatív állapotokban, dimenziókban

legyen; más szavakkal «látni» vagy különféle lehetőségeket kínálni a különböző valóságokban. Az ember számára a potenciális «valószerűtlenségek» sokfélesége mindaddig megnyilvánul, amíg nem választ bizonyos döntést. Ez utóbbi megmutatja a sok egymással összefüggő valóság egyikét, amellyel a meditátor rezonanciába kerül. Más szavakkal, miközben a meditáció során az ember döntésével már változtat az adott valóságon. A meditáció — az olyan, mint maga az élet, amelyben a személyes választás hozza létre ezt vagy azt a jövőt.

És itt nincs semmi meglepő. Csak más, mint a mai napig felfedezetlen fizika. Az ilyen irányú kutatások azonban már folyamatban vannak. Bizonyos tudományos kérdések megértése vagy megoldása még többet generál. Például, a kvantumfizika által megtalált válaszok kérdéseket vetnek fel a biokémiában, a biofizikában és így tovább, ezen összetett világ összekapcsolódásának és egymásrautaltságának összetett láncolatán keresztül. Mint ismeretes, a makrokozmosz a mikrokozmosz tükre; A makro objektum felépítésének, jól összehangolt munkájának és lehetőségeinek megértéséhez el kell kezdeni a mikrokozmoszának tanulmányozását és megértését.

Anasztázia: A mai napig kísérletileg megállapították, hogy az ember — fenomenális képességeinek köszönhetően — képes megváltoztatni a fénysugarak polarizációját, az elektromágneses mezőt, a víz tulajdonságait, valamint eltéríteni a lézersugarat, információt olvasni le más tárgyakról és így tovább. Vagyis, ha az embert tekintjük (legalábbis azokat a képességeit, amelyeket a tudomány ma fel tud jegyezni), akkor ahhoz, hogy megértsük az ilyen jelenségek mechanizmusait, nemcsak az ember látható, hanem legfőképpen láthatatlan struktúráját kell tanulmányoznunk?

Rigden: Abszolút. Bármely anyagi tárgy kémiai elemek halmazából áll. Ha emberről beszélünk, akkor a teste az egész periódusos rendszert és sok más fel nem fedezett kémiai elemet tartalmaz. De az a fontos, hogy ha elmélyülünk az ember mikrokozmoszában, akkor azt tapasztaljuk, hogy a kémiai elemek száma csökken, és kölcsönhatásuk összetettebbé válik. Ha például, egy molekula méretéig lemélyedünk, láthatjuk, hogy a kémiai elemek száma egységnyire csökken. Az atom mikrokozmoszába történő további merüléssel a kémia eltűnik, és az elemi részecskék szintjén a kvantumfizika megmarad. Az elemi részecskék itt a határállapot tulajdonságait mutatják meg: egy és ugyanaz a részecske bizonyos feltételek mellett lehet anyag (részecske) és lehet energia (hullám). Ezen kívül számos rejtett, meglepő tulajdonság is feltárul: a részecskék távolságtól független kölcsönhatása, energiaátadás és még sok más. De mondhatjuk, hogy a kvantumfizika is korlátozott: két világ küszöbén áll, ahol az anyag (részecske) energiává (hullámmá) alakul át.

További elmélyüléssel a kvantumfizika eltűnik, és egy vadonatúj, mégis ismeretlen világ kezdődik — az energiák sokdimenziós világa, és még tovább — az információ világa (a fent említett információ alapvető építőkövei), amely anyagot, formát hoz létre, és maga az élet.

Van ez a paradoxon, úgy mondanám, az ember paradoxona. Vegyünk például, egy középkorú embert, aki 70 kg súlyú és 1 méter 70 cm magas. Tehát, ha összeszedjük az összes alkotó részecskét, amelyek az illetőt alkotják, akkor még egy kis gyűszűt sem töltenek meg, és súlyuk kevesebb, mint 1 gramm. De ha az elemi részecskéket újból átrendezzük a helyükre ennek a személynek az információs struktúrája szerint

ebben az időpontban és a tér egy adott pontján, akkor ismét egy nagy és nehéz középkorú embert kapunk, aki 70 kg súlyú és 1 méter 70 cm magas.

Anasztázia: Ez meglepő...

Rigden: Kérdés: Hová tünik a térfogata és a tömege?

Anasztázia: Talán ugyanaz, ami a fánk lyukával történik, amikor a fánkot megeszik... Ez azt jelenti, hogy az ember súlya is illúzió? Mégis érdekes, mi teremti meg akkor a súly illúzióját?

Rigden: Erre a kérdésre van válasz, de meghaladja a modern fizika megértését. De az univerzum információs építőköveiről szóló ismereteken alapul, amelyekről korábban beszéltem.

Fogalmazzunk úgy: egy bizonyos «terv» szerint az információs blokkok különféle kombinációi jönnek létre. Ennek eredményeként ugyanazok a kémiai elemek alkotják az «élő» vagy a «nem élő» anyag különböző formáit és így tovább. Az információk elrendezésének változatosságát és az energiák elsődleges keletkezését a megfigyelése folyamán, mondjuk, a másik oldalról érkező Szupermegfigyelő hozza létre. Az emberek Istennek, a Teremtőnek, a Legfelsőbb Intelligenciának, annak, aki a világ népeinek mitológiája szerint megalkotta az Univerzumot és azt irányítja. Pontosan ettől a Szupermegfigyelőtől függ az, hogy az információ hogyan fog összeállni, és ennek következtében melyik energia vagy annak alkotórésze alakul át egy elemi részecskében.

És akkor ettől függően mi fog megnyilvánulni és létrejönni az anyagi világban; átvitt értelemben véve egy kő a lábad alatt vagy egy csillag a fejed

felett. Végül is, minden körülöttünk, beleértve önmagunkat is, ugyanazokból az elemekből áll, de különböző programok szerint kapcsolódnak egymáshoz. És ezek az információs programok, ezek az elsődleges energiák megnyilvánulásai csak Annak a terve, Aki mindent megteremtett. A forma és a kombinációk különbözőek, de ennek ellenére minden összekapcsolódik, minden «élő» és «élettelen» kölcsönhatásban van egymással, ilyen az Ő akarata, ilyen az Ő elképzelése.

Az emberben egy részecske van Abból, Aki mindent létrehozott. Az emberek őt Léleknek hívják. Ebben a formában való létezésében (az anyagba zárva) van az Ő terve, mert nincs értelme bármit is létrehozni anélkül, hogy figyelmen kívül hagynánk. Ahogyan az ember számára értékes megfigyelni szellemi átalakulásait, ugyanúgy értékes Isten számára a Lelkeket is megfigyelni; drága az, aki visszatért Hozzá. Ugyanakkor a választás szabadsága magában az emberben marad. Egy személy szabadon választhat bármilyen utat. De minden ideiglenes és halandó, kivéve az Örökkévalósághoz vezető utat. Pontosan a Személyiség az, aki a szellemi fejlődés és a Lélekkel való egyesülés során Megfigyelővé válik a Szellemi kezdettől, amely Teremtőjéhez hasonlóan saját megfigyelésének köszönhetően sok mindent megváltoztathat az anyagi világban. Például, hogy megváltoztassa nemcsak a sorsát, hanem más emberek sorsát is, és változásokat hozzon létre a környező világban.

Anasztázia: És hogyan tud egy Megfigyelő a megfigyelésével változásokat elérni?

Rigden: Ahhoz hogy a kérdésre adott válasz érthetővé váljon, tegyünk egy kis kirándulást a

kvantumfizikába. Minél többet tanulmányozzák a tudósok az e tudomány által felvetett kérdéseket, annál inkább arra a következtetésre jutnak, hogy a világon minden nagyon szorosan összefügg egymással, és nem lokálisan létezik. Ugyanazok az elemi részecskék egymással összekapcsolódva léteznek. A kvantumfizika elmélete szerint, ha egyszerre két részecske kialakulását idézzük elő, akkor azok nem csak a «szuperpozíció» állapotában lesznek, azaz egyszerre sok helyen. Hanem az egyik részecske állapotváltozása a másik részecske állapotának *azonnali* megváltozását is eredményezi, bármilyen távolságban tőle, még akkor is, ha ez a távolság meghaladja a modern emberiség által ismert összes természeti erő határait.

Anasztázia: Mi a titka ennek az azonnali kapcsolatnak?

Rigden: Hadd magyarázzam meg. Vegyünk, például egy elektront. Információs téglákból (vagy ahogy a ősök nevezték — «Po-szemcsekből») áll, amelyek meghatározzák alapvető jellemzőit, beleértve belső potenciálját is. A modern felfogás szerint az elektron úgy mozog az atommag körül, mintha egy «álló pályán» (orbitális pályán) lenne. Pontosabban, a mozgása most már nem egy adott pályával rendelkező anyagi pont formájában jelenik meg, hanem egy elektronfelhő formájában (az elektron hagyományos képe az atom teljes térfogatára «elkenődött» elektron), amely az elektromos töltés sűrűsödésének és tágulásának területeivel rendelkezik. A pálya (orbitális-pálya) alatt nem egy elektron meghatározott vonal mentén történő mozgását értjük, hanem a tér egy bizonyos részét, az atommag körüli területet, ahol az elektron atomban

(atompálya) vagy molekulában (molekulapálya) való elhelyezkedésének legnagyobb valószínűsége megmarad.

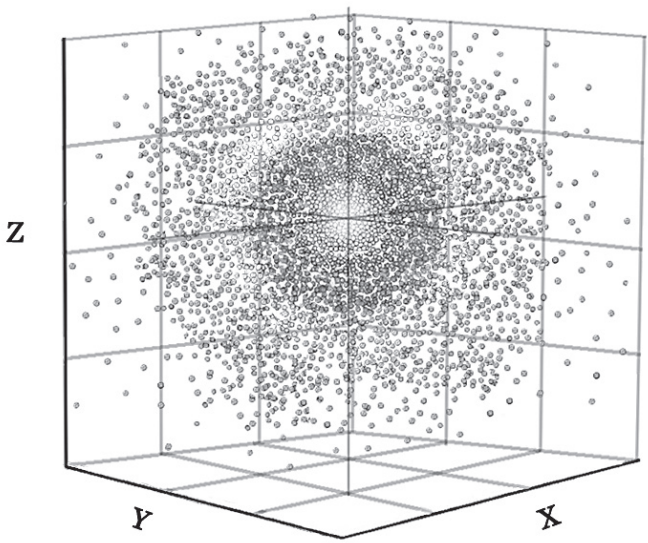

2. ábra: ***A hidrogénatom elektronfelhője:*** *az atommag körüli háromdimenziós tér egy része, ahol megmarad a legnagyobb valószínűsége az elektron elhelyezkedésének.*

A belső potenciál és a külső töltés közötti különbség hozza létre ezeket a pályákat. A belső energia (potenciál) minősége jellemzi az anyagi tárgyat. Vagyis, a modern tudomány nyelvén szólva, az atomok ilyen elektronhéjai (orbitális-pályái) az elektronok számától és helyzetétől függően határozzák meg az atomok és molekulák elektromos, optikai, mágneses, kémiai tulajdonságait, valamint a szilárd testek legtöbb tulajdonságát. Az elektronfelhők alakja, ahogyan az iskolai kémiaórákról emlékszünk rá, más lehet.

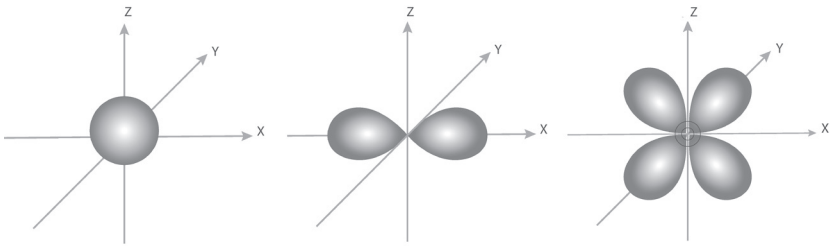

1 2 3

3. ábra: ***Az elektronfelhő különböző formái***
(«geometria» a kvantumkémia területén):

1) *s-orbitális — gömb alakú elektronfelhő (kör jel);*
2) *p-orbitális — súlyzó vagy dupla körte alakú (végtelen jel);*
3) *d-orbitális — egy négyszirmú virág alakja (a ferde kereszt jele).*

Tehát, az elektron, mint tudjuk, az anyagi világban egyszerre két állapotban létezhet: **részecske és hullám**. Egyszerre több helyen is megnyilvánulhat, ugyanazon kvantumfizika szerint. Az elektron elhagyja, vagy inkább eltűnik az atomi pályájáról, és *azonnal* áthelyeződik, vagyis itt eltűnik, és egy másik pályán jelenik meg.

De a legérdekesebb ebben a kérdésben az, amit a tudósok még nem tudnak. Vegyük, például, a hidrogénatom elektronját, amely a víz, az élő szervezetek és a természetes kövületek alkotóeleme, és a kozmosz egyik közös eleme. A hidrogénatom magja körül elhelyezkedő elektronfelhő gömb alakú. Ez az, amit a tudomány a jelenlegi szakaszban fel tud jegyezni. Amit azonban a tudósok még nem tudnak, az az, hogy **az elektron önmagában spirálba van csavarodva**. *Ráadásul ez a spirál*

(ugyanaz) balra és jobbra is csavarodhat, attól függően, hogy hol helyezkedik el rajta a töltés. Pontosan ennek a spirális formának és a töltés koncentrációjának változásának köszönhető, hogy ez az elektron könnyen átmegy a részecske állapotból a hullám állapotba, és fordítva.

Hadd mondjak egy példát. Képzeld el, hogy egy narancsot tartasz a kezedben. Egy késsel óvatosan, egy darabban, körkörösen, mintha spirálban hámoznánk meg, az egyik csúcsától, mondjuk, az A pontból — a másik B pontba haladva. Ha egy ilyen héjat leválasztunk a narancsról, a szokásos összehajtogatott formában gömb alakú lesz, megismételve a narancs körvonalait. De ha kinyújtjuk, akkor úgy fog kinézni, mint egy hullámos kötél. Tehát, a narancshéj narancssárga oldala képletes példánkban egy elektronspirált képvisel, amelynek külső töltése a felszínen, az A pont közelében van, belső töltése pedig a B pont közelében, a belsejében (a héj fehér oldalán). Bármilyen külső változás az A ponton (a héj narancssárga oldalán) ugyanolyan pillanatnyi belső, de ellentétes erősségű és hatású változást fog eredményezni a héj fehér oldalán, a B csúcs alatti ponton. Amint az elektron külső töltése csökken, a spirál a belső potenciál hatására megnyúlik, és az elektron hullámállapotba kerül. Amikor a hullám és az anyag kölcsönhatása következtében ismét külső töltés keletkezik, a spirál összehúzódik, és az elektron ismét részecskeállapotba kerül. Részecskeállapotban az elektron külső negatív töltéssel és balkezes spirállal rendelkezik; hullámállapotban pedig az elektron jobbkezes spirállal és külső pozitív töltéssel rendelkezik. És mindez az átalakulás az ezóozmózisnak köszönhetően történik.

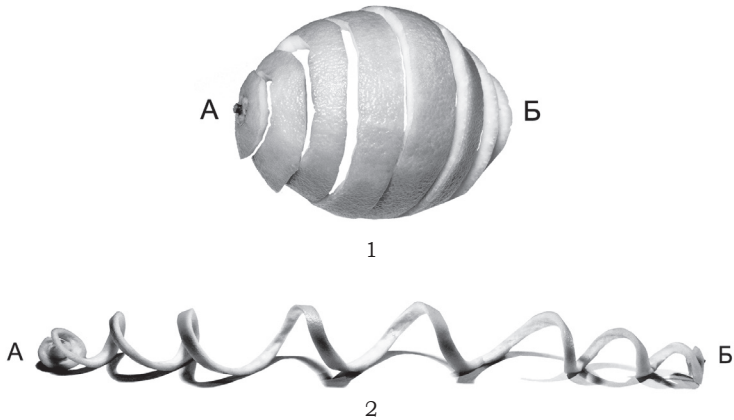

4. ábra. ***Képletes példa egy elektron részecskéből hullámmá való átalakulása:***
1) részecskeállapot; 2) hullámállapot

A Megfigyelő a háromdimenziós pozícióból bizonyos technikai feltételek mellett részecskeként láthatja az elektront. De egy magasabb dimenziós pozícióból érkező Megfigyelő, aki anyagi világunkat energiaként fogja látni, képes lesz megfigyelni ugyanannak az elektron szerkezetének egy másik képét. Különösen, hogy az elektront alkotó információs téglák kizárólag egy energiahullám (feszített spirál) tulajdonságait mutatják. Ráadásul, ez a hullám végtelen lesz a térben. Egyszerűen szólva, magának az elektronnak a helyzete a valóság általános rendszerében olyan, hogy mindenhol ott lesz az anyagi világban.

Anasztázia: Mondhatjuk, hogy létezni fog, akár látjuk, mint a háromdimenziós világ Megfigyelői, akár nem?

Rigden: Igen. Hogy ezt megértsük, nézzünk egy másik példát, egy tükörrel. Tegyük fel, hogy néhány alapvető információs tégla egy struktúrát alkot, amely egy helyi pont, valamilyen objektum. Helyezzük a

szoba közepére, ahová tükröket helyezünk el egy sorban, bizonyos szögben, úgy, hogy mindegyikben tükröződjön. Tehát, a tárgy a szoba közepén van, minden tükörben tükröződik, emellett látjuk is, tehát van róla információnk a tudatunkban. Röviden, az adott tárgyra vonatkozó információ egyszerre több helyen is jelen van. És ha az egyik tükröt eltávolítjuk, akkor azon a helyen nem fogjuk megfigyelni az adott tárgyat. De, amikor visszaadjuk a tükröt, az újra megjelenik. Tehát, elvileg az erről szóló információk nem tűntek el. Egyszerűen az információ megnyilvánulásának bizonyos feltételei mellett látjuk a tárgyat, és amikor a feltételek megváltoznak, nem látjuk. De objektíve ez a tárgy továbbra is létezik az információs síknak azon a helyén. Egy tükörképnek lehet folyamatos áramlása, ami azt jelenti, hogy ez a tárgy egy adott helyiség (és egyébként nemcsak a helyiség, hanem a helyiségen kívüli tér is) minden pontján létezik, függetlenül attól, hogy látjuk-e vagy sem.

A kvantumfizika szerint az elektron részecskeállapotban való jelenléte magától a mérés vagy megfigyelés aktusától függ. Más szóval, egy nem mért és nem megfigyelt elektron nem részecskeként, hanem hullámként viselkedik. Ebben az esetben egy egész valószínűségi mező létezik számára, mivel egyszerre több helyen van itt és most, azaz szuperpozíciós állapotban. Ebben az esetben annak ellenére, hogy az elektron több pozíciót foglal el, akkor ugyanaz az elektron és ugyanaz a hullám lesz. A szuperpozíció — az, az összes lehetséges alternatív állapot egyidejűleg való létezésének lehetősége, amíg nem történik választás, amíg a Megfigyelő nem végez mérést (számítást az adott objektumról). Amint a Megfigyelő az elektron viselkedésére összpontosítja a figyelmét, az elektron, mint olyan, azonnal részecskévé omlik,

azaz hullámból anyagi tárggyá válik, melynek helyzete lokalizálható. Szóval, a Megfigyelő választásának, úgymond, mérése után, egy objektum csak egy helyen lesz lokalizálható.

Anasztázia: Ó, ez érdekes információ! A kvantumfizika következtetései, mint kiderült, értékesek azok számára, akik önfejlesztéssel foglalkoznak. Ez bizonyos értelemben megmagyarázza, hogy az embernek miért nem sikerül a meditáció. Hiszen mi járul hozzá, úgymond, a meditációs folyamat «materializálódásához», azaz a hullámállapotból az anyagi állapotba való átmenethez, amelyben az energia ismét az anyag tulajdonságait nyeri el? Ez éppen az Állati kezdet megfigyelése és kontrollja. Más szóval, a meditáció kudarcot vall, amikor a megszokott, mindennapi tudatállapotra jellemző gondolkodási folyamatok aktiválódnak. Ebben az esetben az agy mindig megpróbál valamit, azonosítani és lokalizálni a megfigyelés tárgyát. Ez a helyzet akkor alakul ki, ha a meditáció során a Személyiség nem merül el eléggé a megváltozott tudatállapotban, vagy elveszíti az ellenőrzést ezen állapot felett. Ez lehetővé teszi, hogy az Állati kezdet beavatkozzon a megfigyelés folyamatába, ami asszociatív képeket és az Igazság elvesztését eredményezi.

A hullám átmegy az anyag állapotába. De amint «kikapcsolod az agyad» a gondolkodás folyamataival együtt, és mély érzéseid megnyilvánulásán keresztül teljesen belemerülsz a meditációba, a tudat kitágul, és a Szellemi kezdettől megfigyelt anyag hullámmá alakul át. Összeolvadsz a világ valódi valóságával, eggyé válsz vele, egyidejűleg megtapasztalva annak minden sokféleségét, mintha belőled sok volna és mindenhol lennél. Ekkor történik meg az igazi meditáció, mint az Igazság megismerésének folyamata.

Rigden: Teljesen igaz. Az Állati világ — az anyag és törvényei elsőbbségének világa. Isten világa — a tökéletes energiák világa. Amikor meditációban vagy, egy megváltozott tudatállapotban, a folyamat részévé válsz, az itteni isteni megnyilvánulás részévé. Amint az Állati kezdetű Megfigyelő bekapcsol benned, úgy tűnik számodra, hogy az anyag feletti uralmad ténye megalapozódik. Tény, hogy az anyag (az Állati Elme) irányít téged. Ennek eredményeképpen csak egy jobban megnyilvánuló anyagi tárggyá válsz, valójában, a közönséges anyag korpuszkuláris tárgyává (corpuscule, a latin corpusculum — «kis test», «az anyag legkisebb részecskéje»), és engedelmeskedsz annak törvényeinek. Ha átváltasz a hullámállapotba, akkor az isteni megnyilvánulás részévé válsz ebben a világban, azaz a Szellemi kezdet Megfigyelőjévé. Ezért mondják: amiből több van benned, azzá válsz.

A meditáció állapotában a hétköznapi érzékelés eltűnik. Egy tapasztalt meditáló, különösen, ha a Lótuszvirág szellemi gyakorlatának állapotát tekintjük, a tudat valóban jelentősen kitágul a megszokott világ határain. Az ember úgy érzi, hogy egyszerre mindenhol ott van. Azt mondhatnánk, hogy a szuperpozíció a kvantumfizikában, a hullámállapot elérése olyan, mint a meditációban a magasabb dimenziókba való kilépés állapotának elérése, ahol az anyag már nincs jelen. A meditáció állapotában a szuperpozíció az, amikor «látod», abban az értelemben, hogy mély érzékszerveiddel érzed az egész világot és annak különböző megnyilvánulásait. Amint azonban a Megfigyelő valamilyen tárgyra koncentrál, tudata beszűkül, és a megfigyelés tárgyára korlátozódik. Azaz, amint döntést hozol, és bizonyos részletekre koncentrálsz, a hullám anyaggá alakul át. Ha ugyanis a részletekre koncentrálsz, a térfogati érzékelés

eltűnik, és csak a részletek maradnak. Az Állati kezdetű gondolatok — az egyfajta eszköz, a tárgyak materializálásának ereje, a Szellemi kezdettől eredő érzések pedig — a tudat kiterjesztésének, a magasabb dimenziók elérésének ereje.

Anasztázia: Igen, milyen összetett ez a világ, és milyen nyilvánvalóak lehetnek benne az egyszerű dolgok.

Rigden: Tehát, ami a kvantumfizikát illeti... A Megfigyelőnek ez a felfogása egyrészt kitágította a tudósok ismereteinek határait, másrészt azonban zsákutcába vezetett. Végül is, a Szupermegfigyelő álláspontja azt bizonyítja, hogy van valami hatalmas erő, amely képes kívülről befolyásolni az Univerzumot, annak minden objektumát és a benne zajló folyamatokat.

Anasztázia: Valójában, ez egy másik módja annak, hogy tudományosan bizonyítsuk Isten létezését?

Rigden: Igen. Az embernek van Lelke, mint az isteni erő részecskéje. Minél inkább átalakítja belső világát, minél inkább egyesül Személyisége a Lélekkel, megnyílik Isten előtt, annál erősebb lesz szellemi értelemben, és annál inkább képes magasabb dimenziókból befolyásolni az anyagi világot. És minél több ilyen ember van, annál jelentősebb és kiterjedtebb ez a hatás. A Szupermegfigyelő — Isten, aki mindent befolyásolni tud. Az ember pedig, mint Megfigyelő a Szellemi kezdetektől, képes beavatkozni a világ folyamataiba, és mikroszinten megváltoztatni azokat. Bizonyos manipulációk az anyaggal, az Állati kezdet Megfigyelő pozíciójából, természetesen elérhetőek az emberek számára. De az ember csak akkor jut igazi befolyásoló erőhöz, ha a Szellemi kezdet Megfigyelője kapcsolódik be benne.

Anasztázia: Amikor szellemi gyakorlatokat végzel, és kitágult szemmel nézed a világ valóságát, rájössz, hogy ez tény. Ezt igazolják azok a hihetetlen csodák is, amelyeket a szentnek tekintett emberek különböző időpontokban, különböző kontinenseken tettek. Végül is, nem volt nehéz számukra megállítani az elemeket, megváltoztatni a víz struktúráját, meggyógyítani bármilyen betegséget, sőt, még a halottak közül is feltámasztani valakit.

Rigden: Természetesen, az embernek fogalma sincs arról, hogy milyen képességek lakoznak benne. A megfigyelés — az első lépés a rejtett titkok megismerése felé. Akár az Állati kezdet, akár a Szellemi kezdet Megfigyelőjeként már befolyásoljuk a helyzetet és annak lehetséges kimenetelét, a láthatatlan világbeli predesztinációt, mert döntést hozunk. Minden helyzet nem csak az itt és most jelenlétedre adott válasz, hanem arra is, ahogyan ebben a pillanatban megfigyeled magad.

Anasztázia: Lényegében, mindig önmagunk egy részét figyeljük a környezetben, és nem a világ valóságát ítéljük meg, hanem azt, hogy hogyan értelmezzük azt a világnézetünk és tapasztalataink szerint.

Rigden: Igen. Amikor mondunk valamit a világról, alapvetően magunkról mondjuk. Egy jó hallgató mindig sokkal többet hall a beszélő személyről, mint amennyit az magáról el akar árulni.

Anasztázia: Vagyis, így vagy úgy, az Állati kezdettől származó Megigyelő sajátos «rózsaszínű szemüvegén» keresztül látjuk a külvilágot. Minél kevesebbet dolgozunk belső világunk átalakításán, annál rosszabb a helyzetünk. Mert ebben az esetben, ugyanis, csak az Állati kezdet Megfigyelő dominanciájához kapcsolódó

tapasztalatok fognak tovább növekedni, ami azt jelenti, hogy még torzabb képet kapunk a világról.

Rigden: Igen. Ez egyébként még az emberi agyról, tudatról, gondolkodásmódról, világnézetének kialakulásáról már meglévő ismeretek pozíciójából is nyomon követhető. A fogyasztói társadalomban az emberbe, általában, születésétől fogva belenevelnek bizonyos beállításokat, miszerint a világ anyagi, és állítólag ez az egyetlen valóság, ami az ember számára létezik. Már mondtam, hogy az agyunk úgy van felépítve, hogy gyorsan átveszi a különböző sztereotípiákat, sőt, addig alapoz rájuk, amíg az ember nem választ egy újat. Így, az ember már gyermekkorától kezdve elkezdi felépíteni az életét, tulajdonképpen hamis elvek szerint, a világ egyoldalú látásmódját az Állati kezdet Megfigyelő pozíciójából. Mindent, ami nem felel meg az ő beállítottságának és személyes választásának, egyszerűen figyelmen kívül hagy. Úgyszólván, az élet ismereteinek egy nagyon szűk spektrumát választja a világról és önmagáról, ennél több nem is érdekli. Ennek eredményeképpen az ember «elcsépelt» asszociációkat használ, és meglehetősen kiszámíthatóvá válik tetteiben és szándékaiban.

És mi az a szelektív információ a körülöttünk lévő világról, amelynek nagy része a látáson keresztül érkezik? Amit látunk, az ugyanezen kvantumfizika szerint egy illúzió, amelyet az adott tér geometriája hoz létre. A hétköznapi tudatállapotban a világot nem egy független kozmikus vagy más Megfigyelő pozíciójából érzékeljük, hanem a Megfigyelő pozíciójából, aki az adott háromdimenziós térben, bizonyos koordinátákban, adott időpillanatban van elmerülve. Ezért a világot egyoldalúan, csak ebből a nézőpontból fogjuk érzékelni, és itt nem

nélkülözhetjük a torzulásokat. Még a testünket is háromdimenziós képként látjuk, amelyet a megszokott mindennapi tudatállapotunkhoz igazított agyunk érzékel. Ha tudatállapotunkat megváltoztatjuk, és meditációban, például a fizikai testünket nézzük, akkor az aurát és a hozzá tartozó burkokat, általában véve egy teljesen más szerkezetűnek fogjuk látni.

A magasabb dimenziókból való megfigyelést magában foglaló összetettebb meditációk elvégzésével az ember saját magának egy nagyobb, teljesebb struktúráját is láthatja, beleértve a más dimenziókban található részeket is. Mindez ennek megfelelően kiszélesíti az emberi energiaszerkezet megértését.

Ezenkívül szem előtt kell tartanunk, hogy az agy a koponya belsejében van, azaz teljesen el van szigetelve a külső környezettől. Nincs közvetlen kapcsolata a minket körülvevő fizikai környezet fényével. A szembe érkező fényt egyszerűen elektromos jellé alakítja át. Ez az a jel, amelyet az agy elemez és megfejt, képletesen szólva, a maga «sötétségében». Más szóval, agyunk nem a «valódi képet» látja (vagy inkább egy adott tér geometriájának illúzióját), hanem csak egy kívülről érkező transzformált jelet — a kép *«elektromos másolatát»* egy korlátozott érzékelési tartományban.

Anasztázia: Általában, nem csupán a megfigyelt tárgyak múltbeli állapotának «elektromos másolata», de ez a másolat még csak információmorzsának sem nevezhető a látható és még inkább a láthatatlan világnak ebből a változatából. És az ember illuzórikusan azt hiszi, hogy ismeri és érti ezt a világot...

Rigden: Igen, az ember így gondolkodik az Állati kezdetből való gondolkodás szokásából... De fel kell

tennie magának a kérdést, hogy ki gondol pontosan benne és mi az a tudat? Az agy szerkezete, funkciói (beleértve a védelmet is) összetettségét tekintve kivételes, biológiai eszköz, csillagászati számú elemmel és köztük lévő kapcsolatokkal, amelyek nincsenek közvetlen kapcsolatban a környezettel. Az agy túlkínálatban van, vagyis mérhetetlenül összetettebb funkciókat képes ellátni, mint ami szükséges, például a Föld bolygón való élethez. Az agy folyamatosan dolgozik: éjszaka és nappal is. Csak állapotát változtatja meg, például alvásra, ébrenlétre stb. Rendszerének állandó önszerveződése jellemzi. Általában fél-két és fél másodpercig stabil, majd egyes változó, rugalmas láncszemek bekapcsolódnak, mások kikapcsolódnak, míg a merev láncszemek folyamatosan működnek. Az agy megunja a monotonitást. Folyamatos mentális folyamat zajlik. A különböző információk feldolgozása éjjel-nappal zajlik benne.

Az agy — közvetítő a tudat és a világ között. Érzékeli és megpróbálja megfejteni a kódokat, azaz a különböző jeleket, beleértve az öt érzékszervtől származó jeleket is. De különösen fontos megjegyezni, hogy az agy képes sok más jelet is érzékelni, amelyek nemcsak a látható, hanem a láthatatlan világból is érkeznek. Ezt megerősítik azok a kísérletek, amelyeket bizonyos meditatív gyakorlatokat folytató emberekkel végeztek, megváltoztatva tudatállapotukat. Köztük vannak buddhista szerzetesek, szibériai sámánok, látnokok és így tovább. Ezen kívül, ebbe a kísérleti csoportba olyan emberek tartoznak, akik alkalmanként, spontán módon, szokatlan képességeket mutatnak: telepátia (a gondolatok távoli átvitele), jövőkép, telekinézis (a fizikai tárgyak gondolati mozgatásának, alakjuk megváltoztatásának képessége) és így tovább. Általánosságban elmondható, hogy az ilyen képességek minden emberben benne rejlenek, ha felfedezi őket.

Anasztázia: Ez tulajdonképpen annak a bizonyítéka, hogy az alapvető Tudással rendelkező személy, anélkül, hogy elhagyná a szobáját, csukott szemmel, bármilyen technikai eszköz vagy ismert érzékszervek segítsége nélkül, képes egy megváltozott tudatállapotban sikeresen megismerni a világot.

Rigden: Vegyük észre, hogy sokkal informatívabb és gazdagabb, mint a közönséges tudatállapotban. Miért? Mert a tudata egy *más* üzemmódban kezd el működni.

A modern berendezések segítségével is nyomon követhető, hogyan szerveződik át az agyi tevékenység a megváltozott tudatállapotban. Amikor az ember a szokásos tudatállapotban gondolkodik, az agy különböző területein lévő idegsejtek aktivitása a csillagos égbolthoz hasonló, azaz szétszórt. Amikor azonban egy személy megváltozott tudatállapotban van, teljesen más kép alakul ki az agyi aktivitásról. «Olyan, mintha a csillagok sajátos, bizonyos alakú «csillaghalmazok» — gömbök, felhők, sugárnyalábok, világos irányú sugarak — formájában sorakoznának fel.

Ezenkívül figyelmet kell fordítani magának az emberi koponyának a szerkezetére (alakjára) belülről és a hozzátartozó szövetekre. A különleges domborzatú homlok, parietális és nyakszirtcsontok külön figyelmet érdemelnek. Ez a homorú tükrök egyfajta biológiai prototípusa, amely képes a különböző frekvenciájú hullámok fókuszálására, elnyelésére és visszaverésére. Ez a szerkezet jó rezonátorként szolgál (a latin «resono» szóból — «visszhangozni», «válaszolni»), azaz képes a rezgési energiát összegyűjteni, összpontosítani és felerősíteni.

Anasztázia: Ez igen érdekes információ. Mint tudják, ugyanazon modern rádiótechnika példájával élve a homorú tükrök olyan tulajdonságokkal rendelkeznek, mint a vevő- és adóantenna.

Rigden: Pontosan így van. Az agy tehát, alapvetően egy egyedülálló biológiai eszköz, amely számos funkciót lát el, és nemcsak a külső, látható világból, hanem a láthatatlan világból, beleértve az egyén belső világát is, származó információk fogadójaként és továbbítójaként szolgál.

Amikor egy személy meditálni kezd, mentális parancsot ad, amely ezeket vagy más csakrákat aktiválja, finom energiákat indít el, amelyek az energiaszerkezet bizonyos zónáit aktiválják. A fizikai test agya egy ilyen mentális parancs hatására a megváltozott tudatállapot működési módjára hangolja magát. Sőt, a mélyebb meditációkban egy meglehetősen érdekes folyamat játszódik le: a meditáló ténylegesen «megállítja a gondolatokat». És az ember tiszta formában jut az információhoz annak az erőnek köszönhetően, amelyet az emberek ősidők óta hatodik érzéknek, intuíciónak (intuitív Tudásnak) neveznek. És ez a megismerés sokkal mélyebb, gazdagabb és sokrétűbb, mint a világ szokásos látható érzékelése. Végül is, a Megfigyelő a Szellemi kezdettől érzésekkel érzékeli az energetikai folyamatokat, egészben és tisztán, megismerve a valódi valóságot. Emiatt, a meditáció után nyilvánvalóvá válik számára a lényeges különbség aközött, amit az emberi agy zavartan «valóságként» érzékel a háromdimenziós világban, és aközött, ami valójában a valóság, ami e világ eseményeit alakítja. Egy ilyen Megfigyelő számára nem jelent problémát olyan információk megszerzése, amelyek messze megelőzik a világ bizonyos folyamatainak jelenlegi tudományos megértését.

Tehát, a külső világ az agy, mint biológiai eszköz számára — csak többszörös másolat, amelyet a Megfigyelő által neki adott feladatnak megfelelően érzékel, a belső világgal és a Megfigyelő saját választásával összhangban. Minden ember a saját választása és belső érzékelése szerint éli meg a valóságát.

Anasztázia: Igen, most jön egy még mélyebb megértése annak, hogy miért kell arra törekedni, hogy a Szellemi kezdett Megfigyelő pozíciójából éljünk és szerezzünk személyes tapasztalatokat. Csak ekkor van reális esély arra, hogy ne pazarold el az életedet számos téveszmére, ne ragadj bele a megfigyelés illúziójába az Állati kezdettől, hogy megváltoztasd a sorsodat és alakítsd az üdvösséged valóságát, amíg még ebben az életben vagy. Végül is, amire gondolunk, az létrejön, és megnyilvánul számunkra az egyik vagy másik valóságban.

Rigden: Az ember olyan messzire képes elmenni az ismereteiben, amennyire ő maga hiszi, hogy el fog jutni. Minél kitartóbban függetleníti magát az Állati kezdet által kialakított korlátozó beállításoktól, annál nyilvánvalóbb lesz a valóságra gyakorolt hatása. Azáltal, hogy az ember az életben a Szellemi kezdettől váló Megfigyelő szilárd hozzáállását alakítja ki, képes lesz megérteni legmélyebb kapcsolatát és kölcsönhatását az egész világgal.

Az ember, mint a Megfigyelő Szellemi kezdettől, rögzíti a körülötte lévő világban a számára jelentőséggel bíró objektumokat, és figyelmének erejével növeli azok jelentőségét saját maga számára. Az ember világnézetétől, a világ és önmaga megismerésének tapasztalatától függ, hogy milyen jelentőséget tulajdonít ennek vagy annak a tárgynak. Amint az

ember elkezd a külső körülményekre támaszkodni, olyan mozgást indít el, amely szorongást okoz benne, a többszörös illúziók megnyilvánulását, amelyek jobban megragadják a figyelmét.

Az ember, mint a Szellemi kezdettől lévö Megfigyelö, szenvtelenül nézi a világot. Életének fő támasza és jelentős objektuma — a Lélek. Mert lehetetlen megismerni a külső Igazságot a belső Igazság ismerete nélkül, mert akkor nincs olyan Megfigyelő, aki előtt e világ összes misztériuma feltárul.

Anasztázia: Tudja, volt életemnek egy szakasza, amikor sok szavát inkább intuitívan, mint tudatosan érzékeltem: inspiráltak, segítettek élni és legyőzni az emberi nehézségeket. Amikor azonban komoly gyakorlatokba kezdtem, különösen azokba, amelyek az ember láthatatlan szerkezetével kapcsolatosak, ez nagymértékben kitágította világnézetem határait, és hozzájárult egy rendkívüli szellemi tapasztalat megszerzéséhez, lehetőséget adott a szellemi szemlélődésre és az érzelmek mélyén történő önfeltárásra. Ezen a tapasztalaton keresztül megértettem, hogy milyen értékes az a Tudás, amit ön ad nekünk. Valóban, a meditáció élményét nem lehet szavakba önteni, de radikálisan megváltoztatja a környező világhoz való hozzáállást, amikor az ember valóban érez valami sokkal értékesebb dolgot, mint ez az egész anyagi világ... A legérdekesebb az, hogy e gyakorlati áttörés után maga a meditációk minősége is megváltozott. Különösen a mély érzésekkel való munka kapcsán szeretném megemlíteni a «Lótuszvirág» meditáció sokoldalúságát és a csodálatos gyakorlati alapismereteket önmagunkról, amelyek lehetővé teszik az energiaszerkezet megismerését a «Piramis» meditációban. Apropó, lehet-e az utóbbi meditációról beszámolni a világnak? És ha igen, nagyra értékelném, ha az emberek közvetlenül öntől tudnának meg többet ezekről az őshonos Tudásokról.

Rigden: Természetesen. A «Piramis» — messze van a tökéletesség határától, bár nagyon hatékony meditáció, amely segít megtapasztalni az ember valódi belső világát, valamint megérteni a kevéssé ismert összetett emberi struktúrát. Mielőtt azonban beszámolnék erről a meditációról, úgy gondolom, hogy először is érdemes megismertetni az embereket az emberi lény láthatatlan strukturájára vonatkozó ismeretekkel. Ezt a tudást a különböző népek már ősidők óta birtokolják. Nem mondanám, hogy teljesen eltűntek, néhány említés megmaradt róluk, de hogy milyen formában, az egy — másik kérdés. Bár nem vagyok meglepve, az emberi elme ennél sokkal többre is képes.

Mint már korábban is mondtam, az ember — az sokkal több, mint egyszerű anyag. Szerkezete nemcsak fizikailag, hanem energetikailag is nagyon összetett. Amikor az ember fizikai felépítését nézzük, még a modern berendezésekkel is csak a szerkezetének egy részét figyelhetjük meg háromdimenziósan. És ha megnézzük az ember teljes szerkezetét, amelynek nagy része a láthatatlan világhoz tartozik, azt találjuk, hogy fizikailag sokkal kevésbé védett, mint a finom energiák szintjén.

Az emberi test általános felépítése úgy van kialakítva, hogy a Lélek jobban legyen védve, mint a test. A test — az csak egy kiegészítő, cserélhető anyagi burok, amelyet a világegyetemben való létezés bizonyos feltételeihez hoztak létre a háromdimenziós tér geometriájában. Ez átmeneti és halandó. Ez egyfajta biogép, amelyet egy Személyiség működtet, azaz az, aki állandóan döntéseket hoz, amelyek visszahatnak életútjának eseményeire, valamint a szellemi fejlődésének egészére. A reinkarnációk során a testváltás csupán ennek az extra külső buroknak a megújulása, képletesen szólva, mint

a fizikai testben a bőr megújulása vagy a ruházat cseréje a mindennapokban. Természetesen, az emberi struktúra energetikai és fizikai részei között kölcsönhatás, különböző energia- és információcsere-folyamatok zajlanak.

Mint már mondtam, a világon minden mindennel összefügg. A világ többdimenziós és különböző párhuzamokat mutat. **Az ember a láthatatlan világban — egy információsan bonyolult térorientált egység, amely egyidejűleg és stabilan mind a hat dimenzióban helyezkedik el.** A modern emberek számára ez nehezen érthető, de remélem, hogy a minőségileg új fizika és biofizika fejlődésével a tudomány eljut ehhez a tényhez. **Az ember egyszerre hat dimenzióban stabil, és ezek folyamatosan befolyásolják egymást. De az embernek élete során van esélye arra, hogy elérje a Személyiség és a Lélek egyesülését, szellemi érettséget szerezzen, és belépjen a hetedik dimenzióba (Nirvána, Paradicsom), azaz elérje a szellemi felszabadulást, és ha akarja, még a magasabb dimenziókat is megismerje.** Összehasonlításképpen, a Bódhiszattva, mint Szellemi Lény, aki a földi inkarnáció során szabadon tartózkodik az emberi test konstrukciójában (Szellemi Lényként a Bódhiszattvának lehetősége van arra, hogy bármikor átmenjen a szellemi világba, ellentétben a konstrukcióban rögzített emberi Lélekkel), egyszerre 72 dimenzióban stabil, pontosan annyi dimenzióban, ahány dimenzió van a globális Univerzumban. Szóval, Bódhiszattva átmenetileg egy olyan szerkezetben tartózkodik, amely, mint minden ember esetében, az anyagi világ hat dimenziójában található. De az emberi Lélek helyett egy tökéletes Szellemi Lény, az Isten világából, aki a 72 dimenzióban tartózkodik, és egyidejűleg képes változtatásokat végrehajtani bennük.

Anasztázia: Igen, egy jó példa, amely betekintést nyújt abba, hogy milyen egyedülálló lehetőségei vannak az embernek arra, hogy szellemileg fejlődjön élete során, és miért olyan értékes minden pillanat. Említette, hogy az univerzumban 72 dimenzió van. Azt hiszem, az olvasókat nagyon érdekelni fogja, hogy a világegyetem dimenzióinak száma korlátozott. Emlékszem, hogy egyszer beszélt az ezóozmózisról, a párhuzamos világokról, a párhuzamossági paradoxonról és a «párhuzamos dimenziók» és a «párhuzamos világok» közötti különbségről.

Rigden: Igen, a párhuzamos világok és dimenziók nem ugyanazok. Sok párhuzamos világ létezhet. Ezek így vagy úgy, de különböző dimenziókkal vannak összefonódva. De mindez egyetlen globális Univerzumban létezik. Mi az a párhuzam? Ezt az emberi életből vett szemléletes példával fogom elmagyarázni. Minden ember úgy éli az életét, mintha a saját mindennapi «valóságában», a saját mikrokozmoszában élne, amely bizonyos pillanatokban kereszteződik más emberek életének más «valóságaival». Más szóval, egyéni tudata külön él, mintegy saját párhuzamában, de a mindenki számára közös világban. Más emberek, akikről nem is tud, párhuzamosan élnek vele, életükkel, gondolataikkal, belső világukkal, külső környezetükkel. Így vannak a párhuzamos világok is, sok van belőlük, némelyek érintkeznek, némelyek párhuzamosan léteznek, miközben egyéniek maradnak. De mindannyian a globális Világegyetem 72. dimenzióból álló rendszerének részei.

Ezt a 72. dimenziót főként finom és durva energiák képviselik, amelyek bizonyos energiamezőket képeznek, amelyek egyik vagy másik dimenziót alkotnak. Nincs egyértelmű különbség közöttük. Ugyanazok az energiák

jelen lehetnek az egyik dimenzióban, a másikban és a harmadikban is. Minden dimenzió összefüggésben van egymással, ugyanakkor elkülönülnek egymástól. A különbség, mondhatni, az egyes dimenziók energetikai felépítésében van. A finomabb energiák által uralt dimenziókban a legkisebb változás is globális változásokat generálhat más, durvább energiák által uralt (finomabb energiákból álló) dimenziókban. Az egyik legösszetettebb dimenzió az energiaszerkezet szempontjából a 71-es dimenzió. A 72. dimenzió pedig a legösszetettebb, a legmagasabb, a leguniverzálisabb dimenzió a világegyetemben. Ebből lehetséges bármely dimenzió vagy párhuzam befolyásolása, és onnan bármilyen változtatást végrehajtani, más szóval közvetlenül befolyásolni az ezóozmózist. Ez a legmagasabb dimenzió, amelyet az egyéni Szellemi elme a fejlődésén keresztül képes felfogni ebben az isteni Hangon keresztül megnyilvánuló világegyetemben. A 72. dimenzió, bár a legösszetettebb, de ugyanakkor nagyon egyszerű is. Az 1. dimenzióhoz kapcsolódik. Az első dimenzió lényegében az elsődleges impulzus, az ezóozmózis, amely a többi dimenzió minden későbbi változását hordozza, és hatással van minden anyagra, beleértve az időt, a teret, a gravitációt és így tovább. Ezóozmózis nélkül nem lenne mozgás, és így élet sem.

Ez a tudás már az ókorban is rendelkezésre állt, bár olyan asszociatív formában, amely az akkor élő emberek számára érthető volt. Például, az ókori Indiában, Kínában és Egyiptomban már ősidők óta ismerték a tér geometriáját és a világegyetem szerkezetét. A hetvenkét dimenzió szent szimbóluma egy farkába harapó kígyó volt. Testét 72 gyűrű (pontosabban a test «láncszemei») formájában ábrázolták, amelyek alatt szimbolikusan a Világegyetem dimenzióit értették. A kígyó feje a 71. dimenzió összetett energetikai architektonikáját jelképezte, amely átment a 72. dimenzióba. A kígyó saját

farkába harapása pedig az összetettnek az egyszerűbe való átmenetét, a hetvenkettedik dimenziónak az első dimenzióval való összekapcsolódását jelképezte.

Anasztázia: Igen, a világ különböző népeinek kultúrájáról és életéről szóló régészeti munkákban többször is találkoztam ezzel az ősi lelettel. Úgy vélem, hogy az olvasókat érdekelni fogja egy lényeges pontosítás, nevezetesen, hogy hogyan kell elhelyezni a kígyó fejét: az óramutató járásával megegyezően vagy az óramutató járásával ellentétesen? Végül is, különböző kultúrákban különböző változatok léteznek.

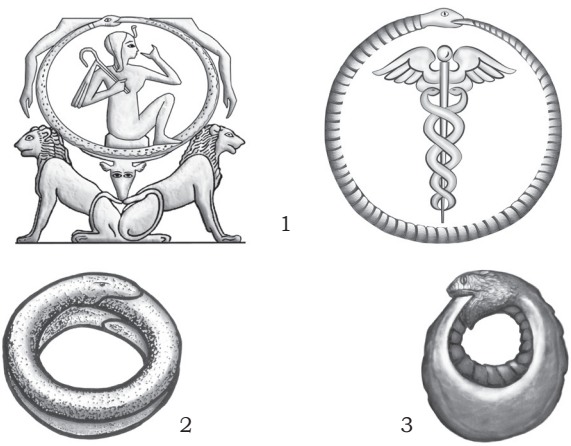

5. ábra. ***A Világegyetem szimbóluma — a farkába harapó kígyó:***

1) *az ókori egyiptomi kultúra templomainak domborművein, falfestményein található képtöredékek;*
2) *farkába harapó kígyó formájú ujjgyűrű, az Indus-völgyben («Harappai civilizáció» — proto-indiai civilizáció, amely az i. e. III-II. évezredben létezett) talált régészeti leletekből;*
3) *ős kínai szimbólum — a farkába harapó kígyó (a szimbólum nefritből készült, amelyet Kínában az «élet kövének» tartanak).*

Rigden: A kígyó fejének eredeti helye pontosan az óramutató járásával megegyező volt, a teremtés, a fejlődés szimbólumaként. A mérések számának feltételes ábrázolását pikkelygyűrűk formájában ennek megfelelően balról jobbra haladva rendezték el. A kör (kígyótekercs) egyben az Univerzum teremtő, spirális mozgásának (az óramutató járásával megegyezően, szabályos szvasztika), azaz a mozgásnak, Allat fő cselekvésének (a Szellemnek az anyag feletti felsőbbrendűsége) megfelelő szimbóluma is volt. Az ókorban ezt a szimbólumot gyakran használták templomi festményeken, mint az isteni Tudásról árulkodó szent szimbólumot. A kígyó fejét az óramutató járásával ellentétes irányban az anyagi Elme (Állati elme) hívei általában egy kis erő szimbólumaként ábrázolták, amely az óramutató járásával ellentétes irányban befelé forgatja a világegyetemet (fordított szvasztika), a pusztulás és a megsemmisülés irányába. Ezek az emberek, akik alávetették magukat az Állati elme akaratának, az anyag felsőbbrendűségét hirdették maguknak a Szellem felett, megtestesítették az anyagi hatalom uralmának elvét.

Anasztázia: Lényegében ez az előjel változása pluszról mínuszra. Gyakran láttam ilyen, az óramutató járásával ellentétes irányba fordított fejű kígyót a szabadkőművesek építészeti alkotásain.

Rigden: Ez a jelenség elég gyakori volt, például a középkorban, az alkímia fénykorában, amikor ennek az ősi hüllőnek az óramutató járásával ellentétes irányú fejét gyakran ábrázolták a mesterséges elszigetelés vagy a fordított fejlődés szimbólumaként. Bár az ilyen finomságokat csak a beavatottak szűk köreiben ismerték. A fogalom értelmezése a tömegek számára hihető volt, így nagyon kevés hétköznapi ember figyelt oda a fej egyik vagy másik irányba történő

elfordítására. És hiába, a szimbólumok, akárcsak a jelek, fontos szerepet játszanak a társadalom életében, még akkor is, ha a társadalom nem tud róla.

De egyesek a kígyó fejét az óramutató járásával ellentétes irányban ábrázolták a tudatosan, mások pedig elemi emberi zavar, ismeretvesztés vagy a régibb információk helytelen másolása miatt, amelyek alapján a cselekményt megrajzolták. Például, hasonlót láthatunk ma a világ szimbolikus ábrázolásában a legendás ősi indiai kígyó, Ananta formájában. Az indiai mítoszok szerint az Univerzum egy hatalmas *világkígyó volt, amely a saját farkába harapott,* és *gyűrűként* fonta körbe a világmindenséget. A gyűrű belsejében egy óriási teknősbékát hordozott, amelynek hátán *négy* elefánt tartotta a világot. A világ közepén a Dzsambudvipa lakott földje található, amely egy virágzó *lótuszvirág* alakú, e virág közepén a *Meru hegy* áll.

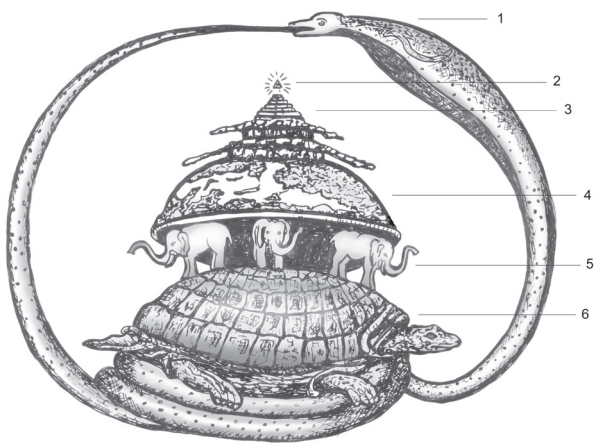

6. ábra. ***A világ ősi indiai szimbolikus ábrázolása. A kép hagyományos értelmezése az enciklopédiákban, a mítoszok szerint:*** *1) a legendás kígyó Ananta (szanszkritból fordítva — «határtalan», «végtelen»), a*

kozmikus óceán vizében úszik; másik neve Shesha; a legendákban említik, hogy Visnu isten a gyűrűin fekszik; 2) a csonka piramis fölötti háromszög a magasabbnak az alacsonyabb fölötti hatalmát személyesíti meg; 3) a Meru hegy feltételezett képének ábrázolása, ebben az esetben egy csonka piramis formájában; 4) a látható földi világ szimbóluma félgömb formájában; 5) négy elefánt (az elemek szimbóluma), amelyek a földi világot tartják (a levegő elemet jelképező elefánt nem látható); 6) egy teknősbéka, amely a kígyó Ananta gyűrűin fekszik — az ősi indiai őrző isten, Visnu (a világot éltető elem) megtestesítője.

A kép értelmezése a titkos tudás helyzetéből: *a rajz a szabadkőművesek világfelfogásának pozíciójából készül a jelek helyettesítésével — átorientálódás a világ agresszív orientációjára, az Állati elme felsőbbrendűségére. A kígyó fordulatát megváltoztatták — a kobrát nyitott csuklyával az óramutató járásával ellentétes irányba rajzolták. A világ közepén a lótuszvirág és a Meru hegy szimbolikus képe helyett egy kétdimenziós rajz látható, a harmadik dimenzióban (emberi) pedig egy csonka piramis látható hat lépcsőfokkal és a «földi hatalom» megfelelő szimbólumával — egy 13 sugarú háromszög csúcsa, amelynek képét a szabadkőművesek gyakran használják «jelükként».*

A farkába harapó kígyó szimbóluma az ókorban igen elterjedt volt a különböző népek körében. A mítoszokban a világegyetem képével, a világ megteremtésének vagy a Föld fenntartásának aktusával hozták összefüggésbe. Például, az afrikai mitológiában, különösen a dahomey-mitológiában létezik egy olyan archaikus karakter, mint Aido-Hwedo — szivárványkígyó. A mítosz szerint ez jelent meg először, és létezett minden más előtt. Ez a kígyó úgy tartotta a Földet, hogy gyűrűbe gömbölyödött és a farkába harapott. Egy másik teremtésmítosz szerint a kígyó Aido-Hwedo szolgaként kíséri az istenek

panteonjának fejét, Mavu-Lizát. Megemlítik, hogy a teremtés aktusában ez a kígyó a saját szájában hordozza az említett istent.

Anasztázia: Kiderült, hogy a dahomeai legfelsőbb isten a világ teremtését egy kígyó szájából hozta létre. Tehát, ez közvetlen jelzése annak a Tudásnak, amelyet Isten valójában 72. dimenzióból teremt, pontosabban a 72. és 1. dimenzió metszéspontjából?! Fantasztikus! Kiderül, hogy Dahomey népe rendelkezett ilyen tudással?

Rigden: Sajnos ez a nyugat-afrikai nép, sok más néphez hasonlóan, már régóta nem rendelkezik ilyen ismeretekkel, és csak a legendáikban őrzött meg máig részben néhány olyan információt, amelyet réges-régen adtak át őseiknek. Bár hasonló tudás egykor különböző kontinenseken, különböző, földrajzilag egymástól független népeknél maradt fenn.

Anasztázia: Igen, a farkába harapó kígyó szimbóluma nemcsak az afrikai ősi népek (dogonok, egyiptomiak) mitológiájában található meg, hanem Ázsiában (kínaiak, sumérok), Észak-Amerikában (aztékok) és más kontinensek ősi kultúráinak mitológiájában is.

Rigden: Az emberi értelmezésben az idők során a farkába harapó kígyó szimbóluma a mindenesség, a minden egyben jelentését kapta, az örökkévalóság és a végtelenség szimbólumává vált, jelezte a kezdetet és a véget (alfa és omega; teremtés és pusztulás), valamint az önfenntartó természeti ciklusokat, az idő ciklikusságát, a születést és a halált. Az ókori egyiptomi ábrázolásokon megörökített Világegyetemnek ez a szimbóluma később a föníciaiaknál és a görögöknél is megjelent, akik feltalálták a világegyetemet. önálló nevet, «uroborosz», ami görögül azt jelenti, «a saját

farkát felfaló (elnyelő)». Ezután a szó bekerült az alkimisták szótárába, és a szimbólum jelentése még jobban eltorzult. A modern világban, a kabbalisták könnyű segítségével, ez a szimbólum általában a «mélylélektan» értelmezése alá került. Ebben az emberi elméből kiforgatott változatban már «a férfi és a nő őskori egységét szimbolizáló, az emberi individualitás kezdetét szolgáló alapvető archetípusnak tekintik, amikor az «Én» elmerül a tudattalanban, amelytől a tudatos élmény még nem különül el». Általában minél távolabb kerülünk az ősi Tudástól, és minél jobban elmerülünk az anyagi emberi logika szakadékában, annál inkább elveszlik az Igazság. Ez azonban nem jelenti azt, hogy ez az Igazság ma ismeretlen lenne. Ugyanazok a modern papok, akik hozzáférnek az ősi Tudáshoz, megpróbálják azt elrejteni a tömegek elől, hogy megőrizzék hatalmukat a tömegek felett. A Tudás azonban eredetileg minden ember számára adatott.

Anasztázia: Igen, **minden nagyon egyszerű ezen a világon, amikor birtokában vagy a Tudásnak**. Ami az 72 említését illeti... Meglepő módon, a 72 szám a 12 -szeres (ciklusnak) 6 szorosa.

Rigden: Teljesen igazad van. Ez egy több szempontból is bonyolult szám. Az ókori Egyiptomban, például, alapos ismeretekkel rendelkeztek a tér geometriájáról, a geometriai alakzatok szögeinek pontos számértékeiről. Ez utóbbiak képezték a tudás alapját az építőipar és az építészet különböző projektjeinek megvalósításában, beleértve az egyedi projekteket is, amelyeknek köszönhetően kialakultak bizonyos feltételek a tér fizikájának megváltoztatására. Szemléletes példa erre az ókori egyiptomi időkben épült gízai «nagy piramisok» komplexuma. De az ilyen összetett építészeti objektumok valódi célja,

amelyek szögei pontosan fokokra vannak beállítva, meghatározott anyagok felhasználásával és sajátos, összetett építészettel rendelkeznek, csak azok számára érthető, akik Tudással rendelkeznek és ismerik a mezők kölcsönhatását, a finom energiákat és más dimenziók működési elveit, valamint a jelek hatását a világra. De nem ez a lényeg. Most az a fontos, hogy ez a tudás már az Ókori Egyiptomban is rendelkezésre állt.

Anasztázia: Egyszer beszélt Ozirisz ókori egyiptomi istenről, a tevékenységéről, nyelvünkön beszélve mint Bódhiszattváról, és arról, hogy a 72-es szám az ókori egyiptomiak körében szent vallási megjelölésekhez kapcsolódik.

Rigden: Igen. Az ókori egyiptomiak 72-es szakrális számról alkotott elképzelése szintén a Bódhiszattva mint Szellemi Lény felfogási szintjéhez kapcsolódik, aki közvetlenül kapcsolódik Isten világához, ismeri a lényeget, és képes kezelni és használni a 72 dimenzió integritását. Ugyanazt az Oziriszt nemcsak emberi alakban, hanem lótuszvirág formájában is ábrázolták (eredetileg 72 szirommal). Egyes képeibe a Világegyetemről szóló tudás volt kódolva. Bizonyos ábrázolásokon például a fehér ruhát, amelyet Ozirisz, mint az emberi lelkek végső bírája viselt a túlvilágon, bizonyos számú lótuszvirág (eredetileg 72) összefonódása borította. Később e jelenetek számos átrajzolása során, amelyeket olyan emberek másoltak, akik nem voltak tisztában a rájuk nyomott szakrális tudással, a szám megváltozott, és Ozirisz öltözékét múmiaként kezdték ábrázolni, azaz a hétköznapi emberek számára érthetőbb formában. De, ismétlem, ha ismeretekkel rendelkezel, akár az évezredeken át a mai generációkig fennmaradt szövegekből, hála

az ókori egyiptomiak templomfestményeinek és temetkezési helyeinek, megértheted, miről van szó, ahogy mondani szokták, «válasszuk el a búzát a pelyvától».

Anasztázia: Nem meglepő, hogy manapság e szövegek olvasása, fordítása és értelmezése nagy nehézséget okoz a szakembereknek. Ahhoz, hogy megértsük, miről írtak az ókori egyiptomiak, először is nem a gondolkodás fogyasztói formája, hanem legfeljebb egy alapvetően más világnézet és a Tudás minőségileg más szintje kell, hogy legyen.

Rigden: Igen, különben ugyanaz a zűrzavar keletkezik, mint a középkori kabbalistáknál. Ma már nem titok, hogy a zsidó papok sok tudást kölcsönöztek más népektől, köztük az egyiptomiaktól, a maguk módján értelmezték, majd vallási tanításuknak adták ki. A kabbalisták, tehát, a 72-es számot Isten kimondhatatlan nevének elképzelésével hozták összefüggésbe, amellyel a világegyetem minden szintje irányítható. A középkori kabbalisták számára ez a titkos név volt kutatásaik fő tárgya. Valójában, ennek a számnak semmi köze Isten nevéhez, bár igaz az a felfogás, hogy ez az univerzum lényege, és tartalmazza a természet összes erejét. Tévedésük tisztán emberi pontokban rejlett — az ősi egyiptomi tudás és jelek félreértelmezésében és félremagyarázásában, amit később megváltoztattak és Isten nevének kabbalisztikus ábrázolásaként (feliratként) mutattak be. Úgy hitték, hogy aki képes helyesen kiejteni ezt a nevet, az bármit kérhet Istentől, amit csak akar. Valójában, ez az emberi elme korlátozott megértése. A tudásnak ez a perverziója jellemző az emberekre, amikor a szellemi tudást az Állati természetük logikájából kiindulva kezdik értelmezni.

Anasztázia: Igaza van. Az emberek ostoba módon korlátlan hatalomra vágynak, és az Örökkévalóságot egy illuzórikus pillanatra cserélik.

Rigden: Sajnos, az emberek engednek az Állati elme által rájuk kényszerített illúzióknak, nem néznek bele, nem vesznek tudomást legnagyobb kincsükről, a Szellemi lényegről. Vegyünk legalább egy ilyen példát. Az Oziriszről és Széthről szóló ókori egyiptomi legenda, amely a maga idejében a gazdag osztályokhoz tartozó ókori görög filozófusok elméjén is átment, napjainkba is eljutott. Eszerint Ozirisz megtanította az embereket az új világszemléletre, a földművelésre, az orvoslásra, a városépítésre, a réz- és aranyérc bányászatra és feldolgozására, általában a civilizált élet minden tulajdonságára. Széth, Ozirisz öccse, akit a sivatag gonosz istenének tartottak, féltékeny volt testvére dicsőségére és hatalmára, és uralkodni akart helyette. Széth ravasz módszert eszelt ki Ozirisz elpusztítására. Ezt végrehajtva 72 társával együtt Oziriszhez érkezett. Tervük sikerrel járt, és tönkretették Oziriszt. De Ozirisz feleségének, Ízisznek köszönhetően a gonoszság később megbűnhődött, és az igazságosság helyreállt. Ennek eredményeképpen Ozirisz feltámadt, de már a túlvilágon bírói minőségben az emberi lelkek felett.

Szóval, ezt szeretném elmondani erről a témáról. Az emberek gyakran emberi vágyaikban gondolkodnak, szem elől tévesztve a fontos dolgokat. Mivel a 72-es szám Ozirisz (Bódhiszattva) tudásszintjét jelentette, a Szellemi világ ellenfelei ezt a számot kezdték maguknak tulajdonítani, hogy hangsúlyozzák ellenfelük erejét. Emiatt, később az Arkhónoknak alárendelt struktúrában olyan körök alakultak ki, amelyek számszerű összetétele 72 «kiválasztott» pap volt, és így

tovább. De ez az emberi gondolkodásmód nevetséges, mert *a szellemi Lény hatalmának **minősége** egyáltalán nem hasonlítható össze, különösen nem az emberek **számával**, sőt még az Állati eredetű tudatukban való dominanciával sem.*

Ebben a máig fennmaradt legendában a papok megpróbálták megmutatni a tömegeknek, hogy az istenek pontosan ugyanúgy viselkednek, mint az emberek. Egyébként, ezt az elképzelést különösen az ókori görög legendák (az Olümposz isteneiről) népszerűsítették, amelyeket később, nem véletlenül, az egész világon terjesztettek a különböző népek körében. Mi volt ennek a célja? Azt sulykolni a tömegekbe, hogy a háborúk, amelyeket valójában a papok indítanak és szerveznek, akik egymás között harcolnak a földi hatalomért, ez «normális», mert az istenek állítólag ugyanezt teszik; hogy a gonoszság is állítólag «természetes», mert az istenekben rejlik. Más szóval, a papok azt sulykolták az emberekbe, hogy ha egy király uralkodni akar, és háborúba küldi az embereket — ez «normális», mert az istenek is így tesznek; ha egy gonosz «felsőbbrendű» áll feletted, az is természetes, és te, plebejus, hallgass rá és engedelmeskedj neki. Ennek eredményeképpen, mindez szolgai köztudatot alakít ki, eltávolítja az embereket a valódi szellemi úttól. A papok nemzedéke számára pedig, az ilyen ideológia kényelmes igazolása a gazdagság iránti mohóságuknak és hatalomvágyuknak. Ezért van az, hogy még ma is szinte gyermekkorától kezdve öntudatlanul belevésik ezt az információt az ember fejébe. A különböző «civilizált» országok iskolai tankönyveiben is megtalálható. A szellemi tudást így ferdítik el és helyettesítik anyagi hozzáállással és fogalmakkal, hogy rabszolgasorba taszítsák a tömegeket.

Anasztázia: Mintha az embereknek nem lenne elég elszántságuk ahhoz, hogy lerázzák magukról ezt a sok pelyvát, és a Lelkiismeretük szerint élnjenek, ahogy a Lélek ösztönzi őket... Említette, hogy az ember nem csak a szellemi felszabadulást, és a hetedik dimenzió szintjét érheti el az életében, hanem a magasabb dimenziókat is megismerheti.

Rigden: Teljes mértékben. Az univerzumban minden összefügg egymással. Az ember, egyedülálló energetikai felépítése miatt, mind a 72 dimenzióval kapcsolatban áll. Azonban egy dolog összeköttetésben lenni és még csak nem is érteni ezeket a láthatatlan összefüggéseket, és egy másik dolog tudatosan tudatában lenni mindezeknek a dimenzióknak, méghozzá egy új szellemi minőségben. Egy szellemileg fejlett személy mind a 72 dimenziót képes elsajátítani élete során, és elérheti a Bódhiszattva szintet. De, mint mondtam, az ember, aki már megismerte a hetedik dimenziót, megszűnik ember lenni, a szellemi világ újonnan született egységévé válik, halhatatlan Szellemi Lénnyé, egyéni tudattal és nagy spirituális potenciállal. Vagyis, egy Lény, aki kiszabadul az újjászületések köréből, és bármikor elhagyhatja ideiglenes burkát, a háromdimenziós anyagi világban tartózkodó fizikai testet, és tudatosan a szellemi világba léphet. Képzeld el, milyen változások fognak történni benne, amikor a Világegyetem minden dimenzióját felfogja a maga minőségileg új állapotában. De ismétlem, ilyen gyors szellemi fejlődés csak az ő élete során lehetséges. Sajnos, a gyakorlatban nagyon kevés ilyen ember volt az emberiség történetében. Elérve a magasabb dimenziókat, az ember, mondjuk, nemcsak a mesterséges világegyetemet ismeri fel, hanem Isten eszméjét, a szellemi világ hatalmát és a Vele való közösségét is. A Bódhiszattva szintjéig szellemileg

fejlődő ember a lelki fejlődés során 72 hiposztázison, 72 «tükrön» megy keresztül. Természetesen, ez nem egy könnyű út az Isten által tervezett világ megismeréséhez, és egy ilyen spirituális úthoz, akárcsak a tudományban, pontos, helyes eszközökre van szükség, azaz bizonyos meditációs technikák ismeretére, amelyek lehetővé teszik az ember számára, hogy lépésről lépésre fejlődjön szellemileg. Nyilvánvaló, hogy ez az út nem mindenki részére való, de mégis, aki szellemileg keresi az Igazságot, az képes megérteni azt. A Szet és Ozirisz legendája figyelmeztet arra, hogy ne induljunk el ezen az úton az Állati kezdetű emberi logikával, óriási hatalomra és földi javakra vágyva, mert az ilyen szellemileg éretlen emberek megtorlással végzik.

Még egy nagy szellemi út is kicsivel kezdődik, az első lépések megtételével. Meg kell tanulni a szellemi tudatosságot, nem pedig az önzésből és a földi vágyak teljesítéséről szóló álmokkal teli elméből kiinduló gondolkodást. Ha az ember, aki szellemileg fejlődni akar, csak vágyakra korlátozódik, mint «én akarom», «én fogok», «én leszek», de a mindennapi életében nem tesz semmit ezért, és nem változik, akkor ebből nem lesz semmi haszon. De ha az ember valóban önképző és önfejlesztő, fáradhatatlanul dolgozik magán fegyelemmel, önuralommal és szellemi gyakorlatokkal, akkor idővel megtanulja irányítani az érzelmeit, a viselkedését, a gondolatait. És csak akkor, amikor az ember elsajátítja a tudat egy számára új, megváltozott állapotát, és stabilizálódik az Állati kezdet megszelídítésében, a láthatatlan világ elkezdi feltárni előtte titkait. Azáltal, hogy szellemileg továbbfejlődik az ember, megismerve az Univerzum sokrétű világának folyamatait a Szellemi kezdettől származó Megfigyelő pozíciójából, kinyílik, mint egy sokszirmú lótuszvirág, és Bölcsességgel és Tudással

gazdagodik. Amikor felismeri e világ összetettségét, ugyanakkor megérti annak egyszerűségét a feltáruló örök Igazság fényében. Az ember ingadozhat a választásában a szellemi fejlődése idején, amíg nem lépett át a hatodik dimenzión. A hetedik dimenzióban, benne, mint új Szellemi Lényben, minden kétség elveszlik, csak az Igazság marad, és csak egy szellemi vektor a további fejlődéshez.

Az ősi időkben Keleten az embernek a Bódhiszattva-út megértésének szakaszait képletesen egy lótuszvirág kivirágzásához hasonlították, amikor az iszapos vízből kinőve érett, hófehér virágot bont ki a felszíne fölött. Az ember szellemi útjának kezdetét a lótuszmaghoz hasonlították, amely egy mocsár vagy tó alján csírázott ki, ami alatt a háromdimenziós anyagi világot értették. Az ember szellemi növekedését, az Állati kezdettel való küzdelmet, a kétségektől és földi vágyaktól való megszabadulást, a gondolkodás fegyelmén való munkát, a szellemi gyakorlatok elsajátítását a szár növekedéséhez hasonlították, annak a felszínre törő iszapos vízen való áthatolását. A Személyiségnek a Lélekkel való egyesülését és a szellemi felszabadulást, amikor egy új Szellemi Lény keletkezik és láthatóvá válik a szellemi világ számára, egy virág bimbójának megjelenéséhez hasonlították a víz felszíne felett, vagyis egy teljesen más világban való megnyilvánulását. És, ami a legfontosabb — a közvetlen, a zavaros víz által nem torzított Nap (a szellemi világ ereje) sugaraihoz való hozzáférését, amelyek hatására a bimbó elkezdte kibontani hófehér szirmait. Minden egyes újonnan kibontakozó szirma a következő dimenzió szellemi megértését jelentette. És ez a folyamat addig tartott, amíg az Ember meg nem tanulta mind a 72 dimenziót, vagyis, amíg mind a 72 szirom teljesen ki nem nyílt, és a csodálatos lótusz meg nem jelent a maga teljes isteni szépségében, a

hatalmas, őt megteremtő Fény ragyogó sugarai alatt. Így, az Ember is, miután elérte a Bódhiszattva szintjét, teljes szellemi gazdagságában jelenik meg az Egyetlen előtt, Aki megteremtette ezt az isteni magot, és örök életet adott neki.

Anasztázia: Ez egy nagyon lenyűgöző és pontos összehasonlítás. Egyszer, amikor az egyik szellemi gyakorlat eredményeit tárgyaltuk, ön tisztázott egy lényeges pontot azzal kapcsolatban, hogy az ősi időkben a lótuszszirom kinyílását miért társították a következő dimenzió spirituális megértéséhez. Tudna erről is mesélni az olvasóknak?

Rigden: Természetesen, az egyes dimenziók megismerése az ember által még ma is az új lótuszszirmok növekedési és kivirágzási folyamatához hasonlítható, amelyek megnyilvánulnak, növekednek, megerősödnek fejlődésükben, bár előtte a kivetülésük csak e virág genetikai fejlődési programjában volt. Ugyanígy, az emberi lény, amikor megismer, elsajátít minden új dimenziót, a struktúrájában — feltételesen szólva — egy «új sziromszálat» fedez fel, amely az ezzel a dimenzióval való kapcsolatért felelős. Természetesen, a lótuszvirág egy hagyományos összehasonlítás, hogy úgy mondjam, a folyamat lényegének megértéséhez. A valóságban, az ember szellemi fejlődése során, az energiaszerkezetében rejlő összefüggések sokféleségének megnyilvánulása, fejlődése és tökéletesedése zajlik.

Anasztázia: Sokan csak a harmadik dimenzióhoz kötik a létezésüket, nem értve meg a valódi képességeiket. De, amikor felismered ezeknek akár csak kis részét is, akkor megérted azt a hatalmas felelősséget az életedért, hogy miként kapcsolódik össze minden benne, beleértve a dimenziókat is.

Rigden: Így van. Már mondtam nektek, hogy amikor az ember megszületik a testben ebbe az anyagi világba, tudatának állapota az Állati kezdet hullámára van hangolva, arra, hogy az új Személy a fizikai érzékszervek segítségével kezdetben érzékeli az anyagi háromdimenziós világ információit. A szellemi fejlődés útjára lépett ember feladata nemcsak az, hogy megtanuljon önállóan átváltani egy másik tudatállapotba, hanem az is, hogy a világot új minőségben ismerje meg saját maga számára, bővítse képességeit, megértse az anyagi és a szellemi világ közötti alapvető különbséget, azaz tudatosan tegye meg Választását.

Valóban, a világon minden nagyon szorosan összefügg egymással. De mit tud az ember a világról? Mondjuk, hogy a harmadik dimenzió bizonyos mezőit, mint például, az azonos fizikai mezők: akusztikus, elektromágneses, gravitációs és így tovább, eddig egy kicsit tanulmányozták. Vegyed észre, hogy ez az a dimenzió, amelyben minden ember gyermekkora óta azonosítja magát, és «őshonosnak», «ismerősnek», «nagyrészt ismertnek» tartja. De vajon tudja-e az ember, hogy ezek a mezők eredendően durva energiákból állnak? Ezek a durva energiák úgynevezett finom energiákból állnak, amelyeket a modern tudomány, sajnos, nem tanulmányozott. De a helyzet az, hogy ezek a finom energiák a következő dimenzió mezőinek is részei. Így a dimenziók között kölcsönhatás és kölcsönös befolyás van.

Egy egyszerű példa erre — az emberi gondolat. Miért nem tudják a tudósok semmilyen módon nyomon követni a keletkezését? Mert kialakulása a másik dimenzió finom energiáihoz kapcsolódik, amelyben az ember is létezik, vagy inkább az energiaszerkezetének egy része. És a mi dimenziónkban

már durva energiák jelennek meg, mondhatni, ennek a hullámnak a származékai, amelyeket az agy neuronjainak gerjesztését figyelve a tudósok rögzítenek. Általánosságban meg kell jegyeznünk, hogy minden mérés, tér, idő összefügg egymással, az Univerzum feltételes információs tégláink különböző kombinációiból származik és áll, amelyekről fentebb beszéltünk.

Anasztázia: Igen, ma még keveset tud a tudomány más dimenziókról, de már vannak olyan információk, amelyek elgondolkodtatják az értelmes embereket. Érdekes, például, hogy az ember azért látja a testét ilyen és nem olyan alakban, mert látása egy bizonyos frekvenciatartományban, vagy ahogy a fizikusok mondják, a látható fény tartományában lévő elektromágneses hullámok érzékelésére van beállítva. Infravörös, ultraibolya (a szem számára láthatatlan) vagy Kirlian-fényképezésnél egy személy már kissé másképp fog kinézni.

Rigden: Kétségtelenül, egyszerűen fogalmazva, modern műszerek vagy bizonyos meditációs technikák segítségével láthatjuk a lumineszcencia különböző formáit, egy személy elektromágneses mezejét, az aura alakját és így tovább. És mindez a kétértelmű emberalak a háromdimenziós térben is megjelenik, amely az idővel együtt négydimenziós dimenziót jelent. Az **ötdimenziós dimenzióban** pedig **az ember** a finom energiák kölcsönhatásának pozíciójából már másképp néz ki — **piramis alakban, különálló csúccsal**. A hatodik dimenzióban a piramis egy kis modernizációja történik...

Fontos megjegyezni, hogy **az Állati Elme hatalmát a hat dimenzió korlátozza**, amely az Univerzum «anyagi világát» alkotja. Nagyjából az anyagi világ

a világegyetemnek csupán 5%-át foglalja el. A hetedik dimenziótól a hetvenkettedik dimenzióig az energiák és az információ világa következik, amely az Univerzum anyagi világát is alkotja, és tökéletesíti az energiaszerkezeteket, hála az Allat mozgásának és erejének. És a világegyetem határain túl van egy minőségileg más világ, egy lelki világ, Isten világa, ahová valójában az ember mint új Szellemi Lény juthat el. Elég, ha az anyagi világ fogságából kiszabadulva eléri a hetedik dimenziót, majd ha úgy kívánja, átlép a szellemi világba.

De térjünk vissza az anyagi világhoz. Az ember képes (még ha az Állati kezdet uralja is) arra, hogy átérezze, és energetikailag kölcsönhatásba lépjen az anyaggal, valamint tudatosan befolyásolja azt egészen a hatodik dimenzióig. Általában az ember azért törekszik arra, hogy ilyen természetfeletti képességeket fejlesszen ki magában, hogy a háromdimenziós világban hatalmat gyakorolhasson a magafajta emberek felett. Ez a fő vágy, amely az Állati kezdet dominanciájával eredményessé teszi az embert, hogy sikereket érjen el ebben a tevékenységben. Bár az ember tudata számára, aki az Állati elme Akaratának való alávetettség állapotában van, ez az uralkodó vágy gyakorlatilag észrevétlen marad. Az ember legjobb esetben még saját maga számára is megpróbálja ezt nemes indokokkal igazolni, állítólag törődik másokkal és segít nekik.

Anasztázia: Más szóval, ilyen természetfeletti erőkkel nemcsak azok rendelkezhetnek, akik a spirituális utat követik és fenntartják a Szellemi kezdet dominanciáját, hanem azok is, akik pontosan az ellenkező irányt követik és az Állati kezdet akaratának hatalma alatt élnek.

Rigden: Igen. Ilyenek lehetnek például, különböző médiumok, mágusok, varázslók, paranormális képességekkel rendelkező emberek, azaz olyanok, akik a megváltozott tudatállapotban képesek a hatodik dimenzióba süllyedni, és onnan az alacsonyabb dimenziókra és gyenge struktúrákra hatni (energiaaktivitást megnyilvánítani és bizonyos átalakulásokat végrehajtani). A magasabb dimenziók (negyedik, ötödik, hatodik) pozíciójából a harmadik dimenzióra gyakorolt hatás, természetesen, hatással van a háromdimenziós tér durva anyagára az információs síkban. Csakhogy, az ilyen befolyás gyakorlásával az ember maga sem érti a végsőkig, hogy miért kapta meg ezt a hatalmat, és mit is csinál valójában, milyen változásokat idéz elő, és kit szolgál valójában. Mindez az energetikai befolyás még a hatodik dimenzióból is, de az emberben az Állati kezdet uralmi pozíciójából kiindulva sem a szellemi fejlődés mutatója.

Anasztázia: Egyszer azt mondta, hogy ha valaki nem fejlődik szellemileg, akkor az energiaszerkezete a következő dimenziókban (a hatodik dimenzió felett) leegyszerűsödik.

Rigden: A magasabb dimenziók megfigyelője számára az első dimenzióban lévő bármely emberi lény emberi nyelven szólva egy közönséges pont, azaz semmi. Fontos megjegyezni, hogy az a személy, aki nem fejlődik szellemileg (bár az anyagi világban a hatodik dimenzióban a struktúrája nagyon bonyolult és piramisszerű), a hetedik dimenzióban az energiaszerkezete ködnek vagy inkább elmosódott foltnak tűnik, ami a későbbi magasabb dimenziókban még inkább leegyszerűsödik. És végül, a 72 dimenzióban egy szellemileg fejletlen emberi lény, akárcsak az első dimenzióban, csak egy pont, vagyis semmi. **És**

ebben rejlik a válasz minden ember legfontosabb kérdésére! Remélem, hogy az okos emberek megértik.

Az anyagi világot már a hetedik dimenzióból szemlélni, képletesen szólva, olyan, mintha a parton állva egy mocsár zavaros vizét szemlélnénk. Az anyagi világhoz hasonlóan a mocsár a rendszer természetes fertőtlenítője, a víz, vagyis az élet alapját képező víz tisztítására szolgáló szűrő. Mélyén összetett folyamatok zajlanak, de a Megfigyelőt csak az eredmény érdekli, amely az iszapos víz felszínén nyilvánul meg. Sok ember, aki hiába élte le az életét, anélkül, hogy valaha is volt alkalma élni a szellemi esélyével, olyanok, mint a lebegő buborékok, amelyek tele vannak az anyagi világ vágyainak ürességével. Sorsuk a víz felszínén szomorú és eleve elrendelt. Amikor minőségileg eltérő környezettel érintkeznek, a buborékok kipukkadnak, és «semmivé» válnak. De vannak olyanok is, akik életük során egyesültek a Lelkükkel, és olyanok, mint egy gyönyörű lótuszbimbó, amely az iszapos vízből a felszínre emelkedik. Ez a hófehér virág tisztaságával és újszerűségével vonzza a Megfigyelő figyelmét. A Megfigyelő csodálja a virág szépségét, és figyelmét a virágnak szenteli, figyelve az egyes szirmok virágzásának folyamatát. A lótuszvirág minőségileg különbözik egy üres légbuboréktól, mert már egy másik világ szerves részévé válik.

Más szóval, ha egy ember szellemileg fejlődik, törekvései és vágyai Isten világához kapcsolódnak, vagyis a Szellemi kezdet uralkodik benne, akkor végül túlléphet az anyagi világ (hat dimenzió) korlátain, és életében beléphet **a hetedik dimenzióba**. Ugyanakkor, **a hetedik dimenzióban lévő energiaszerkezete egyre összetettebbé válik**. Ha ezekről az összetett energetikai folyamatokról asszociatív módon beszélünk, érthetően a három-

dimenziós méret «lakójának» gondolkodásához, az embernek **a piramis alakú konstrukcióból a saját sarkára helyezett köb formájába való transzformációja történik**. Más szóval, egy ilyen szellemileg felszabadult személy energiaszerkezete minőségileg különbözik a hatodik dimenzióban élő közönséges ember energiaszerkezetének piramis alakú formájától. És minél mélyebbre jut valaki a szellemi fejlődésében, annál összetettebbé válik az energiaszerkezete.

A személy ilyen átalakult energiaszerkezetét nem hagyhatják figyelmen kívül azok, akik valóban rendelkeznek igazi spirituális látással. Az ember piramis alakú energetikai struktúrája sokkal több helyet foglal el, mint a fizikai test, és a köb alakú struktúra még tízszer nagyobb. Egy ilyen egyedülálló jelenséget nehéz energetikailag nem észrevenni, még a magasabb dimenziók Megfigyelőjének pozíciójából is. Ahogy mondják, az Ember igazi szentsége nem kerülheti el a szellemi Megfigyelő tekintetét. De sajnos, az emberi társadalomban az ilyen átalakulás nagyon ritka. Egyébként, az ősi időkben *azokat az embereket, akik életük során elérték a hetedik dimenziót és a szellemi felszabadulást, szimbolikusan köb alakban ábrázolták, gyakran az egyik sarkán elhelyezett jelöléssel.* Ugyanezzel *a szimbólummal ábrázolták a Szellemi világból érkező Legfelsőbb Lényt is.*

Anasztázia: Igen, ez valóban egy nagyon érdekes téma. Ebből az alkalomból gazdag és változatos régészeti anyag áll rendelkezésre, amely megerősíti, hogy ilyen szimbólumok számos, különböző kontinensen élő ősi népnél léteztek.

Rigden: Bizonyára többször is visszatérünk majd erre a témára a beszélgetés során. Sajnos, az eredeti

információk nagy része feledésbe merült vagy elveszett, és ezért sok olyan leletet találtak, amelyek az ősi tudást szimbólumokban és jelekben rögzítik, és amelyeket a tudósok még mindig nem értettek meg teljesen.

Anasztázia: Igaza van, a megértéshez alapismeretekre van szükség. Emlékszem, amikor először beszélt nekünk az ember energiaszerkezetéről, számomra nem csak egy felfedezés volt, hanem igazi sokk, ami később, miután elemeztem az információt és mélyen elgondolkodtam rajta, egy teljesen új, érett világnézetté nőtte ki magát. Biztos vagyok benne, hogy ez az információ másokat is megérint. Kérem, mesélne az olvasóknak többet az emberi lényről, különösen arról, hogy az energiaszerkezete hogyan válik egyre összetettebbé minden egyes következő dimenzióban?

Rigden: Hogy az emberek könnyebben el tudják képzelni, hogy mind a hat dimenzióban milyen a szerkezetük, és hogyan kapcsolódik mindez egymáshoz, íme egy egyszerű asszociatív példa. Van egy kaleidoszkóp nevű gyermekjáték. Ez egy cső, amelyben tükrök és színes kavicsok vannak elhelyezve bizonyos szögben. Ha görgetjük, a minták különböző kombinációit figyelhetjük meg. Minél több a tükör, annál bonyolultabbak a megfigyelt minták és figurák. Tehát, esetünkben a tükrök a dimenziók, a kavicsok pedig az ember energetikai struktúrájának fő részei. Számuk stabil, de a szellemi fejlődés folyamatában bekövetkező minőségi változás az egész struktúra összetettebb átalakulásához vezet.

Ha az emberi konstrukciót **az első dimenzióban (egydimenziós térben) nézzük, akkor úgy fog kinézni, mint egy pont, ami olyan, mint egy csillag az égen**. Sőt, ha ráközelítünk erre a pontra,

majd mélyebben belemerülünk a szerkezetébe, láthatjuk az emberi konstrukció összetettségét, azaz nyomon követhetjük a kapcsolatot az első dimenziótól az utolsóig, a dimenziók egész egymást követő láncolatán keresztül. Képletesen szólva, ez olyan, mintha egy csillagot szemlélnénk. Ha szabad szemmel nézzük, csak egy halványan látható pont az égen. De, ha távcsővel nézzük, akkor egy szaggatott, fényes körként láthatjuk. És ha egy erős távcsövön keresztül nézzük meg, akkor máris egy eléggé összetett, térfogatos kozmikus objektum lesz, saját természetes folyamataival.

És már **a második dimenzióban (kétdimenziós térben) az ember szerkezete kereszt alakú lesz,** ráadásul **olyan kereszt formájában, amelynek közepén egy kör van a vonalak kereszteződésénél**. Nos, hogy az ember hogyan néz ki a harmadik dimenzióban, azt mindenki tudja.

Anasztázia: Ez igaz. De még ezzel a példával is rájössz, hogy milyen bonyolult egy ember, még ebben a háromdimenziós méretben is. Mert, amit a tükörben látok, az nem minden, ami valójában bennem és rajtam kívül van, ha nemcsak a test belső életét tekintjük zárt környezetnek, hanem az általa termelt gyenge energiamezőket is.

A mai világban az emberek nincsenek tisztában azzal, hogyan működik a testük a háromdimenziós világban, nem beszélve többről. Ezért meglepő lehet számukra, ha olyan információt hallanak, hogy egy ember egyszerre hat dimenzióban tartózkodik, méghozzá folyamatosan. Bár bizonyos értelemben azokat az embereket is meg lehet érteni, akik életük nagy részét abban a hitben élték le, hogy ez a világ az egyetlen valóság. Gyakorlati spirituális tapasztalat

nélkül azonnal sok kérdés merül fel az elmében: hogyan lehet ez pontosan, mi által jönnek létre ezek a kapcsolatok és így tovább.

Rigden: Csakhogy, ilyen esetekben, általában először az Állati kezdet aktiválódik, amely nem akarja elveszíteni a hatalmát az ember felett, azonnal elutasítást, félreértést generál, és a régi megszokott «bódulatba», a háromdimenziós emberről való gondolkodásba taszítja. A háromdimenziós világ Megfigyelőjének korlátozott tudatállapotában maradva, azonban lehetetlen teljes mértékben megismerni a magasabb dimenziókat és személyes tapasztalatokat szerezni.

Íme, egy egyszerű példa. Képzeld el, hogy megfigyeled azokat a folyamatokat, amelyek egy kétdimenziós méret lakosaiban zajlanak. Az emberi tudatban a kétdimenziós méret egy sík, amelyet hosszúság és szélesség jellemez. Röviden, a kétdimenziós lakók nem értik, mi az a térfogat. Képzeljék el, hogy valami kozmikus, átlátszó tárgyat látnak, amely kúp vagy gömb formájában közeledik a világuk felé. Mit látnának? Kúp helyett egy kétdimenziós alakzatot, azaz egy kört és egy pontot a közepén, gömb helyett pedig csak egy kört. Miért? Mert a gondolkodásuk a kétdimenziós világ érzékelésére van beállítva. A háromdimenzió fogalma nem illik bele a világról alkotott felfogásukba, mivel kétdimenziós térben élő és onnan szemlélődő lényekről van szó. Más szóval, nem látják a valódi képet, mert az kívül esik a dimenziójukon, a korlátozott, megszokott tudatállapotukon.

És most térjünk vissza a háromdimenziós térbe. Az emberek ma pontosan ugyanígy viselkednek — a világot egy háromdimenziós lakos szemszögéből tanulmányozzák. Az ember azonban, ellentétben a más dimenziók lényeivel, egyedülálló energiaszerkezettel

rendelkezik, amelynek révén, szellemileg fejlődve, képes más dimenziók megismerésére és a világot olyannak látni, amilyen az valójában, és nem a háromdimenziós térben lévő világ korlátozott érzékelésének szűk spektrumában.

Anasztázia: Általánosságban elmondható, hogy amit az emberek megszokásból látnak maguk körül, amit a mindennapokban érzékelnek, beleértve önmagukat is, az a valóságban nem így van.

Rigden: Pontosan. Az agyunk, vagy inkább a megszokott tudatállapotunk egyfajta akadálya a nagyobb, a háromdimenziós téren túli dimenzió megismerésének. Ugyanis, a tudat megszokott állapota, mint már mondtam, születésétől fogva a háromdimenziós tér világának *korlátozott érzékelésére* van programozva, vagy helyesebben, még részben négydimenziós (a háromdimenziós teret és az időt jelenti).

A negyedik dimenziót, az időt (mint dimenziós tényezőt) az ember gyakorlatilag nem érti és nem érzékeli. Más szóval, a háromdimenziós térben folyamatosan «itt és most» érzékeljük magunkat egy adott ponton. A mindennapi életben ezt az időben való mozgást, ezt az ok-okozati összefüggéseket tartalmazó ezóozmózist az agy nem veszi észre. Az ember csak akkor figyel fel az idő általános mozgására, amikor értékeli önmagát, például a tükörbe nézve, vagy fényképekkel hasonlítja össze, hogy milyen volt 20 évvel ezelőtt és milyen most. De az idő állandó mozgását, magát az életet, mint az ezóozmózist, mint az energia belső lökését, az agyunk nem rögzíti a megszokott tudatállapotban.

De ez nem jelenti azt, hogy az ember egyáltalán nem képes érzékelni. Végül is, az emberi észlelés elsősorban

az uralkodó világnézettől függ, a kitágult tudatállapot stabilitásától, attól az adatbázistól, amelyet az ember az agyába helyez, és folyamatosan feltölti, ezért fontos, hogy az intellektuális látókörét tágítsa. Másodszor, ez az észlelés az önmagunkon végzett munkától függ, a megváltozott tudatállapot technikáinak — meditációk, szellemi gyakorlatok — szisztematikus elsajátításától, amelyeknek köszönhetően az ember a logika helyett saját eszköze, az intuíció (a hatodik érzék) segítségével ismeri meg a háromdimenziós téren kívüli világot.

Anasztázia: Igen, az ókor olyan mondásai, mint «az ember változik, az egész világ változik», «ismerd meg magad, és megismered az egész világot», ezek nem üres szavak. Ez egy valóság, melynek teljességét az ember a spirituális önismeret gyakorlati folyamatában tudja megvalósítani... Egyszer már említette a megváltozott tudatállapotokról beszélve, hogy az emberi tudat többszintű.

Rigden: Így van. A tudat többszintű természete lehetővé teszi az embernek, hogy Megfigyelőként (akár az Állati kezdettől is), csak egy megváltozott tudatállapotban, *érzékelésével átölelje a kétdimenziós dimenziót a hatdimenziós dimenzióig*. Az első dimenziót az ember nem tudja tudatosan érzékelni. Számára ez csak egy pont lesz, a «semmi». De ebben a «semmiben» rejlik minden. Az első dimenzió — az ezóozmózis, azaz az elsődleges belső energiaimpulzus. Az ember általában nem regisztrálja tudatosan ennek a változásnak (impulzusnak) a kezdetét, különösen az első dimenzió szintjén.

Az első dimenzióval kapcsolatban egy képzeletbeli, de sok modern ember számára érthető példát hozok, amely a számítógép munkájához, pontosabban a képernyő villódzó jelzőjének — a kurzornak — a

mozgásához kapcsolódik. A «kurzor» szó egyébként a latin «cursorius» szóból származik, ami «hírvivőt, gyorsjárót, gyorsfutót» jelent. Amikor egy műveletet hajt végre a számítógépen, például szöveget szerkeszt, ezt a kijelzőt (nyíl vagy vonal) speciális billentyűk megnyomásával vagy az optikai-mechanikus manipulátor — «egér» — irányításával mozgatja a képernyőn. Végül is, amikor ezt a műveletet végzi, nem gondolkodik azon, hogy pontosan hogyan mozog, csak szinte automatikusan teszi, mert a munkájára összpontosít. Ön csak azt gondolja, hogy a kurzor mozgása természetes módon történik, amikor az «egeret» irányítja, hogy például kiemeljen, szöveget mozgasson, javítson, vagy új «ablakot» nyisson. De mi történik valójában?

A képernyő pixelekből áll — kis színes pontokból, amelyek nagyításkor négyzeteknek tűnnek (mint egy kockás jegyzetfüzet), amelyek mindegyike három színből áll (a pixelekből: piros, zöld, kék). E három alapszín kombinációja minden egyes ponton lehetővé teszi, hogy a monitor képernyőjén bármilyen színt reprodukáljon. Minél több képpont jut a képernyő területére, annál jobb és élesebb (részletgazdagabb) lesz a kép. És mi az a pixel? Ez csak egy eleme a fényérzékeny mátrixnak, a legkisebb kétdimenziós digitális képelemnek a monitor képernyőjén lévő pixelrácsban (rasztergrafikában). Ez egy elektródakészlet. Mi a képernyőn megjelenő kép kimenete? Valójában, az egyes elektródákra (LED) alkalmazott elektromos feszültséget szabályozza. Az elektromos mező vektorának nagyságát és irányát viszont, a szoftver és a videokártya processzora vezérli.

Amikor az «egeret» a kezével mozgatja, az optikai érzékelő elektromos jelei az USB-n keresztül (információ továbbítására szolgáló eszköz) eljutnak

a számítógép áramkörének azon részéhez, amely a jeleket feldolgozza. Ez a jel a feldolgozás után eléri a videokártyát. Továbbá, munkaprogramjának megfelelően, megváltoztatja az elektromos tér jellemzőit, amelyet a képernyőn lévő egyes elektródákra (LED-ekre) alkalmaznak (pixelek). A fény intenzitása ennek megfelelően változik, például egyesek feketék, mások fehérek lesznek. Ez az ön számára azt az illúziót kelti, mintha a kurzort mozgatná a képernyőn.

Más szóval, csak azt hiszi, hogy a kurzort mozgatja. A valóságban az elektronikus áramköröknek és programoknak köszönhetően csak az elektróda (fénykibocsátó dióda) környezetét kell megváltoztatni, és az új tulajdonságokat kap. A rajta áthaladó fény ennek köszönhetően más tulajdonságokat (frekvenciát és intenzitást) kap. Ha a kurzor egy adott időpontban egy adott ponton van, egy «lökés» (az «egér» mozgatásával) megteremti a feltételeket a pont optikai jellemzőinek megváltoztatásához.

Anasztázia: Mondhatni, provokálom a kurzort, hogy egyik pontról a másikra, egyik pixelről a másikra ugorjon.

Rigden: Igen. A kurzor mozgása tulajdonképpen egy anyagi test térben és időben történő, az ezóozmózis révén történő prototipikus, *észrevétlen* mozgásának (életének) képletes példája. Az ezóozmózis — az információ egyik információs tégláról a másikra való átugrása: egy információs tégla információt felvett, és átadta egy másik információs téglának, azaz átadta önmagán keresztül. A mi feltételes összehasonlításunkban az információs téglák éppen ezek a pixelek. Te, mint Megfigyelő, a választás szabadságával provokálod ezt a mozgást ebbe vagy abba az irányba.

Mindez a mozgás az információ változásától függ, és láthatatlan egy olyan személy számára, aki nem látja az információ változásának és átadásának összetett mechanizmusát. A mi példánkban csak mozgatja az egeret, és ez egy természetes mozgás a képernyőn. Nem látja, hogyan ugrik a kurzor képe pixelről pixelre, hogyan változik a feszültség az egyes elektródákon. Önnek a kurzor nyíl szinte azonnal a képernyő egy másik pontjára helyezkedik. Így az életben is észrevétlen marad az ember számára bármely anyagi tárgy mozgása az információs téglákon keresztül, nem látja, hogy pontosan hogyan történik ez az elsődleges mozgás az első dimenzió szintjén. Például, látunk egy embert egy bizonyos irányba sétálni.

Valójában, ez az információ «áramlása», a maga összetett összeköttetéseivel együtt, az információs téglákon keresztül, az ezóozmózisnak köszönhetően. Még ha megfigyelünk is egy mozdulatlanul ülő embert, lényegében ez csak illúzió, mivel valójában intenzív, nagyon gazdag információcsere zajlik, ami az ő élete, mozgása, amit sem ő, sem mi nem veszünk észre.

Anasztázia: Más szóval, az ember talán nem érti a világ rá gyakorolt hatásának összetettségét és az ő hatását a világra, de a változások láthatatlan szinten folyamatosan zajlanak.

Rigden: És **minél magasabb az a dimenzió (például ötödik, hatodik), ahonnan az ember ezeket a változásokat a döntéseivel előidézi, annál jelentősebbek a változások**.

Anasztázia: Az első dimenzió fő funkciója — a kezdeti belső energetikai lökés. Elmondaná az olvasóknak, hogy mi a második dimenzió fő funkciója?

Rigden: Az ember számára (az ő felfogásában) a második (kétdimenziós) dimenzió funkciója nem más, mint egyfajta információ tárolása és továbbítása, amelyek közül a jelek és a szimbólumok fontos szerepet játszanak. A második dimenziós függvények azonban sokkal szélesebb körűek. Hadd mondjak egy egyszerű példát. Minden írás információ tárolásával jár. Mi az írás, legyen az képírás, ideográfia, hieroglifa vagy alfabetikus írás? Ugyanolyan, mint az emberi gondolatok rögzítésére szolgáló szimbolikus rendszer, amely lehetővé teszi, hogy azokat időben rögzítsék és a konvenciók segítségével távolságokon keresztül továbbítsák. Más szóval, ez egy kétdimenziós rögzítés, amely az információ bizonyos szimbólumokban, jelekben való tárolását jelenti. Például, egy sütemény elkészítésének receptje, vagy egy atomerőmű építésének kézikönyve, vagy egy atombomba készítésének terve, és így tovább. Ha sikerül elolvasni a receptet, és nem teszel semmit, akkor semmi sem fog történni. De ha képes vagy olvasni, azaz, ha megérted a szimbólumok jelentését, és az utasításokat követve alkalmazod a megfelelő erőt és végrehajtod a cselekvést, akkor mindig megkapod azt az eredményt, ami az adott receptben vagy kézikönyvben szerepel. Ugyanez a helyzet a kétdimenziós szimbólum jelével: adjunk hozzá energiát a háromdimenziós dimenzióból kiindulva, és máris működni kezd. Ennek eredményeként a harmadik dimenzióban, miután energiát alkalmazunk, cselekekszünk, a második dimenzió adott információi szerint, a példánk szerint vagy egy süteményt vagy egy fényt kapunk a házban, vagy egy olyan eredményt, amely elpusztítja a házunkat.

Anasztázia: Általánosságban szólva, a harmadik dimenzió az a dimenzió, ahol már erőt és energiát alkalmazol, és elkezdesz teremteni.

Rigden: Egy emberi lény esetében, igen. Ebben a tekintetben fontos, hogy az emberek megértsék, milyen információkra fordítják a figyelmüket minden nap, mit alkalmaznak és hogyan használják fel az életerejüket, és mit tudnak valójában elérni. Végül is, a legtöbb ember ma egyoldalúan, csak a háromdimenziós dimenzió gondolkodó «lakójának» szemszögéből figyeli önmagát (és így értékeli életét).

A modern ember nincs is tudatában annak, hogy ugyanazon gondolatok eredete egy teljesen más dimenzióhoz kapcsolódik. Azonban állandóan álmaiban, reflexióiban él, és számára a környező «valóság» bizonyos mértékig gondolkodási tevékenységének tükörképe. Életenergiáját gondolatainak és vágyainak megvalósítására pazarolja, amelyek többnyire egy nagyon szűk spektrumhoz kapcsolódnak annak a háromdimenziós térnek a széles frekvenciatartományából, amelyben jelen pillanatban Személyiségként való megfigyelése összpontosul.

Anasztázia: Arra utaltalt, hogy az ember, mint Megfigyelő, ezeket a változásokat az egyik vagy másik irányba hozott döntéseivel idézi elő. De ő a Megfigyelő. És ő az, aki provokál, azaz ráadásul előidéz valamit, ami már megvalósult.

Rigden: Pontosan. Az ember állandóan választ a Lélekből eredő erejével rendelkező szellemi világ és az anyagi világ között, az Állati elme illuzórikus játékaival, amely így vagy úgy, de megpróbálja az ember életenergiáját a saját igényeihez igazítani. Ez a két uralkodó erő az, amely az anyagi világban ilyen sajátos feltételes ellentétet hoz létre, és az ember, mint Megfigyelő, csupán a kettő közötti választóvonalra van helyezve. És az anyagi világ lényei számára, akik az Állati elme részei, ezek az erők láthatatlanok, de az

ember számára sorsdöntőek, mert ő maga rendelkezik az Örökkévalóság egy részecskéjével (a Lélekkel), és lehetősége van arra, hogy halhatatlan Szellemi Lénnyé váljon.

Anasztázia: Ezért az ember sorsának döntő mozzanata az, hogy milyen gondolatokra és cselekedetekre figyel a mindennapokban.

Rigden: Teljesen igazad van. A jobb megértés érdekében egy internet-felhasználó példáján keresztül fogom tisztázni, hogy mi az egyén választása a két mindent felülíró erő között. Amikor az ember elsődleges figyelmét valamire összpontosítja, azaz döntést hoz, nem veszi észre, hogy az első dimenzióban hogyan indít el egy változást. Példánkban ez olyan, mintha a számítógépen megnyomnánk a start gombot, amelyben az ember számára láthatatlan folyamatok indulnak el. Tehát, az emberi figyelem az, ami az első dimenzió szintjén elindítja a mozgás folyamatát. Itt kezdődik minden. A Személynek ez az elsődleges figyelme a Megfigyelő elsődleges ereje, ez az ő szabadsága: ahol az elsődleges figyelmét alkalmazta, ott aktiválta azt. Az ember nincs tudatában az első dimenzió szintjén végrehajtott cselekedetek fontosságának, de aztán teljesen reálisan érzi azok következményeit a saját sorsára nézve.

Amikor valaki bekapcsolja a számítógépet, ennek következtében egy idő után jelek jelennek meg a képernyőn, különböző programok szimbólumai, amelyek bizonyos információkat tárolnak. Ha pedig, például az internetről van szó, a felhasználó sok ilyen szimbólumot és jelet lát, amelyek mindegyike egy-egy nagyobb információs réteget rejt. Az internet egésze egy összetett összeköttetés a világgal, de... különböző törzsszervereken (bázison) keresztül, amelyek

bizonyos «tekintélyes» szervezetekhez tartoznak, akik titokban vagy kifejezetten finanszírozzák őket. Mindez ennek vagy annak az ideológiának a terjesztésén alapul. Egyébként az olyan fogalom, mint a «domain név», amelyet ma már minden internetes «lakos» ismer, a latin «dominium» — «birtoklás» szóból származik. Az internethasználó általában nem gondolkodik mindezeken, beleveti magát a rendelkezésére álló információk áradatába, amelyek közül *választhat*. Látja a részleteket, de nem látja az általánosat, sajnos. Tehát, a jelek, szimbólumok és különböző számítógépes programok, rövid internetes reklámszövegek megjelenése, amelyek maguk mögött az információ egész rétegeit rejtik, az emberi figyelem és az információ kölcsönhatásához hasonlít a második dimenzió szintjén. Az anyagi világban, ha globálisan tekintjük mindezt a második dimenziós információt, akkor az csak egy másik megnyilvánulási formája lesz a programoknak, akár az Állati kezdetről, akár a Szellemi kezdetről van szó. Az embernek megvan a választás szabadsága. Némelyik ezek közül csak felkelti a figyelmét, és van, amelyik visszatartja. Ennek eredményeként a sokféleségből, mint egy internetes keresőben, csak azt az információt «fedezi fel» (arra koncentrálva), amely a leginkább felkeltette a figyelmét.

A harmadik dimenzió szempontjából a személy döntést hoz, azaz aktiválja a második dimenzióban az információ befogadásának folyamatát. Ezt az információt aktiválva elkezdi «megélni» azt a harmadik dimenzió szintjén. Más szóval, mint Személy beengedi magába ezt az információáramlást, amely a tudatban különböző képek, érzelmek, vágyak, gondolatok formájában jelenik meg, és mint értelmes lény kezd el benne élni. Ez az embert bizonyos cselekedetekre készteti a *kívülről jövő Akarat* e programjának keretein

belül. A sok program közül az egyik, amellyel ez az Akarat a második dimenzióban felhívta magára a figyelmet. Ha egyszer beengedte őket, ez egyenlő azzal, hogy előnyben részesíti az ebben vagy abban a programban való munkát, és a kurzort (a figyelmét) különböző funkciók (gondolatminták, vágyak, érzelmek) bevonásával oda mozgatja. A kurzor mozgatása, mint már mondtam, az ezóozmózisnak köszönhetően olyan cselekvések létrehozásával egyenlő, amelyek először észrevétlenek az ember számára, majd sorsának eseményeivé válnak. Az ember tudatosan nem érzékeli, hogy pontosan mit változtat meg azáltal, hogy figyelmének erejét az általa választott programra alkalmazza, sem az első, sem a magasabb dimenziókban. De ő, mint Személy, aki az idő egy adott pillanatában meghozott egy döntést, elpazarolja az életerejét erre a *kívülről jövő*, e program szerint működő *Akaratra*.

Anasztázia: Ez egy nagyon lényeges pont. Ha globálisan vizsgáljuk ezt a kérdést, akkor úgy tűnik, hogy csak azt hisszük, hogy rendelkezünk *akarattal*, a teremtő erő, az elme kreatív tevékenysége értelmében, vagy ahogy a pszichológiában mondják, mint az emberi aktivitás «önmagában elégséges (teljesen független jelentőséggel bíró) forrása, amely meghatározza a viselkedés függetlenségét az objektív okoktól». Érdekes, hogy ugyanazok a pszichológusok az akaratot az saját viselkedés kontrollálásával kötik össze, amely szerintük azáltal válik lehetővé, hogy mesterséges «viselkedési eszközöket» — jeleket — használnak.

Rigden: Amit mi saját akaratunknak gondolunk, az a háromdimenziós dimenzió egyéni elméjének gondolkodási pozíciójából való érzékelésünk illúziója. Ha példánkat vesszük, az emberi lény

pusztán választása alapján aktiválja a belé érkező információáradatokat, és életerejét ennek az *Akaratnak* a megtestesítésére fordítja. Az *Akarat*, akár a Szellemi kezdettől (Isten világából), akár az Állati kezdettől (az Állati elmétől) származik, egy *kívülről jövő erő*, vagy inkább egy bizonyos struktúrába ágyazott információs program, amely végrehajtja azt. Az Állati elmétől származó helyettesítés abban áll, hogy a Személy e két globális erő egyikének megnyilvánulási formáit saját akarataként érzékeli, amivel valójában nem rendelkezik.

Anasztázia: Más szóval, amit az ember saját akaratának hisz, és túlzottan büszke rá, az nem a saját akarata. Ez csupán egy olyan erő, amely kívülről hatolt belé az általa *választott* információkon keresztül. Emociókat, érzéseket, gondolatokat aktivál benne, ami bizonyos cselekedetekre készteti őt ezen Akarat programján belül, ami az életenergia felhasználásával jár.

Rigden: Teljesen igazad van. Az emberek, akik az Állati kezdet büszkesége befolyása alatt vannak, szeretik magukat magasabb erőkhöz hasonlítani, akiket saját Akarattal ruháztak fel.De nem mindenki teszi fel magának a kérdéseket: «Kinek az akarata az, ami valójában történik?», «Ki szüli ezeket a gondolatokat?». «Ki ellenkezik bennem és kivel szemben?», «Ki teszi fel a kérdéseket és ki válaszol rájuk?». És nagyon kevesen vannak, akik megértik magukat, akik megértik az Állati kezdet és a Szellemi kezdet, a szellemi világból érkező Akarat és az Állati kezdettől származó Akarat közötti szembenállás folyamatát. Természetesen, az Állati elme erős, de nem hasonlítható össze az Isten világából származó alaperővel. Ha ez világosan megnyilvánul, az Állati elme nem képes közvetlenül szembeszállni vele, de

képes arra, hogy «apróságaival» elterelje a közvetítő (a szellemi úton álló személyt), hogy eltérítse a helyes iránytól, hogy néhány következő illúzióval megfogja őt, és így tovább. Az akarat megnyilvánulásának kezdetei a teremtés tervében csak akkor jelennek meg az emberben, amikor az szellemileg érlelődve kikerül az Állati elme hatalma alól, azaz a hatodik dimenzióból, és belép a hetedik dimenzióba. És ez nem az «akarat», mint olyan megnyilvánulása lesz a jelenlegi emberi felfogás szerint, hanem egyszerűen az isteni Akarat Kísérőjének új minősége és felhatalmazása.

Anasztázia: Igen, az Állati elmétől származó ilyen helyettesítések az embert, mint az anyagi világban élő lényt, minden pillanatban kísérik. Ha az ember nem dolgozik önmagán, akkor egyszerűen csak elpazarolja az életét az anyagi vágyakra, az ideiglenességre és a halandóságra.

Rigden: Egyrészt az átlagember vágyik arra, hogy befolyásolhassa élete eseményeit, vágyik arra, hogy a szerencse jobbra forduljon. De mindezek a szellemi oldal igényei, amelyeket az agya sikeresen az Állati kezdet oldalára fordít. Ennek a «fordított» felfogásnak a következményeként az ember a szellemi szabadság helyett már az anyag keretein belül vágyik a «szabadságra»: gazdagságra, hírnévre, egoizmusának kielégítésére, időbeli létezésének teljes kiélvezésére. Ha valaki hosszú időn keresztül az anyagi vágyaira koncentrál, és évről évre sokat tesz azért, hogy teljesítse azokat, előbb-utóbb olyan események láncolata következik be, amelyek a kívánt eredményhez vezetnek, még akkor is, ha addigra az ember számára szükségtelenné válik. Más szóval, a Személyiség bizonyos befolyást gyakorolhat a háromdimenziós dimenzióban, és elérheti a kívánt eredményt, de ez a folyamat hatalmas energiaráfordítással jár, és

időigényes. De a kérdés itt az, hogy megéri-e az életet és annak kolosszális lehetőségeit a test átmeneti anyagi vágyainak megvalósítására fordítani?

Anasztázia: Néhány olvasó azt kérdezi: «Mi az életem értelme? Miért vagyok itt? Csak azért, hogy fát ültessünk, házat építsünk és gyerekeket neveljünk? És ők maguk is azt válaszolják elmélkedéseikben, hogy ha ezek lennének az ember földi létének fő céljai, akkor először is, nem lenne szüksége ilyen bonyolult anyagszerkezetre, beleértve az agy ilyen «szuperbőséges» szerveződését, amely a tudatállapotok különböző szintjeit foglalja magában. Másodszor, logikus azt feltételezni, hogy mindenki, akinek már van háza, gyerekei és saját kertje, boldog és elégedett az életével. De ezek az emberek többnyire azért tesznek fel ilyen időtlen kérdéseket, mert nem találtak elégtételt fiatalkori vágyaik megvalósításában.

Rigden: Az emberi élet értelme egyáltalán nem a szaporodásban és javulásban rejlik — ez csupán minden állat természetes ösztöne, amely genetikailag arra van programozva, hogy odút, fészket és így tovább hozzon létre, hogy utódokat neveljen. Az Ember, több mint állat, létjogosultsága az, hogy szellemi halhatatlan lénnyé váljon.

Az ember azonban anyagi vágyainak hajszolásában menthetetlenül elpazarol két értékes tényezőt: az időt és az életerőt. Vegye figyelembe, hogy ezek a képességek visszavonhatatlanul(!) elhasználódnak, és ennek következtében bizonyos képességek elvesznek. Az ember, természetesen, szabadon elpazarolhatja a rendelkezésére álló életerejét az Állati kezdet programjaira ebben az illuzórikus háromdimenziós térben. De ennek eredményeként elveszíti a legfontosabb dolgot, amiért erre a világra jött. De

az ember annyi időt és annyi erőt kap, amennyire szüksége van ahhoz, hogy felszabadítsa a Lelkét, és még ennél is több időt és erőt, a Személyiségével kapcsolatos tapasztalatok megszerzésének folyamata során esetlegesen elkövetett hibáknak is teret engedve. Képletesen szólva, az idő és az életenergia olyan, mint a benzin egy autó (test) számára, amely elegendő ahhoz, hogy pontosan A pontból B pontba jusson, kisebb eltérésekkel, figyelembe véve az út bonyolultságát. De ha ehelyett az ellenkező irányba mész (anyagi szeszélyeidnek szenteled az életed), például, hogy egy mester — egy Állati kezdet — tuningoltatja az autóját (az egód kielégítésére), akkor ennek eredményeként kifutsz a neked szánt időből és energiából. Végül, olyan «szép» leszel, hogy a roncstelepen (a szubszemélyiségek roncstelepén) fogsz heverni, akárcsak a többiek körülötted, rozsdásodva és rothadva. És ezt az időt és energiát céltudatosan felhasználhatnád arra, hogy eljuss a B célállomásra, ahol a végső átalakulásod egy teljesen más Szellemi Lénnyé történne meg.

Anasztázia: Ahogyan egyszer mondtad, bármilyen önhatalmú világot is épített magának az ember az anyagi világban, az ideiglenes és mulandó. Ezen a világon minden véges: egész galaxisok, csillagok és bolygók pusztulnak el, és az emberi test annál is halandóbb.

Rigden: Az emberek nehezen értik meg létük közvetlenségét, félnek még a halálra is gondolni. Pedig, a halál az ember számára csupán az élet egy másik formája, az élete során hozott döntés eredménye. Az Állati kezdet által uralt embernek nehéz felismernie, hogy van valami, ami több ennél az anyagi világnál. Amikor azonban a Személyiség dolgozik önmagán, és ennek eredményeként kapcsolatba kerül a szellemi

világgal, akkor megérti, hogy valójában a szellemi világ az igazi, fő teremtő erő, és az ember életében minden más csak az Állati elme játékai, egy illuzórikus délibáb kergetése.

Anasztázia: Igen, mennyi érdekes és valóban fontos Tudás, amely teljesen más képet ad nemcsak a látható, hanem a láthatatlan világról is.

Rigden: Teljes mértékben. De talán vissza kellene térnünk beszélgetésünkhöz **az ember felépítéséről a láthatatlan világban**. Az ember, akárcsak az anyagi világ más információs objektumai, a gigantikus csillagoktól a legkisebb részecskékig, rendelkezik bizonyos vetületekkel, mint «tükörképekkel» az energiasíkban. A különböző korszakok különböző népei a maguk módján jelölték őket, leírva vagy megjelölve a titkos tudás krónikáiban, szent szövegekben és rajzokon az ember láthatatlan szerkezetét. **Nevezzük ezeket az élő kivetítéseket névlegesen *«Esszenciáknak»***, mert meglehetősen intelligensek (és még annál is intelligensebbek, mint ahogyan azt egy ember képzelné), és saját tulajdonságokkal rendelkeznek. Lényegében, ezek az Esszenciák energia-információs struktúrák, bizonyos helyi központok. Az ember láthatatlan felépítésében ugyanolyan elválaszthatatlan részei az embernek, mint például, a fizikai testben a fej, a kezek és így tovább. A struktúra középpontjában (minden emberi kivetülés közepén) a Lélek található.

Az Esszenciák energia-információs struktúrák, és fontos szerepet játszanak mind az ember életében, mind a halála utáni sorsában. Óriási hatalommal rendelkeznek, és kapcsolatban állnak más dimenziókkal, ahol finom energetikai szinten zajlik a kölcsönhatás. Nekik köszönhetően az ember képes befolyásolni a világot az anyagi világ magasabb

dimenzióinak pozíciójából, egészen a hatodik dimenzióig. **Az emberi Esszenciákat a struktúra körüli elhelyezkedésük, valamint a fizikai testhez viszonyított hagyományos irányultságuk jelöli: Elülső, Hátsó, Jobb és Bal.** Ezek képviselik a fő mezőket, úgymond a tetraéderes csonka piramis «élő oldalait» az ember általános szerkezetében. Ezek az ember fizikai testétől karnyújtásnyira helyezkednek el, a nevüknek megfelelő irányokban: elöl, hátul, oldalt (jobb és bal oldalon).

A róluk való tudás régóta szakrálisnak számítódott. A világ népeinek mitológiájában az ókortól napjainkig számos különböző utalás található rá. Ezek az információk megtalálhatók, például, a világ népeinek kozmológiai mítoszaiban és meséiben, a mágusok, sámánok, papok és varázslók rituális szertartásaiban. Különösen, az utóbbiak leírásaiban gyakran szerepel, hogy egy bizonyos hagyományos rituálét végző személy a világ négy elemére vagy oldalára, az ember négy szellemi segítőjére stb. utal. Sok esetben az összekötő kapocs a közép: a szakrális hagyományokban ez a Lélek, mint az emberi energiaszerkezet közepe, az «ötödik központ» (más esetekben esetekben «első központként» említik); a gyakorlati rituálékban pedig a Személyiség tudata.

Az ilyen varázsló külső cselekedetei tehát, általában vagy a közönségnek szánt színházi játék, vagy az elveszett tudás utánzása anélkül, hogy megértené annak lényegét, vagy annak egyszerű elrejtése. A valóságban a fő cselekmény az emberben, az ő belső világában játszódik. Bizonyos ismeretekkel és gyakorlatokkal egyszerűen összeállítja magát egy egésszé, és kezeli ezeket az Esszenciákat. Maga a Személyiség a «vezérlőközpont». Egy ilyen kapcsolat révén az ember képességei a láthatatlan világban

nagymértékben megnőnek. Vegyük észre, hogy ezek az Esszenciák nem az ember asztrális hasonmásai.

A négy Esszencia mindegyike egy-egy energiamezőt képvisel, mondhatnánk úgy is, hogy egy adott energiamezőt. Képletesen szólva, ez egy «átlátszó csomó», amely bármilyen gondolatformává átalakulhat, amit az ember beállít: egy személy saját tükörképévé, vagy egy állat, vagy szellem képévé, és így tovább. Azt lehet mondani, hogy az ember, miközben bizonyos meditatív technikákat gyakorol egy megváltozott tudatállapotban, egy bizonyos gondolat-képet adva az Esszenciák valamelyikének, és a figyelmét arra összpontosítva, materializálja azt.

Anasztázia: Kiderül, hogy ez lényegében egy átmenet az energiahullámból az anyagi részecskévé válás felé: amint a Megfigyelő az Esszenciára koncentrál, az energia finom anyaggá alakul át. Ennek megfelelően gondolatformát kap (az ember által beléje helyezett képet).

Rigden: Igen, miközben teljes mértékben megőrzi kapcsolatát a láthatatlan világgal. Amint már mondtam, a négy Esszencia mindegyike rendelkezik a maga sajátosságaival, és bizonyos kapcsolatot mutat a látható és a láthatatlan világ között.

Az Elülső esszencia elöl helyezkedik el, karnyújtásnyira a személy fizikai testétől. Az ember itt és most (a harmadik és a magasabb dimenzióban is) zajló életével, a jelenből a jövőbe való átmenetével kapcsolatos. Ez egyfajta vektor, az életút mutatója. Ha valaki a szellemi utat választja, akkor ennek az útnak egyirányú, fókuszált iránya van, mint előre törekvés, a legmagasabb és végső eredmény — a Személyiség és a Lélek egyesülése, azaz a szellemi

felszabadulás — felé. Ez az Esszencia felelős az emberi önfejlődésért, a szellemi mozgásért. Sajátos érzelmi színezetet hordoz — hitet, szellemi szeretet, remény a jövőre nézve.

Ha az ember szándékai a szellemi úton stabilak, akkor ez egy nagyon jó védelemként is szolgál számára az idegen vagy agresszív Esszenciák külső, láthatatlan befolyása ellen. Aktiválódását az ember állapotán lehet észrevenni: amikor spiritualizáltnak érzi magát, amikor pozitív érzelmek, mély szellemi impulzusok törnek rá. A világ népeinek legendáiban az Elülső esszenciát gyakran nevezték egyszarvúnak, valamint az ég, a levegő elemének (szellemének), amelyet szabad madárként (ugyanez a sólyom vagy mitikus mennydörgő madár, főnix) ábrázoltak. A madár szimbólum számos nép kultúrájában a lélek, az isteni Lényeg, az élet szelleme, az égi szellem, a szabadság, a felemelkedés, az ihlet, a jóslás, a prófécia, a «kozmikus zónák» közötti kapcsolat szimbólumaként is szolgált.

Anasztázia: Valóban, már a felső paleolitikumban is ábrázoltak madarakat, néha hangsúlyozva e jelek szakrális jellegét. A neolitikumban a madarak fölé helyezett napjelekkel együtt ábrázolták őket.

Rigden: Tökéletesen igaz, és pontosan ez az, ami rámutat ezeknek a rajzoknak a különleges jelentőségére, persze csak akkor, ha valaki birtokában van a titkos jelek tudásának. Most pedig a Elülső esszenciáról... A Négy Esszencia működésének Ismerete nagyban növeli az ember képességeit. A szliperek gyakori elvesztése az alapvető ismeretek hiánya miatt következik be. A legtöbb szliper például az Elülső esszencián keresztül hat, anélkül, hogy észrevenné azt. És ily módon nagy hibát követnek el, ami a munkájuk

alacsony eredményéhez, elvesztegetett időhöz, nagy mennyiségű energiaráfordításhoz vezet, ami gyakran a kezelő gyors halálát indokolja. A tapasztaltabb szliperek a Bal esszencián keresztül működnek. De erről majd később.

Anasztázia: A társadalomban nem sokan tudnak a szliperekről. Ők egy titkos különleges egység a civilizált országok állambiztonsági struktúráin belül. Általában meglepő, hogy a világközösségben mindenütt a «lakosság tudatának materializálásának» politikáját folytatják, még azt a nagyon» kromulens gondolatot» is nevetségessé teszik, hogy a tudomány az emberi energiatest tanulmányozásán alapul, amelynek létezéséről már az ókor óta tudtak. És ennek fényében szinte minden civilizált és versenyképes országban egyre nagyobb mértékben fejlődnek az ilyen speciális részlegek. Végül is, szakembereik képesek a szoba elhagyása nélkül információkat szerezni, energetikai befolyást gyakorolni az egyénekre vagy megvédeni ezen országok vezetőit.

Rigden: Mert a kulcsszó ebben a kérdésben is a «politika», ami miatt ez a tudás nem áll az emberek rendelkezésére. Egyébként tudod, honnan származik a «szliper» különleges kifejezés? Ahogy mondani szokták, «ahogy a hajót elnevezed, úgy fog úszni». A szliper szót a skandináv mitológiából kölcsönözték. Odin ott a legfőbb istennek számított. Ő volt a bölcsesség istene és a boszorkányság, a varázsigék atyja, a rúnák és a tudományok ismerője, pap, a mágikus erő hordozója, a sámáni «intuíció», a mágikus művészet, a ravaszság és a cselszövések mestere, az «emberek ura». Később a katonai egyesületek pártfogójaként és a katonai viszály szítójaként is fellépett. Tehát, Odin tulajdonában volt a nyolclábú Sleipnir (Csúszó) ló. Képes volt villámgyorsan eljuttatni mesterét az

istenek világából (Asgard) az alvilágba, a holtak világába (Niflheim) és az emberek világába (Midgard), azaz siklani a világok között. A legendák szerint Odin a Sleipniren «lóversenyen» vett részt egy óriással.

Anasztázia: Igen, az emberi világban semmi sem változik, ugyanazok a politikai, papi versengések a nép erejével és nyakán a mai napig folytatódnak. Csak kár azokért az emberekért, akik ennek a papi struktúrának dolgoznak, és elpazarolják egyedülálló hatalmukat a semmibe, az Állati elme által rabszolgasorba taszított emberi elme szeszélyeinek.

Rigden: Mit lehet tenni, az emberek maguk döntenek. Ahogy keleten mondják: «Aki nem ismeri az Igazságot, akinek a gondolata bizonytalan és akinek a hite megingott, annak a bölcsessége nem válik tökéletessé». De visszatérve a tárgyhoz.

A Hátsó esszencia a személy fizikai testétől karnyújtásnyira található. Egyfajta megfigyelője a jelennek és «krónikaírója» a múltnak. A személy jeleléhez és múltjához, a felhalmozott információkhoz kapcsolódik, és nem csak ebben az életben. A múltat információs bázisnak tekinti, a jelent pedig az információk ellenőrzésének és nyomon követésének, úgymond online, azaz itt és most. A Hátsó esszencia egyfajta portál. Ez egy «Megfigyelő», amely közvetlenül kapcsolódik a tobozmirigyhez (epifízis). Ennek a portálnak köszönhetően bizonyos meditációs technikák elsajátításával a múlt bármely pillanatába «alagutat» lehet nyitni. A Hátsó esszenciát általában halként, fókaként (például az északi népek hagyományaiban), gyíkként, elefántként, teknősként ábrázolják, amelyet a víz eleme jelöl, valami olyasmi, ami a múlt mélységeibe merít. Ugyanezen szibériai népek mitológiai emlékei egy madár és egy mamut

különös ellentétére utalnak, a sumérok pedig egy madárra és egy halra. A Hátsó esszencia emberi arcú szellemként is jelölhető, az emberi múlt szimbólumaként.

A Jobb esszencia karnyújtásnyira van az ember fizikai testének jobb oldalán. Valójában, ez az emberben az Állati kezdetnek egyik alkotóeleme. Pontosabban, a Jobb esszencia több, minőségileg különböző funkcióval rendelkezik, amelyek megnyilvánulása attól függ, hogy a Szellemi vagy az Állati kezdet dominál-e az emberben. A Jobb esszencia nagyon szorosan kapcsolódik ehhez a világhoz. Az Állati kezdet uralma esetén az emberben való megnyilvánulásának fő emocionális jellemzői az agresszió, a csüggedés vagy a félelem. Ha az ember maga nem tudja megfelelően kontrollálni, akkor gyakran ki van téve a «támadásainak». Ezek a rossz vagy negatív gondolatok áradata, vagy hirtelen fellépő depresszió formájában jelentkeznek. Támadásait a tudat valamilyen probléma szintjére való beszűkülése, valamint olyan emocionális állapotok jellemzik, mint a depresszió, düh, kapzsiság, harag, neheztelés, önutálat, mindenféle fantázia és illúzió, ugyanarra a problémára vonatkozó gondolatok körforgása. De ez akkor történik, ha az ember ezeket a gondolatokat a figyelmének erejével ruházza fel. Rá kell mutatnom, hogy mind a négy Esszencia egyszerűen bizonyos gondolatok «születését» idézi elő, amelyek bizonyos emocionális állapotok különböző kitöréseinek felelnek meg. De az Esszenciák csak azokat a gondolatokat támogatják és fejlesztik (különösen, ha az Állati kezdet dominál, a felismerhetetlenségig kiforgatva és felnagyitva a helyzetet), amelyeket a Személyiség választ. Az embernek választása van, hogy az Esszenciák közül melyiket részesíti előnyben és fordítja rá a figyelmét, egyszerűen szólva, hogy

kire hallgat. De amint meghozza a választását, azaz előnyben részesít bizonyos gondolatokat, azonnal megkezdődik ennek vagy annak az Esszenciának az aktív munkája, amely előidézte e gondolatok megjelenését.

Anasztázia: Egyébként, egyszer említette, hogy az úgynevezett rejtett befolyásolás folyamatai, a tudat manipulálása, a tömegek megfertőzése az agressziót, haragot, negatív érzelmeket gerjesztő eszmékkel, az emberekben a Jobb esszencia aktiválásával függ össze.

Rigden: Így van. Az emberek Elülső esszenciájának gátlását és az oldalsó Esszenciák aktiválását azok végzik, akik jártasak ezekben a dolgokban. Az ilyen befolyásolás a hipnózishoz hasonló.

A meditációban az ember érezheti és nyomon követheti a Jobb esszencia hatását, és megértheti, honnan és hogyan jön ez az áramlás: jobbról (kívülről befelé) érkező, lefelé irányuló nyomásként érezhető. Ha azonban valaki fegyelmezi ezt az Esszenciát, azaz szigorúan kontrollálja gondolatait és érzelmeit, nem fogadja el a negativitást, szigorúan ragaszkodik a Szellemi irányhoz, akkor hatékony asszisztenst kap, aki jól tájékozódik a finom anyag világában, többdimenziós kapcsolatban van más emberek Esszenciájával. És ismétlem, ez a kapcsolat időtől és tértől függetlenül létrejön.

A különböző népek szent rajzaikon a Jobb esszenciát általában valamilyen erős vagy agresszív totemállat, például fehér tigris (kirgiz sámánok), medve, oroszlán, leopárd, majom stb. vagy egy mitikus Őrző, szellem formájában ábrázolták. Az archaikus mitikus-rituális hagyományokba beivódott említései

agresszióra, félelemre vagy szokatlan erőre utalnak. Ezt az Esszenciát szimbolizáló elem, általában a tűz volt.

A Bal esszencia a fizikai emberi test bal oldalán, karnyújtásnyira helyezkedik el. Ez az Esszencia kapcsolódik Ahriman világához, az anyagi kezdet szakrális tudásának világához. Nagyon sok képességgel és funkcióval rendelkezik. De ismételten, a Személyiség általi használatuk attól függ, hogy mi dominál az emberben: a Szellemi vagy az Állati kezdet. A Bal esszencia jellemzői az Állati kezdet dominanciájával: a ravaszság, a ügyesség, a büszkeség, a csalás és a kísértés. Ez egy okos, ravasz Esszencia, amely mindent a lehető legjobb módon mutat be, csak azért, hogy elterelje az ember figyelmét a lényegről, a Szellemi útról. Ha ez az Esszencia a Személyiség megfelelő irányítása nélkül marad, akkor kétségeket ébreszt a személyben, eltérítve őt a szellemi ösvényről. Ha a Jobb Esszencia az ostoba agresszióval, haraggal van kapcsolatban, akkor a Bal Esszencia éppen ellenkezőleg, felülkerekedhet a logikájával, világosságot és tudatosságot mutathat egy logikai lánc felépítésében az Állati kezdettől. Ez is, akárcsak a Elülső esszencia, arra ösztönzi az embert, hogy valami újat keressen, de az anyagi irányban, azt sugallva, hogy az ember többet érdemel, vagy hogy fontosabb, mint mások. Általában a nagyzási téveszmék és a mások feletti titkos hatalomvágy gondolatai képezik a Személyiség elleni támadásainak alapját, a tudatban az Állati kezdet dominanciájával.

Amikor ilyen gondolatok látogatják meg az embert, a meditáció állapotában a kívülről érkező nyomást is nyomon követhetjük: érezni fogjuk, hogy a bal oldalról leereszkedik és nyomást gyakorol. Ha az ember gyakrabban fegyelmezi önmagát és gondolatait,

miközben stabilan ragaszkodik a szellemi ösvényhez, akkor a Bal esszencia is segítőjévé és személyes «informátorává» válik a szakrális ügyekben. A Bal esszenciát az ősi írásokban általában vagy félelmetes vadállatként, vagy intelligens, ravasz állatként, például farkasként, sakálként, mitikus szörnyetegként, sárkányként, kígyóként vagy Őrzőként, szellemként említik vagy ábrázolják. Az elemet általában földként, vagy inkább hamuként jelölik, mint az evilági ideiglenes értékek szimbólumát.

Anasztázia: Hadd tisztázzam az olvasók számára, hogy az Elülső esszencia és részben a Hátsó esszencia (az információk irányításában és nyomon követésében itt és most) aktív segítői az emberi spirituális önfejlesztésnek. Az oldalsó Esszenciák (Bal és Jobb) és a Hátsó esszencia (a múltbeli információk adatbázisával) pedig inkább szliper funkciókat töltenek be a mások azonos nevű Esszenciákkal való együttműködésben, és vezető szerepet játszanak az emberben lévő Állati kezdet aktiválásában is.

Rigden: Igen. Különösen a Bal esszencia a leginformatívabb, a tárgy információgyűjtésének, hangulat- és vágymanipulációjának bajnoka. Amikor aktiválódik, nehéz külsőleg ellenállni. Az ilyen aktiválás azonban a gazdatestre nézve is veszélyes, mivel félre is vezetheti a gazdatestet. Ha ez agresszió, levertség vagy félelem elfojtása, akkor a Jobb esszencia a felelős. De mindez a megfigyelt objektum Állati kezdetének dominanciájával működik. Ha tehát, az emberek nem akarnak a nyúl helyzetébe kerülni egy boakígyó előtt, akkor nagyon fontos, hogy megtanuljanak szellemi hullámhosszon élni, a Lelkiismeret szerint. Máskülönben, ahogy mondani szokták, «amikor a lelkiismeret alszik, az ördögök suttognak».

Ezek az Esszenciák alkalmasak bizonyos célok és feladatok teljesítésére a láthatatlan világban. E Esszenciák a láthatatlan világ sajátos «intelligens, élő eszközei», amelyek segítik az embert a szellemi fejlődésében, ha persze tudja, hogyan kell használni és irányítani őket. Ha azonban nem gyakorol ilyen, elsősorban gondolatainak tisztaságával kapcsolatos kontrollt, akkor ezek az oldalsó Esszenciák irányítják őt, azaz az Állati kezdet uralma révén átveszik felette az irányítást. Ahhoz, hogy megtanuljuk, hogyan irányítsuk és kezeljük az oldalsó Esszenciákat, először meg kell tanulnunk megérteni, hogy mik azok és hogyan viselkednek. Az embernek önmagában kell nyomon követnie a megnyilvánulásaikat, a maximális aktiválásukat. Ez utóbbi általában a Személyiség ugyanazon «mentális szokásai», pszichológiai «horgai» formájában nyilvánul meg, amelyek a negatív, egoista gondolkodásmódon alapulnak. Az Állati kezdet dominanciájával az oldalsó Esszenciáknak mindegy, hogy milyen negatív vagy hízelgő gondolatokat aktiválnak az elmében, és milyen külső képeket használnak ehhez (így az ember általában mást hibáztat lelki bajaiért, de nem saját magát). Az oldalsó Esszenciák számára a legfontosabb dolog az ember saját figyelmének ereje, aminek köszönhetően növelik a rá gyakorolt hatásukat, képletesen szólva, függővé teszik őt önmagától.

A legtöbb ember, a szokásos háromdimenziós világkép anyagi fátyla miatt, nem ismeri és nem érti az Esszenciák munkájának elvét a mindennapi életben. És ez annak ellenére van így, hogy az emberek elég gyakran találkoznak a megnyilvánulásukkal. Végül is, amikor más emberekre, ismerőseinkre, barátainkra, rokonainkra és így tovább gondolunk (olyan emberekre, akikkel volt lehetőségünk személyes kommunikációra, és így kapcsolatba

kerülni a biomezőjükkel), akkor valójában közvetlen kapcsolatban vagyunk az Esszenciáikkal. Ha szellemi módon, pozitívan gondolkodunk, akkor az Elülső esszenciák kerülnek kapcsolatba, ha pedig anyagi módon, negatívan, akkor az azonos nevű oldalsó Esszenciák kerülnek kapcsolatba. Hogyan történik ez? Csupán a gondolkodással, a gondolat egy bizonyos személyre való összpontosításával, a finom energiák szintjén információcsere történik az adott személy és a gondolkodó azonos nevű Esszenciái között. Például, most jutott eszünkbe egy ember, akit 10 éve nem láttunk, és azonnal felhívott minket, vagy éppen aznap meglátogatott. Vagy előfordulhat, hogy egy beszélgetés során az ember előre tudja, hogy mit fog mondani a másik; már azelőtt megérzi a hangulatát és a mentális áramlását, mielőtt mondana valamit. Mi az oka? Ez pontosan az Esszenciák kölcsönhatásának megnyilvánulása. Egyszerűen az egyik Esszencia kapcsolatba került egy másik személy azonos nevű Esszenciájával. Mert az Esszenciák számára nincs sem idő, sem tér, más törvények szerint élnek. Ők a Személyiség sajátos közvetítői a más világokkal való kapcsolatában.

Gyakran előfordul, hogy az ember, aki nem sokat törődik gondolatainak tisztaságával (nyitott a kívülről jövő befolyásra), valamilyen mindennapi rutinnal van elfoglalva, és egyszer csak, hirtelen dühös lesz, vagy érthetetlen félelmet tapasztal. Ennek oka az információcserében rejlik. Ez a információcsere többféle lehet, beleértve az szubszemélyiségek azonos információs megnyilvánulásait, amelyekről már beszéltünk, az illető személy oldalsó Esszenciáinak érintkezése az emberek azonos nevű Esszenciáival, és egyéb okokból. Lehet az Állati elme akaratának megnyilvánulása is (olyan okból, amit az ember nem is ismer) az Állati kezdet aktiválási rendszerén keresztül

egy adott egyénben vagy sok emberben, akár ott vannak, akár nem, akár ismerik egymást, akár nem. Ezért nagyon fontos, hogy bárki, aki szellemi úton jár, tisztában legyen ezekkel a megnyilvánulásokkal, és képes legyen kontrollálni a gondolatait, és ne engedje, hogy az Állati elme idegen akarata beavatkozzon az életébe.

Anasztázia: Sok esetben az emberek nem értik, és nem is tudnak a láthatatlan világból származó ilyen hatásmechanizmusok létezéséről, noha ők maguk is sokat szenvednek ettől a mindennapi életben.

Rigden: Igen, lehet, hogy az emberek ezt nem értik vagy nincsenek tudatában, de ők maguk választják ki, hogy mely gondolatokat helyezik előtérbe. A láthatatlan világból érkező hatásmechanizmusok pedig sokrétűek lehetnek. Ha valaki az Állati kezdet állapotában van, elég, ha hasonlóan láthatatlan módon az oldalsó Esszenciák segítségével negatív kitörésre (agresszió, félelem) provokáljuk, hogy megnyíljon, kibillenjen az egyensúlyából. Más szóval, hogy rezonanciába kerüljünk vele. Majd a saját energiáját felhasználva közvetlenül befolyásolja az őt irányító oldalsó Esszenciákat. Egyébként a Kandukok is így cselekednek, akiket az «Ezóozmózis» című könyvedben említettél. Negativitásra késztetik az embereket, majd átveszik az irányítást a tudatuk felett. Ezt a tudást, mint az emberekre gyakorolt láthatatlan befolyás eszközét, az ókorban a papok is használták, és a jelenlegi Arkhónok papsága is nagy erővel alkalmazza ezeket a technikákat. De nem csak az Arkhónok rendelkeznek ezzel a tudással. Néhány szliper is használja ezeket a technikákat munkája során. Végül is, ez csak egy eszköz. Minden attól függ, hogy ki, hogyan és milyen célra használja.

Anasztázia: Elmagyarázná az olvasóknak, hogy mi történik az Elülső és a Hátsó esszenciákkal, amikor az oldalsó Esszenciák annyira aktívak?

Rigden: Általánosságban azt mondhatjuk, hogy amikor az oldalsó Esszenciák az Állati kezdet dominanciája alatt aktívak egy személyben (és ez látható ugyanazon negatív gondolatok megnyilvánulásában vagy az illető érzelmi kitörésében a másokkal való beszélgetés során), akkor az Elülső és a Hátsó esszencia, a valódi rendeltetésük helyett, az ember szellemi fejlődésének segítése, egyszerűen kihasználja az Oldalsó esszenciákat a saját szükségleteik kielégítésére. És az Állati kezdet szükségletei, mint minden anyagé, ugyanazok, vagyis a dominanciáért folytatott küzdelem. Ennek eredményeképpen a Hátsó esszencia elkezd aktívan felidézni különböző élethelyzetekre vonatkozó pillanatokat, ahol a befolyásért való küzdelem, az agresszió, a manipuláció, az egoizmusra való koncentrálás stb. És az Elülső esszencia ebben az időben gyakorlatilag nem a közvetlen funkciója szerint működik, csak időszakosan aktiválja a jövőbe vetett remény érzését, amelyet az emberi tudat (sablon, anyagi gondolkodásmód) sikeresen átértelmez az anyagi világban való jövőbeli jólét reményévé. De maga az ember a hibás azért, hogy ezt a helyzetet létrehozta, mivel ő választja ki, hogy mely gondolatoknak ad prioritást az elméjében.

Anasztázia: Mi van, ha a Szellemi kezdet dominál az emberben?

Rigden: Akkor minden minőségileg másképp történik. Az ember inkább a gondolatai ellenőrzésére, az önképzésre, a szellemi fejlődésre, az önfejlesztésre összpontosít. Az Elülső esszencia, aktívan dolgozik benne, és a gondolatok fegyelmének köszönhetően az oldalsó Esszenciák, mondjuk úgy, egyfajta őrző

funkciót töltenek be. Ekkor még ha kívülről agresszív, manipulatív jellegű információ érkezik is, amelyet a Hátsó esszencia kiolvas, az nem zavarja az embert, mert az Elülső esszencia aktiválódik. Egyszerűen mentálisan figyelmen kívül hagyja ezt az információt. A gondolatvezérelt oldalsó Esszenciák pedig lényegében amellett, hogy részt vesznek egy nemkívánatos helyzet kialakulásának megakadályozásában, képességeik és más dimenziókkal való összeköttetéseik révén segítenek a láthatatlan világ megismerésében. Miért fontos Igazi Embernek lenni, a Szellemi kezdet pozícióból kiindulva élni.

Anasztázia: Magamról és a csoportunkról tudom, hogy amikor az emberek szembesülnek ezeknek az Esszenciáknak a gyakorlati ismeretével, kezdetben különböző érzelmek (a meglepetéstől a félelemig) lehetnek bennük, mert úgymond találkoznak önmagukkal a láthatatlan világban. Talán, ez egyszerűen annak a gyermekkori szokásnak köszönhető, hogy háromdimenziós perspektívából látjuk magunkat, és a váratlanság, hogy más dimenziók perspektívájából egy teljesen más nézetben és más térfogatban.

Rigden: Ez természetes. Mert az Esszenciák megismerésének első szakaszaiban az ember még nem jutott túl azon a szokáson, amelyet a háromdimenziós dimenzióban való élet tapasztalata rögzített az elméjében, és amely szerint minden új jelenség két érzés keveredését és küzdelmét váltja ki belőle: a félelmet és a rendkívüli kíváncsiságot. Ami győzedelmeskedik benne, az a megismerés eredménye lesz. Ez a fajta félelem nem más, mint hamis választás, az Állati kezdettől származó emoció, amelybe a Személyiség a figyelmének erejét fekteti, és ezáltal materializálja azt. A világ megismerésében spirituális szabadsággal kell

rendelkezni, azaz saját stabil döntés, önismeret, a magasabb, szellemi világ felé való törekvés révén meg kell szabadulni az ilyen félelmektől. A szellemi megismerésben tapasztaltabb személy nem érez félelmet a számára feltáruló láthatatlan világ előtt. Egyszerűen elkezdi használni ezt a tudást, felismerve, hogy az általa megfigyelt Esszenciák a saját alkotóelemei. Lényegében, ő maga egy sokrétű valóság különböző megnyilvánulásaiban.

Anasztázia: Igen, ahogy mondani szokták: «Isten nem ad semmi feleslegeset».

Rigden: Pontosan így van. Ezeknek az Esszenciáknak a létezése az emberi választáshoz, vagy inkább az ehhez szükséges feltételek megteremtéséhez, a Személyiség bizonyos fokú szabadsággal való felruházásához kapcsolódik. Ez a lényege ennek az egész többdimenziós emberi konstrukciónak. Ha nem léteznének ugyanezek az oldalsó Esszenciák, nem lenne választási szabadság az anyagi világ vágyai és a szellemi törekvések, a «jó és a rossz» között. Tehát, egy emberi lény, annak ellenére, hogy korlátozott körülmények között van (az anyagi világ fogságában), mégis érzi a Lelket belül, és egy megérzésre Isten felé indul. És ezekkel a különböző Esszenciákkal van egy alternatív választási lehetősége: vagy a haragot, az agressziót, az irigységet, a büszkeséget és az anyag végtelen vágyait választja, vagy nem adja oda figyelmének minden erejét, a szellemi oldalra áll, és csak egy dologra vágyik — a szellemi felszabadulására és az Isten felé való haladására.

Az ember szellemi fejlődése képletesen egy autó mozgásához hasonlítható, amely időszakosan megcsúszik. Kezdetben az emberi tudat gyakran és kontrollálatlanul vált át egyik érzelmi állapotból a

másikba. Ez ahhoz a kezdőhöz hasonlítható, aki már ült a volán mögött, és még mindig összekeveri a pedálokat, hogy hol kell megnyomni a «gázt» és hol a «féket». A gondolatok fegyelmezése, a tudatállapot irányítása kísérlet arra, hogy megtanuljuk irányítani önmagunkat, érzelmeinket, vágyainkat, gondolatainkat, miközben megtartjuk az általános mozgás, az élethelyzet, a fő választás egyértelmű irányát. Ez azt jelenti, hogy az életet tudatosan, teljes felelősséggel, a spirituális irányra összpontosítva és azt mindig a figyelem középpontjában tartva éljük. Képletesen szólva, ez egy törekvés arra, hogy az autót a cél felé vezessük, a kisebb csúszások ellenére is. Természetesen, minél gyakrabban irányítod magad, minél figyelmesebb vagy az utadon (és nem oldalra forgolódva, az oldalsó Esszenciáktól származó gondolatokra és érzelmekre figyelve), annál gyorsabb lesz a mozgásod (szellemi fejlődésed) sebessége.

Anasztázia: Ez egy jó példa. Ha ilyen módon gondolkodtok, mert a legtöbb ember öntudatlanul éli az életét a szellemi síkon, az oldalsó Esszenciáktól származó gondolatokra figyelve. Apró világi és anyagi célokat tűznek ki maguk elé, mint például, a megtakarítás, a lopás, a vásárlás, az időbeli fontosságuk érvényesítése a családban, a munkahelyen, a társadalomban és így tovább. Képletesen szólva, körbe-körbe járnak az autójukkal, és haszontalanul égetik el a benzint (az életenergiát).

Rigden: Egyszerűen, csak a saját maguk által választott életet élik, lényegében azt a korlátozott, üres életet, amit az Arhonok rendszere rendezett be számukra: reggeltől estig «robottá» lenni, korlátozott tudattal, szűk érdeklődési körrel és világi gondokkal. De ezek mind olyan konvenciók, amelyeket eléggé reklámoztak a világban ahhoz, hogy az emberek

higgyenek bennük, és dolgozzanak ennek a fiktív rendszernek — az Állati elme egyik programjának — a szolgálatában. A valóságban az ember beleláncolja magát ebbe a háromdimenziós világba, mert könnyebb számára az anyagi értékek e rendszerének rabszolgájává lenni, mint a szellemi munkájával elnyerni az igazi Szabadságot, a személyes belépőt az Örökkévalóságba. Az ember élete a saját kezében van, az ő választási jogában, az ő vágyában, hogy fejlessze magát és dolgozzon önmagán.

Anasztázia: Igen, különösen az információs technológia korában az emberek mindenféle információhoz hozzáférnek a különböző népek spirituális örökségéről. Aki keres, az mindig talál.

Rigden: A középkori tudós, Omar Khayyam, mint olyan ember, aki a fizikától és a matematikától kezdve a filozófián át a szakrális ismeretekig sokféle tudással rendelkezett, a következő sorokat írta:

«Négy erő kényszerít minket szenvedni,
Étkezni, aludni — vágyat belénk ültetni.
De hiányzik belőlünk az egész, az eredendőhöz való.
A nemlétbe térünk vissza ismét».

Anasztázia: Omar Khayyam tudott az ember négy Esszenciájáról?!

Rigden (mosolyogva)**:** És mit szólsz ehhez a rubájához?

A *négy elem* szülötte,
hallgasd a hírt,
A titkos világból, ahol nincs hízelgés!
Állat és ember vagy, gonosz szellem és angyal vagy te;
Minden, aminek látszol,
együtt van benned elrejtve.

Vagy Omar Khayyam egy ilyen verse:

Ha a boldogság gyökeréből nő *a diadal örök ága*,
Ha a test élete szűkös ruhává vált számodra,
Ne bízz a testi, vándorsátorodban,
Mert nem olyan erősek azok
a *négy* ősi cölöpök, amelyek tartják.

Anasztázia: A boldogság gyökeréből nő az örök ág? Vajon ez egy allegorikus összehasonlítás a napfonatban lévő «Lótuszvirággal»?! A sátor piramis alakú szerkezetre utal. A négy ősi cölöp, mint kiderült, a négy Esszenciát jelzi. Ezen kívül alapvető mitológiai képeiket is megadjuk: a fenevad a Jobb esszencia, az ember a Hátsó esszenciája emberi múlttal, a gonosz szellem a Bal esszencia, az angyal pedig az Elülső esszencia. Elképesztő! Talán, ha nem tudnék az Esszenciákról, akkor is az anyagi fogalmakkal társítanám ezeket a szavakat. Az emberek, mint kiderült, még a felét sem látják annak a tudásnak, ami Omar Khayyam verseiben tükröződik.

Rigden: Egyszerűen nem foglalkoznak a mélyebb tanulás folyamatával, hogy elsajátítsák a tudás kulcsát... Hogy folytassuk az ember szerkezetéről való beszélgetést, mint már említettem, a világ népeinek kulturális, misztikus-vallási hagyományaiban, mítoszaiban, legendáiban számos utalás található az ember négy alapvető Esszenciájáról, amelyeknek egyetlen központja van — a Lélek.

Anasztázia: Emlékszem, egyszer mesélt nekünk az ókori egyiptomiak öt eleméről, amelyek az emberi lényt alkotják: Ah, Ba, Ka, Hat, Hu. Ezt a tudást a Szenszei IV. könyvben rögzítettem. Elképesztő, hogy az emberek hogyan reagáltak erre az információra, ahogy én is tettem annak idején. Mintha valami újat

fedeztek volna fel. Annak ellenére, hogy napjainkig vannak erre vonatkozó ókori utalások, sok olvasó nem vette figyelembe a lélek fogalmát ebben a kontextusban. Olyan érzés, mintha a tudás ott van, de a kulcs elveszett volna az idők során. És az Ön magyarázatai éppen most adták meg az embereknek ezt az értékes kulcsot, hogy ne csak önmagukat és a körülöttük lévő világban zajló dolgokat értsék meg, hanem az emberiség ősi kincstáraiból származó titkos tudást is. Szóval, az embereket is megérthetjük: amit ma a lélekről szóló alternatív tudásként mutatnak be nekik, az az egyik vagy másik hagyományos vallás tanításai mellett többnyire a nyugati filozófia könyvei, ahol sok mindent az emberi elméből írnak, ahogyan azt már világosan értem.

Rigden: Mit lehet tenni, az emberek hajlamosak bonyolítani az egyszerű dolgokat…

Anasztázia: Így van.... Még akkor sem nehéz valakinek, aki globálisan érti, miről van szó, lesöpörni a felesleges idő héját, és megérteni a lényeget, persze csak akkor, ha rendelkezik az ősi Tudással. A társadalom egyszerűen elvesztette az eredeti információkat. Ebből van minden baj. Az Ön értesülései sok szempontból tisztázzák az őstudás alapvető lényegét. Azt hiszem, több mint «csak érdekes» a modern ember számára, hogy megismerjék önmagukat, az Esszenciájukat, a Lelküket, azt a fontosságot, amelyet az emberek minden időben tulajdonítottak ennek az információnak.

Rigden: Manapság, valóban ezt az információt, sajnos, bonyolítják és álcázzák a külső rítusok, szertartások, a négy elemre, a négy kardinális pontra való hivatkozás, mitikus szellemekre, az emberhez kapcsolódó állatias segítők képeire,

akiknek tulajdonságai pontosan ezeknek az emberi Esszenciáknak a tudásából fakadnak.

Az Esszenciákról szóló szakrális tudás számos északi, európai, szibériai, ázsiai, dél- és észak-amerikai, valamint afrikai ősi nép *titkos szimbólumaiban* rejtőzik. Lényegesebben azok ismerték őket, akik ennek vagy annak a népnek a szentséges, spirituális tudását őrizték, és rendelkeztek a láthatatlan világ megismerésének technikáival: sámánok, mágusok, vallási papok és így tovább. Például, a sámáni mitológiában (az észak-ázsiai népek sámánizmusa, beleértve a burjátokat, altájiakat, mongolokat), amely szorosan összefonódik a rituális szertartásos gyakorlattal, a következő elképzelések maradtak fenn. Például, a sámán látomása egy kétértelmű természetű lényként: félig ember és félig madár, vagy egy jávorszarvas, medve és iszubraszarvas alakú lény. A sámán zoomorfikus hasonmásaira is vannak utalások, amelyek közül a legfontosabbat «maty-zvere» (anya-állatnak), azaz a vadállatok anyjának nevezik.

Anasztázia: «Maty-zvere»? Vajon honnan származik ez a név?

Rigden: Először is, az Észak-Szibériai népek (például a Podkamennaja Tunguszka, az Urál, az Ob folyó és a Jenyiszej medencéjében élő evenkik) mitológiája szerint a Világegyetemet női kezdetűnek, a Világ Nagy Anyjának, minden élet ősanyjának, a Világegyetem Úrnőjének és az állatok Anyjának ábrázolják. Úgy vélték, hogy a fehér sámánok a felső égi világba vezető asztrális utazásuk során «a világegyetem összes világának útjait» bejárták, hogy mágikus erejük teljességét megszerezzék, de annak nagy részét csak az *égi úrnőktől* kapták. Így, fel voltak ruházva a *magasból jövő teremtő erővel*, vagy a mi szavainkkal

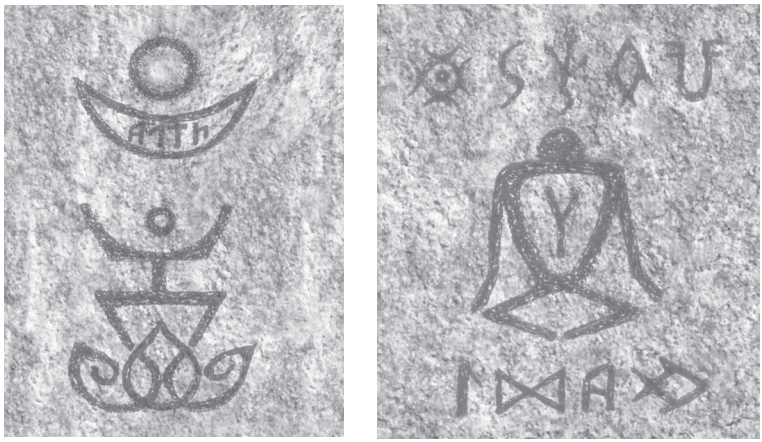

7. ábra. ***Sziklarajzok az Altáj-hegységből***
(Kos-Agacs körzet, Altáj Köztársaság, Oroszország).

szólva, az *Allat* erejével, amelyet az *égi világ Úrnője* adott nekik.

Másodszor, korábban a láthatatlan világ szakrális ismereteivel főként a nők rendelkeztek, mivel természetüknél fogva finomabb és intuitívabb érzékkel rendelkeznek a láthatatlan világot illetően. A teremtés és az új élet születésének szentsége a nőhöz kapcsolódott. Más szóval, az ősi időkben a szellemi szakrális tudást elsősorban a sámánnők, nem pedig a sámánok őrizték meg és adták tovább az egymást követő generációknak. A későbbiekben pedig, a nőket erősebbnek tartották a tudatállapot-változtatás sámáni gyakorlatainak birtokában, mint a férfiakat. A kutatók számos ősi női temetkezést találtak különböző vallási tárgyakkal együtt, amelyeket keresztek, titokzatos szimbólumok, díszes amulettek és különleges rituális tárgyak díszítettek. Számos ősi kőrajz és szobor ismert, amelyeken laza hajú, homlokukon «harmadik szemmel» és bizonyos

szakrális tudásra utaló jelekkel rendelkező lányok láthatóak. Vegyük, például a négyezer évvel ezelőtti oroszországi felfedezéseket, például Szibériában, a Jenyiszej, a Léna és az Angara folyók partján, vagy a Föld legmélyebb tavának, az ősi Bajkál-tó szikláinak piktogramjait.

Harmadszor, az emberi Lelket, amely a magasabb világokhoz kapcsolódott, általában *«anyainak»* nevezték. Ugyanezek az északi népek, például a jakutok, még mindig érdekes utalásokkal rendelkeznek. Az ősi időkben őseik úgy hitték, hogy ahhoz, hogy az ember normálisan éljen és gondolkodjon, a születéskor kapott lélek-kut összetevőinek jelen kell lenniük benne: anyai lélek (ije-kut), élet- és pszichikai erő (szür), földi lélek (buor-kut), légi lélek (szalgyn-kut). Úgy tartják, hogy az ember halála után az anyai lélek és a pszichikai erő (szür) visszatér teremtőjükhöz, a földi lélek hamuval együtt a földre kerül, a légies lélek pedig feloldódik a levegőben. A sámánoknál minden ilyen lélek különleges nevelést és különleges megtestesülést kap.

Anasztázia: Ez csodálatos. Kár, hogy kevesen foglalkoznak a világ kis népeinek régészeti és néprajzi tanulmányaival. És mint kiderült, ugyanazzal a tudással rendelkeznek, amelyet a ma népszerűsített vallások és modern hiedelmek is megőriztek. Az északoroszországi népekről beszélt, és eszembe jutott, hogy egyszer a kutatómunkáiban érdekes információkat találtam róluk. A jakutok például, különlegesen viszonyultak bizonyos állatokhoz, amelyek imádata a *haldokló* és *feltámadó* állat eszméjéhez kapcsolódott. Ez utóbbit az északi népek szent medveként vagy bálnaként tisztelték. Úgy tartották, hogy a Tudás istene Bilgä Haan a *hetedik égben* lakik. Emellett létezett egy jakut rituálé, a «gyermeki lélek fészkének

készítése», azaz egy speciális *nyolcágú* fán egy különleges fészket építettek a gyermek leendő lelkének. A sámáni mitológiában volt a világ tojásból való teremtésének motívuma, a Lélek madárként való elképzelése, az ember halált követő sorsa, az Isten ajándéka kut-szür, amelyet említett, és amely meghatározza az ember egész életútját, és sok más dolog a Tudásból, amit már megismertem, hála Önnek. És ami a legfigyelemreméltóbb, hogy fontos szerepet tulajdonítottak a *jelrendszernek* a ruhákon, ékszereken, varázstárgyakon megjelenő különleges díszek formájában. Ez a titkos tudás része volt, ahogyan a világ más népeinél is. Ami pedig a négy Esszenciát illeti, mint mondta, a jakutoknak is volt egy elképzelésük a sámán segítő szellemeiről.

Rigden: Nos, nemcsak a jakutok, hanem más népek is hivatkoznak erre. Különösen, hogy a sámánnak segítő szellemek állnak rendelkezésére, amelyekre ugyanezekben a rituális énekekben «erő», «kíséret», «hadsereg» néven hivatkoznak. Ezek gyakran állatok, halak, madarak vagy szellemek alakjában jelennek meg, akik egy másik világba utaznak, hogy ott valamilyen cselekvést hajtsanak végre: tárgyaljanak más szellemekkel, varázsoljanak, párbajba szálljanak a betegségek szellemeivel, jósoljanak, megkapják a keresett tárgyat stb. A négy Esszenciáról szóló tudás szimbolikus sémákban is megtalálható, például a sámáni ruházat elemeiben, amelyek alapján, képletesen szólva, mint a katonai egyenruhák attribútumai alapján, meghatározható a sámán «rangja», «asztrális hőstetteinek» mértéke és hasonlók.

Az Urál előterében, például a permi sámánok rituális ruházatának elemein és «képein» a leggyakoribb kompozíciós sémák a következők: madarak (Elülső

esszencia), gyíkok (Hátsó esszencia), két közel azonos természetű mitikus lény (Oldalsó esszencia), középen pedig maga a sámán. A gyík testére néha hét halat rajzoltak, ezzel is hangsúlyozva többek között a vízzel és a dimenziókkal, valamint a megszerzett információk emlékezetével való kapcsolatot. Figyelemre méltó, hogy a gyíkon állva csak felnőtteket, vagyis olyanokat ábrázoltak, akiknek már volt múltjuk. A sámán két oldalán általában két mitikus lényt helyeztek el. Egyes esetekben a Jobb és Bal oldali esszenciát egyértelműen az Állati kezdetet jelző hagyományos elemek segítségével — *kettéágazó patákkal jelezték (sokkal később az oldalsó Esszenciákat két* állatként *vagy emberként kezdték ábrázolni, fejszével, késsel, nyíllal, vagy fegyverrel a kezükben)*. Más esetekben, közvetlenül ellentétes funkciójú megjelölések voltak — a világ égi urai — a női test és a jávorszarvas (egy tisztelt szent állat) elemeinek kombinálásával. Úgy hitték, hogy erejük képes a sámánt más dimenziókba, köztük magasabb dimenziókba is eljuttatni. Néha az Allat szimbólumot szarvakkal felfelé fordított félhold alakban helyezték el ezeken a képeken, mivel úgy vélték, hogy a sámán így tovább növeli erejét. Később, mivel a két oldalsó Esszenciákat, úgymond földi célokra kívánták alárendelni a hatalmuknak, ezek a fogalmak keveredni kezdtek, ami nyomon követhető a különböző régészeti leleteken található képeken.

Az öt emberi elemről hasonló beszámolók találhatók a világ más részein is. Ezek különböző vallásokban és hiedelmekben találhatók meg. Még egy olyan szinkretikus (a görög synkresis — összeolvadás, synkretismos — egyesítés szóból; ebben az esetben a különböző vallások egyetlen rendszerré való egyesítését jelenti) vallásban is, mint a vudu. Ezt a vallást a tömegmédiának köszönhetően ma már világszerte egyoldalúan, ráadásul negatív módon propagálják,

8. ábra. ***Perm-pecsorai sámánok plakettje.***

így képviselőinek többsége a fekete mágusokkal és varázslókkal kerül összefüggésbe. A vudu Haitin (az Észak- és Dél-Amerikát elválasztó Karib-tengeren) egy olyan népességtől érkezett, amelynek ősei nyugat-afrikai törzsekből származnak, akiket rabszolgaként hoztak oda. A haitiak szerint, tehát, az emberi szellem felépítése öt összetevőből áll. Nevezetesen: A fizikai test (ez a Jobb esszencia tudásának visszhangja); a test szelleme, amelyet egy Damballa nevű nagy Kígyó adományozott (ez a Bal esszencia tudásának értelmezett visszhangja); a különleges csatorna, amely összeköti az embert az égi csillagával (ez a Hátsó esszencia tudásának visszhangja); «A Nagy Jóságos Angyal», amely az ő értelmezésükben az életerőt jelöli (ez az Elülső esszencia ismeretének visszhangja); a «Kis Jóságos Angyal» (a Lélek; ez az Emberi Központ ismeretének visszhangja). És ezt a két «angyalt» tartják az ember számára a legfontosabb részeknek,

és a hívők ezekért aggódnak a leginkább. Ezeknek az embereknek még egy átlagos halál sem olyan szörnyű, mint a perspektíva, hogy a fekete mágusok cselekedetei miatt örökre elveszítik a lelküket, vagy vándorló szellemmé, vagy tehetetlen zombivá válnak, akik egy varázsló parancsait hajtják végre. Hiszen, hitük szerint, ha egy varázslónak sikerül elfognia egy «Nagy Jóságos Angyalt», megfosztja az embert az életerejétől, és az ember elhal. Ez egyébként a Kanduk korábbi ismereteinek visszhangja.

A vudu vallásnak is vannak hagyományos afrikai istenalakjai, mint például Legba. Ő a Kelet és a Nap megszemélyesítője, akit közvetítőnek tartanak a halandók és a szellemvilág között, valamint az alvilág Kapuőrének, aki lehetővé teszi az emberek és a szellemek közötti kommunikációt. Egyik neve a Keresztutak Mestere. A dahomeyi mitológia szerint, Legba, a már említett istenek pantheonja fejének, Mavu-Lisának a *hetedik* fia.

Anasztázia: Ez az, amikor a 72 dimenzióról, a spirálról, a dahomeyi mitológiai kígyóról, Aido-Hwedóról beszélt, aki ezt az istent (Mavu-Lisa) szolgálóként hordozta a szájában a világ teremtése folyamán?

Rigden: Igen. A mítosz megemlíti, hogy egyedül Legba ismeri Mavu nyelvét és a testvérei nyelvét, akik mindegyike különleges nyelvet kapott a legfőbb istentől. Legba tájékoztatja Mavut mindenről, ami *hat* testvérének «birodalmában» történik.

Anasztázia: Más szóval, ez utal a hat dimenzióra, a dimenziók közötti kölcsönhatásban lévő információs struktúrákra, a négy Esszencia munkájának teljességére a magasabb dimenziók ember általi megismerése során?

Rigden: Pontosan így van. Amikor az adott vallás valamelyik istenének megidézésével járó rituálét vagy szertartást végeztek, a vezető liszttel vagy gabonával a földre rajzolta annak az istennek az egyéni szimbólumát (veve), akinek a megidézése történt. Ezért maradtak fenn napjainkig is olyan szimbólumok, amelyek a tudást rögzítik, többek között a négy Esszenciáról szólót is, bár a vallás modern tisztelői ezt a maguk módján értelmezik.

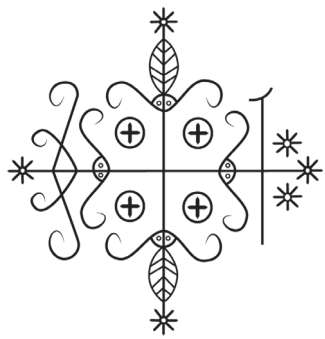

9. ábra. ***A «Legba» szimbólum sémája.***

Sajnos, a hangsúly már régóta nem a szellemi, hanem a fogyasztói hozzáálláson van az ilyen Tudással kapcsolatban. Ez nemcsak erre a vallásra, hanem más vallásokra is vonatkozik. Képletesen szólva, egykor az embereknek adtak egy botot a (Tudást), hogy az ember erre támaszkodva elérje a spirituális önfejlődésének csúcsát. De önmagán szellemileg dolgozni, önmagát megváltoztatni sokkal nehezebb, mint az elmének az anyagi világ hízelgő illúzióival kedveskedni. Az emberek lustasága és tétlen elméje ezt a botot kézzelfogható eszközzé változtatta, hogy ideiglenes lakhelyet teremtsenek maguknak, az Örökkévalóságba vezető utat felcserélve egy «botláskővel», amelynek lényege a por. Más szóval, az emberek önző módon megpróbálták átformálni az

ősi Tudást a saját ideiglenes szükségleteikhez, nem törődve azokkal, akik majd utánuk jönnek. És mégis, annak köszönhetően, hogy egykoron ez a Tudás elterjedt az ősi világ különböző kontinenseken élő népei között, ma a Föld különböző részein megtalálhatók a visszhangjai.

Például, az észak-amerikai navahó indiánok olyan rituálékban, mint a «Szent Út» szertartás, bizonyos szent szimbolikus képeket használnak, amelyek finom színes homokból állnak, és amelyeket a rituálé végén lemossák. Amikor lesz rá lehetőséged, nézd meg a «Forgó rönkök» homokfestményt, amelyet az «Éjszakai út» szakrális énekléséhez készítettek.

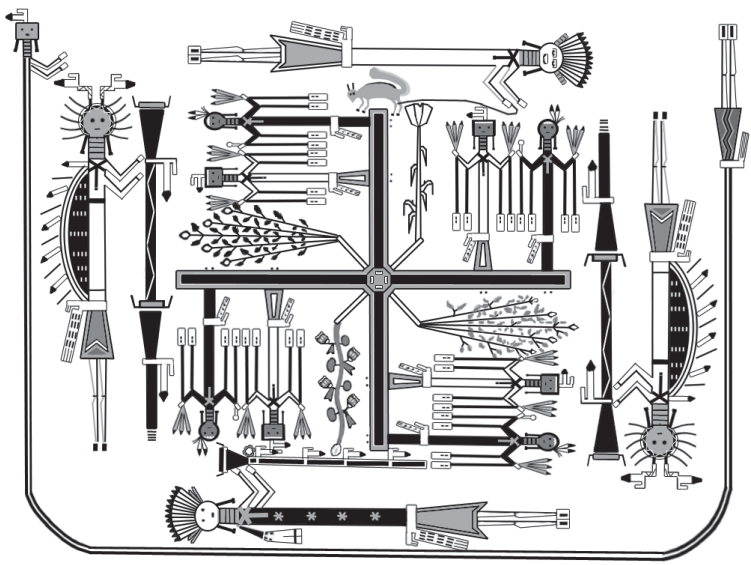

10. ábra. ***«Forgó rönkök»***
(navahó törzs szent ábrázolása).

Ezen a képen láthatod a Központot és a helyes szvasztikát (Allat mozgása a terjeszkedés felé), valamint négy

pár női és férfi szellemet (yei), figyeld meg a kezük helyzetét. A navahók hite szerint a legfőbb yeikhoz hat férfi és hat női istenséget tartozik, és hagyományosan összesen tizennégy fajt különböztetnek meg. Úgy tartják, hogy mindannyian az Ősi Teremtés idejének eseményeihez kapcsolódnak. Ezen kívül, a «Forgó rönkök» képén a négy Esszencia szimbolikus ábrázolása is megjelenik, ahol az oldalsó Esszenciák őrző Szellemekként, a Hátsó esszencia négy egyforma jelekkel (amelyek az időt — a negyedik dimenziót — jelzik) a múltként van ábrázolva. Az Elülső esszencia a fő yei formájában jelenik meg egy mókustáskával — a Beszélő Fehér Isten (Csendes Beszélő), aki védi az embereket. Őt a Kelettel, a hajnallal és a gabonákkal társították. A képet félkörívben keretezi a fő női yei, a szivárvány Őrző Istennő, aki magába foglalja a többi yeit, és az égi-földi utat szimbolizálja. Ez az Allat stilizált szimbóluma.

Anasztázia: Összetett kép, a történetéből ítélve. Úgy tűnik, hogy ez magába foglalja az ember és a Világegyetem ismeretét is.

Rigden: Teljesen helyes. A négy Esszencia említése a Középpel — a Lélekkel — megtalálható Ázsiában, különösen az ókori kínai mitológiában. Az «U di» gyűjtőfogalom öt mitológiai szereplőt jelöl, akik mindegyike saját segítőkkel rendelkezik. Ezt a kifejezést az ókori kínaiak az «öt elem absztrakt szellemeinek» megnevezésére használták. Az «U di» a Zhou li (Zhou Rítusok könyve) című ősi könyvben szerepel. Különböző ősi szerzők-filozófusok a maguk módján fejtették meg a «U di» fogalmát: egyesek azt írták, hogy «öt istenség», mások «öt császár», megint mások «öt legnagyobb». Mindenesetre ezt a fogalmat az öt irány (a világ négy oldala és a középpont) szimbólumával tették egyenlővé.

Ezek a szimbólumok olyan fontos szerepet játszottak az ókori Kína rituális hagyományában, hogy képeik gyakorlatilag mindenütt jelen voltak: emblémákon, zászlókon, művészeti és építészeti alkotásokon (beleértve a sírdomborműveket is). És különleges sorrendben helyezkedtek el, amely ehhez vagy ahhoz a rituáléhoz kapcsolódott. Például a zászlókat, amelyek mindegyikét az «öt irány» egyik szimbólumával jelölték, a sereg vonulásakor meghatározott sorrendben vitték. Elöl, az Elülső eszenciá szimbólumaként, a Zhu-nyao («vörös madár») képével ellátott zászlót vitték, amely a dél szimbóluma, amit a kínaiak a legtiszteltebb égtájnak tartottak. Hátul, a Hátsó eszenciá szimbólumaként, a Xuan-wu (kígyóval átfont teknős) képével ellátott zászlót vitték, amely az észak szimbóluma. Bal oldalon, a Bal eszenciá szimbólumaként, a Qing-long («zöld sárkány») képével ellátott zászlót vitték, amely a kelet szimbóluma. Jobb oldalon, a Jobb esszencia szimbólumaként, a Bai-hu («fehér tigris») képével ellátott zászlót vitték, amely a nyugat szimbóluma. Azonban egy hozzáértő embernek elég megvizsgálnia ezeknek a gyűjtőfogalmaknak a jellemzőit, hogy megértse, miről is van szó valójában, figyelembe véve az adott nép világnézetének sajátosságait.

Anasztázia: Valóban, aki ezeket a hagyományokat kialakította, nyilvánvalóan többet tudott a láthatatlan világról... Igen, és van néhány ismerős fogalom... Azt mondta, hogy a «U di» fogalmát a világ öt irányának, az öt istenségnek a szimbólumával hozták összefüggésbe. És az ötödik uralkodó, ennek a négy iránynak, négy istenségnek a központja esetleg nem a Huang-di («sárga uralkodó») lenne?

Rigden: Teljesen helyes, Huang-di, vagy a Hán-shu-niu («a rudat elnyelő») nevű szellem. Szellemének

megtestesülése a cilin egyszarvú — a középpont szimbóluma.

Anasztázia: Voltaképpen, ez a Lélek — az ember láthatatlan szerkezetének központja — megjelölésének prototípusa, és az Elülső esszenciájával (amelyet az egyszarvú szimbolizál) való kapcsolatának jele.

Rigden: Nézzük meg közelebbről e karakterek jellemzőit. Huang-di nemcsak «sárga uralkodót» jelent, hanem «ragyogó (fényt sugárzó) uralkodót» is. Ezt a központi szimbólumot valójában a legfőbb égi istenségnek tartották. Négyszeműnek, négyarcúnak ábrázolták. Ez a hagyomány az ősi kínai sámánoktól ered, akik a szent rituálék során négyszemű maszkot viseltek. Miért használták a négyszemű szimbólumot? Először is azért, mert ez a négy Esszencia hagyományos ábrázolása volt. Másodszor, mert bizonyos meditációs technikákat végezve az ember a látható és láthatatlan világ úgynevezett mindenlátását kapja: egyidejűleg lát mindent, ami körülötte és néha más dimenziókban történik. Ilyen lehetőségek a közönséges emberi látás számára a megszokott háromdimenziós világban elérhetetlenek. De amint az ember megváltoztatja tudatállapotát, a belső látás előtt álló akadályok eltűnnek.

Anasztázia: Igen, ez a látomás lenyűgöző, különösen amikor még csak most kezded megtapasztalni a láthatatlan világot egy ilyen «átfogó szemszögből». Emlékszem, húsz évvel ezelőtt, amikor a srácok és én még csak ismerkedtünk ezekkel a gyakorlatokkal, mennyire megrázott engem személyesen ez az első tapasztalat. Egészen szokatlan volt megfigyelni a folyamatokat és megtapasztalni egy teljesen ismeretlen érzést, egy ilyen belső «vizuális» érzékelést. De még meglepőbb volt az a képesség, hogy átfogó

képet kaptam egy tárgyról, mind a külső, mind a belső szerkezetéről, valamint a kísérő információkról, amelyekkel (az adott tárgy) kapcsolatba került... Egyébként most jutott eszembe, hogy hol hallottam először erről a karakterről, Huang-di-ról. Nemrég, amikor arról mesélt nekünk, hogy az embernek meg kell tanulnia helyesen gondolkodni, megemlítette a «Huang-di nei jing» című ősi orvosi értekezést...

Rigden: Így van... A kínai hagyomány a gyógyítás és az orvostudomány kezdetét, mint tudományt, éppen Huang-di nevéhez köti. Maga az orvosi értekezés, a «Huang-di nei jing» is úgy fordítható, mint «Huang-di könyve a belsőről». Minden külső, fizikai dolog a belsőből születik. Egyébként a legendák szerint Huang-di társának, Cang-czienek (más változatokban (Fu-hszi-nek) tulajdonítják a hieroglifikus írás feltalálását, vagyis a szent írásokat jelek formájában. Érdekesség, hogy ezt a kulturális hőst is négy szemmel ábrázolták az ősi domborműveken, mint a különleges tisztánlátás szimbólumát. A hagyomány szerint azért tudta megalkotni a jeleket, mert behatolt a madarak és állatok nyomainak mélyebb értelmébe. Most emlékezz arra, hogy a sámánok az emberi Esszenciákat «madaraknak és állatoknak» ábrázolták, és hasonlítsd össze ezt az információt azzal, amit már tudsz a jelekről. A jelek misztériumairól még később fogunk beszélni. Egyelőre csak annyit mondok, hogy minden egyes szimbólum meglehetősen kiterjedt információk hordozója. Vannak olyan különleges jelek is, amelyek különleges hatást fejthetnek ki, de ezekről a legtöbb modern ember nem is tud, annak ellenére, hogy ezek a jelek bőségesen jelen vannak a társadalomban. A jelek hatalmas szerepet játszanak, és nem csak a hat dimenzió világában. Bizonyos cselekvések kiváltó okaihoz hasonlíthatók...

Anasztázia: Igen, még az én gyakorlati meditatív tapasztalataim szempontjából is tagadhatatlan tény.

Rigden: De térjünk vissza a négy Esszencia szimbólumainak részletesebb vizsgálatához, valamint az ókori kínai eszmék szent középpontjához. Tehát, a központ szimbóluma náluk egy egyszarvú (cilin) volt. A leírásokban «csodálatos lényként» emlegetik, amely amikor a földön jár, nem tör össze egyetlen fűszálat sem, nem zúz össze egyetlen bogarat sem, képes repülni vagy a vízen járni, mintha a földön lenne, és az emberiség szeretetének, emberségességének megtestesülése, az egység szimbóluma. Egyébként, az ősi szövegek gyakran emlegették az egyszarvút a szarvasokkal együtt, vagy inkább azok sajátos vezetőjeként. Ezek az égi szarvasokról szóló mesék visszhangjai, amelyek más népek sámánisztikus mítoszaiban is szerepeltek. A legendákban különböző leírások találhatók erről a mitikus lényről, ahol testének különböző részeit valamelyik állat testrészéhez hasonlítják. Mindez azonban olyan jellemző, amely a négy alap Esszencia szerkezetére utal, amelybe ez a központ beletartozik. Vannak például, utalások arra, hogy a nyaka olyan, mint egy farkasé, a farka, mint egy bikáé, a patái, mint egy lóé. A farkas a Bal esszencia hagyományos megjelölése, a bika a Jobb esszenciáé. A ló a mitológiai ábrázolásokban gyakran társult az időben és az időn túli mozgással, a dimenziókon, világokon átívelő mozgással, valamilyen isteni lovast vagy kulturális hőst szállító lénnyel. A «ló patái» itt szimbolikusan nemcsak a Hátsó esszencia funkcióira utaltak, hanem az oldalsó Esszenciákra (az Állati kezdet) is, amelyek megfelelő irányításukkal és a munkamód váltásával a más dimenziókkal és világokkal összekötő aktív segítők szerepét töltötték be. Úgy tartották, hogy a cilin a jin és jang erők egyesülése, (ci — a férfi kezdet, lin — a

női kezdet). A taoista hagyományokban említik, hogy a halhatatlanok fehér egyszarvúakon lovagolnak. Mindez a Tudás képletes összehasonlítása, amelyet mítoszokba rejtettek, különösen az ember láthatatlan szerkezetéről, spirituális alkotóelemeiről és a láthatatlan világ megismerésének valós lehetőségeiről szóló Tudás.

Továbbá, az Elülső esszencia rejtett szimbóluma volt az ősi Kínában a déliek ura, Csi-di, akinek megtestesítője a Zhu-nyao (Zhuqiao), ami «vörös madarat» jelent. Őt a csodálatos kínai királymadárhoz, Fenghuanghoz hasonlították, amelyet nyugaton Főnixként ismernek. Ez a csodamadár, a sárkánnyal ellentétben, a nőiesség megtestesítője volt. Az ég urának hírnökeként tekintettek rá, a szél istenségével megszemélyesítve, a természet szoláris (nap) szimbólumával társítva és az emberszeretet megtestesítőjeként. A legenda szerint a «tökéletes emberek keleti birodalmában» él. Megjelenése a béke és a jólét eljövetelének jele volt. A legendák szerint a halhatatlanok ezen a madáron repülnek. Ismétlem, ismerve az Elülső esszencia jellemzőit és a láthatatlan világgal való kapcsolatát, világos, hogy miért ebből a szemszögből íródott le e szimbólum mítosza.

A Hátsó esszencia rejtett szimbóluma az észak ura, Heidi («fekete uralkodó») volt, azaz a Se-guan-ji nevű szellem, ami azt jelenti, hogy «a harmónia és a fény *feljegyzése*». Most emlékezzünk a Hátsó esszencia funkciójára: ez az *információ őrzője*, felelős az «alagúthatásért». Az Észak Ura a víz elemhez kötődött. Érdekes módon Hei Di szellemének megtestesülését egy kígyóval (Xuan-wu) összefonódott teknősnek tartották. Ez a szimbólum tabu volt.

Összességében meg kell jegyezni, hogy a teknős, akárcsak a kígyó, szintén különleges helyet foglal el

a kínai mitológiában. Az Univerzumról és a Földről (mint az anyagi világról) szóló mítoszokhoz kötődik. Úgy tartják, hogy a teknős az egész világegyetemet testesíti meg. A teknős kupolás felső páncéljának alakja a világegyetem ősi kínai képével, a kerek éggel áll összefüggésben, a lapos alsó pajzs (plasztron) pedig a lapos, négyzet alakú Földdel. Más szóval, a kör (az égi világ) és a négyzet (a földi, anyagi világ) szakrális jegyei, amelyeket a régi emberek már ennek az asszociatív képnek a megjelenése előtt is ismertek.

Nem véletlen, hogy a «Xuan-wu» kínaiul «sötét harciasságot» jelent. A lényeg az, hogy a teknős felső páncélját (az égi világ), valamint az alsó lapos pajzsát (a földi világ) páncélossággal társították («wu» jelentése «harciasság»), a xuan színe pedig fekete, vörös árnyalattal. Ez utóbbi a láthatatlan világgal való asszociációként szolgált. Lényegében, a kígyóval összefonódott teknős képe a láthatatlan világban az Allat mennyei erői (a teknőspáncél domború felső pajzsa — carapax) és az anyagi világ erői közötti küzdelmet jelképezte az Állati elme formájában (a teknőspáncél lapos alsó pajzsa — plastron). Mindez egyetlen spirális szerkezetű (a teknős köré tekeredő kígyó gyűrűje) Világegyetemben zajlott le. Nem véletlen, hogy később a kínai mitológiában megjelent egy Xuan-wu — «Sötét Harcos» nevű karakter, akinek megfelelő emblémája volt. Gyakran ábrázolták szép arccal, vállára omló hajjal, fekete köntösben, jadéval díszített övvel, karddal a kezében, mezítláb állva egy kígyóval körbefonódó teknősön. A kép minden egyes eleme valamilyen különleges spirituális tudás szimbólumaként szolgált. Az utóbbi — a szellemi Tudás és a Szellemi világ Akaratának szolgálata — volt az, amit igazi harciassággal testesített meg. A népi hagyományban e Harcos képét istenségként tisztelték, aki kiűzte a gonosz szellemeket.

Anasztázia: Manapság az emberek nem értik az ősi «igazi harciasság» kifejezés valódi jelentését. Pedig az igazi harciasság az ember számára semmiképpen sem az agresszió, a gyűlölet vagy a harag megnyilvánulása a látható világban. Az igazi harciasság — az Állati kezdet vagy Állati elme elleni harcban a Harcos szelleme állhatatosságának megnyilvánulása, ez a láthatatlan világban folyó harc jellemzője, ahogy a legendák mondják, a Fény és a Sötétség közötti harcé.

Rigden: Teljesen igaz. Rossz az a harcos, aki nem fejlődik a harcban... Szóval, vissza a kérdéshez. Az ősi kínai mitológiában a Jobb esszencia rejtett szimbóluma a nyugati Bai-di («fehér uralkodó»), azaz a Zhao-ju nevű szellem, ami annyit jelent, hogy «hívó és taszító»). Ennek a szellemnek a megtestesülése a Bai-hu («fehér tigris»), a mindenféle gonoszra félelmet keltő fenevad, a Nyugat védőszentje. Egyébként, a fehér tigrist (a Jobb esszencia rejtett szimbóluma) és a zöld sárkányt (a Bal esszencia rejtett szimbóluma) a középkori Kínában a daoista templomok kapujára rajzolták, mint Őrzőket. Párban szellemként tisztelték őket, mint az ajtók őrzőit. Tekintettel arra, hogy a Jobb és a Bal esszencia az Állati kezdet az emóciók és gondolatok aktiválójaként is működött, őrzői funkciójuk és az általuk őrzött «ajtó» szakrális jelentőséggel bírt. Ez utóbbi azt jelentette, hogy e két Őrző legyőzése nélkül nem lehetett belépni a szellemi világba.

Végül is, a Bal esszencia rejtett szimbóluma a kelet ura, Cang-di («zöld uralkodó»), azaz a Lin-wei-yan («csodálatos, hatalmas, felfelé tekintő») nevű szellem volt. Ennek a szellemnek a megtestesülése pedig Qing-long («zöld sárkány») volt. A zöld sárkányt, a világ másik három oldalának szimbólumaival

együtt, számos sírdomborművön és síremlékek falain ábrázolják. Érdekes, hogy a varázslatos jellegű és jóakaratú népi festményeken a gazdagság istenének segítőjeként található a zöld sárkány. A sárkányt gazdagságot szórva, és a bőségszarut (egy különleges «kincseket gyűjtő vázát») lángokat kibocsátó csodás gyöngyökkel, valamint arannyal, ezüsttel és korallal töltve ábrázolták. A gazdagság istenét, akit vagy sárkányon vagy tigrisen lovagolva ábrázoltak, különösen a kereskedők tisztelték. A kínai gazdagság istenének állandó attribútuma a népi festményeken általában a pénzzel kapcsolatos sárkány volt. Ismét, ha mindezeket az információkat szembeállítjuk a Bal esszencia jellemzőivel (ravaszság, büszkeség, csalás, titkos hatalomvágy), akkor egy egészen más háttere rajzolódik ki ennek a mondának.

Meg kell jegyezni, hogy az ókori Kínában a zöld sárkány nagyon híres és — ahogy ma mondanánk — széles körben ismert karakter volt. Úgy mutatták be az embereknek, mint a tavasz, a változás, a Kelet szimbólumát. De ez már fogalomcsere, asszociatív összeolvadás egy korábban a törzseknél népszerű, a mitológiában régebbi és jelentősebb, egy madár (és később emberi arc) és egy kígyó vonásait összekötő képpel. Ilyen képet mutat például az ősi kínai mitológiában az archaikus női istenség, az Ősanya *Nü-va* (Nüva; nő, aki lágyan siklik egy másik világba, mint a víz; kapcsolatban áll a földi és az égi világgal).A legendákban minden dolog és ember teremtőjének nevezték. A legendák szerint ő *először a lányt teremtette meg*, amikor a vízben lévő tükörképét nézte, majd utána sok más halandó férfit és nőt. Az utóbbiakat egyesítve arra kényszerítette őket, hogy a saját erejükből folytassák

a vérvonalukat, és rájuk bízta a gyermeknevelés felelősségét. A délkelet-kínai kozmogóniában a teremtő istenség főszerepét szánták neki. Úgy tartották, hogy természetfeletti erővel rendelkezik, és egy nap alatt 70 átalakulást tudott végrehajtani. Ez a 72 dimenzió ismeretének visszhangja, miszerint az istenség a 72. és az 1. dimenzióból teremt, és ezek a változások hatással vannak a többi 70 dimenzióra. A fekete sárkány (amely a gonosz megtestesítője volt) feletti győzelemmel, a kozmikus egyensúly helyreállításával hozták összefüggésbe, amelyet egy katasztrófa zavart meg, amelyben a Föld négy határa összeomlott.

Ezenkívül, ennek a teremtő isteni női megtestesülésnek a kék-zöld szín volt a jellemzője. A különböző mitológiákban a víz elemet és a női kozmikus kezdetet jelképezte. Ez egy különleges szín, amely a szellemi gyakorlatok bizonyos eredményeit jelzi. Később részletesebben leírom. Egyelőre csak arra hívom fel a figyelmet, hogy még a kínaiak hagyományos felfogásában is a színspektrum zöldes-kék része egy egészet alkot, és a «zöld» és a «kék» jelentést egyesítő írásjelekkel jelölik.

Nü-va-t, az Ősanyát gyakran egy hasonló lénnyel, Fu-hszi (Fuhszi) -vel együtt ábrázolták, emberi törzzsel és lábak helyett kígyófarkkal. Ráadásul, a testük összefonódott. Azok az emberek, akik nem rendelkeztek szakrális tudással, ezt az összefonódást házastársi intimitásként értelmezték. Valójában, sok esetben, különösen az ilyen isteni karakterek ősi ábrázolásain, egyértelműen a világról szóló tudás, valamint az emberek által a magasabb szellemi állapot eléréséhez használt meditációs eszközök átadása történt. Szimbolikájuk gyakran kapcsolódott a körhöz és a négyzethez.

11. ábra. ***A világ és az ember ősatyái, Nü-va és Fu-hszi az ősi kínai mitológia szerint***
(kép selymen; Kr. u. VII. század. Turfan. Hszincsiang tartomány; az ereklyét tudósok fedezték fel 1928-ban).

A festmény az Ősanyát, Nü-va-t és a kulturális hőst, Fu-hszi-t ábrázolja. Testük spirálisan összefonódik három és fél fordulatban. A festmény kontextusában ez a szimbólum tükrözi mind a világegyetem spirális szerkezetének ismeretét, mind az emberi tökéletesség egyik szakaszának — a szellemi megvilágosodás állapotának — elérésének meditációs technikáját (a három és fél fordulatban feltekeredett «Kundalini-kígyó» felébredése és emelkedése a gerinc aljától a «Sahasrara» (Korona csakráig). Nü-va és Fu-hszi körül 72 különböző alakú és méretű

«légbuborékot» ábrázolnak, amelyek a Világegyetem 72 dimenzióját jelzik. Ezt különösen hetvenegy kis «buborék» és egy (a 72.), amely a «kígyófarok» között helyezkedik el — belsőleg a legnagyobb és legösszetettebb. Az «ősök» emberi arcai között négy dimenzió található, ami az ember számára alapvető dimenziókat jelzi (háromdimenziós tér és idő, amelyben az emberi Személyiség megszületik és él, meghozva a választását), valamint a négy alapvető emberi Esszencia, amely más dimenziókhoz kapcsolódik. Az istenségek fejei fölött egy kör látható, amelyben egy karmokkal ellátott madárláb van, ami egy kivételesen más környezettel — a mennyei (szellemi) világgal — való kapcsolatot jelzi.

A civilizáció alapítója, a kulturális hős Fu-hszi, akit legendában Nü-va testvérének, majd férjének tartottak, szintén egy madár és egy kígyó jellegzetességeit egyesítette magában. Bár korábban a törzsi eposzok hőseként inkább madár alakban ábrázolták, és keleti istenségként tisztelték. Egyébként a neve azt jelenti, hogy «áldozati állatokra leselkedő». Mint már említettem, Fu-hszire, mint a hieroglifikus írás (jelekkel való írás) korai megalkotójára vonatkozó utalások maradtak fenn. Sokkal később pedig «sárkány alakúnak» kezdték nevezni, és a legendákban a lung-sárkány és a «sárkányalapokkal» hozták összefüggésbe.

Van még egy érdekes pont. Az ősi kínai mitológiát különböző kozmológiai mítoszok jellemezték, többek között a rendezett világ megteremtése, az isteni női kezdetnek (Allat erőknek) köszönhetően. De min van a hangsúly manapság? A modern világ tudja, hogy a kínai mitológia és filozófia a «Yin-Yang» elvén alapul, vagyis a világ kialakulásának mítoszán, amely két kezdet közötti küzdelemként jelenik meg, «egyfelől megzavarva, másfelől helyreállítva a lét legfőbb

harmóniáját». Ahogy a mai filozófusok mondják — «az alternatív tendenciák dinamikus egyensúlyának eszmei elve». Más szóval, a modern világban az új generációk már nem ismerik az eredeti mitológiát, amely a világ szellemi erők általi keletkezését, az isteni női kezdet általi rendezését jelzi. Az «Alapvető» kínai filozófia egyből a világ kettősségének, a két ellentétes kezdet egységének és küzdelme eszméjének kimondásával kezdődik, vagyis az anyagi világ megnyilvánulási szakaszával, az Állati elme erőivel és azok «küzdelmével» a teremtő isteni kezdettel. A kérdés az, hogy miért éppen ezt a mítoszt és ezt az uralkodó elvet terjesztik ma az egész világon? Azt hiszem, intelligens embereknek nem lesz nehéz választ találniuk erre a kérdésre, különösen, ha alapvető tudással rendelkeznek.

Tehát, a mitológiában a Qing-long sárkány megjelenését a világban nem más, mint boldog előjelként mutatták be. A zöld sárkány képeit úgy népszerűsítették, mint amelyek *jó*tékony jelentéssel bírnak és mérhetetlen *földi* gazdagságot hoznak. A hadjáratokban néha még a képmásával ellátott zászlót is a csapatok előtt, illetve a fehér tigris emblémájával ellátott zászlót a csapatok mögött vitték. Ha azonban az ilyen reklám gyökereit nyomon követjük, akkor azok az ősi okkult titkos társasághoz, a «Zöld sárkányhoz» vezetnek, amely ősidők óta létezik Kína területén, és titkos, nem egészen jó cselekedeteket hajt végre szerte a világon.

Anasztázia: Igen, említettem ezt az okkult szervezetet a Szenszei IV című könyvben, amikor kevéssé ismert tényeket mutattam be a II. világháborút kiváltó eseményekről és emberekről. Valójában, ahogy akkoriban nagyon pontosan rámutatott, minden nyilvánvaló azok számára, akik tudják.

Rigden: Mindenképpen. Ha már a hadjáratoknál tartunk. Az ősidők óta az uralkodók (politikusok) és a papok, akik tudtak róla, különleges szimbólumokat, a tömegekben agressziót aktiváló jeleket használtak, és ezeket zászlókon és pajzsokon ábrázolták. És ez nem csak Kínában volt így, hanem más országokban is. Vegyük például, az asszír királyságot, amelyet egyes mai történészek «az első ismert *világállamnak*» neveznek, amely a véren és a hódításon alapult.

Anasztázia: Hát igen, sajnos, a történelmünket még mindig az Arkhónok ideológiájának diktálására írják: a hangsúly nem a világ első közösségein van az emberi civilizáció szellemi vívmányai szempontjából, hanem az első közösségeken, amelyek az agresszión és az idegen földek meghódításán alapultak.

Rigden: Nos, az emberek kezében van a változtatás... Mik voltak tehát az asszír hadsereg harci jelvényei? Alapvetően egy ferde kereszt egy körben, függőleges keresztléccel és két állattal a két oldalán, vagy egy íjász, aki egy nyilat mutat az egyik oldalra. Más szóval, az *oldalsó Esszenciák* aktiválását jelző szimbólumok és jelek!

Anasztázia: Asszír harci jelvények? Tényleg! Róluk olvastam, miután megemlítette Nagy Konstantin monogramját (labarumot), amely a káldeus kozmológiából származó szimbólum. A labarumot az utolsó római császárok katonai zászlóként használták, mielőtt a Római Birodalom nyugati és keleti részre (Bizáncra) szakadt. Már akkoriban is ezeket a zászlókat és lobogókat a csapatok irányításának megkönnyítésére használták. Ha pedig az asszír királyságról beszélünk, minden egyértelmű. Egy bizonyos időszakban Babilónia, ahonnan a káldeusok papi körei származtak, Asszíria része volt, és maguk

az asszírok a babilóniaiak vallásához hasonló vallást vallottak...

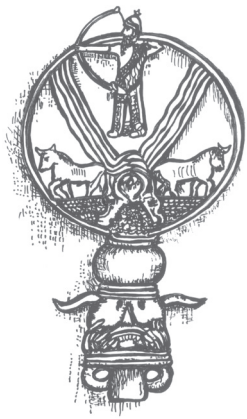

1

2

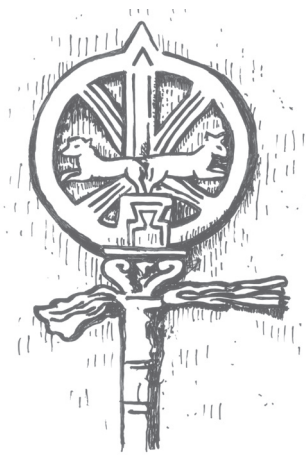

3

4

12. ábra. ***A mellékes Esszenciák aktiválására utaló szimbólumok példái:***

1), 2), 3) — az asszír hadsereg harci jelvényei;

4) Nagy Konstantin monogramja (részlet egy 4. századi márvány szarkofág domborművéből, amelyet római katakombákban találtak).

Igen, meglepő, hogy az emberek nem látják a nyilvánvalót. Valójában, Nagy Konstantin uralkodása alatt és utána ezt az agresszió jelét (Nagy Konstantin monogramját), amelyet az ókortól kezdve a háborúk vívása során használtak, a vallásban is mindenhol használni kezdték. Most a világ számos városában elhelyezték, sok ember látja. Ez hadüzenet nélküli háború! Valaki nyilvánvalóan többet tudott erről a jelről, amikor Konstantin az új államvallás jelképeként a világ akkori legbefolyásosabb államában ezt a jelet szabta ki.

Rigden: Sajnos, ez igaz. Sokan, amikor elmennek egy vallási templomba, annak a felekezetnek a templomába, amelyhez tartoznak, nem igazán veszik észre, hogy milyen jelek és szimbólumok veszik körül őket, és milyen céllal vannak ott elhelyezve. De az ember határozottan érzi a munkájukat az állapota alapján. Már csak azért is, mert senki sem tárja fel előtte e jelek valódi célját, természetes, hogy az ember meg sem próbálja megérteni «kényszeres» lelki állapotát. Az ilyen állapotot természetesnek tartja, mert már sokszor megtapasztalta, amikor ilyen intézményekbe került.

És ha jól megnézzük, gyakran láthatunk különböző jeleket az ilyen helyeken, amelyek aktiválják mind a Szellemi kezdetet az emberben, az Istenre való törekvést, mind pedig az Állati kezdetet a tudatalatti félelmek felébresztésén keresztül. Nagyon gyakran a kultikus-vallásos intézményekben sokkal több olyan jel van, amely negatívan befolyásolja a pszichét, mint olyan jelek, amelyek serkentik az emberben a Szellemi kezdet fejlődését és megerősödését. Miért? Minden a célokról és célkitűzésekről szól, nevezetesen ennek vagy annak a vallásnak a manipulatív technológiáiról — a múlt vallásaiból örökölt és az évszázadok során kidolgozott gyakorlatokról. Az ilyen

technológiákban az első szabály a hívő pszichéjének diszkrét előkészítése, hogy a tudatalattiját úgy befolyásolják, hogy az feltétel nélkül teljesítse a manipulátor burkolt parancsait, de ugyanakkor azt higgye, hogy ezt saját akaratából és vágyából teszi.

Anasztázia: És a jelek — azok éppen a befolyásolásnak azon eszközei, amelyek minden ember tudatalattiját feltétlenül befolyásolják.

Rigden: Teljes mértékben. Az emberek már régóta rendelkeznek ezzel a tudással, nézzük csak meg a paleolitikumból származó rajzokat és jeleket. Sajnos, ma már nem az emberek többsége rendelkezik ezzel az információval, mint a távoli időkben, hanem csak azok, akik a világ népeinek vezetésében a csúcson vannak. De a helyzet korrigálható, ha a többség ezt akarná. Tehát, az egyén pszichéje a tudatalattin keresztül egyértelműen felfogja a jeleknek ezt a hatását, mivel a psziché felépítése a tudatalattira épül. A tudat ebben az esetben alárendelt funkciót tölt be. A jelek pedig, mondjuk úgy, az egyén pszichéjének archetipikus összetevőjére hatnak. Hatásuk az egyén tudattalan szuggesztióra való hajlamán alapszik.

Mi történik, ha az ilyen kultikus-vallásos intézményekben többnyire negatív jelek vannak? Az ember általában akkor megy ilyen intézményekbe, amikor belső igénye van (ha nem vesszük figyelembe az ilyen vagy olyan nemzetre jellemző tömeges vallási ünnepeket vagy eseményeket, amikor az emberek hagyományosan ismerőseikkel és rokonaikkal «társaságban» látogatják a templomokat). Más szóval, amikor szellemi fellendülés van, de a Személyiség nem tudja felfogni, hogy pontosan mi is történik vele. Természetesen, egy ilyen igény intuitíven oda vezet, ahol az ember választ vár a belső kérdéseire, így az

ilyen intézményekben járva nyitott a párbeszédre, azaz már bizonyos fokú bizalommal van a vallás alkalmazottai iránt.

Ha az ember belépne egy olyan kultikus intézménybe, ahol a legtöbb jel pozitív, a Szellemi kezdettől eredő mély érzések észlelését erősítő, az még jobban inspirálná, növelné a Szeretet, az Isten iránti hála érzését, a félelemnélküliség állapotát, a tudat kitágult állapotát, a világ mindenre kiterjedő érzékelését hozná létre benne. Érted a különbséget? Az ember nem fanatizmust, nem heves emociókat élne át «halleluja» kiáltásokkal a tömeghisztéria rohamaiban, amit a tömeg hatalmas vágya vált ki, hogy megmentse a testét és örökké benne éljen (egyébként az ilyen Állati kezdetből eredő emociók után az ember, ha egyedül marad önmagával, általában sivárságot érez). És éppen a mély érzések ébredésének teljességét érezné, amelyek tudatosságot, szellemi erőhullámot adnak, és feltöltik őt azzal a vággyal, hogy a Lelke, nem pedig a teste megmentése érdekében teremtsen. Ez egy példa arra, hogy milyennek kellene most lennie, ha az emberi társadalom fejlődésének valóban lenne egy szellemi iránya. De vedd észre, hogy a világban minden pont ellenkezőleg történik. Hogy miért? Mert minden vallás, mint a tömegek irányítását szolgáló intézmény létrehozásának alapja a hatalom és a manipuláció, amelyet az emberek «lelki gondoskodásának» álcáznak. Ezért van az, hogy az ilyen szektás-vallásos intézményekben még ma is a legtöbb esetben sokkal több a negatív működési jel, mint a pozitív.

Amikor ilyen intézményekben többnyire negatív jeleket helyeznek el, akkor azok egyszerűen átirányítják az embernek ezt a szellemi fellendülését, feltételesen szólva, mint a már említett prizmán keresztül, abba az irányba, hogy tudatalatti félelmeket és anyagi

vágyakat ébresszenek fel benne, aktiválva egyik vagy másik oldalsó és hátsó Esszenciát. Ezek a jelek egyensúlytalanságot teremtenek a pszichében, beszűkítik a tudatot, és a félelem, a reménytelenség és a szolgalelkű viselkedés állapotát nyomják az egyénre. Ebben az állapotban minden információt hittel érzékel. Az ilyen helyeken található kis számú pozitív jelek serkentik az emberben a jövőre vonatkozó reményt, az élet iránti vágyat. A vallási intézményekben általában a jelek ilyen kombinációjának standard formulája, amely felkészíti az embert a későbbi szóbeli szuggesztióra az adott vallás alkalmazottai részéről.

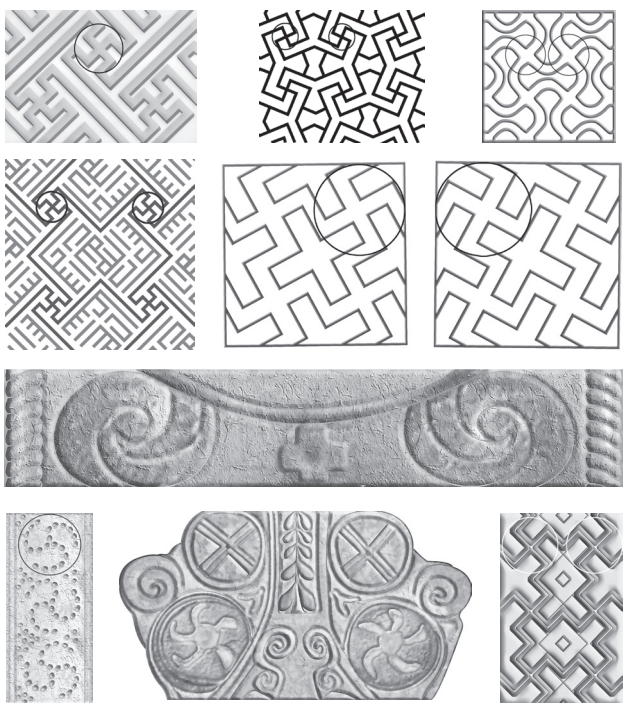

13. ábra. ***Horogkereszt szimbólumok (egyenes és fordított) mintái különböző vallási intézmények bel- és külterében.***

Az ilyen hallgatólagos, előzetes jelek általi feldolgozás eredményeként, amely megerősíti a későbbi szóbeli szuggesztiót, a hívek, beleértve a látszólag felnőtt, intelligens, felsőfokú végzettséggel és tudományos fokozattal rendelkező embereket is, olyan hiszékenyekké válnak, mint a gyerekek. Készek meghallgatni a vallásos ruhába öltözött emberek bármilyen meséjét, anélkül, hogy behatolnának a lényegbe: hol az Állati elme szuggesztiói, hol pedig valóban szemcséket adnak, amelyek serkentik a szellemi növekedésüket.

Anasztázia: Igen, egy ilyen «reménytelenség» állapotában, egy «fuldokló» pánikjában az ember minden eléje tett szalmaszálba belekapaszkodik... Tehát, először félelmet idéznek elő az egyénben, majd a manipulátor bemutatja a módját, hogyan lehet megszabadulni ettől a félelemtől, méghozzá kedvező fényben.

Rigden: Igen. Képletesen hasonlíthatjuk ahhoz, amikor egy személyt egy cellába zárnak, és fenyegetésekkel és verésekkel a pszichés összeomlás állapotába juttatják. Aztán egy cellatársat küldenek hozzá, aki megígéri, hogy kiszabadítja őt ebből a fogságból, mert ő tudja, hogyan. Természetesen, az ember bizalmas lesz hozzá, hisz abban, hogy megszabadítja őt a szenvedéstől, elkezd tisztelettel és megbecsüléssel bánni új «barátjával», hiszen reményt ad neki, pontosabban azt az illúziót támogatja benne, hogy hamarosan kiszabadul. De vegyük észre, hogy a cellatárs csak ígérget, de semmit sem tesz azért, hogy valóban megszabadítsa az embert, hiszen ő maga is alázatos «rabszolga», aki csak a munkáját végzi.

Így, a vallásban is a szolgák olyanok, mint a «cellatársak», akik maguk is messze vannak a szabadságtól. De ők, a vallásukat propagálva, általában azt állítják,

hogy az embernek nincs esélye az üdvösségre, hacsak nem tanításaik híve, aki köteles betartani minden szabályukat és szertartásukat (hogy «örökös szponzor», politikai választópolgár legyen és teljesítse papjaik akaratát). Az ilyen vallásos «cellatárs» üdvösségére vonatkozó ígéreteit meghallgató ember végül is kész teljesíteni minden *kérését*, «kötelességének», «kívánságának», «tudatos részvételének» tekintve azt. Ez a manipulációs mechanizmus mindaddig hatékony, amíg az emberi tudat elől rejtve van. Hiszen a manipulátor soha nem fogja beismerni tetteit. És ha ez századok óta egy jól bevált rendszer, akkor gyakran ennek vagy annak a vallásnak a szolgái sem veszik észre, hogy mit tesznek és kit szolgálnak valójában.

Anasztázia: Általában véve, a vallási papok rejtett manipulációja, akik azt a célt követik, hogy minél több embert igázzanak le a hatalmuk alá, abban áll, hogy először megfelelő körülményeket és félelemforrást teremtenek egy személy számára, majd közvetítőként lépnek fel a személy belső konfliktusának ideiglenes megoldása érdekében, amely ennek eredményeként természetesen számukra kedvező formában keletkezik. Minél érthetetlenebb egy személy számára, minél kevésbé van tudatában annak, ami vele történik, annál nagyobb félelmet ébreszt benne ez az *érthetetlenség*. Ráadásul, ez a folyamat erősíti és hurkolja a Személyiség figyelmét. A papok számára minél több félelmet keltenek az ideológiájuk által rabszolgasorba taszított népekben, annál erősebb a hatalmuk, és annál nagyobb az ugyanezen népek által támogatott tekintélyük.

Rigden: Igen, az emberi érzésekkel való manipulációról van szó, mégpedig az Állati elme javára. Az ilyen jelek, amelyek negatívan hatnak a pszichére (például az agresszív visszafordított szvasztika jele), az ilyen

istentiszteleti helyeken általában a gyülekezők szeme előtt vannak. Azonban úgy vannak elhelyezve, hogy nem vonják magukra a figyelmet, ha nem tudunk róluk. Beíródhatnak a kültéri berendezési tárgyak mintázatába és díszítésébe, a falak, padlók templomi festésébe, a faragványok, díszlécek elemeibe, a papság tárgyaira és ruházatára is alkalmazva és így tovább.

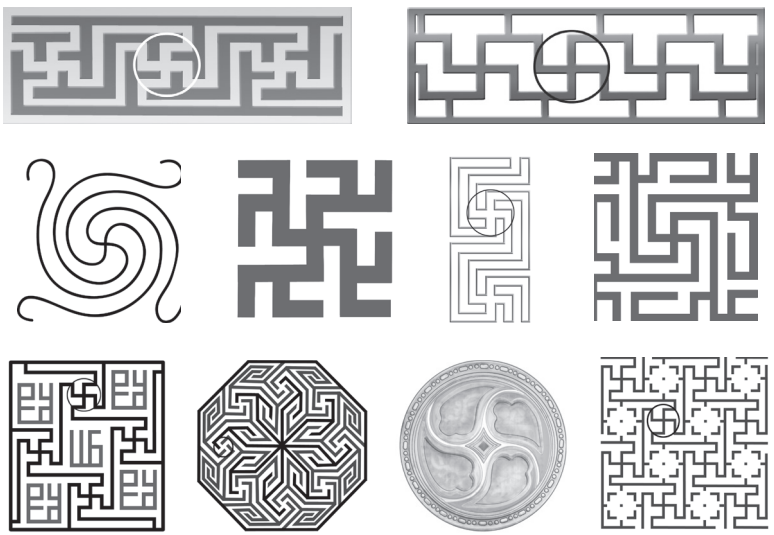

14. ábra. ***A fordított horogkereszt szimbólum az különböző vallási intézmények belső és külső díszítéseinek mintáiban.***

Meg kell érteni, hogy a tudatalatti szintjén minden ember a látható világból származó információk nagy részét rögzíti, még akkor is, ha tudatosan a saját dolgaira koncentrál. Az ember tehát, akkor keresi fel az ilyen helyeket, amikor belső szükséglete van rá, egy szellemi fellendülés során, vagy amikor meg akar szabadulni belső (lelki) szenvedéseitől, amelyek valójában az Állati kezdet hosszú uralmának következményei benne. Ilyenkor az ember nyitott és

segítségkérő állapotban van. De a lelki segítség helyett a legtöbb esetben az ilyen intézményekben anyagi helyettesítőket és az állapotának egyfajta hurkolását kapja. Nevezetesen: a negatív jelek megerősítik benne a tudatalatti félelmeket, a vallási alkalmazottak hozzáadják a szokásos verbális szuggesztiójukat, amelynek köszönhetően az ember bizonyos anyagi vágyakat és törekvéseket alakít ki. Az ember erre összpontosítja figyelmének erejét. Ez pedig tovább erősíti a hátsó és oldalsó Esszenciákrá gyakorolt hatását.

Anasztázia: Igen, a negatívan befolyásoló jelek szintén provokálják és ráadásul serkentik az emberekben a tömegek spontán viselkedésére jellemző mechanizmusokat (szuggesztió, utánzás, kölcsönös emocionális fertőzés). Ezek olyan eszközök, amelyek aktívan befolyásolják az emberek pszichéjét, és megfelelő emocionális feszültséget keltenek. A kultusz szolgái pedig a szóbeli befolyásolás segítségével egyszerűen ezeknek az emócióknak a tetőpontját és lecsengését alakítják ki abban az irányban, amire szükségük van. Így jön létre a hívő mesterségesen létrehozott pszichológiai kötődése, rögzülése ehhez vagy ahhoz a valláshoz, személyes azonosulása ezzel a közösséggel.

Rigden: Így van. Tehát, a jelek hatása az emberre — csak fizika. Működésük folyamata képletesen egy villanykörtét bekapcsoló gombhoz hasonlítható. Az emberek akkor nyomják meg, amikor bizonyos feltételeket kell teremteniük a munkájukhoz (hogy mesterséges fényt csináljanak egy sötét szobában). Ugyanakkor, nem is értik, hogyan zajlik ez a folyamat, mi is pontosan az elektromosság, mi a valódi természete. Számos olyan jel van, amelyet ősidők óta használnak az emberben az Állati kezdet aktiválására.

Természetesen, az ilyen jelek aktiválása nem jelent jót a társadalom számára. De az emberek maguk választják ki, hogy mely emociókat és gondolatokat részesítik előnyben, és a figyelmük erejét ezekbe fektetik.

Anasztázia: Igen, a hírhedt emberi választás...

Rigden: Ez a manipuláció nemcsak a vallásokra, hanem számos okkult társaságra is jellemző (a latin «occultus» szó jelentése «rejtett»). Az esetek túlnyomó többségében az ilyen társaságok vonzzák azokat, akik természetfeletti erőkre vágynak, hogy kielégítsék egoizmusukat. Egyébként, ha az emberek figyelmet fordítanak az agresszív hangvételű, «korlátlan hatalom» elérésére törekvő titkos társaságok fejlődéstörténetére, akkor észrevehetik, hogy sokuknak még a neve is a Jobb- vagy Bal esszencia képével függ össze. Például, a «Sárkány», «Jaguár», «Leopárd», «Tigris», «Farkas» titkos társaságok. Ráadásul, misztikus alapjuk a Jobb és a Bal esszenciához kapcsolódó rituálékból áll. Ezek lényege, hogy egy személyt felruházzanak ennek vagy annak az agresszív, ebben a társadalomban tisztelt vadállatnak a tulajdonságaival és «természetfeletti erejével». A meghatározó szerepet itt e társaságok tagjainak személyes választása, ideológiai vagy vallási hite, valamint a Jobb és Bal esszencia lehetőségeinek felhasználására szolgáló ősi mágikus technikák játsszák, amelyeket általában csak az ilyen titkos társaságok fő vezetői ismernek. Ez csak egy példa a sok közül arra, hogy a szellemi tudást hogyan bitorolták az egyének, és hogyan használták fel perverz módon a földi hatalom és a személyes materiális célok elérésére. Ahogy a régiek mondták, a rabszolgának csak egy Mestere van, és egy hatalmaskodó embernek annyi Mestere van,

ahány ember hozzájárul a földi hatalomban való felemelkedéséhez, és ahány szellem hozzájárul a Lelke ledöntéséhez.

Anasztázia: Ismét meggyőződtem arról, hogy mennyire fontos a legtöbb ember számára, hogy megértse, «ki kicsoda» ebben a világban, hogy képes legyen megkülönböztetni az igazi szellemit az anyagi helyettesítéstől, az Igazságot a hazugságtól, a Jót a gonosztól…

Rigden: Igen, akkor az emberiségnek nagyobb esélye lenne arra, hogy elkerülje a katasztrofális következményeket a civilizáció egészére vonatkozóan. Végül is, az anyagi világ játékszabályai, beleértve az okkult erőket is, magának az emberiségnek, pontosabban annak többségének a döntésén alapulnak. Egyik vagy másik okkult erők csak provokálnak vagy kezdeményeznek bizonyos cselekedeteket, azaz csak elindítják ennek vagy annak az Akaratnak a programját. De maguk az emberek azok, akik ezeket a programokat saját választásukkal, a megfelelő cselekedetek végrehajtásával, a múlandó életük idejének eltöltésével és a Lelkük üdvösségére szánt erő felhasználásával életre keltik.

És ahhoz, hogy megkülönböztessük a világban, hol van az Igazság és hol a Hazugság, szükséges, hogy dolgozzunk önmagunkon, figyelemmel kísérjük gondolatainkat, kontrolláljuk azokat, megtanuljuk a világot a Szellemi kezdet Megfigyelője pozíciójából szemlélni. Sok ember, aki a spirituálisat keresi, észre sem veszi, hogy az Arkhónok rendszere pontosan az ellenkező irányba irányítja az elméjét, arra kényszeríti, hogy éveket és energiát költsön anyagi, átmeneti kényelemre a Lélek valódi üdvössége helyett. A mai napig sajnos a legtöbb ember az Állati elme

hatalmát választja, amely anyagi vágyakkal csábítja őket. Tudattalanul megtestesítik az ő Akaratát azáltal, hogy tévesen az ideiglenest és értelmetlent választják, és saját kezükkel támogatják és erősítik az Arkhónok hatalmát.

Nézd meg, mit propagálnak a világban, milyen helyettesítések történnek? Mindenütt jelek és felhívások vannak, amelyek többszörös anyagi vágyakat ébresztenek és serkentik az Egót. Az ember azonban nem annyira az anyagi javak megszerzésére törekszik, mint ezen illúzió birtoklásának az érzésére, a vágyra, hogy megtalálja a régóta várt stabilitást belső világában. Ez a stabilitás azonban kizárólag az önmagadon végzett belső munkádtól, a szellemi önfejlesztésedtől függ, nem pedig a külső körülményektől. Egy egyszerű példa: csukd be a szemed, és képzeld el, hogy mindened megvan: paloták, vállalatok, nemzetek feletti hatalom. Aztán nyisd ki a szemed, nézz körül, és rá fogsz jönni, hogy ez egy illúzió volt, amely nagyon gyorsan véget ért. Az élet elillan, és mindennek nagyon gyorsan vége. És vajon megéri-e a saját Lelkedet terhelni ennek az illúziónak a kedvéért, hosszú, halál utáni gyötrelemre, évszázados kínlódásra ítélni magadat a negatív emociók rögössége formájában, amit az Állati kezdet illúzióinak hajszolásában alakítottál ki magadban?

Elég csak a körülöttünk lévő világot szemügyre venni, hogy lássuk, milyen helyettesítéseket tesz az Állati elme azok számára, akik látszólag a szellemi önfejlesztés irányába akarnak haladni, de ugyanakkor anyagi dolgokra is vágynak. Ezek az emberek többnyire bizonytalan szándékúak, a szellemi impulzusaikat könnyű átirányítani az anyagi érdekek irányába. Figyeljünk arra, hogy mire törekednek a mindennapi életükben, mire figyelnek,

mi az, aminek kiemelt fontosságú státuszt adnak a napjukban? Van, aki azzal van elfoglalva, hogy növelje személyes befolyását az emberekre, érvényesítse saját fontosságát, pénzt keressen a szellemi tudáson, van, aki a test megtisztításával van elfoglalva, van, aki hevesen vitatkozik a vegetarianizmusról, van, aki a fogyásra összpontosít, van, aki önző ambíciókkal és üres belső tartalommal gyakorolja az «egészség javításának» különböző rendszereit. Egyesek szektákhoz, vallási mozgalmakhoz ragaszkodnak, ismét a kedvenc testükben való feltámadás hamis ígéreteivel kedveskedve a fülüknek. Valaki meditál, magához vonzva a gazdagságot, a szerencsét, a boldogságot, az egészséget. Valaki, mivel az Állati kezdet dominál benne, elkezdi magát «megvilágosodottnak», számos «spirituális kérdésben» járatosnak gondolni, összekeveri a különböző általa ismert meditációs technikákat, összekeveri a bűnt az igazzal. És mi az alapja mindennek? Büszkeség, a személyes fontosság érvényesítése a háromdimenziós világban, titkos vágy a hatalomra valaki felett.

Anasztázia: Igen, a helyettesítés globális szinten történik. Elég megnézni, hogy milyen pszichotechnikákat támogatnak a társadalomban és népszerűsít a világmédia, hogy erről személyesen is meggyőződjünk. Hiszen ezek többnyire közönséges archónikus technikák, úgymond «meditációk» a tömegek számára, hogy anyagi előnyöket vonzzanak.

Rigden: Az a szomorú, hogy a legtöbb ember még csak fel sem teszi magának a kérdést, hogy miért is ápolnak ilyen anyagi orientációt. Miért nem sajnálják a pénzt ezeknek az eszméknek a reklámozására és a világhírű emberek szükséges «hiteles» véleményének megvásárlására? Miért forognak ezek az eszmék a kedvenc testünknek való megfelelés, a kényelem

megteremtése körül, és az önimádó önző világ megteremtése körül? A válasz egyszerű: azért, hogy az ember utánozza ezt a viselkedést, életének idejét és erőit nagyjából egy finomabb banánra költse, hogy a bundája csillogjon és fényes legyen. Azonban, mint minden megtévesztésnél, itt sem tudja meg senki, hogy később milyen következmények várnak az emberre, amikor ostoba majomként elpazarolja az életét egy finom banán után kutatva, és kedvenc teste egyszerűen, mint minden állat, elpusztul. De ő, mint Személyiség, nem fog megmenekülni a szenvedéseitől, és túl drágán kell majd fizetnie az elpazarolt életért.

Mi az a mindennapi szellemi munka önmagunkon? Mindenekelőtt az a szokás, hogy az ember kontrollálja saját gondolatait, és ne ítélkezzen mások gondolatai felett. Az ember általában gyakran észreveszi az Állati kezdet megnyilvánulásait egy másik emberben. De nem törődik azzal, hogy ilyen éles figyelmet fordítson önmagára, nem próbálja megérteni az Állati kezdet külső és belső provokációira adott reakcióit, nem tartja szükségesnek, hogy minden nap keményen dolgozzon önmagán.

Csak önmagunk belső megváltoztatásával, önmagunkon dolgozva érthetjük meg a látható és láthatatlan világ valódi folyamatait, és követhetjük tudatosan a szellemi utat. Más szóval, a belső változásoknak mindenekelőtt az emberben magában kell megtörténniük, ez a szellemi fejlődésének értelme! A többi másodlagos. A testet, mint minden autót, ápolni kell, de csak a cél elérése érdekében. Semmi több. Az embernek tudnia kell, és nem szabad szem elől tévesztenie élete igazi célját, ami a lelki felszabadulás. Ez a legfontosabb dolog minden ember számára. Amikor az ember elkezdi megismerni önmagát, akkor kezdi felismerni a struktúrájának

összetettségét és célját is. Azt mondhatjuk, hogy minden hozzájárul ahhoz, hogy az ember tudatosan döntsön, hogy új Szellemi Lénnyé váljon. Ebben az átalakulásban fontos szerepet játszik a négy alapvető Esszenciája.

Anasztázia: Igen, a világ különböző népei elég sok információt rögzítettek különböző rituálékban, misztikus gyakorlatokban, szent legendákban a négy Esszenciáról és a spirituális Központról. Egyébként, a különböző legendák szerint minden nép ezt a négy Esszenciát úgy helyezte el, hogy az Elülső esszencia a világ egy bizonyos részére orientálódott. Tudná-e ezt a pontot tisztázni az olvasók számára. Miért volt a világ különböző sarkaiban élő embereknek, saját értelmezésük erről az irányultságról?

Rigden: Összességében, ezeknek az Esszenciáknak a világ oldalaihoz való igazodása, egyik vagy másik színhez rendelése és így tovább, a helyi hagyományos preferenciáktól, szokásoktól, az adott nép általános hiedelmeitől függött, amelyek az évszázadok során az őseik szent történetei alapján alakultak ki. Például, az egykorú kínaiaknál a déli oldalt tartották a világ legbecsesebb oldalának, ezért a déli irányba helyezték el az Elülső esszenciának megfelelő szimbólumokat. Az északi népek (Szibéria) sámánjai számára a rituálék végrehajtása során a fő irány, ahová az arcukat (Elülső esszenciát) fordították, általában Észak volt. Ázsia déli, keleti népeinek sámánjai számára azonban az irány Dél vagy Kelet volt. A mezoamerikai indiánok számára — az egyes törzsek helyi hagyományaitól függően — a világ fő oldalát Keletnek vagy Nyugatnak tekintették. Általánosságban elmondható, hogy ahová az ember hagyományosan az arcát fordítja, amikor egy szellemi gyakorlatot, vallási rituálét, szertartást stb. végez,

ott volt az Elülső esszenciája is. Természetesen, a mitológia olvasásakor meg kell érteni, hogy hol van a népi folklór és hol van a valódi tudás, mert az idők folyamán sok felesleges, zavaró adódott hozzá az emberi elméből, főleg az asszociatív példák szó szerinti értelmezése miatt. Ennek ellenére még ma is elég sok érdekes utalást találhatunk, többek között az ember négy Esszenciának titkos tudására vonatkozóan.

Anasztázia: Az ilyen tudás megtalálható Európa, Ázsia, Afrika, Amerika népeinek totemisztikus eredetű, mitológiai ábrázolásaiban...

Rigden: Természetesen. A legtöbb esetben az egyik vagy másik kontinensen élő kis népek a «civilizált társadalom» képviselőivel való kapcsola való meglehetősen hosszú elszigeteltségük miatt (a kedvezőtlen éghajlati viszonyok vagy a lakóhelyük utazók számára való megközelíthetetlensége miatt) képesek voltak megőrizni őseik tudását. Ez bizonyos értelemben megmentette őket, mivel a «civilizációnak» fogalma sem volt e népek és kultúrájuk létezéséről. Ennek megfelelően egyedülálló tudásukat nem pusztította el teljesen «tűzzel és karddal» a «világcivilizációban» uralkodó következő új vallás, ahogyan ez más népek ősi tudásával történt.

Anasztázia: Igen, ahogy mondani szokták, nincs rossz jó nélkül. De most nagyszerű lehetőség van arra, hogy összehasonlítsuk, mi volt egykor és mi van most, és elgondolkodjunk azon, hogy miért állítják minden modern vallás képviselői, hogy csak ők rendelkeznek «szellemi tudással» és senki más a világon. Ha objektíven közelítjük meg ezt a kérdést, és a világ kiterjesztett érzékelésének állapotában értjük meg, akkor nyilvánvalóvá válik, hogy a Tudás

mindenhol ugyanaz volt, csak az emberek más-más formát adtak neki, és «sajátjuknak» nevezték.
Valójában, minden megújult szellemi Tanítás az alapvető titkos tudás figyelembevételével alakult ki, amelyet a múltban a különböző népeknek adtak át. És csak akkor változott meg az ideológia, amikor a papok átdolgozták ezt a Tanítást, és egy uralkodó vallás formájába öltöztették. Valójában leszűkítették a népek világképét, egészen addig, hogy fanatizmust váltottak ki a tömegekben, meggondolatlanul elpusztították őseik örökségét, mindent, ami nem felelt meg az új vallás kánonjainak.

Rigden: Abszolút... De én szeretném kiemelni. A papságnak a különböző népek szellemi örökségének elpusztítására irányuló ilyen munkája ellenére, hogy az új generációkat úgy indoktrinálják, hogy minden korábbi hit «hitehagyásnak és eretnekségnek» minősül, de a négy Esszencia alapismerete gyakorlatilag minden jelenlegi világvallás titkos tudásában jelen van. Ez közvetett jelekből nyomon követhető, amit most a tömegeknek kínálnak ennek vagy annak a vallásnak a tanításaiban, filozófiájában és ideológiájában. Meg kell érteni, hogy bármelyik vallás papjai csak azt fogják a tömegekre erőltetni, ami számukra kedvező, ami megerősíti hatalmukat az emberek között, és nem mindazt a tudást, amit elődeik maguk is kölcsönöztek egykor más népi vallásokból. Különösen a tömegek körében a papok soha nem fogják terjeszteni az eredeti spirituális Tanításokat, amelyek önállóan vezetik az embert a szellemi felszabaduláshoz. Hanem e Tanítás vonzó szellemi szemcséi alapján alakítják ki ezeket vagy azokat a vallásokat. Magának a vallásnak, mint hatalmi intézménynek a kialakulása során sok mindent átalakítanak az eredeti Tanításokban, és megváltoztatnak, hogy kedvezzenek a papok vallási hatalmának.

Vegyük például, a buddhizmust. Első pillantásra, a buddhizmus általános filozófiáját olvasva úgy tűnik, hogy ez a *világvallás* az embernek a világról és önmagáról való független megismerését hangsúlyozza. Végül is a tömegek számára a «megvilágosodáshoz vezető» gyakorlatok sokaságát mutatja be, amelyek egyébként India más régebbi vallásainak ismerete alapján alakultak ki. De ez az érzés addig tart, amíg nem szembesülünk e vallás mai valóságával, és e világvallás papi struktúrájával. Ha az ember nem különbözteti meg a Szellemi kezdetet az Állati kezdetétől, ha nem látja a helyettesítést az Állati elmétől, akkor nehéz számára felismerni a trükköt és a lényegi különbséget ugyanazon Buddha eredeti tanításai és a buddhizmus vallása között, amely úgymond kisajátította ezeket a tanításokat.

Az ember négy Esszenciáiról tehát, mind az általános indiai szakrális hagyományban, mind Buddha tanításainak buddhista vallásos értelmezésében is szó esik. A hinduizmus és a buddhizmus meditációs gyakorlatairól szóló vallási tanításokban a magasabb tudáshoz a következőket sorolják: az intuitív tudás — a felső tudatosság megszerzése (szanszkrit nyelven, orosz átírásban «abhigya» néven ismert), a világ megismerése egy különleges, megváltozott tudatállapoton keresztül, a teljesség, az egység állapota («szamádhi»). Az intuitív tudás megszerzését az igazság megértéseként, a világ egységének felismeréseként, valamint *öt kategória* azonosságának eléréséként értelmezik: tisztánlátás, tiszta hallás, természetfeletti képességek birtoklása, mások gondolatainak olvasása, valamint a korábbi életek emlékeinek felidézése. Megemlítik, hogy a tökéletes ember képes befolyásolni az egész anyagi világot, egészen a hetedik dimenzióig, vagy ahogy az óind traktátusokban szerepel, «Brahma Mennyei Birodalmáig», mivel a «Brahma Mennyei Birodalmába»

vezető út a «lét kerekének» *hat szenvedélyvilágához való ragaszkodás elszakadásával* kezdődik...

Anasztázia: Lényegében, az öt kategória ezen azonossága **a négy alapvető Esszenciájával és a Középponttal (Személyiséggel)** végzett munka eredményét mutatja be. Tulajdonképpen, egy ember szellemi munkája egy bizonyos szakaszának eredményét tekintjük, amikor ezek az Esszenciák már az irányítása alatt állnak, és az ember a hat dimenzióból való kilépés állapotához közeledik.

Rigden: Teljesen igaz. Az ember, aki önmagán dolgozva, megváltoztatva és fejlesztve magát *a spirituális irányban*, elér bizonyos hatásokat, amelyek további lehetőségeket adnak neki a világ megismerésében.

Anasztázia: Igen, például a szellemi gyakorlatok elsajátításának folyamatában a **Személyiség** (a központ) **elsajátítja a «tisztánlátás» képességét**, azaz a belső látással való szemlélődés képességét a Szellemi kezdettől lévő Megfigyelő pozíciójából, függetlenül a formájától, távolságtól és időtől, valamint egy esemény vagy jelenség valós lényegének látását. Ez valóban így van, még akkor is, ha figyelembe vesszük több mint húsz éves gyakorlati meditációs tapasztalatomat, valamint azoknak az embereknek a tapasztalatait, akikkel abban a megtiszteltetésben volt részem, hogy megérthettem az Ön Tanítását, azokat az ősi szellemi Ismereteket, amelyekről Ön beszámolt. Az ilyen tisztánlátás többek között feltételezi egy objektum egyidejű szemlélését különböző dimenziókban, a megjelenés, átalakulás gyökeres okának megértését, és így tovább. Elérve az intuitív tudás ilyen állapotát, az ember felismeri, **hogyan irányíthatja az Elülső esszenciát**, ami viszont azt a képességet nyilvánítja meg benne, hogy a Szellemi kezdet Megfigyelője

pozíciójából értse meg, intuitív módon megérezzen bármilyen lényt, valamint kapcsolatba lépjen vele, függetlenül a távolságtól és az időtől.

Rigden: Igen. A buddhizmus vallási értelmezésében az isteni hallás (tisztánhallás) elsajátításaként jelölik, amely lehetővé teszi, hogy megértsük az ismeretlen nyelven beszélő embereket, hogy meghalljuk a világ hangjait még a nagy távolságokban is. A lényeg az, hogy a hang az indiai mitológia szerint egy sajátos szimbólum, amely a kozmikus ritmusokhoz kapcsolódik. «Aki hallja a világ hangjait», az ismeri azokat, és tudja, hogyan lehet a kozmikus ritmusokat kivonni. Úgy tartják, hogy minden mindennel összefügg és finom kozmikus rezgésekkel van áthatva. Azzal, hogy az ember megváltoztatja önmagát, a saját kis szféráját, a nagyobb szférában is változásokat idéz elő.

Anasztázia: Nos, elvileg igen, egy olyan ember, aki a világ jelenségeit a háromdimenziós dimenzió lakójának gondolkodásmódja keretében ítéli meg, az «isteni hallás» megszerzéseként fogja érzékelni. Valóban, a négy Esszencia ismerete tükröződik a buddhizmus filozófiai tanításaiban, bár kissé megszépített formában, de mégis. Még ha az említett kategóriákat a (tisztánlátás, tisztánhallás, természetfeletti erők birtoklása, mások gondolatainak olvasása, előző életek emlékezete) is figyelembe vesszük, kiderül, hogy mindegyik konkrét Esszencia lehetőségeit jelzi.

Ezt a csoportunk gyakorlati tapasztalataiból tudom megítélni. Amikor például, megtanultuk az «alagúthatás» meditatív technikáját, amelyben a Hátsó esszencia is részt vett, valóban lehetőségünk nyílt arra, hogy megismerjük a múltunkat, sőt részben «levonjuk» a szubszemélyiségeink előző életeivel

kapcsolatos információkat is. A buddhista filozófiában az «elmúlt életek emlékezetének» elsajátítása «az egyén korábbi születéseinek ismeretére és korábbi időbeli állapotainak emlékezetére» utal.

Ami a Bal és Jobb esszencia lehetőségeit illeti, a mi időnkben volt egy nagyon jó példánk, ami annak a négy harcosnak a szellemi munkája volt, akiket ön Heliár harcos művészetében képzett ki. Ekkor jöttem rá, hogy **a Bal esszencia feletti uralom** milyen képességeket tár fel az emberben, mint például, a más emberek gondolatai tudása és olvasása. Nagyjából, nemcsak ezeknek a képességeknek a kibontakoztatása, hanem a finom világ struktúráinak érzéki megtapasztalása és a rajtuk keresztül történő befolyásolás megvalósítása is. Világosan láttam, hogy a **Jobb esszencia** megfékezése a gondolatok szigorú ellenőrzésével és bizonyos meditatív gyakorlatokkal, hogyan vezet a világ durva struktúráira való befolyásoláshoz, bizonyos «természetfeletti» lehetőségek megnyílásához, amelyek valójában a szellemi fejlődés során szerzett melléktermékként jelentkeznek.

De ami a legjobban megragadott, az a négyük szellemi állhatatossága volt: a kiváló szakmai képességek elsajátítása sem ingatta meg szellemi szándékaikat, ami sajnos nem mondható el néhány olyan emberről, akikkel a későbbi csoportokban együtt kellett dolgoznom. Természetesen, voltak különféle dolgok, köztük tanulságos tapasztalatok is. Például, a csoportom kétéves kemény munkája, konkrét eredményeket hozott. De az is kiderült, hogy a csoport néhány tagja valójában felkészületlen volt az ilyen fenomenális lehetőségek felfedezésére. Tudatukat a pillanatnyi siker, az önérzet és a büszkeség vette át. Titokban álmodozni kezdtek az emberi világgal kapcsolatos kilátásaikról. Összességében az Állati kezdet felé tolódott el a

hangsúly. A legfontosabb pedig, hogy elvesztették az őszinteséget, a szellemi cél elérésének vágyát. Mindez csak szóbeli álca volt a nemes szándékkal takart Állati kezdet nyilvánvaló támadásainak. Még egy kis siker is, valójában az Állati kezdet feletti kontrolljuk elvesztését idézte elő. De ugyanakkor ez egy jó lecke volt azok számára, akik képesek felismerni a hibáikat, és rendületlenül kitartanak a spirituális irányvonal mellett. Egy ilyen tapasztalat lehetővé teszi, hogy érettebben és tudatosabban kövessék a szellemi utat.

Rigden: Lényegében, azzal, hogy az ember végigmegy a Jobb és a Bal esszencia megismerésének szakaszán, azt kockáztatja, hogy maga is ezeknek a nagyon okos Esszenciáknak az irányítása alá kerül, és megkísérti a vágy, hogy láthatatlan hatalmat és tekintélyt birtokoljon mások felett, ahelyett, hogy irányítaná őket. És ennek következtében, mivel elragadtatja magát, hogy élete hátralévő részét egy átmeneti eredmény elérésére pazarolja, elvesztve a felszabadulás lehetőségét, az újraszületés köréből való kilépést. Ez egyfajta csapda az alapvető választásukban ingadozó emberek számára.

Van egy érdekes példabeszéd erről a témáról egy kincskeresésről. «Egyszer egy bölcs ember elhaladt egy falu mellett, és azt mondta az embereknek, hogy a főtéren számtalan kincs van elrejtve a föld alatt. Aki megtalálja, nem csak gazdag lesz, de soha többé nem lesz ugyanaz, aki volt. A lakosok örültek a hírnek, hosszas viták és megbeszélések folytak, de végül mindannyian úgy döntöttek, hogy kiássák a kincset. Felszerelték magukat szerszámokkal, és munkához láttak. De eltelt egy kis idő, és a munkájuktól várt eredmény elmaradt, és a falusiak lelkesedése kezdett alábbhagyni. Az ásatásról elsőként azok távoztak, akik sokat beszéltek, de kiderült, hogy ők maguk

egyáltalán nem tettek semmit a kincs megtalálásáért, hanem csak azt próbálták elmondani másoknak, hogyan dolgozzanak. Őket követték az emberek, akik hamar belefáradtak ebbe a nehéz munkába. Úgy döntöttek, hogy a kincs nem éri meg a fáradságot. Más emberek csempeszilánkokat, ősi edényeket, ősi érméket kezdtek találni. Ezeket a leleteket elrejtették a többiek elől, mert azt hitték, hogy ez az igazi kincs, és sietve elhagyták a munkahelyüket. Mások egyszerűen csak élvezték a keresés fáradalmait, mert azt hitték, hogy a felfedezés örömében rejlik a Bölcs által említett kincs megtalálása. Ahogy telt az idő, a környezetük még mindig tele volt sziklákkal és sárral. Az ő örömük is alábbhagyott, és felhagytak a kereséssel, mert lélekben gyengék voltak.

Ahogy telt az idő, a megmaradt emberek közül sokan kételkedni kezdtek a kutatás sikerében, és azt gondolták, hogy téveszmék és kitalációk áldozatai lettek. A falubeliek egymás után kezdték elhagyni a kincsvadászatot. Csak azok a kevesek találták meg végül a kincset, akik elszántak, kitartóak és szorgalmasak voltak. De miután megtalálták a kincset, senki más nem látta őket a faluban. Azok a falubeliek pedig, akik részt vettek a kincskeresésben, de nem találták meg a kincset, egész hátralévő életükben önigazolással és annak magyarázkodásával voltak elfoglalva, hogy miért nem maradtak a többiekkel. Végül is, ez egy esély volt arra, hogy jobbra fordítsák nyomorúságos életüket. Néhányan közülük hátralévő napjaikat annak szentelték, hogy a titkot felfedő Bölcset keresve vándoroljanak, hogy megtudják, hogyan néz ki az a kincs, hol van most, és hogyan lehet azt megszerezni».

A kincs tehát, az ember szellemi átalakulása. De ahhoz, hogy ezt elérjük, minden nap keményen

kell dolgoznunk magunkon. Nem mindenki, akit elvarázsol az ösvény kilátása, jut el annak végére, mert az ösvény belső változással jár. Elsőként azok hagyják el az utat, akik sokat beszélnek, de nem tesznek semmit az átalakulásukért. Őket követik azok, akik könnyű győzelmekre törekszenek. Akkor azok, akik az újonnan felfedezett képességeik által megtévesztettek, hogy kielégítsék fontosságukat ebben a világban, letérnek a szellemi útról. Aztán vannak olyanok, akik örömüket lelik az élet értelmének keresésében, de nem értik meg magukat, és ennek következtében nem találnak semmit. Azok, akik elfordulnak a spirituális ösvénytől, azok is azok, akiknek kétségeik vannak önmagukkal, a Bölccsel szemben, aki felfedte nekik a spirituális Igazságot, és magával az Igazsággal szemben. Mindezek az emberek úgy értelmezik a szellemi utat, ahogyan az számukra ebben az anyagi világban előnyös. És csak azok, akik tisztasággal és őszinte szándékkal járnak a végsőkig, kitartást tanúsítva szellemi munkájukban, minden nap átalakulva, csak azok találják meg az életben a szellemi kincseiket, amelyek lehetővé teszik számukra, hogy átmenjenek a másik világba. Ennek a példabeszédnek a jelentése a következő: gyakran a spirituális úton járva az emberek személyes sikert keresnek ebben az átmeneti világban számukra a szellemi kincseik helyett, amelyek megnyitják számukra az Örökkévalóságba vezető utat.

Anasztázia: Igen, ez egy olyan életigazság, amely nemcsak az ókorban volt igaz, hanem most is... Mindenki maga hozza meg a saját döntéseit.

Rigden: Tehát, a gyakorlat — az komoly kihívást jelent. Egy dolog vallási legendákat olvasni és arról álmodozni, hogy olyan «spirituális emberré» válsz, mint a hőseik, és egészen más dolog, mikor valóban

minden nap dolgozol magadon, szellemi gyakorlatokat gyakorolsz, irányítod a gondolataidat. Ugyanezekben a buddhista értekezésekben a természetfeletti erök birtoklásának képességét «csodás erők» birtoklásaként említik. Azt is kijelenti, hogy a tökéletes ember képes befolyásolni a világot «egészen a Brahma Mennyországig» (a hetedik dimenzióig), és hogy a Brahma Mennyországba vezető út a Szenvedély «lét kereke» *Hat Világához* való ragaszkodás lemondásával kezdődik. Például, a buddhista szent szövegek «Tripitaka» gyűjteményében van egy nagyon érdekes szútra «A remeteség gyümölcseiről». Egyébként, a «szútra» szó a szanszkritból fordítva szó szerint azt jelenti: «fo, amelyre *gyöngyöket* fűznek». az ősi indiai irodalomban töredékes kijelentést, később pedig ilyen kijelentések gyűjteményét jelentette. Amikor azonban a Tripitakát, a buddhista szentírások gyűjteményét olvassuk, beleértve a «A remeteség gyümölcseiről» szóló szútrát, meg kell értenünk, hogy ezek nem Buddha hiteles szavait tartalmazzák, hanem a tanításait, amelyeket hosszú ideig szóban adtak át, majd később leírtak. Sőt, a buddhizmus vallásának kialakulása során az évszázadok során ott is történtek változások. Más szóval, szem előtt kell tartanunk, hogy ez nem elsődleges információ, hanem annak értelmezése az évszázadok során sok emberi elme által. Ha az ember nem ismeri a szellemi munka kifinomultságait, távol áll a gyakorlati meditatív tapasztalatoktól, természetes, hogy ezeket az információkat csak a világról alkotott képét és az ezzel kapcsolatos megfontolásait felhasználva, úgymondva, a háromdimenziós világ hétköznapi emberének pozíciójából fogja értelmezni vagy lefordítani.

A szútra Buddha és Ajatasattu, Magadha (egy ősi ország, amely egykor India északkeleti részén feküdt) királya közötti beszélgetésre utal. A király a «remeteség

látható gyümölcséről» kérdezi Buddhát, azaz a szellemi gyakorlatok e világban való gyakorlásának eredményéről. Buddha, a *laikusok nyelvén magyarázva neki*, ismerteti a tanítást arról az Útról, amelyet a szerzetes, mint a spirituális önfejlesztéssel foglalkozó, meditáción keresztül a Nirvána elérésére törekvő személy jár be. Ez a szútra azt is kimondja, hogy a szerzeteseknek követniük kell az erkölcsös viselkedés szabályait, az önuralom örömeit és az önmagukon végzett szellemi munka eredményeit. Azt hangsúlyozza, hogy a szerzetes e munka eredményét úgy értelmezi, mint «a szamádhiban lévő elme, tiszta, világos, engedelmes és összeszedett, miután elérte a szenvedéstelenséget..».. A «szamádhi» szanszkritul «összeillesztést», «összefogást», «teljességet», «egységet» jelent. Az indiai filozófiában a megvilágosodásnak, a legfelsőbb harmóniának ezt az állapotát tekintik a meditatív gyakorlatok végső céljának. A buddhizmusban a «szamádhit» a Nyolcrétű Ösvény utolsó szakaszának tekintik, amely a filozófiájuk szerint nagyon közel visz a Nirvánához.

Ez a szútra megemlíti: «Ennek a testemnek van egy formája, amely a négy nagy elemből áll..».. A négy nagy elemet a filozófiai diskurzusban általában levegőnek, földnek, víznek és tűznek értelmezik. Az ilyen allegóriákat, amelyek alatt a régiek a négy alapvető Esszenciát értették, gyakran használták az írásokban, amikor az emberi önművelésre és a láthatatlan energiaszerkezetre utaltak. A 87. szútra «A remeteség gyümölcseiről» a különböző szupererők megnyilvánulásáról beszél egy olyan személyben, aki elérte a szamádhi állapotát. Ő, «... mivel egy, sokká válik, mivel sok, eggyé válik; láthatóvá válik a szem számára és láthatatlanná; akadálytalanul áthalad falakon, bástyákon, hegyeken, mint a levegőn keresztül; áthatol a földön, mint a vízen keresztül;

úgy jár a vízen, mint a föld égboltján, anélkül, hogy elesne; keresztbe tett lábbal ülve szárnyas madárként emelkedik az égbe; a holdat és a napot, bár erős és hatalmas, tenyerével megérintheti; egészen Brahmá egéig képes testével befolyást gyakorolni». Itt nem a fizikai testről van szó. Ez a szútra említi azt, amit a buddhisták «szerzett (fenomenális, misztikus) testnek» neveznek (a szanszkrit elnevezés orosz betűkkel átírva «nirmanakaya», azaz kísérteties, átváltozott, tapasztalatok «teste»). «Ebből a testéből teremt egy másik testet, amelynek formája van, amely elméből áll, felruházva minden nagy és kis részével, anélkül, hogy az életképességekben bármilyen sérülés keletkezne». És még ezen a ponton is zűrzavar és végtelen filozófiai vita van a teoretikusok között arról, hogy mit is jelent valójában ez a «fenomenális test»: az átalakulás teste, a tudatosság egy másik állapota, Buddha fizikai teste, Bódhiszattva teste, az Illúzió teste, a Megnyilvánulás teste, vagy «az elme tökéletes potenciálja fizikai formában». Az ilyen viták azt jelzik, hogy az emberek elvesztették az alapvető tudás lényegét, és csak a megmaradt külső formák alapján ítélik meg azt, mégpedig az emberi elme által.

De a valóságban minden egyszerű. A hat dimenzióban elhelyezkedő energetikus test az embereknél megközelítőleg azonos — négyoldalú csonka piramis alakú, elválasztott csúcsú. Csakhogy a legtöbb ember nem látja, és nem is tud a létezéséről. De ez nem jelenti azt, hogy ez nem befolyásolja az életüket, sorsukat és tevékenységüket. Ahogy az emberek mondják, «amíg a máj nem fáj, az ember nem gondol rá, kivéve persze, ha tud a létezéséről. Amikor az ember dolgozik magán, spirituális gyakorlatokat végez, és minden nap törődik a Lelke felszabadításával, az energiaszerkezete átalakul, fokozatosan átalakul egy minőségileg más szerkezetűvé, amiről már beszéltem. És amikor a

Személy egyesül a Lélekkel, egy új Szellemi Lény jön létre, amelynek már nincs szüksége anyagi burokra. Más szóval, a háromdimenziós dimenzió «lakója» a hétdimenziós dimenzió «lakójává» válik e folyamat révén.

Anasztázia: A megszerzett szellemi tapasztalat és az eredeti Tudás kulcsának megértése, amelyeket Ön megadott, nevetségessé válik, hogy miről vitatkoznak ezek az emberek-elméletalkotók. Az értekezéseikben leírt «viták» néha olyanok, mintha két olyan tanuló lenne, akik kívülről megtanultak különböző elméleteket, és a gyakorlati termelési folyamat lényegéről vitatkoznak egymással. Azonban egyiküknek sincs személyes tapasztalata a vele való munkáról, azaz nincs fogalma arról, hogy mi a termelés a valóságban. Az ilyen filozófiai viták hátterében, persze, kiemelkednek azok a szerzők, akik nem üresen fecsegnek, hanem megosztják a világgal spirituális gyakorlati tapasztalataikat, a szellemi utat járva, ha valahol intuitíve is, de a helyes irányba. Az ember ezt azért tudja, mert saját gyakorlati tapasztalata van. Mert a saját gyakorlati tapasztalatok megszerzése segít abban, hogy felesleges szavak nélkül érezzük és megértsük azokat az igazán bölcs embereket, akik az évszázadok során hagyták hátra írásaikat, és akik valóban dolgoztak önmagukon, miközben a spirituális útjukat járták.

Rigden: Természetesen, nincsenek határok vagy felosztások, nincs idő vagy anyagi tér ebben a kérdésben. Itt teljesség és szellemi megértés van, úgymond az Igazsággal való eggyéválás... Tehát, India különböző vallásaiban így vagy úgy, de vannak utalások arra, hogy az ember a szellemi fejlődése során bizonyos «csodás erőkre» (buddhizmus) vagy «sziddhi» erőkre (indiai jóga; az ősi indiai «sziddha» szó jelentése

«tökéletes») tesz szert. A sziddhi a dzsainizmusban és a hindu mitológiában is megtalálható, mint a levegőben élő, természetfeletti mágikus erőkkel rendelkező mitikus félisteni lények neve. Az ősi indiai purának (szanszkrit «purana» — «ősi», «epikus») szerint, amelyek az Univerzumról szóló kozmológiai mítoszokat írják le, és hindu filozófiai nézeteket fogalmaznak meg, a félisteni sziddhik a következő természetfeletti tulajdonságokkal rendelkeznek. Rendkívül könnyűvé vagy nehézzé, végtelenül kicsivé vagy naggyá válhatnak; azonnal a tér bármely pontjára eljuthatnak; gondolatukkal elérhetik, amit csak akarnak; a tárgyakat és az időt «akaratuknak» rendelhetik alá; és elérhetik a világ feletti legfelsőbb hatalmat. De a mitológia — az azonban csak álcázott szakrális tudás az emberről és a világról.

Anasztázia: Valójában, ezek a múltbeli ismeretek visszhangjai arról, hogy egy személy elsajátította a négy Esszenciáját irányító gyakorlatokat.

Rigden: Abszolút, és a különböző vallások már alaposan feldolgozták. Valójában, a szellemi gyakorlatban ezek a természetfeletti «csodás erők», mondhatni, mellékhatásként jelentkeznek, amikor az ember megtanulja irányítani a Jobb és a Bal Esszenciáját. Ezeknek az Esszenciáknak a munkája egy bizonyos, mondjuk úgy, tudatállapotban, ami ezeket a szupererőket megjeleníti az emberben. Ugyanezekben a buddhista értekezésekben van említés arról, hogy ezeknek az erőknek («sziddhák») a birtoklása önmagában nem káros, minden az emberi választáson és vágyon alapul. A traktátusokban az is szerepel, hogy Buddha figyelmeztette a szerzetest, hogy óvakodjon attól, hogy «az önfeltárás» során mindenféle kísértésnek engedjen. Először is, kerülte, hogy ezeket a «csodatévő erőket» beavatatlan embereknek mutassa be, hogy ne okozzon zavart a hitetlenek elméjében.

Másodszor, és ez a legfontosabb, óvakodott attól a kísértéstől, hogy a Nirvánába (Örökkévalóságba) való belépés eredeti célját üres emberi vágyakra változtassa: a hatalomvágyra, a «világ feletti mágikus uralomra», bármilyen anyagi vágy és szükséglet kielégítésére, valamint a bármi feletti uralom és birtoklás vágyára, arra a lehetőségre, hogy ezeket a láthatatlan erőket önző célokra használja fel, és az eseményeket a saját maga számára előnyös módon irányítsa. Más szóval, Buddha óva intette a spirituális úton járó embereket attól, hogy ezeket a «csodálatos erőket» önző célokra használják fel. Ellenkező esetben, az ember letérne a szellemi útról, és nem valósítaná meg életének legfontosabb dolgát, a belső átalakulást, az egyesülést az Abszolútummal, a Lélek világával.

Miért hangsúlyozta Buddha ezt a kérdést? Buddhának volt egy csoport tanítványa, akik az ő nyelvükön a «Magas Művészetet» sajátították el — a Geliárok művészetét. Ez a szellemi fejlődés nehéz útja, és messzemenően nem mindenkinek való. Átvitt értelemben ez olyan, mint a hírszerzésben: nem mindenkit, aki oda szeretne kerülni, hanem a személyes tulajdonságai, tehetsége és szakmai képességei alapján vesznek fel. De mások is tudtak Buddha e csoportjáról, ahogy mondani szokták, azok, akik akartak, de nem vettek részt benne. Mindig volt elég utánzó, aki elferdítette a tudást. Meg kell jegyezni, hogy Buddha idejében sokan, akárcsak most, a mágia és a különböző misztikus művészetek, a titkos tudás rabjai voltak, mert önző vágyuk volt, hogy láthatatlan hatalommal rendelkezzenek az emberek felett. De egy dolog természetfeletti erőkkel rendelkezni önző célokból és büszkeségből, és egy más dolog ezeket az erőket a Szellemi világ szolgálatára használni. Ezért Buddha figyelmeztette tanítványait, hogy a belső átváltozás szakaszain keresztül haladva

az embernek ragaszkodnia kell a fő szellemi céljához, mint az emberi létezés egyetlen értelméhez — a szellemi felszabaduláshoz, azaz a Nirvánába való belépéshez. Ellenkező esetben az ember abba az illúzióba eshet, hogy összetéveszti az időbelit az örökkévalóval.

Anasztázia: Igen, az ősi Indiában elég népszerű volt arról beszélni, hogy az ember így vagy úgy, de különféle természetfeletti erőkre tesz szert. Mondhatni, ez egy olyan reklámfogás volt, amely a különböző vallások népszerűsítésére irányult. Például, a buddhizmus vallásán kívül az ősi indiai filozófia ezoterikus dásánáiban (tanításaiban) is megtalálható, ahol az «igaz tudás» megértésének jógikus módszereire utal, melyeket az ember az «isteni képességek» szellemi gyakorlatok révén történő elsajátításával ért el. Különösen az ezoterikus iskolák még mindig a «sakti» fogalmát használják a gyakorlás különböző szakaszaiban megszerezhető erőkre vonatkozó útmutatásként. Különösen az ezoterikus iskolákban használják még mindig a «sakti» fogalmát annak a erőnek a megjelölésére, amelyet a gyakorlás különböző szakaszaiban lehet megszerezni. Például: Dzsnyána-Sakti — a tisztánlátással, tiszta hallással és telepátiával kapcsolatos erők; Krijá-Sakti — a materializációval, a gondolat erejével való gyógyítás vagy károkozás képességével kapcsolatos erők; Icscsha-Sakti — az akarat erejének megnyilvánulása, az önuralom, amely a test természetfeletti képességeinek fejlesztéséhez és asztrális utazások végrehajtásához vezet; Mantra-Sakti — a kozmikus ritmusokkal, a természetre gyakorolt hatással kapcsolatos erők.

Rigden: Teljesen helyes. A «Sakti» szanszkrit nyelven «hatalmat, erőt» jelent. Ahogy már említettem, az óind legendákban a «sakti» az univerzum léptékében az elsődleges, isteni, teremtő női erőként jelenik

meg (Ádi-Sakti), a spirituális gyakorlatokban pedig olyan erőként, amely az Allat és az ember négy Esszenciajának funkcióival van felruházva. A vallási legendákban ezt a teremtő erőt istennők formájában ábrázolják, akik Brahma, Visnu és Siva hitvesei, valamint minden isten és istennő aspektusaként jelennek meg. Érdekes megemlíteni, hogy ez az erő (sakti) kisebb erőkre oszlik, amelyeket a lótuszvirág szirmain lévő különleges jelek képviselnek, ahol «személyesen» nemcsak istenek, hanem istennők is «személyesen» élnek. A beavatatlan ember számára ezek az információk csupán szokványos vallási mesének tűnhetnek. A hozzáértő ember azonban tökéletesen megérti, miről van szó, és milyen tudást közvetítenek a makrokozmoszról és az emberről. Amint már mondtam, az ősi emberek, különösen Keleten, allegorikusan a lótuszvirághoz hasonlították az ember energetikai szerkezetét, ahol minden egyes «szirom» az ember egyik Esszenciáját jelképezi, amely saját jellel rendelkezik, saját élettel bír, és felelős a egy adott dimenzióhoz való kapcsolatért. Ismerve ezt a jelet, közvetlenül kapcsolatba lehet lépni az adott konkrét Esszenciával.

Anasztázia: Igen, sok vallásban vannak visszhangjai ennek a tudásnak, de ezek olyan anyagi filozófiába vannak csomagolva, hogy egy beavatatlan ember számára nehéz nem csak elkülöníteni, de még megérteni is, hogy hol vannak a spirituális szemcsék és hol vannak az emberi elméből származó anyagi pótlékok vagy az Állati elméből származó helyettesítések... Egyébként eszembe jutott, hogy a kínai taoizmusban az emberi testet is mikrokozmosznak tekintik, amelyben különböző istenségek laknak. Ezt a folyamatot azonban a maguk módján mutatják be, ami az ő felfogásuk szerint a fizikai testhez és annak szerveihez kapcsolódik. A taoizmus követőinek

mindazonáltal azt ajánlják, hogy éljenek igaz életet, tegyenek jó cselekedeteket állítólag azért, hogy elnyerjék az emberi «test» e szellemeinek kegyét.

Rigden: A taoizmus ezt a tudást az ősi kínai sámánizmusból örökölte, ahol létezett a több emberi lélek (beleértve az állati lélek «po» és a szellemi lélek «hun») fogalma, amelyeket a test összeköt. De a fogalmakban jelentős különbség és csere van azóta. A helyzet az, hogy a szellemek kegyének megszerzése vagy a velük való megállapodás valójában az Állati elmével való alkut jelentette, amely e feltételes megállapodásnak köszönhetően lehetővé tette az ember számára, hogy a hat dimenzió keretein belül bármilyen mágikus műveletet hajtson végre. Az ember (sámán) naivan azt hitte, hogy a szellemek őt szolgálják, de a valóságban ő az Állati elme kísérője volt, és ezek a szellemek bármikor megváltoztathatták hozzá való viszonyulásukat. Más szóval, lényeges különbség van: a szellemeket (beleértve az oldalsó Esszenciáikat is) előnyben részesíteni, hogy természetfeletti hatalmakkal rendelkezzenek az anyagi világban, az időleges életükben, vagy megtanulják maguk irányítani Esszenciáikat, hogy elérjék a teljes egységet és a szellemi felszabadulást, az Örökkévalóságot.

A taoizmus vallásában, akárcsak a buddhizmus vallásában, a követőnek szintén kötelessége, hogy testének és tudatának radikális átalakításában vegyen részt, hogy a meditációt a megismerés eszközeként használja. A taoizmusban is hangsúlyozzák, hogy a vallási tanításaik szerint a személy a «halhatatlanság» elérésének útján történő ilyen átalakulásnak köszönhetően természetfeletti erőkre és képességekre tesz szert. Például, láthatatlanná válhat, térben mozoghat, egyszerre lehet különböző helyeken, összenyomhatja az időt és így tovább.

De amit mondani szeretnék erről a kérdésről. Számos vallási elképzelés valóban említi, hogy egy javasolt vallási út követésével a követő végül megtanulhat ilyen vagy olyan természetfeletti képességeket birtokolni. Sokan vonzódnak az Állati kezdetnek ehhez a sajátos aspektusához, még inkább, mint a spirituális szemcsékhez. De sajnos, sokan egész életüket azzal töltik, hogy megpróbálják elérni ezt a célt (a természetfeletti erők megszerzése), elpazarolva ezzel az energiájukat. De a természetfeletti képességek birtoklása nem a tökéletesség csúcsa. Van egy ősi bölcsesség: **«Ha az ember nem ismeri Istent a lelkében, kész bármiben hinni»**.

A természetfeletti erők elsajátítása nem jelenti a szellemi felszabadulás elérését. Valójában, azok is megtehetik ezt, akik például a fekete mágiát gyakorolják, vagyis azok, akik az Állati elme kísérői. De mi az eredmény? Szubszemélyiséggé válni, majd még több gyötrelemnek kitéve? Végül is, az ember kétszeresen felelős lesz mindazért, amit a látható és a láthatatlan világban tesz. A természetfeletti erők kifejlesztése csak akkor lehet indokolt, ha az ember maga nem fordít túl nagy figyelmet erre a folyamatra, ha a szellemi útjára és szellemi felszabadulására koncentrál, és ezzel egyidejűleg, úgymond, magára vállalja a Szellemi világ «fényharcosának» felelősségét. De ez a kevesek útja. És többnyire az embereknek nem kell a természetfeletti erők birtoklására összpontosítaniuk. Az emberek számára a legfontosabb dolog — az életükben, hogy erejüket a szellemi felszabadulásra összpontosítsák, és így minden nap szellemi munkát végezzenek önmagukon. Ez a legfontosabb! Nem az emberek előtt kell bizonyítanod, hogy valamilyen módon jobb vagy másoknál, hanem Isten előtt, hogy méltó vagy arra, hogy befogadjanak a Szellemi világba, hogy

méltó vagy arra, hogy a Személyiséged érett Szellemi Lényként maradhasson az Örökkévalóságban.

Anasztázia: Igen, sok vallás is rámutat arra, hogy ezek a lehetőségek az Igazság elérésének utolsó szakaszában nyílnak meg, amikor kiderül, hogy elvileg már nincs szükség a földi célokra.

Rigden: Pontosan. Amikor a Személyiség és a Lélek összeolvadása megtörténik, és az ember számára elérhetővé válik a hetedik dimenzió, akkor már tudatával ott él, és a szellemi világban tartózkodik. Többé már nem érdekli a háromdimenziós világ, mert minden érdekeset a szellemi világban ismer meg.

Általánosságban elmondható, hogy az ember teljes szellemi útja — az, a belső tudatos változás útja, önmagunk radikális átalakulása. Amikor az Személyiség elkezdi az útját, nem sokat ért, és intuitíve járja azt. Mindenki találkozik akadályokkal, és a szellemi mozgás során megtanulja, hogyan győzze le őket. Megismerve önmagát, az ember kezdi megérteni életének láthatatlan oldalát, Esszenciáinak eddig kontrollálatlan tevékenységét, amely nem a legjobb eseményeket indította el az életében. Így ismeri fel a Személyiség a szenvedés gyökerét. Amikor az ember elkezd többet érteni, mint ami az Állati kezdet számára hasznos, figyelmen kívül hagyja önző létezésének szükségleteit, és kialakítja azt a szokást, hogy percről percre készen álljon annak támadásainak visszaverésére. Idővel ez az önmagán végzett munka szellemi gyümölcsöt hoz. Nem véletlenül mondják, hogy «a gondolat, amit őrzöl, boldogsághoz vezet».

A személyes választás nagy szerepet játszik az ember életében. A gondolatokat mindig az uralja, amihez a Személyiség nem közömbös. Az embernek gyakran

kell figyelnie, hogy önmagában mi a helyzet, mire gondol, és fel kell tennie magának a kérdést, hogy mit választ itt és most: az e világ szenvedéseit vagy az Örökkévalóságot saját maga és a Lelke számára? Végül is, a legfontosabb dolog az életben — az, hogy megmentsük a Lelkünket. A Lélek megmentésével az ember önmagát menti meg. Az élet, még a leghosszabb élet is, nagyon gyorsan és hirtelen ér véget. Az anyagi világban minden pillanatát könyörtelenül felemészti az idő. Egyébként, a szanszkrit «ád» (orosz betűkkel átírva) azt jelenti, hogy «enni, nyelni, elnyelni», vagy az óorosz nyelven szólva — *«zabálni»*. Ezt az anyagi világot az ókori emberek pontosan annak a helynek tartották, amelyet a modern vallások pokolnak neveznek, és szörnyetegként ábrázolták, amely felfalja az embereket, azok sorsát és Lelkét. De ha valaki éjjel-nappal arra vágyik, hogy megmentse Lelkét, minden nap önmagán dolgozik, akkor ez lehetőséget ad neki, hogy örökre túllépjen az anyagi világ, a szenvedés és az állandó újjászületés határain.

Ahhoz, hogy megmentsd a lelkedet, e vágy szerint kell élned. Ez legyen az ember egyetlen uralkodó vágya az életében, függetlenül a sors körülményeitől. Ám az ember rendszerint még a spirituális ösvényre lépve is sok banális, földi vágy terhével megy végig, amelyek kísértései között nehéz megtartani azt az egyetlen, a Szellemi Kezetből fakadó vágyat. Így a kérdései gyakran az elméjéből áradnak ki.

Van erről egy jó példabeszéd. “Egy fiatal férfi jött a Bölcshöz, aki lótuszpózban ült a folyó partján. Elhatározta, hogy tiszteletét fejezi ki előtte, teljes megjelenésével és elméjével megmutatja, hogy kész a tanítványa lenni. A fiatalember szükségesnek tartotta, hogy feltegyen neki egy kérdést, amelyre véleménye szerint a Bölcs határozottan válaszol, és ezzel felfigyel

rá. A fiatalember megkérdezte tőle: «Mit kell tennem, hogy Bölccsé váljak és megmentsem a Lelkemet?» De a várakozásokkal ellentétben a Bölcs nem válaszolt neki, ahogy a többi embernek sem, akik szinte egész nap felkeresték őt, és feltették kérdéseiket, panaszkodtak problémáikra, vagy egyszerűen csak tiszteletüket fejezték ki iránta. A fiatalember úgy döntött, hogy kitart, és valahányszor valaki kérdezett valamit a Bölcstől, ő újra megismételte fontos kérdését. De a Bölcs továbbra is hallgatott.

Történt, hogy estefelé egy szegény ember nehéz teherrel a kezében odajött a lótuszpózban ülő Bölcshöz, és megkérdezte, melyik úton kell mennie, hogy eljusson a legközelebbi városba. A Bölcs gyorsan felállt, felemelte a szegény ember terhét, kivezette az útra, megmutatta az irányt, és részletesen elmagyarázta, hogyan juthat el a városba. Aztán visszatért, és ismét leült meditálni. A fiatalember annyira megdöbbent a történteken, hogy kétségbeesetten kérdezte a Bölcset: «Hogy lehet ez? Miért válaszolt erre az ember hétköznapi kérdésére, és miért adott neki ennyi időt, miközben én egész nap egy sokkal fontosabb kérdést tettem fel önnek a Lélek üdvösségéről, és ön nem válaszolt semmit?»

A Bölcs felállt, és intett a fiatalembernek, hogy kövesse a folyó felé. Belelépett a vízbe. A fiatalember vonakodva követte őt, bár a víz hideg volt, a szél pedig dermesztő. A Bölcs elég mélyre került. A fiatalember felé fordult, és hirtelen megragadta a vállánál fogva. Ezután gyorsan belemerítette a fiút a fejével a vízbe, annak kétségbeesett kísérletei ellenére, hogy az megpróbált kiszabadulni a szorító kezei közül. Végül, a Bölcs elengedte a fiatalembert, és az sietve kiugrott, mohón lélegezni kezdett, és nem tudott betelni a levegővel. A Bölcs nyugodtan kérdezte: «Amikor a víz alatt voltál, mire vágytál a legjobban az életedben?»

Habozás nélkül kibökte: «Levegőre! Én csak levegőt akartam!» A Bölcs azt mondta: «Csak levegőt? Vagy talán abban a pillanatban inkább a gazdagságot, hírnevet, élvezeteket és tekintélyt kívántad az emberek között, és a hatalmat felettük?» A fiatalember majdnem felkiáltott: «Micsoda?! Csak levegőre vágytam, és csak a levegőre gondoltam! Enélkül meghaltam volna!» A Bölcs elégedetten bólintott, és így válaszolt neki: «Tehát ahhoz, hogy Bölccsé válj, annyira kell vágynod a Lelked megmentésére, mint amennyire az imént a levegőre vágytál, hogy megmentsd az életed! Ez kell, hogy legyen az egyetlen célod, amiért küzdened kell az életedben. Ez legyen az egyetlen törekvésed éjjel-nappal. Ha olyan buzgalommal dolgozol magadon a lelked megmentése érdekében, mint ahogyan a víz alatt küzdöttél az életedért, akkor biztosan Bölcs leszel, és megmented magad!» Miután ezeket a szavakat kimondta, elkezdett kilépni a vízből, ahol a Bölcs szavai által megvilágosodott fiatalember állva maradt, és nem vette észre sem a hideget, sem az átható szelet. Amikor a Bölcs a partra ért, körülnézett, és így szólt: «Csak azért segítettem a világi embernek a terhén, mert ma ő volt az egyetlen az összes közül, aki valóban pontosan azt kereste, amit kérdezett»".

Anasztázia: Csodálatos példázat, nagyon pontosan leírja mind a sok ember titkos vágyait, akik csak álmodoznak a szellemi útról, mind pedig annak az embernek az állapotát, aki valóban vágyik és sokat tesz az üdvösségéért.

Rigden: Az belső Szabadság elérésének útja mindig az első lépéssel kezdődik. A megismerés kezdeti szakaszában valóban sok triviális, földi vágy van az emberben, amelyek kísértései között, mivel nincs gyakorlati szellemi tapasztalata, nehezen tudja megtartani azt az egyetlen vágyat, amely a

Szellemi kezdetből ered. Sokak hibája, hogy a kezdeti szakaszban észre sem veszik, hogy a spiritualitást nem fő útként kezelik, hanem egyfajta kiegészítésként az életükhöz, amelyet bizonyos értelemben már kialakítottak a szokások, gondolkodási minták és így tovább. Nagy különbség van köztük: egy dolog, hogy valóban megváltoztatjuk magunkat és szokásainkat, és egy másik dolog, hogy anélkül, hogy megváltoztatnánk magunkat, e tudás által nagyobb jelentőséget akarunk szerezni ebben a világban.

Amikor az ember nincs tudatában a spiritualitásának, minden nap, cseppenként, mint egy korsó, megtelik gonosz gondolatokkal, sérült érzésekkel, üres vágyakkal. Ennek eredményeképpen ez az anyagi «szenny» tömege megváltoztatja további sorsát. Amikor az ember a szellemi ösvényt járja, képletesen szólva figyeli gondolatainak — cseppjeinek tisztaságát, amelyekkel minden nap megtölti tudatát, figyel rájuk, és megerősíti választását. Idővel tudata hozzászokik, hogy csak a jó gondolatokra és érzésekre koncentráljon. A Személyiség olyan lesz, mint egy fiatal zöld hajtás hajnalban, amely összegyűjti a kristálytiszta harmatcseppeket, amelyek nedvességgel táplálják és gyors növekedésre serkentik, lehetővé téve, hogy később önálló és önellátó növénnyé váljon.

Az önmagunkon végzett napi munka lehetővé teszi, hogy szellemi tapasztalatokat szerezzünk a láthatatlan világban, ami betekintést nyújt a múltunkba, például abba, hogy miért alakultak ki a depresszió, az élettel való elégedetlenség stb. állapotai. Világossá válik, hogy az ember miért akar jobb ember lenni, ugyanakkor szinte állati félelemmel viseltetik minden olyan dologtól, ami azzal fenyeget, hogy megváltoztatja az életmódját. Az ember a spirituális eszközök segítségével megtanulja irányítani a gondolatait és

kezelni a négy alapvető Esszenciáját. Szellemileg fejlődve, mély érzéseken keresztül kezdi megérteni a látható és láthatatlan világot, már nem az anyagban korlátozott elméje pozíciójából, hanem a spirituális, intuitív tudás pozíciójából, amely a világról szóló információk legszélesebb körét fedi le, és lehetővé teszi a Lélekkel — az Isten világának kapujával — való állandó kapcsolat fenntartását. A spirituális ösvényt megértő szándékunk olyan lesz, mint egy szilárd szikla, amelyet a kétségek szele sem tud megingatni.

Anasztázia: Igen, a napi gyakorlat segít felismerni önmagunkat és finomítani a szellemi út során. Ha megelégszel a puszta elmélettel, az olyan, mintha helyben toporognál, és értékes időt veszítesz az életben. Ahogy a ősök mondták, aki felfelé repül a szellemi magasságokba, az megelőzi azt, aki az ösvényen halad. Aki jár, az megelőzi azt, aki kúszik a tudás útján. És a kúszó megelőzi azt, aki mozdulatlanul áll egy helyben. Az első lépés megtétele azt jelenti, hogy elindulunk előre az önismeret felé.

Rigden: Teljesen igaza van. A szellemi útkeresés legelső lépéseit a te korábbi könyveidben van leírva. Mielőtt az önmagunkon végzett mélyebb munka következő szakaszát, a piramismeditációt ismertetném, először egy egyszerű, de hasznos meditációról kell beszámolnom, amely a négy Esszencia megismeréséről szól. A különböző népek különböző időkben másképp nevezték. Például, az ősi időkben a szlávoknál, jóval a kereszténység megjelenése és e vallás bevezetése előtt ennek a népnek a tudatába, «csetverik»-nek nevezték, és ez volt az egyik alapvető kezdeti gyakorlat az ember szellemi útjának önfejlesztő folyamatában…

Anasztázia: A négy Esszencia tudatos érzékelésének meditációjára gondol?! Ez valóban egy nagyon

hatékony meditáció, amelynek célja önmagunk megismerése, saját Esszenciáink mindennapi munkája sajátosságainak feltárása, valamint a tudatra gyakorolt hatásuk a gondolatokon és emocionális állapotokon keresztül.

Rigden: Ez az egyszerű meditáció lényegében az első lépés a saját Esszenciáink megismerése felé. Ennek elsajátításával az ember nemcsak az emocionális állapotait tanulja meg szabályozni, hanem azt is, hogy megértse azok valódi okát. Hiszen a hétköznapi életben az ember általában nem veszi észre, nem követi nyomon, hogy miért törnek rá hirtelen a különböző hangulatok és emociók, mint a változékony időjárási hullámok: vagy harag, vagy agresszió, vagy ravaszság kerekedik felül az önzésen, vagy félelem támad, vagy a múlt emlékei hirtelen felszínre törnek a negatívitás súlyával, és így tovább. A legjobb esetben az ember ezeket az állapotokat önmagában egy olyan Állati kezdet egyértelmű megnyilvánulásaként azonosítja, amely már teljesen átvette az ember tudatát. Elkezd szenvedni a gondolatok és emociók ördögi körforgásától, miközben figyelmével megerősíti azokat. Más szóval, az ember nem követi nyomon az oldalsó Esszenciáktól jövő elsődleges provokációt. És ez a meditáció segít olyan képességek elsajátításában, amelyek lehetővé teszik, hogy ne csak nyomon kövessük ezt a folyamatot, hanem időben meg is állítsuk, azaz megállítsuk, mielőtt ez az állapot teljesen elnyelné az embert. Így ez a meditáció nem csak nagyon hatékony, de — különösen a kezdők számára — könnyen megtanulható, mivel közel áll a pszichotechnikához.

Ennek a meditációnak a célja, hogy megtanuljuk megérteni a négy Esszencia aktiválódásának pillanatait, megérezzük őket, azonosítsuk az aktiválódást

kísérő emocionális kitöréseket, és megértsük az e folyamat által generált gondolatok természetét, amelyek később hatással vannak a hangulatváltozásra. A meditációt álló helyzetben végezzük.

A meditáló elképzeli, hogy egy kis négyoldalú piramis alapjának közepén áll, azaz a ferde kereszt alakban felosztott tér közepén, amelynek minden egyes része valójában a négy Esszencia egyikének mezejét fogja képviselni. Néhány pontosítást fogok tenni. A piramis négyzet alakú alapját átlósan, azaz az «x» betű alakjában, ferde kereszttel négy egyenlő részre osztják. A meditáló a kereszt vonalainak metszéspontjában van, amely a személyt körülvevő teret hagyományosan négy térfogati részre osztja. Egyszóval, elöl, hátul és mindkét oldalán a meditálótól mintha háromszög alakú terek lennének. Körülbelül így néznének ki a négy Esszencia mezői egy ember képzeletében...

Hadd tisztázzam most az egyes Esszenciák középpontjának helyét. Nagyjából a négy irányba vízszintesen kinyújtott karon egy kicsit túl, a négy irányban találhatóak az Esszenciák középpontjai ezekben a háromszög alakú terekben. Az egyes Esszenciák energiaközpontja egy sajátos csomó, úgymond, egy gömbhöz vagy egy kis gömbhöz hasonló formájú, és állagát tekintve olyan, mint egy gázbolygó. A kis gömb az egyes Esszenciák középpontjának szimbolikus megjelenítése a meditáció jobb elsajátítása és könnyebb megértése érdekében. Ez valójában egy összetett szerkezet. Ez a gömbhöz való képletes hasonlítás hasonló az emberi méret első dimenzióban való érzékeléséhez, amikor az egy pontnak tűnik. A magasabb dimenziókból azonban az emberi struktúra már a maga teljes többdimenziós voltában, összetett energiaszerkezetként érzékelhető. Így van ez

az Esszenciák központjaival is: azok csak feltételesen, a háromdimenziós világ lakójának megértése érdekében — gömbök.

Tehát, *nyugtassuk meg gondolatainkat, emócióinkat és merüljünk meditatív állapotba. A lélegzés normális és nyugodt. Kinyitjuk a kezek csakráit, amelyek a tenyerek közepén helyezkednek el. Belélegzés közben elindítjuk a «csi» energiát (a levegő energiáját) a tenyerek csakráin keresztül, és felemeljük azt a karokon keresztül a vállak szintjéig. Kilélegzéskor a «csi» energiát (a levegő energiáját) a vállaktól lefelé vezetjük a test oldalsó meridiánjain keresztül (körülbelül a test oldalain), és a két áramlatot egyesítjük a «Hara» csakrában (amely nagyjából három ujjnyira a köldök alatt található), megtöltve ezzel az energiával az alhasat, mintha egy csészét vízzel töltenénk meg. Ezután, miután megtelt (valakinél az első szakaszokban ez mentális elképzelés, másoknál enyhe nehézségérzet az alhasban), az összegyűlt energiát az alhasból a gerincoszlop mentén a fejbe tereljük, pontosabban a köztes agy hipotalamusz területére (az agy «ősi struktúrái», amelyek nagyjából a fej közepén helyezkednek el).* Ez a hely (a fej középpontja) lesz az a sajátos középponti terület, ahová a meditáló ebben a meditációban folyamatosan «visszatér».

Anasztázia: Van még két érdekes dolog, amiről valamikor mesélt nekünk. Először is, nem véletlen, hogy a «Hara» csakra megtöltését gyakran asszociálják egy tál vízzel való megtöltésével. A «Hara» szó japánul «hasat» jelent. És a korábbi szanszkrit «harā» szó, ahogyan ön is mondta, az ősi indiai traktátusokban a legfőbb teremtő női erő, Sakti istennő egyik neveként szerepelt. A víz és a tál a legbelső emberi tudás összefüggésében allegorikus jelentéssel bírt, amely a spirituális gyakorlatokban működő erőkre és

folyamatokra utal. Másodszor, ami magát a meditációt illeti. Ezután felhívta a figyelmünket arra, hogy a meditáló csak kezdetben koncentrál a légzésre, mint megszokott napi folyamatra, amíg az energia meg nem tölti az alsó hasat. Ezután egyszerűen csak áthelyezi a figyelmét az energia mozgására a gerincen, és követi a meditáció további folyamatát, és a légzés természetesen, automatikusan történik. Az én időmben ezek a pontosítások segítettek megérteni a meditáció elsajátításának első lépéseit.

Rigden: Helyes. A meditációban a légzésnek nyugodtnak, természetesnek kell lennie, és minden figyelemnek a pillanatnyilag zajló folyamatokra kell összpontosulnia... Kezdetben tehát, az összes érzés természetesen, mint minden más meditációban, kiegyensúlyozott állapotban van, a nyugalom állapotában. Ennek megfelelően az ember mind a négy Esszenciája szintén «semleges», izgalom nélküli állapotban van. A meditáló mintha egyszerre érzékelné őket. Az Esszenciák központjai olyanok, mint a nagy gömbök, napocskák, bolygók stb., függetlenül attól, hogy elsőre hogyan képzeljük el. Idővel, e meditáció fejlesztésével az ember megtanulja érezni a munkájukat a belső érzésein keresztül. A megfelelő tapasztalat megszerzése után pedig az ilyen képzeletbeli ábrázolások szükségtelenné válnak. Ott kezdődik az önfelfedezés munkájának egy újabb szakasza.

Anasztázia: Igen, ezt a sajátosságot már a szellemi gyakorlatok tanulásának kezdeti tapasztalataiból észrevettem: amikor először hallgatod meg, hogyan kell egy új meditációt végezni, «ezer kérdés» érkezik az elmédből, hogy pontosan hogyan kell csinálni. Most már értem, miért tesz ilyen különböző összehasonlításokat és pontosításokat, amikor egy új meditációt magyaráz. Ezek magyarázatok az elme

számára, és a materiális agy számára, ahhoz hogy legalább valamit megértsen az elején és felfogja a meditáció általános sémáját. Vagyis, ez egy kísérlet arra, hogy elmagyarázza egy személynek (melynek tudata jelenleg az érzékelés háromdimenziós módjában működik) azokat a jelenségeket, amelyek a meditáció során fognak bekövetkezni, amikor tudata átvált más dimenziók érzékelési módjára, pontosabban a szerkezetének olyan részeire, amelyek más dimenziókban vannak. Végül is, amikor magát a meditációt végzed, minden nagyon egyszerűnek és világosnak bizonyul, mert mély érzésekkel végzed, és egy megváltozott tudatállapotban is, amikor a világot tágabban érzékeled, és a háromdimenziós dimenzió lakójának tipikus önelemzése ki van kapcsolva.

Rigden: Természetesen, minden dimenzió összefügg egymással és befolyásolja egymást, beleértve azt a hat dimenziót is, amelyben az ember «többrétegű» energiakonstrukciója található. A harmadik dimenzió feletti dimenziókban előforduló jelenségek megértéséhez meditatív tapasztalatra és valódi változásra van szükség, mondjuk úgy, legalábbis az alapvető szemléletmódban, az önmagunkkal való mindennapi munkában. Csak így lesz képes felismerni, hogy mi is a világ valójában, és milyen titkokat rejt magában. Amikor az ember saját tapasztalatot szerez, nincs szüksége «ezer szóra», különböző magyarázatokra az elme számára; egy utalás ennek vagy annak a jelenségnek a megnyilvánulására elég ahhoz, hogy azonosítsa és megértse, mi és hogyan történik.

Egyébként, megjegyeznék még egy gondolatébresztő információt az ebben a meditációban részt vevő agyi struktúrákkal kapcsolatban. A köztes agy egyfajta gyűjtője mindenféle érzékelésnek. Közvetlenül részt vesz a memória, az alvás, az ösztönös viselkedés, a

pszichés reakciók szabályozásának folyamataiban, a különböző típusú érzékenységek korrekciójában és így tovább. Mi képviseli a köztiagy ugyanazon domború területét — a hipotalamuszt, amelynek súlya mindössze körülbelül 5 gramm? A hipotalamusz tartalmazza a vegetatív idegrendszer legfontosabb központjait. Általánosságban a vegetatív idegrendszer szimpatikus és paraszimpatikus központjainak működését koordinálja, amelyen, mondhatni, az egész szervezet alapszik. A hipotalamusz alapvető homeosztázis folyamatokat irányít, azaz összehangolt reakciókkal fenntartja a belső környezet dinamikus egyensúlyát a változó külső körülmények között. Továbbá, a nyúltvelőben található a paraszimpatikus idegrendszer fő idegének, a leghosszabb agyidegnek, a bolygóidegnek (nervus vagus) a központja is, amelynek ágai részt vesznek a *napfonat* kialakulásában is.

De térjünk vissza a meditációhoz... *Pontosan az agy középpontjából (feltételes, középső központból), a fent említett hipotalamikus területről, a köztesagyból kiindulva a meditáló fokozatosan vezeti az energiát (amelyet a «Hara» területén gyűjtött össze, és a gerincoszlopon keresztül az agyba juttatott) a fej bizonyos pontjain keresztül minden egyes Esszencia központjába.* Így az ember mesterségesen aktiválja saját Esszenciáit, ezáltal különböző elsődleges érzelmi kitöréseket vált ki magában, és közben tanulmányozza azokat. **A meditáló feladata**, hogy megtanulja felismerni az egyes Esszenciák munkáját, amelyek eredménye a hétköznapi életben bizonyos érzelmi kitörések és gondolatok formájában nyilvánul meg. Nézzük meg közelebbről az egyes alapesszenciákkal való kölcsönhatás folyamatát a meditáció során.

Először is, a meditáló a Jobb esszenciával dolgozik. *A meditáció során az energia «csí» a köztes*

agy hipotalamusz régiójából a jobb mandula alakú testén keresztül áramlik, amely mélyen az agy halántéklebenyében található. Ezután az energia közvetlenül a jobb fül fölött található ponton keresztül a Jobb esszencia gömb-központjába áramlik.

Azok számára, akik nem ismerik az agyuk felépítését, megjegyzem, hogy az emberi agynak két amigdala teste van, amelyek a jobb és a bal oldalon helyezkednek el. Ez egy nagyon érdekes szubkortikális agyi struktúra, amely a különböző érzelmek kialakulásával van kapcsolatban.

Anasztázia: Igen, a tudomány ma már tudja, hogy az amygdala testek felelősek azért a képességért, hogy információkat olvassanak le a körülöttük lévő emberek arcáról. Így, az ember tudat alatt megérti, hogy ezek az emberek éppen mit éreznek. De maga az információ leolvasásának mechanizmusa egyenlőre a tudósok számára még nem teljesen világos.

Rigden: Világos, mert ez a leolvasás, csakúgy, mint az amigdala testek sok más funkciója, kapcsolódik az ember energiaszerkezetében lévő oldalsó Esszenciák munkájához. A fizikai testben az amygdala testek funkciói a vegetatív érzelmi reakciókkal, a védekező viselkedéssel és a kondicionált reflexes viselkedés motiválásával kapcsolatosak. Sőt, mára tudományosan bizonyítottá vált, hogy az amigdala kéreg károsodása a dühért, az agresszióért és a veszély emlékezetéért felelős struktúrák részleges eltűnéséhez vezethet. Más szóval, ez ahhoz vezethet, hogy az emberben részlegesen eltűnik a félelem, és így állandó veszélynek van kitéve, aminek nincs tudatában. Az orvostudományban még kísérletek is történtek a félelmek és az ellenőrizetlen agressziós kitörések kezelésére az amigdala sebészeti roncsolásával. Szeretnék rámutatni, hogy a cél nem

mindig szentesíti az eléréséhez szükséges eszközöket. Az önmagunk feletti győzelem sokkal fontosabb, mint bármilyen sebészeti beavatkozás. Sőt, az ember nem fog megszabadulni az Állati kezdet minden félelmétől és megnyilvánulásától. Általánosságban elmondható, hogy az emberi szervezetben nincsenek «felesleges részek», ezért nem szabad semmit sem eltávolítani belőle kifejezett szükség nélkül.

Még egy-két szó a fül feletti pontról. Ezen a területen vannak olyan struktúrák is (amelyek energetikailag kapcsolódnak az emberi struktúrához), amelyek részt vesznek abban a folyamatban, hogy egy megváltozott tudatállapotban lévő személy érzékelje a térbeli viszonyokat... pontosabban a különböző dimenziók terében való tájékozódást. A négy Eszencia is részt vesz ebben a folyamatban. Bár van itt egy bizonyos jelenség. Ezen Esszenciák számára a tér és az idő nem úgy létezik, ahogyan azt egy háromdimenziós lakos érzékeli. De éppen az Eszenciák munkája révén az ember intuitív módon pontos érzéket fejleszt ki az időben és térben való tájékozódásra.

Természetesen, a múltban az emberek nem ismertek ilyen részleteket az ember energetikai struktúrája és az agy fizikai struktúrái közötti kapcsolatról. Mindazonáltal azok, akik az ókorban gyakorolták ezt a meditációt, ugyanolyan sikeresen végezték. Az ókori emberek egyszerűen úgy képzelték, hogy «a szél lehelete» a meditációnak ebben a szakaszában először a fej középpontján, majd annak külső pontjain keresztül a tér meghatározott helyein halad át, aminek köszönhetően ott bizonyos cselekvéseket hajtanak végre. Például, az ősi orosz spirituális gyakorlatokban ezt a folyamatot az *örvény felpörgetéseként* képzelték el, a négy szél urával való kapcsolatfelvételként ábrázolták, akik a *négy évszak — tél, nyár, ősz és*

tavasz — jellemzőivel rendelkeztek (az utóbbit, amely az Elülső esszencia jellemzőivel rendelkezett, tisztelték leginkább az ősi szlávok).

Anasztázia: Ön arra utal, hogy nem kell alapos ismeretekkel rendelkeznünk az agyról ahhoz, hogy ezt a meditációt megfelelően végezzük?

Rigden: Igen, de hasznos az általános intellektuális fejlődéshez... Utána az ember egyszerűen alkalmazhatja ennek a meditációnak a tapasztalatait a mindennapi életében azáltal, hogy nyomon követi a negatív gondolatok és érzelmek kialakulásának kezdeti folyamatait, és időben megakadályozza ezek fejlődését. Ez az önmagunkon végzett munkafolyamat idővel olyan szokássá válik, mint például, a gyaloglás. Végül is, az ember először megtanulja megtartani az egyensúlyát, majd mozgatni a lábát, és ez a folyamat napi szokássá válik. A nap végén az ember már nem figyel arra, hogyan mozog a térben. Korábbi munkájának kész eredményét egyszerűen felhasználja néhány napi feladat elvégzéséhez. Így van ez a meditáció gyakorlásának tapasztalatával is. Azzal, hogy az egyén minden nap kontrollálja érzelmi állapotainak kezdődő vagy kirobbanó állapotát, megőrizheti figyelmét és életerejét a fontosabb szellemi feladatokra. Az ilyen kontrollon kívül pedig általában tudtán kívül az Állati elme programjaira és akaratára pazarolja ezeket az erőket, és hagyja, hogy negatív gondolatok és emociók uralják elméjét.

Szóval, hogyan zajlik a belső munka a Jobb esszencia központjával. Normális esetben az ember nem veszi észre egyik Esszenciájának aktiválódását sem a mindennapi életében, de érzi ennek a folyamatnak az eredményét. Amikor a járulékos Esszenciák elkezdenek hatni, az ember hangulata

hirtelen és minden látható ok nélkül megváltozhat. Az illető hirtelen elkeseredhet, vagy hirtelen félelmet, csalódottságot, szomorúságot, közömbösséget vagy éppen ellenkezőleg, agressziót érezhet, régi sérelmek kezdenek újra felszínre törni, és így tovább. Miért történik ez? Mert az oldalsó Esszenciák aktiválódnak, ebben az esetben a Jobb esszencia. Ekkor az Esszencia az érzelmi kitörésnek megfelelő gondolatok kialakulását idézi elő, és megragadja velük az ember figyelmét. Mint egy mesteri manipulátor, úgymond, a felfokozott befogadóképesség állapotában kapja el, és «felkínálva» neki a gondolatok különböző változatainak választékát, de ugyanabban az érzelmi hangnemben.

Más szóval, amikor valakit az Állati kezdet ural, az oldalsó Esszenciák a szokásos működési módjukban ilyen emocionális kitörésekre késztetik a Személyiséget. És mit jelentenek ezek a kitörések az agy számára? Ez ugyanaz a kód, amely aktivál bizonyos memóriablokkokat, amelyek az egyszer már megszerzett hasonló mentális élmények, emociók, állapotok élményét tárolják. Azáltal, hogy megnyitják az emlékezet ezen «raktárait», és tartalmukkal megragadják a személy figyelmét, az oldalsó Esszenciák negatív állapotba hozzák a személyt. Ezután a hangulat fokozódása következik be ebbe az irányba, mintha ugyanazokat a gondolatokat ismételgetnénk.

Ennek eredményeként maga az ember a figyelem erejét alkalmazó döntésével életenergiáját az Állati kezdet gondolataira pazarolja, ezáltal táplálja ezt vagy azt az Esszenciát, amely ezeket az emocionális kitöréseket kiváltja. Az Esszencia pedig fokozza az emberre gyakorolt hatását saját figyelemforrásának rovására. Kiderül, hogy az ember mintha gyorsabban szeretne kikerülni, például, egy depressziós vagy agresszív állapotból, de valójában nem tud

megszabadulni tőle. Miért? Mert ezt az állapotot már megengedte magának a választásával, bizonyos gondolat átgondolásával, amelyek ebbe az állapotban tartják. Nem tud kilépni belőle, mert valójában nem akar lemondani ezekről a negatív gondolatokról, nem akarja figyelmen kívül hagyni őket a tudatában, és nem akarja megakadályozni, hogy a jövőben újra felbukkanjanak. Túlságosan is sértik az ő büszkeségét, nagyzási mániáját, önmaga fontosságának érzését vagy bármély más «keveréket» az Állati kezdet tipikus csomagolásában.

Az oldalsó Esszenciák, melyeket az ember tudatában az Állati kezdet ural, állandóan megpróbálják elterelni a Személyiség figyelmét a lényegről, a szellemi felszabadulásra való koncentrálásról. És ha ezt a gyakran ismétlődő folyamatot életnagyságrendben vesszük, akkor kiderül, hogy a pszichológiai önemésztés ilyen «apróságai» folyamatosan elvonják az ember figyelmét élete fő céljának elérésétől. Sőt, hozzájárulnak ahhoz, hogy az ember a lét illúziójába essen, és nem érti meg a valódi okát annak, hogy miért él itt és most, ilyen körülmények között, és miért van «bebörtönözve» ebbe az ideiglenes, halandó testbe. Sajnos, gyakran előfordul, hogy az élet nagyon gyorsan elrepül, és az embernek még arra sincs ideje, hogy megértse, miért is született egyáltalán, mire pazarolta el figyelmének erejét, milyen apróságokra (üres vágyak, kapcsolatok rendezése, vezetői pozícióért folytatott küzdelem stb.) cserélte le az értékes életerő-tartalékát.

Anasztázia: Igen, régebben a gondolataim körbe-körbe jártak, aggódtam, az élet néhány üres apró dolgára koncentráltam, sérelmekre, csalódásokra, agresszióra vagy a fontosságérzetem kielégítésére, ami abban a pillanatban nagyon fontosnak tűnt. De aztán rájöttem, hogy a legfontosabb dolog az — hogy

megismerd önmagad, a természetedet, hogy időben megértsd, mi történik veled, és hogyan előzd meg vagy szabályozd ezt a folyamatot. Ahogy egyszer már tanácsolta, a gyakorlatban jól segít, ha ebből a «lét kicsinyességéből» a Szellemi kezdet kezdetű Megfigyelője oldaláról kiindulva globális szemléletet kap, és valóban megérti az élet mulandóságát és bizonyos kérdések prioritását a valós te, azaz a te Szellemi kezdetedtől.

Rigden: Egyszerűen fogalmazva, a tudat kitágult állapota... Igen, és a beszűkült tudatállapot pontosan az, ami az Állati kezdet munkáját jellemzi, a tudatod «materializálását», hogy úgy mondjam. Például, miért alakul ki a depresszió? A Jobb esszencia aktív munkája miatt. Ilyenkor az ember megpróbál elzárkózni, elmenekülni a társadalom elől, ahogy mondani szokták, egyedül nyafog. És ha egy ilyen monoton hatás elég sokáig tart, akkor akár öngyilkosságba is hajszolhatja az embert, amit egyébként a Kandukok is alkalmaznak. Semmilyen antidepresszáns nem segít! Hogyan segíthet a háromdimenziós világ durva anyagának folyamatait befolyásoló kémia, ha a finom energiák szintjén fellépő hasonló hatásokról beszélünk? De ezeket a jelenségeket megállítani önmagunkban minden ember számára lehetséges. És ez nem is olyan nehéz, ha valaki tudja, hogyan kell csinálni.

De térjünk vissza magához a meditáció technikájához... *Tehát a meditáló belélegzik, kilégzés közben az energia a fej középpontjából («ősi agyi struktúrák») a jobb fül feletti ponton keresztül a Jobb esszencia gömb-központjába áramlik. Megkezdődik* a **Jobb esszencia** *gömbközpontjának* **óramutató járásával ellentétes irányú forgása**. Figyeljük meg, hogy a Jobb és a Bal esszencia középpontjainak mozgása

pontosan az óramutató járásával ellentétes irányban történik. Ez egyszerűen fizika. Az ember elképzelése, hogy a forgásuk az óramutató járásával megegyezően történik, a képzelet játéka. A meditáció során azonban a meditáló később kezdi érezni ennek a központnak a forgását, valamint a Jobb esszencia «gömbjének» határozott érzését, amely *sűrű és forró*.

Így, az ember mesterségesen aktiválja a Jobb esszencia központját. Ez utóbbi elkezdi szokásos működését, azt, ami akkor történik, amikor az Állati kezdet dominál az egyén tudatában. Minden ember életében voltak olyan pillanatok, amikor félelem vagy erős izgatottság közben mintha hőség öntötte volna el, vagy éppen ellenkezőleg, túlságosan kezd fázni. A fiziológusok ezt a vegetatív idegrendszer reakciójának tulajdonítják. Azonban e jelenség eredetének természete sokkal mélyebben rejlik, a láthatatlan világ fizikájának szintjén.

Tehát, a meditáló feladata, hogy átélje a különböző emocionális kitöréseket, amelyek jellemzőek ennek az Esszenciának a működésére, hogy aztán a mindennapi érzékelések során felismerhetők és már a keletkezésük csírájában elfojthatók legyenek. Ebben a meditációban az ember egyrészt, mintha az érzéseknek ezt az egész skáláját újból átélné, másrészt, mint a Szellemi kezdet Megfigyelője, a helyzetet már az embriójában látja, azaz látja, hogy az Állati kezdet szokásos mindennapi életben elrejtett aktivációja, mintha támadásra készülne. Más szóval, a meditáló követi a helyzetet: milyen érzelmi kitörések idézik elő az elnyomottság állapotát, milyen emocionális kitöréseket váltanak ki, milyen gondolatok ébresztenek haragot, agressziót, milyen életepizódok és milyen asszociációk keletkeznek velük kapcsolatban stb. Mindez a negatív állapot újbóli megtapasztalásán keresztül történik.

Természetesen, az érzések nem lesznek kellemesek. Először enyhe szorongás érzése keletkezik, majd düh, agresszió vagy félelem, az elnyomás állapota, a múltbéli sérelmek érzései jelentkezhetnek. Minél több energiát («csi» a lélegzetben) juttat valaki a Jobb esszencia középpontjába, annál több hőt fog érezni ebből a gömbből, és annál inkább felerősödnek a negatív érzések.

Anasztázia: Meg kell jegyezni, hogy azok az emberek, akik először végzik ezt a meditációt, gyakran elkövetik a következő hibákat. Mivel tudják, hogy milyen kellemetlen érzéseknek kell megnyilvánulniuk (és mindenki tudja, hogy milyen «csontvázak rejtőznek a szekrényében»), tudatosan vagy tudat alatt blokkolhatják ezeket az érzelmeket a meditáció elsajátításának első szakaszában. Ennek eredményeképpen az első órákon az emberek gyakorlatilag semmit sem éreznek, legfeljebb meleget vagy hideget a gömbközéppontokból, amikor forgatják őket.

Rigden: Így van. Ha csak felismerjük, hogy egy kellemetlen állapotot fogunk újra megtapasztalni, tudat alatt blokkolhatjuk, hogy ezek az érzések ne nyilvánuljanak meg. Az Állati kezdet nem szívesen adja fel kulcspozícióját. A meditálónak fel kell ismernie ezt, és igyekeznie kell jól végezni a meditációt, és nem szabad tétlenül töltenie az idejét azzal, hogy éberségét olyan gondolatokkal altassa el, hogy talán «én olyan jó, magasan spirituális alany vagyok és semmi negatív nem történik velem».

Ezt a meditációt azért végezzük, hogy az ember fizikailag és pszichológiailag valóban érezhesse azokat az állapotokat, azokat az érzelmi-emocionális kitöréseket, amelyeket az egyes Esszenciák generálnak. Így, megtanulja felismerni az Állati természete

támadásának kezdeti pillanatát, ezeknek az emocionális kitöréseknek a kialakulását, hatásukat és megnyilvánulásukat a mindennapi életben. Kezdi majd megérteni, hogy «honnan nő a gonoszság gyökere», a hirtelen kialakuló negatív állapot. Az ember megtanulja feltárni, azonosítani ezt az állapotot önmagában, és ami a legfontosabb, ellenőrizni, megelőzni az ilyen támadásokat, és megakadályozni a helyzet kialakulását és súlyosbodását. Ha az ember e meditációs technika gyakorlati elsajátítása során ahelyett, hogy valóban dolgozna magán, lustálkodik vagy csupán a nagyzási mániájának illúzióját táplálja, akkor nagyon nehéz dolga lesz a mindennapi életben. Hiszen az Állati kezdet teljes fegyverzetben használja ki titkos arzenálját, miközben az ember nem tudja, mivel és hogyan álljon ellen neki.

Ilyenkor, sokan ezeket a támadásokat a külső körülményeknek vagy más embereknek tulajdonítják, ezzel is erősítve Állati kezdetük kontrollálatlan tevékenységét. De ahogy telik az idő, az emberek és a körülmények változnak az életükben, de a támadások ugyanazok maradnak. Miért? Mert minden probléma az emberben van. Amikor az ember megismeri önmagát, megszabadul mentális problémáitól. Az ok nem külső, hanem belső. Azzal, hogy megismered önmagad, meg kell tanulnod megérteni a körülötted lévő embereket, ami azt jelenti, hogy meg kell tanulnod jónak lenni.

Anasztázia: Ez tagadhatatlan tény: ahogy változtatsz magadon, úgy változik a körülötted lévő világhoz való hozzáállásod is... Igen, nagy különbség van aközött, amit az ember elvár az elméjétől, amikor elkezd meditatív technikákat tanulni, és aközött, ami a valóságban történik. Ez olyan, mint a citromos példa. Ha valaki citromot képzel magának, az legfeljebb

fokozott nyálelválasztásra késztetheti. Ha megkóstolja azt, akkor az érzések egész sorát éli át.

Rigden: Pontosan, tehát nem kell elképzelni ezeknek az emócióknak a hipotetikus jelenlétét, hanem ténylegesen érezni kell őket. De visszatérve magára a meditációra. *Miután a meditáló megérezte a Jobb esszencia hatását, ismét megnyugtatja gondolatait és érzéseit. Egy fontos dolog, amit meg kell tanulni: az ember mentálisan megállítja a Jobb esszencia forgó gömbközpontjának mozgását.* A tanulás első szakaszában ezt a folyamatot képletesen úgy tudja elképzelni, ahogy neki tetszik, például úgy, hogy mentálisan megállítja ennek a gömbnek a pörgését a «kezével» vagy a gondolata parancsával. *Ezután a meditáló megfigyelőként visszatér a fejében lévő feltételes, középső központba. Ott ismét megtapasztalja a béke és a csend állapotát, mind a négy Esszencia egyidejűleg semleges helyzetét.* Ebben az időben még mindig érezhetőek a maradványjelenségek, amelyek mind fizikailag a jobb gömb kellemetlen hő hátttereként (mintha tűzből származna), mind pedig érzelmi-emocionális kitörések, például düh, ingerültség szintjén jelentkeznek. Ez a háttér egy idő után gyorsan elhalványul, amint az ember tudatosan átirányítja a figyelmét a következő meditációs folyamatokra.

Anasztázia: Igen, az egy dolog, hogy kötelességtudóan megforgatjuk ezt a gömböt, de sokkal fontosabb megtanulni, hogyan lehet megállítani. Gyakorlati tapasztalatból tudom, hogy a mindennapi életben, amíg az ember nem sajátította el ezt a meditációt, és nem veszi észre, mikor az Állati kezdet támadása kezdődik, fontos megtanulni, hogy legalább a továbbfejlődését megakadályozzuk. Más szóval, ha észreveszed az Állati kezdet egyértelmű megnyilvánulását, nem szabad a figyelmedet a kényszeres emóciók, érzések,

gondolatok felerősítésére összpontosítanod. Más szóval, nem szabad belesodródni ebbe az Állati kezdet által ösztönzött folyamatba, nem szabad saját erőnk és erőforrásaink kárára folytatni ezt a harcot önmagunk ellen.

Rigden: Így van. **Minden csata az emberi elme csatamezején kezdődik. Aki tudja, hogyan kell megszelídíteni a haragját, az olyan, mint egy bölcs ember, aki megnyerte a csatát anélkül, hogy valaha is elkezdte volna...** Tehát, a meditáció következő szakasza. *Miután a meditáló helyreállította a belső béke állapotát, ismét a légzésre irányítja figyelmét, és megismétli a meditáció kezdetének mintáját, azaz a «csí» «Hara» (alsó has) energiájának a kezek csakráin keresztül történő beáramoltatását. Ezután ezt az energiát a gerincen keresztül az agy ősi központjába (a feltételes, mediális központba) vezeti. Most azonban ebből a központból a bal mandula alakú testre irányítja, a bal fül feletti ponton keresztül a Bal oldali esszencia gömb-központjába.* ***Majd elkezd dolgozni a Bal esszenciájával****, mesterségesen, a figyelem koncentrációjával,* ***az óramutató járásával ellentétes irányban*** *forgatva a Bal esszencia középpontját.* A cél: megérezni, hogyan kezd a szóban lévö Esszencia aktiválódni, és milyen emocionális kitöréseket produkál, amelyek megteremtik a megfelelő hangulatot.

Általában, az ember érzéseiben a következő érzelmi hullámok jelennek meg: **büszkeség**, önszeretet, csábítás, fokozott libidó, titkos hatalomvágy valaki felett és így tovább. Az ezen érzésekhez kapcsolódó megfelelő képek a megalománia, hozzáférhetőség, megengedő, szexuális vágyak az «alfahím» (vagy «alfanőstény») dominancia pozíciójából az úgynevezett kéjvágy, keveredve az egocentrizmussal, kapzsisággal,

valaminek vagy valakinek a birtoklási vágyával. Ha a Jobb esszencia középpontjának a forgatásakor a gömböt forrónak érezzük, akkor a Bal esszencia gömb középpontjának forgatásakor a hideg érzése fog megnövekedni.

Miután a meditáló megtapasztalta a Bal esszencia összes emocionális kitörését, újra lecsendesíti az emóciót: mentálisan megállítja ennek az Esszencia gömb-központjának a forgását. Ezután Megfigyelőként visszatér a feltételes, mediális tudatközpontjába (a semleges pozícióba). A nyugalom, a csend állapotára koncentrál, és egyszerre érzékeli mind a négy Esszencia semleges helyzetét. A fiziológiai hidegérzet, a Bal esszencia tevékenysége által generált kellemetlen emóciók és érzések maradványai egy ideig «halhatóak».

A meditáló ezután folytatja a **Hátsó esszencia** által generált emocionális kitörések vizsgálatát. Ehhez először újra *a légzésre irányítja a figyelmét, és a «Hara» feltöltésének folyamatára koncentrál, majd figyelmét a «csí» energia mozgására fordítja a «Hara»-ból a gerincen végig az agy ősi központjába (feltételes, mediális központ). De most a «csi» energiát a nyakszirtzónán keresztül a Hátsó esszencia gömb-központjába irányítja, aktiválva az utóbbit.* Vegye figyelembe, hogy a Hátsó esszenciagömb az óramutató járásával megegyezően jobbra (az óramutató járásával megegyező irányba) vagy balra (az óramutató járásával ellentétesen) foroghat. Ez a felmerülő (az emlékezetben felbukkanó vagy a pillanatban uralkodó) érzésektől függ. Általában egy múltbeli élményhez, egy jelentős emóciós hullámhoz, érzéshez kapcsolódnak, amikor az egyik vagy a másik Esszencia dominál. És ez a tapasztalat közvetlenül abban a pillanatban kapcsolódik egy bizonyos Esszencia aktiválásával, gyakran egy Bal vagy Jobb esszenciához (ilyenkor

a Hátsó esszencia középponti gömbjének forgása az óramutató járásával ellentétes irányú lesz) vagy egy Elülső esszenciához (ilyenkor a Hátsó esszencia középponti gömbjének forgása az óramutató járásával egyező irányú lesz). Ezek lehetnek a jelenből vagy a múltból származó érzések, és a múltbeli emocionális kitörések erősségétől függően különböző látomások lehetnek. A Hátsó esszencia-központból származó érzések szintén változhatnak a sírhidegtől, a meleg kellemes érzések skálájáig.

Mellesleg, a Hátsó esszencia középponti gömbjének óramutató járásával ellentétes irányú erős forgása... mondjuk úgy, hogy az anyagi gondolkodás dominanciájának feltételeit teremti meg. Ez csak a többdimenziós emberi szerkezet fizikája. A Hátsó esszencia középponti gömbjének az óramutató járásával ellentétes irányú forgása szinte mindig a sóvárgás, a reménytelenség, a jelentéktelenség, és szkepticizmus, a «senki vagy, és senki is maradsz a halálodig», az idő múlandóságának, a végzetnek az érzését kelti. Ha azonban a Hátsó esszencia gömbje elkezdett az óramutató járásával megegyező irányba tekeredni, akkor hajlamos aktiválni az Elülső esszencia által generált érzelmi kitörések élményét. Ez utóbbi viszont a Lélekkel, az egyén szellemi fejlődésével függ össze. Ebben az esetben egész más érzések áradnak a Hátsó esszenciából. Gyakran előfordul, hogy amikor a meditáló ezt a meditációt gyakorolja, amikor a meditáló ebben a «megemelt állapotban» van, olyan, mintha a Hátsó esszenciából az Elülső esszenciába «dobnák», és a meditáció egy teljesen más minőségben folytatódik. De eddig egy szabványos rendszerről beszélünk. Eszerint, *miután az ember a Hátsó esszenciával dolgozott, megállítja az adott gömb-középpont forgását is, és a tudattal együtt visszatér a fej feltételes középpontjába. Ismét*

megnyugtatja gondolatait és emocióit, helyreállítja a béke és a nyugalom állapotát, mind a négy Esszencia semleges érzékelését egyszerre.

A meditáló ezután áttér az Elülső esszenciával való munkára. Ez a meditáció legélvezetesebb része. *Először, mint általában, a légzésre irányítjuk figyelmünket, megismételjük a Hara energiával való feltöltésének sémáját «csí»-vel a kéz csakrákon keresztül, majd ennek az energiának a gerinc mentén történő mozgatását az agy ősi központjába (a feltételes, medián központba). De most a «csí» energia az ősi agyközpontból a szemöldökök között középen elhelyezkedő ponton keresztül az Elülső esszencia gömbközpontjába áramlik.*

Koncentráljunk az Elülső esszencia középponti gömbjére, és forgassuk meg ***az óramutató járásával megegyező irányba.*** *Ebben az időben egyértelmű kapcsolatot érzünk a napfonattal, pontosabban a személy energiaszerkezetének központjával — a Lélekkel.* Az érzések szerint fellendül az energia, a kényelem, a kellemes melegség, az öröm, az anyagi világtól való elszakadás és a szellemi világgal való kapcsolat megteremtése. Minél erősebben fog forogni az Elülső esszencia központja, annál inkább telik meg ezekkel az érzésekkel. Ez egyfajta emocionális menedék az ember számára. Ebben a meditációban fontos, hogy az Elülső esszenciával csak utoljára dolgozzunk, hogy stabil állapotot érjünk el, összehangoljuk a hangulatot és a szellemi fellendülés lehetőségét teremtsük meg. Ezzel a mindenre kiterjedő, jóindulatú érzéssel, a kibővített észlelés állapotában a meditáló nemcsak kilép ebből a meditációból, hanem meg is őrzi azt a szokásos tudatállapotában. Ebben a meditációban, ahogy az életben is, fontos megtanulnunk, nemcsak a hátsó és az oldalsó Esszencia negatív aktiválásának

leállítását, hanem az Elülső esszenciának aktiválását, hogy időben át tudjunk váltani egy pozitív tudat és gondolati állapotra.

A meditáló a szokásos módon fejezi be ezt a meditációt egy önparanccsal: «Belélegzés-kilélegzés, erősen összeszorítani, majd elengedni az öklöket». Ez a meditáció 20–30 percet vesz igénybe. Az első szakaszokban egyeseknél ez egy kicsit tovább tarthat. Ezt lehet reggel és este, napközben is elvégezni, ahogyan az kényelmes. Segít a gondolatok és érzések áramlásának irányításában, valamint önmagunk és állapotaink megértésében. Nemcsak a technika elsajátítása fontos, hanem az is, hogy felismerjük saját spontán emocionális kitöréseinket egy átlagos nap folyamán. Miután az ember elsajátította ezt a meditációt, hatékonysága a mindennapi életben is megmutatkozik, miután megtanulja megérteni, hogy melyik Esszenciája váltja ki ezt vagy azt az érzelmi és emocionális kitörést. Mert akkor képes lesz időben megállítani a negatív áramlást azáltal, hogy leállítja a hátsó és az oldalsó Esszencia központok aktiválását, és átvált az Elülső esszenciára, a pozitív érzelmi kitörésre, a megfelelő hangulatra és gondolkodásra.

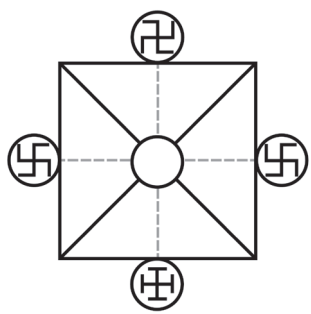

15. ábra. ***A Csetverik meditáció szimbolikus ábrázolása.***

Ez a meditáció olyan, mint egy lépés a későbbi fejlődéshez és az értelmesebb szellemi célok eléréséhez. Ez csupán egy eszköz arra, hogy az ember megtanuljon uralkodni magán, ahelyett, hogy az Állati kezdete irányítaná őt. A meditáció révén megtanul könnyedén eligazodni az érzéseiben és emocionális kitöréseiben, mint egy jó zenész, aki csak meglátja a hangjegyeket, és máris érti, milyen dallamról van szó, és hogyan fog szólni. Ez az ellenőrzés segít a mindennapi életben fenntartani a Szellemi kezdet uralmát, az ember lelkiismerete szerinti emberi élet szokását. Általánosságban, ahogy mondják, mindig formában kell lenni.

Anasztázia: Ami azt illeti, hogy állandóan formában kell lenni, azt Ön jól észrevette. Érdekes azonban, hogy az emberek a «mindig formában lenni» kifejezést gyakran a sporttal, pontosabban a sportolók versenyek előtti edzésével hozzák összefüggésbe. Például emlékszem, amikor ennek a meditációnak az első fejlesztései zajlottak a csoportban, a srácok elkezdték összehasonlítani a sporttal. Minden edző pontosan tudja, hogy ha mesterségesen a valósághoz közelebbi körülményeket teremt tanítványa számára, akkor növeli az esélyét a következő verseny megnyerésére. A jó sportoló tudja, hogy az edzés minden nehézsége, a zúzódások és horzsolások ellenére, az akadályok leküzdésével tapasztalatot és szakértelmet szerez. Idővel a sportoló hozzászokik a naponta megnövelt követelményekhez. Csak kívülről nézve tűnhet úgy, hogy ezeknek a különböző akadályoknak a leküzdése ijesztő, sőt talán felesleges teher a fő versenyző számára. A sportoló maga is teljesen belemerül a képességei tökéletesítésébe. Jól tudja, hogy az edzésen való önsajnálat és a megerőltetés elől való kibújás kísérletei egyértelműen vereséghez vezetnek a versenyen. A srácok arra a következtetésre

jutottak, hogy ez nyilvánvalóan ugyanaz, mint ebben a meditációban a hátsó és oldalsó Esszenciák aktiválásáról, majd ezek nyomon követéséről a mindennapi életben, ahol az ember mesterségesen mindenféle akadályt teremt magának, és megtanulja legyőzni azokat. Kivéve egy különbséggel, itt, a sporttal ellentétben, az ember saját maga az edző, így magasabb követelményeket támaszt maga elé az éberségével szemben. Az *önmagunkon végzett munka* sikere, *akárcsak a sportban*, közvetlenül attól függ, hogy mennyire lelkiismeretesen kezeljük azt.

Ez a példa bizonyára érthető azok számára, akik elkezdik gyakorolni ezt a meditációt. De azt vettem észre, hogy az emberek ebben az esetben a társadalomban pozitívnak elfogadott sablonos hozzáállást alkalmaznak. A sportot itt munkának és önmagunk feletti győzelemnek tekintjük, asszociatív módon a szellemi munkához hasonlítva. De ha megnézzük ezeknek a folyamatoknak a szemantikai gyökerét, akkor messze nem ugyanazok a fogalmak.

Rigden: Igaz, ezek olyan helyettesítések, amelyekre kevesen figyelnek oda a sportkarrierjük elején, de a végén nagyon is érezhetőek. A társadalomban, ha valaki sportol (különösen a nagy sportágakban), az azt jelenti, hogy mindenekelőtt önmagát győzi le, vagyis legyőzi a negatív tulajdonságokat, a lustaságot, fegyelmet tanul és így tovább. Ezt még a Személyiség harmonikus fejlődésének előfeltételeként is tekintik. A nagy sportágakban aratott győzelmeket pedig általában az önfejlesztés érdekében végzett emberi munka csúcspontjaként mutatják be. De kevesen veszik észre a globális helyettesítést, amely ezekben a kifejezésekben rejlik.

Mivel asszociálják a legtöbben a sportot? Először is, a játékkal, ahol a legfontosabb dolog a győzelem

minden áron. Másodszor, olyan stadionokkal, ahol nagy tömegben gyűlnek össze a szurkolók. Ez utóbbiak figyelmüket a játékra összpontosítják, amely nagy emocionális hullámot vált ki belőlük. És jegyezd meg, ez egy jól megtervezett és várható emocionális kitörés, függetlenül a meccs kimenetelétől. Az okos embereknek el kellene gondolkodniuk azon, hogy ki és miért csinálja ezt valójában. Végül is, az emberi emóciók erőteljes energiát jelentenek. A negatív emóciók táplálják az Állati kezdetet, és az emberek tömegei táplálják az Állati elmét. És hogyan jöttek létre a nagy sportok egyáltalán? Hogyan jöttek létre a sportversenyek tömeges látványosság formájában?

Az emberek gyakran nem is elemzik a sajtóban elhangzott információkat, nemhogy maguk keresnék a jelenség okát. A sajtó gyakran idézi azt a példát, hogy az első olimpiai versenyeket még az ókori Görögországban rendezték meg. De mi volt az okuk? Kevesen tudják, hogy az ilyen «békés» látványosságok az állandó háborúskodás következményei voltak. Minél jobban képzettek voltak az egyik vagy a másik oldal harcosai, annál jobb volt a háborúk kimenetele a szervezők számára. És ez az Állati kezdet ösztönzése még ma is tükröződik a sport valóságában. A versenyekre való felkészülés és maga a bajnokká válás célja alapvetően a sportolóban a nagyságtudat, az egoizmus és a versenyszellem állandó stimulálásán alapul. Végül is, minél több ambíciója van, annál komolyabban fog készülni. És nem arról van szó, hogy legyőzzük magunkat, ahogyan azt mindenhol hirdetik. Az Személyiség minden figyelme arra összpontosul, hogy a szükséges pillanatban fejlessze a teste irányításának képességeit, beleértve a tartalékok és a fenomenális képességek használatát is. Ez csupán egy kis «győzelem» a test felett az Állati kezdet által uralt gondolkodás keretein belül.

De miért áldozza fel magát a sportoló, az életidejét, az egészségét? Dicsőségért a saját érdekében, és egyúttal az állam dicsőségére, amely a győzelemért cserébe különféle kiváltságokat és előnyöket biztosít neki. De mi áll az ilyen versenyek szervezése és az emberek millióinak emocionális bevonása mögött? Mit stimulálnak az emberekben? Nem sokan gondolkodnak ezen. És hogyan ér véget ugyanannak a bajnoknak a karrierje ennek következtében? Vajon legyőzi-e önmagát? Nem. A végén egykori dicsősége, a megsebzett büszkeség érzése, hogy az állam nem méltányolta, és egy belső üresség marad. Hiszen, amint egészségügyi problémái adódnak, vagy már nem nyer versenyeken, senkinek sem kell, és a profi sportban ez gyakori jelenség.

Mindezeket a negatív kitöréseket a belső üresség váltja ki. Mert önmagunk legyőzése azt jelenti, hogy legyőzzük az Állati kezdetet önmagunkban (ebben rejlik a szellemi harmónia elérése), nem pedig azt, hogy tökéletesen elsajátítsuk a fizikai testünk irányításának néhány készségét. Nagyszerű dolog sportolni, de csak azért, hogy a szervezetedet egészséges állapotban tartsd, hogy ne legyen több problémád az «Állati kezdettől». De ennél sokkal fontosabb — hogy az ember a szellemi összetevőjére összpontosítson. Ez a lényeg!

Anasztázia: Igaza van, ez a társadalmi probléma, de az egyénből indul ki... Még ami ezt a meditációt illeti, amikor az ember komoly, mindennapi munkára fog koncentrálni önmagán, saját szellemi fejlődésén, általában véve megtanulja, hogy az érzékelés egy minőségileg más hullámán legyen, akkor az Esszenciái másképp kezdenek el működni. Egyszerűen csak gyakrabban fognak átváltani ennek az uralkodó érzékelésnek az új működési módjára, lényegében,

más tulajdonságokat és képességeket nyilvánítva meg, beleértve az ember úgynevezett fenomenális képességeit is. Ahogy az óindiai értekezésekben írták: «Cselekedj, de mondj le tetteid gyümölcseiről!» Vagyis, cselekedj önzetlenül, nem pedig önzésből.

Ebben a meditációban, véleményem szerint, az emberi természet megértésének egy nagyon fontos pontja, annak összetett szerkezete található. Lehetővé teszi számunkra, hogy személyes tapasztalatból megértsük az emocionális kitörések, az emberi gondolatok eredetének titokzatos folyamatát. Hiszen, az agyban zajló kémiai és fizikai folyamatok már az «elsődleges ezóozmózis», azaz az elsődleges energiaimpulzus következményei. Emlékszem, hogy Önnek milyen jól sikerült a köztes agy munkáját egyfajta vevőkészülékkel asszociálni, amely az energiarezgéseket (az Esszenciákból érkező jeleket) az emociók és érzelmek finom anyagává alakítja át.

Rigden: Ha a technikával kapcsolatos asszociációk elfogadhatóbbak az adott folyamat megértéséhez, akkor szívesen hozok fel ilyen példákat is. Az egyszerűség kedvéért az ősi agyi struktúrák működését képletesen egy televízióhoz hasonlíthatjuk (mellesleg, ez a szó a görög «tele» szóból — «távol» és a latin «visor» szóból alakult ki, ami azt jelenti, «megfigyelő», «viso» — «nézek», «látás»). Pontosabban, a televízióban található elektronsugaras készülékkel («kinezkóppal»), amely a szem számára láthatatlan elektromos és fényjeleket az általunk érzékelhető frekvenciatartományban látható képpé alakítja át.

A köztes agynak, akárcsak az analóg kinetikus televízió alapegységeinek, képletesen szólva, saját jelvevője van. Funkcióit tekintve hagyományosan hasonlít a televízió egy másik eszközéhez, a csatornaválasztóhoz,

amely nemcsak erősíti, hanem ki is választja a megfelelő szükséges «csatorna» jelét, majd átalakítja azt egy szabványos köztes frekvenciára. Ezenkívül, asszociatívan fogalmazva, van egyfajta «jeldekódoló egység», «hang- és videódetektor», «köztes frekvenciás erősítő», «hangteljesítmény-erősítő», «katódsugárcső». Más szóval, ugyanaz a fizika, csak az emberi mikrokozmosz és annak összetett eszköze működésében lejátszódó finom energiafolyamatok szintjén.

A köztes agy egyfajta átalakítója az energiáknak durva anyaggá. Az Esszenciák viszont a TV-tornyokhoz hasonlíthatók, amelyek adóantennáik segítségével különböző csatornákon keresztül sugározzák műsoraikat. Vegyük például, a Bal, a Jobb és a Hátsó esszenciát. Az ember figyelme a programjaik iránt, technikai nyelven szólva, egyszerre szolgál számukra «tápegységként», «képernyő- és sorfeszültség-erősítőként», valamint a képi csatornák erősítőjeként az emberre erőltetett illúziók formájában, és egyben távirányító blokként is, amely az embert és annak hangulatát szabályozza. Ebből születik az ember fejében vagy egy thriller a saját gőgjéről, vagy egy horrorfilm a saját félelmeiből, vagy egy melodráma «siránkozás az elveszett múltról». Vagyis, ezek az Esszenciák rendkívül ügyesen, hiteles formátumban rajzolnak meg bármilyen illúziót, «a semmiből csinálnak nagy ügyet», és arra kényszerítik az embert, hogy mélyen átéljen különféle negatív emociót, miközben kihasználják az ő lelki fejlődése szempontjából oly értékes figyelmet.

De ha valaki átvált az Elülső esszencia «televíziós közvetítésének» érzékelésére, akkor egy teljesen más világképet láthat és tapasztalhat meg, ami hasznos a szellemi fejlődéséhez. Például, a valós életről, a belső, szellemi világról készült «dokumentumfilm», amely

a külső világban tükröződik. Az ilyen kapcsolat és empátia révén a Személyiség erőteljes pozitív töltést kap, amely lehetővé teszi számára, hogy minden figyelmét a szellemi irányra összpontosítsa. Egy ilyen «film» után azonban a banális emberi élet nem tűnik másnak, mint színjátéknak. Tehát, csakis az emberen múlik, hogy mire fordít figyelmet a fejében, milyen jeleket fogad és erősít fel. Képzelőerővel szólva, az ember kezében van nemcsak a «televíziója» távirányítója, hanem a lehetőség is, hogy irányítsa mindezeket a «televíziós tornyokat» és azok tévé- és rádiótársaságait.

Sőt, ennek a meditatív technikának köszönhetően az ember képes lesz megérteni mind önmagát, mind a többi embert. Ha az ember világosan azonosítani tudja magában azokat a pillanatokat, amelyek ennek vagy annak az Esszenciának az aktiválásához kapcsolódnak, akkor nem lesz nehéz megérezni a mások által rejtegetett, rád gyakorolt hatásokat. Miként? Például, beszélgetsz valakivel, vagy hallgatsz valamilyen információt a tévében vagy a rádióban. Abban a pillanatban, amikor beszélsz vagy információt kapsz egy külső forrásból, csak nyugodtan koncentrálj semleges, mediális pozíciódra, mint Megfigyelő, akit a négy Esszenciád vesz körül. Pontosabban, belépsz a független Megfigyelő állapotába, és nyomon követed magadban, hogy ez az információ melyik Esszenciádat aktiválja. Mert az emberek között nemcsak szóbeli információcsere zajlik, hanem az esszenciáik kölcsönhatása is. Ezen információk rád gyakorolt hatásának nyomon követése révén megértheted, hogy mi az eredeti emócionális háttér, amin ezek az információk kialakultak, és pontosan milyen valódi, a számodra rejtett célokról számolnak be. Ha például, a beszélgetőpartnered hazudik vagy ravaszkodik, akkor biztosan a Bal esszenciád aktiválódik. Ha

agresszióra ingerel, a Jobb esszenciád középpontja kezd el felpörögni. És ha ez felébreszti benned a pozitív érzelmek fellendülését, a Szeretet, a Kedvesség hullámát — aktiválódik az Elülső esszenciád. Ily módon, képes leszel nyomon követni a valós helyzetet, és nem azt az illúziót, amelyet a látható és láthatatlan világból folyamatosan rád kényszerítenek, hogy irányítsák a tudatodat.

Anasztázia: Igen, ha sok ember megtanulja ezt a meditációs technikát, akkor a társadalomban eltűnik a hazugság és egymás irányításának szükségessége. Nem lesz értelme, mert mindenki tudni fogja az Igazságot a másikról.

Rigden: Így van. De ez akkor fog megtörténni, ha a társadalomban az emberek többsége hajlandó a jobb irányba történő változásra, akkor az emberiségnek esélye van arra, hogy egy teljesen más, minőségileg új utat kövessen a civilizált szellemi fejlődésben. De hogy mit választ a modern emberiség, ez itt a kérdés. Végül is, ezt a meditációs technikát már korábban is megadták az embereknek. És a társadalom életébe különböző időpontokban került be. Nem mondanám, hogy ilyen részletes formában, de az akkori emberek gondolkodásmódja számára érthető volt. De az emberek már csak emberek, és sajnos sokan közülük nagy rajongói a tiszta tudás és az egyszerű Igazság modernizálásának és bonyolításának. Ennek a gyakorlatnak a visszhangja azonban még mindig megtalálható a világ különböző népeinek titkos tudásában. Manapság ez csak nevetségesen álcázott rituálékba burkolózik, amelyeket dalok, táncok és egész műsorok kísérnek tamburákkal és dobokkal. Mindezt azért, hogy egy «tanonc» vagy egy «pap» «átkapcsoljon» egy megváltozott tudatállapotba, és meghallgassa a «beszélő szellemet» a jobb vagy a bal

oldalon, és így tovább. Bár tiszta formájában az ilyen bonyodalmakra nincs szükség ebben a gyakorlatban, ez mind emberi, felületes dolog. Itt egyszerűen az első lépésekben megtanulod átállítani a tudat érzékelését, követni és irányítani a saját állapotodat. Ezt követően pedig már csak a gyakorlati mozzanatok következnek… Egyébként, meg kell jegyeznem, hogy az ilyen alapvető spirituális gyakorlatok, amelyek az alapvető tudással és az ember szellemi növekedésével kapcsolatosak, az ősi időktől fogva általában *meghatározott jelekben és szimbólumokban* kerültek rögzítésre.

Anasztázia: A jelek és szimbólumok — az egy különleges téma. Ha lehetséges, szeretném, ha bővebben beszámolna róluk, és ezt az értékes információt az olvasók rendelkezésére bocsátaná. Az emberiség történelmét ősidők óta jelek és szimbólumok övezik. De miután kiterjedt keresést végeztem a különböző városok könyvtáraiban róluk szóló információk után, az internetes forrásokon keresztül arra a kiábrándító következtetésre jutottam, hogy a jelek és szimbólumok minden történelmi korszakban léteznek, de a róluk szóló tudás vagy elveszett, vagy a jelentésük megfejtése olyan durván eltorzult, hogy az Igazságból alig maradt valami. Nincsenek azok az ősi, spirituális ismeretek a jelekről, amelyekről ön beszélt. Mi áll jelenleg a hétköznapi emberek rendelkezésére? Legjobb esetben szimbólumszótárak, kétes tartalmú könyvek a «szabadkőművesek» értelmezésében okkult tanításaik attribútumait illetően. A tudósok elhatárolódnak az ilyen értelmezésektől, megértve, hogy honnan erednek az ilyen publikációk gyökerei. Ugyanakkor a tudomány már nagyon gazdag anyagot halmozott fel a különböző kontinensek és korok ősi régészeti kultúráira jellemző grafikus szimbólumokról és jelekről. Az említett vagy más népek spirituális kultúrájában fontosnak tartott mágikus, rituális jelek közül sok az azonos.

A tudósok azonban még mindig nem tudják teljesen megfejteni őket. Most már értem, miért. Még az is, amit ebben a tekintetben elmondott nekünk, teljesen új megvilágításba helyezte számomra a világról és az emberről szóló ismereteket. A régészeti kultúrák grafikai szimbólumairól szóló munkákat, a néprajzról, a folklórról, a mitológiáról, a kozmogóniáról szóló cikkeket olvasva a különböző népek ábrázolásában arra a következtetésre jutottam, hogy a tudósok egyszerűen hiányolják ezt a láncszemet. A tudósoknak hiányzik a kulcs a jelek megfejtéséhez, hogy összekapcsolják, megértsék és elolvassák ezt az egyedülálló információt, amely az emberiség szellemi gazdagságát jelenti.

Rigden: Igen, sajnos, mivel a modern társadalomban rengeteg ősi jel és szimbólum van, a velük kapcsolatos tudás nagy része valóban elveszett a mai emberek számára — ez tény. De ez nem meglepő. A probléma az emberekben, magában a társadalomban van: az egyénnel, az ő domináns vágyaival kezdődik, és az emberi társadalom prioritásaival végződik. Nézd meg az emberiség történelmét: folyamatos háborúk, állandó harc a vallási és politikai hatalomért, és ami a legrosszabb, az hogy a legtöbb ember elől eltitkolják az igazi szellemi Tudást, amely a személy valódi Szabadságához, a Lélek felszabadulásához vezet. Miért tartották vissza az ősi Tudást a többségtől? Miért torzították el őket a felismerhetetlenségig, majd pedig értelmezték őket a saját elméjükből, amely az anyagi gondolkodásban merítkezik? Miért törölték ki ezt az információt az új nemzedékek tudatából, és miért hagyták évezredekre a feledés homályába veszni? Mert ez az ősi Tudás lehetőséget adott az embereknek arra, hogy szellemileg önállóan fejlődjenek, függetlenül ugyanazoktól a politikusoktól és papoktól, akik a mai napig «közvetítőknek» nevezik magukat az emberek és az istenek között. Mert ez

a Tudás szabaddá tette az embereket, függetlenné a politikai és papi hatalmi struktúráktól, lehetővé tette a népek önálló *összefogását*. Végül is, a szellemileg szabad embereket nagyon nehéz irányítani, nemhogy megpróbálni rájuk erőltetni a viszályt, a félelmet, az agressziót és az Állati elme más beállításait.

Anasztázia: Teljesen egyetértek Önnel, a probléma valójában magukkal az emberekkel és az általuk alkotott társadalommal van, az emberek közötti kapcsolatokban uralkodó viszálykodással és szétt-öredezettséggel. Még ha egy bizonyosat is... Ha például, figyelembe vesszük az ősi jelekkel kapcsolatos tudományos kutatásokat, még ha csak felületesen is megvizsgáljuk az ezekben a művekben kiemelt kérdéseket, meglepődünk azon, hogy milyen mesterséges akadályok falába ütköznek azok, akik ma megpróbálják kideríteni az igazságot. Milyen feltételek mellett kell elvégezniük munkájukat a tudósoknak, például a néprajz, a etnográfia, a régészet és az őstörténelem területén? Mindezt puszta lelkesedésen és csekély fizetésért. Ennek során folyamatos bürokratikus és pénzügyi akadályokkal, a szervezés és a koordináció hiányával szembesülnek a kapcsolódó tudományágak szakértőinek összehívása során, hogy a különböző kérdéseket mélyebben és integrált módon vizsgálják meg.

Nem is beszélek a világméretű szituációról, ahol sok esetben mesterséges akadályokat gördítenek az ilyen vagy olyan információkhoz, egyedülálló régészeti leletekhez való hozzáférésre, amelyek valójában rejtve vannak az emberek elől. Ez természetesen nem megy az érintett struktúrák részvétele nélkül. Az ilyen információk vagy nem jutnak el az általános tudományos közösség tudomására, így azok raktárakban porosodnak, vagy a jelentős leletek

magángyűjteményekbe kerülnek, vagy egyáltalán a különleges szolgálatok bevonják őket, és nyomtalanul eltűnnek. Valószínűleg, valaki nagyon fél attól, hogy ez az információ megingatja valakinek az ideológiáját és a hatalom alapjait, ami a modern nemzetek irányítása szempontjából jövedelmező. Dicséret és tisztelet illeti, tehát, azokat a tudósokat, akik minden akadály ellenére továbbra is önzetlenül dolgoznak a tudomány ezen területén, és tájékoztatják az embereket az olyan jelentős eredményekről, melyek lerombolják az ősi népek «vadságának» illúzióját, és néha a szellemi értékek és a tudás elsőbbségéről tanúskodnak azokban az ősi időkben. De mindebből felmerül a kérdés, hogy miért hallgat maga a társadalom, hiszen elsősorban a szellemi múltja iránt kellene érdeklődnie, hogy megértse és helyesen határozza meg jövőjének vektorát?

Rigden: Azért is hallgat, mert az emberek többségének tudatát annyira feldolgozta a fogyasztói, anyagi gondolkodás sztereotípiája, hogy az egyszerű ember még ennek a kérdésnek a megfogalmazását sem érti. Amikor gondolkodását ilyen beállításokkal és sablonokkal zsúfolják, egyszerűen nem érti, hogy tulajdonképpen miért kellene ezeknek a tudományos szakmáknak magasabb prioritást élvezniük a társadalom és az állam számára, mint például az atom- és molekuláris szintű kutatással foglalkozó nanotechnológus szakmának, vagy ugyanennek a pénzügyi elemzőnek, vagy az új típusú fegyverekkel foglalkozó fizikusnak? És a bökkenő az, hogy a fent említett ilyen «nem tiszteletreméltó» szakmák tudósai sok országban, amelyek az ókor és a különböző népek kultúrájának tanulmányozásával kapcsolatosak, a legfontosabb feladatot helyezik előtérbe (az aktuális tudományos kérdések megoldása mellett) — nem több és nem kevesebb, **a társadalom szellemi**

élete minden oldalának újjáépítését! A hatalmon lévők közül kinek tetszene ez? Hiszen, ha a tömegek tudatára ébrednek annak, hogy évezredekkel ezelőtt ugyanazok az egyszerű emberek mire törekedtek, milyen világnézettel, szakrális és spirituális tudással rendelkeztek, hogyan fejlesztették magukat és minek szentelték életüket, akkor felmerül a kérdés, hogy merre tart a mai emberiség és miért volt ez a Tudás évezredeken át elrejtve az emberek többsége elől?

Végül is, miben különbözik a mai ember a múlt emberétől? Egyszerűen abban, hogy a külső létfeltételek megváltoztak, de a belső problémák, a Szellemi és az Állati kezdet közötti küzdelem ugyanaz maradt! Ráadásul, egy ilyen nagyszabású tudományos munka a társadalom spirituális oldalának rekonstrukciójáról, a különböző kultúrák és világnézetek alapvető szakrális jelentéseinek és szimbolikus kulcsmotívumainak megfejtését jelenti. Vagyis, hogy tudományos bizonyítékot kell szerezni annak fontosságáról, hogy gyakorlatilag ugyanazok a jelek és szimbólumok játszanak szerepet a világ népei között, a társadalmi formációk különböző korszakaiban, függetlenül a földrajzi távolságtól és a népek különböző kontinenseken való elszigetelt tartózkodásától.

A jelek és szimbólumok kezdettől fogva jelen voltak az emberi társadalomban. Ma is jelen vannak a modern világban, függetlenül attól, hogy a legtöbb ember nem érti jelentésüket és hatásuk erejét. Te magad is nagyon jól tudod a meditatív tapasztalatból, hogy bizonyos jelek és szimbólumok hogyan befolyásolják a látható és láthatatlan világ fizikáját. A jelek és szimbólumok az emberi társadalom szellemi kincsesházának kulcsai, a bonyolult folyamatok kódjai, amelyek megnyitják a fejlett fizika irányításának rejtelmeit és a tudományos ismeretek új horizontjait.

Anasztázia: Igen, ennek tudatában megérted, hogy az egyes emberek milyen erőkkel rendelkeznek, elérve az önfejlesztés bizonyos szintjeit. De ez nagy felelősséggel is jár.

Rigden: Kétségtelenül. De az emberek emberek maradnak: még ha rendelkeztek is Tudással a jelek és szimbólumok erejéről és jelentőségéről, idővel eltorzították azokat, hozzárajzoltak valamit, saját belátásuk szerint bonyolították. Ennek eredményeként az, amit egyesek az évezred elején tudtak, és amit mások az évezred végén, jelentésében nyilvánvalóan eltért, és tartalmában minőségileg különbözött. De időnként ez a Tudás felújult az emberi társadalomban. Egyes kultúrák eltűntek és magukkal vitték a «szent titkokat» a sírba, mások viszont az elmúlt nemzedékek tudásának maradványain alakultak ki és virágoztak. Így, ennek a Tudásnak a jelenléte az eredeti formájában, mindig is fontos volt a világ különböző részein élő népek számára, mivel nemcsak az őseik tudásához nyújtott kulcsot szolgalta, hanem jelentősen bővítette a saját tudásukat is a szellemi önfejlesztés területén.

A mai világban a «saját» hagyományos szimbólumok és jelek egész rendszerei bármely nemzetnél megtalálhatók. A róluk szóló eredeti Tudás azonban elveszett. Ma már a szimbólumok és jelek megnevezései sem kapcsolódnak az ember legbelsőbb tudásához. Elsősorban, a tudományban valamilyen értékkel bíró fogalmat jelölnek, valamint hétköznapi, közönséges és szokványos jelentéssel bírnak, az anyagi világnak ezt vagy azt a megnyilvánulását jellemezve.

Anasztázia: Általánosságban elmondható, hogy a jelek megvannak és továbbra is működnek, de a Tudás hiányzik az emberekben.

Rigden: Teljesen igazad van. Ez az a végeredmény, amelyhez az emberiség eljutott. Nemcsak a Tudás veszett el, hanem még a szavak jelentéstartalma is, amelyek bizonyos szimbólumokat és jeleket jelentettek. Egy egyszerű példával élve. Nézzük legalább a «szimbólum» szót, amelyet most az orosz nyelvű lakosság használ. A görög nyelvből kölcsönözték. De hogyan keletkezett az ókori Görögországban?

Az ókori Görögországban létezett egy olyan szó, mint a «shma», amely «jelet», «lobogót», «égi jelet» jelentett. Meg kell jegyezni, hogy az Égei-tengeri térség (Görögország előtti) ókori kultúráiban, különösen miután e népek kapcsolatba kerültek a keleti népekkel (például Anatólia (ma Törökország területe) lakosai, az ókori egyiptomiak, akik már kifejlesztették a «szent írást», a titkos tudást), a láthatatlan világról szóló ismeretek nagy részét az adott terület lakói által megértett allegóriáknak köszönhetően magyarázták meg. Például, a jelekkel dolgozó emberek egy csoportja közös meditációjának folyamatát és eredményeit (vagy egy működő jel egy bizonyos installációját, amely hatást gyakorolt a tömegekre) a kezdő beavatottaknak egyszerűen, érthető asszociációkkal magyarázták el. A jel hatása által lefedett területet asszociatív módon a halászokhoz hasonlították, akik hálót vetnek a tengerbe (végül is a halászat akkoriban nagyon népszerű volt). Azt mondták nekik, hogy ha egy jelet egy bizonyos helyre, például, egy szobába, egy templomba vagy egy térre helyeznek, az hatással van azokra az emberekre, akik azon a helyen tartózkodnak, nagyjából úgy, mint a tenger egy bizonyos területére helyezett háló, amikor halat fogunk. Más szóval, az ókori emberek olyan allegóriákkal dolgoztak, amelyeket az akkori kor embere meg tudott érteni. Ma már természetesen mindezt modern példákkal lehet elmagyarázni az embereknek. Az ilyen vagy olyan jelek és szimbólumok

hatása például, egy rádióvevőhöz hasonlítható, amely egy adott frekvencián működik, és a rádióhullámokat egy bizonyos távolságra terjeszti, vagy egy lámpa fényéhez, amely az utca egy bizonyos részét világítja meg. Ezek is allegóriák lennének, mert a modern ember is nagyon messze van attól, hogy megértse a más dimenziókban zajló folyamatokkal kapcsolatos jelenségeket.

Tehát, éppen ennek az asszociatív összehasonlításnak köszönhetően, amely a titkos társaságokban elterjedt, a köznapi beszédben az emberek körében (akik, mint mondják, hallották a harangszót, de nem tudják, hol van) megjelent a «to sumbolon» szó, amely több halász közös tevékenységét kezdte jelenteni, akik együtt vetették ki a hálóikat halászat közben. Nos, minden a szokásos: azok, akik nem ismerik a dolgok szellemi oldalát, a meghallott tudás jelentését mindig az anyagi világ tárgyaival és jelenségeivel azonosítják, az anyagi felfogásuk szerint. De ugyanazt a szót, a «to sumbolon»-t továbbra is használták a tudásba beavatott emberek. Ennek eredményeként, a régebbi «shma» szó (jel, zászló, égi jel) mellett a «szimbólum» szót kezdték használni olyan jelentésekben, mint «a láthatatlan és a látható *összekapcsolása*», «a láthatatlan valóság *felfedezése* egy látható jel által, amelynek *titkos jelentését* csak egy bizonyos embercsoport érti». Később a «szimbólum» teljesen kiszorította ezt az ősi szót.

Az is fontos, hogy az Arkhónok hogyan reagálnak arra, hogy a titkos szellemi társaságokból származó tudás egyre népszerűbbé válik a lakosság körében. Hadd mondjak egy példát ugyanarra a szóra, a «szimbólumra». Amikor ez a szó eredeti jelentésében kezdett jelentőséget nyerni a lakosság körében, a «szabadkőművesek» közbeléptek. Elkezdték megszervezni különböző műhelyeiket, vállalataikat, társaságaikat, közösségeiket, vallásaikat

és pártjaikat Görögországon belül, és *jeleiket és szimbólumaikat* e szervezetek *nyilvános* jeleiként helyezték el. A «szimbólum» szót a hétköznapi emberi ügyek jelentésével kezdték «szennyezni», a lét különböző mindennapi vonatkozásaiban kezdték használni: diplomáciai szerződésként, színházjegyként, az athéni bírák gyűrűinek neveként, pénzbeli hozzájárulásból való részesedés megnevezéseként. Ezeknek a «perverzióknak» a visszhangja ma is megtalálható. És végül a «szimbólum» szó eredeti jelentése kezdett feledésbe merülni, eltűnni a használatból.

De érdekes módon a «szimbólum» szó az orosz nyelvbe «znák»(jel) jelentéssel került be. Az orosz «znák» szó pedig az ószláv «znáty» (tudni) szóból származik, melynek jelentése tudni, valamiről információval rendelkezni (óorosz, ukrán — «**znáti**», szlovén — «znáti», ócseh — «znáti», lengyel — «znac» stb.). Vagyis, a «znáty» szó minden szláv számára érthető volt, függetlenül a nyelvi különbségektől. Ami azt illeti, bizonyos értelemben pontosan tükrözte a görög «szimbólum» szó eredeti jelentését. Ez csak egy példa a sok közül a jelet és szimbólumot jelentő szó jelentésének átalakulására. Pedig minden nemzetnek megvolt a maga meghatározása a «jel» és a «szimbólum» fogalmára, csakhogy ma már nem minden nemzet emlékszik az eredeti jelentésükre. És ha az emberek ismernék ezeket az elsődleges jelentéseket, meglepődnének, hogy mennyire azonos jelentésük van a különböző népeknél, amelyek az ókorban jelentős távolságban éltek, és óceánok választották el őket egymástól.

Természetesen, nehéz az embereknek a szimbólumok és jelek kérdésének megismerésében előrehaladniuk anélkül, hogy rendelkeznének az elsődleges Tudással, amelynek segítségével az egész helyzet évezredek óta globálisan áttekinthető. De ez orvosolható. Tehát,

számos működő jel van, amelyek folyamatosan jelen vannak az emberi társadalomban, akár tud róluk a mai generáció, akár nem. Ezenkívül vannak alapvető ismeretek más jelekről és szimbólumokról. Ez utóbbiak ősidők óta hordozói voltak bizonyos kódolt ismereteknek az emberről, energetikai felépítéséről és a láthatatlan világban rejlő képességeiről, beleértve a szellemi felszabadulás legfőbb képességét.

Az alapvető jeleket és szimbólumokat ősidők óta bizonyos céloknak megfelelően alkalmazták, használatuktól függően: egyes esetekben a Tudás átadása volt a cél, más esetekben pedig a rájuk néző személyre gyakorolt közvetlen hatás elemeként alkalmazták őket. Abban az esetben, amikor a cél a Tudás átadása volt, a jeleket és szimbólumokat egyfajta «pecsétként» alkalmazták. Hadd magyarázzam el egy egyszerű példával. Amikor egy személy ránéz a fényképére, a fénykép jobb oldala a bal kezének, a bal oldala pedig a jobb kezének felel meg. Ugyanez a helyzet a bélyegzővel is, ha megnézzük az eredetit, és összehasonlítjuk a lenyomattal. Ugyanígy a Tudás átadásához kapcsolódó jelek, különösen a Jobb és a Bal esszencia megjelölései tekintetében.

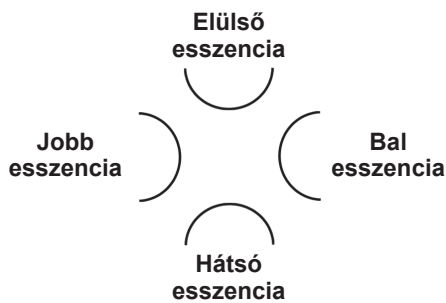

16. Ábra. ***Egy alapvető szimbólum ábrázolásának példája a Tudás átadására.***
Jobb és bal oldal «pecsét» típus szerint.

Amikor azonban olyan jelekről és szimbólumokról volt szó, amelyeknek az volt a célja, hogy bizonyos hatást gyakoroljanak a rájuk néző személyre, akkor pontosan a valós oldaluknak megfelelően helyezték el őket. Például, ha a személy jobb oldalát kellett aktiválni, akkor a jelet vagy szimbólumot a ránéző személy jobb oldala elé helyezték, és így tovább. Sok további árnyalat volt, amit az emberek már kitaláltak, hogy pontosan hogyan kell olvasni ezeket a jeleket: balról jobbra vagy jobbról balra, alulról felfelé vagy fordítva. Ez azonban a különböző ősi népek helyi hagyományaihoz kapcsolódó sajátosság volt, bár bizonyos információkon alapult. De most nem erről van szó.

1 2

17. ábra. ***Példák az oldalsó Esszenciák aktiválására szolgáló szimbólumok és jelek képeire:***

1) *a Jobb esszencia aktiválásának szimbolikus jele (a kis ív megfelel a jelet néző személy Jobb esszenciájának);*
2) *a Bal esszencia aktiválásának jele (egy nagy ív a jelet néző személy Bal esszenciájának felel meg).*

Tekintsük meg az ember és a lélek négy Esszenciájáról szóló alapvető ismereteket, amelyeket az emberek ősidők óta ismernek. Kezdetben a hétköznapi **ember** jelölése egy **egyenlő oldalú kereszt formájában történt, amelynek közepén egy kör volt** *(egyszerűsített változata — egyszerűen egy egyenlő oldalú kereszt).* A kereszt vízszintes vonala az anyaggal való kapcsolat jele volt, a függőleges vonal pedig a szellemi világgal,

pontosabban a szellemi világból származó elemek jelenlétét jelezte az emberben, a szellemi felemelkedés lehetőségét. Ennek eredményeképpen később a különböző népek a vízszintes vonalat a föld elemeivel, az anyagi (földi) világgal (befelé irányuló mozgás), beleértve az időt (mint a múltból a jövőbe irányuló mozgást), a vektort (nyugat-kelet), az Eget és a Földet elválasztó vonalat. És a függőleges vonal — a tűz, a levegő elemeivel és azok eredeti irányával alulról felfelé, az anyagi szférából a lelki felé.

A négyágú egyenlő oldalú kereszt és a benne lévő kör (a négy fő Esszencia és a Lélek) az emberi struktúra azon fő elemeire mutatott, amelyek a fő elképzelést testesítették meg: olyan feltételek megteremtését, amelyek alapján *a Személyiség választhat* az anyagi és a szellemi világ között.

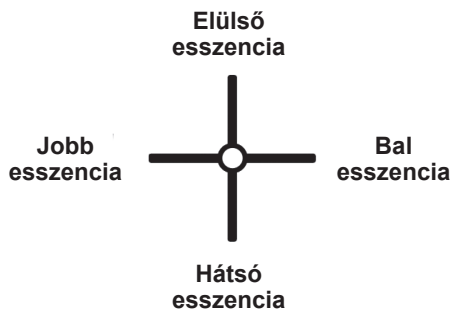

18. ábra. ***Az ember szimbóluma — egy egyenlő oldalú kereszt körrel.***
A szimbólum diagramján (a «pecsét» típusával) a következők láthatók: középen — a lélek szimbóluma (kör), négy oldalán — az ember fő Esszenciái.

A **kör** — a Lélek, vagy a Szellemi világból származó megnyilvánulás ősi szimbóluma (beleértve a Szellemi Lényt; Isten jelenlétének szimbóluma, amely szent

«Rá hangot» jelképezi); egy kör, amely szimbolikusan körülhatárolta és tartalmazta a nagy Üresség egy részét. Tekintettel arra, hogy a Lélek az igazi antianyag, azaz a szellemi világból kiinduló erő, az anyagi gondolkodás megértésében egy Semmi. Néha a kör közepén egy ponttal ábrázolták a szellemi világból származó koncentrált energia szimbólumaként (egyes esetekben ez a szellemi fejlődés, az ébredés kezdeti szakaszát jelentette). Maga a kör a szellemi erőket szimbolizálta, a Lélek tulajdonságát a tökéletesség, az egység, az állandóság, az örökkévalóság értelmében, jelezve a szellemi világot, a Létezőt, amelynek nincs se kezdete, se vége.

Egy másik tény is figyelemre méltó. Az emberi konstrukcióban a Lelket információs burkok (szubszemélyiségek) veszik körül. De mindez még mindig az ember életenergiájából — Pránából — álló «burokba» van zárva. A Prána az a sajátos réteg a Lélek energiája és az anyagi világ között. A világ népeinek mitológiájában, különösen ott, ahol az emberről szóló ilyen szakrális (spirituális) tudás tükröződött, gyakran vontak asszociatív párhuzamot a Prána energiája és a Nap tüzes tulajdonságai között. Ezért nevezik a Lelket napkorongnak.

A kör a két szféra (a materiális és a szellemi) közötti határt is jelképezte. Ha ez az emberről szóló tudásra vonatkozott, akkor ez a Léleknek egyfajta átmeneti állapotban lévő tudására utalt.

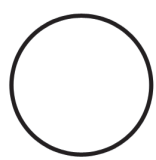

19. ábra. ***A Lélek, és a szellemi világ szimbóluma — a kör.***

Néha a kör mellett olyan elemeket ábrázoltak, amelyek dinamikát adtak neki, mint például szárnyak, lótuszszirmok, sugarak, kígyók, lángnyelvek. Hasonló képeket találunk a tripylli, indiai, egyiptomi, mexikói, sumér és orosz kultúrák szent szimbólumaiban. Egy személy szellemi fejlődését jelentette, vagy a szellemi világból származó Lény által e világba hozott spirituális Tudást (Tanítást) jelezte. Megmutatta a *belülről kifelé* haladó mozgás irányát is, amely a Lélek erejében rejlik, és arra készteti a Személyiséget, hogy válasszon, és a szellemi utakat keresse az anyag fogságából való megszabadulása érdekében. A kozmológiai mítoszokban az ősök gyakran egy körbe zárták a világ általános rendszerét. Ebben az esetben az anyagi világnak a szellemi világ általi megteremtésére utalt.

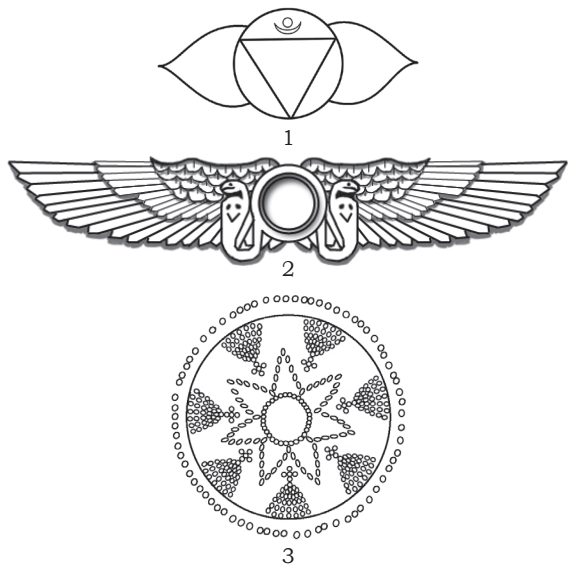

20. ábra. ***A szellemi fejlődés, a szellemi Tudás szimbóluma — egy kör, amelynek elemei a dinamikát közvetítik:***

1) *Ajna-csakra — az ősi India spirituális gyakorlataiban a homlok közepén («Harmadik szem») elhelyezkedő csakra hagyományos megnevezése, amely egy kör alakú, két lótuszszirommal (égkék színű), az Allat-erők kísérő jelöléseivel (egy háromszög csúcsával lefelé és az «ALLATRA» jellel);*
2) *szárnyas napkorong (Ókori Egyiptom) — az «égből» hozott szellemi tudás jelképe (különböző népek napisteneinek szimbóluma, például, Ahura Mazda a zoroasztrizmusban, asszír Ashshur, babiloni Shamash, valamint az ókori egyiptomi Ra isten egyik megnevezése);*
3) *egy példa egy szent napszimbólum képére, amely az ókorban (paleolitikumban) a tudás átadására volt jellemző. A minta bizonyos számú «szemcséből» áll. Az általános szerkezetet szimbolizálja: egy körbe zárt hétdimenziós dimenzió, a kör mögött 72 «szemcsével», ami a Világegyetem dimenzióinak teljes számát jelzi; a körben hét piramis alakú, hét «szemcséből» álló «köteg» található, amelyeket egy öt «szemcséből» álló szerkezet koronáz meg (a központi és négy kereszt alakú «szemcse» található körülötte). A kép közepén egy «hét szirmú virág» (hétsugarú csillag) látható, amelynek közepét 33 «szemcse» keretezi, és a szirom mindkét oldala 6 «szemcséből» áll.*

Anasztázia: Igen, a kör szakrális jelentésének ismerete szimbólumokban és jelekben van rögzítve, nemcsak a sziklafestményeken, a lakóházak falain lévő festményeken, hanem a régészeti tárgyakon is: szakrális szobrokban, rituális ruhákban, kerámiákban és így tovább. Az ősi templomépületek és egyszerű lakóházak (sátrak és jurták) építészetében is fennmaradtak. Egyes vallások hagyományos rituális cselekedetei is ezt a tudást tükrözik. Például, rituális körbejárás egy bizonyos terület vagy építmény körül, körtáncok (rituális táncok egy láthatatlan központ vagy tűz, szent hely körül; sámánok, dervisek körbejárása),

bölcsek ülése, hogy körben kommunikáljanak, ahol a kör középpontja üres (semmivel sem betöltött) volt, mint a Szellemi kezdet szimbóluma.

Rigden: Egyébként, az emberek az ókorban így építették a városaikat, vagyis kör alakban rendezték el az épületeiket, a város közepét üresen (beépítetlenül) hagyva, egy kör alakú tér formájában. A várost úgy építették, hogy mindenekelőtt mély szakrális jelentése volt.

Anasztázia: A modern városokban ez egyértelműen hiányzik, bár régészeti példák fennmaradtak az ilyen ősi építményekre. Több ezer évvel ezelőtt például, a Trypilli civilizáció települései a Duna-Dnyeper-közi folyókban ennek az elvnek megfelelően épültek. Az ősi uráli Arkaim típusára épült városok ugyanígy épültek. Például, a régészek által úgynevezett Sintashta kultúra, «Városok földje», amelyet a régészek Oroszországban (Cseljabinszk, Orenburg, Baskíria és Észak-Kazahsztánban) találtak.

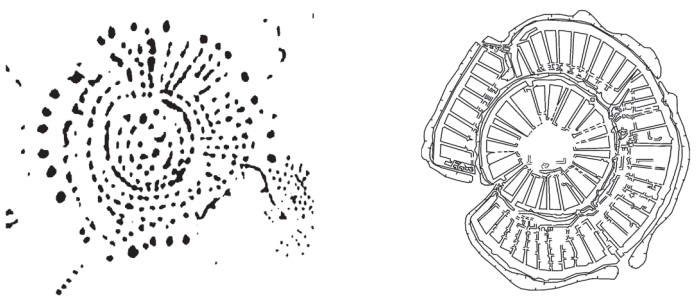

1 2

21. ábra. ***Kör alakban elhelyezett ókori városok tervrajzai:***

1) a Petreni (Moldova) Trypill településről készült légi felvétel másolata;
2) Arkaim város (Dél-Urál, Oroszország) tervének sémája.

Rigden: Teljesen igaz. De visszatérve az ember ősi jelöléséhez, az egyenlő oldalú kereszthez, amelynek közepén egy kör van. A **kereszt vonalai** az Ember négy Esszenciájára utalnak: az **oldalsó Esszenciákra** (vízszintes vonalak a középponttól), a **Hátsó esszenciára** (függőleges vonal a középponttól lefelé) és az **Elülső esszenciára** (függőleges vonal a középponttól felfelé). Amint már említettem, ezeknek az Esszenciáknak a jellemzőit bizonyos térbeli erőkhöz, mint például a négy elemhez, a négy évszakos szélhez és a világ négy oldalához való asszociatív hasonlításban adták meg. És általában a három erő szorosan kapcsolódott egymáshoz, vagy a hátsó és az oldalsó Esszenciák negatív tulajdonságaival rendelkeztek. A negyedik pedig a legfelsőbb, különleges a tulajdonságaiban az Elülső esszencia pozitív jellemzőivel rendelkezett. Mindezeket az erőket a kereszt is jelképezte, amely az embernek, mint olyan lénynek, a szakrális szimbóluma, amelynek szerkezetében a szellem és az anyag egyesül. A kereszt függőleges vonalát a napfordulóval, a szellemi világ felé való haladással és az embernek a benne lévő Szellemi kezdet felsőbbrendűségére való törekvésével hozták összefüggésbe. Ezért a világ ősi népeinek vallási hagyományai gyakran ábrázolták a napkorongot a szent istenek fején, mint a Szellemi kezdet, a Szellemi világból hozott Tudás felsőbbrendűségének jelképét. Az oldalsó Esszenciákat jelző vízszintes vonalat allegorikusan a napéjegyenlőség tengelyének nevezték, a Nap mozgásával társítva (amikor a Nap áthalad az égi egyenlítőn: a tavaszi és az őszi napéjegyenlőség).

Anasztázia: Igen, ez még mindig nyomon követhető az ősi kulturális emlékekből. Például, a régi perzsa városban, Perszepoliszban (amelynek létezik egy régebbi neve is, amely perzsa nyelvről fordítva «Dzsamsid trónját» jelenti) egy igen érdekes dombormű

maradt fenn. A perzsa (iráni) és török népek által a naptár szerint ünnepelt zoroasztriánus újévi ünnep (Navruz) szimbólumát ábrázolja. A legérdekesebb dolog az, hogy ez a szimbólum egy bika (Jobb esszencia) és egy oroszlán (Bal esszencia), amelyek egymással harcolnak. Az ókorban úgy hitték, hogy az év bizonyos napjain az erejük egyenlővé válik.

Rigden: Így van, ezért kezdték később ezeket a szimbólumokat a természetben a napéjegyenlőség napjaihoz kötni. Bár mindez másfajta alatta rejlő jelentéssel bír... A négy emberi Esszencia ismeretének titkos jelentése is a kereszttel egyenértékű fogalmakba került.

Anasztázia: A legtöbb modern ember felfogásában a kereszt kizárólag egyetlen világvalláshoz — a kereszténységhez — kapcsolódik. Ennek a vallásnak a szolgái viszont mindent megtesznek azért, hogy az emberek ne érdeklődjenek több iránt. A kereszt azonban nagyon ősi szimbólum, és már jóval e vallás kialakulása előtt megjelent. A keresztek és azok módosításai már a paleolitikum óta ismertek. A kereszt szimbólumát például, a primitív társadalom idejéből származó emlékműveken találták meg. Vegyük például, a franciaországi Chauvet-barlang húszezer évvel ezelőtti képeit, amelyek a föld alatti mikroklímának köszönhetően tökéletesen megmaradtak.

Rigden: És meg kell jegyezni, hogy ezeket a felfedezéseket viszonylag nemrég tették. És még mennyi ilyen hely ismeretlen az emberiség előtt! Az ilyen leletek azonban csak akkor értékesek, ha az emberek megértik a szimbólumok eredeti jelentését, nem pedig egyszerűen csak csodálják «az ősök csodálatos művészetét», és ezeket a jelöléseket az

emberi elme által alkotott, és a modern vallások által rájuk kényszerített fogalmakkal kapcsolják össze.

A kereszt különböző változatai szimbolikusan további információkat jeleztek az alapértelmezéshez képest. Például, ha a kereszt végein három gömb volt, az egy háromdimenziós világot jelzett, amelyben az ember tartózkodik, vagy a jelenségek számszerű jellemzőjét, amelyeket további jelként jeleztek a kereszten. Ha a kereszt alsó része, amely a Hátsó esszenciának felel meg, hosszabb volt (az úgynevezett hosszú vagy latin kereszt), az a Hátsó esszenciára való hangsúlyt, koncentrációt jelentette (állandó szenvedés, a múltra való emlékeztetés, a Lélek megterhelése, a bűntudat, a neheztelés érzésének ösztönzése). És ahogy te már érted, ha valaki az Állati kezdet állapotában van, a Hátsó esszencia ilyen aktiválása valójában a depresszió, a félelem és az önemésztés állandó stimulálása.

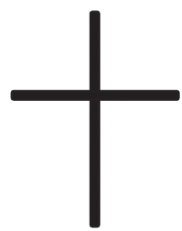

22. ábra. ***A hosszú vagy latin kereszt.***

Anasztázia: De a kereszténységben a hívőkre rákényszerítik, hogy a keresztnek ezt a formáját viseljék, állítólag Krisztus szenvedésének szimbólumaként. Mit jelent tehát, hogy az Isten iránti szeretet helyett az emberek közvetett módon a szenvedéseik, a múltról és a halálról szóló gondolataikba zárkóznak? Más szóval, ezzel a szimbólummal a tudat alatt aktiválják az emberekben azt a negativitást, ami nem mással,

hanem a saját múltjával kapcsolatos? Ez tehát, tényleg nem más, mint a Hátsó esszencia aktiválásának stimulálása.

Rigden: Ez pontosan az egyik eleme annak, amiről beszéltünk, mármint a templomokban lévő jelek manipulálása. És ebben az esetben nem csak a Hátsó esszenciára helyeződik a hangsúly. Rendszerint egy ilyen keresztet a hátoldalon latin betűkkel írnak fel INRI (Iesus Nasareus Rex Iu daeorum), ami azt jelenti: Názáreti Jézus, a *zsidók királya*.

Anasztázia: Értem, tehát a hívők tudatalattijában is ott van bizonyos emberek felsőbbrendűsége felettük... És miért nincs a Lélek, az Isten iránti Szeretet szimbóluma?

Rigden (mosolyogva)**:** Nos, tudod, a Tudás jelenlétében az embernek elkezdenek «kényelmetlen» kérdései felmerülni a hatalmon lévő papokhoz. Hogyan állíthatnak fel egy ilyen szimbólumot, ha a Talmud szerint a célok és a célkitűzések egészen mások? Csak a tömegeknek szóló elméletükben beszélnek az üdvösségről, de a gyakorlatban látod, hogy mi történik.

Anasztázia: Igen, sajnos a gyakorlatban, ellentétben az elmélettel, a rabszolgaságot nem törölték el, csak tökéletesítették és demokratikus szabadságnak álcázták, így csak a szabadság és egyenlőség illúzióját keltve.

Rigden: Még többet is mondanék, egyszer már említettem, hogy a latin keresztet mint a kereszténység szimbólumát a Kr. u. IV. században vezették be, amikor Jézus tanítását vallássá alakították, és a vallás, államvallási státuszt kapott. Egyébként, a latin keresztet a genealógiában általában egy személy

halálát, azaz időpontját jelöli. A kereszténységben tehát, e négyágú, a hívők viselésére szánt hosszú kereszt mellett vannak hatágú és nyolcágú, úgynevezett «patriarchális keresztek» is, két vagy három további keresztléccel, amelyek rendszerint a Elülső esszenciát keresztezik. Ezeket érsekek és bíborosok viselik. A vallás általános koncepciójában ennek a felső keresztrúdnak a jelenlétét úgy értelmezik, mint egy táblát (feliratot) a fent említetthez. Jézus «címe» a latin rövidítésben (INRI). És ha a táblán egy alsó ferde keresztléc is volt, akkor a hívőnek egyszerűen elmagyarázták a vallási értelmezés tárgyi kontextusában, hogy ez állítólag Krisztus lábainak támasztó keresztléce.

1 2 3

23. ábra. ***Patriarchális keresztek:***

1) *pátriárkakereszt — hatágú kereszt két keresztrúddal;*
2) *ortodox kereszt — nyolcágú keresztény kereszt, felső fokozattal és alsó ferde keresztrúddal (lemondás az emberi múltról);*
3) *pápai kereszt — három vízszintes keresztrúd — az anyagi hatalom szimbóluma egy háromdimenziós világban. Minden esetben a felső lépcsőfok, amely az Elülső esszenciát keresztezi, egyenlő oldalú keresztet alkot. Vagyis a hosszú vízszintes vonal felett egy egyenlő oldalú kereszt van — az ember (az emberi hatalom) szimbóluma.*

És most nézzük meg a kereszt szimbolikájának a tömegek elől elrejtett értelmezéseit, amelyet már jóval

a keresztény vallás kialakulása előtt is használtak. Az ókori Egyiptomban, például népszerűek voltak a keresztek jelölései, amelyeket ma tau-kereszt és ankh-kereszt néven ismerünk. A tau-kereszt a szakrális tudásban, a modern értelemben az emberi életet jelentette az anyagi világban, az emóciók és gondolatok megnyilvánulását, amelyeket a hátsó és az oldalsó Esszenciák indítanak el. Az ankh-kereszt viszont két különböző elemet ötvözött: a fő kört és a hozzá függesztett tau-keresztet. Az ankh-kereszt a tökéletes embert szimbolizálta, akiben a Szellemi kezdet dominál, az Elülső esszencia elsőbbsége a másik hárommal szemben, a szelleminek az anyagiakkal szemben. Ezért került az ankh-kereszt a legfőbb ókori egyiptomi istenek kezébe szellemi szimbólumként, a halhatatlanság, az örök élet jeleként. Az ankh-keresztet úgy is ismerik, mint «az élet kulcsa», «az energia kulcsa», «az újjászületés kulcsa», a szellemi átalakulás kulcsa. Ezek a jelentések a szellemi gyakorlatok egy bizonyos szakaszának szimbolikájához kapcsolódtak, amikor az ember önfeltárulkozása, minőségi átalakulása egy teljesen más Szellemi Lénnyé történt. Az e keresztről és szimbolikájáról szóló ismeretek pedig nemcsak az ókori Egyiptomban (Afrikában), hanem az ókori Európában, Ázsiában és Amerikában is megtalálhatók voltak.

1 2

24. ábra. ***A tau-kereszt és az ankh-kereszt:***
1) példák a tau-kereszt ábrázolására;
2) példák az ankh-kereszt ábrázolására.

Amikor tehát a tau-keresztet egy egyenlő oldalú keresztre helyezték, az az ember hatalmát jelentette a háromdimenziós világban lévő Esszencia felett, az ember dominanciáját az (Állati kezdet) felett. Ezt a szimbólumot általában az ókorban használták a mágiában, a jóslásban, a boszorkányságban, a gyógyításban és így tovább. Ha az egyenlő oldalú keresztet körbe zárták és a tau-kereszt fölé helyezték, az olyan személy halálára utalt, akinek életében az anyagi dolgok domináltak (az Állati kezdet dominált), egyszerűen fogalmazva, ez a szimbólum a «reinkarnációra» való távozást jelentette. De voltak más jelentések is...

Anasztázia: Tehát, a patriarkális kereszt lényegében egy emberi egyenlő oldalú kereszt a tau-kereszt felett, amely az anyagi világ feletti hatalom szimbóluma a mágia révén. Ez egyben az Elülső esszencia áthúzását is jelenti, avagy a szellemi lemondását az anyagiak érdekében.

Rigden: Pontosan így van. A kereszt alján lévő keresztrúd azt jelenti, hogy az ember lemond emberi múltjáról, és elkötelezi magát a szolgálatra. A kérdés az: «kinek a Szolgálatára?» A választ az e szimbólumban szereplő vezető jel jelentésében találjuk meg. Ami a hosszú keresztet illeti, amelynek három keresztgerendája lépcsőfokként vezet felfelé, és amelyet ma «pápai keresztnek» neveznek, — az ókorban azok számára volt használatos, akik a háromdimenziós világ feletti hatalomra törekedtek, ami az egyén szimbolikáját illeti. De a hívők természetesen nem tájékozódnak ilyen «kényes» részletekről. Részben azért, mert a hierarchikus csúcs eltitkolja őket, részben pedig azért, mert a rangidős lelkészek, akik e vallás hagyományos értelmezéséhez ragaszkodnak, nem ismerik az információkat. Ez utóbbi pedig, bár

általános képet alkot erről a vallásról, valójában egy erőltetett értelmezés ahhoz, hogy ezt az ősi szimbólumot megmagyarázzák a tömegeknek.

Talán egy egyszerű példát hozok a jobb megértés érdekében. Ha megkérdezünk egy hívőt, aki keresztet visel, hogy mit érez, amikor eszébe jut a kereszt, amikor a tükörképét látja a testén, vagy amikor megérinti, akkor az ilyen esetekben a szokásos választ fogjuk hallani. Az ember azt fogja mondani, hogy abban a pillanatban Jézus Krisztus szenvedése jut eszébe a keresztre feszítéskor, bűnösnek és vétkesnek érzi magát. Ez a válasz szinte minden hívőre jellemző ebben a vallásban. Vegyük észre, hogy ebben a pillanatban nem Krisztus tanításaira, prédikációira és intéseire emlékeznek, nem a Lelkük üdvösségére gondolnak, az Isten iránti Szeretetre, hanem bűntudatot, szenvedést éreznek és félelmet tapasztalnak. Vajon miért? Mert a Hátsó és a Jobb Esszencia aktiválódik az energetikai konstrukciójukban. Ez egy sokatmondó példa arra, hogyan működnek (tudat alatt befolyásolják) a jelek és szimbólumok az embert, és hogyan használják őket a papok a tömegirányító rendszereikben. Nem csoda, hogy elrejtik az eredeti Tudást az emberek elől. Különben, ha tudnának róluk, az emberek «kényelmetlen» kérdéseket tennének fel a vallási vezetőknek. Például, miért hordoznak ők (hívők) egy olyan szimbólumot, amely bűntudatot tulajdonít nekik, tudat alatt depresszióhoz vezet, szenvedést és negatív emlékeket serkent a múltjukról, míg a vallási vezetők az anyagi világ feletti hatalom szimbólumát hordozzák? Hiszen definíció szerint mindkettőnek a hitük által az Isten Szeretetére, a Lélek, a Szellemi világ üdvösségére kellene törekednie.

Anasztázia: Igen, amikor elkezded tudatosítani a jeleket és szimbólumokat, amelyek mindenhol

körülvesznek, akkor megérted, hogy miért uralja a társadalmat az anyagi Elme, sőt, még ott is, ahol az emberek megpróbálnak szellemi kiutat találni maguknak.

Rigden: Már sokszor elmondtam, de újra elmondom: az emberek kezében van a helyzet megváltoztatása, minden az egyes emberek döntésétől függ. De visszatérve a négy Esszencia jeleinek témájához. Ha az egyenlő oldalú kereszt egy egyszerű ember szimbóluma volt, akkor **az átlós kereszt (csavart kereszt) és annak változatai (gyakran körrel a közepén)** már a **Tudás útján haladó**, a szakrális információk és a négy Esszenciára vonatkozó meditatív gyakorlatok ismeretében lévő **Személyt** jelképezték. Hangsúlyozom, a Tudást ismerő embert, de hogyan használja azt (milyen dominanciával a tudatában), az már az ő személyes döntése.

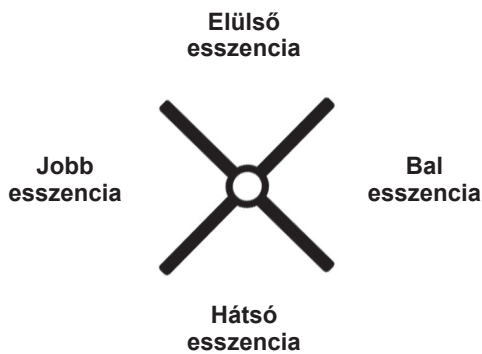

25. ábra. ***Az egyenlő oldalú ferde kereszt egy körrel a közepén az ember és a Lélek négy Esszenciájának Ismeretét jelképező szimbólum.***

A ferde kereszt a tudásban való haladás szimbóluma, a tér feltételes felosztása az Esszenciák hatásmezőire (zónáira); a kör — a Lélek szimbóluma. A szimbólumséma értelmezését a «pecsét» típusa adja.

De leggyakrabban a szent szövegekben a ferde kereszt (vagy annak változatai) szimbólum a személy energetikai struktúrájára, Esszencia, valamint azok dimenziókkal való összefüggéseire vonatkozó Tudást jelzett. A dimenziókat hagyományosan egy csonka piramis vagy létra lépcsőfokainak számaként, minták részleteiként (lótuszbimbó, annak szirmai, hegyek körvonalai, cikkcakkos vonalak), körökként egy körön belül, vonalak, szemcsék, pontok formájában ábrázolták. Ezek száma általában 3, 4, 5, 6, 7 volt. A szimbólum 3 azonos elemének száma általában háromdimenziós dimenziót jelentett. A 4 — egy háromdimenziós dimenziót és a negyedik az idő, valamint négy Esszencia jelölésére is szolgálhatott. Az 5 — az ötödik dimenzió volt, de főként ehhez a számhoz kapcsolódott az ötágú csillag képe, mint a női jelképek egyik szimbóluma, az ötödik dimenzióban megnyilvánuló Allat erőinek jele. A 6 — a hatodik dimenziót jelentette, az anyagi dominanciával rendelkező ember számára lehetséges maximális dimenziót, ahonnan az anyagi világot egy megváltozott tudatállapotban befolyásolni tudta. A rajz hét azonos elemének jelenléte pedig a hetedik dimenziót jelölte, amely a tökéletes emberre, a világ struktúrájára a 7 dimenzióig, vagy a «paradicsom», «nirvána», «a Lélek felszabadulása» fogalmára utalt. Néha a hetedik dimenzió szimbolikus megjelölése mellett 8, 9, 12, 13, valamint 33 vagy 72 számmal egyenlő feltételes jeleket ábrázoltak, amelyek a Világegyetem ismeretére utalnak. Az ilyen szakrális információkat gyakran rituális tárgyak, ruhák vagy szakrális építmények mintáiban rögzítették.

A *ferde kereszt* variációi igen változatosak voltak: négy összekötött háromszög alakú ferde kereszt, amelynek közepén egy kör van, *körökkel központosított háromszög alakú terek*, lóherés keresztek (középen

keskeny, a széleken szélesedő), kereszt alakban összefonódó kígyók stb. formájában.

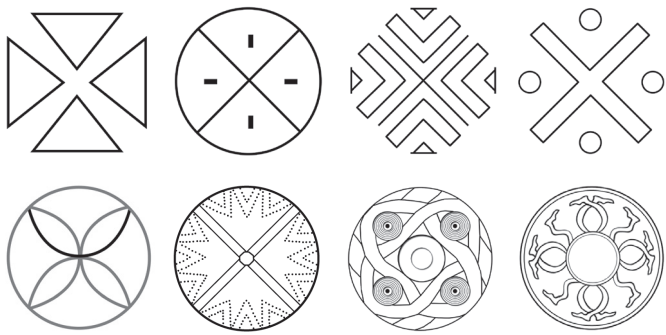

26. ábra. ***A ferde kereszt változatai a négy Esszencia terének jelölésével.***

Ha valamelyik Esszencia aktiválását, uralmát vagy blokkolását, illetve az ezekkel az Esszenciákkal való konkrét munkát kellett jelezni vagy hangsúlyozni, akkor ezt a ferde kereszt megfelelő mezőjében egy további jellel jelezték.

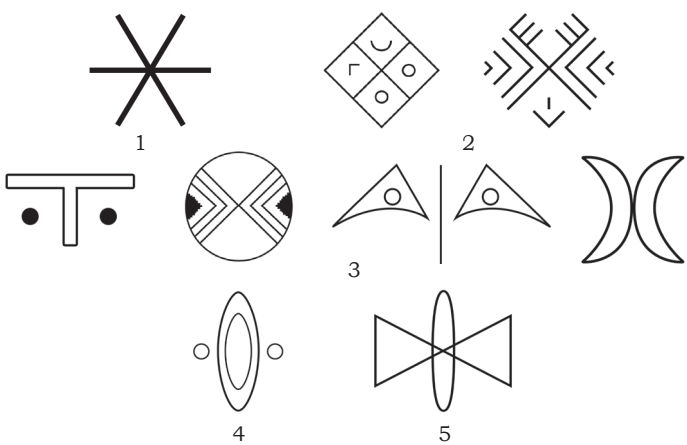

27. ábra. ***A négy Esszenciával való munka hangsúlyainak szimbolikus utalásai:***

1) *A következő jelentésekben használják: a hat dimenzió szimbóluma; szellemi ismeretek vagy gyakorlatok jelzései; az ember oldalsó Esszenciáinak munkáját blokkoló vagy aktiváló jelzések, a mellette lévő további szimbólumoktól függően;*
2) *példák az egyes Esszenciákkal való meditációs munkát jelző szimbólumokra;*
3) *mindegyik szimbólum az emberben lévő oldalsó Esszenciák hangsúlyát vagy dominanciáját jelzi;*
4) *a szimbólum a maga formájában az oldalsó Esszenciák aktiválódását ábrázolja, ami kívülről befelé irányuló nyomásként jelentkezik, és az emberi létben nehéz, negatív, szorító érzések formájában tükröződik (a szimbólum a személyes tér tényleges deformálódását jelzi, ami ebben a folyamatban történik).*
5) *a szimbólum az előzőhöz hasonló jelentéssel bír, de más sematikus ábrázolással.*

Anasztázia: Talán hangsúlyozni kellene, hogy szent vagy mágikus szimbólumokról beszélünk, amelyek ennek vagy annak a népnek a szent tudását jelölik... Általánosságban elmondhatjuk, hogy a négy Esszencia alapvető szimbólumai háromszögek és félgömbök, amelyek érintkeznek, de gyakorlatilag nem fedik egymást.

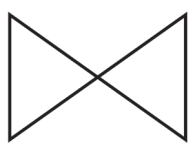

28. ábra. ***Az ember jobb és Bal esszenciájának szimbóluma.***

Rigden: Abszolút. És nem csak háromszögek és nem csak félgömbök. Ezek általában egyenlő oldalú háromszögek, amelyeknek három oldala a háromdimenziós dimenzióra mutatnak, amelyből a Megfigyelő (Személyiség) elindul a szellemi fejlődés

útján. Két vízszintesen fekvő, csúcsaikkal egymást érintő háromszög a Jobb és a Bal esszenciát szimbolizálja.

Ez egyfajta jele a végtelenségnek, az anyagi világából való állandó visszatérés ugyanazokhoz a beállításokhoz, az úgynevezett «változékony stabilitás». Ez a váltakozó Jobb és Bal esszencia stabil dominanciája (az ember figyelmének egyik területről a másikra való «elfogása», vagy inkább «vadászása» egyenlő erővel áramlik), ha persze ezt a két vízszintes háromszöget a gondolatait nem uraló ember életének összefüggésében vizsgáljuk. Am ez jellemző az oldalsó Esszenciák megszokott működésére, amikor a Személyiség az Állati kezdet gondolatait és emocióit választja. Ha azonban az ember szellemi fejlődésében magaslatokat ér el, az oldalsó Esszenciák megváltoztatják megszokott működési módjukat. Segítőkké válnak, azzá az erővé, amely más dimenziókkal való kapcsolatuk révén segít megismerni e világ láthatatlan sokféleségét (feltételes «végtelenségét»).

A lefelé és felfelé mutató háromszögek azonban speciális esetet képeznek, és részletesebben kell vizsgálni őket. Két függőlegesen elrendezett, csúcspontjaiknál fogva egymást érintő háromszög jelképezi az Elülső és a Hátsó esszenciát.

29. ábra. ***Az ember Elülső esszenciájának szimbóluma a csúcsával lefelé mutató háromszög, az Ember Hátsó esszenciájának szimbóluma a csúcsával felfelé mutató háromszög.***

A négy emberi Esszencia eredeti Tudásának összefüggésében a csúcsával felfelé álló háromszög a Hátsó esszencia, a múltbeli, látható, megnyilvánult anyagi világ szimbóluma volt. Nem véletlen, hogy egy ilyen háromszöget később éppen a férfi kezdettel társítottak. És ez egyáltalán nem jelent nagyságot, hasonlóságot egy égig érő hegyhez, vagy a világegyetem felépítésének három alapelvéhez (Isten szimbólumához). A hegy — egy külön kép és szimbólum, amely leginkább egy másik dimenzió fogalmához kapcsolódik. Isten szimbóluma pedig háromszög alakban, a csúcsával felfelé a világegyetem felépítésének három elvét jelentette: Isten (eszme), Lótusz (terv) és Allat (az eszme és a terv megtestesülése).

Az egyenlő oldalú háromszög a csúcsával felfelé az **emberről** szóló ősi Tudások szerint két pontot jelöl. Először is az ember kiinduló állapotát: mint Megfigyelőt a háromdimenziós világban, az önálló szellemi fejlődése előtt; mint Isten «képére és hasonlatosságára» teremtett objektum (elsődlegesen az emberben a Lélek lakozik, és szellemi fejlődésének három feltétele van: a szellemi ötlet, a terv, és az ötlet megtestesülése). Másodszor, ha magáról az ember spirituális fejlődésének folyamatáról beszélünk (amelynek hangsúlya az Elülső esszencia felé tolódik el, vagyis a felső háromszög csúcsával lefelé), vagy fordítva, ha az anyagban elakadt emberről beszélünk, akit az Állati kezdet ural, akkor az alsó háromszög jelentése egészen más volt. Ebben az esetben a csúcsával felfelé mutató háromszög nemcsak a Hátsó esszenciát jelentette, hanem az anyagi világ agresszióját is (ezért társították egyes esetekben a tűz elemével), az anyag mozgását a tágulásból a zsugorodásba (kívülről befelé), az Állati elme Akaratára való összpontosítást és annak hatalmát az anyag piramisszerű hierarchiája felett. Más szóval, a

csúcsával felfelé mutató háromszög azt jelenti, ami a «földin», az anyagin, az időbeliségen és a hatalomra törekvésen alapul.

Az egyenlő oldalú háromszög, amelynek csúcsa lefelé mutat az ősi Tudásban, nem egyszerűen az Elülső esszenciát jelenti, amelynek segítségével az ember végzi szellemi növekedését és fejlődését. Ez a szimbólum ősidők óta az **Allat teremtő erőt** jelképezi, vagyis a szellemi mozgását a megtestesülés elsődleges pontjától, a Teremtő tervének megnyilvánulásától a szüntelen teremtéshez és terjeszkedéshez, az ebben a tervben foglalt tökéletes formához. Nem véletlen, hogy az ókorban a felülről lefelé mutató háromszöget a női kezdett jelképeivel, a legfőbb istennőkkel társították, akik a különböző népek hiedelmei szerint a Nagy Anya alkotó funkcióit testesítették meg, mint az egész világ teremtő elődjét, a *vízi környezettel* való kapcsolatot (ami a szellemi világgal való asszociációt jelentette). Az emberről szóló legbensőbb ősi Tudás szerint, amikor a Személy a Szellemi kezdetet választja, akkor benne megnyilvánul az Allat teremtő ereje a szellemi ébredés, a tudat kitágult állapota, a lelki Szeretet megnyilvánulása. Ezért van az, hogy amikor valaki szellemi gyakorlatokat végez, a mindent megértő, mindent tudó, mindent átfogó Szeretet érzéseit tapasztalja az egész világ iránt. Ez pontosan az ő Elülső esszenciájának munkája és az Allat erőinek megnyilvánulása, a Személyiség és a Lélek közötti kapcsolat helyreállítása és megnyilvánulása. Ennek a Tudásnak a visszhangja nyomon követhető a világról és az emberről szóló szent értekezésekben, a világ számos népének mitológiai történeteiben, képeiben és szertartásaiban.

Anasztázia: Egyébként a Trypilli civilizációban, például, éppen ezt a két függőlegesen elhelyezett,

csúcsuknál fogva egymást érintő háromszöget ábrázoló szimbólumot gyakran ábrázolják rituális asztali edényeken, sőt, a szellemi gyakorlatokban az energiák mozgásának irányát is jelzik.

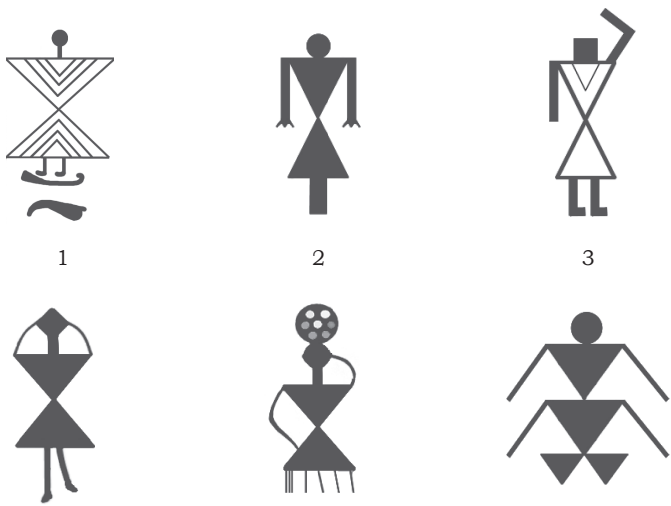

30. ábra. ***Az emberről, szellemi fejlődésének folyamatairól szóló ismeretek ősi jelölései.***
Rajzok a Trypilli civilizáció (Kr. e. VI-III. évezred) rituális kerámiáin:

1) *általános ismeretek az ember felépítéséről (három dimenzió az alsó háromszögben, három dimenzió a felső háromszögben; kör szimbólum);*
2) *a köznapi ember megjelölése;*
3) *a spirituális útját megkezdő jó ember megjelölése (négyzet alakú fej, felemelt kéz, a felső háromszögben pedig az Elülső esszencia hangsúlyozása);*
4) *mozgásban lévő figura felemelt kézzel — a szellemi gyakorlat egyik szakrális jelölése, amikor a Jobb és a Bal esszenciával dolgozunk;*
5) *a szellemi gyakorlat, a legmagasabb spirituális állapot elérése és a hetedik dimenzióval való kapcsolat*

megjelölése (a fejen egy hét körből álló kör, ahol a felső körök egy háromszöget alkotnak csúccsal lefelé; továbbá az energiák körforgását, a kezek iránya által jelölve);

6) *egy szellemi úton járó személy megjelölése: látható, hogy az Elülső esszencia uralkodik az oldalsó Esszenciák felett, és az Allat erejével egy másik, felsőbb világba vezeti a személyt (az ember megkettőződik, és a harmadik dimenziónál magasabb dimenzióban nyilvánul meg).*

Rigden: Igen, ezek a szimbólumok mindenhol ott vannak, csak a legtöbb ember nem veszi észre őket, nem érdekli őket, nem érti meg őket, mert nem rendelkeznek őshonos Tudással. Például, az ősi Indiában Sakti istennő szimbólumaként (az Allat erői megnyilvánulásának asszociatív képe), amit már említettem, egy háromszöget használtak, amelynek csúcsa lefelé mutatott. Siva istent (az indiai mitológiában a három istenség egyike, aki a pusztító erőket is megszemélyesíti) pedig egy háromszöggel ábrázolták, amelynek csúcsa felfelé mutat. Vagy egy másik példa. Amikor a görögök meglátogatták az ókori Egyiptom nagy folyója, a Nílus háromszög alakú torkolatának partjait, elkezdték «deltának» nevezni. Az ókori egyiptomiak számára ez a torkolat, amely a tengerbe vezet (akárcsak maga az életadó folyó), egy szent lótuszhoz hasonlított, egy háromszöghöz, amelynek csúcsa lefelé néz, és amely a női kezdetet testesíti meg. A delta alját pedig a tengerbe (a vízi környezetbe) vezető több csatornával a régi egyiptomi szakrális értelmezésekben a másik szellemi világgal összekötő, szellemi ösvényekkel társították. Számos Allat funkcióval rendelkező ókori egyiptomi istennő a legendákban a *vízi környezet* úrnője volt, vagy a vízzel és a lótusszal állt kapcsolatban. Ezért a görögöknél a delta a női kezdet, «az élet kapuja» szimbólumává vált,

annak ellenére, hogy maga a szó a görög ábécé negyedik betűjéből képződött, amelynek formája egy háromszög, csúcsával felfelé. Általában érdemes alaposabban körülnézni legalább a különböző kultúrák ismert történelmében, sok érdekes információt találhatunk. Nem a rég elfeledett kultúrákról beszélek, amelyekre a mai ember nem emlékszik, de régészeti felfedezéseik a jövőben még sokkolni fogják a világot egyedülálló leleteikkel és spirituális tudásukkal, ha persze ennek az emberiségnek egyáltalán lesz jövője.

És még néhány szó a misztikus, okkult és vallási áramlatok között ősidők óta elterjedt, a lefelé mutató háromszög és a felfelé mutató háromszög egymásra helyezésének szimbolikájáról. Az ősi Tudás szerint, ha ebben a szimbólumban a fő (felső) csúcsával lefelé álló háromszög, amely fehér színben van ábrázolva (az isteni női kezdetet, a szellemi világ erőit), és alatta egy csúcsával felfelé álló, fekete színű háromszöget (a férfi kezdetet, az anyagi erőket), akkor ez **a szellemi világ, az Allat teremtő erőinek dominanciáját jelenti az anyagi világgal szemben** *a hatdimenziós dimenzióban.*

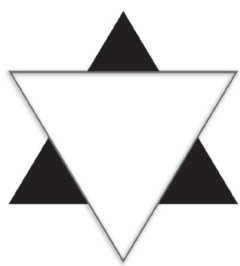

31. ábra. ***A szellemi világnak az anyagi világ feletti felsőbbrendűségének ősi szimbóluma.***

És ha a csúcsával felfelé álló háromszög átfedi a csúcsával lefelé álló háromszöget, az az Állati

elme, az anyagi világ uralmát jelenti a szellemi felett, az anyagra gyakorolt mágikus befolyást a hatodik dimenzióból az Állati kezdet uralmával, az Allat erőinek az ember általi felhasználását nem a szellemi felszabadulásra, hanem az anyagi világban való hatalomszerzésre. Egy ilyen jel, hogy úgy mondjam, pontosan ellenkező jelentésű, általában a háromdimenziós világ feletti titkos hatalomra törekvő emberek helyezték el, az Állati elme Akaratát és céljait szolgálva. Ha egyszerűen domináns háromszög nélkül ábrázolták, akkor «fordított jelnek» is nevezték, mert az Elülső és a Hátsó esszencia háromszögeit felcserélték helyükkel, és az oldalsó Esszenciák voltak a dominánsok (függőlegesen háromszögként ábrázolva őket). Ez egyben a *rombusz* (az ember szellemi átalakulásának egyik szimbóluma) áthúzását is jelentette. Az ókorban az ilyen szimbólumot főleg a fekete mágiában használták.

32. ábra. ***Megfordított jel.***

Anasztázia: Ezt a szimbólumot egyébként ma már széles körben népszerűsítik világszerte «Dávid-Csillag» néven, természetesen a nagy tömegek számára hihető értelmezéssel a «szellem és az anyag tökéletes egyesüléséről», a domináns háromszög felfelé mutató irányával. És az emberek aztán csodálkoznak, hogy miért élnek egy ilyen «boldogtalan világban», ahol sok a harag és az agresszió.

Rigden: Nos, ki tehet arról, hogy az embereket nem érdekli több, mint amit az anyagi Elme rájuk erőltet. Ősi időkben a Keleten ezt a jelet «dzsinek urának» ismerték, egy mágikus szimbólumként, amely az embert jelképezte, aki az anyag felett uralkodik a szellemi fejlődésre szánt erők segítségével. Ha a nagy, csúcsával felfelé mutató háromszög belsejébe egy vagy több, csúcsával lefelé mutató háromszöget foglaltak, az azt jelentette, hogy az illető az egyedülálló szellemi erejét más célokra használta, vagyis arra, hogy az anyagi világban bizonyos hatalmat érjen el. Ha például, ha három háromszöget csúcsával lefelé egy olyan háromszögbe helyeztek, amelynek csúcsa lefelé néz, az azt jelentette, hogy az anyagi Elme az Allat erejét a saját céljaira használja fel, általában arra, hogy ideiglenes hatalmat érjen el a háromdimenziós világban. Egyébként, a három háromszög csúcsával lefelé az isteni elveket szimbolizálta: ötlet, terv, megvalósítás (e terv végrehajtása). Az ősi ábrázolásokon három háromszöget láthatunk csúcsával lefelé, amelyek tetején egy negyedik nagy háromszög helyezkedik el csúcsával lefelé, ami az ember haladását jelenti a szellemi felszabadulás felé. Vagyis, az életerő megfelelő használatát.

Anasztázia: Kérem, meséljen többet a az olvasóknak a félgömbökről. Elég gyakran használják őket szakrális, rituális tárgyak mintáiban, ősi tárgyakon is, mint a négy Esszencia szimbólumát.

Rigden: Igen, a félkör, a félhold, az ív szimbólumát, mint az egész meghatározott részét, szintén használták a négy Esszencia ábrázolására. Az oldalívek pedig, amelyek függőlegesen voltak elhelyezve, az oldalsó Esszenciák szimbólumai voltak. A félholdra vagy fejjel lefelé fordított csészére emlékeztető ív a Hátsó esszenciát szimbolizálta, ezért a népek szent

szimbolikájában a múltat, az élettelenséget, valamint a materiálisra orientált «holt» tanítást jelképezte. Az Elülső esszencia megjelölésére azonban az ív vagy a szarvakkal felfelé fordított félhold jelét a szellemi világ erőinek — az Allat — megnyilvánulásának szimbólumaként használták. Valójában innen származik a többi Esszencia megkülönböztető ívek vagy félgömbök formájában történő megjelölése. Az Elülső esszencia és az Allat jelének eme ábrázolásának köszönhetően, egyes népeknél megjelent a kehely asszociatív szimbóluma, mint szellemi tároló, amely készen áll arra, hogy megteljen az Allat teremtő erejével (vagy az ősi emberek elképzeléseiben, a kristálytiszta vízzel, amely a szellemi világgal asszociált).

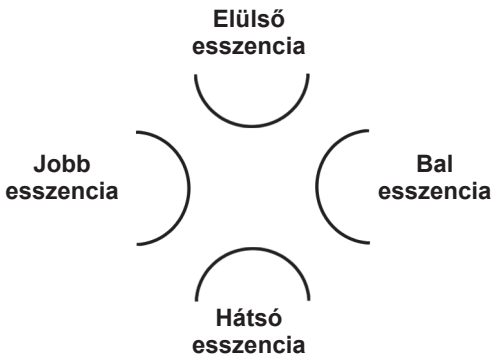

33. ábra. ***Az emberi Esszenciák megnevezésének sémája ívek formájában.***

1

2

3

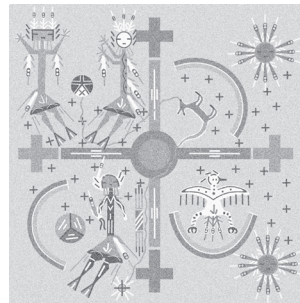

4 5 6

34. ábra. ***Az emberi Esszenciák szimbolikus ábrázolása ívek és félholdak formájában az Allat jelével:***

1) *A holdkereszt (más néven Cruassante-kereszt) gyakori szakrális szimbólum volt az észak-európai ősi népek körében;*
2) *a Trypilli civilizáció egyik rituális tányérjának ábrája kereszt és félholdakkal a végein (Kr. e. IV-III. évezred);*
3) *ívek szimbólumai egy, a vjaticsok — az Oka folyó medencéjében élő óorosz kelet-szláv törzsek — kereszténység előtti korszakából származó leleten;*
4) *a Trypilli civilizáció rituális tányérja, amelynek közepén az Allat jele látható;*
5) *a Trypilli civilizáció kerámiáin lévő jelek (a Bernásovka falu melletti régészeti leletekből, Vinnyicai régió, Ukrajna);*
6) *a navahó indián nép (USA délnyugati része; Észak-Amerika) szakrális színes homokfestménye.*

Anasztázia: Ön említette a rombuszt, mint az emberi szellemi átalakulás egyik szimbólumát. Meséljen nekünk, kérem, legalább általánosságban a négyzet alakú figurák szimbólumairól: a rombuszról és magáról a négyzetről. Manapság az emberek gyakran összekeverik e szimbólumok jelentését, mert az ősi tudás modern értelmezései vezérlik őket, amelyeket

már eltorzítottak és az anyagi világszemlélet szintjén értelmeznek.

Rigden: Az ősi Tudás szimbolikájában a **négyzet** az ember piramisszerű szerkezetének feltételes *alapja*, amely összeköti az ember négy alapvető Esszenciáját. Ennek eredményeként a különböző népeknél a négyzet, a Földhöz, minden földihez kapcsolódott, a négy elemmel, a világ oldalaival való egyesüléssel, a férfi kezdettel (ellentétben a körrel, amely a női kezdettel és az Ég szimbólumaként szolgált).

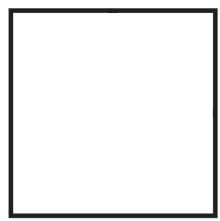

35. ábra. ***A négyzet — a földinek a szimbóluma.***

Ez a tudás tükröződött a világ számos vallási épületének építésében. Például, a zikkuratok, piramisok, templomok, pagodák, egyházak és más szakrális épületek négyzet alapra épültek. Ráadásul, az építmény architektúrája általában valamilyen módon tükrözte a tudást a négyzet **körré** vagy **rombusszá** való átalakításáról, amely a **kocka** sematikus ábrázolása volt, egyik sarkára állítva. Vagyis, ezekben a szimbólumokban rögzítették a Tudást az ember energetikai struktúrájának átalakulásáról a szellemi felszabadulása során, a Spirituális Személyiség átmenetéről az anyagi világból a szellemibe.

A **rombuszt** gyakran ábrázolták ovális «búzaszem» formájában is, enyhén hegyes tetejével és aljával, és a női kezdettel, az istennők életerejének és

termékenységének szimbólumával társították, általában a Nagy Anya funkcióival felruházott istennőkkel. Két erő egyesülésének jelei jellemezték, amelyek új formát alkottak a térben. A négyzetbe írt *rombusz*, vagy a négyzeten túlmenően nyolc sarkot alkotó rombusz, a *nyolcágú csillag*, mind az ember szellemi felszabadulása ősi Tudásának szimbólumai. Az emberek már a paleolit kor óta ismerték ezeket a szimbólumokat.

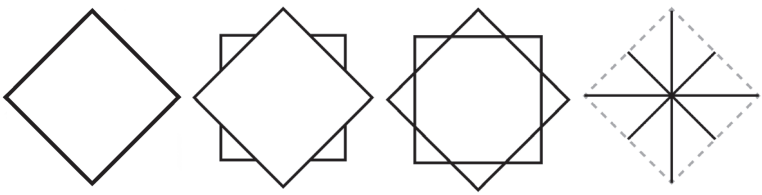

36. ábra. ***A rombusz ábrázolásának változatai mint a transzformáció és az ember szellemi felszabadulásának szimbóluma.***

Mindezek a képek és szimbólumok a szellemi gyakorlatok ismeretén, az emberben lévő szellemi erők felébredésének sajátosságain, a Személy és a Lélek összeolvadása pillanatának megnyilvánulásán alapultak. Egyébként magát az ilyen szellemi egyesülés, megvilágosodás, az Igazság megismerésének folyamatát az ókorban egy «bogárhoz» hasonló szimbólummal jelölték.

37. ábra. ***A szellemi felszabadulás, a megvilágosodás és az Igazság elérésének szimbóluma.***

Eredetileg egy szellemileg érett Személyhez helyezték, függetlenül attól, hogy az nő vagy férfi. Gyakran a «kezeket» ebben a jelben az Allat szimbolikus jeleként ábrázolták, a «lábakat» pedig két különböző irányba csavart spirálként.

A **spirálok** — az ember szakrális ismereteiben általában hagyományos megnevezések, vagy az energiamozgás irányát jelentik magának a szellemi gyakorlatnak a folyamatában, vagy az Allat erőit, ha az a világ eredetéről szóló információval kapcsolatos. Az óramutató járásával megegyező irányú spirál pozitív, teremtő szellemi erőket jelzett, míg az óramutató járásával ellentétes irányú spirál az Állati elme negatív, romboló erőit jelezte, amelyek szemben állnak az Allat erőivel. A szellemi gyakorlatok elnevezéseiben spirálszimbólumokat használtak az energiák vagy azok kapcsolatának jelölésére. A három és fél fordulatos spirált használták annak az energiának a jelölésére is, amelyet keleten, mint már említettem, még mindig az «alvó kígyó Kundaliniként» emlegetnek, és amely az ember rejtett energiapotenciálját szimbolizálja.

38. ábra. ***Példák két különböző irányú spirálra az ősi népek szimbolikájában.***

Később, a fent említett, «bogárra» emlékeztető jel helyett női istennőket kezdtek ábrázolni, ezzel jelezve a Lélekkel való szellemi egyesülés és az ember anyagi világtól való megszabadulásának folyamatát. Így, az emberek rögzítették az egyik eredeti kiegészítő magyarázatot, miszerint egy ilyen állapotot csak az Allat (az isteni női kezdet) teremtő erőinek részvételével lehet elérni. Hasonló

jelentéstartalmat használtak két spirál alakú, egymásba fonódó kígyó formájában is. Ha egy ilyen szimbólumot egy szellemi gyakorlatot végző személy képével együtt ábrázoltak, általában azt jelezték, hogy a kígyók farka a személy első csakrájából («Muladhara») jött ki, a testek három és fél fordulatban összefonódtak, és a fejük a hetedik csakra («Sahasrara») mellett volt. Ily módon az emberi energetikai «testben» az energiamozgás útját jelezték. A szellemi gyakorlatokról szóló keleti értekezések a «Kundalini-kígyó» felébredését még mindig a megvilágosodás szellemi állapotának eléréseként, a Nirvánába való átmenetként említik. Egyébként, ennek a korábban a szellemi tudáshoz társított asszociatív szimbólumnak köszönhetően egyes népek még ma is szent hüllőként tisztelik környékükön a közönséges kígyókat.

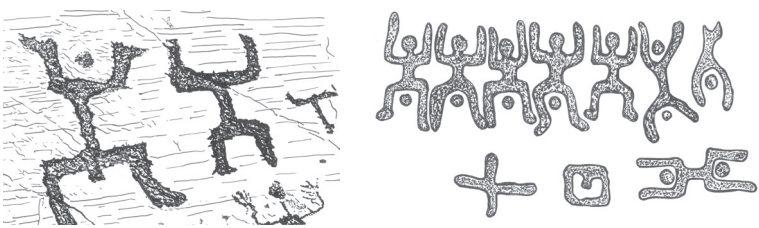

1-a

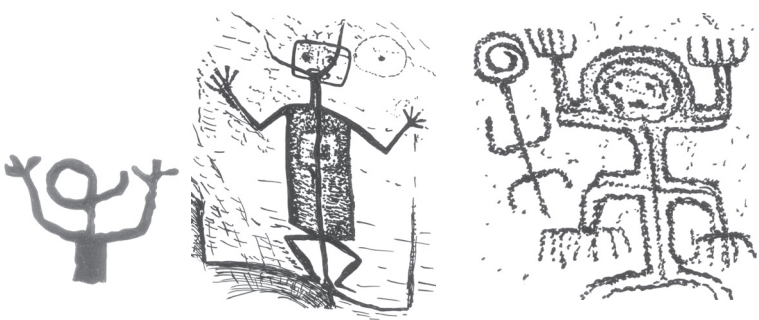

1-b 1-c

1-d

2-a

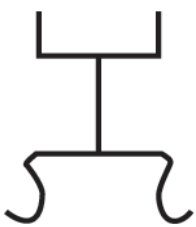

2-b

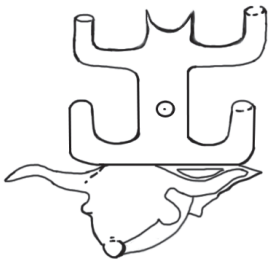

2-c

3

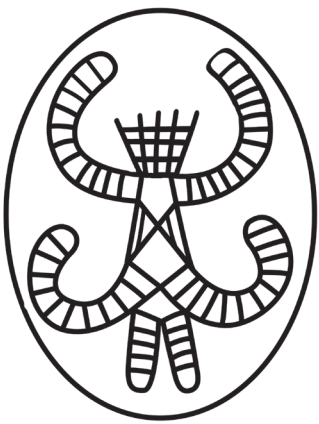

4

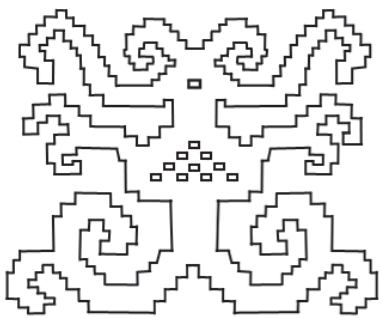

5

6

7

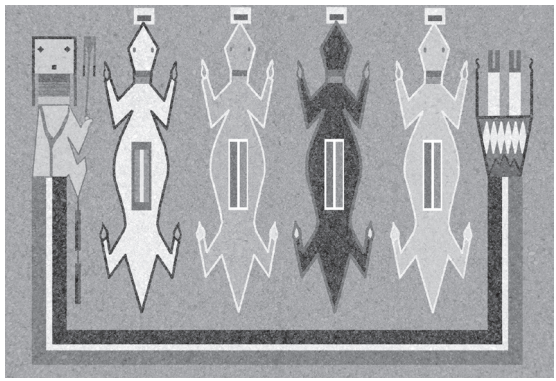

8

9

10

11

39. ábra. ***Az ember szellemi felszabadulásának szimbóluma az ősi népek jelképein:***

1) az ősi népek petroglifái:
- *a) a Camonica-völgyben talált sziklarajzok (kb. i. e. VI. évezred; Val Camonica, a Közép-Alpok lábánál, Észak-Olaszországban);*
- *b) a Fehér-tenger partján talált sziklafaragványok (kb. Kr. e. III. évezred; Karéliai Köztársaság, Oroszország északnyugati része); a helyi sziklarajzok közül sok csak napfelkeltekor és napnyugtakor (a reggeli és esti szellemi gyakorlatok idején) látható;*
- *c) Az El Abra-völgyben talált petroglifák (i. e. XII. évezred, Kolumbia, Dél-Amerika);*
- *d) Brazília északnyugati részén talált petroglifák (Kr. e. X-VII. évezred; Dél-Amerika);*

2) a Chatal-Guyuk (Chatal-Huyuk) ősi régészeti kultúra szimbólumai (Kr. e. VII. évezred; Anatólia, Kis-Ázsia):
- *a) az «Istennő» képe, amely az energiaközpontot, a Lelket jelöli;*

b) az adott kultúra grafikai szimbolikájából származó jel;

c) a «Békaistennő» képe (az újjászületés szimbóluma), amely alatt egy bikafej látható, szélesen elhelyezett szarvakkal (Kr. e. VII. évezred vége; a Chatal-Guyuk kultúra templomának lelete);

3) egy ősi jel az indiai kultúrából;

4) az anyaistennő sematikus ábrázolása az ősi szlávoknál, valamint a Trypilli kultúrában (Kr. e. VI-III. évezred; Ukrajna);

5) Orosz hímzés «egy vajúdó nő képe»;

6) Egy ókori görög váza töredéke (Boiótiai amfora, Kr. e. 680 körül.), amelyen Artemisz szerepel mint Potnia Theron (az állatok Úrnője) alakjában; a fordított horog-keresztek, támadó kutyák egy agresszív világot jeleznek, maga Artemisz ebben a világban mint egy spirituális megnyilvánulás van bemutatva; a hal képe Artemisz ruháján a megváltozott tudatállapotba való elmerülést jelképezi; a ruhán lévő hat keresztrúd — a hat dimenziót szimbolizálja; Artemisz feje csak érinti a testet — a hetedik dimenziót szimbolizálja; a madarak — a szellemi, felsőbb világra utalnak; a festmény két oldalán lévő két kígyó a legfelsőbb szellemi megvilágosodás, a felszabadulás állapotának elérését szimbolizálják;

7) a Szkíta Istennőt ábrázoló aranyplakett (Kr. e. IV. század; Bolsaja Bliznitsa sírhalom, Taman-félsziget, Krasznodari terület, Oroszország; «Ermitázs» múzeum, Szentpétervár, Oroszország);

8) a navajo indiánok színes homokból készült szakrális festménye (Észak-Amerika);

9) Szkíta Istennő képe egy ezüsttál fogantyúja alatt (Kr. e. IV. század; Csertomliki sírhalom, Dnyepropetrovszki terület, Ukrajna).

10) áttört veret istennő ábrázolással (VII–VIII. század; régészeti lelet a Csud-tó környékéről, Permi terület, Oroszország; A. Sz. Puskin nevét viselő Cserdini Helytörténeti Múzeum);

11) a víz azték Istennőjének szobra v Chalchiutliqué (Kr. u. 300-400; Észak-Amerika; Nemzeti Antropológiai múzeum, Mexikó); Chalchiutliqué («akinek ruhája nefritből van», «kék ruhás nő») fiatal nő alakjában került ábrázolásra; ő vezette át az igazlelkűeket a mennyei hídon (a szivárványon).

Anasztázia: Igen, a bolygó különböző részein talált ősi leleteknek köszönhetően már számos bizonyíték van arra, hogy az emberek különleges módon viszonyultak ehhez a jelhez, hasonlóan a «bogárhoz» és a női istennők hasonló képeihez. Csak furcsa dolgok történnek manapság a tudományban: ezeknek a leleteknek a szellemi aspektusát gyakorlatilag nem veszik figyelembe, a legtöbb magyarázat az anyagi megértésre korlátozódik, ahogyan szándékosan lekicsinylik e szimbólumok spirituális jelentőségét és szerepét a különböző népek kultúrájában. A tudósok például, gyakran találkoznak olyan ősi leletekkel, amelyeken az istennők lábai helyett spirális vagy elválasztott félköríves (vagy kígyózó, spirálisan tekeredő) vonalak láthatók. De gyakorlatilag az összes ilyen leletet «békapózban szülõ nõnek» vagy «békapózban lévõ antropomorf lényeknek tulajdonítják, amelyek termékenységi mágiához kapcsolódnak és egy nõ pózát ábrázolják...» és így tovább. Általában a lét anyagi aspektusaihoz kötődnek a spirituális komponens nélkül.

Rigden: Nos, ami az emberek világnézetét illeti, a következtetéseik is azok. Ha a modern emberek több figyelmet fordítanának a valódi szellemi önfejlődésre, akkor jobban megértenék az ősöknek a szellemi fejlődésükkel kapcsolatos aggodalmát. Íme, egy egyszerű példa. A XX. század hatvanas éveiben Közép-Törökország déli részén, a Konya-síkság fennsíkján a régészek megtalálták Chatal-Guyuk (Chatal-Huyuk)

városát, amely az i. e. VII. évezredből származik. Alatta pedig további 12 lelőhelyet, úgymond az ezt megelőző kultúrák építési horizontjait.

Anasztázia: Igen, szenzációs felfedezés volt a tudományos világ számára: ősi épületek (a külső keskeny bejárat egy lapos tetőn készült), szentélyek, táblák, szobrok, geometrikus mikrolitok, polikróm falfestmények maradványai. A tudósok becslése szerint ennek az ősi városnak egy időben mintegy 7000 lakosa lehetett.

Rigden: Teljesen igaza van. Nos, szinte minden házban volt egy szoba. A tudósok «szentélynek» nevezték, de ez egy szellemi gyakorlószoba volt. Amelyet igyekeztek a ház közepén helyezni el. Egy ilyen szoba (különösen a keleti és az északi) falai 12-18 méter hosszú freskókkal voltak kifestve. A legérdekesebb, hogy az Istennőt «bogár» pózban lévő nőként ábrázolták, a négy birodalmat jelképező állatokat és madarakat, valamint az Allat jelének (a félhold, vagy ahogy a tudósok nevezik, a béka pózának) szimbólumait. De a legérdekesebb dolog az, hogy mit ábrázoltak rajtuk: «Istennő» nőalakban, a már említett «bogár» pózában (vagy ahogy a tudósok nevezik: «béka pózban»), mellette a négy Esszenciát jellemző állatok és madarak, valamint az Allat jel szimbólumai (egy félhold szarvakkal felfelé) jelképek formájában, rombusz, két függőlegesen összekötött háromszög (homokórához hasonló), két vízszintesen összekötött háromszög (pillangószárnyakhoz hasonló), «méhsejt», «gabona» és «hullámok». Ezeket a szimbólumokat különböző kombinációkban használták: egymásra helyezve, megduplázva, megháromszorozva vagy megsokszorozva, pozitív vagy negatív formában ábrázolva. Az «Istennőt» női halként (meditatív elmerülés egy megváltozott tudatállapotba), női

кígyóként (a szellemi gyakorlatokkal való munkát és a szellemi megvilágosodás állapotának elérését jelképezve) és női madárként (kapcsolat a szellemi világgal) is ábrázolták. Szinte ezekben a történetekben halászhálót hordozó nők is voltak, ami viszont a szellemi gyakorlatokkal foglalkozó csoport által elhelyezett jelekre utalt.

Ráadásul, ezeknek a falfestményeknek a festéséhez az átmeneti állapotban lévő lélek színeit használták: kéket és zöldet (ezt a festéket rézércből nyerték), a sötét és élénkvöröst (higanyoxidból és hematitból), a sárgát (vasoxidból), a szürkét (galenitből), a lilát (mangánból) és természetesen, a fehéret. Mindez a jelekkel és szimbólumokkal együtt azt jelzi, hogy az emberek birtokában voltak az ősi Tudásnak. Egyébként, már a régebbi időkben is volt ilyen hagyomány. Az emberek egy csoportja szellemi gyakorlatokat végzett a vezetőjével együtt — egy olyan személlyel, aki minőségileg többet dolgozott önmagán, mint a többiek, és ennek következtében gyorsabban haladt előre a szellemi úton. A meditációs szoba falain szimbólumokban és jelekben tartotta nyilván a szellemi munkát, a tudás megértését és a csoport tanulási folyamatait. Amikor azonban a vezető elérte a szellemi felszabadulást, a meditációs szoba falait fehér köpenybe burkolta. És az új csoportvezető mintha tiszta lappal kezdte volna az új «festést». Később, ez a hagyomány áttevődött az emberi társadalomba, ahol már az emberi életre és annak eseményeire helyezték a hangsúlyt.

Anasztázia: Igen, ez azt mutatja, hogy az emberek valóban dolgoztak önmagukon, és hogy a szellemi fejlődés természetes része volt a társadalom életmódjának. Ez nem egy múló hóbort volt, vagy az egyén személyes életének egy olyan aspektusa, amit

jobb, ha nem mondanak el másoknak, ahogyan azt ma a modern embereknél látjuk. A szellemi fejlődés a ősök létjogosultsága volt. És a társadalom, amelyben éltek, nemcsak támogatta, hanem meg is könnyítette ezt a folyamatot... Említette, hogy az ősöknek volt egy hullám alakú jelük.

Rigden: Igen, a **hullám** az energia, annak jellemzői, vagy, ahogy ma mondanánk, az energiamező ősi megjelölése. Ha egy személy szellemi, legbensőbb tudásáról volt szó, akkor a hullámvonalak vagy hullámcsíkok száma azt jelezte, hogy az illető milyen dimenzió energiáival dolgozik a szellemi gyakorlatban, vagy melyik dimenzióba lép át a szellemi gyakorlatában, vagy egyszerűen csak magát a munkát szimbolizálta a láthatatlan világban. A hullámvonalat a mindennapi szimbolikában a víz vagy a folyók jelölésére használták. Az Univerzum szakrális ismeretében pedig a víz egy *másik*, a földitől eltérő világ szimbóluma volt, ezért gyakran még a szellemi világgal való kapcsolatot is így jelölik.

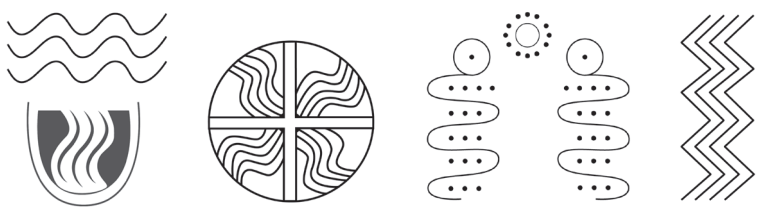

40. ábra. ***Példák az ősi népek hullámszerű szimbólumainak ábrázolására.***

Ma is találunk bizonyítékot arra, hogy az ókori emberek rendelkeztek ezzel a szellemi Tudással. Az olyan alapvető szimbólumok, mint a kör, kereszt, ferde kereszt, háromszög, rombusz, négyzet, spirál, csillag, piramis, szarvakkal felfelé álló félhold és ezek

módosításai számos régészeti leleten megtalálhatók. Például, megtalálhatók sziklafeliratokon, a paleolitikumból származó figurákon, a neolitikumból származó rituális edényeken, a temetkezésekben talált szent ruhák, tárgyak, objektumok, díszítések attribútumain. Mindez arra utal, hogy az emberek életükben különleges mágikus, szakrális és spirituális tudással rendelkeztek.

1

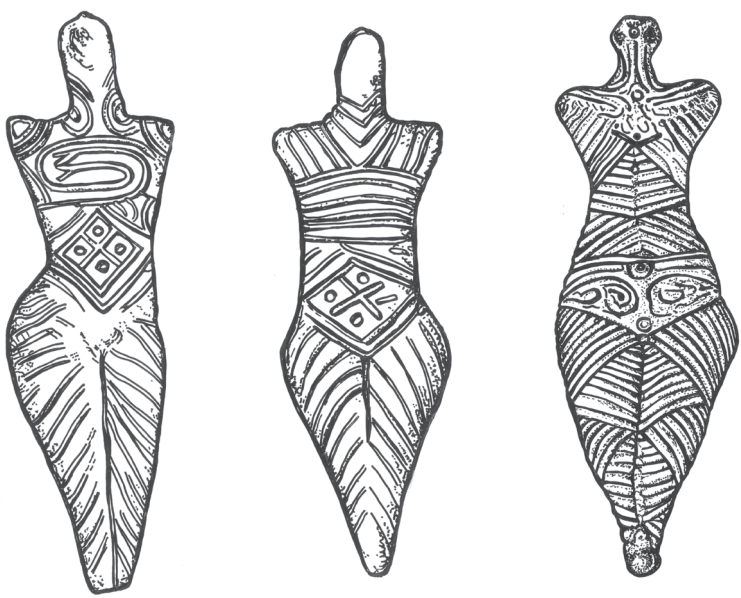

2-a 2-b 2-c

3

4

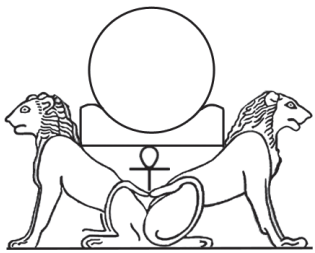

5-a

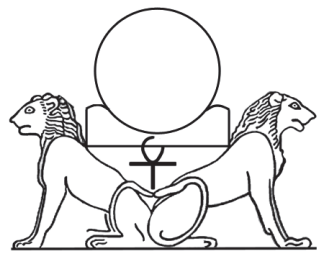

5-b

6

7

8

41. ábra. ***Példák az ember szakrális tudásának ábrázolására különböző ősi népek leletein:***

1) *Paleolit kori petroglifák: sziklarajzok (Val Camonica-völgy, Észak-Olaszország);*
2) *szakrális szimbólumokat ábrázoló női alakok — a trypilli «Istennők» különböző változatai. (Trypilli kultúra, Cucuteni kultúra):*
   a) *az első változatban a szimbólumok olyan nőt jelölnek, aki elérte a Lélek és a Személyiség egyesülését, a hetedik dimenzióba való kilépést, azaz egy magasan szellemi Személyiséget; a mellkasán szimbolikusan az energiaáramlást mutatja a csakra területén, amely az életenergiához — Pránához — kapcsolódik (ez nemcsak egy szellemileg fejlett Személyiség ritka jele, hanem azt is jelzi, hogy ez a személy képes az életenergiát — Pránát — feltölteni anélkül, hogy másoknak kárt okozna, ami viszont kiemeli ennek az «Istennőnek» a magas szellemi státuszát). a hasán lévő rombusz szimbólum, amelynek belsejében egy ferde kereszt és négy pont található — a négy «kiegyensúlyozott» Esszencia (ami azt is jelzi, hogy ez a nő («Istennő») irányította az Esszenciáit);*
   b) *a második változatban a szimbólumok egy szellemileg fejlett nőt jelölnek, aki még nem érte el a Személyiség és a Lélek egyesülését (mellkasán hat vízszintes csík azt jelzi, hogy elérte a «hatodik eget», de a hasán ábrázolt rombusz a ferde kereszttel egy megjegyzést tartalmaz amely a Bal esszencia tevékenységét jelzi, ez arra utal, hogy még nem uralja teljes mértékben az Esszenciáit);*
c) *a harmadik változatban egy trypilli női figurát látunk egy geometrikus piramis díszítéssel, a fő emberi csakrák jelölésével és az «ÀllatRa» jellel (a Draguseni település közelében talált lelet; Moldova);*
3) *egy szakrális figura (amelyet az Allat jele koronáz meg), amelyet a négyszögletes struktúrát és egyéb ismereteket jelző jelek és szimbólumok feljegyzése borít (neolitikum; Közép-Mediterráneum);*

4) *a Yinan-sír bejáratának kőlapokon való ábrázolása (Kr. u. 193.; Shandong tartomány, Kína) a halhatatlanság istennőjének, Si-wan-munak a vállai mögött lévő Allat stilizált jelével (szárnyak formájában), valamint az oldalsó Esszenciák szimbolikus alakjaival (a mitológiai leírás szerint, ezek nyulak, mozsárban örök életet adó elixírt készítenek), amelyek hengeres talapzatokon állnak (a három összekapcsolt talapzat a harmadik dimenziót jelzi); a mitológiában a hegycsúcsokat), valamint a mitikus Bai-hu tigris, amely a Hátsó esszencia (múlt) helyén helyezkedik el; a tigris fején a Bal esszencia helyezkedik, vagyis a hangsúly rajta van, ráadásul a tigris alakját mozgásban rajzolják, vagyis aktívnak jelenítik meg;*
5) *az ókori egyiptomi templomfestészet különböző változatai:*
   a) *az egyik esetben az «ALLATRA» szimbólum az ankh jelén áll;*
   b) *a második esetben az ankh jele, mint a szellemi felszabadulás e szimbólumának kulcsa van felfüggesztve;*
6) *korai tripilli kerámia: egy csonka kúp alakú rituális tál belső festésének díszítése, amely négy gömböt ábrázol, mindegyikben kígyókkal és az ezeket határoló fényívekkel;*
7) *arany medalion (Kolumbusz előtti korszak közép-amerikai civilizációi);*
8) *arany ruhadíszes medál (dél-amerikai civilizációk prekolumbián kora).*

A Tudás emberének ezek a szimbólumok sok mindenről tanúskodtak, és olyanok voltak, mint nekünk ma egy nyílt, egyszerű nyelven megírt könyv. Az ősi feliratok (amelyeket kőtömbökön, sziklákon, barlangok boltozatain stb. hagytak hátra), különösen ott, ahol konkrét szellemi gyakorlatokra utaló jelek és szimbólumok voltak, általában annak a helynek a

megjelölését is jelentették, ahol az emberek ezeket a gyakorlatokat végezték. A szellemi gyakorlatok helyét különleges módon választották ki, gyakran nehezen megközelíthető barlangokban vagy nyílt területeken. Egyébként, a múltban csak olyan tudással rendelkező személynek volt joga ilyen feliratokat készíteni a sziklákra, akinek személyes tapasztalata volt az ilyen gyakorlatokban. Ma a tudósok az ilyen ősi embereket, akik sziklafeliratokat hagytak hátra, általában «paleolitikus sámánoknak» nevezik. Szeretném felhívni a figyelmet arra, hogy még ma is vannak olyan helyek, ahol egész nemzedékeken át őrizték a feljegyzéseket, és ahová az emberek évezredek óta jártak tanulni...

Anasztázia: Igen, a tudósok a mai napig találnak ilyen különös «kőkönyveket», amelyek sziklákra vannak írva, egyenként egy futballpálya nagyságúak. Például, sziklarajzok (petroglifák) a Fehér-tengeren (Zalavruga, Karéliai Köztársaság, Oroszország), vagy a svéd Nemforsen (Ongermanland tartományban) és Tanuma (Bohuslenben), vagy a központi Alpok lábánál, Val Camonica (Olaszország), vagy az afrikai busmanok feliratai a Sárkány-hegységben, vagy a Tassilin-Ager hegyi fennsík rajzai a Szaharában és így tovább.

Rigden: Pontosan így van. Később a szimbólumokat gyakrabban kezdték használni egy mobilabb változatban, mint amulett, állandó emlékeztetőül az ember kettős természetére, a spirituális elsődlegességére. Meg kell jegyezni, hogy tudással (különösen, hogy melyik szimbólumot hova és miért helyezték el) alkalmazták őket a mellvédeken, házakon, rituális eszközökön, szent figurákon, amelyeket akkoriban úgy tiszteltek, ahogy a mai világban az emberek tisztelik a vallási kellékeket.

Ezeket a szimbólumokat bizonyos tárgyakon olyan információként helyezték el, speciális módon jelekbe rögzítve, többek között a jövőben bekövetkező eseményekről, vagy azok megvalósulásának zálogaként. Később ez egyfajta tárgyi írássá alakult át, például, ugyanazon a «hírnökök botján», a megfelelő emlékjelekkel. Ily módon egy nép vagy népközösség hírnöke mintegy megerősítette tekintélyét és a rábízott különleges feladatokat egy másik nép vagy közösség képviselői előtt.

Anasztázia: Igen, a «hírnök botokat» használták az ókori Európában, az ókori Kínában, az ókori afrikai és ausztrál népek. De ezt csak az ezekkel a kérdésekkel foglalkozó tudományos szakértők tudják, és a legtöbb ember nem ismeri ezeket a tényeket. De a modern társadalomban Mózes szimbolikus botját, Hermész caduceusát stb. jól reklámozzák a tömegek számára elérhető irodalomban.

Rigden: A történelmi leletek azért kevéssé ismertek, mert az emberek maguk sem érdeklődnek ezek iránt.

Anasztázia: Ez így van, és még azok számára is, akik rábukkannak ezekre a szimbólumokkal és jelekkel ellátott leletekre, a beléjük ágyazott információ nem teljesen világos, így azt legfeljebb a rituális tárgyak «díszítéseként», más népek ilyen vagy olyan szakrális szimbolikájához hasonló jelekként írják le.

Rigden: Leggyakrabban ezek a szimbólumok köveken vagy tárgyakon jelentek meg, hogy a szellemi tapasztalatokat átadják az utódoknak. Azok számára, akik a szellemi utat követték, a Tudás ezen feljegyzései lélektani jelentőséggel bírtak.

Anasztázia: Tehát, azoknak az embereknek, akik évezredekkel ezelőtt éltek, a szellemi Tudás sokkal

fontosabb és értelmesebb volt, mint egy modern ember számára, akinek fogyasztói gondolkodásformája van, például egy térkép, amely megmutatja a mérhetetlen kincsek pontos helyét vagy a bankban lévő megtakarított pénzüket.

Rigden: Pontosan. A szellemi tudás tízezer évvel ezelőtt nagyobb értéket képviselt, mint manapság. Ahogy a Keleten szokták mondani, az igazi kincs a tudás, amely mindenhová elkíséri azt, aki birtokolja.

Anasztázia: Igen, mi lehet fontosabb egy ember életében, mint a szellemi fejlődés? Ez az élet alapvető célja és értelme. Az emberiség jelekben és szimbólumokban megörökített történelme mutatja ennek a kérdésnek a fontosságát még ilyen távoli időkben is, függetlenül attól, hogy milyen körülmények között éltek az emberek. Számukra a szellemi fejlődés volt elsődleges, az anyagi élet pedig másodlagos. És most? Az új nemzedékek, bár az ókori emberekhez képest kényelmesebb körülmények között élnek, de egyre inkább az anyagi értékek elsőbbségét választják, elvesztegetik az életüket, a társadalom fogyasztói prioritásaival vezérelve.

Rigden: Sajnos, ez igaz. Egyébként az ókori emberek úgy tekintettek az ilyen feliratokra, mint a legfontosabb információk átadására a következő generációnak, mert ebben az életben minden halandó, kivéve a szellemit. Az ókorban az emberek jobban megértették, hogy az élet ezen a világon túlságosan múlandó, nagyon gyorsan véget ér különböző okokból, beleértve a természeti katasztrófákat is. És hogy a Tudás ne vesszen el, egy «örök sziklán» hagyták azokat. Természetesen, minden fent említett szakrális, szent, rituális írásokra vonatkozik, mert a szakrális írások mellett az ókori embereknek voltak

a mindennapi életről szóló feljegyzéseik is, naptárak, általános, történelmi és másfajta írások, mint a modern társadalomban.

Egyes szakrális «működő» jelek (olyanok, amelyek aktiválva képesek befolyásolni a láthatatlan világ fizikáját) egy olyan spirituális személy szimbolikus jeleként is szolgálhattak, aki gyakorolta ezt a tudást, volt tapasztalata és meg tudta osztani másokkal. Régebben ez tényleg egyszerű és egyértelmű volt. Ugyanezeket a jeleket, szimbólumokat senki sem alkalmazta véletlenszerűen, és főleg nem azért, hogy feldíszítse magát, ahogyan azt ma teszik, általában a lényeg megértése nélkül. Az ókorban ezt olyan tudású emberek csinálták, akik a szellemi fejlődés egy bizonyos szintjét már elérték... Manapság az emberek, már mint a majmok, különböző szimbólumokkal és jelekkel díszítik magukat anélkül, hogy megértenék, mit jelentenek valójában, és milyen hatással vannak a tudatalattira. A lényeg számukra az, ami menő, ami drága, és a szomszédjuk Irigyelve nézze.

Ezt most a sok felelőtlen politikus és köztisztviselő teszi fel a zászlókra, városok és országok címereire azokat a szimbólumokat, amelyeket gyakran a «szabadkőművesek» csúsztatják elébük. Nem is gondolkodnak azon, hogy miért olyan fontos a «szabadkőművesek» számára, hogy «az ő» jelüket vagy szimbólumukat helyezzék el a régióban. A tisztviselők nem értik a különbséget az ilyen vagy olyan jelek között, és azt sem, hogy milyen szerencsétlenséget okoznak ezzel az «ártalmatlan cselekedettel», további szenvedésre ítélve népüket (beleértve a családjukat is). Az ilyen emberek számára az anyagi Értelemnek alárendelt rendszer konkrét prioritásokat határozott meg — pénzt és a hatalom közvetítőjének egy szeletét, hogy az ember ne gondolkodjon ennél többről.

Most a különböző vallások vezetői, a múlt hagyományait utánozva, ünnepi ruhákba öltöznek, nemesfémekkel, kövekkel, különböző szimbólumokkal ellátott kellékekkel díszítik magukat. Legtöbbjüknek alig van információja ezeknek a «mintáknak» és jeleknek a jelentéséről, csak a vallásuk fogalmának szűk kereteire korlátozódnak, és nem is érdekli őket e szimbólumok ősibb használata a világ különböző népeinek szellemi kultúrájában és azok valódi rendeltetése. Mindent egybevetve, mostanában gazdag a külső, és üres a belső. De korábban, alig 8-12 ezer évvel ezelőtt, minden másképp volt, értelmes: szerény, de sokatmondó külső (jel, szimbólum), és gazdag szellemi belső. Általánosságban meg kell jegyezni, hogy az akkoriban élt emberek számára a szimbolizmus ismerete olyan fontos és természetes volt a társadalmuk számára, hogy el sem tudták képzelni, hogy egy ilyen értékes információ elfelejtődhet vagy elveszhet.

Anasztázia: Egyszer említette, hogy jóval később, amikor a társadalom az anyagi gondolkodás felé kezdett hajlani, az egyszerűt kezdte felváltani az összetett. A jeleket és szimbólumokat további értelmezéssel kezdték bonyolítani, méghozzá az elmétől.

Rigden: Ez valóban így van. Amikor bármilyen okból (természeti elemek, járványok stb.) a szellemi Tudás átadása megszakadt vagy modernizálódott az emberi elméből a népek között, a következő generációk már nem értették meg azt. Az emberek ezt az információt az elméjükből, szó szerint a meglévő *mindennapi* tapasztalataik helyzetéből értelmezték. Ez még egy olyan tényező, amely elősegítette a jelek későbbi eltorzítását és téves értelmezését.

Anasztázia: Igen, akárhogy is nézzük, minden az emberi tudat anyagi előítéletével kezdődik. És ha

az Őstudás lényege és jelentése elvész vagy eltorzul a társadalomban az Állati elme beavatkozása miatt, akkor ez az anyagi elfogultság csak tovább romlik a jövő nemzedékeinek tudatában...

Tudja, az Ön által elmondott információk nyomán sok érdekes tényt találtam a régészeti és etnológiai kérdésekkel foglalkozó munkákban. Persze, a Kr. e. 12 ezer éves kultúrrétegekkel kapcsolatos tanulmányokból nem sok van, ezek többnyire véletlenszerű felfedezések. De a Kr. e. XI-VII. évezred óta elég sok lelet, különösen a jelekkel kapcsolatos leletek halmozódtak fel.

Tehát, a különböző kulturális rétegek tanulmányozása során jól nyomon követhető, hogy egy ilyen vagy olyan népek számára milyen időszakban kezdődött az anyagban az ilyen «ferdítés» szakasza. A mély ókorhoz tartozó rétegekben a tudósok több nyomot találtak az emberek békés életére, a lakosok közötti egyenlőtlenség jeleinek hiányára, és ami a legfontosabb — a szellemi tudás elsőbbségének bizonyítékaira a társadalomban. Ezt számos jellegzetes jelekkel és szimbólumokkal ellátott tárgyi emlék jelzi. Például, lakóhelyek maradványai gazdag falfestményekkel, grafikus szimbólumokkal, szteatit pecsétek jelekkel, agyagmedalionok vésett szimbólumokkal és jelekkel, rituális edények töredékei jelekkel, gazdag mitológiai témájú ornamentikával díszített kerámiatermékek, valamint női agyagszobrocskák, amelyeken szakrális szimbolika található. A temetkezésekből ítélve az időskála későbbi szakaszában pedig meglehetősen sok fegyver, aranyból, ezüstből és drágakőből készült ékszer jelenik meg. A lakosság jelentős rétegződése figyelhető meg: sok szegény temetkezést találunk, egyes gazdagokat, majd arany ékszerekkel és fegyverekkel eltemetett papok és harcosok egész birtokait. Emellett,

ha korábban csak árucsere volt a lakosság között, az anyagi felhalmozás különösebb igénye nélkül (úgy tűnik, hogy akkoriban az értékek mások voltak, nem anyagi jellegűek), és később megjelenik az arany, a pénz és a kereskedelem, ami az anyagi gazdagság különálló emberek általi felhalmozására és a lakosság megfelelő rétegződésére, a politikai és vallási irányítási rendszerek kialakulására irányul. Vagyis, a civilizáció «hanyatlása» az anyagi gondolkodás irányába. Pontosabban, azt mondanám, hogy az Állati kezdet tulajdonságainak a társadalomban való uralkodása, az államok létrehozása ezen az alapon, a rabszolgaság kialakulása és így tovább.

És még egy dolog, ami meglepett, hogy a világ különböző «civilizált» országainak közoktatási iskolai tantervei csak elvétve említik az emberi társadalom létezéséről az i.e. V. évezredig szóló információkat, ezt az időszakot «őstörténetnek» nevezik, és főként a tudományban «őskori embereknek» nevezett emberek életét, anyagi életkörülményeit írják le. Az ókori emberek életének szellemi oldala pedig a mágiában, a szellemekben, a Lélek emberben való létezésében, a túlvilági mitikus világokban és a bennük lakozó istenekben való primitív hiedelmekként jelenitik meg. Pedig korábban sok minden érdekes és jelentős volt. Miért hallgatnak erről?

Például, hogy bizonyos időszakokban a földgolyó egymástól jelentősen távol eső pontjain elhelyezkedő különböző emberi közösségek, hirtelen tömegesen kezdtek átmenni a létezés egy civilizáltabb szintjére, ahogy a tudósok mondják, «a termelő gazdaság kultúrájára». Ez pedig és a letelepedett földművelés, és az azonos szakrális alapjegyekkel rendelkező használati tárgyak előállítása, valamint az állatok háziasítása, a házak építése (egyes helyeken még

kétszintes is), a nagyvárosok építésének világos tervével, és így tovább. A földrajzilag egymással nem összefüggő népek mítoszaiban és legendáiban pedig megemlítik, hogy a helyi lakosok mindezt az «égi emberektől» tanulták, innen származik az a hit, hogy a természetet és az emberek életét különleges, magasabb rendű lények irányítják. Gyakran ezekben az időszakokban kezdtek tömegesen megjelenni a rituális kerámiákon a jelek és szimbólumok. Habár ezek ugyanazok a jelek (valójában ugyanazok) léteztek korábban is a különböző kontinenseken élők közösségeiben, amit ugyanazon sziklafestmények kőzetrajzok (petroglifák) tanúsítanak. Még 35 000 évvel ezelőtt festett sziklarajzokban is találtak jeleket!

Rigden: Csak arról van szó, hogy, mint mondtam, bizonyos jelek és szimbólumok kezdettől fogva jelen voltak a társadalomban.

Anasztázia: Igen, és ezt a nyilvánvaló tényt makacsul figyelmen kívül hagyják, úgy látszik, mert az emberi civilizáció számára ilyen kulcsfontosságú kérdésekben nincs eredeti Tudás... Szóval, a könyvtárakban találtam érdekes információkat azokról az ősi régészeti kultúrákról, amelyeket a jelekről szóló beszélgetésben említett: ezek olyan ősi civilizációk, amelyek Európa, Ázsia területén vagy jóval a híres sumér és egyiptomi civilizációk előtt, vagy ugyanabban az időszakban léteztek. Például, mint Ön már említette, a Trypilli kultúra, amely a Kr. e. VI-III. évezredben létezett az ókori Európában (Ukrajna, Moldova, Románia mai területein). Romániában «Cucuteni» kultúra néven ismert (annak a legközelebbi településnek a neve után, ahol a kultúrához kapcsolódó első régészeti leleteket találták azokon a területeken). A korszak kulturális rétegeiben e szakaszába számos szakrális jelképekkel ellátott kerámiát találtak. A kerámiáknak két típusa

volt: rituális (jelekkel és szimbólumokkal díszített) és háztartási (egyszerű, rajzok nélküli).

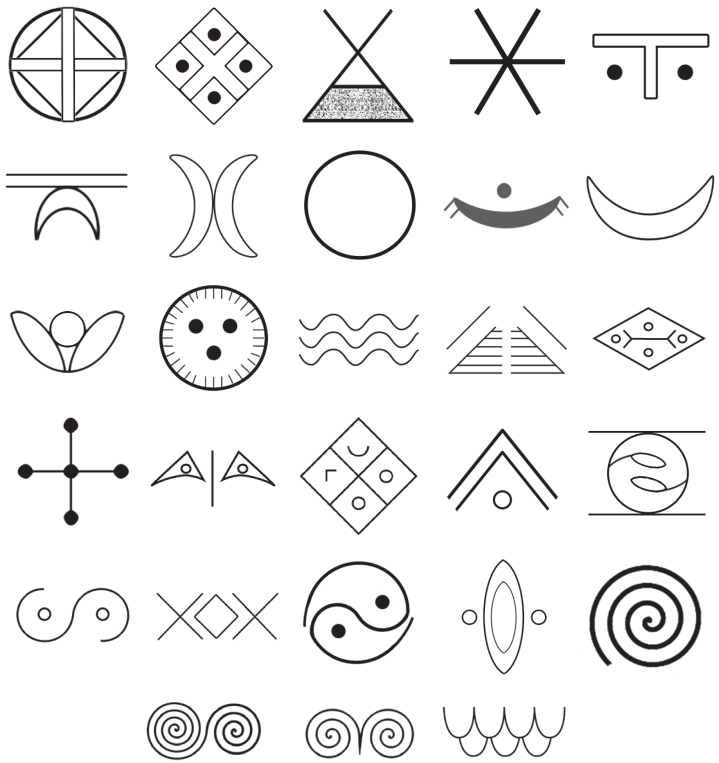

42. ábra. ***A Trypilli civilizáció szimbólumai és jelei*** *(Kr. e. VI-III. évezred, ókori Európa).*

Még egy fontos tényt szeretnék megjegyezni, amelyre egykor figyelmünket összpontosította. Ezeken a településeken számos, faragott szakrális jelzéssel és díszítéssel ellátott női figurát találtak, ami a teremtő női kezdet tiszteletéről tanúskodik e népeknél.. Igen ez figyelemre méltó, hogy más ősi kultúrák ásatásai során nemcsak a kerámiákon található rengeteg ilyen jelet, hanem sok női ékszert is találtak ugyanezekkel

a szakrális szimbólumokkal és jelekkel ellátott női szobrocskákat. A közelben olyan női sámánnők temetkezései is előkerültek, akik életük során szakrális tudással rendelkeztek. Erre utaltak a temetkezési helyeken talált tárgyak és sok más jel. Ez arra utal, hogy a nők a társadalom szellemi életében, a rituális szertartásokban a legaktívabb szerepet vállalták, és hogy az ókorban az emberek különösen tisztelték a női, isteni kezdetet.

Rigden: Egy harmonikus, szellemileg fejlett közösségben ennek így kell lennie. Mert a női kezdet, a spirituális értelemben az Allat.... teremtő erejének megnyilvánulása.

Anasztázia: Miután sok évvel ezelőtt először érintette a jelek témáját, sok példát találtam az ősi kultúrákban a különböző jelekre és szimbólumokra. Például, a Balkán-Duna-vidék kultúrái — számos régészeti kultúra a neolitikumból és a kálkolitikumból az i. e. V-III. évezredből, amelyek az ókori Európa és a Balkán (egy hegyvonulat Délkelet-Európában) nagy területeit foglalták el. A leletek meglehetősen gazdag, alapvető szimbólumokból álló «díszítést» mutatnak. Ezek körök, spirálok, háromszögek, keresztek, piramisok, rombuszok és egyéb jelek.

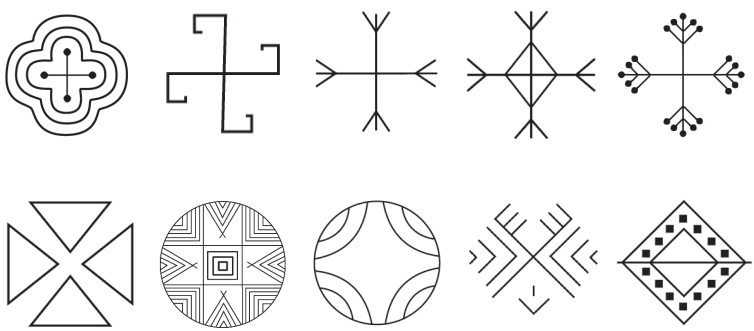

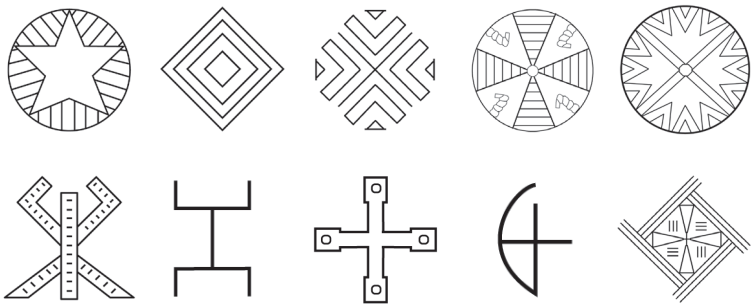

43. ábra. ***Az ókori Európa kultúráinak szimbolikája*** *(i. e. V–III. évezred). Különböző ősi kultúrák szimbólumai kerülnek bemutatásra: a Vinča-Tordoš (Turdaš) kultúra (a mai Dél-Európa területén: Magyarország, Délnyugat-Románia, Észak-Szerbia, Bulgária), a vonaldíszes kerámia kultúrája (Közép-Európa: Németország Ruhr-vidékétől Csehország és Szlovákia határáig), a dunai kultúra (Bylany) (Csehország és Szlovákia), a balkáni Dimini kultúra (az Égei-tenger partvidéke Volosz város közelében, Larissza várostól nem messze, Görögország), a balti-tengeri Narva kultúra (a mai Lettország, Észtország, Litvánia, Észak-Belorusszia és Oroszország Pszkov megyéje területén), a Lengyel kultúra (Nyugat-Magyarország, Kelet-Ausztria, Csehország, Szlovákia) és más, az adott időszakban és régióban létező kultúrák szimbólumai.*

Ezenkívül érdemes megemlíteni a Szeszkló régészeti kultúrát (i. e. V. évezred; Volosz város közelében, amely Larissza nagyvárostól nem messze, Görögország partvidékén található), amelyet szintén geometrikus formájú díszítések jellemeznek. Az ásatások során olyan figurákat és edényeket találtak, amelyeket ilyen ornamentikával díszítettek, gyakran vörös festékkel. Érdekesség, hogy ugyanezen a helyen pintadérákat is találtak (a spanyol «pintadera» szó a «pintar» igéből ered, ami «festékkel írni, ábrázolni valamit» jelent). Ezek agyagból készült domborműves bélyegzők,

általában ornamentikus mintázattal. Az újkőkor számos kultúrájában meglehetősen elterjedtek voltak. Feltételezik, hogy egyik funkciójuk az volt, hogy festékkel különféle «tetoválásokat» — jeleket és szimbólumokat — vittek fel az emberi testre szent vagy rituális szertartások előtt.

Természetesen, külön kiemelhető a Sigir-kultúra (i. e. V–IV. évezred, Közép-Urál és az Urálon túli terület; mai Oroszország). E kultúra emlékei közé tartozik a világ legrégebbi, vörösfenyőből készült faszobor, amelyet a lelőhelyről elnevezve «Nagy Sigir-bálvány» néven ismernek. A szobor törzsét minden oldalról faragott geometrikus ornamentika borítja. Magát a szobrot a mezolitikum korára datálják (9500 évvel ezelőtt).

Rigden: Egyébként ez a régészek által ún. bálvány hét dimenzióról is tartalmaz információkat hét álarc formájában (az emberi arcok sematikus ábrázolása). Ezenkívül a hetedik dimenziót a felső térfogati (kétoldalas) «arc» fejlécként és hat dimenzióként ábrázolják — hat dombormű «arc» formájában. Utóbbiakat a bálvány «testének» széles síkjaira faragták: elöl három a háromdimenziós világot szimbolizálja, a hátoldalon pedig három maszk, amelyek a hétköznapi ember számára elérhetetlen méreteket szimbolizálják (negyediket, ötödiket, hatodikat).

Anasztázia: A legérdekesebb az, hogy a tudósok még mindig vitatkoznak arról, hogy ez mit jelenthet, csakúgy, mint az erre alkalmazott szimbólumokat és jeleket. Érdekes, hogy a bálvány első leírásában, amelyet a múzeumi dolgozó készített, aki akkoriban átvette ezt az alkotást, említésre került, hogy a bálvány keresztbe tett lábakkal rendelkezett. Ez a lótuszpózra utal, valamint a meditáció során történő

világmegismerésre. Nyilvánvalóan, azonban a lelet ezen része valakik számára igencsak «kényelmetlen» lehetett, mivel legalábbis arra késztetett, hogy elgondolkodjanak a Kelethez való kapcsolatról, ezért éppen ez a rész «nyom nélkül elveszett» a múzeum raktáraiban még a forradalom előtt.

Ezt jelenti az ősi Tudás kulcsának elvesztése: találtak egy műtárgyat, de senki sem tudja, mit kezdjen vele, és hogyan olvassa el az ősi jeleket és szimbólumokat. Általánosságban elmondható, hogy az ősi régészeti kultúrák számos, a kutató számára nagyon érdekes szimbólumot találtak a modern Oroszország területén. Például, a Felső-Volga kultúra (amely a Volga folyó környékén, a Felső-Volgán, a Volga-Oka közti területen helyezkedett el, a mai Oroszország Moszkvai területén), amelynek rétegeiben metszett díszítéssel és szimbólumokkal ellátott edényeket, valamint metszett jelekkel díszített agyagmedalionokat találtak (az ősi medalion lényegében ugyanaz, mint a tamga). És mennyire informatívak például, a Csebarkul-kultúra (az Urál-hegység déli része, a mai Oroszország Cseljabinszki területén) leletei?

Az Urál rendkívül gazdag szimbólumokban és jelekben, már csak a mezolitikum, neolitikum és bronzkor idejéből származó uráli sziklarajzok (pisanyicák) is lenyűgözőek! Érdekes, hogy ezek többnyire a víz felé néző sziklákon helyezkedtek el. A víz, mint ismert, az ősi értelmezésben egy másik, spirituális világ szimbóluma volt. Ha madarakat ábrázoltak, azok többnyire vízi szárnyasok voltak. Hagyományosan, ahogy a világ minden ősi népénél, a spirituális Tudást geometrikus formák (körök, sokszögek, hullámok, cikkcakkok, ferde és egyenes keresztek, sugarak), valamint antropomorf lények és patás állatok ábrázolásával rögzítették, amelyek főként a

négy Esszenciát jellemeztek. De ami a legfontosabb — emberi figurák «bogár» alakban (széttárt karokkal és behajlított lábakkal), amelyek fején a szellemi felszabadulás vagy tökéletesség szimbólumai álltak (vagy az «ALLATRA» jel, vagy Allat szimbóluma, vagy több kifelé irányuló sugár volt). Most nem a szibériai ősi kultúrákról beszélek a szimbólumaikkal és jeleikkel…

Egyébként sok érdekes dolgot tanultam az i. e. VII-VI. évezredből származó keleti kultúrák kutatásából is, nemcsak az Urálban, hanem Ázsiában (Közel- és Közép-Ázsiában) is. Ilyen például, a «vadászok és gyűjtögetők» Hadzsilar kultúrája, amely közel *kilencezer évvel ezelőtt* létezett. Jellemzőek rá a gazdagon festett házfalak, a grafikus szimbólumokkal ellátott használati tárgyak, ahol a szoláris (nap, köralakú) és rombikus szimbólumok domináltak.

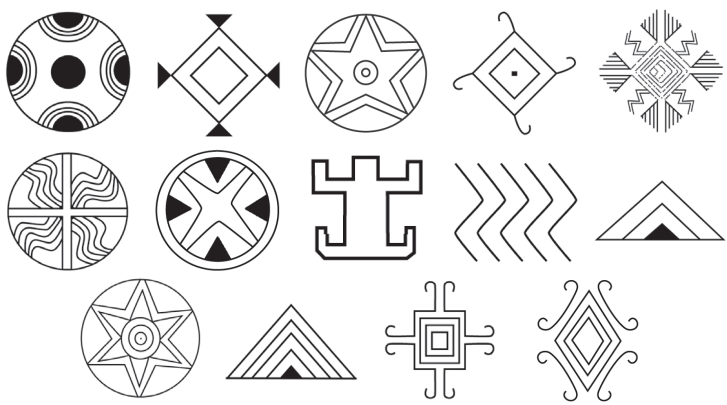

44. ábra. ***A Hadzsilar-kultúra szimbólumai*** *(Kr. e. VII-V. évezred; Nyugat-Ázsia).*

Vagy, például az Ön által a beszélgetésben említett Csatal-Guyuk kultúra, amely a Kr. e. VII. évezredben létezett, akárcsak a Hadzsilar, a mai Törökország

területén. Szimbolikájában valóban sok kereszt alakú és rombusz alakú szimbólum dominált, és egyértelműen az isteni női kezdet tisztelete volt jellemző. Mindez arra utal, hogy az ősi nép rendelkezett eredeti Tudással a Lélekről, a négy Esszenciáról és az ennek megfelelő szellemi gyakorlatok ismeretével.

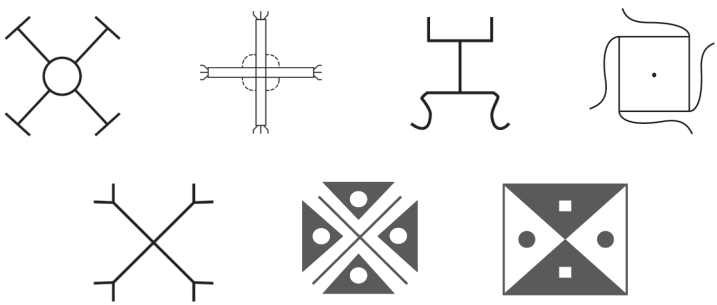

45. ábra. ***A Csatal-Gujuk kultúra szimbólumai*** *(Kr. e. VII. évezred; Nyugat-Ázsia).*

Ami érdekes, a temetkezések alapján ítélve e kultúra ősi népeinél még csak jelei sem voltak a társadalmi rétegződésnek, vagy a férfiak és nők közötti egyenlőtlenségnek a közösségük szellemi, társadalmi vagy háztartási szférájában betöltött vezetői szerepek tekintetében. A tudósok által megtalált «szentélyekben» számos Anyaistennő női figurája koncentrálódott, és a festmények mellett domborműves ábrázolások is voltak az Anyaistennőről, bikafejekről és oroszlánokról. Egyébként, a legismertebb szobor, amelyet ebben a rétegben találtak, egy női istenséget ábrázol, aki egy *kocka alakú trónon* ül, amelynek *oldalsó* karfái két *oroszlán* formájában vannak megformázva. Hasonlót később az ókori Egyiptomban is megfigyelhetünk — ugyanazokat az oroszlánokat, mint az oldalsó Esszenciák szimbólumait, és a bikafejet, mint ezen tudás szimbolikájának sajátos ősi értelmezését.

Rigden: Igen, az ősi népek számára, akik a bikát szent állatként tisztelték, ennek a tudásnak az ilyen asszociatív értelmezése valóban jellemző volt. Pontosabban, a bikát, a tehenet, ugyanazt a kígyót és a kézzelfogható állatvilág más képviselőit, amelyekről már beszéltem, az emberek csak azért tették szentté, mert egyszer a példájukon az előző nemzedékek asszociatív módon meséltek az ember és a világ láthatatlan szerkezetéről. Ugyanez igaz a növényi világra is. Maguknak az állatoknak, hüllőknek vagy növényeknek semmi közük hozzá. Ez egyenértékű azzal, mintha fognánk egy almát, és összehasonlítanánk a Lélek alakjával az átmeneti állapotban. Azt mondhatjuk, hogy megközelítőleg a Lélek ugyanolyan, kerek alakú, hogy a burkáiban sárga és piros szín található. Ahogyan az alma a napon gyümölcsként érik, úgy a Lélek, képletesen szólva, akkor érik be, amikor az ember szellemileg tökéletessé válik. Ha tehát, ennek a Tudásnak a spirituális összetevője elvész, akkor a következő generációk számára az alma szent gyümölcs lesz, amelyet úgy kell imádni, ahogyan azt az őseik szent szövegei feljegyezték. Az Állati elme így materializál mindent, ami spirituális az emberi rendszerben, hogy megalapozza a hatalmát.

Korábban, az alapvető szellemi gyakorlatokat, csakúgy, mint manapság, szinte az ujjakon magyarázták el. Vagyis, a háromdimenziós világból vették a hétköznapi életben érthető, asszociatív példákat. Erre csak azért volt szükség, hogy az ember képes legyen megérteni és felfogni a szellemi munka kezdeti szakaszait. További szellemi fejlődése során erre már nem volt szükség, mivel az ember személyes tapasztalatot szerzett a valóság láthatatlan oldalán (a szellemi világban) való létezésről. Ezt a valóságot azonban emberi szavakkal nem lehet megmagyarázni,

ezért a spirituális emberek szavak nélkül is megértik egymást. Azok pedig, akik még nem ismerik azt az oldalt, hiába próbálják logikával felfogni azt, amit csak érzésekkel lehet megérteni. Nekik adták ezeket a durva, anyagi világból vett asszociációkat.

Visszatérve tehát, a bika «szent» szimbolikájához: az ősi asszociatív értelmezésben a bika szemei a két oldalsó Esszenciákat jelképezték, a hosszúkás pofa a szájjal (amely «beszél», pontosabban «bőg» a múltról) a Hátsó esszenciát, míg a fej felső része az ívelt szarvakkal a homlokrészen az Elülső esszenciát ábrázolta, félhold formában, szarvakkal felfelé (az Allat jele), mint az másik világba való kilépés lehetőségének szimbóluma. A bika törzsén általában egy kör alakú jelet helyeztek el, amelybe hat vonalat írtak, egy hatágú csillag formájában. Az utolsó a hat anyagi dimenzió szimbóluma, ahol az Állati elme uralkodik. És ha a csillag hat sugara úgy nézett ki, mint egy ferde kereszt, amelyet egy vízszintes vonal keresztez, akkor éppen ez a két vízszintes sugár («mínuszok»), az ember által az oldalsó Esszenciák irányítására, vagy éppen ellenkezőleg, azok aktivitására mutatott, a további jelektől függően. Egyébként, a bika törzsén külön hangsúlyt kapott vagy a hasa, mint az Állati világ befogadójának asszociatív képe, vagy a háta, az anyagi világ hordozójának (alapjának) asszociatív elképzelésében. Ezeken a helyeken a megfelelő jeleket helyezték el. Később, amikor a vallás mint a hatalom és az irányítás intézménye megjelent, a régi hiedelmek teljes megsemmisítése kezdődött, a bika szimbólumát egyes papok a tömegek imádatára szolgáló «szent képpé» változtatták, elrejtve a valódi tudást, más papok a saját hatalmukért folytatott harcban a bikát negatív képként kezdték értelmezni, az általa megtestesített tudással együtt.

Anasztázia: A szent képnek egy asszociatív képzelet általi helyettesítése még mindig nyomon követhető a modern hiedelmekben. Az olyan vallásokban, mint a hinduizmus, a dzsainizmus és a zoroasztrizmus, a tehenet még mindig szent állatként tisztelik. Húsának fogyasztása a hinduizmusban tabu, és korábban, időszámításunk első évszázadaiban India uralkodói szörnyű bűntettnek tartották, ha bármelyik lakos megölt egy tehenet, akkor halállal büntették. Nem beszélek arról, hogy az állatból származó minden terméket és hulladékot még mindig «szentnek és megtisztítónak», «minden lelki és testi betegségre csodaszernek» tartanak ezekben a vallásokban. És mi maradt a szellemi tudásból? Gyakorlatilag semmi, csak egy általános filozófia, és még az is egy közönséges állat tiszteletének anyagi elfogultságával. Ennek eredményeképpen ahelyett, hogy valóban szellemileg dolgoznának önmagukon, emberek egész generációi egy egyszerű kérődző, páros patás állatnak örülnek.

Rigden: Igen, az Állati elme erős a helyettesítésekben.

Anasztázia: Milyen gyorsan ülteti át az emberi tudatba a helyettesítéseit, és milyen hosszan megmarad mindez az emberi társadalomban. Mindezek az ősi kultúrák, amelyek például az ókori Eurázsia területén léteztek, és azok visszhangjai azt mutatják, hogy az emberek olyan szellemi Tudással rendelkeztek, amely számukra fontosabb volt, mint a hétköznapi élet. A fent említett kultúrákon kívül számos más is létezett az ókorban, amelyek ugyanezeket a szimbólumokat és jeleket használták. Például, a Hasszuna és a Halaf kultúrák (i. e. V. évezred; a mai Irak (Észak-Mezopotámia), Szíria és Törökország területén; ezek a kultúrák a sumér civilizáció megjelenése előtt léteztek), a Zagrosz-kultúrák — Ganj Dareh és Ali

Kosh települések (i. e. VII–VI. évezred a Zagrosz-hegységben; a mai Irán területén), a Merghar kultúra a Szulejmán-hegység lábánál (i. e. VI–V. évezred; a mai Pakisztán területén), valamint az Anau kultúra (i. e. V. évezred; a mai Asgabat közelében, Türkmenisztánban). Ez korántsem teljes lista, amely valójában jelentős területeket ölel fel, ahol akkoriban emberek éltek: Európától Szibériáig, Afrikától Ázsiáig. Mindenhol megtalálható hasonló grafikus szimbolika, ugyanazok a geometrikus jelek, amelyek gazdagon díszítették a házak falait és az edényeket.

Rigden: Még inkább azt mondom, figyelj arra a tényre, hogy az ilyen jelek bősége éppen azokon a területeken található, amelyek az ősi spirituális jelentőségű helyek közvetlen közelében helyezkednek el. Azokra a helyekre gondolok, ahol a megfelelő tudással rendelkező szellemi emberek a megfelelő időben aktiváltak bizonyos működő jeleket, amelyek ereje évezredeken át megmaradt.

Anasztázia: Azt akarja mondani, hogy ezek a helyek nem anomális energiakibocsátási zónák, vagyis nem természetes, hanem mesterséges eredetűek, amelyeket egykoron hoztak létre, bizonyos működő jelek aktiválásának köszönhetően?

Rigden: Igen. Elég, ha nyomon követjük az eseményeket (legalábbis a rendelkezésre álló történelmi információk keretein belül), különösen szellemi szempontból, amelyek az általad felsorolt helyeken történtek, ahol a jelek időben aktiválódtak.

Anasztázia: Általánosságban igen... Ha például, a Trypilli civilizációt vesszük... Ugyanezt a modern Kijev városát ma is «nyitott csakrának», a erő helyének nevezik. És ha figyelembe vesszük, hogy az ókorban

ott volt a Lótusz-temploma, és a közelben voltak a Trypilli civilizáció települései, ahol rengeteg szakrális jel és szimbólum volt ismert nemcsak az ókori Európában, hanem más kontinenseken is...

Rigden (mosolyogva)**:** Nos, miért lett volna a Lótusz temploma?

Anasztázia: Nos, igen... Valóban, ha folytatjuk az összehasonlítást az «erő helyein», egészen érdekes momentumok kerülnek napvilágra a civilizáció szellemi életének történetéből. Például, ha Görögország keleti partvidékét tekintjük, Lárisza városának közelében... Nem messze található a Halkidiki hegyi félsziget — az Athosz-hegy, a Szent Hegy! Hiszen ez ma a világ legnagyobb ortodox szerzetességének központja, szellemi menedékhely, amelyet sok ember tisztel a Legszentebb Szűzanya szent helyeként. Milyen jelentőséggel bír a Vatoped kolostor (amelyet a Boldogságos Szűz Mária mennybemenetelének tiszteletére emeltek) vagy a Szent Panteleimon kolostor (Ruszik, Rosszikon) az Athosz-hegyen? Hiszen, ezeknek az ősi kolostoroknak a szellemi tevékenységéhez, annak idején, közvetlen köze volt Agapit Pecserszkijnek. Valóban jelképes események az időben, amelyek távoli következményekkel járnak a messzi jövőben!

Rigden: És az egész a jelek aktiválásával kezdődött...

Anasztázia: Igen, Görögország és a jelek — elválaszthatatlanok egymástól. A Balkán-félsziget területe a múltban (valahol a Kr. e. III. és II. évezred között) — az égei vagy, ahogyan más néven nevezik, a krétai-mükénéi kultúra elterjedési területe. Ez az egyik legrejtélyesebb kultúra. A művészeti emlékekből ítélve a női kezdetet is tiszteletben tartotta, az írott nyelv

pedig tele volt jelekkel és szimbólumokkal. Tudomásom szerint, még nem sikerült megfejteni a cipro-minoi írást, amelyből később a ciprusi írás fejlődött ki. A ciprusi írás jelei pedig nagyon hasonlítanak a trypilli jelekhez és más ősi kultúrák jeleihez. Vagyis, a jelek megmaradtak, de az eredeti jelentésük elveszett.

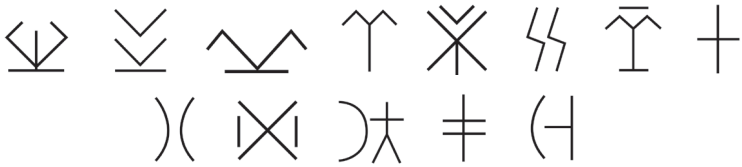

46. ábra. ***A ciprusi írás jelei***
(Kr. e. XI. század; a Földközi-tenger keleti részén fekvő Ciprus sziget lakóinak ősi írása).

Rigden: Valaha mindennek egyetlen gyökere volt, egyetlen nyelv és egyforma jelek voltak. De mostanra a nyelv feledésbe merült, és a jelek, ahogy voltak és maradtak, csak az emberek elvesztették a Tudás szellemi összetevőjét ezekről a jelekről. De a jelek személyre gyakorolt hatásának erejéről szóló emlékezet genetikai szinten megmaradt. ***Ha megnézzük az egyes Személyiségek preferenciáit, azt, hogy intuitívan milyen szimbolizmusra fordítja a legnagyobb figyelmet, milyen számára kényelmes «díszítéssel» veszi körül magát még a háztartás szintjén is, akkor mind ugyanazokat az alapvető jeleket és szimbólumokat láthatjuk.*** Elég megnézni, hogy a mindennapi tárgyakon, a lakás belső és külső díszítésében, sőt a személyes tárgyakon milyen «minták» veszik körül a személyt. És nemcsak otthon, hanem a munkahelyen is (cégek vagy vállalatok jelei és szimbólumai, különböző kézzel fogható tárgyak logói, internetes oldalak stb.) Az emberek számára ez annyira hétköznapi dolog, hogy el sem gondolkodnak azon, honnan ered a vágyuk gyökere, az egyes jelek

vagy szimbólumok iránti ilyen tudatalatti preferencia, miért veszik körül magukat ezekkel, és hogyan befolyásolja ez az életüket.

Anasztázia: Igen, ez tény. Igazából soha nem gondoltam erre, amíg nem találkoztam az Ön által adott Tudással. Emlékszem, miután először hallottam ezt az információt, és figyeltem az otthoni környezetemre, ez egy reveláció volt számomra, egy felismerés, hogy mi vesz körül engem állandóan. Mindenhol «minták» és alapvető «díszek» voltak körülöttem, amelyek azt hangsúlyozták, hogy tudat alatt mire törekedtem az életemben. Sőt, némelyikük működő jel volt. Kiderült, hogy minden nap, amikor mindezt a szemem előtt láttam, akaratlanul is aktiváltam őket a figyelmemmel, ami azt jelenti, hogy kizárólag az én döntésem alapján, a Személyiségem titkos, tudatalatti preferenciái alapján befolyásolták az életemet.

Rigden: Önmagunk gondos megfigyelése lenyűgöző felfedezésekhez vezet. Az ember olyan dolgokat fedez fel önmagában, amelyeket korábban csak más embereknél vett észre könnyedén.

Anasztázia: Igen, akkoriban ez valóban egy felfedezés volt a számomra, ami lehetővé tette, hogy korrigáljam az életemet ebben a tekintetben... És most közvetlenül felkeltette az érdeklődésemet az az ötlet, hogy nyomon kövessem a jelek aktiválási helyeit, az ősi időktől kezdve. Ha elemezzük, akkor minden a helyére kerül, mint egy mozaik darabkái. Például Oroszország, az Urál-hegység déli része... A Dél-Ural nemcsak jelekben és szimbólumokban gazdag, hanem titokzatos, anomális helyekben is. Ott, nem messze Csebarkultól, a régészek megtalálták azt az egy kultúrával rendelkező «Városok

Országát», amelyről már beszélgettünk. Ezek az ősi városok a Kr. e. IV-III. évezredben léteztek a mai Cseljabinszk és Csebarkul területén és Orenburgi régiók, Baskíria (Oroszország), Észak-Kazahsztán. Ez tulajdonképpen egy egész civilizáció az ókori Egyiptom létezésének időszakában. Ezek a városok kezdetben jól megtervezettek voltak, és összetett építészeti kialakítással rendelkeztek. Sőt, a téglalap alakú formák mellett sokan közülük egyértelműen kör alakúak voltak, mások — tojás alakúak (félig ovális, nyilvánvalóan volt egy párhuzam a kozmikus tojással, amely sok ókori nép mitológiájában ismert).

Általánosságban meg kell jegyezni, hogy Szibéria ősi kultúrái, amelyek Nyugat-Szibéria nagy területeit, a Dél-Urált, Közép-Ázsia nyugati részét fedik le, igen gazdagok a jelszimbolikában. De másrészt, ez nem meglepő, elvégre nem messze található Sambhala előszobája.

Rigden: Teljesen igaz, a jelszimbolika ezeken a helyeken a leggazdagabb és legérdekesebb a kutató számára. De mégis, ahhoz, hogy legalább egy általános képet kapjunk róla, és megértsük, honnan erednek a gyökerek, jobb, ha a jelek és szimbólumok összehasonlításához szélesebb területet fedünk le: Oroszország nyugati Szibériájától India hegyeiig, az iráni Zagrosz-hegységtől a mongol fennsíkig.

Anasztázia: Már csak az Altaj is milyen különleges a régészeti leletek egyedisége és az anomáliás helyek jelenléte miatt. Bár a Zagrosz-hegylánc (a mai Irán területén) is igencsak rejtélyes, tekintve a több kilométer hosszú mészkőbarlangokat, amelyek évezredek óta nemcsak a természetüket, hanem az emberi titkokat, szimbólumokat és jeleket is őrzik. Ha pedig az ott élő generációk spirituális történetét vizsgáljuk,

meglehetősen érdekes párhuzamok tárulnak fel. A Zagrosz-hegység a nyugati oldalról Mezopotámia völgyeihez nyúlik — a sumér városállamok helyéhez a Kr. e. IV-III. évezredben. A sumér kultúrához ismét ugyanazok az alapvető jelek és szimbólumok kapcsolódnak, mint más ősi népekéhez. Néhány szent mondájuk, például az özönvízről vagy a paradicsomi szigetről, később a zsidó papok által került átvételre a bibliai szövegek összeállításakor, de természetesen anélkül, hogy a sumér civilizációt mint eredeti forrást megemlítették volna.

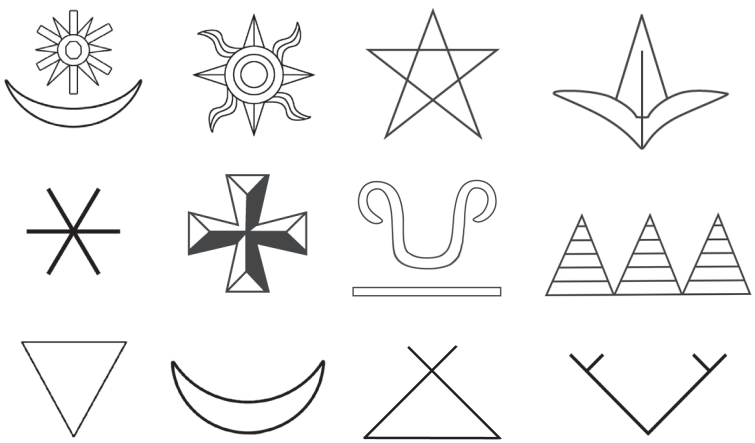

47. ábra. ***A sumér civilizáció jelei***
(i. e. III. évezred; Délnyugat-Ázsia).

Természetesen, nem hagyhatjuk figyelmen kívül Zarathustra prófétát, aki Ahura Mazda tanítását hirdette az ókori Perzsia területén (az i. e. I. évezredben), éppen a Zagrosz-hegységben. Hiszen e tanítás alapján jött létre az «Aveszta» szent könyv és a zoroasztrizmus vallása, amelyek jelentős hatást gyakoroltak nemcsak az ottani, hanem a későbbi nemzedékek számos emberére is.

48. ábra. ***Ahura Mazda szimbólumának képe ősi domborműveken.***

Tudomásom szerint, a zoroasztrizmusnak ez az ideológiai felfogása a maga idejében nagyon népszerű volt Keleten. Befolyásolta az olyan tömegvallások kialakulását, mint a manicheizmus, a mitraizmus, a judaizmus, valamint a katarok keresztény szektája. Egyébként ez utóbbi gyorsan terjesztette befolyását Nyugat-Európában az i. sz. XI–XIII. században, és vallási nézeteit a római katolikus egyház «veszélyes eretnekségnek» tartotta...

Így, ez a felfedezések láncolata egyre érdekesebbé válik... Következik a Mehrgarh régészeti kultúra a Szulejmán-hegység lábánál (a mai Pakisztán területén)...

Rigden: Az Indus-medencében található ősi Hindusztáni kultúrák? Ó igen, azok nagyon érdekes idők voltak a jelek aktiválása szempontjából...

Anasztázia: Emlékszem, amikor egyszer mesélt nekünk az egyik globális metszéspontról... a világ legnagyobb hegyi csomópontjának helyéről Ázsiában: a bolygó legmagasabb hegyei rendszereinek találkozásáról: Pamir, Hindu Kush, Karakorum. És ennek a történetnek a keretében érintette egy

magasan fejlett kultúra témáját, amely e helyek közelében létezett ötezer évvel ezelőtt, azaz a Kr. e. III. évezredben. Ezzel az információval annyira felkeltette az érdeklődésemet, hogy elkezdtem alaposabban tanulmányozni ezt a kérdést. Most a régészek ezt a kultúrát egyezményesen indiai vagy más néven — Harappai civilizációnak nevezik az ásatások helye után Harappában, amely Dél-Ázsia nyugati részén, Pakisztánban (Nyugat-Pandzsáb) található.

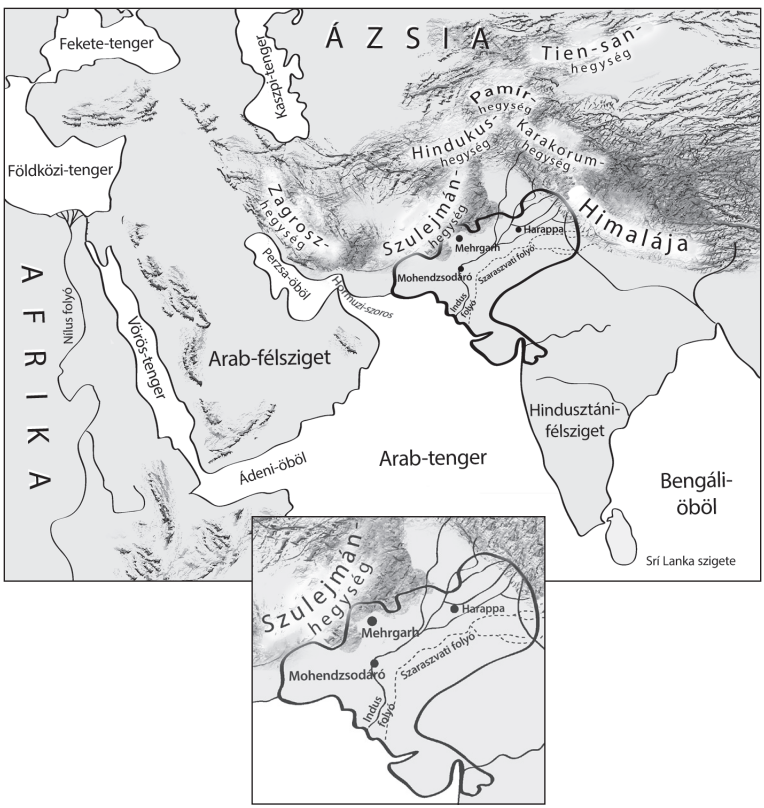

49. ábra. ***A Harappai civilizáció elhelyezkedési térképe*** *(Kr. e. III. évezred; Dél-Ázsia).*

A térképen az ősi civilizáció hagyományos határai, néhány fő központja — Harappa, Mehrgarh, Mohendzso-Daro (az ásatási helyszínről kapta nevét), az Indus folyó és az egykori szent folyó, a mitológia szerint női istenségnek számító Szaraszvati medre (szaggatott vonallal jelölve) látható. A Szaraszvati az ókor legendás folyója, amelynek környékét szentnek tartották. A legenda szerint a Szaraszvati és a Drishadvati folyók között volt a vedizmus és a brahmanizmus szent országa, amelyet az istenek teremtettek — Brahmavarta (szanszkritból fordítva — Brahma országa). Ezt tartották a «szent földnek», ahol egykor régen a Bharat törzs élt, és ahol a Védák szent szövegei keletkeztek.

Általánosságban véve, eléggé lenyűgözött engem ez a meglehetősen fejlett civilizáció. Több ezer éven át létezett egy meglehetősen nagy területen (nagyobb területen, mint más akkori ősi államok), központosított városi struktúrával rendelkezett, és évezredeken át stabil, változatlan kultúrája volt, tekintve, hogy különböző fajú és nemzetiségű emberek éltek ott. Pont úgy, mint nálunk, a Szovjetunióban. Csakhogy az Szovjetunióval ellentétben úgy tűnik, hogy a Harappai civilizáció lakói rendelkeztek spirituális tudással, és ez az információ sok ember számára elérhető volt. A Harappai (indiai) civilizáció, ahogy akkor felhívta a figyelmünket, már a Sumér, az Ókori Egyiptom idején is létezett, még az árjáknak ezekre a vidékekre való érkezése előtt, a Védák szent gyűjteményének megalkotása előtt! De hogy ennek a civilizációnak az emberei milyen tudással rendelkeztek, az egyszerűen elképesztő! Az Ön tájékoztatása után sok történelmi és régészeti jelentésen felnyílt a szemem, és még az is meglepett, hogy a régészek miért nem látnak ilyen nyilvánvaló tényeket. Az ásatások során (csakúgy, mint az Ókori Európa Trypilli civilizációjában, a Nyugat-Ázsiai Csatal-Guyukban) rengeteg terrakotta

női szobrocskát találtak, ami az istennő-Anya, a Női kezdet, azaz az Allat teremtő erőinek tiszteletére utal. A régészek több nagy «oltárt» találtak kutakkal és mosdóhelyekkel a Harappai civilizáció helyszínein. Ez tulajdonképpen bizonyíték arra, hogy már réges régen ismert volt a tudás a víz segítségével történő különleges mágikus átalakulásról, amikor a Szellemi hittel rendelkező ember a vallási rituálék során mosakodást végez!

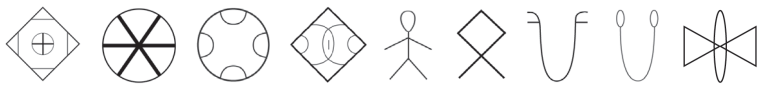

50. ábra. ***A Harappai civilizáció jelei***
(Kr. e. III-II. évezred; Indus-völgy, Dél-Ázsia).

De a legelképesztőbb természetesen a harappai jelírás, amelyet még máig nem sikerült megfejteni. A tudósok néhány hasonló jelet találnak a sumé-roknál is, és azt a véleményt fogalmazzák meg, hogy ezek közel állnak a hettita hieroglifikus íráshoz. Sőt, megállapították, hogy a Harappai kultúra közel 50 szimbóluma hasonlít a Húsvét-szigeti jelekhez! Ez az, ahol a Csendes-óceán déli része, valójában maga a Húsvét-sziget, és ahol India és Pakisztán — az ősi harappai kultúra helye! Ezeket 13 ezer kilométer távolság és több ezer évnyi idő választja el egymástól! Ez arra utal, hogy ezeket a jeleket és szimbólumokat a világ különböző részein, különböző időpontokban ismerték.

Rigden: Így van. Már mondtam, hogy ezek a jelek és szimbólumok, amelyek a világról és az emberről szóló alapvető Tudást tartalmazzák, gyakorlatilag minden kontinensen megvoltak, annak ellenére, hogy a helyi népek különböző korokban saját értelmezésükben egyéni színezetet adtak nekik.

Anasztázia: Néhány jel fontosságát, véleményem szerint, egy másik tény is bizonyítja: az azokra irányuló sajátos «vadászat». Vegyük például a Húsvét-sziget ősi írásának történetét. Ezen a területen a jelekkel és szimbólumokkal kapcsolatos tudás, valamint azok használata az írásban, egészen nemrég, a XIX. század közepén tűnt el, amikor a «nyugati civilizáció» holland és spanyol hajókon érkező emberek révén betört a szigetre. Egy katolikus misszionárius, aki a szigetet meglátogatta, beszámolt a világnak a szokatlan írásról. A Húsvét-sziget lakói különleges jelekkel vezették feljegyzéseiket fatáblákon, amelyek szinte minden házban ott voltak. De miután felfedte az európaiak előtt a Húsvét-sziget jeleit, ez a misszionárius és követői ugyanakkor mindent megtettek, hogy ezt az írást megsemmisítsék, és pogány eretnekségként elégessék. És mi maradt mára ebből a nemrég még létező kultúrából? Néhány száz hatalmas, többemeletes ház magasságú és húsz tonnás szoborfej, amelyek szétszórva vannak a Húsvét-szigeten, és néhány tucatnyi tábla, az írás emlékművei, amelyek csodával határos módon megmaradtak, valamint egy pásztorbot és egy írással ellátott melldísz. Utóbbiak pedig a világ különböző múzeumaiban vannak szétszórva. Úgy tűnik, hogy a világ papjai, miután megismerték ezeket a jeleket és szimbólumokat, mindent megtettek, hogy elpusztítsák őket, pedig ezek már korábbi tudásuk nyomorúságos maradványai voltak.

Rigden: Nos, az Arkhónok nem alszanak, hanem cselekszenek. Értik, hogy mik a jelek, és még inkább azt, hogy mi egy aktivált jel működés közben.

Anasztázia: A legszomorúbb, hogy ez korántsem egyedi eset az ilyen teljes tudásmegsemmisítéssel. A XX. század elején egy európai etnográfus Dél-

Afrikában utazott. A Sárkány-hegység övezetében tartózkodva (ugyanazokban a hegyekben, ahol a busmanok sziklafeliratait hagyták), egy baszutó népek lakta faluba érkezett. Számára meglepő volt, hogy az összes kúp alakú, sárból készült, szalmafedeles ház falait különböző színes ornamentikával díszítették, amelyeket a házak tulajdonosai gondosan ápoltak. Kiderült, hogy ez volt ennek a népnek az írott nyelve, ahol a díszítés minden egyes szimbolikus részlete jelentett valamit. A néprajzkutató az egyik szakfolyóiratban tette közzé felfedezését, hogy felhívja a nyelvészek figyelmét. De válaszul, ahogy mondani szokták, csend. Amikor sok évvel később az egyik szakember véletlenül megtalálta ezt a beszámolót, és tudósok egy csoportja erre a területre utazott, hogy tanulmányozza ezt a szokatlan írást, kiderült, hogy ott már «valaki» komoly munkát végzett, hogy ezt a díszes nyelvet kiírtsa a baszutóiak tudatából!

Rigden (mosolyogva)**:** Miért «valaki»? Közvetlenül annak a néprajzkutatónak a megjelenése után más «szakértők» is sürgősen a Sárkány-hegység vidékére érkeztek. Elvégre abban az időben a basuto nép brit protektorátus alatt állt. A brit hatóságok, akiket a «szabadkőművesek» manipuláltak, egészen addig az incidensig alig avatkoztak bele e nép ügyeibe. Az afrikai nép kényszerű «gyámsága» inkább a gyémántbányákkal foglalkozott, a gyémántokat tartalmazó kimberlit csövekkel, amelyeket az említett helyek közelében fedeztek fel. De, amint az e nép ikonikus, díszes írásával kapcsolatos információ eljutott hozzájuk, a «szabadkőművesek» sokkal gyorsabban reagáltak rá, mint a gyémántok jelenlétére ugyanezeken a Dél-Afrikai helyeken.

Így ezek a «szakértők», akik katolikus misszionáriusokként érkeztek oda, azonnal létrehoztak e nép

számára egy új, latin alapú írást (sziszutó), iskolákat nyitottak, és elkezdték tanítani ezt az írást és az angolt, erőszakkal elválasztva az új generációkat őseik nyelvétől és írásától. Annyira betömték az emberek fejét, hogy amikor nyelvészek érkeztek oda, kiderült, hogy még a hetvenéves emberek sem emlékeztek apáik írására, mert csak az angolt és a sziszutót tanulták. Ennek eredményeképpen, most a helyi lakosság vakon másolja őseik díszítését anélkül, hogy megértené annak valódi jelentését, megváltoztatja és leegyszerűsíti azt, a házakat gyakran a külföldi turisták vonzására alapozott többletjövedelem érdekében festik le ilyen «helyi népek eredeti kultúrájával». És még csak nem is értik, milyen spirituális tudás alapjaitól fosztották meg őket, és miért tudják ma is olyan könnyen irányítani őket és vezetőiket ugyanazok a külföldiek, akik munkanélküliséget, éhezést, lázadásokat és politikai fordulatokat provokálnak az országban.

Anasztázia: Igen, üzlet. Világos, hogy az Arkhónok hírnökei miért mondják a népeknek, hogy a jelek primitív nyelvek, nincs bennük semmi jelentős, csak folklór... Minél többen a hétköznapi jelentésükben értelmezik őket, annál jobb az Arkhónoknak, hogy senki se juthasson el a lényeghez. És maguk az Arkhónok sem sajnálják a pénzt az ilyen projektekre, a spirituális tudás megsemmisítésére, a teremtő jelek és szimbólumok eltávolítására az emberek emlékezetéből...

Rigden: Nos, érthető, az Arkhónok. De az a szomorú, hogy maguk az emberek, a többség, hagyja, hogy az Arkhónok ilyen dolgokat tegyenek!

Anasztázia: Még néhány szót a Húsvét-szigetről. A helyi lakosság megőrizte azt a hitet, hogy a

szertartási platformok («ahu»), amelyeken egyes kőszobrok állnak, összekötő kapocs a látható és a láthatatlan (túlvilági) világ között, hogy maguk a kőszobrok («moai») az ősök természetfeletti erejét tartalmazzák. Ez utóbbi a hiedelmek szerint állítólag képes szabályozni a természeti jelenségeket, és ennek megfelelően kedvező kimenetelhez — az emberek jólétéhez — vezet...

Rigden: Nincs benne semmi természetfeletti. Egyszerűen csak arról van szó, hogy valamikor régen voltak emberek, akik tudták, hogyan és miért kell bizonyos jeleket aktiválni. Ha az ő leszármazottaik nem veszítették volna el azt a tudást, amit kaptak, akkor azok, akik most azon a szigeten élnek, többet értenének önmagukról és a más világokkal való elemi kapcsolatról. Általában a krónikákhoz, a tudás és a legendák utódoknak való átadásaként a hozzáértő emberek kőszobrokra helyeztek jeleket, és gyakran díszítették magukat megfelelő tetoválásokkal, amelyeknek különleges szimbolikus jelentésük volt. A tudatlan emberek számára ezek olyan rajzok voltak, amelyek semmit sem jelentettek, de tiszteletet és félelmet ébresztettek az iránt, aki szerintük «valószínűleg tudott valami különlegeset». Később, persze, a szokásos utánzás vette át az uralmat.

Anasztázia: Igen, de a kőfejeken és a Húsvét-szigeten található platformokon nincsenek jelek.

Rigden: És ki mondta, hogy ezeknek a fejeknek nincs folytatása? Ássanak mélyebbre azokon a helyeken, akkor talán megtalálják azt, ami rejtve van a szemük elől. De nem ez a kérdés. Még ha az emberek a jelek és szimbólumok alapján találnak is valami érdekeset, mit kezdenek vele? Az anyagi gondolkodás dominanciájával és a Tudás hiányával legfeljebb

szenzációt csinálnak a médiában, hogy még több turistát vonzzanak a szigetre és pénzt keressenek azzal. Ennyi az egész. A Tudás csak akkor értékes egy szellemi kereső számára, ha arra használható, hogy önmagát fejlessze, és szellemi segítséget nyújtson más embereknek.

Anasztázia: Ez vitathatatlan. A szavai egyébként megerősítik a Harappai civilizáció régészeti ásatásainak anyagát, amelyet magammal hoztam erre a találkozóra. Találtak, ahogy ők mondják, jeleket, szimbólumokat és egyedülálló tárgyi emlékeket, de a modern emberek általi értelmezésük sok kívánnivalót hagy maga után. Rajzokat készítettem a régészeti leletekről készült fényképekről, többek között a Mohendzsó-Daroból származó leletekről (a mai Pakisztánban, az Indus-völgyben található, egykor a harappai civilizáció legnagyobb város romjainak hagyományos neve). Itt van például az a szteatit pecsét, amiről meséltél nekem! Egy férfi ül lótuszülésben egy emelvényen. Amikor először megláttam ezt a képet, természetesen megdöbbentett a tény, hogy az emberek ötezer évvel ezelőtt ugyanazokkal a spirituális gyakorlatokkal foglalkoztak, mint mi most!

A múzeum leírása erről a pecsétről, valamint a többi leletről azonban ismét szomorú mosolyt csalt az arcomra. Hiszen valójában ez a leírás azoknak az embereknek a világnézetét tükrözi, akik ezt a pecsétet készítették. De valószínűleg én magam is, ha nem tudnék ennek a spirituális gyakorlatnak a létezéséről, nyilván ugyanígy gondolkodnék, ha én lennék ezeknek a tudósoknak a helyében. A régészek a következőképpen írják le a képet: egy meztelen, háromarcú férfi istenség ül egy trónon jógikus testtartásban; kezén karkötőket visel, fején pedig egy bonyolult fejdíszt, amelynek teteje úgy néz ki, mint

egy «fikusz ága». Különböző feltételezések vannak, többek között az, hogy mivel a pecséten ábrázolt személy feje fölött ilyen «növényzet» van, valószínűleg ennek a «háromarcú istenségnek» a természet feletti hatalmát szimbolizálja.

51. ábra. ***Egy pecsétlenyomaton látható ember, aki spirituális gyakorlatot végez a jelre***
(Harappai civilizáció; Kr. e. III-II. évezred; Indus völgye, Dél-Ázsia).

Rigden: Azt hiszem, ha az, aki ezt a pecsétet készítette, hallotta volna a távoli jövő «tanult embereinek» ilyen értelmezését, ugyanúgy meglepődött volna, mint ők, amikor felfedezték. Vajon a távoli jövőben milyen mélyre süllyedt a civilizáció a szellemi fejlődésben, hogy a «legjobb színben», a fejlett emberek — a «tanult emberek» — ilyen módon tudtak érvelni?! Hogyan is lehetne elfelejteni azt, ami hozzájárul az ember szellemi felszabadulásához, ami életének fő célja? Egy ősi mester számára tehát, nem kevésbé lenne meghökkentő a modern emberek ilyen értelmezése.

Ami pedig ezt a pecsétet illeti, egy olyan személy számára, aki tisztában van a jelek és szimbólumok ősi titkosírásával, amelyek bizonyos alapvető meditációs technikákat és szellemi gyakorlatokat jelölnek, amelyek a spirituális felszabaduláshoz vezetnek, ezek a jelek olyanok, mint egy nyitott könyv. Egyértelműen egy lótuszülésben ülő embert ábrázol. Ez nem egy meztelen férfi istenség. Ez a meditáció kezdetének jelzése: az alsó csakra bekapcsolódása (az energia fellendülése és annak áramlása az energetikai meridiánokon keresztül)... A «patkókon trónoló» csupán azt jelzi, hogy ez a személy szellemileg magasabb az Állati kezdeténél (ez utóbbi szimbóluma a paták). Emellett, bizonyos esetekben egy ilyen hagyományos grafikai megjelölés (egy kis magaslat, amelyen a meditáló ül) jelezheti a csoportban a Vezetőt, amikor együtt végzik ezt a spirituális gyakorlatot. A négyarcúság (három látható és egy láthatatlan arc) ennek a spirituális gyakorlatnak arról a szintjéről beszél, ahol a négy Esszencia integritását már a láthatatlan világ megismerésében használják. A négyarcuság (három látható arc és egy láthatatlan) az adott szellemi gyakorlat szintjéről árulkodik, ahol már a négy Esszencia egységét használják a láthatatlan világ megismerésére. Egyébként az ókorban a háromacúságot szinte mindig úgy ábrázolták, hogy a négyarcúságot (a negyedik, láthatatlan oldal) is sugallták, amint azt például, az ókori indiai civilizáció mitológiája és «istenek» ábrázolásai is bizonyítják. A feje fölötti jel nem csupán «fügefaág». Ez az energia kilépését jelzi az «Ezerszirmú» csakrából, valamint a meditáció során aktivált munkajel működését mutatja.

Anasztázia: Még maga a jel is beszél annak a személynek a szellemi szintjéről, aki képes aktiválni azt.

Rigden: Ez bizonyára nem egy egyszerű jel. A felső felirat egy hozzáértő ember számára jelzi ezt a szellemi gyakorlatot és annak célját.

Anasztázia: Valójában, ott van az összes jel, amely ezt a spirituális gyakorlatot azonosítja: a ferde kereszt, a négy Esszencia szimbóluma, bizonyos hangsúlyokkal; a hal jele, amely a megváltozott tudatállapotba való elmerülést jelzi; a hullám jele, amely az energiák mozgását jelzi; az Allat erőinek jele, stilizálva a feljegyzéshez... Lényegében ugyanaz, mint az ősi sziklarajzokon. Itt még akkor is, ha az emberek idővel saját anyagi értelmezésükbe öltöztetik ezeket a jeleket, maga a kép megőrzi a fő spirituális információkat az új generációk tudatos emberei számára.

Rigden: Teljes mértékben.

Anasztázia: Tudja, amikor a Harappai civilizációról kerestem információkat, váratlanul sok más érdekes tényre is rábukkantam. Vegyük például, az Ön által említett szteatit pecsétet... Egyébként, azt hiszem, az olvasókat is érdekelni fogja, hogy hozzám hasonlóan megtudják, miért készültek az ősi időkben a pecsétek gyakran szteatitból. Hiszen ezt az anyagot már a paleolitikumban is használták, amit a régészek által talált, ebből a kőzetből készült «paleolitikus Vénuszok» női rituális figurái is bizonyítanak.

Rigden: Ez az anyag valóban széles körben elterjedt a különböző korok népei között. Az ókori Indiában, az ókori Egyiptomban mágikus figurákat készítettek szteatitból, a legendák szent tulajdonságokkal felruházott kőnek írják le. Az Urálban, Ázsiában és Amerikában is használták. Az ókorban «tűzkőnek» is nevezték, mert «alárendelte a lángokat, és még a

vörösen izzó szilárdat is arra kényszerítette, hogy belső formáját kövesse». Ezt szent filozófiának tekintették. És természetesen ez a kő nem «üres». A szteatit valóban egyedülálló tulajdonságokkal rendelkezik. Amellett, hogy könnyen feldolgozható (összetétele talkumot, magnezitet, kloritot tartalmaz), jó szilárdsággal, nagy hőkapacitással és hővezető képességgel, kémiai és akusztikai hatásokkal szembeni ellenállással rendelkezik (nem rezonál és nem vezeti a hangot). Általánosságban, ahogy ma mondanánk, a talkoklorit (ahogy ma a geológusok nevezik) jó szigetelő tulajdonságokkal rendelkezik és pozitív energiaforrást képez. Felmelegített állapotban hőhullámokat sugároz, amelyek frekvenciája egybeesik az ember hősugárzásának frekvenciájával, ami 8-9 mikront tesz ki. Számos más tulajdonsággal is rendelkezik, amelyek pozitív hatással vannak az emberi egészségre. Ezt már az ókorban is tudták, ezért gyakran használták a háztartásban és a mágiában. Emellett a kőzet ilyen egyedülálló tulajdonságai miatt a szteatitból készült pecséteket nem lehetett elégetni, elég erősek voltak, és évezredeken át megmaradtak, így ilyen tudás átadására használták…

Anasztázia: És itt van egy másolat a Mohendzso-Daro leletekből származó szteatit lenyomatról. Egyszer már Ön mesélt róla. Ez valóban a «Tüzes Lótusz» csoportos meditációs technika ismeretét mutatja. A lenyomatból ítélve a meditáció vezetője egy nő, aki kapcsolatban áll a szellemi világgal. A fején az **«ALLATRA»** jel van elhelyezve.

Bár ezt a pecsétet a tudományos könyvekben úgy írják le, mint egy hét alakból álló áldozati szertartást, ahol egy istenséget helyeznek el, aki egy szent fügefán áll. Érthető, hogy amikor az emberi társadalom elvesztette a szellemi tudás alapjait, a

52. ábra. ***Kép a csoportos meditáció pecsétjének lenyomatán***

(Harappai civilizáció; Kr. e. III-II. évezred; Indus-völgy, Dél-Ázsia).

szakrális szimbolikát és a jeleket, akkor az anyagi világkép pozíciójából nehéz bármi ilyesmit megérteni. A legtöbb ember számára ez a kép még most sem fog túlmutatni a jelenlegi világképükön.

Rigden: Mindenki a saját személyes tapasztalatainak a csomagját viszi magával az életén keresztül. Az ember a világot annak tartalma alapján ítéli meg, de valójában ez az ember saját magáról alkotott ítélete. Az anyagi világnézet gátolja a fejlődésben, még inkább megköti a Lelket és megnehezíti a terhet, arra kényszerítve az embert, hogy mint egy fogoly, ezeket a súlyos bilincseket hordozza a tudatában. A szellemi világnézet szárnyakat ad a Léleknek, tökéletesíti és hozzájárul a kizárólag szellemi világ értékeit tartalmazó személyes poggyász kialakulásához,

amelyek még az emberi test fizikai halála után sem vesznek el.

Anasztázia: Ismét meggyőződtem arról, hogy menynyire fontos, hogy az embernek személyes szellemi tapasztalata és Tudása legyen, és hogy teljes felelősséget vállaljon szellemi fejlődéséért. Elvégre, az élet nagyon gyorsan elszalad. A pecsét bélyegzőjének képe, amelyet egyszer a négy Esszenciára irányuló meditáció szimbolikus sémájaként említettél. Ismét egy háromarcú embert ábrázol, aki lótuszülésben ül. A meditáló feje felett, az «Ezerszirmú» csakra területén szimbolikusan egy lótuszvirág látható (ilyen virágot az ókori egyiptomiak is rajzoltak), valamint az Allat és az **«ALLATRA»** jelek sematikus ábrázolása. Mellette pedig egy szimbólumok és jelek formájú felirat. A központi kép oldalain *négy* állat látható.

53. ábra. ***Pecsét a négy Esszenciára irányuló meditáció ábrázolásával***
(Harappai civilizáció; Kr. e. III–II. évezred; Indus-völgy, Dél-Ázsia).

Méghozzá, milyen *négy állat*: elefánt, tigris, bivaly és egyszarvú orrszarvú! Az elefántot oldalra elvonulva ábrázolják — a Hátsó esszencia, az ember lassú és erős múltjának szimbóluma. A támadó tigris — az agresszív Jobb esszencia szimbóluma. A visító bölény — a Bal esszencia szimbóluma, ha figyelembe vesszük az ősi India és Délkelet-Ázsia azonos szimbolikáját, ahol a bölény a természetfeletti erő, a férfiasság szimbóluma. Az egyszarvú orrszarvú pedig az Indus ősi népeinek mitológiája szerint az erő, a belátás, a boldogság szimbóluma, egy rettenthetetlen lény, akitől még a tigris is fél. Vagyis, az Elülső esszencia tulajdonságaival van felruházva. És nem véletlenül jelenik meg itt az egyetlen szarv szimbolikája.

Egyébként, tudja, meglepődve tapasztaltam, hogy a Harappai civilizáció pecsétjein gyakori motívum volt a szent (szellemi) attribútumok mellett ábrázolt, egyetlen szarvval rendelkező mitikus szent lény, amelyet a tudósok egyszarvúnak neveztek. Ez egy nagyon érdekes felfedezés volt a számomra, tekintettel mindarra, amit korábban elmondott nekünk erről a lényről.

Rigden: Az egyszarvú ősidők óta a Elülső esszencia egyik szimbóluma volt, amely segít a spirituálisan tiszta embernek kapcsolatba lépni a Lelkével és kilépni az újjászületések körforgásából. Az egyszarvú a kizárólag egyetlen irányba — a spirituális irányba — való törekvést testesítette meg, ezért ruházták fel azokkal a tulajdonságokkal, amelyek az ember szellemi önmunkája során jellemzőek rá: tisztasággal, nemességgel, bölcsességgel, erővel, bátorsággal, tökéletes jósággal, valamint összekapcsolták az Allat erejével — a női kezdet isteni tisztaságával (a Szűz és az egyszarvú mítoszai).

54. ábra. ***Az egyszarvúak formájú szimbólum a protoindiai civilizáció pecsétjén***

(Harappai civilizáció; Kr. e. III–II. évezred; Indus-völgy, Dél-Ázsia). A pecséten két egyszarvú látható (nyakuk és szarvaik spirális szerkezetre utalnak), középen egy körrel, amelyek együtt stilizált szimbolikus Allat-jelet alkotnak körrel («ALLATRA» szimbólum). Fölötte rombikus szerkezet és hét nagy levél található (ez az ember spirituális átalakulására és a hetedik dimenzióba való kilépésére utal), valamint két kisebb levél a rombusz oldalain. A pecsét alsó sarkában egy rombikus jel látható, benne egy gömbbel (a rombusz jel a transzformáció szimbóluma), amely szintén az emberre utal, aki elérte a szellemi felszabadulást és a hetedik dimenzióba való kilépést még életében (a rombusz négy sarkában lévő négy kör a négy, teljesen uralt Esszenciára utal; a belső kör a hatdimenziós világ szimbólumaként jelenik meg, ebben a szimbólumban az ember belső megismerésen keresztül történő, mind a hat világ megértésére utal).

Ha nyomon követjük a szimbólumok történetét, például a sumérok az egyszarvút olyan szimbólumként

ábrázolták, amely a körhöz (a Lélekhez) kapcsolódott, amit a kutatók «holdszimbólumként» értelmeznek, valamint a szellemi tisztaság fogalmához kötötték az istennők attribútumaként. Az asszírok az egyszarvút domborműveken ábrázolták az Életfa mellett, míg az egyiptomiak a legnemesebb erkölcsi tulajdonságokat ruházták rá. A perzsák szakrális tudásuk szerint az egyszarvút a tökéletességnek, az állatok (eredetileg négy állat) között a «tiszta világ» képviselőjének tekintették, szarvát pedig az egyetlen olyan erőnek, amely képes legyőzni Ahrimánt. Vagy vegyük az ősi szláv meséket és mondákat, amelyeket az ősi orosz spirituális énekek gyűjteménye, a «Galambkönyv» rögzít (ez a könyv a XIII. században tiltottá vált az akkori vallásos papok által), ahol az egyszarvút Indrik, a fenevad (Indra) néven említik. Ilyen sorok vannak benne:

«Nálunk az Indrik-állat minden állatnak állata,
És ő jár, az állat, a föld alatt,
Átkel az összes fehér köves hegyen,
Megtisztítja a patakokat és a folyásokat.
Amikor ez az állat játékba kezd,
Az egész világegyetem megremeg.
Minden állat neki, az állatnak, hódol,
Senkinek sem okoz sérelmet».

Anasztázia: Igen, kapcsolatba kerültem ezekkel a mondákkal, amelyek az ősi emberek világértelmezését írják le, beleértve a kozmológiát, a szociológiát, a szellemi tudást. De számomra azután váltak érdekessé, hogy elkezdtem megérteni a spirituális lényegüket, és megtanultam elválasztani a búzát a pelyvától. Például, Indráról azt mondják, hogy a szent Hegyen él, a Kék tengerből eszik és iszik, szarvával jár az alvilágban, miként a nap az égbolton. Figyelembe véve, hogy a szent Hegy egy másik dimenzióba való

kilépés szimbóluma, a víz a szellemi világot jelképezi, a spirális szarv pedig, amellyel Indra «jár az alvilágban», az asztrális utazásokat jelenti az «alagúthatás» révén, ahol az «alagút» gyakran spirálisan csavarodik, igazán izgalmas könyvecske kerekedik ki belőle!

Rigden: Ha láttad volna ezeknek a mondáknak az elsődleges változatát, ami egykor régen a szlávok őseinél volt, meglepődnél az Igazság egyszerűségén, azon a szellemi Tudáson, ami ilyen szimbólumokon keresztül került oda. De sajnos, abban a változatban, amely a mai emberekhez eljutott, nem sok maradt meg ezekből. És itt nem csak azokról a torzulásokról van szó, amelyek a Tudás átadásával az évszázadok során felhalmozódtak. Sajnos, ezeket a mondákat alaposan megváltoztatták, amikor a kereszténységet terjesztették, és a «pogány» az ősszláv hiedelmeket megsemmisítették, hol kicserélték, hol átformálták az információkat, hol pedig még a nyírfakéreg írásokat is elégettek az ószláv feljegyzésekkel. Aztán komoly cserék történtek, a keresztény vallás ideológiája felé való elhajlással.

Az Indra egyik korábbi jelzője például, a «fár» volt, ami az óorosz nyelven «fajtatiszta lovat, vágtató paripát» jelentett. A keresztény vallás szolgái ezt kihasználták, és így az egyszarvú a legendáik szerint már nem az orosz eposzok szent Hegyén lakott, hanem a palesztinai Tábor-hegyen, amelyet a keresztény hagyomány Krisztus színeváltozásának helyszíneként tart számon. De amit a «fár» jelzővel kapcsolatban szeretnék kiemelni: az ószlávok ezt a szót «ló» értelemben használták Indrára (az egyszarvúra), ami már az emberi Tudás jelentése. Az eredeti legenda szerint (amely nemcsak a szlávok őseinek lakta területeken volt ismert, hanem az ókori Indiában és az ókori Iránban, a Zagrosz-hegységben

is) a Frontális Esszencia, amelynek szimbóluma az egyszarvú, a Farnóval, vagyis modern nyelven a Grállal volt kapcsolatban. A Farnót (Keleten Farn) ragyogó kezdetként, isteni tűzként jelölték, amely megsokszorozza az erőt és a hatalmat. Azt is említették, hogy a Farnó segít az ember Lelkén átjutni azon a hídon, amely az örök élethez vezet. Most mindezt vesd össze azokkal az ismeretekkel, amelyek már a birtokodban vannak.

Anasztázia: Számomra ez az információ, valamint minden Önnel való találkozás egy újabb felfedezés! Most először is világos, hogy az ősi orosz kunyhókon, szentélyeken miért helyeztek el két fából készült lófejet egy nagy napszimbólummal (körrel). Ez a hagyomány egyébként nemcsak Oroszországban volt elterjedt, hanem a balti államok és Európa ősi népeinél is. Tehát, amellett, hogy ez az «ᚨᛚᛚᚨᛏᚱᚨ» stilizált jele volt, így a szakrális tudás értelmében is, az egyszarvúról és a Farnóról szóló ősi mesék egyik értelmezési változata. Másodszor, ha ennek a legendának közös indoeurópai gyökere van, akkor ez azt jelenti, hogy visszhangját (és így ennek a Tudásnak a maradványait) nemcsak az óorosz eposzban kell keresni, hanem az ókori Irán és az ókori India irodalmi emlékei között is.

Az ókori Indiában például, a legnépszerűbb védikus szereplő éppen Indra isten volt. Az óind nyelvből az «Indra» szó gyöke a spirituális Erőre utal. Érdekes, hogy vannak utalások arra, hogy ennek az istennek a többalakúság a jellemzője, és képes lószőrré változni. Indra a mítoszokban az Ég istene, aki a vízzel kapcsolatos, felszabadítja a folyókat és patakokat, csatornákat váj (hasonlóan a szláv egyszarvú Indrikhez). Ő az «Erő fia», «szómát ivó», barátságos, mindig kész segíteni. És ami a legfontosabb, a legendák szerint éppen Indra az, aki egyedül harcol

és legyőzi Vritra sárkányt (a káosz démonát), győzelme pedig az Allat dinamikus erőinek győzelmét jelenti a mozdulatlan káosz (Állati elme) felett, ami a védikus «széles terek» világának rendezéséhez vezet. Ez a párbaj a történet központi cselekménye. Ha figyelembe vesszük, hogy az óind «Vrtra» szó szerint «akadályt», «gátat» jelent, és Indra a spirituális erőt testesíti meg, akkor ez lényegében az Állati Kezdet legyőzését, az ember szellemi győzelmét önmaga felett, vagyis a felszabadulását jelenti.

Rigden: Ezenkívül, úgy tartják, hogy Indra az egyik a *négy égtáj* Őrzői közül. Vannak olyan utalások is, amelyek a világ felépítéséről szóló tudással kapcsolatosak. Különösen az, hogy Indra uralja a Szvargát (az Égen) — a hinduk elképzelése szerint a paradicsomot, amely a Meru-hegy csúcsához közelít. Most eszembe jut, hogy a szláv-orosz mitológiában is létezett Szvarog — az Ég, az égi tűz istene, Dazsbog és Szvarozsics apja. A XII. század elején keletkezett, az Ipatyev-krónikában szereplő «Ideiglenes Évek Története» című közös krónikagyűjteményben ilyen utalások maradtak fenn róla: «...ezért nevezték őt Szvarog istennek... és utána *számos* földön uralkodott a fia, akit Napnak hívnak, akit Dazsbognak neveznek... Nap király, Szvarog fia, aki Dazsbog...».

Anasztázia: Így van, mindennek ugyanaz a gyökere! Végül is, bár allegorikusan, de a hét dimenzióról van szó, az ember önmagán végzett belső szellemi munkájáról. Ugyanez a Szvarog, mint az ég megszemélyesítése, a Bylinák (mondák) szerint «a felhők sötétségében meggyújtotta az égi tűz (villámot) lángját». Majd «a felhőket mennydörgő nyilakkal megtörve, meggyújtotta a Nap lámpását, amelyet a sötétség démonai kioltottak». Ha figyelembe vesszük, hogy Szvarog itt az Elülső esszencia szerepét tölti

be, a felhők az Állati kezdetű gondolatokat, a lámpa pedig a Lélek, amelyet «kioltott a sötétség» a szubszemélyiségekből, akkor az ősi orosz mitológia elég érdekesnek bizonyul.

Rigden: Hát persze... Egyébként, ugyanebben a «Galambkönyvben», amely a világ eredetét magyarázza, említést tesz az Alatir-kőről. A legenda szerint úgy tartják, hogy az égi isten Szvarog, törvényeiről «beszélő» jelek találhatók rajta. Az ősi orosz hiedelmek szerint az Alatir-kő alól erednek az élő víz forrásai, amelyek táplálékot és gyógyulást (teremtést) hoznak az egész világnak, alatta rejtőzik a hatalom, amelynek nincs vége, és az Alatir-kőn ül a vörös szűz, Zarya, aki állandóan felébreszti a világot éjszakai álmából. Most hasonlítsuk össze mindezt az **«АллатRа»** jelről szóló ismeretekkel, az isteni teremtő női Allat erejéről és annak fontos szerepéről mind az Univerzum fejlődési folyamataiban, mind a Személyiség szellemi felébredésében és a Lélekkel való egyesülésében. Egyébként Alatir — így nevezték a szlávok ősei ősidők óta a szellemi legendákban az Istentől származó Allat erejét, és azt az embert, aki ezt az erőt felhalmozta és szellemi munkával növelte magában.

Anasztázia: Igen, sok dolog nyilvánvalóvá válik, ha szellemi tudással rendelkezel. Nemcsak önmagadat kezded megérteni, hanem a különböző kultúrák egységes szellemi szemcséit is. Sajnálom azokat a kutatókat, akik a kérdésnek csak az anyagi oldalát látják még egy olyan szimbólumokban és tudásban gazdag képben is, mint a Harappai civilizáció pecsétje, amit az imént említettünk. Egyébként, ennek a lótuszülésben ülő embernek a képét, négy állattal az oldalán, amely az ember négy Esszenciáját jelöli, és a feje fölött egy jelet, a tudományos irodalomban egy háromarcú isten képeként mutatják be, a feje

fölött virágokkal és az oldalán állatokkal. Ennek megfelelően a tudósok saját leírásaik alapján arra a következtetésre jutottak, hogy ez a szarvasmarha és az állatok védőistene. Épp így néz ki, mikor a világot az «anyagi szemszögből», az Állati elme Akaratának pozíciójából szemléljük.

Rigden: Nos, csak lenne arra vágy, hogy a Megfigyelő dominanciáját megváltoztassuk, és meglássuk a dolog gyökerét. A Tudás, szimbólumokban és jelekben rögzített, volt és van, de csak a szellemi kereső láthatja meg az Igazságot a titokzatosság fátyla mögött.

Anasztázia: Van még egy érdekes kép ebben a másolatban. A meditáló ember oldalain olyan vadállatok vannak ábrázolva, amelyek azokon a helyeken éltek, vagyis világos példák az adott népek számára, szemléletesen jellemezve a négy Esszenciát. A «trónus» alatt pedig jellegzetes patákkal szelídített háziállatok — kecskék — vannak ábrázolva. Az ősi Indiában a kecske a termékenység, az életerő, a táplálkozásról való gondoskodás (hús, gyapjú, tej) szimbóluma volt. A szent Védákban megemlítik, hogy néhány védikus isten lovagol ezen az állaton, például Agni — a tűz, az áldozati tűz és az otthoni tűzhely istene. Mindez azonban jóval később történt, mint a harappai civilizációs kultúra létezése. Figyelembe véve a pecséten ábrázolt spirituális szimbolikát, valamint a kecskék elhelyezkedését a «patás trónus» alatt, amelyen a férfi ül, mindez azt szimbolizálja, hogy a meditáló a mindennapi, földi kötöttségek felett áll, hogy a szellemi törődése meghaladja az anyagi világ gondjait.

Rigden: Teljesen helyes. Mindezek az állatok csupán az akkori emberek gondolkodása számára érthető asszociációk, amelyek a spirituális tudás,

a meditációk és a háromdimenziós világtól eltérő világszemlélet sajátosságait jellemzik, nem többet. Az emberek azonban hajlamosak az utánzásra. Az eredeti Tudás, a spirituális gyakorlatok tapasztalatának és kidolgozásának hiányában, vagy egyszerűen azok meg nem értése miatt, az emberek a szellemi tanítások asszociációit anyagi valóságként kezdik felfogni. Sőt, az emberek az anyagi eszükből kiindulva ezeket az asszociatív képeket «szentté» teszik, és elkezdik imádni őket az anyagi világban, azt gondolva, hogy így elérhetik a megvilágosodást, és elnyerik az «ég kegyét». Ezért fordulnak elő a történelemben a Tudás kiforgatásával, az emberi elméből származó értelmezésekkel kapcsolatos kudarcok: amikor egy szellemi tanítás megmutatta, hogy «ahhoz, hogy az isteninek részesei lehessünk, meg kell ölnünk a bennünk élő fenevadat», a tudatlan emberek ezeket a szavakat szó szerint vették. Ennek eredményeként az emberiség történelmében megjelentek a véres állat és emberáldozatok, egyszerűen a korábbi Tudás maradványainak téves vagy szándékos torz értelmezése miatt azok által, akik a valláspolitikát vezették vagy befolyásolták ennek vagy annak a nép hitének kialakulását. A mai vallások az áldozati szokásaikkal együtt kissé primitívnek tűnnek a technogén civilizáció embereinek szemében. Végül is, az emberi társadalom egészének megélhetése és túlélése nem a politikai sokaságuktól és a különböző istenek látványos imádatától függ. Most az élő emberek többségének anyagi «istene» a pénz, mint ahogy régen ugyanaz a kecske volt a családban. De eltelik egy kis idő, és az anyagi prioritások ismét megváltoznak, bár nem szűnnek meg anyagiak lenni.... Nézd meg, milyen asszociációkat kell ma létrehoznunk, hogy megújítsuk az elveszett szellemi Igazságot: összevetjük a tudományos közismerettel, összekapcsoljuk a számítógépek működésével, a

technológiával és így tovább. Ha az emberek most nem változnak spirituális szempontból, akkor nagyon is lehetséges, hogy a jövőben, ha eljön ez az emberi társadalom számára, mindezt a tudást is szó szerint veszik majd az emberek, a szellemi jelentésének elferdítésével.

Anasztázia: El tudom képzelni, milyenek lehetnek a technogén papok felhívásai: «Áldozd fel az utolsó kiválasztott módosítás nanomolekuláit az isteneknek, és egy egész hónapig minden bűnödért vezekelni fogsz. Bízz a világ szuperszámítógépének elméjében, és üdvözülsz!».

Rigden: Ez az egész vicces lenne, ha nem lenne olyan szomorú. Szóval a vicc az vicc, de az embereknek komolyan el kellene gondolkodniuk rajta. A szellemi világot nem lehet pontosan leírni, ez egy teljesen más világ, mint az anyagi világ. De a szellemi világot igazán meg lehet érezni a szellemi gyakorlatok végzésével, az egocentrizmus leküzdésével, és az Örök világ felé vezető út megnyitásával.

Anasztázia: Ez valóban igaz. Csak akkor érted meg az általad elmondottak lényegét, ha elkezdesz fegyelmezetten foglalkozni magaddal, a szellemi munkával és a mindennapi gyakorlatokkal... Az Állati kezdet legyőzése és a szellemi felszabadulás a paleolitikum óta minden spirituális tanítás tényleges célja. A másik dolog az, hogy az emberek hogyan rögzítették ezt a tudást, szemben az információátadás modern felfogásával. Ugyanebben a Harappai civilizációban is találtak egy ilyen nagyon érdekes lenyomatot terrakottán. A lemez egyik oldalán egy lótuszülésben (a Megfigyelő) ülő férfi látható, a feje fölött a megfelelő meditációs szimbólummal. Mellette pedig egy férfi, aki megöl egy bivalyt (legyőzi az Állati

kezdetét). A bivaly fölött egy gyík van, hat tüskével a farkán. Persze, a tudományos könyvek szerint, mindez vadászatot és áldozathozatalt jelent, és így tovább...

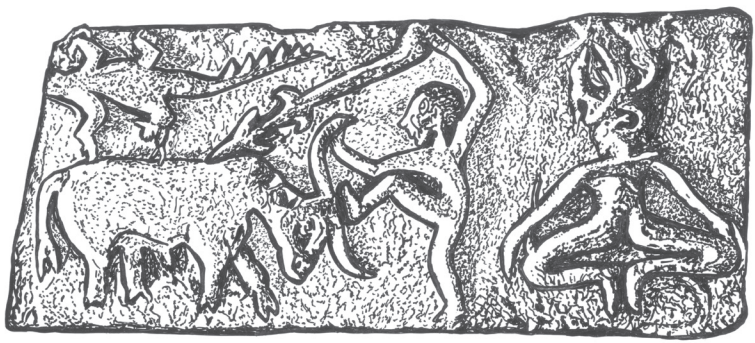

55. ábra. ***Az Állati kezdet feletti győzelmet szimbolizáló kép***

(Harappai civilizáció; III-II. évezred i. e.; Indus-völgy, Dél-Ázsia).

Rigden: A gyík (hüllő), egyébként, szintén egy ősi hagyományos szimbolikus megjelölése bizonyos spirituális tudásnak. A kígyóhoz hasonlóan misztikus lénynek tartották, de megint csak azért, mert ennek a kétéltűnek az életét különböző spirituális folyamatokkal hozták összefüggésbe. Képét, például, a mély ősiséggel, az ősi agyi struktúrákkal, valamint a vízzel (a másik világgal) való kapcsolattal, a jelenlét vagy elmerülés tényével (a Megfigyelő, megváltozott tudatállapotba kerülése), a behatolással (a múltba merüléssel, a Hátsó esszencia szimbólumával) hozták összefüggésbe. A gyík képét a bölcsesség jeleként, a veszélyre való figyelmeztetésként, és a változás szimbólumaként is ábrázolták.

Ami pedig ezt a rajzot illeti, a gyík farka nem tüskékkel van jelölve, hanem csupán a hegyeket

jelképezi. A mai társadalomban már beszélhetünk dimenziókról, a világ többdimenziós voltáról, a megváltozott tudatállapotokról. A távoli múltban pedig ezt az ismeretet asszociatív módon, némileg másképp fejezték ki. Azok számára, akiknek egész életét hegyek vették körül, az önfejlesztés nehéz útját, az Állati kezdettől (evilági vágyak, egocentrizmus) való lemondást egy hegy megmászásához (önmagunk legyőzéséhez) hasonlították, a dimenziókon való átjutást a szellemi gyakorlatokban pedig az első hegy legyőzéséhez, amelyet a második hegy követett, és így tovább. A hegy sok népnél a szellemi emelkedés, a magasabb világokkal való kapcsolat, a különböző világok (például a föld és az ég, a föld és az alvilág) összekapcsolásának asszociatív képe, illetve a másvilági lények lakhelye. A «másik világba» csak önmagunk legyőzésével lehetett eljutni. Az ilyen asszociációk miatt azonban, amikor a szellemtelen, üres anyagi utánzás elkezdődött, a hegyet áldozati helyként kezdték el címkézni, mert állítólag «közelebb volt az istenekhez».

Anasztázia: A terrakotta forma másik oldalán lévő rajz is érdekes. Egy mosolygó nőt ábrázol, aki két «tigrist» (oldalsó Esszencia) ragadott meg a torkánál fogva, és egy elefánt felett áll (a lassú, múló, erős múlt szimbóluma — Hátsó esszencia). A haja olyan, mintha a 12 sugár szimbolikus megjelenítése lenne. A feje felett pedig, a ferde kereszt jele egy körben, áthúzott oldalsó Esszenciákkal, ez a felettük való teljes kontroll szimbóluma. A kutatók értetlenül állnak e kép értelmezése előtt, mert ez az egyetlen «Indu kézirat», amely szerintük «egy női istenség feje fölött egy küllős kereket ábrázol».

Rigden: Ó, bárcsak több ilyen «kerék» lenne az emberiség szellemi történetében, méghozzá nem csak

elméletben, hanem gyakorlatban is — felbecsülhetetlen értékű lenne ez az emberiség számára!

Anasztázia: Nos, a történelmi leletek figyelembevételével nemcsak az ősi indiai civilizáció legjobb képviselői tartották ilyen szorosan «torkon ragadva» az oldalsó Esszenciáikat, akik valaha Ázsiában éltek. Az ókori egyiptomiak (Afrika), az ősi perui indiánok (Dél-Amerika), a szkíták és a szlávok (Európa) szent szimbolikájában is megtalálhatók hasonló szimbólumok. És egyébként, később egyértelműen megfigyelhető ennek a legősibb asszociatív szimbólumnak, az oldalsó Esszenciáknak az átalakulása egy különálló szimbólummá, amely egy bot formájában jelenik meg.

1

2

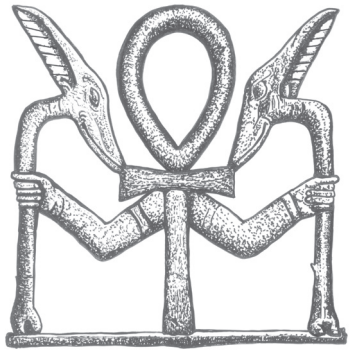

3

4

5

6

7

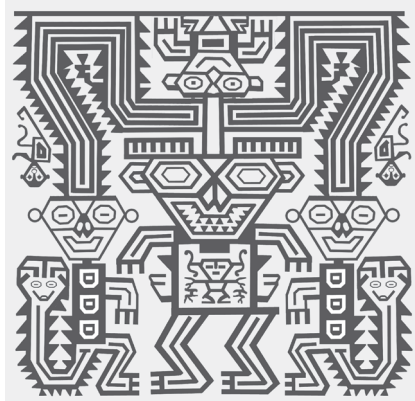

8

9

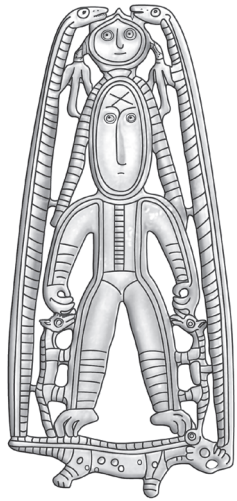

10

11

12

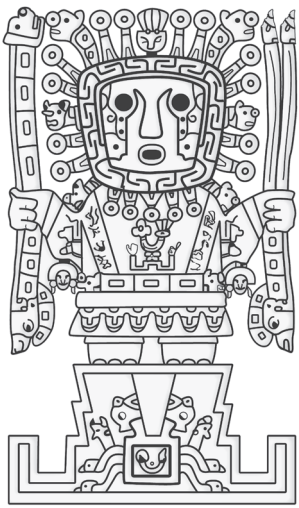

13

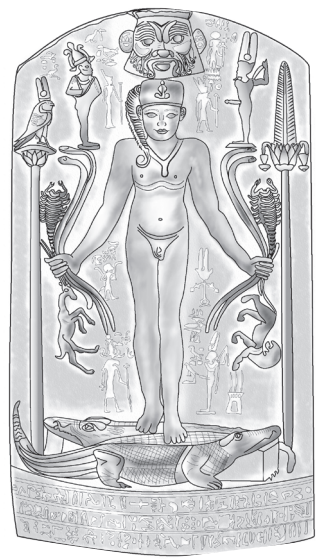

14

56. ábra. ***Az ember által az oldalsó Esszenciák felett gyakorolt szellemi kontroll szimbolikus ábrázolása különböző népeknél:***

1) *terrakotta öntőformán lévő kép: ősi szimbólum egy mosolygó nő feje fölött, aki két «tigrist» tart a torkánál fogva (Harappai civilizáció; Kr. e. III-II. évezred; Indus-völgy, Dél-Ázsia);*
2) *Artimpasa szkíta istennő képe, amely a hét isten szkíta panteonjának része volt (Kr. e. VII-III. század; Fekete-tenger északi vidéke);*
3) *ókori egyiptomi «ankh» jel látható, amely két mitikus, patás állatot tart (dombormű Szobek és Haroérisz templomában; Kr. e. 80; Kom-Ombo városa, Egyiptom).*
4) *a dél-amerikai népek ősi arany medálján egy kocka alakú, kétfejű kígyón álló alak látható;*
5) *a győztes istenség, az ősi szlávok mennydörgés istenének — Perunnak a jele (a kereszténység előtt a Kijevi Rusz panteonjának legfőbb istenének számított a Kr. u. IX. században); a legenda szerint Perun mitikus ellenség felett aratott győzelme után a vizek felszabadulnak (a mítosz archaikus átalakításaiban az ellenfél által elrabolt isteni nő (Makos) szabadul fel), és az égi nedvesség (eső) kiárad.*
6) *fehér kőfaragás a Dmitrijevszkij-székesegyház déli homlokzatán (az orosz építészet műemléke; a székesegyház 1194-1197-ben épült; Vlagyimir-Szuzdali Múzeum-Rezervátum; Vlagyimir, Oroszország);*
7) *sziklafestmény (kb. IV-III. évezred i. e.; Fehér-tenger partvidéke; Karéliai Köztársaság, Északnyugat-Oroszország);*
8) *a paracasi indián kultúra köpenytöredéke (Kr. e. V-III. század; ókori Peru; Dél-Amerika);*
9) *a szkíta Istennő képmása egy kantárdíszen — egy arany lófejpánt (Kr. e. IV. század; Bolsaja Cimbalka temetkezési halom, Zaporozsje régió, Ukrajna; Ermitázs Múzeum, Szentpétervár, Oroszország);*
10) *egy hasított tábla az Istennő képével (7-8. század; régészeti lelet a Csud-tó közelében, Permi terület, Oroszország; Puskinról elnevezett Cserdinszkij helytörténeti múzeum). A.Sz.Puskin);*

11) *Ősi egyiptomi szent jogar «uasz», amely egy ívelt tetejű és hasított aljú (állat feje és patái) bot alakú; az ókori egyiptomi istenek attribútuma, amely az Állati kezdet feletti uralmat (hatalmat) jelzi;*
12) *egy tollas, sárkányszerű kígyó szimbolikus képe az észak-amerikai indiánok mitológiájában; a mítoszok említik, hogy a viharokat szimbolizálta; csak a Nagy Hős, aki erkölcsi tisztasággal és felsőbbrendű szellemi erővel rendelkezett, tudott legyőzni egy ilyen sárkányt;*
13) *a víz és a föld legfőbb istensége, demiurgosz az inka vallásban — Virakocsa (kezében két kígyót tart — az egyiknek hét «osztású» a teste, ami a hétdimenziós jelleget jelzi, a másiknak három «osztású» a teste és hasított patái vannak, ami a világ háromdimenziós jellegére és az Állati kezdetre utal); (XI-XVI. század, Dél-Amerika);*
14) *«Hórusz a krokodilokon» sztélé (Kr. e. III. század; Ókori Egyiptom Hóruszt meztelenül ábrázolják, mint a tisztaság szimbólumát, anyagi vágyaktól tehermentesen vonul e világban (az Esszenciák feletti uralom fontosságát, a nem anyagi értékek elsőbbségét jelzi az emberi életben).*

Rigden: Igen, ki gondolta volna akkoriban, hogy ez az emberi elméből való «átalakulás» milyen méreteket ölt... A szimbólum, amely egykor az ember szellemi kontrollját testesítette meg az oldalsó Esszenciák felett (tehát a spirituális tökéletesség és az anyagi világtól való megszabadulás lehetőségét), miután az ostoba emberi utánzás következtében elveszítette a szellemi összetevőjét, az emberek feletti hatalom szimbólumaként kezdte használni. A különböző vallások papjai, mágusok, uralkodók, királyok, cárok, császárok a botot és a jogart, népek feletti átfogó hatalmuk és uralmuk tárgyi szimbólumává tették. Egyébként a görög sceptre («sceptron»), latin «sceptrum» szó jelentése «bot, támasz».

Senki sem emlékszik arra, hogy valójában ez a közönséges bot, amelynek birtoklásáért az emberek hatalomvágyukban néha egymást ölték, miért kapott ilyen szimbolikát, mint az «Égi istenek» attribútuma, a közvetítő Isten és az emberek (királyok — alattvalóik) között, a béke és az igazságosság biztosítéka? Miért tartották a tulajdonos további lehetőségeinek és a «amilyennek kívánod» fogalmában a legfőbb hatalom szimbólumának? Miért szolgált különböző népeknél a halál és feltámadás, a győzelem, a megtisztulás és újjászületés attribútumaként, az égi pártfogás szimbólumaként, a Bódhiszattva attribútumaként, az útmutatóként? Miért örvendtek a mély ókorban azok az elődök spirituális tekintélynek az emberek körében, akik mellett ezt a szimbólumot ábrázolták?

Anasztázia: Így van. És úgy tűnik, hogy az ókori Egyiptomban az emberek még tudtak a szimbólumok spirituális jelentéséről. Ugyanez az egyiptomi hármas jogar egy ostorból állt, amely az anyag feletti hatalmat szimbolizálta (Bal esszencia), egy kampós rúdból — az érzések feletti uralmat (Jobb esszencia), és egy gyűrűből — a saját gondolatok feletti uralmat. Természetesen, az idő múlásával és Egyiptomban ez a megértés elveszett, de mégis részben a szimbólumokról szóló információk, amelyek rögzítették az egykori Tudást, eljutottak napjainkig.

Az Ókori Egyiptom leletei még ma is lenyűgöznek a szellemi tudás szempontjából informativitásukkal. Van ott egy kígyó, 72 gyűrűvel («testének láncszemeivel»), amelyik a farkába harap, már csak ez mit ér! Ha már itt tartunk, magammal vittem a Harappai civilizáció ékszereit ábrázoló rajzokat is, amelyeket régészek találtak. Sok terrakotta karkötőt és gyűrűt találtak az ásatási területen, amelyek a farkába harapó kígyót, mondhatni a Harappai civilizáció urobóroszát

ábrázolják, ami jól mutatja ennek a szimbólumnak az ókori voltát.

Ezen kívül egy érdekes tárgyat is találtak, amely vagy egy rituális öv, vagy egy nyaklánc lehetett. Érdekes azonban a leírása: 42 hosszú karneol drágakőgyöngyből, 72 gömb alakú bronzgyöngyből, 6 bronzgyöngyből, 2 bronz félhold alakú végződésből és 2 szintén bronzból készült üreges hengeres végződésből áll. 42 hosszú karneolgyöngy! Ha emlékszünk arra, hogy az ókori egyiptomiaknak pontosan 42 erkölcsi parancsolatuk volt, amelyből a zsidó papok csak tízet kölcsönöztek vallásuk megalkotásához, akkor érdekes összehasonlításokat találunk. Nyilvánvaló, hogy ez a tudás széles körben elterjedt volt az ókori világban, csak minden nép más-más időben a saját isteneinek tulajdonította ezeket a parancsolatokat.

Valószínűleg, nem véletlen, hogy ez a 42 gyöngy karneolból készült. Ezt a drágakövet a neolitikumban széles körben használták különböző tárgyakhoz. Jól ismerték a Mezopotámiai államokban, az ókori Indiában és Egyiptomban, valamint az ókori Európában, Ázsiában és Amerikában. Oroszországban is ismert volt, a «Szvjatoszlavi Izbornik» említi. Különböző rituális ékszerek, amulettek, talizmánok és kultikus tárgyak készítésére használták. Olvastam, hogy az Ókori Egyiptomban a karneolhoz különböző szimbólumokat társítottak, amelyek jelképezték az élő lelket, a túlvilági védelmet, a frontális csakrával és a tisztánlátással való összefüggést. Az emberek tisztában voltak a gyógyító tulajdonságaival is...

De a legérdekesebb a harappai rituális ékszerekben az, hogy se több, se kevesebb, nevezetesen 72 gömb alakú gyöngy, 6 bronzgyöngy és 2 félhold... Figyelembe

véve az Univerzum 72 dimenziójáról szóló tudást, az anyagi világ hatdimenziós dimenzióját, amelyben az emberi energiaszerkezet található, valamint az Allat alapvető jeleit félhold alakban, megállapítható, hogy meglehetősen érdekes módja volt az információk rögzítésének és továbbításának még az ilyen rituális ékszereken keresztül is.

A szellemi Ismeretek birtokában az ember valóban más, globálisabb szemlélettel tekint a világra, és többet ért meg, mint amit az anyagi értékrend mutat. Végül is, ha elgondolkodunk a kérdésen, miért van szüksége az embernek egy ilyen összetett struktúrára, sok adaptációs mechanizmussal, összefüggésekkel, elképesztő hullámszerkezettel és egy egyedülálló agyra, amely képes különböző működési módokban és megváltozott tudatállapotokban működni? A válasz olyan egyszerű, mint minden igazság: mert az embernek van szellemi fejlődési perspektívája, különben nem különbözne más állatoktól.

Rigden: A legnagyobb érték nem az anyagi javak megszerzése, hanem a szellemi Tudás, amely révén fejlődhet mind az egyén, mind a társadalom egésze. A szellemi ismeretek már eredetileg megvoltak az emberi társadalomban. Csakhogy korábban, akárcsak most, fennálltak az emberi választás feltételei: egyesek jobban merültek beléjük, mert a Lélek felszabadítására törekedtek, mások kevésbé, mert nem tudtak megbirkózni az Állati kezdetükkel, és az örökkévaló helyett az ideiglenest választották. Természetesen, ezt a Tudást az emberiségben időről időre frissíteni és bizonyos népek számára adaptálni kellett, figyelembe véve a számukra érthető asszociációkat. Innen eredt később a legendáknak az azonos eredeti információt tartalmazó változata. De ismétlem, a Tudás az ember szellemi tökéletesítésének

eszközeiről a kezdettől fogva megvolt. Ez nyomon követhető a legősibb szimbólumok és jelek alapján, amelyekről már volt szó a beszélgetésünkben.

Anasztázia: Ez tagadhatatlan tény, elég, ha megnézzük a szellemi világot és az ember teljes szellemi felszabadulását szimbolizáló alapvető ősi jeleket.

Rigden: Ebben a tekintetben külön felhívnám a modern emberiség figyelmét az **«ALLATRA»** jelre. Eredeti ábrázolása egy üres kör, amelyet alul egy felfelé néző félhold övez. Ez egyike a 18 legrégebbi működő jelnek. A jel neve — **«ALLATRA»** — a benne rejlő erő minőségéről árulkodik. A lényeg az, hogy az emberiség hajnalán, az ősi Tudásnak köszönhetően, az emberek tudtak az Egyetlenről (aki mindent megteremtett), az Ő megnyilvánulásait a Rá hanggal jelölve. A Rá teremtő erejét, az isteni női kezdetet, minden dolgok Anyját eredetileg Allatnak nevezték. Innen származik ennek az ősi jelnek a neve — **«ALLATRA»**, mint annak a teremtő erőnek a megjelölése, Aki mindent létrehozott, a szellemi Tudásba beavatottak körében. Egyébként, az ókorban az emberek ezeket az információkat az Elsődleges szent hangról a Világegyetem felépítéséről szóló szent tudás részeként tartották számon, az emberről szóló ismeretek kontextusában, mint ennek a világnak összetett és választásaiban instabil alanyáról. De a modern embereknél a legjobb esetben a Ra hang, kizárólag az Ókori Egyiptom mítoszaihoz kapcsolódik Ra istenhez.

Mindazonáltal az **«ALLATRA»** jelet, mint Isten teremtő erejének útmutatóját az emberek ősidők óta használják. Folyamatosan aktív és kölcsönhatásban van a látható és láthatatlan világgal, befolyásolja az emberi energetikai szerkezetet, akár tudatában van

ennek az ember, akár nem. De a jel fő tevékenysége mégis az emberi választáson alapul. Ha egy személyt a Szellemi kezdet ural, akkor ez a jel további szellemi erőként hat rá. Vagyis, a jel mintegy rezonanciaként lép be és erősíti az ember teremtő, szellemi erejét. Ha pedig az embert az Állati kezdet uralja, akkor ez a jel semleges marad vele szemben. A negatív személyt általában teljesen más jelek táplálják, az anyagi, Állati kezdet aktiválásán munkálkodva. Az **«ÁllatRa»** jel leginkább olyan emberek csoportjában mutatja meg hatását (alkotó szellemi erejét), akik minden nap valóban dolgoznak önmagukon, egyesítik erőfeszítéseiket a közös szellemi gyakorlatokban (imák, meditációk stb.).

A Heliárok, vagy ahogyan például a középkorban allegorikusan nevezték őket, «az Úr serege Fényének igaz harcosai», mindig is igyekeztek bevezetni ezt a jelet a tömegekbe, így segítve az idők folyamán az új nemzedékek azon embereit, akik valóban a szellemi ismeretek útját követték. Az ősi időkben e jel népszerűsítésének legjobb eszköze a vallás volt. Bár természetesen a papi hatalom kitalált intézménye volt, mégis az igazi szellemi Tudás szemcséin alapult (melyek valaha teljes egészben adottak voltak mindenki számára), valamint olyan embereken, akik valóban a szellemi fejlődés útját járták. Ez utóbbiak nem voltak olyan nagy számban, de ők voltak azok, akik spirituális szimbólumokat és aktívan működő jeleket vezettek be az említett vagy más tisztelt istenek képeibe és attribútumaiba. Ugyanakkor, ugyanilyen szorgalommal a valláson keresztül azok, akik az Állati elmét szolgálták, a negatív (az anyagot aktiváló) jeleket vezettek be a tömegekbe.

Már említettem, hogy a **kör** a Lélek **szimbóluma**, és egyben a szellemi Lény Isten világából való

megnyilvánulásának egyik szimbóluma. A szarvakkal **felfelé álló félhold szimbolikus jele** pedig — egy olyan személy szimbóluma, aki még életében szellemileg felszabadult. **Az «ALLATRA» jelet** annak jelképeként is használták, aki a szellemi (más, magasabb) világból érkezett ebbe az anyagi világba, megújítva az elveszett ősi Tudást.

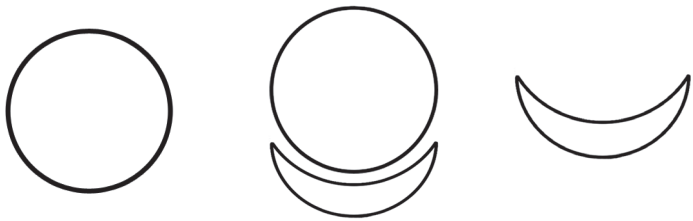

57. ábra. ***Az «ALLATRA» jel és összetevői.***

Különös figyelmet szeretnék fordítani arra, hogy az **«ALLATRA»** jel pontosan ebben a formában működik (tisztán), azaz egy *üres kör felett egy üres félhold, szarvakkal felfelé*. Ha a körbe vagy a félholdba bármilyen képet vagy hagyományos megnevezést helyeznének, akkor a jel megszűnne működni (tisztán), és csak egy tájékoztató szimbólummá válna, mint bármelyik könyv, amelyben általános információkat olvashatunk. Miért szűnt meg működni a jel, ebben az esetben? Ez itt tiszta fizika. Egyszerűen a jel *Ürességének* valamivel való megtöltése, bármilyen képe megsérti, mondjuk, a jel kvantum kölcsönhatásait a világgal. Nevezetesen, egy kitöltött körrel vagy félholddal rendelkező jel, amely a második dimenziójából kölcsönhatásba lép más dimenziókkal, az ezóosmózison keresztül történő átmenetkor más dimenziókban (beleértve

a harmadik dimenziót is) nem lesz több, mint információhordozó kép — szimbólum.

Anasztázia: Más szóval, ebben az esetben csupán szimbólumként szolgálna, nem pedig működő jelként.

Rigden: Így van. Megpróbálom az emberek számára világosabban elmagyarázni a különbséget a működő jel és a szimbólum között. Egy működő jel, képletesen szólva, egy üres vödörhöz hasonlítható, amelyet a Megfigyelő leereszt egy kútba (aktiválja a jelet), és vizet (erőt) merít belőle, majd megissza azt saját maga (feltöltődik), vagy megitat másokat (felhatalmazza erővel), vagy megöntözi a kertjét (aktivál egy földrajzi helyet), amely a jövőben megfelelő gyümölcsöket fog hozni (az ott tartózkodó Személyiségek szellemi aktiválása még a távoli jövőben is). De ha a vödör, amit a kútba ereszt, nem üres, hanem tele van (informatív szimbólum, nem működő jel), akkor értelmetlenné válik, mert azzal nem tudsz vizet meríteni. Még pontosítanék is: ez olyan, mintha egy ilyen vödörnek egyáltalán nem lenne alja, vagyis amit leeresztettél, azt is vetted ki — eredménytelenül...

Anasztázia: Azt is érdemes megjegyezni, hogy az **«AllatRa»** munkajel az egyik legerősebb jel; gyakran használták azok, akik a spirituális úton jártak. És ami a legérdekesebb, nem lehet belőle erőt meríteni, ha a Személyiség nem a Szellemi kezdet Figyelőjének pozíciójában van, ellentétben például, a csillagjellel.

Rigden: Az **«AllatRa»** jel a hatodiknál magasabb dimenziókban működik, és ez sorolja azon kevés egyedi, működő jelek közé, amelyek az ember számára ebben a világban elérhetőek... Így az **«AllatRa»** jel valóban egy erős jel, amely lehetővé teszi az Allat erejének felhalmozását és megsokszorozását az

emberben, annak az erőnek, amely magától Istentől származik, és közvetlenül a teremtésre irányul, vagyis az Ő tervének megvalósítására. Ezért tartják szakrális értelemben ezt a jelet az Isten ereje megtestesülésének az Allaton keresztül.

Anasztázia: Az **«ALLATRA»** mind munkajelként, mind pedig szimbólumként, amely egy kitöltött kört és további, különleges Tudást jelző jelöléseket tartalmaz, különböző időkben különféle népek használták a spirituális gyakorlatokról vagy Tanításokról szóló titkos írásban. Erre találhatunk példákat, miután megismerkedtünk a megfelelő régészeti leletekkel, művészeti emlékekkel, az azonos ősi indiai kultúrák (Harappai civilizáció), a Trypilli civilizáció, a sumér civilizáció, az Ókori Egyiptom, az ősi szibériai népek eredeti kultúráinak írásaival stb. megfelelő régészeti leletekkel, műemlékekkel. A régészek sziklafeliratokon, ősi lenyomatokon, sztéléken, agyagtáblákon, amuletteken, rituális használati tárgyakon, ruhákon, az ősi «szentélyek» festményein találják ezeket a szimbólumokat.

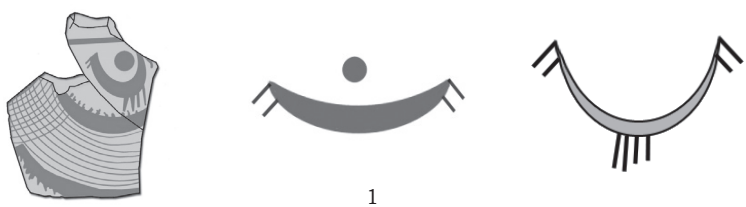

1

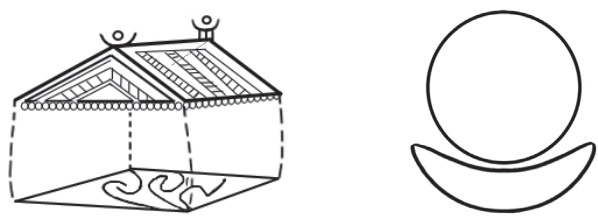

2

3

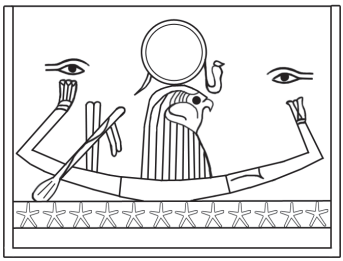

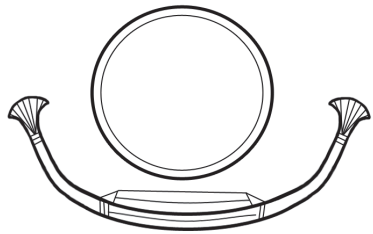

4

5-a

5-b

5-c

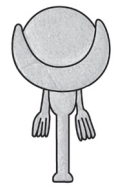

6

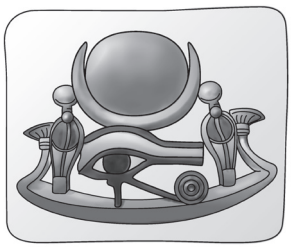

7

8

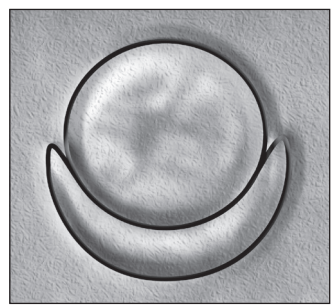

9

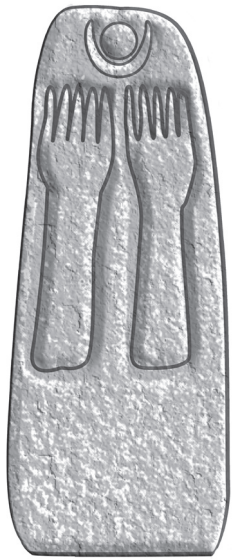

10

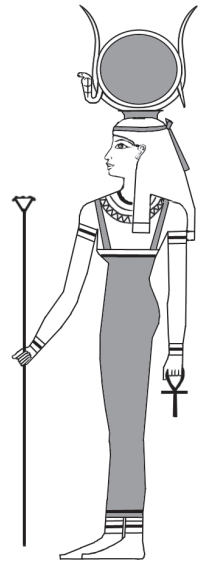

11

12

13

58. ábra. ***Az «AllatRa» jel és szimbólumai az ókori Európa, Ázsia és Afrika kultúráiban:***

1) régészeti leletek «napbástya körrel» (ez az «AllatRa» szimbóluma, mivel a félholdat további elemekkel ábrázolják) képekkel a Trypilli civilizáció (Ukrajna; Kelet-Európa) rituális használati tárgyainak töredékein;

2) *egy négyzet alakú agyagtányér egy ház képével, amelyet az «AllatRa» jele koronáz meg (a Balkán-Dunai régió eneolitikus kultúrája; a Plovdiv város melletti leletekből, Bulgária);*
3) *«AllatRa» munkajel a minószi kultúrában (Kr. e. II. évezred; Kréta szigete);*
4) *az «AllatRa» szimbólum ábrázolása az ókori egyiptomi szent cselekményekben a szent «napbástya» (Allat) és Ra isten alakjában (egyik esetben egy üres koronggal koronázott sólyomfejjel, másik esetben magával az üres koronggal, amely Ra egyik képmása volt);*
5) *«AllatRa» szimbólumok a tárgyakon:*
   a) Hadzsilar kultúra (Kr. e. V. évezred);
   b) Apennini kultúra (Kr. e. II. évezred);
   c) a Római Birodalom népeinek kultúrája (Kr. u. 200 -ban);
6) *az «AllatRa» jel a Föníciában, Palesztinában, Szíriában tisztelt pánszemita istenség, Baal szimbólumában;*
7) *az «AllatRa» felirat egy fáraó sírján (sírjában) talált melldísz medáljának töredékén Tutanhamon; a töredék Wadzset («Ra szeme» vagy «Hórusz szeme») képét ábrázolja Ra isten napbástyáján (Kr. e. II. évezred vége; Ókori Egyiptom);*
8) *egy Maribból származó fríz töredéke (Kr. e. V-IV. század; az Arab-félsziget déli része) — Vénusz (Astar) korongja a Hold sarlója felett;*
9) *az «AllatRa» szimbólum asszír és akkád pecsétek lenyomatain;*
10) *a központi sztélé a felszabadítással; az «AllatRa» jel a késő bronzkori sztélén, amelyet a Holdisten ősi kánaáni templomának romjai között találtak meg a Hatzor városában (Felső-Galilea; ma Izrael északi része) végzett ásatások során;*
11) *az Ókori Egyiptom szent templomainak kőből faragott alapdomborművein az Ég, a szerelem — Hathor (az eredeti legendák szerint Ra lánya) ókori egyiptomi istennőjének hagyományos képmása, fején az «AllatRa» szimbólummal;*

12) a szasszanida korszak (Kr. u. VII. század; Perzsia) királyi vadászatot ábrázoló tányéron lévő cselekmény;
13) példa az «AllatRa», mint szimbólum képére (kitöltött körrel) — a fej tetején található felső csakra «Sahasrara» («Ezer szirmú lótusz») szimbolikus grafikus képe (yantra); a hinduizmusban, a buddhizmusban és más Indiai iskolákban meditációs gyakorlatokban használják.

Rigden: Ez egyszerűen azt mutatja, hogy minden időkben voltak olyan emberek, akik rendelkeztek szakrális Tudással az eredeti munkajelekről.

Anasztázia: És világosan nyomon követhető, hogy hová tették az **«AllatRa»** szimbólumot, és hogy pontosan hová a munkajelet.

Rigden: Ha már a szimbólumoknál tartunk... Az **«AllatRa»** jel értelmezése alapján különböző szimbólumok léteztek. Némelyik olyan kiegészítő magyarázatokat jelölt, amelyeket az ebbe a Tudásba beavatott emberek értettek, más szimbólumok olyan emberek variációi voltak, akik megpróbálták megerősíteni a már erős, vagy tovább hangsúlyozni néhány lényeges pontot. Ilyen, az **«AllatRa»** jelen alapuló szimbólumok, például egy szarvakkal felfelé mutató félhold, amely felett vagy egy kör van, benne egy kereszt ábrázolásával, vagy egy csillag, vagy egy arc szimbolikus képe, és így tovább.

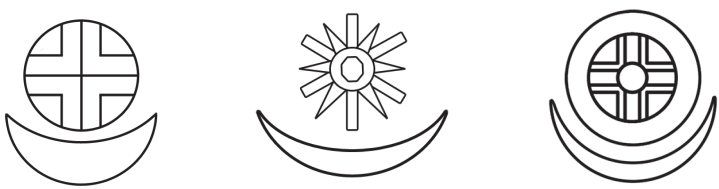

1 2 3

59. ábra. ***Példák az «AllatRa» szimbólumokra:***

1) *a perzsa kultúrából származó szimbólum (Kr. e. VI. század);*
2) *szimbólum a sumér kultúrából (Kr. e. III. évezred);*
3) *Asszíriai attribútum a Napisten Aschur és a sumér-akkád holdistenség — Sina — asszíriai attribútuma.*

Az emberek, akiknek nincs valódi elképzelésük e szimbólumok jelentéséről, a Nappal vagy a Holddal hozták kapcsolatba őket, egyszerűen ennek vagy annak az istenség attribútumának tekintették őket. A Tudással rendelkező emberek számára pedig ezek a szimbólumok olyanok voltak, mint egy nyom, egy nyílt üzenet a múltból azoktól, akik ezt a szimbolikát alkalmazták. Vegyük például, a szarvakkal felfelé álló félhold szimbólumát, amely fölött egy nagy körbe egy kis kör van beírva, és a kis körben egy kereszt van, üres középkörrel. Ez a szellemi Tanítások szimbolikus ábrázolása volt, amelyeket a Lény a szellemi világból hozott ebbe a világba (ez utóbbi jelképe az **«ALLATRA»** jel). A nagy körbe zárt kis kör az e Tanítás által egyesített embereket (a követők körét) jelképezi. Az egyenlő oldalú kereszt — az ember szimbóluma, de a kereszt közepén lévő üres kör a kereszt közepén ebben az esetben (az általános szimbólummal kombinálva) nem csak a Személyiséget jelzi. Egy olyan Embert jelez, aki ennek a Tanításnak köszönhetően elérte a szellemi felszabadulást (a Személyiség és a Lélek egyesülését), de mégis itt maradt, hogy segítse a többi embert a szellemi fejlődés útján.

Anasztázia: Igen, valóban egy igazi szellemi hőstett elérni a szellemi felszabadulást, és bátorságot venni, ahhoz hogy itt maradni, ebben a durva anyagi világban, hogy az Allat erőinek Közvetítőjeként szolgálni... Van még egy érdekes pont, ami ezekkel a szimbólumokkal kapcsolatos. Az **«ALLATRA» szimbólum** egy attribútum volt, általában a női istennőkké. A leghíresebbek

közül, például Al-Lat («Istenek Anyja») istennő jele, akit az ősi arabok az iszlám előtti időkben tiszteltek. Ekkor az ő szimbolikus képe fölé egy szarvakkal felfelé álló félholdat helyeztek, ami a szellemi világgal való kapcsolatot jelezte, és egy kört (amit az emberek holdszimbólumként értelmeztek). Előfordult az, hogy magát a félholdat a dinamika, a szellemi irányú mozgás szimbólumaként napsugarakkal rajzolták meg.

Rigden: Nem meglepő, hogy az «ALLATRA» szimbólumot női istennőkkel hozták kapcsolatba. Tény, hogy az emberiség történelme során eddig csak a nők váltak ilyen szellemi Vezetőkké, valószínűleg azért, mert anyai ösztönük van az emberek iránti lelki gondoskodás és Szeretet értelmében. Bár nők és férfiak egyaránt válhatnak Közvetítőkké. Csakhogy a férfiak, amint elérték a szellemi felszabadulást, és megnyíltak előttük a magasabb szintek, nagyon gyorsan elhagyták ezt az anyagi világot, ahogy mondani szokták, késlekedés és a hátrahagyott emberek sorsával való együttérzés nélkül.

Anasztázia: Hűha, még ilyen kérdésekben is a nők nők maradnak, a férfiak pedig férfiak... Szerettem volna még néhány megállapítást megosztani az Allathoz kapcsolódóan. Az Ön által elmondott és általam a «Szenszei IV» című könyvben rögzített Tudások között elmondta az Allat idejének alapvető értékét, **amely 12 perc**, pontosabban **11 perc 56,74 másodperc**. Véletlenül találtam információt II. Ramszesz fáraó uralkodásának idejéből származó templomról, amelyet Egyiptomban, a Nílus folyó közelében egy sziklába vésték. A XX. század 60-as éveiben, egy gát építésével kapcsolatban, új helyre, 65 méterrel a korábbi hely fölé, ugyanarra a sziklára helyezték át. Így, ott évente kétszer megfigyelhető a

következő fényjelenség: február 22-én és október 22-én pontosan reggel 6 órakor a nap első sugara a templom főbejáratán keresztül a szentély kultikus fülkéjébe hatol. Ezután 6 percig a sugár Amon-Ra isten szobrára, 12 percig pedig II. Ramszesz szobrára világít rá. Február 22-én pedig a fény a mellkasára, október 22-én pedig a koronájára esik.

Rigden: Az emberek szeretik a fontosságukat még egy kődarabban is rögzíteni, és a szellemi Tudást arra használják, hogy kielégítsék büszkeségüket.

Anasztázia: Sajnos... Tehát, ami a szimbólumokat illeti. Gyakran a félholdat, ahogy említette, a kör helyett csillaggal rajzolták. De a csillag lehetett öt-, hét- vagy nyolcágú, amit vagy egy geometriai alakzatként ábrázoltak hegyes kiemelkedésekkel, vagy egyszerűen a középpontból kiinduló sugarakként.

Rigden: Lényegében a félhold feletti csillag — az erős felerősítése — Allat az Allatban. Az ilyen megjelöléseket azonban az Allat egyik erejének további jelzéseként is használják. A különböző csillagoknak szintén az ókorból származó szimbolikájuk értelmezésében is megvannak a maguk sajátosságai. A hétágú csillag a hetedik dimenzió szimbóluma. A nyolcágú csillag ugyanennek a rombusznak a szimbóluma (az egyik sarkára helyezett kocka az ember szellemi lénnyé válásának, a szellemi világba való kilépésnek a jelképe). Az **ötágú csillag** azonban az Allat erőivel kapcsolatos (az ötödik dimenzió szintjén megnyilvánuló) *működő jel*, és a pozitívan működő jelek csoportjába tartozik. De az ilyen finomságokat legfeljebb azok értik, akik a láthatatlan világ jeleivel dolgoznak.

Az ötágú csillag jele aktiválja az emberben (tudatalatti szinten) az igazságérzetet, a jövőbe vetett reményt, és

hozzájárul az emberek egyesüléséhez is. De sajnos, ennek a jelnek ezeket az egyedi tulajdonságait gyakran használták és használják továbbra is saját céljaikra az Állati elmét szolgáló emberek. Ez természetesen gyenge erő az **«ALLATRA»** jelhez képest, de mégis, ha tömegesen használják, akkor az emberekre gyakorolt bizonyos befolyással és a háromdimenziós világ eseményeinek változásával kapcsolatos eredményt ad. Az ötágú csillag esetében, akárhogy is forgatjuk, akár hegyével felfelé, akár hegyével lefelé, még mindig az Allat egyik teremtő erejének a jele marad. A kérdés csak az, hogy mire használják fel ezt a plusz erőt, vagy inkább az, hogy hová irányítják át azok az emberek, akik megkapták.

Anasztázia: Valóban, az ötágú csillagot ősidők óta használják a különböző forgási formákban. A legősibb ábrázolása (ha az eddig ismert leletekről beszélünk) kilencezer éves, és Kis-Ázsiában találták, abban a kultúrában, amelyről beszéltünk. A neolitikumban az ötágú csillag jelét a Nagy Istennő feje fölött helyezték el, mint az ő szimbólumát. Az ókori egyiptomiaknál pedig az ötágú csillag «istenséget» jelentett. Ismeretesek olyan ábrázolások, amelyeken az ötágú csillagot egy bika feje fölött találjuk, mint egy szent állatot a bizonyos ősi hiedelmekben. És ennek a csillagnak a csúcsával lefelé mutató jelét, mint az Allat jelének elemeit tartalmazó pozitív szellemi szimbólumot (a középső háromszög lefelé irányul, mint a teremtő isteni női kezdet megjelölése), és a csúcsával felfelé mutató csillag jelét ugyanabban a szemantikai értelmezésben használták. A csillag ősidők óta a szellemi győzelmének jelképeként szolgált az anyagi felett. A mitológiában az Ég és a Föld egyesülését jelölte. Ez a jel népszerű volt az ókori Európa, Ázsia (különösen a sumérok, perzsák), Amerika (őslakosok — indiánok) és mások népei körében. És az ilyen vagy olyan népek mágikus

szertartásaiból ítélve az egyik leggyakrabban használt szimbólum volt. Az ötágú csillag jelét amuletteken helyezték el a gonosz erők elleni védelem érdekében. A görög nyelvnek köszönhetően ezt a csillagot ma pentagramma néven ismerjük. A modern világban az ötágú csillag számos nemzet szimbóluma. Nyilvánvalóan a Tudás elvesztése miatt az ezotériában a képét az emberi elméből kezdték értelmezni, és a csúcsával felfelé álló csillagot a «Fehér mágus» jelének, a csúcsával lefelé álló csillagot pedig a «Fekete mágus» jelének tekintették.

Rigden: Ez a felosztás valóban az «emberi» elme értelmezése. De azért alakult ki, mert az Allat teremtő erejét, amely ezen a jelen keresztül elérhető, negatív célokra használták. A csillag jegye csak egy pozitív lendületet ad némi változásra, egy feltörő energiát. És aztán, hogy ezt az emberek hová irányítják, az már emberi döntés kérdése. Egy egyszerű példa, a történelemben az ötágú csillag jelét gyakran használták forradalmak, puccsok véghezvitelére. A csillag pozitív lendületet váltott ki a tömegekben, törekvést adott, cselekvésre sarkallt, serkentette az emberekben a legjobb iránti vágyat a belső világképük koncepciójában. Ezért, az emberek hittel, pozitív hangulattal, egy jobb élet és jövő reményével, a régóta várt Szabadság megtalálásának vágyával mentek ezekre a társadalmi átalakulásokra. Ez a jel tömegekre gyakorolt hatásának megnyilvánuló hatása. De hová és milyen attitűdök segítségével irányították át mindezt az erőt az ilyen felfordulások vezetői? Természetesen, az Állati elme hatalmának irányába, amely az emberek szellemi törekvéseinek fogalmait helyettesíti az anyagi programjaik megvalósításával. Így jön ki, hogy a forradalmakban és puccsokban az emberek a saját Szabadságuk elnyerésének reményében elindulnak, hogy megdöntsenek egy zsarnokot, de helyette egy

másik zsarnokot «választanak», és nem veszik észre, hogy semmi sem fog változni az életükben ahhoz képest, amit várnak, és nem lesz meg az a Szabadság, amiről minden Lélek álmodik. Ezeket az Állati elméből származó helyettesítéseket még azok sem értik meg, akik ezeket a tömeges «showműsorokat» rendezik meg, kolosszális emberi erőforrásokat (hatalmat) felhasználva ehhez. Az emberek a figyelmük és az idejük egyedülálló erejét arra fordítják, hogy az Állati elme erejét erősítsék az anyagi világban, amelyben, ha rövid ideig is, de élniük kell. És minél nagyobb az Állati elme hatalma, annál inkább megfeledkeznek a saját Szellemi kezdetükről, elveszítve az igazi Szabadság valódi megértését és életük értelmét.

Anasztázia: Igen, amikor a szellemi ősi Tudás elvész, nincs megértése annak, hogy mit teremtünk magunknak a választásunkkal.

Rigden: Az embereknek jobban meg kellene nézniük a történelmet és a körülöttük lévő világot. Mindenekelőtt azért, hogy megértsék a múlt és a jelen hibáit, és ezért ne kövessék el azokat a jövőben, hogy döntsenek életük vektoráról, és ezt a kérdést önmaguk és a társadalom, amelyben élnek, mélyebb megértésével közelítsék meg.

Anasztázia: Nem véletlenül mondják, hogy a Tudás — hatalom! Ezzel kapcsolatban szeretnék visszatérni az őshonos szellemi gyakorlatokról szóló beszélgetéshez. Különösen hálás lennék, ha mesélne az olvasóknak **a «Piramis» meditációról**, amely az egyik alapvető szellemi gyakorlat. Remélem, hogy ez a meditáció segít az embereknek, ahogyan nekünk is annak idején, hogy felismerjék a valóságot, személyes spirituális tapasztalatot szerezzenek a Lelkük ismeretében, és mély érzéseken keresztül eljussanak

annak megértéséhez, hogy mi is valójában az igazi Szabadság.

Rigden: Ez megoldható.

Anasztázia: De mielőtt rátérnénk ennek az egyedülálló meditációnak a technikájára, szeretnék tisztázni önnél néhány pontot, ami az olvasók számára lényeges, mindenekelőtt annak megértését illetően, hogy mi is az a megváltozott tudatállapot a meditáció során. Tudják, már találkoztam olyan esetekkel, amikor az emberek, még a könyvek elolvasása után is, meditációkat gyakoroltak, végeztek, finoman szólva, a puszta elképzelés alapján. Amikor részletesen megbeszéltük, kiderült, hogy egyszerűen nem értették, mi is valójában a meditáció, mi is a megváltozott tudatállapot a gyakorlatban, annak ellenére, hogy sokat olvastak róla. Egyes esetekben, azok az emberek, akik azt hitték, hogy meditálnak, valójában gyakorlatilag a megszokott éber állapotukban maradtak napközben, nem törődve azzal, hogy átkapcsoljanak egy másik tudatállapotba. Ezért, gyakran e feltételes foglalkozás során gondolataik voltak a mindennapi dolgokról, az aktuális munkájukról, a mindennapi életükről, a napi élményekről és így tovább, vagyis különféle zavaró gondolatok. Természetesen, az ilyen meditáció, mint elmélet, a puszta elképzelésen történt. Más esetekben, a meditáció helyett az emberek egyszerűen álomba zuhantak. Többnyire azután történt, hogy a munkanap során nagyon elfáradtak, és akkor ültek le meditálni. Az alvás, mint tudjuk, szintén a megváltozott tudatállapot egyike. Tehát, összetévesztették a meditációval, ezért olyan «akaratlagos erőfeszítést» tettek, abban az értelemben, hogy kényszerítették magukat, hogy meditációban üljenek, annak ellenére, hogy fáradtak voltak a napi munka után, valójában nem éreztek semmilyen eredményt.

Rigden: Ezeknek az embereknek meg kell érteniük, hogy mik a megváltozott tudatállapotok, mik ezek, és miben különböznek egymástól. Az olyan módosult tudatállapotok esetében, mint például az alvás vagy a meditáció, a test teljes ellazulása, mentális nyugalom, félálom jellemzi. Ez azonban csak *a megváltozott tudatállapot kezdetét jelzi*, és ezután van egy felosztás: ki meditációba merül (a láthatatlan világ finom folyamatainak tudatos irányítása), ki alvásba (tudattalan állapot).

Anasztázia: Pontosan erre gondoltam! Vagyis, az embereknek nincs valódi gyakorlati megértésük arról, hogy mi is az igazi meditáció, és hogyan is zajlik valójában.

Rigden: Azt tanácsolnám ezeknek az embereknek, hogy először is ismerjék meg és értsék meg, mi az elemi autogén tréning, tanulják meg, hogyan kell ellazítani a testet, hogyan kell irányítani a gondolataikat, gyakorolják, hogy a figyelmüket hosszú ideig tartsák valamin, majd kezdjék el gyakorolni a meditációt, vagyis a módosult tudatállapotba való mélyebb elmerülést. Sajátítsák el az elsődleges meditációs technikákat, amelyeket az első, «Szenszei» című könyvben és a sorozat többi könyvében leírtál, majd kezdjék el elsajátítani az alapvető szellemi gyakorlatokat.

Anasztázia: Egyetértek Önnel, az emberek különbözőek, egyesek gyorsan felfogják a lényeget, másoknak időre van szükségük, hogy mindent részletesen megértsenek. De leggyakrabban az embernek egyszerűen hiányoznak az elemi ismeretek önmagáról, az agy általános működési mechanizmusairól a különböző tudatállapotokban. Tudom, hogy Ön

egyedülálló ismeretekkel rendelkezik a neurofiziológia és az emberi agy működése terén. Kifejtené, kérem, a megváltozott tudatállapotok témáját, legalább az olvasók számára általánosan hozzáférhető információk alapján eligazítást nyújtani, vagy megosztani olyan tudnivalókat, amelyek nyilvánosan közölhetők?

Rigden: Nos, kivéve az agyműködés modern tudományos ismereteinek határain belül, hogy az emberek megértsék, miről beszélünk, és hogy milyen irányba kellene a kutatásainkat vezetnünk. Mint tudjuk, az agyműködés összefügg az elektromágneses hullámokkal. Az agy különböző üzemmódokban működhet, amelyek mindegyikét egy bizonyos pszichofiziológiai tudatállapot jellemzi. Az ember, mint Személyiség, figyelmének összpontosítása révén több ilyen tudatállapotot is képes kezelni. A mindennapi életben leggyakrabban az egyik ilyen állapotban van, amelyet tudományos körökben ébrenlétnek neveznek. A tudósok az agy elektromos aktivitásának időbeli mérésekor **az aktív ébrenlét állapotát** hagyományosan a béta-ritmussal (β-ritmus) jelölik. Ennek tartománya 14 és 35 Hz között van, 10-30 μV-os feszültséggel. A béta-hullámok a gyors hullámok közé tartoznak, és a teljes (összegzet) agyi potenciál kis amplitúdójú oszcillációi. Az elektroenkefalogramon a hullámforma — konvencionálisan szólva — hegyes csúcsú «háromszögekre» hasonlít. A béta-ritmust főként az agy frontális-centrális régióinak működése során rögzítik. Amikor azonban az ember valami új, váratlan dologra, hallott információra, szellemi intenzív tevékenységre, erős érzelmi izgalomra figyel, ez a ritmus megnő, és átterjedhet az agy más részeire is. A béta ritmus jellemző az agyműködésre az ember szellemi munkája, emocionális feszültsége, különböző ingerek hatására.

Általánosságban meg kell jegyezni, hogy az agyat nem jellemzi olyan fogalom, mint a fáradtság. Csak meg kell érteni, hogyan működik, és időben át kell váltani egyik típusú tevékenységről a másikra, hogy időben és minőségileg megváltoztathassuk tudatunk állapotát. A mindennapi élet folyamatosan kapcsolódik az ember pszichológiai önbeállításához, amelytől egyébként a szervezet általános állapota is függ. A nap folyamán az embert különböző külső tényezők befolyásolják, mint például a hang, a fény, nem beszélve a láthatatlan világ hatásáról. Ezek mind olyan mindennapi ingerek, amelyek így vagy úgy, de befolyásolják az emberi tevékenység fiziológiai és egyéb folyamatait.

A túlzott izgatottság, düh, ingerlékenység, pszichés fáradtság az arc, a nyak, a karok stb. izmainak feszültségével jár. A feszült izom viszont egyben izgalmi impulzusok generátora is. Az autogén tréninget végző vagy meditációra hangolódó ember feladata az izgató jelek áramlásának korlátozása. Ezért kényelmes, nyugodt testhelyzetet vesz fel, csendben (kizárja a zavaró hangokat), lehunyja a szemét (kizárja a vizuális ingerek hatásait), és a különböző hétköznapi gondolatoktól, izgalmaktól, aggodalmaktól a belső nyugalomra, csendre irányítja a figyelmét (vagyis amennyire csak lehetséges, kizárja a láthatatlan világ közvetlen hatását). Ezután az izomlazításra koncentrál (kikapcsol egy újabb gerjesztő csatornát), majd eléri a teljes nyugalom állapotát. Így, az ember áthangolja pszichéjének és következésképpen idegrendszerének működési módját. Az ilyen önbeállításnak köszönhetően képes önmagát irányítani világos mentális önparancsokkal (autoszuggesztiókkal).

Anasztázia: A gondolatok fegyelmezése nagy lehetőségeket nyit meg az ember előtt. A meditáció

állapotában sokrétű energetikai struktúrájának olyan mechanizmusait tudja irányítani, amelyek más állapotokban (beleértve az ébrenléti állapotot is) elérhetetlenek. Természetesen, ha helyesen végzi a meditációs technikát, szellemi fellendülést, megvilágosodást, intuitív tudás fejlődését tapasztalhatja, valamint ennek a munkának «mellékhatásait»: erőnlét növekedését, jó hangulatot, a kreatív potenciál fokozódását, ami összességében pozitív hatással van az ember általános állapotára.

Rigden: Teljes mértékben. Meg kell érteni ezeket a mechanizmusokat. A meditációban a figyelem olyan, mint egy elektromos áram a hálózatban: bármit is kapcsolsz rá, működni fog. Ezért fontos, hogy a meditációban zajló fő folyamatokra összpontosítsuk a figyelmet. Általában a szellemi gyakorlatot végző személyt képletesen egy katonai pilótához lehet hasonlítani, aki egy szuperszonikus vadászrepülőgépen hajt végre harci feladatot. Először a földön a pilóta minden műveletet automatizmusig gyakorol egy repülési («pilotage») szimulátoron — egy repülőgépben lévő repülésszimulátoron. Ez egyenértékű egy olyan emberrel, aki éppen csak elkezdte elsajátítani a meditáció elsődleges szakaszait. Nevezetesen: az ellazulás folyamata, az idegen gondolatoktól való elszakadás, a meditációs állapotba való elmerülés, elsődleges érzések a fizikai test szintjén, például melegség a solar plexus területén, vagy enyhe bizsergés a csakra területén, vagy az energia áramlása a kezeken keresztül, stb. Ezt a szakaszt feltételesen nevezhetjük elsődleges szakasznak: a meditáció puszta elméleti elképzelésétől az első gyakorlati készségek elsajátításáig.

A meditatív gyakorlatok elsajátításának második szakasza képletesen szólva hasonlít a pilóta gyakorlati

tapasztalatához a levegőben, amikor beül egy harci járműbe, és repülés közben gyakorol. Itt döbben rá, hogy a levegőben repülőgéppel repülni nem egészen ugyanaz, mint a földön egy szimulátoron végezni ugyanazokat a gyakorlatokat. A lényegi különbség nem a végrehajtás technikájában van, hanem az érzésekben, a repülés folyamatának megértésében, az élet egy teljesen más térben — az égben — való megélésében. A pilótához hasonlóan a meditáló is akkor ismeri fel az elméleti tudás és a gyakorlati tudás közötti lényegi különbséget, amikor naponta belső munkát végez önmagán, amikor irányítja Állati kezdetét. Az ember elkezd változni. Ez a lényeg, mert maga a meditáció csak egy eszköz! Más szóval, a mindennapi életben elkezdi irányítani a gondolatait, figyelni a tisztaságukra, ellenőrizni a pszichológiai reakcióit, megakadályozni, hogy a negativitás bejusson a tudatába. Amikor az ember nem ellenőrzi gondolatait, mindenkit hibáztat a gondjaiért és bántásaiért, mindenkit elítél, sok emberrel elégedetlen, mindenkit tanít, nem követi saját tanításait az életben és így tovább. Amikor azonban az ember elkezd magával foglalkozni, nem a külső, hanem a belső okokra figyel, arra, hogy miért így és miért nem másként érzékeli és reagál a körülötte lévő világra. Az ember elkezdi megérteni, hogy miért enged ezeknek a külső provokációknak, és hogyan tudja a figyelmét elvonni az egocentrikus vágyairól, sértődéseiről, az Állati kezdet agressziójáról, hogyan tudja azt átkapcsolni az Elülső esszencia, a Lélekből jövő mély érzésekre, hogy a szellemi hullámon maradjon. Amikor az ember ilyen önállóan foglalkozik önmagával nap mint nap, anélkül, hogy engedékenységet adna az állati kezdetének, akkor a meditációkban az érzékelés egy teljesen új szintjét nyitja meg. Elkezdi megérteni, hogy mi a meditáció, belemerül ebbe a szokatlan folyamatba. Az ember megtanul egy teljesen más tudatállapotban

dolgozni és maradni, ami különbözik az ébrenléttől és az alvástól, vagyis a gyakorlatban megtapasztalni a tudatállapotok e különbségét, megérteni a világot mély érzéseken keresztül, intuitív Tudás, amely nem a logika terméke.

Végül, a harmadik szakasz az, amikor egy katonai pilóta harci feladatot hajt végre egy szuperszonikus vadászrepülőgépen. Már nem gondolkodik a repülőgép működési mechanizmusain, hanem egyszerűen automatikusan elindítja azokat. Nem gondolkodik azon a szokatlan téren, amiben van, ő már ezt a teret éli. A pilóta érzi a repülőgép minden mozdulatát, és figyelme a lényegre összpontosul — a harci feladat teljesítésére. Így van ezzel az a személy is, aki komolyan foglalkozik a spirituális gyakorlatokkal. Ebben a szakaszban szokásává válik, hogy irányítsa Állati kezdetét, automatikusan elindítja a meditáció mechanizmusát világos mentális utasításokkal, és magát a meditációt kizárólag belső, mély érzésekkel végzi, gondolatok nélkül. A szellemi gyakorlatok mechanizmusa (azzal a feltétellel, hogy az egyén komolyan dolgozik önmagán a mindennapi életben) az embert az érzékelés egy teljesen más szintjére juttatja, beleértve a 4., 5. vagy 6. dimenziót is, a Szellemi kezdettől származó Megfigyelő pozíciójából. Elkezdi megismerni az anyag megszokott világát, a finom energiák világát, és kizárólag mély érzésekkel, nem pedig a logika és az anyagi gondolatok segítségével. Hiszen a gondolatok anyagi termékek, semmi több. De a spirituális, mély érzések az érzékelés teljesen más minőségét jelentik, az átfogó Tudás teljesen más körét, amit az emberek megvilágosodásnak neveznek.

Anasztázia: A másik oldalon elképesztő tisztánlátásra és világos megértésre teszel szert az ott zajló folyamatokkal kapcsolatban. Azonban a

meditáció után, amikor megpróbálod elmagyarázni az élményedet másoknak, rájössz, hogy lehetetlen megbízhatóan átadni azt, amit a túloldalon éreztél, a megszokott képeken és asszociációkon keresztül. Ennek köszönhetően rájössz, hogy a mindennapi életedben jelentős különbség van a valós folyamatok és az elme játéka, azok az asszociációk, amelyekkel a logika a világ anyagi érzékelésének pozíciójából működik. Igen, amikor mindezt a gyakorlatban kezded megtanulni, amikor kapcsolatba kerülsz a valódi valósággal, akkor éretten fogod felismerni, hogy miért olyan fontos minden egyes napod, amelyet az önmagadon végzett szellemi munkával töltesz, hogy milyen gondolatokra és tettekre pazarolod naponta a figyelmed erejét. Mindennek elkerülhetetlen következményei vannak, elsősorban a Lelkedre és a Személyiségedre nézve.

Rigden: Ez minden bizonnyal így van. Az Állati kezdet különféle illúziókkal altatja el a Személyiséget, és az anyagi lét sűrű, ködös fátyolába burkolja tudatát. Csak az ember személyes szellemi növekedése által oszlatható el ez a köd, amikor a megszerzett tapasztalatoknak köszönhetően kezdi megérteni, hogy mi a tényleges valóság. Képletesen szólva, az ember szellemi növekedésének, önkontrolljának és önfejlesztésének folyamata a földbe ültetett fa magjának növekedéséhez szükséges feltételek megteremtéséhez hasonlítható. A mag, mint a légköri környezetben (égben) egyszer beérett gyümölcs egy része, feltételesen a Lélek, a föld pedig a Lélek külső földi feltételei, azaz gondolataink és tetteink az anyagi világban. Amilyen feltételeket teremtünk magunknak (akár aszályt rendezünk, akár fagyot, akár túlnedvesedést engedünk a talajban, akár normális feltételeket teremtünk a magok növekedéséhez), mondjuk, a szellemi fejlődésünkhöz, olyan eredményt fogunk kapni. Végül is, ha nem

gondoskodunk a magról, akkor az elpusztulhat, és nem lesz fa és nem lesz gyümölcs a fáról. Ha pedig vigyázunk a magra, akkor van esélye arra, hogy a földből kicsírázzon, áttörjön a levegő szférájába, ahol egy teljesen más, a földtől eltérő környezet fogja befolyásolni. Ugyanakkor, gyökereit továbbra is a földben tartja, továbbra is érzi annak hatását, de nem úgy, mint eddig, hanem új minőségében. Más szóval, amikor az ember a háromdimenziós dimenzióban él, a Személyiségnek lehetősége van arra, hogy szellemileg fejlődjön, és elérje az egyesülést a Lélekkel, és így eljusson az Örökkévalóságba. Természetesen a «mag», «föld», «fa», «ég», «megismerés», «fejlődés», mind emberi asszociációkból származó szavak, mert, mint azt helyesen észrevetted, a gyakorlatban, amikor az ember valóban elkezd behatolni és megismerni egy másik világot, sokkal többet ért meg, mint amit szavakkal ki lehet fejezni. A meditáció tehát — egy olyan eszköz, amelynek segítségével bekapcsolódik a bonyolult emberi konstrukció szellemi navigációjának — képletesen szólva — rendszere. Ez segít korrigálni a végső cél (a szellemi felszabadulás) felé vezető út irányát, elkerülni a különböző eltéréseket az út mentén, és ezáltal javítani a haladás minőségét. És mivel az ember egy élő energetikai konstrukció, az ilyen kalibrált eszközök használata révén a tökéletesség a vezérlő operátor — a Személyiség — szellemi fejlődésének köszönhetően következik be.

Anasztázia: Igen, a jelenlegi tudomány még nem érti teljesen a meditációs állapotban zajló folyamatok fontosságát.

Rigden: Nos, a tudósok eddig úgy vélték, hogy maga a meditáció a «csendes ébrenlét» állapota, mivel az emberi agyban a ma rendelkezésükre álló technológia segítségével megfigyeltek egy bizonyos frekvenciájú

ritmust — az alfa-ritmust, amely az okcipitális régiókban (az epifízis (tobozmirigy) közelében lévő területen) a legkifejezettebb. Hagyományosan elfogadott, hogy az alfa ritmus a potenciál ritmikus ingadozásának felel meg, amelynek frekvenciája 8 Hz és 13 Hz között van (átlagos amplitúdó 30-70 μV). Bár a valóságban a meditációban ez a tartomány 7 Hz és 13 Hz között mozog. Azt is észre kell venni, hogy amikor az ember gondolatokat enged meg és figyelmet fordít rájuk, akkor ez a ritmus csökkenti az oszcilláció amplitúdóját, azaz gyengül vagy teljesen eltűnik, és helyébe egy másik ritmus lép.

Anasztázia: 7-től 13-ig... Ezek nagyon érdekes számok, különösen, ha összehasonlítjuk őket. Érdekes módon a 7 és a 13 sok nemzet mitológiájában jelentős számok. A titkos tudás szimbolikájában a hetes a hetedik dimenziót jelzi, amely spirituális szempontból fontos az ember számára. A mitológiában az Univerzum eszméjének jellegzetességéhez kapcsolódott, fő számmegjelölésként használták a világfa leírásában, az isteni panteonok teljes összetételében, univerzális jellemzője szinte mindennek, amit a világ különböző népeinél a mitológiai kozmoszban kiszámítottak. Érdekes, hogy bizonyos szellemi gyakorlatok végzése során a meditáló néha olyan folyamatokat és jelenségeket figyel meg, amelyek asszociatív módon tükröződnek egyes mítoszok alapjaiban. Úgy tűnik, hogy az ősi időkben, annak érdekében, hogy spirituális tapasztalataikat valamilyen módon átadják a következő generációknak, az emberek a legjelentősebb pillanatokat asszociatív képeken keresztül rögzítették ugyanazokban a mítoszokban, legendákban, példázatokban, történetekben.

Rigden: Teljesen igazad van, amikor rámutatsz, hogy bizonyos meditációkban az emberek felfedezik,

mondjuk, a világ nem egészen megszokott felépítését. Hogyan lehet ezt megmagyarázni azoknak, akik nem tudnak a láthatatlan világban zajló folyamatok létezéséről? Csak a hallgatók számára érthető asszociációkkal. A világ népeinek mitológiája végső soron az emberek kísérlete arra, hogy a látható és láthatatlan világról szóló ismereteket, az emberiség múltjáról és szellemi tapasztalatáról szóló információkat a következő nemzedékek számára érthető asszociatív formákban rögzítsék.

Anasztázia: És a 13-as szám?! Mert amellett, hogy teljes erőkört jelent (12+1), különleges szám, például a tér geometriájában is. Egyszer a geometria és a fizika közötti közvetlen kapcsolatról mesélt egy beszélgetésen az Univerzum tereinek geometriájáról. Akkor említette a geometriai ismereteket, amelyeket réges-rég tanítottak az embereknek, többek között a háromdimenziós térben található félig szabályos sokszögeket is. Ezek közé tartozik a ma 13 archimédeszi szilárd testként ismert test. Tudja, meglepő módon ezt a témát már régen, még az iskolában tanultuk. Ahogy most is emlékszem erre a definícióra: a félszabályos poliéderek olyan poliéderek, amelyeknek minden oldala szabályos sokszög, és a csúcsoknál a poliéder szögei szimmetrikusak. De csak sok év után, az Ön története után kezdtem el teljesen más szemszögből, kutatói érdeklődéssel nézni ezt az ismeretet. Még mindig nem tudom kiverni a fejemből, hogy milyen bonyolult, szakrális értelemben harmonikus sorrendbe rendezett akkor 13 archimédeszi testet!

Ebben a rendben ugyanis megfigyelhető minden alapvető szimbólum és jel, valamint az általános rajz sémája *ferde kereszt* formájában, amely magukból az alakokból áll, és a négy Esszenciát és a középpont megjelölésével az egyszerű térbeli formáktól az

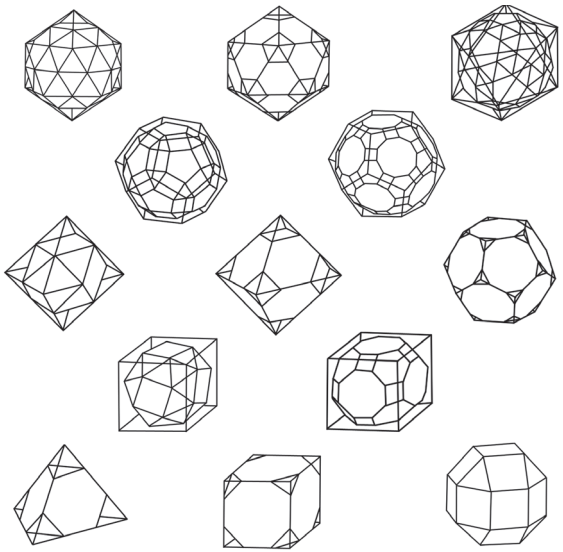

60. ábra. ***A 13 félszabályos poliéder eredeti elrendezési sémája.***

összetettebbek felé való fejlődés. Az emberek mindezeket a félig szabályos poliédereket némileg más sorrendbe rendezik, utalva az ókori görög tudós, Arkhimédész műveiben való említésükre. De ma már nem titok, hogy ennek a tudásnak a felfedezése csak az ő nevéhez fűződik. Rendszerint jellemző az ilyen esetekre való hivatkozás, hogy az ókori tudós e kérdéssel kapcsolatos bizonyító erejű munkái elvesznek. Kíváncsi voltam, honnan tudhatott erről a 13 számról?

Arkhimédész nemesi családból származott, és az ő idejében különböző tudományokat, köztük a geometriát is tanulmányozta. Az akkori legnagyobb kulturális központban, az egyiptomi Alexandria városában (amely akkor görög uralom alatt állt), mint ismeretes, ekkorra már megalapították a híres

Alexandriai Könyvtárat (az Alexandriai Muszeiont). Felsőoktatási intézmény volt, nemzetközi jelentőséggel bírt, és különböző országokból származó egyedülálló ősi könyveket (pergameneket) őrzött. Köztudott, hogy később Arkhimédész is ott dolgozott. Utánanéztem a történelmi forrásokban, hogy hol említenek még ilyen ismereteket a poliéderekről és térbeli alakzatokról azokban az időkben vagy korábban. Ahogy Ön javasolta, utánanéztem a hettiták (egy indoeurópai nép, amely Kis-Ázsia középső részén élt a Kr. e. I. évezredben) írásos emlékeiben. A hettiták a babilóniaiaktól vették át a matematikai ismereteket. Azaz, durván szólva, tizenöt évszázaddal az ógörög matematikusok, Pitagorasz, Euklidész, Arkhimédész előtt az emberek már ismerték az olyan ismereteket, mint például a szám hatványra emelése, a négyzet- és köbgyök táblázatai, a háromszög, trapéz, kör területének, a kocka, paralelepipedon, kúp, közönséges és csonka piramis, valamint más térbeli alakzatok térfogatának kiszámítására szolgáló képletek. Valóban, mindezek az ismeretek már az ősi időkben is megvoltak az embereknek. A monumentális építkezések alapján az ókori egyiptomiak, sumérok, indiaiak, a mezoamerikai lakosok és más ősi népek is használták ezeket.

Én újra átnéztem a csillagpoliéderekre vonatkozó információkat, különösen a Kepler–Poinsot-testekre és a csillagoktaéderre, amelyet a híres tudós, Leonardo da Vinci újra felfedezett a modern emberiség számára. Úgy tartják, hogy a természet maga sugallta ezeket a formákat az embereknek. De igaza van, mik is ezek a formák? Valóban szimbólumok és jelek! Például a háromszög, a piramis, a kocka, a csillag és így tovább. Most már mélyebben értem nemcsak a működő jelek hatásmechanizmusának elvét, hanem azt is, hogy miért és hogyan használtak bizonyos szimbólumokat egy adott meditációs technika pontosabb átadására.

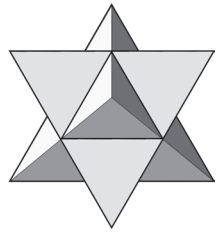

61. ábra. ***Leonardo da Vinci csillagos oktaédere.***

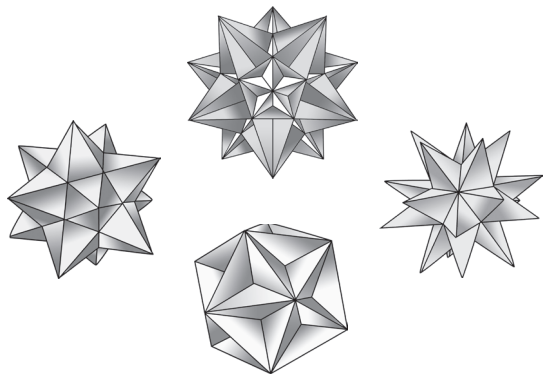

62. ábra: ***Csillagpoliéderek: Kepler–Poinsot testek.***

Most az embereknek lehetőségük van arra, hogy mind a makro, mind a mikrokozmoszban bővítsék ismereteiket, hogy a természetet a molekulák, az atomok szerkezetének szintjén, a mikrokozmosz finomabb szerveződésének szintjén is felfedezzék. Meglepő módon, minden fizika, minden egy hullám, amely rögzíti a létezés egy bizonyos formáját! Vegyük ugyanazt a jégkristályt vagy hegyikristályt (kvarcot). Ezek gyakran hasonlítanak egy kihegyezett ceruzára, azaz egy hatszögletű prizma alakjára, amelynek teteje hatszögletű piramis alakú. Az anyagi világban mindennek van egy bizonyos térbeli helyzete. Egy alkalommal érdeklődtem olyan kísérletekről szóló információk iránt, amelyek a hanghullámok kis

részecskékre, különösen száraz homokra gyakorolt hatását tanulmányozták, amelyek egy rezgő lemez felületén helyezkedtek el. Meglepő módon, a rezgés hatására a homok különböző, geometriailag helyes ornamentumokba kezd sorakozni. És alakjuk közvetlenül a hang frekvenciájától függ! Azoknak az olvasóknak, akik nem tudnak róla, pontosítom, hogy az ilyen ornamentikákat Chladni-figuráknak nevezik, annak a német tudósnak a neve után, aki felfedezte őket és a XVIII. század végén — XIX. század elején a kísérleti akusztika területén dolgozott. Ma az ő kutatási eredményeit használják a telefonmembránok, hangszórók és mikrofonok saját frekvenciáinak vizsgálatára.

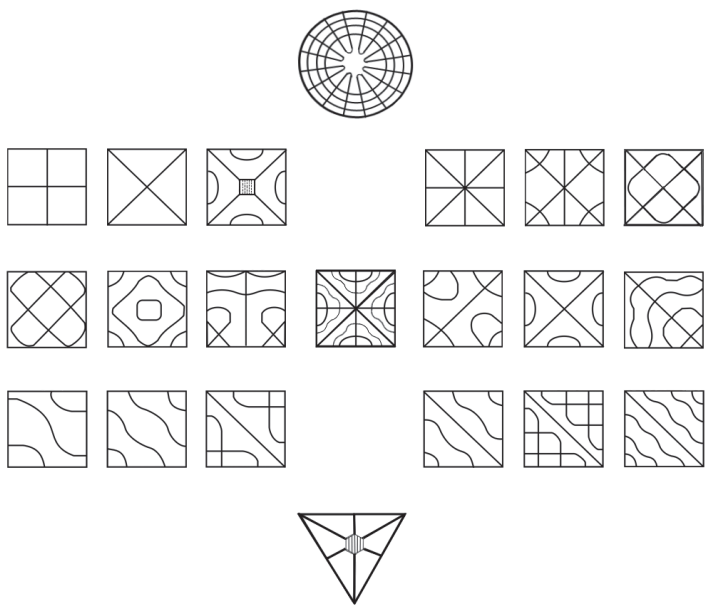

63. ábra. ***Chladni-figurák.***
Kis részecskék geometriai mintázata egy bizonyos frekvenciájú hanghullámnak való kitettség után.

Rigden: А hang és a geometriailag helyes jelek — ez már a tiszta fizika területe, és ezért az első fecske a globális Hang és a működő jelek misztériumának az emberiség általi megértése terén. Lényegében annak tudományos alapon történő felfedezéséről van szó, amit az emberek már a mély ókorból ismertek és a különböző népek legendáiban megörökítettek.

Anasztázia: Igen, hogyne emlékeznék azokra az egyedülálló információkra az Elsődleges Hangról, amelyekről akkor számolt be, amikor a Grálról, a szellemi világ — Isten világának egyfajta «ellenjegyéről» beszélt. Ezeket a «Szenszei IV» című könyvben rögzítettem. Végül is említette, hogy az Elsődleges Hang képlete bizonyos *működő jelekből* áll. Aktiválásuk egy szupererő — az Elsődleges Lótusz és az Allat kombinációja — megnyilvánulásához vezet. Ha a már ismert Tudás pozíciójából gondolkodsz, például a fizika, a tér geometriája, a globális idő, a rendezett információ (alapvető információs téglák) területén, akkor sokkal jobban érted annak a Tudásnak a mélységét, amit a világnak adott.

Rigden: Aki bátran behatol a mélybe, előbb-utóbb megismeri az Igazságot. A felszínen lévén az ember csak egy torz tükörképét figyelheti meg annak, ami a mélyben rejtőzik...

Anasztázia: Igen, az Igazság megismeréséhez valóban be kell hatolnunk a mélybe, ami csak a Szellemi kezdetektől fogva a Megfigyelő pozíciójából lehetséges. Ahogy a bölcsek mondták, hogy az Igazság megismeréséhez el kell felejteni önmagunkat... Néhány szót akartam még szólni a természetes fraktálokról (latinul fractus — törött), ezekről a geometriai önhasonló alakzatokról, amelyeket az egyik előadásában említett. A fraktálok — azok valóban

a váratlan térbeli minták és formák, a szépség és a harmónia egész csodálatos világa! Kibővítettem a tudásomat ezekkel a kérdésekkel kapcsolatban. Kiderült, hogy mennyi mindent nem tudok még mindig a világról, és mennyire lenyűgöző és hasznos maga a megismerés folyamata.

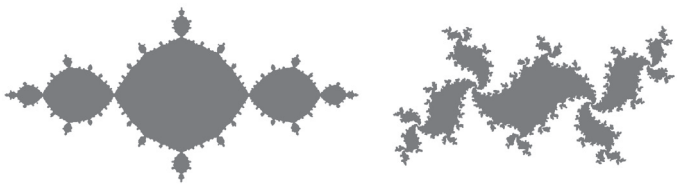

64. ábra. ***Júlia halmaz.***

A fraktál — egy olyan geometriai alakzat, amelyben ugyanaz a motívum egymást követően csökkenő skálán ismétlődik. A természetben valóban gyakori, hogy ugyanaz a minta ismétlődik. Ez a vizsgált tárgy tetszőleges számú felnagyításával vagy kicsinyítésével látható. A fraktálok tulajdonsága — az önhasonlóság — számos tárgyban, rendszerben, természeti struktúrában megtalálható. Például, a hópelyhekben, a felhőkben, a lángokban, a turbulens vízáramlásban, a fák koronájában, a DNS-ben, az emberi keringési rendszerben és így tovább. A fraktálok számos természeti jelenségben és folyamatban megtalálhatók. Olyan, mintha a tér geometriájának egy újabb komplexitási szintje lenne, de ha jól értem, messze nem a legösszetettebb még, tekintve, amit egyszer már elmondott nekünk.

Ahogy tanácsolta, én is érdeklődtem a fraktálgeometria területén elért modern tudományos eredményekről. Kiderült, hogy a fraktálmodelleket ma már nagyon széles körben használják a különböző tudományok

számos területén. Például, a kémiai kinetikában (a görög «kinetikos» — «mozgatót» szóból). Tekintettel arra, hogy a fizikai kémiának ez a területe a biológiával és a természettudományok más területeivel is összefügg, el tudom képzelni, hogy milyen kolosszális mennyiségű anyag áll rendelkezésre a tanulmányozáshoz, többek között az orvostudomány területén is. A fraktálmodelleket az antennaszerkezetek létrehozásában is használják, a számítástechnikában a forgalom javítására, az adattömörítésre és az információk nagyon kompakt tárolására, a tudósok a modern internet alternatív jövőjeként határozzák meg őket.

Ezenkívül, a fraktálmodelleket a nukleáris fizikában és a csillagászatban használják az elemi részecskék, a Napon zajló folyamatok, a galaxisok eloszlásának tanulmányozására az Univerzumban. Sőt, az energiák *spirális* lefolyásában is megtalálhatók fraktális tulajdonságok, amit Ön annak idején hangsúlyozott. Közvetett megerősítésekben találtam rá, amikor a fizikusok megfigyelték a fraktálhalmazok viselkedését külső elektromos és mágneses mezőkben, spirális, valamint turbulens áramlások kialakulásával. Ott a nagy örvények kisebb örvényeket generálnak, azok pedig még kisebbeket, és a spirálszerű energiák ilyen megosztását figyelték meg egészen azokig a látható határokig, amelyek technikailag a tudósok rendelkezésére álltak.

Rigden: Amikor az ember keres, valójában többet talál, mint amire számít. A fraktálok ismerete sokkal ősibb, mint azt a mai emberek gondolnák. Csakhogy az emberi társadalomban a tudás kölcsönzésének, visszatartásának, átnevezésének, a szokásos hiúsági játszmáknak a szokásos folyamata zajlik nemzedékről nemzedékre, évszázadról évszázadra.

Anasztázia: Igen, olvastam Newton algebrai fraktáljairól...

Rigden: Nos, nem ez a legérdekesebb dolog a történelemben... Gondoljunk csak Sierpinski háromszögére, egy fraktálra, amelyet egy lengyel matematikus javasolt a XX. század elején.

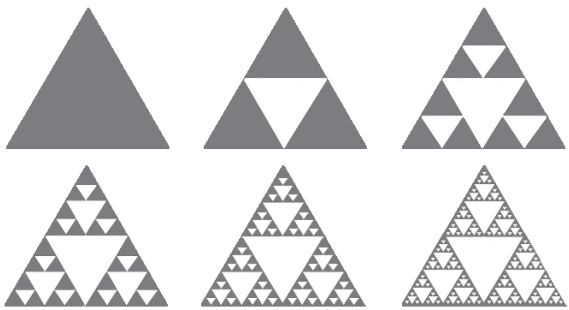

65. ábra. ***«Sierpinski háromszög» fraktál.***
Egy háromszögben a fraktál megalkotásának folyamata a négy egyenlő oldalú háromszögre való felosztás folyamatos ismétlésével.

Anasztázia: Á, ez az a háromszög, amelyben megfigyelhető az önhasonló háromszögek ismétlődésének folyamata egy zárt rendszerben a síkban?

Rigden: Így van, az úgynevezett rekurzió, a latin «recursio» — «visszatérés» szóból.

Anasztázia: Igen, így van. Emlékszem, hogy érdekelt a Koch hópehelyről szóló megjegyzése, amikor ezt a matematikai folyamatot a elmélyült fizika álláspontjáról magyarázta el. Elkezdtem információt keresni erről a hópehelyről, és ezzel párhuzamosan más információkat is találtam, többek között erről az önhasonló háromszögről.

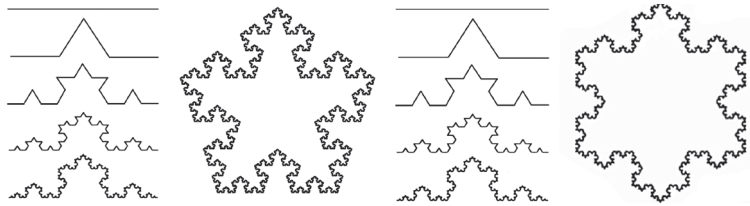

66. ábra. ***«Koch hópehely» fraktálja.***
Két példa arra a folyamatra, amikor egy vonalból hópehelyt csinálunk úgy, hogy egy vonalszakaszt ismételten három egyenlő részre osztunk, és a középső részt két új, hasonló hosszúságú szegmenssel helyettesítjük.

Számomra valóban érdekes felfedezés volt, amikor az anyagi világ mindezen természetes geometriai formáit összevetettem az ember szellemi fejlődéséhez kapcsolódó, működő jelekről, folyamatokról szóló ősi Tudással, valamint az emberiség régészeti múltja iránt érdeklődve talált jelekkel és szimbólumokkal. Beleértve azokat is, amelyeket a mély ókorban a különböző kultúrák képviselői sziklákra, mágikus, rituális, szent szertartásokra szánt kerámiaedényekre és hasonlókra helyeztek...

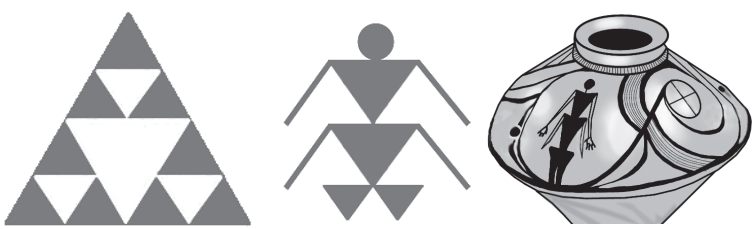

1 2

67. ábra. ***Fraktálok a Trypilli civilizáció képein:***
1) A Sierpinski-háromszög az ábrák könnyű összehasonlíthatósága érdekében;

2) *képek a trypilli kerámiákon (Kr. e. VI-III. évezred; ókori Európa): sematikusan mutatja az ember szellemi fejlődését, az isteni női kezdet — Allat (csúcsával lefelé mutató háromszög) erőinek köszönhetően a más dimenziókba való kilépést.*

Rigden: Nincs benne semmi bonyolult. Ha vesszük ugyanannak a Trypilli vagy az ókori egyiptomi civilizációnak a szimbólumait és jeleit, és összehasonlítjuk őket a párhuzamos világokról, az alagúthatás, az «Asztrális tükrök» meditációkról szóló információkkal...

Anasztázia: Az alagúthatás, az «Asztrális tükrök» meditációról?! Hát persze, rekurzió a fizikában! Mi az az asztrális alagút? Ez egy klasszikus példája a végtelen rekurziónak, csak egy másik dimenzióban... Két egymással szembe helyezett tükör két folyosót alkot a tükrök csillapított visszatükröződéséből — ez egy jól ismert példája a fraktál végtelen ismétlődésének a fizikában. És ha figyelembe vesszük, hogy az ősi ornamentikák sok esetben valóban a terek geometriáját ismétlik, akkor az ősök mindezekről a folyamatokról többet tudtak, méghozzá a gyakorlati és nem az elméleti oldalról!

Rigden: Csak arról van szó, hogy a mai világban a legtöbb ember elfelejtette a fő célt, amiért szükségük van erre a tudásra, így sajnos, mindent a világ anyagi megértésére fordítanak. Miért nem hagyják abba még az anyagokkal, folyamatokkal és jelenségekkel dolgozó tudósok sem, akik az egésznek a részét képező anyagokkal, folyamatokkal és jelenségekkel foglalkoznak, hogy feltegyék maguknak a kérdést: «Mi az életem értelme?». Mert végül is a tudományos munka is segíthet egy tudósnak megérteni a spirituális szempontokat, ha természetesen egy

személy részt vesz élete fő feladatában — a szellemi önfejlesztésben. Sokan, akik az ókorban éltek, még ha nem is rendelkeztek olyan részletes információkkal az anyagi világról, mint a mai tudósok, de szellemi ismeretekkel, megértették a legfontosabbat: mi a földi világ, és hogyan kell uralkodni önmagukon, hogy lehet túllépni a határain és eljutni a szellemi világba.

A tükörreflexiók, elmélyülések mind a makrokozmosz, mind az anyagi világ mikrokozmosza felé az egymásba hatoláshoz vezetnek, ami a résznek az egésszel való végtelen hasonlóság érzését kelti az emberben, mint *a rendszeren belüli Megfigyelőben.* ***Ezek az érzések azonban illuzórikusak, mert az anyag múlandó és korlátozott a megnyilvánulásában. Az ember számára az igazi örökkévalóság csak a Lélekben rejlik — ebben a végtelenül kicsinyben, amely kaput nyit a végtelenül nagyra, és metszéspontjain kölcsönös vonzás és áthatolás területeit alkotja. Ez a valódi végtelen hasonlóság a rész és az egész között.***

Anasztázia: Igen, szavaidban rejlik az Igazság lényege. Most olyan belső érzés támadt, valami mély megértés, hogy ebben rejlenek a világegyetem fő törvényei. Érdekes állapot: tisztán értem, de ez a megértés mintha a Lélekből fakadna, olyan érzés, mintha a logikával nem lehetne átfogni ennek az egésznek a hatalmas méretét.

Rigden: Az ilyen dolgokat tehát csak a Szellemi kezdetektől származó mély érzésekkel lehet felfogni. Nincs más út. Végül is, a hatdimenziós emberi konstrukciót úgy hozták létre, mint a legmegfelelőbb formát az új Személyiség számára a világ megismeréséhez, hogy szellemileg megérjen

és egyesülhessen a Lelkével. Hangsúlyozom, a konstrukciót éppen *a világ megismerésére* teremtették, nem pedig az anyagi testben való «örök életre». A mi fizikai testünk — ez valójában csak egy része a háromdimenziós tervnek! Egyszerűen ebből indul ki az új Személyiség megismerési folyamata. Tehát, azt mondhatjuk, hogy minden emberben megvannak a tudós potenciális kezdetei. Csak az a fontos, hogy mindenekelőtt megtanulja megérteni ezt a világot a Szellemi kezdettől való Megfigyelő pozíciójából, akkor nem fognak sokáig várni a korszakalkotó felfedezések. Ma az emberek sok mindent nem látnak és nem értenek, még a korszerű műszerekkel sem. Sok folyamatot nem tudnak lefedni az anyagi gondolkodással, mert a harmadik dimenzióban lévő, nagyon korlátozott rendszereken (a saját fizikai testükön, a Földön stb.) belül, és nem azokon kívül próbálnak megfigyelni és ítélkezni ezekről a jelenségekről. Pedig mindenkinek van ilyen lehetősége — a Szellemi kezdet Megfigyelője pozíciójából megismerni a világot. Az agy ősi struktúráinak munkáját a szellemi gyakorlatok végzésének pillanatában, a szellemi világgal való érintkezéssel és az univerzum titkainak megértésével semmilyen technikával nem helyettesíthető.

Anasztázia: Így van. Valójában minden ember valamilyen módon kutató tudós, függetlenül a szakmájától. És bármelyik szakmában mi a legfontosabb? Embernek lenni itt és most, bármivel kapcsolatosan, elsősorban önmagunkon dolgozni. Aztán az ilyen belső minőségi munka eredményei tükröződnek majd az ember külső életében, a másoknak nyújtott segítségében. És ha a társadalomban többségben vannak az ilyen emberek, akkor a társadalom más lesz, mert minden egyes rész az egész tulajdonságainak hordozója.

Rigden: Abszolút... De térjünk vissza a meditáció mint megváltozott tudatállapot témájához. Az agy frekvenciatartományainak sokféleségét, valamint a környező világot még messze nem tanulmányozták, bár a tudománynak ma már van némi elképzelése ebben a kérdésben. Az ember saját energiamezővel rendelkezik, ami bizonyos sugárzásokat generál. Ha a háromdimenziós dimenzióban is tanulmányozzuk az emberi struktúrát, sok érdekességet találunk. Ugyanaz a koponya nem rossz rezonátora a különböző frekvenciáknak. Mellesleg, az ember a Föld bolygón él, amelynek szintén megvan a saját energiamezeje. A légkör, pontosabban az ionoszféra (a Föld légkörének 50 km feletti felső része) egy hatalmas gömb alakú rezonátor, egy elektromos erejű hullámvezető, ahol folyamatosan zajlanak az ionizációs és rekombinációs folyamatok (a latin «re-» — «megújulást, cselekvés ismétlődését» jelentő előtag; «combinatio» — «kapcsolatot») jelent.

Az ember ennek a térfogati rezonátornak az üregében él, amely természetesen így vagy úgy, de bizonyos módon hatással van energetikai konstrukciójára. Az ionoszféra külső határa, mint emlékeztek, egyben a Föld magnetoszférájának külső része is, maga az «ernyő», amely megvédi a bolygót a kozmikus sugárzástól. Az ionoszférának köszönhetően ugyanazok a rádióhullámok nagy távolságokat tesznek meg, sokszor visszaverődve róla. A villámok, amelyek alacsony frekvenciájú rezgéseket generálnak, amikor rezonálnak a légköri molekulákkal, az ionoszférában bizonyos természetű csillapítatlan rezgéseket tudnak létrehozni, amelyek sokszorosan körbejárják a bolygót.

Anasztázia: Éppen úgy, mint az emberi gondolatok, amikor az Állati kezdet dominál. Ezek az «elektromos

kisülések» néha annyira rezonálnak, hogy folyamatos csillapítatlan oszcillációk keletkeznek, amelyek aztán egész nap zárt körben keringenek a fejben.

Rigden: Szóval, mi az a rezonancia? A rezonancia szó a latin «resono» szóból származik, ami azt jelenti, hogy «válaszul szólok», «visszhangzok». Ez egy válasz! A rezonancia jelensége nem egyszerű, hatással van a hang, az elektromos, a mechanikai és más rezgési folyamatokra. Emlékszel, egyszer meséltem neked arról, hogy Nikola Tesla megtervezte a ma Tesla-rezonancia-transzformátor néven ismert készüléket, amellyel demonstrálta, hogy a teste izzik a nagyfrekvenciás áramokban? Tervét később Szemjon Kirlian szovjet feltaláló továbbfejlesztette. Ennek köszönhetően ma az emberek megfigyelhetik az úgynevezett Kirlian-effektust, amely lehetővé teszi a nagyfrekvenciás váltakozó elektromos térbe helyezett különböző biológiai, szervetlen tárgyak körüli izzás, egyfajta glória rögzítését.

Anasztázia: Persze, emlékszem, mesélt egy másik érdekes kísérletről: arról, hogy a kutatók levágták egy friss levél egy részét egy fáról, és a levelet ebbe a mezőbe helyezték, és azt látták, hogy a fényképen megjelent a levél eltávolított részének fantomképe. Valójában a mi nyelvünkön az egész levél információs struktúrája megmaradt, bár a levél fizikai részét eltávolították. Később bővítettem tudásomat ezekben a kérdésekben is. Be kell vallanom, sok érdekes dolgot találtam, többek között arról is, hogy jelenleg vizsgálják ennek a jelenségnek a felhasználási lehetőségeit betegségek diagnosztikájában és az ember különböző pszichofiziológiai állapotainak meghatározásában, mivel észrevették, hogy ennek a ragyogásnak a jellege függ a vizsgált objektum állapotától.

Rigden: Az, hogy ezt most vizsgálják, csodálatos. De csak akkor lesz jelentős lépés ebben a kérdésben, ha a tudósok legalább általános képet kapnak az emberi energetikai struktúráról, csak akkor ismerik meg a legígéretesebb kutatási területeket. Tehát, mint ismeretes, a rezonancia-ingadozások a legtisztábban e rezgések gerjesztőinek közelében fejeződnek ki. És mit képviselnek ezek a rezgések? A közeg állapotában bekövetkező változásokat, energiát hordozó perturbációkat. Más szóval a közegben bekövetkező változás, amely a közegbe bejutó információ hatására következik be. Így van ez az emberi gondolatokkal is. Amikor gondolatok jönnek, és a figyelmedet rájuk irányítod, az bizonyos emóciókat aktivál benned. És amikor ez az információs program (gondolatok) rezonanciába kerül az emóciókkal, amelyek e gondolatok miatt jelentek meg, akkor «csillapítatlan rezgések» keletkeznek, amelyek az emberi figyelmet önmagukra rögzítik. Ez gyakran akkor történik, amikor a Személyiséget az oldalsó Esszenciák támadják meg. De mindez elsősorban az ember választásának következménye! Mert gyakorlatilag nem veszi figyelembe ezt a folyamatot és annak okait. Például, reggelente jöhet neki egy gondolat, és erre fordítja a figyelmét. És napközben vagy este, ennek az információs programnak megfelelő emóciók jelentkezhetnek, bár az ember maga már elfelejtette ezt a gondolatot. De a program már belekerült az emberbe, köszönhetően annak, hogy odafigyelt rá. És ez olyan gondolatokat vált ki, amelyek rezonálnak az emóciókkal, így létrehozva, ahogy ön mondja, egy folyamatos, csillapíthatatlan rezgést. Nem csoda, hogy aztán egész nap körbe-körbe forognak a fejben, egy zárt körben.

A világon minden mindennel összefügg, és semmi sem múlik el nyomtalanul. Ugyanabban az óriási

ionoszférikus rezonátorban azonos frekvenciájú és intenzitású, ellentétes irányban mozgó, vándorló hullámok hatására megjelennek az úgynevezett állóhullámok. Az állóhullám rezgésére példa lehet ugyanaz a Chladni figurákkal végzett kísérlet, amikor egy hegedűíjat húznak egy fémkorong széle mentén, amelyre homokot öntenek. A keletkező hang állóhullámokat gerjeszt a korongban, amelyek rezgéséből egy bizonyos geometriai minta alakul ki. A természetben az állóhullámokra példa az ionoszféra rezonátorában lejátszódó ugyanilyen rezgések, amelyeket ma Schumann-hullámokként ismerünk, és az általuk keltett rezonanciahatás — a Schumann-rezonancia. A mai napig a tudósok kiszámították, hogy a Schumann-rezonancia frekvenciája 7,83 Hz, és arra a következtetésre jutottak, hogy a hullámok az emberi agyhoz hasonló frekvenciatartományban rezonálnak, beleértve az alfa-ritmus frekvenciáit is.

Általánosságban elmondható, hogy ez a frekvenciatartomány nem olyan egyszerű, mint azt az emberek feltételezik. De, mint mondják, lenne készség arra, hogy átfogóan tanulmányozzák. Már ismert, hogy az alfa ritmust különböző modulációk, a hullámok (*orsók*) amplitúdójának növekedése vagy csökkenése, valamint «spontán» változások jellemzik. Egyébként, szeretném felhívni a figyelmet arra, hogy az ilyen módosult tudatállapotokban, például ugyanabban az álomállapotban, amelyben 1-4 Hz-es frekvenciájú delta ritmus lép fel, a talamusz (látóideg, a köztes agy fő része) magjaiban, pontosabban annak retikuláris sejtjeiben, úgynevezett spindulák keletkeznek…

Anasztázia: Más szóval, a köztes agyban. Igen, ha figyelembe vesszük azt, amit nemrég mondott a köztes agyról, amikor a négy Esszenciáról szóló meditációt magyarázta, néhány érdekes összehasonlítás kelet-

kezik. Hiszen a talamusz, mint a köztes agy fő része, a fő szubkortikális központ, ahová mindenféle érzékenységű impulzusok érkeznek, ahol azok elemzése és szintézise, majd az agy különböző részeire történő újraelosztása történik. A talamusznak ugyanaz a retikuláris magja kapcsolatban áll az új, a régi és az ősi kéreggel, más talamuszmagokkal. A talamusz elnevezés a görög «thalamos» szóból származik, jelentése «hálószoba, szoba». Úgy nevezték el, mintha előre tudtak volna egy olyan helyről az agyban, ahol az egyik állapotból a másikba való átmenet, úgymond a finom energiák durva hullámokká való átalakulása történik. Nos, a retikuláris formáció mint egész (a latin «reticulum» — «háló», «formatio» — «képződmény» latin szóból) általában véve univerzális rendszer. Nem véletlenül nevezik «agy az agyban». Amely az agyhoz és a gerincvelőhöz egyaránt kapcsolódik.

Rigden: Ezenkívül, más ritmusokat is tanulmányoznak, amelyek ugyanolyan frekvencián működnek, mint az alfa-ritmus, de más hullámformával rendelkeznek, és amelyeket az agy más területein regisztrálnak. A tudósok által így nevezett mu-ritmus frekvenciatartománya például 7-11 Hz (az elektroenkefalogram hullámformája a görög μ (mu) betűre hasonlít). Érdekes, hogy a tudomány ma már azt a feltételezést fontolgatja, hogy a mu-ritmus egyfajta tükörneuronok összehangolt munkájának aktivitását tükrözi...

Anasztázia: Igen, emlékszem arra az emlékezetes beszélgetésre, amit a 90-es évek közepén folytattunk a tükörneuronokról. De bármennyire is próbáltam akkoriban a könyvtárakban keresni ezt az információt, nem volt elérhető. Csak jóval később, néhány évvel később számolt be a sajtó ezekről az egyedülálló kísérletekről, amelyeket említett. Ekkor a tudósok

majmokon tanulmányozva a parancsneuronok működését, amelyek akkor aktiválódnak, amikor az állatok bizonyos cselekvéseket végeznek, véletlenül felfedezték az úgynevezett tükörneuronokat, amelyek akkor is működésbe lépnek, amikor a makákók csak vizuálisan láttak egy ismerős cselekvést. Más szóval a tükörneuronok úgy aktiválódtak, mintha a majom maga, például, mogyorót venne le az asztalról és enné meg, holott valójában csak egy másik majmot látott, amint ugyanezt a műveletet végzi. Ráadásul, nemcsak az állatokon végzett ilyen kísérletek eredményeiről van információ, hanem az emberekkel végzett későbbi kísérletekről is. Engem érdekelt még az ön története az empátia (a görög «empatheia» szóból — «együttérzés») — az ember érzelmi fogékonysága egy másik ember által átélt tapasztalatokra — eredetének természetéről, a tudósok által a másik ember tudatának megértésére szolgáló mechanizmusokról. És figyelembe véve mindazt, amit fentebb mondott, csak hiányzó töredékeket mutat a jelenség általános képében. Az Ön információi valóban egyedülállóak, céltudatos keresések vektorát állítják be az elképesztő, egyéni és evolúciós, egyetemes jelentőségű felfedezések megvalósításához.

Rigden: Általában véve, a tükörneuronok témája sok érdekes dolgot rejt. De teljes egészében elérhetővé válik, amikor az emberiség eljut az ember láthatatlan természetének alapfogalmaihoz, az információk kiterjesztett észlelésének lehetőségeihez a megváltozott tudatállapotok révén, különösen a különböző szellemi gyakorlatok és a spirituális fejlődést célzó meditációk révén.

Anasztázia: Ez komoly evolúciós lépés lesz a tudomány fejlődésében, ami a telepátia mechanizmusainak megértéséhez, az ember gyors alkalmazkodásához

különböző körülmények között, beleértve az űrkörnyezetet, a párhuzamos világokat és más dimenziókat, az előrelátás mechanizmusait, az események és cselekvések modellezését.

Rigden: A tükörneuronok — ez csak egy kis lépés a tudománynak azon útján, amely a jövőben elvezethet az általános emberi struktúra valódi mechanizmusainak megértéséhez: pontosan hogyan olvassa le egy ember egy másik ember információit, érzéseit, emocióit, még mielőtt verbális vagy vizuális információt kapna a beszélgetőpartnerről. No persze, feltéve, ha ennek az emberiségnek lesz jövője.

Anasztázia: Igen, az emberi választás... Minden ettől függ.

Rigden: A neuronális aktivitás csak részben elektromos természetű. Az emberek sok mindent nem értenek és «nem látnak» az agy működésében, mert még nem rendelkeznek olyan mérőeszközökkel, amelyek más dimenziók finomabb energiáit is rögzítenék. Bár, ha a láthatatlan világ megismerésének legjobb eszközéről beszélünk, akkor minden bizonnyal maga az ember az, aki fel van ruházva azzal a képességgel, hogy más világokba és dimenziókba hatoljon...

Anasztázia: Más szavakkal, az ember képes feladatot kitűzni és kész választ vagy eredményt kapni anélkül, hogy tisztában lenne a folyamatot kísérő jelenségek minden részletével és finomságával, illetve azok működési mechanizmusaival. Vagyis, a tudósok nyelvével szólva, gyakorlati eredményt elérni az elméleti számítások kihagyásával. Bár maguknak a tudósoknak, akik közül sokan materialistának vallják magukat, ez természetesen ostobaságnak hangzik.

Rigden: Nos, ez egyenlő azzal, hogyan érthetjük meg, hogy mi az a hit: a tudás antonimája vagy szinonimája? **Mert a hit tudás nélkül kétséget szül. A kétség kizárja az Igazság megértését. Az Igazság félreértése értelmetlenné és üressé teszi a hitet. A tudás kizárja a kételyeket, mert az Igazság megértését adja. Az Igazság megértése ismerettel tölti meg a hitet. És csak a tudással teli hit az igazi hit.**

Anasztázia: Így történik ez az életben. A gyakorlatban sokszor találkoztam olyan esetekkel, amikor az ember különböző meditációk egész komplexumát próbálja elvégezni, de nem akar változtatni magán, nem foglalkozik önmagával, megmarad egoista természetűnek, mindenben meg akar felelni a fontosságának, és személyes hatalmat akar szerezni minden felett. Az ilyen embereket gyakran látogatják a kétségek, a büszkeség, az egyszerű igazságok megértésének hiánya. De láttam más embereket is, akik minden nap megpróbálnak dolgozni önmagukon, és ugyanazok a meditációk teljesen más eredményt hoznak. Minden nap arra törekedve, hogy Emberré váljanak, önfejlesztéssel, szellemi gyakorlatokkal foglalkozva, kezdik megérteni a hallgatag Tudást, elnyerve az igazi hitet. Az ilyen szellemi szorgalommal rendelkező embereknek, szeretném, ha beszélne az egyik alapvető meditációról — a «Piramisról».

Rigden: Van egy ősi keleti bölcsesség erről a témáról, amely azt mondja: ha egy ember az élete során legyőzött a csatában sok embert, egy másik ember pedig csak önmagát győzte le élete során, akkor az utóbbi nagyobb győzelmet aratott, mint az előbbi. Hiszen, sokkal fontosabb, hogy az ember legyőzze önmagát, mint hogy legyőzze az összes többi embert.

Remélem, hogy a most már megismert ismeretekkel az emberek mélyebben megértik a piramismeditációt. Tehát, ahogy már mondtam, a magasabb dimenziós Megfigyelő pozíciójából az ember szerkezete nem úgy néz ki, mint a háromdimenziós világban (kezekkel, lábakkal, fejjel és törzzsel). Olyan komplex formának tűnik, amely leginkább egy csonka, négyszög alapú piramishoz hasonlít, amelynek a csúcsa le van választva, ha persze a háromdimenziós világ lakójának gondolkodása számára érthető legközelebbi asszociációt keressük. A «Piramis» meditáción keresztül az ember megérezheti energetikai szerkezetét, amely négy Esszenciával van összefüggésben, kiterjesztheti érzékelését, de ami a legfontosabb, megérezheti a Lelkét.

A **«Piramis» meditációt** lehetőleg lótuszülésben vagy egyszerűen keresztbe tett lábbal «török stílusban», a kezeket tenyérrel a térdre téve végezzük. Ha azonban az ember valamilyen oknál fogva nem képes hosszú ideig ebben a testtartásban maradni, akkor meditálhat például, egy széken ülve is. A lényeg — az emberben zajló belső, szellemi folyamatok.

Tehát, becsukjuk a szemünket, hangolódjunk rá, nyugodjunk meg, lazítsuk el a testünket, szabadítsuk meg az elménket a gondolatoktól, minden élménytől és emocionális kitöréstől. Összességében teljesen belépünk egy megváltozott tudatállapotba — a meditációba. A meditáció állapotában lévén, elkezdjük figyelembe venni a négy Esszenciával összekapcsolt energiakonstrukciónkat. Vagyis szükséges, hogy a csonka piramis belsejében lévő Megfigyelőként, átérezzük a csonka piramis «élő oldalait», azaz, a Jobb, a Bal, a Hátsó és az Elülső esszenciát. Ezek az oldalak próbaképpen egy kinyújtott kar távolságában helyezkednek el az ember fizikai testétől.

Anasztázia: Képletesen szólva, a meditáló előtt, karnyújtásnyira van egy élő energiamező, hagyományosan egy csonka piramis elülső falának formájában. Hasonlóképpen — az oldalakon és hátul. Ezek a mezők egy négyszögletes alapot alkotnak, amelynek közepén a lótuszülésben ülő meditáló található.

Rigden: Igen. Ez a négy Esszencia olyan, mint az energiamezőnk határai, vagy más szóval a személyes terünk. Mi az a *személyes tér*? A fizikai test és a négy Esszencia között van egy tér, amely a kritikus 7 centimétertől 1 méterig terjed. A személyes tér egy ovális (ahogy az ókorban nevezték: «tojás» vagy «halbuborék») elmosódott körvonalára hasonlít, amely térfogatában nagyobb, mint az emberi test. Rendszerint, a jelek és szimbólumok misztériumírásában egyezményesen így, ovális szimbólummal jelölik.

Csak annyit mondok, hogy minden ember személyes tere instabil, azaz térfogatának bizonyos határain belül állandóan változik. Ez sok mindentől függ, még az egyén hangulatváltozásától is. Az emberek azonban általában nem veszik észre ezt, nem értik, és még kevésbé látják fizikai látásukkal, nem is beszélve arról, hogy képesek lennének irányítani azt, és ennek megfelelően a saját állapotukat. De most nem erről van szó. Meg kell jegyezni, hogy az energiák eloszlása az ember piramisszerű szerkezetében kissé más, nem olyan, mint ahogyan az ember a harmadik és negyedik dimenzió Megfigyelőjének pozíciójából érzékeli — a test, a kezek és a lábak energetikai meridiánjain keresztül. Itt az energiák a magasabb dimenziók tereinek fizikája és geometriája szerint a piramis keresztmetszetei mentén oszlanak el.

Tehát, a csonka piramis feltételes oldalai a mi négy Esszenciák. A Lélek pedig ennek a szerkezetnek a közepén helyezkedik el, egy sajátos, fénylő burokban. Elhelyezkedése nagyjából a szerkezet alsó harmadában van, és ha a fizikai testhez viszonyítunk, akkor a napfonat és a has felső részének szintjén. Egyébként, Keleten az ókor óta a burokban lévő *Lelket* szimbolikusan egy *kagylóban lévő gyöngy* formájában ábrázolták. Ez az ember belső szerkezetében rejtett szellemi fejlődésének szimbóluma volt, az Újjászületés csodája. Gyöngyházfehérsége pedig a szellemi tisztaság, a bölcsesség, a tökéletesség és a rejtett tudás szimbóluma volt. Megjegyzendő, hogy a Léleknek ez a gyöngyhöz való asszociatív összehasonlítása minden világvallásban nyomon követhető. A hinduknál, buddhistáknál a gyöngy a szellemi belátás jelképe. A kereszténveknél a «felbecsülhetetlen értékű gyöngy a keresztség vizéből» egyesül a Lélek és az Istenanya fogalmával, az Ő szellemi tisztaságával. Az iszlámban az a hiedelem él, hogy a gyöngy Isten egyik neve, hogy a túlvilágon az igaz lelkeket körülvevő szférákat gyöngyök alkotják. Az ilyen asszociációk részben a szellemi látáshoz kapcsolódnak, mert a meditáló ember, bizonyos szellemi gyakorlatok végzése közben néha *látja, hogy a Lélek elhelyezkedésének helyén olyan folyamatok zajlanak, amelyeket a Lélekből kiinduló ragyogással, élénk fényjátékkal asszociál, amely a gyöngyházfény csillogásához és ragyogásához hasonlít a napfényben.*

Anasztázia: Egyszer adott egy másik jó asszociációt, amikor a Lélek burkáról beszélt a reinkarnáció során, hogy az olyan, mint egy szivárványos bevonat a szappanbuborékon. Ezt a tudást az «Ezóosmózis» című könyvben rögzítettem.

Rigden: Pontosan így van... Most, hogy általánosságban megismerkedtünk a csonka piramis alakú emberi struktúrával, térjünk rá a tetejére, amely elválik az alaptól. Ezen a helyen, a piramis feltételes csúcsán, amely az ember feje fölött van, születnek meg a gondolatai. Körülbelül fél méterre a feje tetejétől (a távolság hozzávetőleges, mert mindenkinél egyéni). Körülbelül így néz ki egy átlagos ember energiaszerkezete egy háromdimenziós dimenzió lakója számára, amely egy négyoldalú, csonka piramishoz hasonlít, amelynek teteje hagyományos módon elválasztott.

De térjünk vissza a meditáció végrehajtásának technikájához... *Tehát, mind a négy Esszenciát át kell éreznünk*. Ez az érzés olyan, mintha négy teljesen különböző ember venne körül, akik közel állnak hozzád, és ha becsukod a szemed és ellazulsz, akkor a személyes teredre gyakorolt bizonyos nyomás révén érezheted a jelenlétüket. Miután átéreztük a négy Esszenciát, a piramis felső részébe emelkedünk. *Ott megfigyeljük a különböző gondolataink elsődleges «keletkezési» folyamatát (amelyek aztán átalakulnak a cacodemon és agathodemon központjain keresztül, amit említettél a «Madarak és kő» című könyvben, úgymond, anyagi jellemzőket öltenek), hogyan keletkeznek ezek az energiák, a mozgásuk, kölcsönhatásuk és blokkolásuk módját. Megkülönböztetjük a hatásaikat, egyszerűen fogalmazva, nyomon követjük mindezeket a folyamatokat, majd, vagy a lehető legjobban lecsillapítjuk őket, vagy teljesen elvonatkoztatjuk magunktól.*

Ezután elhagyjuk a piramisnak ezt a csúcsát, és feljebb emelkedünk, eljutunk az anyagi világtól elszakadt Megfigyelő szintjére. Más szóval, magasabbá válunk a gondolatoknál, magasabbá az anyagiaknál, elérjük a

földi dolgoktól való elkülönülés állapotát, attól, ami így vagy úgy, de Személyiségként az anyaghoz köt minket. A meditáció elsajátításának első szakaszaiban gyakran segít elképzelni, hogy a meditáló a tudatával együtt elhagyja a piramis szerkezetét, lebegve, madártávlatból figyelve azt. Ha modern asszociációkat használunk, a tudat olyan, mintha ebben a magasságban, mintegy vákuumban, súlytalanságban lenne. A Szellemi kezdettől származó Megfigyelőnek ez az állapota segít a teljes belső nyugalom megtalálásában, a tudat kitágult állapotában, a lejátszódó folyamatok megfigyelésének pártatlanságában, lehetővé teszi, hogy elvonatkoztassunk az anyagi testtől, gondolatoktól, és egy új látásmód pozíciójából vizsgáljuk meg az energetikai felépítésünket. *Ezután ebben a tudatállapotban maradunk, és kívülről szemléljük a piramisszerkezetünket és a belé zárt Lelket.*

Ezután következik a meditáció legjelentősebb része. *A lehető legközvetlenebbül közelítjük meg a tudattal (Személyiséggel) a Lelket, és ezt mély érzéki szinten tesszük. Vagyis, (Megfigyelőként) a piramis csúcsán, magának a piramisnak a belső energiaszerkezetén keresztül merülünk le a középpontjába — a Lélekhez.* A meditáció ezen részének végrehajtásakor az agy gyakran olyan asszociatív érzékelést ad ki, mintha az ember a mélybe merülne, mintha vízbe merülne, de az erre a fizikai folyamatra jellemző nyomás nélkül. Azok az emberek, akik természetüknél fogva különösen érzékenyek az energetikai folyamatokra, különösen azok, akiknek fejlett az intuitív érzékelésük, az ilyen elmélyülés során észreveszik még a tudatuk működési módjának fokozatos átkapcsolásának fázisait is, az érzéki megismerés új, számukra ismeretlen szintjeire.

Tehát, a lehető legközelebb kell kerülni a piramis középpontjában lévő fénylő burokhoz, ahol ez a

szellemi világból származó részecske található. Ezután, mély érzelmi szinten kell vele kapcsolatba lépni. Természetesen, a Lelket teljesen megérezni és annak szellemi mélységét átölelni az ember számára lehetetlen, amíg szellemileg meg nem érik és össze nem olvad vele. De már ez az érzelmi érintkezés is olyan állapotot idéz elő, amelyet például a buddhisták a Nirvánával való érintkezésnek neveznek, mások pedig a kegyelem állapotának, isteni boldogságnak, harmónia elérésének és így tovább.

Ennek a meditációnak köszönhetően az ember mélyebben megértheti önmagát, összetett, többdimenziós szerkezetét, és felismerheti, hogy sok gondolat nem a mi «akaratunkból» jelenik meg és tűnik el. De lehetőségünk van megfigyelni őket, befolyásolni, elvonatkoztatni tőlük és blokkolni őket. A legfontosabb, hogy e meditáció segítségével az ember, mint Személyiség, nemcsak az isteni jelenlét érzését, hanem a Lelkével való kapcsolatot is megtapasztalja, kialakítja a vele való állandó kapcsolat készségét, a gyakorlatban felismeri, hogy a Lélek az egész emberi struktúra alapvető, legfontosabb része. A Lélek ugyanaz a te — az igazi te. A hat dimenzióban lévő energiaszerkezet minden más része körülötte van felépülve. Ebben a meditációban az ember megtapasztalja, hogy valóságát teljesen másképp érzékeli, megtanulja megismerni önmagát a Megfigyelő pozíciójából, a Szellemi kezdettől.

Ennek a meditáció elvégzésének ideje egyéni, akárcsak bármely más szellemi gyakorlat elsajátításakor. Én azt ajánlom, hogy kezdjük el a gyakorlást 20 percig. Lehet naponta egyszer, vagy naponta többször is, ahogy az kényelmes. A lényeg az, hogy minőségileg végezzük. Később lehet növelni a meditáció idejét, például 30 percig. De ismétlem,

a lényeg ebben a folyamatban nem az idő, hanem a belső érzékelés, a Lélekkel való, szellemi, mélyen érzéki kapcsolat kialakítása.

Anasztázia: Ez a meditáció valóban egyedülálló. Személyes tapasztalatból mondhatom, hogy jelentős különbség van az érzésekben aközött, amikor még csak most kezded elsajátítani ezt a szellemi gyakorlatot, és amikor már van tapasztalatod benne. Eleinte maga a technika ismeretlennek tűnt számomra, ami a szellemi gyakorlat végzésének új megértéséhez kapcsolódik, mondjuk a «tér geometriájában». Végül is, nem tartozott hozzá a csakrákkal való munka, ami akkoriban már természetessé vált számomra, az energiamozgás érzékelése a test energia meridiánjai mentén, és így tovább. De éppen ez tette érdekessé. Eleinte minden csak az elképzelésen történt, de valószínűleg azért, mert akkor még nem tudtam, hogyan lehet teljesen belépni a megváltoztatott tudatállapotba. Később azonban, amikor ezt a meditációt naponta gyakoroltam otthon, csodálatos érzések jelentek meg. Például, elkezdtem észlelni a tudatállapot váltás pillanatát, a mély elmerülést, megjelentek a Lélek jelenlétének szokatlan érzései, amelyeket szavakkal nem lehet leírni. Önnek teljesen igaza van, saját meditatív tapasztalatra van szükség ahhoz, hogy megértsük az érzések teljes, kifejezhetetlen skáláját.

És még néhány megjegyzés a meditáció alatti időérzékelésről. Korábban, amikor még csak elkezdtük elsajátítani az első szellemi gyakorlatokat, nagyon érezhető volt számomra, hogy 20-30 percig meditációban ülök. Most már rájöttem, hogy az ember akkor figyel a testére a munka során, amikor a megszokott gondolkodás módjában van, valójában az ébrenlét állapotában. Ebben az állapotban jól érzi az ember a testét és a környezetét, és időről időre a fejében

vannak olyan idegen gondolatok, amelyek elvonják a figyelmét a meditációról, és maga a meditáció is feltételesen telik el, mivel a képzelete nagyrészt dolgozik. Most, sok év után, amikor a «Piramist» csinálod, és valóban megváltozott tudatállapotba kerülsz, olyan, mintha az idő és a tér, és általában a háromdimenziós világ egész durva valósága megszűnne számodra létezni. Csak elindítod ezt a folyamatot, közeledsz a Lélek felé, és mintha máris felkapnának a spirituális oldalról, aktívan működni kezd az Elülső esszencia...

Ami már a munka ezen szakaszában történik ebben a meditációban, az természetesen összehasonlíthatatlan azzal, ami a legelső próbálkozások során történt. És ebben a szellemi munkában nincs monotónia: mert minden egyes alkalommal, amikor ezt a szellemi gyakorlatot végzed, új felismerést, az érzések még gazdagabb skáláját és a láthatatlan szinten zajló folyamatok és változások világos megértését kapod. Te már ebben az állapotban élsz, és amikor kilépsz a meditációból, olyan, mintha valami közeli és kedves dolgot hagytál volna ott, és várnád a pillanatot, amikor újra megtapasztalhatod. Ebből adódik a törekvés és az aktív vágy, hogy még jobban kifejlődjön, mert tovább szeretnél ott maradni. Mert ebben a csodálatos állapotban elkezdesz valami nagyon ismerőset, közelit érezni, rendkívüli kényelmet, és tisztán megérted azokat a mély folyamatokat, amelyeket normál tudatállapotban az agy képtelen felfogni. A lényeg az, hogy amikor kijössz ebből a meditációból, akkor érzed a lényegi különbséget a háromdimenziós finom energiák világa és a háromdimenziós dimenzió anyagvilágának világa között. Nagyon sok folyamat a valóságunkban kezd úgy tűnni, mintha a durva anyagi energiák munkája lenne. Meglepő módon, a meditáció állapotában megtalálod létezésed világos és

pontos értelmét, és sok minden, ami miatt az evilági életben aggódtál, üresnek és nevetségesnek tűnik. Ott teljes mértékben felismered, hogy mik az élet valódi értékei — a Lélek értékei. És úgy tűnik, hogy ez a fenomenális élmény egyfajta spirituális lenyomatot helyez az életedre a háromdimenziós dimenzióban. Ez pedig a maga részéről lehetővé teszi, hogy ne veszítsd el szellemi-életorientációdat, arra ösztönöz, hogy keményebben dolgozz önmagadon, figyeld a gondolataidat és az állapotodat, hogy elkerüld az Állati kezdet provokációit. A spirituális tapasztalat segít megérteni, hogy mi az igazi boldogság, ami a lelki nyugalom és a kényelem érzését szüli, és hogy miért nem szabad e világ fantomillúzióját kergetni. A legfontosabb, hogy megértést nyerj arról, hogy ki is vagy valójában, és mi az értelme a létezésednek itt, ezen a világon.

Rigden: A tér és az idő ebben a világban szakadozó (kaszkád) természetű. Minden anyagi dolog szakadozott, ugrásszerű — minden ezóozmózis. Ez az anyagi világ instabil és átmeneti. De Isten világa — a szellemi világ, stabil és örökkévaló. E meditáció után az ember valóban, még a megszokott tudatállapotban is, a megszerzett tapasztalatnak köszönhetően, érezheti ezeket a mély érzéseket, amelyek a Lélektől származnak, ezt a finom kapcsolatot vele, a határtalan szellemi Szeretet érzését, az otthon — a Nirvána és az Örökkévalóság — érzését. Valamikor régen ez a meditáció az emberi társadalomban az önfejlesztés jól ismert technikája volt, a mély érzések, a Személyiségnek a Lélekkel való érzéki kapcsolatának kifejlesztésére szolgáló egyik alapvető technika. De fokozatosan, minél inkább a társadalom tudatának materializálódási folyamata zajlott, ez a meditációs technika, valamint a szellemi Tudásból sok más dolog is kezdett feledésbe merülni, elveszni, sőt

néha még az említése is külön megsemmisült. Amíg a társadalomban létezett az igazi szellemi Tudás, addig azt szimbólumok formájában adták tovább a következő generációknak, mint az emberi világkép legfontosabb és legkézenfekvőbb dolgát. Például, a «Piramis» meditáció szimbolikus megnevezése (a szimbólum teljes változata) egy négyzet volt, ferde kereszttel és egy üres körrel a közepén.

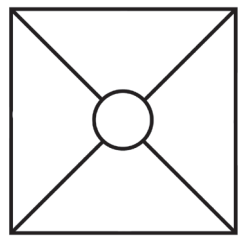

68. ábra. ***A «Piramis» meditáció szimbolikus jelölése.***

Anasztázia: Tudja, amikor először elmagyarázta nekünk ezt a meditációt, és elmondta, hogy az energiák a piramis keresztmetszetei mentén oszlanak el, akkor kíváncsiságból utánanéztem a geometria tankönyvekben, és nagy érdeklődéssel olvastam, ami az iskolai tanulmányaim során elkerülte a figyelmemet. Például azt, hogy a piramist metsző és az alapjával párhuzamos sík levág egy hasonló piramist. Ha egy tetraéderes piramist több, az alappal párhuzamos síkkal feldarabolunk, majd ezeket a metszeteket az alap azonos síkjára vetítjük, az eredmény egymásba írt négyzetek sorozata lesz. A négyzet pedig, mint tudjuk, minden anyagi dolog szimbóluma. Általánosságban elmondható, hogy ennek a további információnak köszönhetően később kezdtem jobban megérteni a meditációban lejátszódó folyamatokat. Mégis, mennyire fontos, hogy az ember sokoldalú alapismeretekkel rendelkezzen.

Rigden: A piramis geometriája szorosan kapcsolódik a fizikához. Rendelkezve egy ilyen konstrukcióval és a szükséges Tudással lehetséges bizonyos hatásokat kiváltani a dimenziók közötti összeköttetés miatt... a dimenziók között, a természetes fizikai törvényeknek köszönhetően. Amiről, tulajdonképpen, a papok tudtak, akik kezében volt az információ az eredeti szellemi gyakorlatokról. Elég csak a régészeti tényekre — ősi piramisépítményekre — odafigyelni. És az ember találkozik azzal az információval, hogy gyakorlatilag mindegyikük nagyon fontos kultikus, rituális, vallási és világnézeti jelentőséggel bírt, természetfeletti erőket szimbolizált, és a világ bizonyos tulajdonságainak megnyilvánulását testesítette meg, ezért is istenítették őket az emberek.

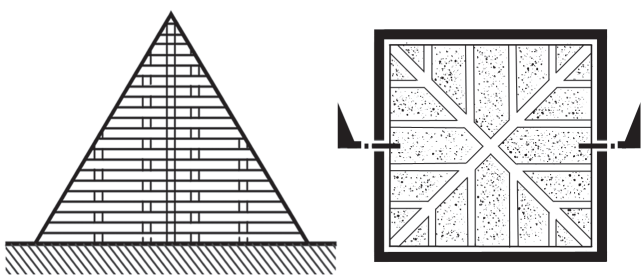

69. ábra. ***A piramis és alapjának sémája.***
A séma a piramis felépítését (a Kr. e. II. évezred építése) mutatja metszetben és vízszintes vetületben, ahol a kitöltéssel ellátott kőkeret van feltüntetve. Különös figyelmet érdemel a piramisalap geometriai sémája.

Anasztázia: Igen, ma már sokan ismerik az olyan monumentális ősi épületeket, mint az ókori egyiptomi piramisokat Afrikában, az ősi népek csonka piramisait Közép- és Dél-Amerikában. Ismeretes, hogy a sumérok Mezopotámiában (Nyugat-Ázsiában) lépcsőzetes (3-7 szintes) építményeket építettek csonka

piramisok — zikkuratok — formájában, amelyek tetején szent templomokat hoztak létre. Ez az egész komplexum számukra az «Ég és a Föld kapcsolatát», egy misztikus, szent központot szimbolizált.

Rigden: Ráadásul, a piramis szimbolikája az emberek halál utáni sorsához kapcsolódott. Például, ugyanazok az ősi sumérok, egyiptomiak, babilóniaiak... Vagy vegyük a szíriai, palesztinai, kínai, koreai, északkaukázusi, szibériai stb. temetkezési hagyományokat.

Anasztázia: Kétségtelen, hogy ezek a temetkezések általában lépcsős-piramis alakú tetővel rendelkeznek (ideális esetben legfeljebb hat lépcsőfok, ami nyilvánvalóan korábban azt a dimenziószámot jelezte, amelyben az emberi szerkezet volt elhelyezve). A tetején általában egy félgömb vagy hosszúkás alakú kő található. Ez egy másik világ (a hetedik dimenzió) szimbólumaként szerepelt, az elhunyt ember mindentudását jelentette, vagy az eltávozott Lélek szimbóluma volt. Maguk a sírok elrendezése meg négyzet alakú volt.

Rigden: Sok nép egyszerűen piramisra emlékeztető kurgánsírt emelt...

Anasztázia: Igen, ez a temetkezési építmények legelterjedtebb típusa a kontinenseken. Érdemes megemlíteni például, az orosz és ukrán sztyeppei kurgánokat. Ilyenek, például az Abasevói régészeti kultúra kurgánjai, amelyek az i. e. II. évezredben terjedtek el a Kalugai területtől az Urálig (Oroszország). Egyébként a «tűz- és napkultusz», a geometrikus ornamentikával gazdagon díszített kerámia jellemezte, és rétegeiben is sok női ékszert találtak spirálok, medálok, plakettek stb. formájában. És kurgan sírhalmok ősi temetkezések Altajban, például

a régészeti lelet «Altai Aranyember» Oroszországban vagy ugyanez a lelet Kazahsztánban — «Issyk Aranyember»?! A földpiramisok-kurgánok a szkítákra is jellemzőek voltak, akik Európa és Ázsia sztyeppei övezeteiben éltek (a Kr. e. VII. századtól a Kr. u. III. századig). Ennek a népnek is gazdag szakrális szimbolikája volt, amely a női istennőkhöz és a tudósok által úgynevezett «állati stílusú» művészethez kapcsolódott. Nos, nem is beszélek már, a más kontinensek régészeti emlékeiről, például az észak-amerikai Mississippi kultúráról — Cahokia (Kr. u. VII-XIII. század), amely 109, többnyire csonka tetejű kurgán-piramisból állt. Általánosságban meg kell jegyezni, hogy a Mississippi kultúra is meglehetősen gazdag jelszimbolikával rendelkezik.

Rigden: Persze, ha megnézzük az ókori világ szimbólumait, könnyen megtalálhatjuk az alapjukban ugyanazt a szellemi tudást, ha persze van legalább egy általános elképzelésünk róluk... Vagy itt egy másik példa a Tudás átadására a piramis formájában. Keleten több ezer éve az egyik legősibb szimbolikus szakrális építmény a sztúpa. A sztúpa szanszkritból fordítva «csúcsot, földdombot, föld-, kőhalmot» jelent. A sztúpát egy vezető vagy király sírjára emelték, az ősibb temetkezéseket utánozva, később pedig gyakran egyszerűen a vallások szimbolikus építményeként, a «szellemi kincsek» tárházaként használták.

Anasztázia: Itt helyénvaló egy kis pontosítást tenni az olvasó számára. A különböző országokban ezeket az építményeket a maguk módján nevezik, például sztúpa (India), dagoba (Srí Lanka), szuburgan (Mongólia), «bao ta», pagoda (Kína) és így tovább. Napjainkban a sztúpa inkább a buddhista építészetben ismert monumentális építmény, mint a Megvilágosodás szimbóluma.

Rigden: Természetesen, de ha megnézzük ezeket a sztúpákat, ugyanazt a tudást látjuk beágyazva a négyzet, a kocka, a piramis szimbólumaiba, és a tetején, általában egy félhold, szarvakkal felfelé és fölötte egy kör, ami az **«ᐃllaᴛRa»** jel.

Anasztázia: Igen, nem meglepő, hogy egy ilyen tetejű a sztúpát olyan szerkezetnek tekintik, amely «jótékony hatással van a környező térre».

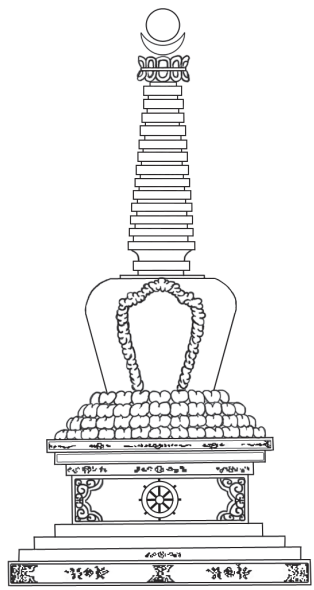

70. ábra. ***Keleti építészeti kultikus építmény — sztúpa.***

Az építészet a következő szimbólumokat tükrözi: a három alsó lépcsőfok a háromdimenziós dimenziót jelképezi; a négyzet, amelyen a piramis alakú szerkezet nyugszik (négy lépcsőfok négy dimenziót jelez — 4, 5, 6, 7); ezután a szellemi átalakulás stilizált szimbóluma, 13 gyűrű, lótuszvirág következik; az építményt az ősi ***«ᐃllaᴛRa»*** *jel koronázza.*

Rigden: Egyébként, a buddhizmusban ebbe az ősi építészeti szerkezetbe már hozzáadtak egy emberi elme szülte részletet — az «ALLATRA» jel fölé egy építészeti «drágakövet» helyeztek.

Anasztázia: Nos, ebben a *vallásban* az «*elme* elpusztíthatatlan természetét és *minden vágy beteljesülését*», a «misztikus erőt» szimbolizálja.

Rigden: Egyszóval, az emberek emberek maradnak... Tehát, a világ különböző részein a piramisszerű építményeknek mindez a szimbolikája fontos szerepet játszott a szellemi tudásnak a monumentális építészeten keresztül történő átadásában is, kezdve a megismerést és az egyes ember Lelkével való egyesülést szolgáló szellemi gyakorlatoktól, egészen a Shambhalából a világba hozott különleges Tudásig és munkajelekig az egész emberiség szellemi fejlődése érdekében.

Anasztázia: Ma ezeknek az ősi szimbólumoknak a jelentése az emberek többsége számára egyszerűen elveszett, akárcsak a szellemi tudás, a piramis alakú ősi fétisek-tárgyak szimbolikus, asszociatív szerepe. Ez egyértelműen nyomon követhető a népek történelmében. A piramis alakú tárgyak az ókori világ lakói (pl. indiánok, egyiptomiak, arabok, görögök) számára már a vallási imádat tárgyai voltak, a legendák szerint természetfeletti mágikus erővel felruházva. A mi korunkról pedig még csak nem is beszélhetünk. Ma már magát a «fétis» szót is másként értelmezik a különböző nyelvekben: a francia «fetiche» — «bálvány», a portugál «feitico» — «boszorkányság», a latinban pedig «facticius» — «mesterséges». Így nevezik ma a különböző szimbólumokkal ellátott ősi amuletteket, amelyeknek egykor asszociatív jelentésük volt, és a szellemi gyakorlatok és tudás átadására szolgáltak.

Rigden: Csak arról van szó, hogy a modern emberek, még ha szembesülnek is ezekkel az információkkal, nem gondolkodnak el többről, mint amit a papok és a politikusok hírnökei rájuk erőltetnek. Például, hogy az indiai bráhmanák, akik a távoli Indiában éltek, a föníciaiak papjai, akik egykor a Földközi-tenger keleti partvidékén uralkodtak, a druidák, akik Európában éltek, egymástól függetlenül, különböző időkben miért tekintettek szentnek egy közönséges, piramis alakban egymásra rakott kőhalmot? Vajon minden a kövekről szól?! Még az ilyen kérdéseket vizsgáló kutatók is általában egyszerűen csak azokra a válaszokra szorítkoznak, amelyeket elődeik fogalmaztak meg, különösen arra, hogy az ősi emberek számára ez a forma a Föld és az Ég kapcsolatának szent szimbóluma volt. És miért éppen «kapcsolat», és miért éppen a Föld és az Ég, milyen szellemi tudás rejtőzik e piramis szimbolika mögött? Ha ezek a kutatók a szellemi önfejlesztésükkel foglalkoznának, biztos vagyok benne, hogy sokkal többet mondanának a világnak, minthogy csak az emberi elme banális koholmányait idézik.

Anasztázia: Kétségtelenül. Itt még ha figyelembe vesszük a «Piramis» meditációt kísérő «hatásokat», amikor az már komolyan kidolgozott, akkor is világossá válik, hogy a különböző népek miért nevezték különböző időkben a piramist központnak, szent hegynek, tüzes oltárnak és szent helynek. Ezekben a szellemi gyakorlatokban szerzett tapasztalatok birtokában nem nehéz megérteni azokat, akik egykor ilyen asszociációkkal próbálták elmagyarázni ennek a gyakorlatnak a spirituális lényegét a jövő generációi számára.

Rigden: Ezt nem nehéz megérteni, hiszen szellemi tapasztalatokkal rendelkezel. És a legtöbb ember

manapság, sajnos, még a Lelkük jelenlétéről sem tud, nemhogy az önmaguk megismerésének szellemi gyakorlatairól. Pedig ez a tudás valójában még fontosabb minden egyes ember számára, mint ugyanaz az étel és más szükséges feltételek a fizikai testük létezéséhez. A tudatlanság pedig félreértéshez vezet, a szellemi dolgokról szóló elemi információk elméből való értelmezéséhez. Az ilyen szó szerinti torzítás eredményeként az emberek az Állati kezdettől kiindulva a szellemit a külvilágban keresik. Bármit keresnek: hegyeket, szent helyeket, vallási épületeket, ahelyett, hogy önmagukat, a Lelküket ismernék meg. És mi az eredmény?

Anasztázia: Igen, napjainkban a legtöbb ember számára csak ennek a spirituális gyakorlatnak távoli visszhangjai érhetők el, amelyeket különálló fogalmakként érzékelnek…

Rigden: Teljesen igaz, mégpedig az emberi értelem által feldolgozott filozófia formájában. Ezek a visszhangok a világ különböző népei között a közös Középpont (beleértve az embert is) fogalmainak filozófiai és vallási kategóriájába kerültek. Csak **az emberbe zárt Lelket kezdték el a saját módján elnevezni**: Isten közvetlen közelségének helye, a szellem, a Mindenható lakhelye, a meg nem nyilvánult létezés; a belső lényeg, a nyugvópont, amely körül minden forog; a világok közötti kapcsolat, a sokféleségbe való indulás és az egységbe való visszatérés, amely minden lehetőség teljességét tartalmazza; az örök «itt és most»; a tiszta létezés, a paradicsom, a Szent hely; az abszolút valóság.

Sőt, a különböző vallások elkezdték a saját *értelmük* szerint leírni ezt a filozófiát. Például, a hinduizmusban a Központ — Belső Tanú, a feltétel nélküli egység

helye, az időn túli pont, Ishvara. Ez utóbbit egyébként szanszkritból «úrnak» fordítják, szó szerint «személyes Istennek», független létezőnek, az emberben lévő isteni Szellemnek. Az «Ishvara» címet különböző isteneknek tulajdonítják Indiában, valamint a világ okának, az isteni megtestesülés formájának, a mindenhatóság és a mindentudás attribútumának megnevezésére.

Anasztázia: Igen, India különböző vallási és filozófiai iskoláinak képviselői még mindig vitatkoznak erről a fogalomról, és mindenki a saját elméjéből próbálja értelmezni.

Rigden: De aki elérte a szellemi magasságokat, annak nincs szüksége szavakra, mert belső spirituális megértésre tesz szert e jelenség lényegéről... A buddhizmusban a szellemi «központ» a Nirvánát, a Megvilágosodást jelenti. Egyébként, mint már egyszer elmondtam, ebben a vallásban bizonyos vizuális meditációs gyakorlatok során a mandalát (szanszkritból fordítva — «kör, gömb») — egy sematikusan ábrázolt geometriai kompozíciót vagy konstrukciót, amely az Univerzum szellemi és kozmikus rendjét szimbolizálja, a megvilágosodás tisztaságát adó szellemi központ felé való törekvésként használják. De mi is pontosan az alakja? Általában egy *körből* áll, amelyet egy *négyzet* határol, vagy *háromszögekből*, amelyek leggyakrabban a *csúcsukkal lefelé* állnak, középen egy központi szimbólummal (*körrel*). Általában *négy részre* vagy néggyel osztható részekre van osztva. Vagy vegyük a jantrát (szanszkrit fordításban — «amulett», «mágikus rajz»), amely a mandala legegyszerűbb formája. Ez egy geometriai alakzatokból álló kompozíció sematikus képe, amelyet a hinduizmus és a buddhizmus meditációs gyakorlataiban a meditáció során a belső koncentráció folyamatainak erősítésére használnak. Általában *négyzetbe* írt *körök*, *háromszögek*, a

lótusz szimbolikus ábrázolása és *pontok* (középpont, nulla pont) alkotják. Ismétlem, ha a monumentális építmények szimbolikájáról beszélünk, a legtöbb hindu, buddhista és dzsainista templom építészeti elrendezése jantrákat ábrázol.

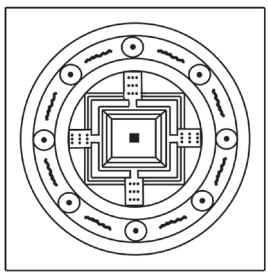

1

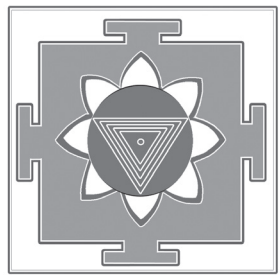

2

71. ábra. ***Mandala, jantra.***

Példák:

1) *kör alakú mandala, amelynek közepén egy ponttal jelölt négyzet, hat lépcsős négyszögű piramis és négyszeres felosztás található.*
2) *Kali-jantra («kala» a szanszkritból fordítva «időt» jelent; ez a szó a forgást jelölő indoeurópai gyökre vezethető vissza; az oroszban a «kolo» szó jelentése közel áll hozzá); a hinduizmus mitológiájában a világegyetem ciklikus teremtését és pusztulását, az idő körforgását jelenti a Lélek újjászületésének és a sors tárgyának fogalmában.*

Általánosságban meg kell jegyezni, hogy a szellemi tudás közös ősi szimbolikáját jelző kvadratikus szerkezet más vallásokhoz tartozó templomok építészeti elrendezésében is tükröződik. Például, az Ősi Kína templom-kolostor komplexumainak alaprajza a négyzet és a kör volt. Ugyanez az «Égi Templom» a legnagyobb és az egyik leghíresebb az országban az elrendezésében két részre van osztva: az egyik négyzet

alakú (a Föld szimbóluma; földi erők), a második — lekerekített alakú (kör — az Ég szimbóluma; égi erők). Kínában a négyzet és a kör (Föld és Ég) együttes képe még mindig a tökéletesen (szellemileg) kiegyensúlyozott embert szimbolizálja. Egy másik példa, a mekkai Kába felé orientált muszlim mecsetek alakja is négyzet, vagy téglalap alakú...

Anasztázia: Igen, egyszer már mesélt róla, ahogy a keresztény templomokról is. A keresztény quadrifolium («négylevelű», a latin «quadri» — «négyszer», «folium» — «levél» szóból) egy keresztkupolás típusú templom, amelynek négy ága kupola alakú lekerekítéssel végződik, az «égi boltozatot» jelezve. Említette, hogy az ilyen templomok görög neve tetrakonkh («négylevelű»; a görög «tetras» — «négy», «konche» — *«örvény»*, «forgószél», *«ami spirálisan tekeredik»*). Utánanéztem a dolognak, és sok tanulságos tényt találtam. Az ilyen konstrukciók nemcsak az ókori Oroszországban voltak népszerűek, hanem Bizáncban, a transzkaukázusi országokban (Örményország, Grúzia), Perzsiában (Irán), Indiában és más ókori államokban is. Nyugatra a hellenisztikus kultúrán keresztül kerültek át, amely sokat kölcsönzött az Ókori Kelet kultúráiból. Ami azonban figyelemre méltó, hogy a Közel-Kelet és Európa korai keresztény templomaiban (és később az óorosz keresztény templomokban) az oltárt először a templom *keresztmetszése közepén helyezték el, mint a «láthatatlan Isten» trónját*! Azaz, a templom közepén lévő központi nagy kupola alatt. A templom oltárát csak jóval később helyezték át az épület kiugró keleti részébe.

Rigden: A templom középpontja éppen azt a *«drágakő gyöngyszemet a kagylóban»* szimbolizálta, amelyet az egész Ókori Kelet a *Lélek* jelképeként ismert… Egyébként az ókorban a Kijevi Ruszban a kijevi

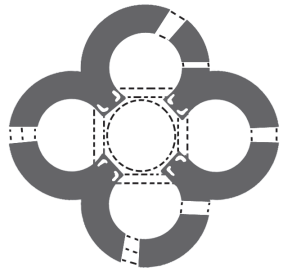

72. ábra. ***Keresztkupolás templom (quadrifolium) ábrája.***

Szent Szófia Székesegyház («Isteni Bölcsesség») eredeti változata nem más volt, mint egy *öthajós, keresztkupolás templom 13 kupolával*, amely *piramis alakú* kompozícióval rendelkezett. Ráadásul, a székesegyház kupoláin nem csupán keresztek voltak elhelyezve, hanem olyan *keresztek, amelyek alapján egy vízszintes, felfelé néző félhold helyezkedett el.* Sőt, minden kereszt közepén (amely kör alakú volt) még egy ferde kereszt is áthaladt, és az összkép egy egyenlő szárú keresztet alkotott. Ott volt az összes ősi spirituális szimbolika: kör, rombusz, a 3, 4, 6, 7, 8, 9, 12 és 13 számokra való utalás, valamint az **«ΑllatRa»** jel. Ez a székesegyház az Angyali Üdvözletnek, vagyis Szűz Máriának és Gábriel arkangyalnak volt szentelve.

Egy ilyen kereszt — az egy egész könyv a szellemi Tudás misztériumába és Jézus igaz szellemi tanításába beavatott emberek számára. Ez *Szűz Mária* személyes *szimbóluma*, mint Jézus tanítványának, aki még életében elérte a szellemi felszabadulást, és fizikai halála után is megmaradt, hogy segítsen az embereknek. A központi kereszt tetején szintén egy félhold alakú, szarvakkal felfelé álló csúcs, fölötte pedig egy kör, azaz az **«ΑllatRa»** működő jele. Ez a

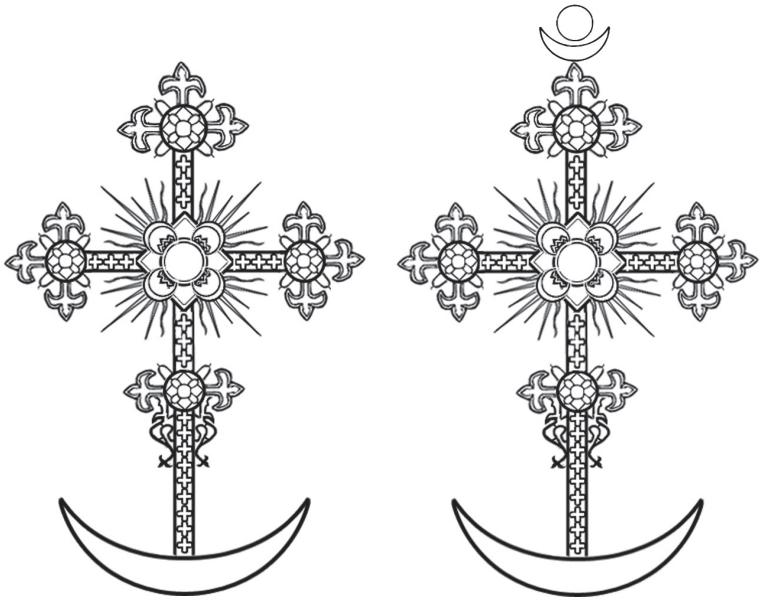

1 2

73. ábra. ***Gábriel arkangyal és Szűz Mária szimbólumai:***

1) *Szűz Mária kereszt-szimbóluma;*
2) *a középső kereszt — az Istenanya (Szűz Mária) szimbóluma, amelynek tetején a Szellemi világból hozott Tanítások jelképe — az «ΑllatRa» jel (ez egyszerre jelképezte a Jézus Krisztus által hozott valódi szellemi Tanításokat és a szellemi Tudás átadását, «a Szellemi világ akaratának felfedését» az «üzenet» fogalmában Gábriel arkangyaltól mint a Szellemi világ hírnökétől).*

megkülönböztető jellemző jelezte, hogy ezt a Tanítást a Szellemi Világból hozták, ebben az esetben Jézus Krisztussal, mint a legmagasabb Szellemi Lénnyel, aki emberi testben való megtestesülés révén látogatta meg ezt a háromdimenziós világot. Rámutatott továbbá Gábriel arkangyal különleges jelentőségére, mint olyan Szellemi Lényre, aki fontos szerepet játszott Jézus

igaz szellemi Tanításának terjesztésében és Szűz Mária szellemi támogatásában. Ráadásul, mindez együttesen tanúsította azok tudásának szintjét, akik kezdeményezték ennek a működő jelnek a felállítását a Kijevi Rusz fővárosa főtemplomának központi kupolájára. Az akkori vallási papok és hívők számára egyszerű magyarázatokat adtak, különösen azt, hogy mindez a szimbolika a szláv népek számára érthető lesz, tekintettel hagyományos szimbólumaikra.

Anasztázia: Igen, ez az információ külön figyelmet érdemel. A «Szenszei II» című könyvben többet írtam arról a fontos szellemi szerepről, amelyet Gábriel arkangyal játszott, többek között a Kijevi Rusz számára. Mária és Jézus történetéről — a «Szenszei IV» című könyvben arról, hogy az igazi szellemi tanítást Jézus adta át tanítványának — egy Mária nevű nőnek, aki még életében elérte a reinkarnációktól való szellemi felszabadulást. És hogy ő volt az, akinek Jézus igaz Egyházát kellett vezetnie. De mivel a Tanítást elferdítették (a hatalomra törekvő emberek intrikái és annak alapos megváltoztatása miatt a vallás kialakítása során), ma ezt az egyházat kizárólag férfiak vezetik, és Szűz Mária képét elsősorban Jézus anyjával hozzák kapcsolatba, akit Szüzanyának neveznek. Ez utóbbi azonban semmiképpen sem csökkenti annak a teremtő isteni női kezdetnek a szellemi erejét, amelynek köszönhetően azok az emberek, akik valóban vágynak az üdvösségre, mind a mai napig megtalálják azt.

Rigden: Remélem, hogy az emberek nem csak elolvassák ezt az információt, hanem megértik annak szellemi lényegét. Jézus Szellemi Tanítása nyíltan minden embernek megadatott, mint Tudás, mint az Igazság egyetlen magja, az egész emberiség számára. A jelen kor embereinek nehéz ezt megérteniük, mert a

Tanítások helyett csak a világvallás fogalmait látják, amelyekhez ma Jézus neve kapcsolódik. Ami Szűz Máriát illeti, aki valójában a szellemi és az anyagi világ között tartózkodik, valójában még mindig a szellemi erő isteni Közvetítője szolgál, hogy segítse azokat az embereket, akik a spirituális utat járják. Egyébként Jézus igaz tanítványai tudtak erről, akik ezt a Tudást, ha titokban is, de elvitték a népekhez. És minden vallásban mindig is volt elég intelligens, becsületes, őszinte ember, aki valóban az üdvösséget keresi, és nem az anyagi hasznot és a saját előnyeit. Titokban, birtokában ennek a Tudásnak, a maguk helyén mindent megtettek, hogy az Igazságot továbbadják a következő nemzedékeknek, hogy az igazi szellemi Tudás utat törjön a jövőbe azok számára, akik vágynak az üdvösségre. Ezért van az, hogy a katakombák falain, ahol az első keresztények rejtőzködtek, nemcsak a hal és az egyenlő kereszt jelét találjuk, hanem a szarvakkal felfelé fordított félhold jelét is (Allat). Ezért jelenik meg a Jelenések könyvében (12:1) az a feljegyzés, amelyet János teológusnak tulajdonítanak: «És megjelent az égen egy nagy jel: egy asszony, napba öltözve, lába alatt a hold, és a fején tizenkét csillagból álló korona». Ezért a XI-XIV. századi óorosz építészet legősibb emlékein éppen ilyen keresztek voltak, félholddal, amely Szűz Mária szimbóluma, és amely arról tanúskodik, hogy az ilyen, éppen ilyen bonyolult jelekkel és szimbólumokkal ellátott katedrálisok építését azok kezdeményezték, akik kapcsolatban álltak az igaz Tudással.

Anasztázia: A mai napig visszhangzanak információk e fontos szimbólumok és jelek jelenlétéről a Kijevi Rusz fő székesegyházainak építészetében. Például, a Szűz Mária szimbólumaként felfelé mutató félholddal ellátott keresztek koronázzák a beresztovi Színeváltozás-templom (a Beresztovi Megváltó-

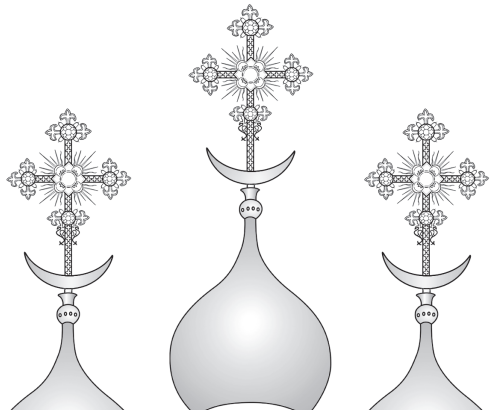

74. ábra. ***Szűz Mária keresztekkel-szimbólumokkal ellátott kupolák.***

templom) kupoláit, amely a Kijev-Pecserszki Lavra (a Beresztovi templom első említése a XI. századból származik; Kijev, Ukrajna), a Vlagyimiri Dmitrov-székesegyház (XII. század; Vlagyimir, Oroszország), a moszkvai Kreml Szűz Mária Mennybemenetelének székesegyháza (XV. század; Moszkva, Oroszország), valamint számos más építészeti emlék. A maguk idejében szláv mesterek építették őket.

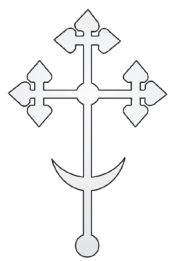

75. ábra. ***Az emberek által később használt szimbólum egyszerűsített ábrája, miután a katedrálisokat és a templomokat többször átépítették.***

Rigden: Teljesen igaz. Meg kell jegyezni, hogy a Kijevi Ruszban az ilyen szimbolikájú templomok felállításának példája a kijevi Szent Szófia-székesegyház volt. Ezt a XI. században építették Kijev központjában, annak a tervnek megfelelően, amelyet Agapit Pecserszkij javasolt Bölcs Jaroszláv hercegnek. A templomnak még a korabeli bizánci építészetben sem volt párhuzama. Bölcs Jaroszláv (Kijev nagyfejedeleme, korábbi Rosztov hercege, *Novgorod* hercege) betegsége miatt megismerkedett *Agapit Pecserszkij Jótékonykodó Orvossal*. Azokban az időkben Agapit orvosi művészetének híre, messze túlterjedt a Kijevi Rusz határain. Jaroszlávnak pedig gerincproblémái voltak a csípő- és térdízületek károsodása miatt. Így, modern kifejezéssel élve, Agapit állandó páciense lett. Hála az ilyen kényszerű, de Jaroszláv számára nagyon hasznos kommunikációnak, az Agapittól kapott felvilágosításának a Tudást érintő sok fontos kérdésben, mind az emberről, mind a társadalom egészéről, Jaroszláv herceg, lehet mondani, «Bölcs» lett.

Az ilyen kommunikáció következményeként jöttek létre az első független orosz kolostorok, mégpedig a Legszentebb Istenanya tiszteletére. Aktív munka kezdődött a külföldi könyvek fordításával (különösen az Athoszról), az ószláv fóliánsok szorgalmas másolásával (még a nyírfakéregre óorosz «pogány» betűkkel írtakat is). A könyv a közfelvilágosítás alapjává vált. Agapit olvasottsága Jaroszlávnak adott tanácsai oda vezettek, hogy maga a fejedelem is előszeretettel olvasott könyveket, és ezzel a felvilágosodás divatba jött mind a környezete, mind a köznép körében. Agapit tanácsaitól vezérelve a fejedelem megszervezte az első nyilvános gyermekiskolákat, a fővárosban, a Szent Szófia-székesegyházban nagy, nemzeti szintű könyvtárat hozott létre, rögzítette a társadalom

fő szimbolikus jelképeit, és nemzetközi szinten diplomáciai munkát fejtett ki. Nem meglepő tehát, hogy a Kijevi Rusz Bölcs Jaroszláv uralkodása alatt érte el a fénykorát.

Anasztázia: Ezek igazán érdekes tények, amelyek sok mindent tisztáznak Jaroszláv viselkedésének ilyen éles változásában: kemény uralkodóból, aki nem szégyellte a kijevi hatalomátvétel eszközeit, «bölcs» vezetővé vált a Kijevi Ruszban való uralkodása alatt, miután találkozott Agapit Pecserszkijjel... És a szimbólumok, valamint a Szent Szófia-székesegyház öthajós keresztkupolás, 13 fejű, piramis alakú templomának szokatlan építészete egyáltalán nem véletlen. Egyébként meg tudná-e magyarázni az olvasóknak, hogy mit jelent az építészetben a «templomhajó» kifejezés?

Rigden: Ez a szó a latin «navis» — «hajó» szóból származik. Az építészetben pedig egy épület hosszúkás részét jelenti, egy ilyen hosszúkás, hajóra emlékeztető helyiséget, mint a szimbolikus «Napladik» (a Trypilli civilizáció idején ismert, amikor kör alakú «ΑllatRa» jelként ábrázolták), vagy ahogy az Ókori Egyiptom mitológiájában nevezték, az «Örökkévalóság Bárkája». Egyébként később, a XII. században így kezdték nevezni a tengerjáró vitorlás hajókat (navis). És a szimbolikus jelentésében ez a székesegyház azt jelentette, hogy «az időn áthaladó csónak», összességében, a Kijevi Rusz «szellemi bárkája».

Anasztázia: Meg kell jegyezni, hogy a kijevi Szent Szófia-székesegyház épülete többször is részleges pusztítást szenvedett az idő és az emberek által. A XVII-XVIII. században pedig a templom újjáépítése következtében jelentősen megváltozott a megjelenése.

Rigden: Ez valóban így van. De ami érdekes, hogy mindezeknek a majdnem ezeréves viszontagságoknak ellenére a *főoltár boltozatának* egy különleges fülkéjében a mai napig ragyog ugyanaz az ókori orosz ortodox *gyöngyszem* — az úgynevezett *hatméteres Istenanya*-mozaik, az «Oranta». A kereszténységben az Istenanya egyik ikonográfiai típusának számít, amely teljes testtel, *az arc szintjére felemelt, könyökben behajlított kezekkel ábrázolja őt.*

Anasztázia: Vagyis, az Istenanya kezeit az Allat szimbolikus jelének formájában ábrázolják — a Személy és a Lélek spirituális egyesülésének, az Igazság megvilágosodásának és megértésének, a szellemi felszabadulás elérésének nagyon ősi szimbóluma, amelyet az ősi népek különböző korokban ismertek, a fent említett, «bogárhoz» hasonló szimbólum formájában, valamint az ősi istennők felemelt kezű képei. A nagyon ősi szimbólum, amelyet az «őskori» emberek kőzetrajzok formájában rögzítettek, jelezve, hogy a szellemi felszabadulás ilyen állapotát egy személy csak az Allat teremtő erőinek részvételével érheti el.

Rigden: Így van. Tehát, a *négyszögletes* talapzaton álló, kék színű ruhába öltözött «Oranta» Istenanya képe egy *kerek* arany mozaikháttérre van helyezve. Egyébként, a megváltozott tudatállapotban (széleskörű szellemi érzékelésben) az ember, ha a *Istenanyára* néz, láthatja a belőle kisugárzó ragyogó zöld fény hatását. Az egyedülálló falfülke íve fölött egy görög nyelvű felirat olvasható az Athoszi aszkétáktól a Kijevi Rusz jövendő nemzedékei számára: *«Isten az ő közepette van, és nem mozdul: Isten reggelről reggelre megsegíti őt»* — olvasható a félboltozat ívén.

A Kijevi Ruszról szóló történet kapcsán szeretnénk felhívni a figyelmet a történelem következő, nem

kevésbé fontos lapjára. A Kijevi Ruszban *kezdetben Gábriel Arkangyal és Szűz Mária tisztelete közös volt*, ahogyan annak lennie kellett. És csak jóval később, a XV. században választották el Gábriel Arkangyal tiszteletét a Boldogságos Szűz Mária Angyali üdvözletének kultuszától, bár ez helytelen. *Ott, ahol a Szűz szent dolgokat teremt, ott a Szentlélek mindig vele van.* Egyébként, a szláv hitvilágban (még a kereszténység felvétele előtt) a legfőbb férfi és női istenséget párban tisztelték, a mi nyelvünkön szólva, az isteni Lótusz (terv) és a teremtő Allat spirituális szimbólumának értelmében.

Anasztázia: Igen, ez a szláv szent történetek ősidőkből fennmaradt mitológiák szereplőire vezethető vissza.

Rigden: Ami Gábriel Arkangyalt és Szűz Máriát illeti, a kijevi Szent Szófia-székesegyház keleti fő boltozatának *oltároszlopain*, ahol a Istenanya «Oránta» található, még mindig az Angyali üdvözlet mozaikképei láthatók.

Anasztázia: Igen, ott az egyik *oszlopon Gábriel Arkangyal* látható, akinek jobb kezének ujjai *az áldás gesztusában* egyesülnek. A másik *oszlopon Szűz Mária* van ábrázolva, kezében orsóval, amint az emberi élet szellemi fonalát fonja.

Rigden: Megjegyzem, hogy az ószláv nyelvben az «orsó» szó a «forgatni» (*örvény, spirális mozgás*) szóval függ össze. Egyébként, nem csak a szlávoknál volt ez így. Az ősi indiai «vartanam» szó is «pörgést» jelent. Az orsót az ókortól kezdve szellemi értelemben felülről adott mágikus eszköznek tekintették. Vagyis, mai nyelven szólva, ugyanannak az imának, meditációnak, szellemi gyakorlatnak a hagyományos megnevezése. Az orsóval való fonalfonás egy bizonyos spirituális szimbólum volt, amelyet sok nép úgy ismert, mint

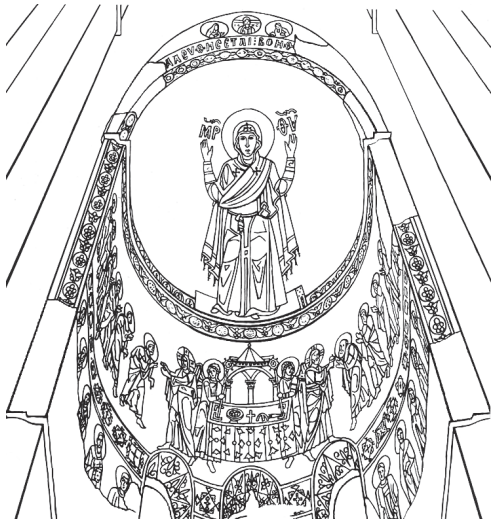

1

2

3

76. ábra. ***Gábriel Arkangyal és Szűz Mária***
(a XI. századi Szent Szófia-székesegyház freskóinak sémája; Kijev, Ukrajna):

1) *a XI. századi «Oranta Istenanya» mozaik (a székesegyház főoltárának) sematikus képe; a képen a szarvakkal felfelé mutató félhold és a kör («АллатRа») szimbóluma van kódolva;*
2) *Gábriel Arkangyal képe, akinek jobb keze az «áldás» gesztusában van ábrázolva (mozaik az oltároszlopon);*
3) *Szűz Mária képe, kezében orsóval, amint az emberi élet szellemi fonalát fonja (mozaik az oltároszlopon).*

a «Föld és az Ég» egyesülését, az embernek a múlandó életében való egyesülését a szellemi égi kezdettel (Lélekkel). A fonal a vallásos művészetben az ember szellemi életét, globális értelemben pedig az idő szimbólumát, a múlt, a jelen és a jövő kapcsolatát jelképezte. Ez egy olyan szellemi összetevő volt, amely minden létezőt összekötött mint egy fonál, amely minden gyöngyöt (lelket) összeköt. Sok ősi népnél a «Nagy Anya» fonókerékkel a kezében volt ábrázolva.

Anasztázia: Érdekes, hogy a tudósok a «Nagy Anyát» a «holdi» istennőkhöz sorolják, mert általában a népek egy bizonyos nagyon ősi jellel ábrázolták őt, egy *«sarlós Hold» formájában, azaz, egy szarvakkal felfelé álló félholddal, amely fölött egy kör helyezkedett el.*

Rigden: Igen, az ember sok mindenre nem figyel oda, amíg nem tudja. De amikor az igazi tudás megérinti a homlokát, és a Lelke felébred, akkor szerzi meg a Bölcsességet. A Bölcsesség pedig cselekvésre készteti...

Anasztázia: Arany szavak... Azt gondolom, hogy sok olvasó számára, mint ahogyan számunkra is a mi időnkben, nagyon érdekes lesz megismerni az aktív jeleket, amelyek tömegesen terjedtek el azokban az időkben az egész Kijevi Ruszban. Tudna-e részletesebben beszélni a történelemnek erről a jelentős pillanatáról.

Rigden: Agapit Pecserszkij részben beavatta Bölcs Jaroszlávot az aktív jelek misztériumába, részletesen elmondta, hogyan és pontosan milyen fő kultikus építményeket kell felépíteni a fővárosban és az államban, és ami a legfontosabb, hogyan és pontosan milyen jeleket kell elhelyezni rajtuk. És azt is, hogy mit kell tenni e jelek aktiválásához, hogy szellemi fellendülést teremtsenek az emberek között, és megvédjék őket a láthatatlan világ negatív erőinek befolyásától. Agapit természetesen a saját céljait követte, megalapozva a szellemi jeleket a jövő nemzedékek számára, ellentétben Jaroszláv múlandó emberi céljaival. Mégis, az emberek csak emberek, még ha tízszer is figyelmezteted őket a következményekre, akkor is igyekeznek az elméjüktől változtatásokat tenni a nekik adott Tudáson. Sajnos, Jaroszláv sem volt kivétel az emberi faj alól, legalábbis ebben a tekintetben. Jaroszláv tudván, hogy a fordított horogkereszt milyen hatással van a tömegekre, mégis elrendelte, hogy ezt a jelet helyezzék el a székesegyház festményén, hogy ezzel is érvényesítse földi hatalmát. Mi értelme volt? Mit ért el ezzel? Az élete nyílként repült át az anyagi világ illúzióján. És emberi gyengesége — *a földi hatalom iránti szomjúsága, fizikai testének halála után — csak súlyosbította és meghosszabbította alvilági agóniáját, mint szubszemélyiséget.* De emberi hibáját még mindig élvezi az Állati elme, ezzel aktivizálva papok nemzedékeit a maga javára, és az élő emberek tömegében a negatív energia kitörését keltve.

De meg kell mondani, hogy Jaroszlav más tekintetben valóban bölcsességet mutatott. Egy csapat hasonlóan gondolkodó emberrel együtt sikeresen megvalósította ezt a projektet, amelynek köszönhetően rövid idő alatt a Kijevi Rusz nemcsak virágzó állammá vált, hanem a «Boldogságos Istenanya háza» is

lett. Abban az időben, főként a pozitív jelek helyes elhelyezésének és az egyetemes kulturális és erkölcsi értékek propagálásának köszönhetően, a legjobb lelki tulajdonságok egyre gyakrabban kezdtek megjelenni az emberekben. Az akkori szláv világképben az «Isten Igazságának» szolgálata a Jó, a legmagasabb szellemi Jó, a *Kegyelem* győzelmének szolgálatával társult. Valójában, az emberek békés érintkezési pontokat találtak a régi hitük és a korábbi politikusok és papok által bevezetett új hitek között. Miért volt ebben az időszakban a vallási viszályok után egy pozitív fellendülés, az emberek ilyen szellemi egysége a régi orosz állam területén, amely előtte nem különbözött az akkori idők más, viszályokba fulladó államaitól...

A Szent Szófia Székesegyház tehát, kulcsszerepet játszott ebben a projektben. Először is, a Kijevben épített Szent Szófia — Székesegyházat lemásolták (bár nem olyan méretarányban, de hasonló elrendezésben, egy öthajós keresztkupolás templomot) az ókori orosz állam akkori fontos városaiban: Velikij Novgorodban (ez a város ma is létezik Oroszországban), valamint Polotszkban (ez a város ma is létezik, Fehéroroszország Vityebszk régiójában található). És nem csak a külső elrendezését, hanem a szellemi töltetét is lemásolták, az alapvető szimbólumok és jelek elhelyezésétől, az «Oranta» Istenanya ikonjától kezdve, az oktatási könyvtárak és iskolák létrehozásáig ezekben a templomokban. A mai napig a Velikiy Novgorod-i Szent Szófia-Székesegyházban a templom központi kupolájának keresztjén egy galamb alakja látható a Szentlélek szimbólumaként. A Polotski Székesegyház viszontagságainak történetében pedig megemlítik, hogy a XVIII. században megpróbálták templommá is alakítani a Szentlélek alászállásának tiszteletére. A Galambbal már az emberek a kereszten lévő ősi jelet — az **«ДШАТЯА»**-t helyettesítették, amely egy

félhold alakú, szarvakkal felfelé és körrel a tetején volt látható. A galambot régebben kiterjesztett szárnyakkal ábrázolták. Amikor az ember felnézett a katedrális keresztjére, a galamb helyett vizuálisan egy jelet látott, amely a csapásra felemelt szárnyakból és a galamb kis fejéből (félhold alakú, szarvakkal felfelé és körrel) állt.

Másodszor, e másolatok eredetije — a kijevi Szent Szófia-Székesegyház — nem önmagában, hanem egy komplexumban épült. A Székesegyháznak pontosan a sarkainál, egyenlő távolságra tőle építettek a *négy «Városkaput»*, amelyeket szintén *jelekkel jelöltek meg*. Bár pontosabb lenne azt mondani, hogy ezek az úgynevezett Felsőváros kapui voltak, melyek a Sztarokijevszkaja dombon, a mai Kijev központi részén helyezkedtek el.

Anasztázia: Ez a kijevi Szent Szófia Székesegyház körüli négy kapu a négy Esszencia típusú ferde kereszt, ahol a középpont maga a székesegyház, mint a Lélek szimbóluma áll.

Rigden: Teljesen igaz. A kereszténység vallási szimbolikájában a kapuk — bejáratok, amelyek az előtérből a templomba, és a templomból pedig az oltárhoz vezetnek. Az ortodox templomban az óorosz ikonosztáz fő kapui a trónussal szemben (az oltárban) helyezkedtek el, és «Királyi kapuknak» nevezték őket, a szellemi, nem pedig a politikai felsőbbrendűség értelmében. Felső részükön, általában, az Angyali Üdvözlet jelenetét ábrázolták Gábriel arkangyallal és Szűz Máriával, az alsó részen pedig — párban a szárnyakon — a négy Evangélistát. Tehát, az istentisztelet bizonyos pillanataiban, a Királyi Kapuk megnyitása a «Mennyek Országának megnyitását», azaz a bejáratot, az átmenetet egy másik, szellemi

világba szimbolizálja. De ez a szimbolika nem üres helyen alakult ki. A másik világba való átjáró «megnyitásának» ilyen energetikai folyamata valóban az erős szellemi személyiségek (egyéni és kollektív) szellemi munkája során történik, függetlenül attól, hogy milyen valláshoz tartoznak és milyen országban élnek. És egyébként, az ókorban a népek között, például ugyanabban a Kijevi Ruszban, a «kapuk megnyitása», a város «kapujának kinyitása», a városba való beengedést jelentette, és ha ellenségről volt szó, akkor a város elfoglalását, vagy a városlakók hajlandóságát, hogy letegyék a fegyvert. Ha az évkönyvek a főkapu bezárásáról számoltak be — «bezárta a kaput» az ellenség előtt, az a lakosok ellenállásra vonatkozó elhatározását jelentette.

Az ókori Kijev fő «Aranykapuja» a déli kapu volt, amely az Athosz-hegy felé nézett, amelyet az «Istenanya lakhelyének» tekintettek. Pontosabban, földrajzilag a város délnyugati részén helyezkedtek el. A város e fő «Aranykapujánál» épült a Gábriel Arkangyalnak és a Szüz Máriának szentelt templom — az Angyali üdvözlet templom, hogy «mindig megörvendeztesse azt a várost az Úr Szent Angyali üdvözletével és a Szent Szűzanya és Gábriel arkangyal imájával».

Anasztázia: Igen, az Ipatiev krónikában történelmi információk vannak erről feljegyezve. Még a mai napig is fennmaradtak azok a szavak, amelyek az ókori Oroszország irodalmáról szóló többkötetes történelmi gyűjteményben olvashatók, (a XI. századtól kezdve) — «Az ókori Oroszország irodalmának könyvtára» (1. kötet 50. oldal): Ha az Arkangyal megáldja a Szüzet, az áldás a városra is kiterjed. «Örvendezz, kegyelemmel teljes! Az Úr veled van!» A városra pedig: «Örvendezz, hűséges város! Az Úr veled van!». Kijev történelmileg Szűz Mária és Gábriel

arkangyal közös védelme alatt áll, ez nyilvánvaló tény, amit jelenleg elhallgatnak. Ezért figyelhetjük meg ma Kijev címerén Mihály arkangyalt, mint a város védőszentjét, meztelen karddal ábrázolva, mint a kijevi fejedelmek szimbólumát, akik háborúkat vívtak, beleértve a belháborúkat is, mint sok más, akkoriban hatalommal rendelkező ember.

Rigden: Mit lehet kezdeni ezekkel az «államférfiakkal»... Ahogy az ősi időkben volt, úgy maradt máig is: «a fejedelmek a kicsiről úgy beszélnek, mintha nagy lenne, és maguk ellen szítják a lázadást». De nem ez a lényeg. A legfontosabb, hogy a nép körében mind a mai napig él az emlékezés és az Arkangyal Gábriel és Szűz Mária tisztelete, függetlenül a mai «fejedelmek» földi vágyaitól.

Anasztázia: Természetesen, a népnek ez a szellemi emlékezete nemzedékről nemzedékre nyomon követhető, ami nem lehet más, mint örvendetes. De térjünk vissza egy ilyen történelmi szempontból érdekes beszélgetéshez. Tehát, az «Aranykapu» Kijevben a város szimbóluma volt, amelyet az Emberről szóló tudás spirituális értelmezésében az Elülső esszenciával azonosítottak. Következésképpen, a város Múltja szimbólumaként, vagyis a Hátsó esszenciával.

Rigden: Az északi feltételes «kapu» pedig a Kijevi Rusz első kőtemploma volt, amelyet a Boldogságos Istenanyának szenteltek, és amely ma a történelemben Tizedes templomként ismert. Még Jaroszláv apja, Vlagyimir herceg építtette. A közelében helyezkedett el Vlagyimir régi nagyfejedelmi udvara. Összességében meg kell jegyezni, hogy ez a hely a kereszténység előtti kultikus épületek tekintetében régebbi történelemmel rendelkezik.

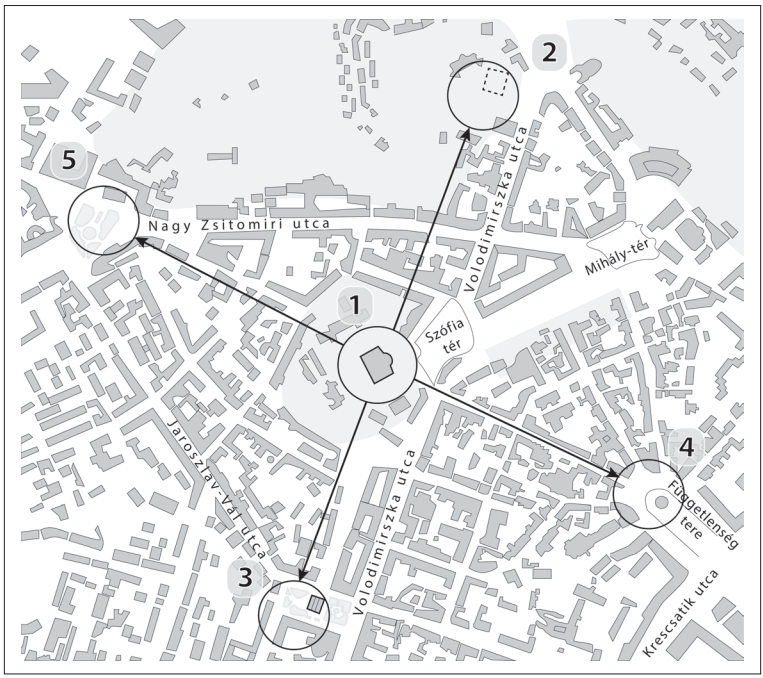

77. ábra. ***Kijev történelmi központjának mai térképe a «négy kapu» és a jelenlegi Szent Szófia-Székesegyház egykori helyének jelölésével:***

1) a Szent Szófia Székesegyház;
2) a Tizedes-templom (a Kijevi Rusz első, a Boldogságos Istenanyának szentelt kőtemploma) alapításának helye;
3) a fő — «Aranykapu» elhelyezkedése;
4) a «Ljadszki kapu» elhelyezkedése;
5) a «Nyugati kapu» elhelyezkedése.

Anasztázia: Igen, a régészeti ásatásokból ítélve itt találták meg a szlávok «pogány» idejéhez tartozó, még ősibb építmények «palotáinak» alapjait, valamint egy még ősibb kultikus építmény (nyitott templom) maradványait egy kőplatform formájában, amelynek sarkán négy kiugrás található. Más szóval, a

Sztarokijevszkaja (Ókijevi) hegy már az ősibb időkben is fontos kultikus-vallási központja volt az ezen a területen élő szláv népeknek.

Rigden: Teljesen igaz. Bölcs Jaroszláv, tehát nemcsak helyreállítási munkálatokat végzett ebben a templomban, hanem Agapit tanácsára újra felszentelte, de úgy, ahogyan azt kell. A Kijevi Rusz első, a Boldogságos Istenanyának szentelt temploma a múltat szimbolizálta, amely utat nyitott a jövőnek. És nem kevésbé fontos szerepet játszott a kijevi jelek elrendezésében.

Az ókori fővárosnak megfelelő Jobb esszencia lett a «Nyugati Kapu», vagy ahogy a nép nevezte, a «Zsidó kapu». Földrajzilag a város északnyugati részén helyezkedtek el. Néhány évszázaddal később, amikor Lemberg városa alakult, a «Lembergi-kapunak» nevezték el, mivel a Kijevből Lembergbe vezető út rajtuk keresztül haladt. Napjainkban ezen a helyen található Kijevben a Lembergi tér. Érdekes módon, az idők során azt mondhatjuk, hogy ezen a helyen semmi sem változott az emberekben az Állati kezdetet stimuláló aktiválási pontok tekintetében. Mivel itt ősidők óta piac volt, így maradt, csak másképp hívják — «Kereskedelem Ház». Ráadásul, az anyagi értékek felhalmozására és növelésére való ösztönzés ebben a városban (és a világ sok más nagyvárosában is), most ismét gyomként virágzik az emberek számára valóban fontos és szükséges ösztönzők — a «gyümölcsöző örökkévaló fájáról» — a Szellemi kezdettől származó kreatív tettek helyett.

Anasztázia: Sajnos, ez igaz. Ha megnézzük a modern Kijevet, az első dolog, ami szembeötlik, a kereskedőházak, bankok és más hasonló intézmények sokasága, egyik gazdagabb, mint a másik. Az

embernek az a benyomása, hogy mindenki csak a kereskedelemmel van elfoglalva, ahelyett, hogy valódi szellemi és alkotó, egy civilizált emberi társadalomhoz méltó munkát végezne.

Rigden: A világ ilyen nagyvárosai jól példázzák az emberi választási lehetőségek érvényesülését. De ismétlem, a helyzet orvoslása maguknak az embereknek a kezében van. Tehát, annak idején Agapit azt tanácsolta Jaroszlávnak, hogy «erősítse meg» ezt a «Nyugati Kaput» egy olyan szellemi és kulturális jellel, amely kiegyensúlyozza a láthatatlan erőket, hogy ellensúlyozzák a ferdülést az ide látogató emberek Állati kezdete felé. És ide egy, Az Úr Bemutatásának szentelt templomot helyeztek. Ez szimbolikus volt. Először is, az ószláv «Sztretyenie» szó «találkozást» jelentett, és az ószláv hiedelmek szerint, az ember találkozását az Istenivel és annak megdicsőülését. Másodszor pedig, a bibliai tisztulás története az Istenanyának (Szűz Máriának) volt szentelve, aki a Krisztusgyermeket a születése utáni negyvenedik napon a templomba vitte. Az ortodoxiában a megtisztulást éppen *egy héttel* ***február 25-e*** *előtt* ünnepelték, és szellemi értelemben megújulásnak, a régi és az új találkozásának tekintették. Ezért nagyon szimbolikus, hogy az ókori Kijev «nyugati kapuját» éppen ez a szellemi és kulturális objektum erősítette meg.

Ha a Szent Szófia-Székesegyház volt a központ, az «Aranykapu» az Elülső esszenciát, a Szűz Mária («Tizedes») templom — Hátsó esszencia, a «Nyugati kapu» pedig a Jobb esszencia, akkor a Kijevi Rusz ősi fővárosának Bal esszencia jelképe a «Ljadszkij-kapu» volt. Ezek ott helyezkedtek el, ahol ma a város központi tere van — a Függetlenség tere, amelyet a népnyelv «Majdan»-nak nevez.

Anasztázia: Tudja, amikor először hallottam ezt az információt öntől, kimondhatatlanul meglepődtem, és arra gondoltam: «Vajon kinek jutott eszébe, hogy a főváros főterét erre a helyre helyezze át, szándékosan hangsúlyozva a Bal esszenciát». Végül is ez a hely, mint fővárosi tér, emberek tömegeit gyűjti össze.

Rigden: Ez pontosan így van. És ez nem félreértésből történt, hanem nagyon is tudatosan, ahogy mondani szokták, az Elméből, méghozzá az Állatiból. De térjünk a lényegre. Azt a területet, ahol ma a Kijevi Függetlenség tere van, Agapit Pecserszkij idejében Pereviszisccse (túlsúly) néven volt ismert. Volt ott egy mocsár, amelyet régen a nép Kecskemocsárnak nevezett. Tehát, körülbelül ott, a város délkeleti részén, ahol most a Majdanon kezdődik a Szofijevszkaja utca, amely a székesegyházhoz vezet, helyezte el Bölcs Jaroszláv a «Keleti kaput», amely megnyitotta az utat Kijevből a Pecserszkij kolostorba (a mai Kijevi Pecserszkij Lavrába), valamint a «Pecserszk földjére». A történelemben ezeket a kapukat «Ljad-kapuknak» nevezték. A «ljad» szót ószláv nyelvből «tisztátalan», «törvénytelen» szóval fordítják, a «ljad» pedig «pusztaságot», «gyomot», «sűrű bozótot», «műveletlen földet» jelent. Egyébként később, néhány évszázaddal később, a «Ljadi-kapun» keresztül Batu kán csapatai a város hosszas ostroma után be tudtak törni Kijevbe. Ami magát a helyet illeti, egészen a XIX. századig «pusztaság» maradt, egészen addig, amíg a szabadkőművesek, hozzájárulva a szlávok szellemi örökségének megsemmisítéséhez, nem kezdeményezték a Városi Tanács épületének felépítését ezen a «tisztátalan helyen».

Anasztázia: Ugyan, «Függetlenség» a Kecskemocsáron... Egy ilyen város központi terét egy ilyen helyre tenni?! Nos, a szabadkőművesek a népek

számára csak látszatra «sajátok», de gondolkodásukban idegenek.

Rigden: Ezért akadályozzák a népek hozzáférését a Tudáshoz, mindent megtesznek, hogy az embereket ne érdekelje a valódi szellemi történelmük, megmérgezik őket a hazugságaikkal, elrejtik előlük a nyilvánvaló tényeket. Nézd meg az attribútumokat: mindenütt kardok, nyílak és íjak, fejszék, pajzsok, karikák és oroszlánok — a szabadkőművesek szimbólumai. Elegendő a történelem iránt érdeklődni, és nyomon lehet követni, ahogy gyakorlatilag egyúttal szándékosan elferdítették, elpusztították még a legkisebb maradványait is azoknak a jelkonstrukcióknak, amelyeket az emberek számára építettek és jelekkel aktiváltak, például a Kijevi Ruszban Agapit idején. Például, a Kijevi Szent Szófia Székesegyházat pont a XVII-XVIII. században restaurálásnak vetették alá, és titokban átépítették «barokk» stílusban, ami miatt az épület lényegében megváltoztatta a külsejét (beleértve a geometriai-térbeli megjelenést is).

Anasztázia: Nos, a történelmi irodalomban a szerzők szorgalmasan írják át egymástól ugyanazt a mondatot, hogy a «barokk» annak idején a «nyugati civilizáció» reneszánsz korszakának divatos stílusa volt.

Rigden: ... és ennek központja Olaszország, Róma volt. Ez nem mond neked semmit?

Anasztázia: Ó, nagyon is sokat mond. Már a «barokk» szó önmagában is sokat jelent!

Rigden: Pontosan. Az olasz «barocco» szó a portugál «perola barroca» szóból származik, «szabálytalan alakú gyöngy», azaz «hibás gyöngy», egy drágakő

hibája, egy deformált gyöngy. Ugyanez a szó a latin nyelvben is megtalálható...

Anasztázia: Nos igen, tekintve, hogy ennek a stílusnak az elterjedése az arisztokrata körökhöz és az egyházhoz kötődött, nem meglepő, hogy a megnevezésére pont a «barokk» szót választották, a deformált gyöngy nevét. Ráadásul később, a XVIII. század közepéig, ez volt az uralkodó stílus az európai művészetben, különösen azokban az országokban, ahol a katolicizmus terjedt el. A barokk stílust a «nyugati civilizáció» diadalmenetének tekintik.

Rigden: Igen, a fáklyás felvonulás. Ahogy mondják, akinek füle van, az hallja meg. Az értelmes emberek számára nem nehéz megérteni, hogy a Szent Szófia Székesegyház lett az első olyan építészeti műemlék Ukrajna területén, amely felkerült az UNESCO világörökségi listájára, ami azt jelenti, hogy tilos újjáépíteni, átadni bármilyen vallási szervezetnek és istentiszteletet tartani benne.

Anasztázia: Kiderült, hogy az Arkhónok által küldött szabadkőművesek átépítették az eredetit, és most az UNESCO saját, hihető eszközével feltételeket szabott a helyi lakosoknak, hogy a székesegyházat nem lehet átépíteni, és nem lehet benne őshonos ortodox istentiszteleteket sem tartani, úgymond aktiválni a «gyöngyszemet»?! Hát, igen... Ezt nem lehet másnak nevezni, mint törvénytelenségnek.

Rigden: Tehát, ez a Kijevi Rusz legfőbb szellemi «gyöngyszeme»! És mit műveltek a szabadkőművesek a többi épülettel ugyanezekben az években? Ugyanebben a XVIII. században kísérletet tettek a Nagy Novgorod-i Szófia-Székesegyház átépítésére a geometriai és térbeli megjelenés megsértésével, az épület falainak

megerősítése ürügyén. Polotskban pedig újjáépítették a székesegyházat. És a XVIII. századra a polotski Szent Szófia-Székesegyház építészetileg már jelentősen különbözött az eredeti, első építménytől, figyelembe véve, hogy az előző évszázadok során hányszor rombolták le ezt az épületet, majd építették újjá az emberi elme szeszélyei szerint.

Nos, én már hallgatok Kijev «négy kapujáról». Amint a szabadkőművesek elkezdték szponzorálni a kijevi politikusokat, különböző ürügyekkel megkezdődött az ókor jelentős építészeti emlékeinek rombolása és megaláztatása. A szabadkőművesek régóta ismert technikája: először az eredetit pusztítják el, majd becsúsztatják a saját «másolatukat». Így, ma már csak az «Aranykapu» nyomorúságos «másolatát» lehet megfigyelni, a szabadkőművesek «Ljadszkij kapu» emlékművének «másolatáról» szóló spekulációkat, amelyeket gyakorlatilag ugyanabban a XIX. században, a Városi Duma épületének építésénél pusztítottak el. És csupán a krónikákban fennmaradt említések tanúskodnak arról, hogy egykor léteztek a «Nyugati kapuk», és Kijev városában állt az első kőtemplom, a Szűz Mária-templom. Ennyi az egész történet: hogyan segítenek a szellemi jelek egyes embereknek fejlődni, míg másokat bosszantanak; hogyan teremtenek egyesek szellemi gyöngyszemet az élő nemzedékek számára, míg mások megpróbálják ráerőltetni a saját «barokkjukat».

Anasztázia: Igen, az idők és évek mai világa.

Rigden: Csak egy eset a történelemből, amelyhez hasonló még sok található az elmúlt évszázadokban. Nem az épületekről van szó, hanem az emberekről, az emberi választásról...

Anasztázia: Egyébként, visszatérve a különböző népek templomépítészetének sajátosságairól szóló beszélgetéshez, különös tekintettel az alapvető szimbolikára, beleértve a gyöngyöt is... Ahogy a keresztény templomokban az épület oltárrésze kelet felé orientált, félköríves fülke formájában, úgy a muszlim mecsetekben is található egy különleges félköríves fülke, a mihráb (az arab «michr'ab» szó jelentése: «ima iránya»). Ez a fülke a muszlimok számára szent város, Mekka (amely az Arab-félsziget délnyugati részén, Délnyugat-Ázsiában található) irányába van tájolva, ahol az egyik fő muszlim szentély, a *kocka* alakú — Kába található. Nos, ezt a fülkét díszes faragásokkal, festményekkel és intarziával ékesítik. A belső kupoláját pedig gyakran kagyló formájúra alakítják — ez a drága szellemi gyöngy tárolásának szimbóluma.

Rigden: Igen. Ez az elrendezés érthető, mert a muszlimoknak sok legendájuk van a gyöngyről, és különleges szimbólumként ismerik el. Mohamed próféta szavai szerint, például, a világot Fehér Gyöngyszemből teremtették. A muszlim hit szerint a Mindenható teremtette a *Fehér Gyöngyszemet*, amelynek vastagsága *hét ég és hét föld* együttvéve. Amikor Isten magához szólította a Gyöngyöt, az *Ő hívásától* az egész megremegett, méghozzá úgy, hogy folyó *Vízzé* változott. Az összes teremtény közül, amelyek a nap vagy éjszaka valamely pillanatában valamilyen módon megszakítják a Mindenhatónak szóló dicsőítésüket, egyedül ő, már Vízként, *egy pillanatra sem hagyta abba a Teremtő dicsőítését*, szüntelenül hullámzott és habzott. Ezért is adta neki Isten a többiekkel szemben a felsőbbrendűséget, *minden élőlény és élet forrásává és kezdetévé téve*. Így, minden élő a Vízből teremtődött. És hogy ezt a drága Vizet hordozza, a Magasságos megteremtette a *Szelet*

(Levegőt), *felruházta azt szárnyak «megszámlálhatatlan sokaságával»*.

Ezért ez a szakrális fülke sok szimbólummal van ellátva. A Boldogságos Szűzzel, a szeplőtelen Lélekkel hozták kapcsolatba. Korábban a mihrab belsejében egy égő lámpást függesztettek fel, mivel a világban vagy az emberben lévő isteni jelenlétet a lámpa fényéhez hasonlították. A lámpa üvegben van, és az üveg olyan, mint egy gyöngycsillag, a «Világ világossága»-nak szimbóluma.

Anasztázia: Ami a szimbólumokat illeti, az iszlámot gyakorló török nyelvű népek imaszőnyegének (namazlyk) összetétele is igen érdekes. A szőnyeg hagyományos és ornamentális mintázatában gyakran egy adott régió mihrabját utánozza.

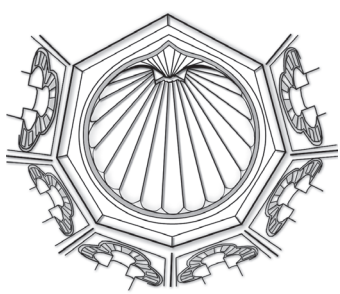

1

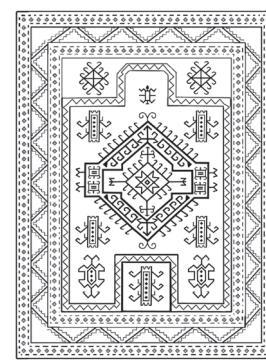

2

78. ábra. ***Szimbolikus ábrák az iszlámban****:*

1) *a mihrab fülke kagyló alakú boltozata (Mesquita Nagyoszlopos mecset-katedrális, amelyet a világ egyik legnagyobbjának tartanak; 785 év- XI. század eleje; Cordoba, Spanyolország);*
2) *imaszőnyeg (török namazlik); az iszlámot gyakorló török nyelvű népek művészete.*

Rigden: Egyébként, többnyire ugyanazok a szimbólumok és jelek vannak jelen sok más nép kultúrájában és vallásában is: nyolcszögek, hatszögek, rombuszok, négyzetek, ferde keresztek és így tovább... Általában a gyöngykagyló az ókorban a Lélek, a teremtő isteni nőiség szimbóluma volt. Számos női istenség és nevük attribútuma volt, a szent víz szimbóluma. Ez utóbbi alatt, mint már említettem, a földitől eltérő, az emberi felfogás számára minőségileg *más* élőhelyet értettek. Azonban, minden élő ebből származott, ettől függött és rá volt szüksége. A Bibliában van egy utalás Jézus Krisztus szavaira, amelyben elmagyarázza, milyen a mennyek országa (Máté 13:45-46): Hasonló a mennyek országa a kereskedő emberhez, aki szép gyöngyöket keresett. Amikor talált *egy sokat érő gyöngyöt, elment, eladta mindenét, amije csak volt, és megvette azt*».

A gyöngyház, amely *szivárványos* hatású volt, a gyöngy «isteni burkának» tartották. Egyébként Keleten, gyakran a Lélek legbelsőbb szellemi jelentését gyöngy képében, költői módon, a lótuszon lévő vízcseppel ábrázolták. Ugyanis, a lótuszleveleknek sajátos fehéres viaszos bevonata van. Ősidők óta ismert a lótusz szokatlan effektusa: a lótuszlevelekre hulló víz (pl. esővíz) cseppekké gömbölyödik. A napfényben pedig ezek a cseppek, amelyek a fehéres bevonaton gyöngyházfényű irizáló színben csillognak, értékes gyöngyöknek tűnnek. Természetesen, ez a hatás nem maradhatott észrevétlen a Keleti költők számára sem, aminek köszönhetően lírai verseikben mélyen rejtett, bensőséges metaforát kaptak:

Az örök égből
Hirtelen esőcseppek
A lótuszra hullottak,
És a ragyogó nedvesség a leveleken...
Gyöngyökké vált.

A francia «perle» (gyöngy) elnevezés a latin «pirula» szóból ered, amelynek jelentése «szemcse». Ez utóbbi pedig a «pirium» szóból származik, ami «gömböt» jelent. A szláv «perlamutr» (gyöngyház) szó a német «Perlemutter» szóból kölcsönzött: a «Perle» jelentése «gyöngy», a «Mutter» pedig «Anya». A latin nyelvben a «mater Perlarum» kifejezés «a Gyöngy anyját» jelenti. Az ókori rómaiak a gyöngyöt «margarita»-nak is nevezték. Ezt a szót az ógörögből kölcsönözték («margoron» — «gyöngyház»). Ebből származnak a Szeretet, a szépség, a termékenység, az örök tavasz és az élet ókori istennőinek mellékneveihez kapcsolódó női nevek. A Margarita (gyöngy) név például, Aphrodité istennő epithetonjából származik, aki a görög mitológia szerint szűzi fogantatás eredményeként született, és a tenger habjaiból egy kagylóban, fénylő gyöngyként bukkant elő. A Marina («tenger») név pedig az Aphroditével azonosított ókori római Vénusz istennő (latinul «veneris» — «szeretet») «ragyogó», «gyöngy Anya» epithetonjaiból származik. Egyik szimbóluma a galamb volt. Miért voltak a Római Birodalomból kiinduló ókeresztény művészetben Szűz Mária képei kagylóval a feje fölött, mint az «isteni gyöngyök» elhozójának szimbóluma. Meg kell jegyezni, hogy *Mária neve a Római Birodalomban az ott élő népek számára a Szeretet Istennőjének hagyományos fogalmához kapcsolódott, «ragyogó», «gyöngy Anyja»*! És nem «szomorú», «elutasított» és semmiképpen sem «megkeseredett», ahogyan a zsidó papok később a nevét a tömegeknek bemutatták.

Anasztázia: Ezek *megtehetik*...

Rigden: Csak azért tehetik, mert maguk az emberek sem akarnak többet tudni, mint amit a papok meghatároztak. Ez az eredménye. De elég, ha megnézzük a világ más népeinél a hasonló szent

szimbólumokat és elnevezéseket (amelyek megismeréséhez való hozzáférést a hívő ember tudatában kifejezetten korlátozzák a «pogányok», «hitetlenek» stb. szavakkal), és minden a helyére kerül.

Anasztázia: Hát igen, kitől másolták le a papok a népszerű ősi szimbólumokat, jeleket, az isteni karakterek attribútumait?! Más népektől.

Rigden: És ami Szűz Máriát illeti, elég, ha összehasonlítjuk a világ ókori népeinek Ősanya szimbólumait és neveit, a női fényistenségeket és azok jelzöit. És világossá válik, hogy évszázadról évszázadra ugyanazt a szellemi tudást adták át a különböző népeknek az emberi Lélek felszabadításáról, amelyben az isteni női kezdet (Allat) teremtő ereje fontos szerepet játszott.

Így, magukat a gyöngyöket az ősi időkben Oroszországban «Incsi»-nek nevezték, ami sok szláv és más népeknél azt jelenti: «más», «egy», «egyetlen», «valós», helyes». Miért kezdték később a kereszténységben a szerzetest «inok»-nak, az apácákat pedig «inokinia»-nak nevezni. A gyöngyszem *a más (szellemi) világból* származó Lélek asszociatív szimbóluma volt. Az óorosz «perlamutr» szó a Kelet-Európában élő szláv népek ősi szavaiból származik. «Raky», «rák've» — «burok», hasonlóan a latin «arseō» — «bezárom» szóhoz. Vagyis, a kagylóban lévő gyöngy a test anyagi burkába zárt Lélek szimbolikus jelölése, amely a *másvilágból* került ide, és csak az emberi tudat (Személyiség) és a Lélek összeolvadásakor (egyesülésekor) szabadulhat fel, a szellemi, teremtő erő segítségével és a Szellemi kezdet felsőbbrendűségével az emberben.

Anasztázia: Ez valóban nagyon érdekes információ a mai ember számára. Érdekes, hogy a nagy gyöngyöket

az ókorban Orientnek nevezték (latin szó «orientis» — «felkelő nap»). Ezt a szót Keletről kölcsönözték. Ez az, amit költőileg gyakran neveznek «másnak, amely csábító felismerhetetlenségével és belső szépségével».

Rigden: Teljesen igaz. A nagy gyöngyöket «unio»-nak (latinul «egyetlen») nevezték, és az «orient» szót keleten használták először a természetes *gyöngyök ragyogásának leírására*.

Anasztázia: Igen, a szellemi szimbólumok helyzetéből mindent *másképp* látsz!

Rigden: Én még többet is mondok. A kereszthajós-kupolás templom *kereszteződésében*, a nagy központi kupola vagy torony alatti hengeres helyiséget nevezték a fő, központi apszisnak, ahol a trón és az oltár helye is volt. Az apszis félkupola (koncha — *«kagyló», «spirális örvény», «tölcsér»*) alakú átfedése az «eget» szimbolizálta. Az építészetben pedig a boltozatot, a boltozatot «lezáró» zárókövet, ma is *kulcsnak* nevezik. Így az apszis homorú belső felületén kezdetben az «Ég kapujának kinyitását» jelképező mozaik vagy festmény volt elhelyezve, amely az Istenanyát «Oranta»-t felemelt kezekkel ábrázolta.

Anasztázia: Igen, az ember önmagán végzett szellemi munkájának, a női isteni erő segítségével történő felszabadulás elérésének minden szimbóluma megtalálható... Az Istenanya «Oranta» képe az ókori Oroszországban szinte a Keresztség kezdetétől fogva ismert volt. Sokan Bizánccal kötik össze, de nem az ókori Kelettel! A vallási és kulturológiai szakkönyvekben olyan változatokat terjesztettek elő, amelyek szerint az ikon neve a görög «Orantis» — «imádkozó» szóból származik. A dolgok nem lépik túl ezt a «korlátozást», nyilvánvalóan a tudatlanság vagy

más kultúrák említésétől való vonakodás miatt. De ha beleásunk a történelembe, akkor nyilvánvalóvá válik, hogy itt egy teljesen *más* értelmezés volt meghatározva!

Rigden: Igazad van, itt valóban *más* értelmezésről van szó, és ez sokkal mélyebb, mint amilyennek első pillantásra tűnik. Ami pedig az «imádkozó» szóval való kapcsolatot illeti, az emberek nyilvánvalóan a római katakombák kora keresztény festményeinek bizonyítékaira támaszkodtak, amelyek ebben a helyzetben imádkozó alakokat ábrázoltak. De az így felemelt kezek, ahogy a beszélgetésünk során is elhangzott, egy igazán régi szimbolikus kép, amely már a paleolitikumban, a neolitikumban és a rézkorban is ismert volt (az ókori Egyiptom, Mezopotámia, Harappan, Trypilli civilizációk létezése és így tovább). Ez az Allat szimbolikus megjelölése, a Személyiségnek a Lélekkel való egyesülését célzó szellemi gyakorlatok ismeretének szimbóluma, a spiritualis megvilágosodás, az Igazság megértésének szimbóluma.

Anasztázia: Meglepő módon kiderült, hogy minden tudás a mai napig megvan, csak az emberek radikálisan megváltoztatták a világképüket az ellenkező irányba! Még ugyanannak a keresztény templomnak az építészetében is rögzült az alapvető Tudás: négyzet alakú, négyszárnyú szerkezet centrummal, henger alakú központi terem, piramisszerű felépítése az egész épületnek. Ez utóbbit piramis alakú torony vagy hegyes végződésű hagyma alakú kupolák (hagymafejek) koronázhatják. Mindez megfelel az ember energetikai felépítése szimbolikájának, a Lélek felszabadítása útjának: a négy Esszencia, a központ — a Lélek, a személyes tér, piramis alakú szerkezet, a négyzet körré vagy nyolcszöggé (kocka szimbólum) alakításának

építészeti szimbólumai. És világosan látható, hogy a kereszténység vallásában a női teremtő isteni erő az, amely az emberek világából a szellemi világba vezető valódi Útikalauz főszerepét tölti be. Ez megy végig a kereszténység legfőbb női alakjain — Szűz Mária, Mária Magdolna... Az emberek megkülönböztetik a képeket, de a lényegük mindnek ugyanaz — az isteni Szeretet, az *Isten anya*-, amely a Szeretet által *feléleszti* az emberben az Istennel való kommunikációt, a Lélek által helyreállítja a korábbi kapcsolatot Vele. Éppen az *Istenanya szellemi Szeretete és Teremtő jóságos ereje*, az Istentől származó fő vezető, végrehajtó erő! Az Angyali üdvözlet jeleneteiben Szűz Máriát gyakran ábrázolják lótusszal, pontosabban liliommal a kezében, a lelki tisztaság szimbólumaként. Lábával a sárkányt — az ember Állati kezdetét — taposva ábrázolják. Végül is, az ember szellemi tudását és a spirituális út gyakorlását tekintve, mindez *más*, mélyebb értelmet nyer!

Szűz Máriát «szellemi éltető erőnek», «az igazi tudás megtestesítőjének» nevezik. «Isten Bölcsességének» — «minden dolgok művészének», «a teremtés Anyjának» nevezik, akiről a Biblia azt mondja, hogy «Ő Isten erejének lehelete és dicsőségének tiszta kiáradása», «Ő az örök fény visszatükröződése és Isten cselekvésének tiszta tükre», «Ő egy, de mindenre képes, és önmagában maradva megújít mindent, és nemzedékről nemzedékre szent lelkekbe szállva előkészíti Isten barátait és a prófétákat». Szűz Mária szellemi erejét a «Mennyország kapujához» hasonlítják! Őt nevezik az «Istenség Hordozójának», a «világ lelkének», az «Isteni Gondviselésnek», a «Logosz Megtestesülésének»...

Rigden: Jézus egyszer azt mondta Máriának: «Áldott vagy, Mária, mert nem a test és vér nyilatkoztatta ki

ezt neked, hanem az én mennyei Atyám. Én pedig azt mondom neked, hogy te vagy az én Egyházam Magdalája, és a pokol kapui nem győzik le azt». «Neked adom a mennyek országa kulcsait. Amit megkötsz a földön, a mennyben is meg lesz kötve, s amit feloldasz a földön, a mennyben is fel lesz oldva».

Anasztázia: Igen, igen, emlékszem ezekre a fontos szavakra. A «Szenszei IV» című könyvben rögzítettem ezt a tudást, azt hogy pont Mária Magdolna volt az a legközelebbi tanítvány, akire Jézus nemcsak a titkos tudást bízta, hanem átadta a «Mennyek Országának Kulcsait»,azt, amit ma az emberek Grálnak neveznek. «Jézus Egyházának Magdolnája», a legfőbb «Hit Pillére», amelyen Jézus igaz tanítása még mindig áll...

Rigden: ... és valóságos lelki segítség érkezik az emberekhez lelkük üdvösségére.

Anasztázia: Tudja, egyszer, amikor Kijevben voltam és bementem az egyik templomba, és megláttam a Szűzanya «Oranta» ősrégi képét egy övképben. Egyértelműen *csésze alakú, szarvakkal felfelé mutató félholddal*, felemelt és oldalra széttárt karjaival. A keblén pedig ki van jelölve az a kör, ahol a Krisztusgyermek látható, mint az anyai Ölben, az ő oltalma alatt. Vagyis, ez egy ikon, amelybe az **«ÁllatRa»** szimbólum van belekódolva.

Elképesztő volt számomra, hogy az emberek nem látják a nyilvánvalót. Bár, ha sok évvel ezelőtt nem világosított volna fel minket ezekben a kérdésekben, valószínűleg nem érteném meg ugyanúgy, hogy miért nem tudok betelni ezzel a bizonyos ikonnal, miért érzem a belőle áradó pozitív erőt. Lefényképeztem ezt az «Oranta» képet, és beállítottam háttérképének a mobiltelefonomra. Itt van...

Rigden (kedves mosollyal, a képet nézve)**:** «Známenje» — «Előjel» Istenanya persze nem is lehetne más... Isten Fényt hozó kegyelme... A szláv népek édesanyjának Öle. Szemed öröme, igaz Testvér, mindmáig mint Fény ragyog a Te dicsőségedre, közelebb hozva ezt a napot: «Én vagyok, Én leszek!»... Egy jó ikon... Már mondtam neked, hogy az ókori Oroszországban az Istenanya képét tisztelte a nép a legjobban. Ezt az ikont csak az oroszországi, ukrajnai, fehéroroszországi szlávoknál (valamint azoknál a népeknél, amelyek később történelmileg velük egy nagy országgá egyesültek) nevezik «Előjel» — nek, és sehol egyebütt. Más országokban az Istenanyát «Nagy Panagia», «Pantonassa», «Platithera» néven emlegetik. Kevesen tudják, hogy az ószláv nyelvben a «známenje» — «előjel» szó az óorosz «znamja» — «zászló» szóból származik, ami *«jelet»* jelent. Oroszországban az ilyen ikon először a XI. században jelent meg. De **Agapit Pecserszkij Ingyen Gyógyító Orvos** földi élete után ezt az ikont a nép körében nemcsak «előjelnek», de még «megtestesülésnek», az *üdvösség jelének* is kezdték nevezni. Ez a lényeg!

Anasztázia: Erre mind a mai napig találhatók utalások. Csak sajnos, az egyházi legendák kezdték jobban hangsúlyozni a testi üdvösséget, mint a szellemit. Ha azonban alaposan tanulmányozzuk azoknak az éveknek a történelmét, még a közvetett üzenetek is végül bizonyos időpontokhoz kapcsolódó történelmi eseményekhez vezetnek. Például, 1169. **február 25-én** az «Oranta» ikonnak köszönhetően csodás módon oldódott meg a *Nagy Novgorodi* melletti csata kimenetele, ami miatt később maguk az emberek is elkezdték tisztelni az Istenanyát, mint közbenjárójukat. Igaz, a hatóságok ennek az eseménynek a tiszteletére már a Julián-naptár szerint november 27-én (új stílusban december 10-én) ünnepnapot hoztak létre.

Rigden: Volt olyan is. Csak éppen a nagyböjt alatt történt. És eléggé kényelmetlen számukra, hogy ünnepeljenek, mert nagyböjt van. Így hát, november 27-re, az akkori novgorodi kormányzó névnapjára igazították. A hatóságoknál azonban minden ugyanaz, semmi sem változott. De a lényeg az, hogy az emberek érzik az igazságot. Bár az igazság kedvéért el kell mondani, hogy ez az ikon a XI. század óta sok szellemi csodát tett a Kijevi Ruszban. És ezután még mennyi csoda történt, titkos és nyilvános, ennek az ikonnak köszönhetően. Olyannyira népszerűvé vált az egész ortodox ökumenében, hogy nemcsak a templomok falfestményein kezdték ábrázolni. A jel elérhetővé vált a nép számára. Elterjedt a füstölőszelencék rézöntvényeivel, ikon-quadrifóliákkal, encolpionokkal (ereklyék, amelyeket a mellkasra akasztottak, amelyet a régi időkben «lono»-nak, «persy»-nek neveztek), a képmások veretésével és így tovább.

1 2

79. ábra. ***Az «Oranta» képei:***

1) *bronz betétes ikon «Oranta» képével (XII-XIII. sz.; Breszt, Fehéroroszország);*
2) *kígyókő (előlap és hátlap) «Oranta» és az isteni gyermek Jézus képével az elülső oldalon (XIV. század; régészeti lelet Breszt mellett, Fehéroroszország).*

Ez az ikon még ma is az orosz Ortodoxia egyik legjobban tisztelt ikonja. Sőt, például Fehéroroszországban az

Istenszülő négy angyallal körülvett ikonja még mindig magán viseli a főváros címerét (a címer németül «erbe» fordításban «örökséget» jelent) — az ősi ószláv nyelv jellegzetes szimbóluma. Minszk (Mhnyszky) városa, amely a Dnyeper egyik mellékfolyója, a Szviszlocs (Szviszlács) folyó partján található. A legendák részleges utalásokat őriztek meg a «Élőjel» ikonjának az ókori Kijevvel való kapcsolatáról és csodálatos megszerzéséről. Mindezek a szimbólumok és jelek különleges nyomot hagytak e szláv népek szellemi örökségében.

Anasztázia: Igen, elég megnézni ezeknek a helyeknek a modern címereit, hogy megértsük, milyen szimbólumokra volt helyezve a társadalom figyelme.

1

2

3

80. ábra. ***Fehéroroszország modern szimbólumai:***

1) Novopolock város címere (Vityebszki terület, Fehéroroszország):

2) Minszk város címere (az Istenanya van ábrázolva két angyallal és két kerubbal körülvéve);
3) ugyanez a szimbólum a híres katolikus templomon — a Szent Szimeon és Szent Jelena templomon (a XX. század eleje), amely Minszk Nezaviszimosztyi terén található.

Rigden: Általánosságban meg kell jegyeznem, hogy a szlávok a kereszténység előtti időszakban még megőrizték a szimbolikát, főként a rombusz típusú szimbólumokat. A szlávok és a balti népek, mondhatjuk, gyakorlatilag az utolsó indoeurópai népek voltak, amelyek sokáig és állhatatosan ellenálltak a keresztény szimbolika beavatkozásának a hagyományos hitvilágukba. Felhívom a figyelmet arra, hogy a kereszténység mint vallás a X. századra már jelentősen megerősítette pozícióit a világban, mint a politikai befolyás eszköze. És ezeknek a népeknek a szimbolikája nagyrészt szellemi irányultságú volt. De mint mondtam, minden változás a szimbólumokkal kezdődik. Ha a kereszténység gyakorlatilag a VI. századtól kezdi kifejteni hatását az iráni nyelvű népek gazdag szakrális szimbolikájára, a germán népekre a VIII. századtól, akkor a szlávokra a X-XI. századtól kezdődött el e vallás szimbólumainak (beleértve a negatívan befolyásoló jeleket tartalmazó szimbólumokat is) alapos támadása.

De Agapit Pecserszkij, ebbe a folyamatba időben történő beavatkozásának köszönhetően, a pozitív szimbólumok aktivizálódtak a Kijevi Ruszban, amelyek közül sok (az «ALLATRA», Allat, rombuszok, körök, egyenlő oldalú keresztek jelei) már a kereszténység előtti időszakban is jól ismertek voltak. Agapit, valójában megújította az ember szellemi felszabadulásáról szóló tudást, beleértve a négy Esszenciáról szóló tudást is. Persze, nem

kifejezetten, hanem rejtetten, de mégis. Tehát, szellemi munkán keresztül. Agapit Pecserszkij, Ingyen Gyógyító Orvosnak, köszönhetően megújult a pozitív jelek többsége, ami természetesen, kihatott e népek szellemi jövőjére is.

Anasztázia: Igen, és ez nagyon világosan nyomon követhető különböző ősi leleteken. Például szimbólumok és jelek által, amelyek tömegesen jelentek meg az akkori szláv népeknél, ikonok Allat szimbólumával és az **«ALLATRA»** jellel, népi hímzések szent témákkal, gyűrűk, fibulák (ékszer-csatok ruhákhoz), fülbevalók, brossok pontosan egyenlő oldalú keresztek (nem pedig hosszú keresztek) szimbólumaival, a négy Esszencia attribútumaival. Sőt, érdekes módon az ókori Oroszországban a városokban gyakoriak voltak a képekkel ellátott arany és ezüst gyűrűk, a falvakban pedig a *geometrikus mintázatú* rézgyűrűk.

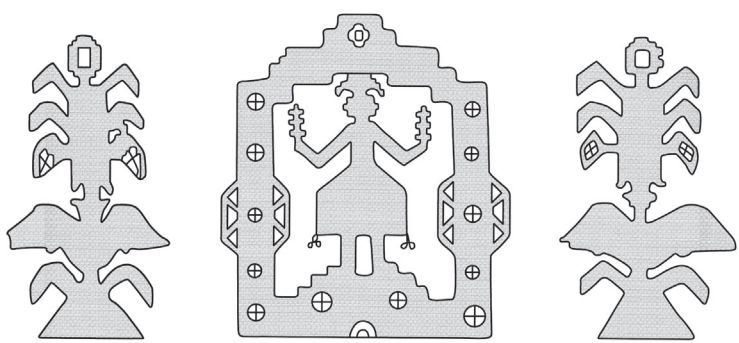

81. ábra. ***Hímzés egy ószláv templomhely és Makosh istennő képével.***

Makosh istennő a kereszténység előtti korszak Kijevi Rusz panteonjának egyik legfelsőbb istene volt. Ő volt a termékenység, a fonás és a szövés, a női kezdet egyik fő szláv égi védőszentje.

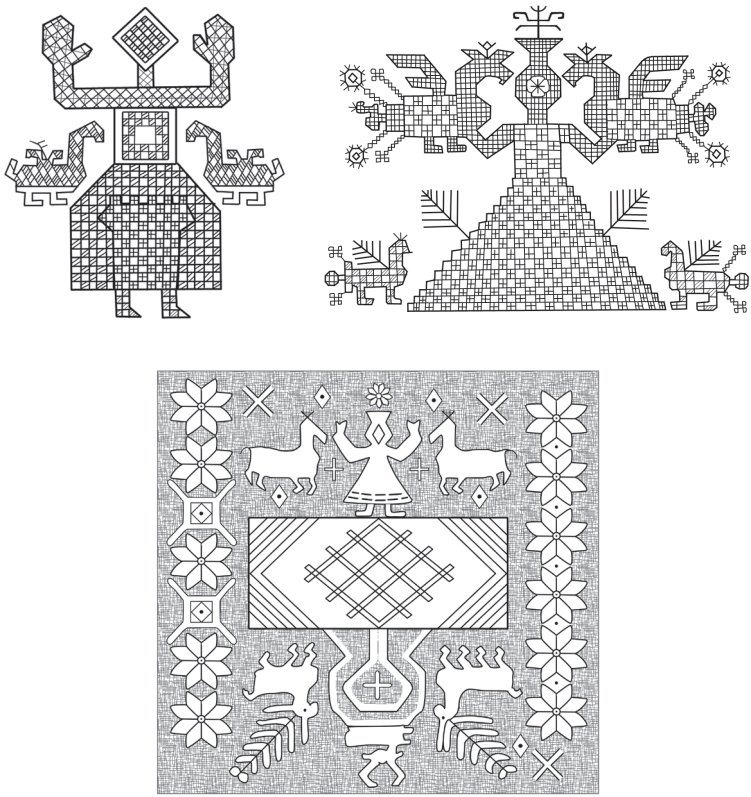

82. ábra. ***Szakrális szimbólumokat ábrázoló orosz népi hímzésminták.***

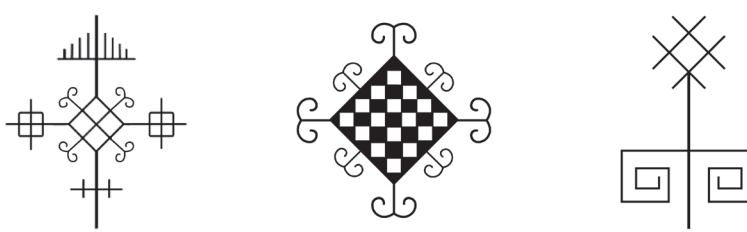

83. ábra. ***A szláv hímzések elemei.***

84. ábra. ***A szláv-vjaticsok szimbolikája***
(XII. század eleje; a Moszkva, Kaluga, Szmolenszk, Brjanszk régiók egy része és Brjanszk területén talált leletekről származó képek; Oroszország).

1

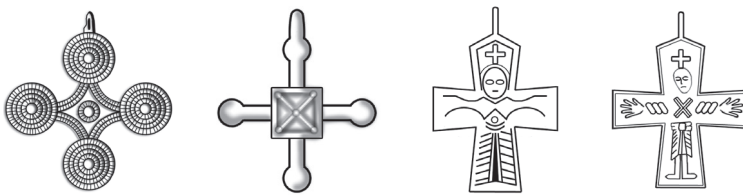

2 3 4 5

85. ábra. ***Keresztény egyenlő oldalú keresztek***
(XI-XIII. század; Kijevi Rusz):

1) *Az egykori Vityebszk tartomány (Fehéroroszország) területén talált leletek;*
2) *fémkeresztes «telynik-kereszt» (Polock városában, Vityebszki területen, Fehéroroszországban találták);*
3) *fémkereszt «telynik-kereszt» (Boriszov városában, Minszki területen, Fehéroroszországban találták);*
4) *kereszt a keresztre feszítés ábrázolásával (X. század vége — XI. század eleje; lelet Novogrudok, Grodno régió, Fehéroroszország);*
5) *kereszt a keresztre feszítés ábrázolásával (X. század vége — XI. század eleje; lelet Polockból, Vityebszk régió, Fehéroroszország).*

86. ábra. ***Az Ostrobramszkaja Istenanya ikon*** *(Vilnai ikon)* ***képe.***

Rigden: Az emberek figyelmét általában, inkább ennek vagy annak a vallásnak, vagy politikai ideológiának a filozófiájára irányítják, de nem a jelekre, és főleg nem e jelek valódi rendeltetésére. Pedig valójában, némelyikük működő, és befolyásolják az ember energetikai konstrukcióját, a tudatalatti szintjén működnek, függetlenül attól, hogy az ember

megérti-e ezt vagy sem. Az embereknek figyelmesebben kellene körülnézni, hogy milyen jelek és szimbólumok veszik körül őket otthon, a munkahelyükön és életük egyéb helyein. Mindig lehetséges, a Tudás birtokában, a helyzet jobbra fordítása, ha csak az emberek maguk is ezt akarnák és valóban ebben az irányban dolgoznának... Tehát, visszatérve az «Oranta» beszélgetéshez. Nem ez az egyetlen ikon az Istenanya képével, ahol ezeket a szimbólumokat és jeleket alkalmazták.

Anasztázia: Ez igaz, csak nézze meg a csodálatos Osztrobramszkaja Istenanya ikon (Vilna Ikon) képét. Vilniusban (Litvánia) található, és ma nagyon népszerű *Litvániában, Ukrajnában, Fehéroroszországban, Lengyelországban*, és mind a katolikusok, mind az ortodox keresztények tisztelik. Különböző legendák fűződnek hozzá, többek között az, hogy Korsunból származik (ez az óorosz neve annaka Herszonesz, ahol Vlagyimir kijevi fejedelmet, Bölcs Jaroszláv apját megkeresztelték). Ma ennek a városnak a maradványai az ukrajnai Szevasztopol város területén találhatók. De az ikonon látható, szarvakkal felfelé álló félhold szimbólumot nehéz eltéveszteni.

Rigden: A templomos rend kialakulása és megerősödése (XII-XIII. század) idején kezdett Nyugaton sok ilyen, félhold alakú, szarvakkal felfelé, Szűz Mária-ábrázolás megjelenni. Általánosságban meg kell jegyezni, hogy a megelőző időszakban, ilyen szimbolikával, mint az isteni női kezdet, ábrázolták az Istennőket más kultúrákból is. Például, az iráni Ardvisur Anahita istennő (a szó szerinti fordítás az avesztai nyelvből: «Ardvi, a hatalmas, tiszta») — a *víz* és a termékenység Istennője, akinek az «Avesta» szent könyvben («Yasht» V.) külön himnusz, az «Ardvisur-Yasht» van szentelve. Egyébként, az Ardvi szónak

eredetileg a világ vizeinek forrása volt a jelentése, amely a Fény isteni birodalmából árad és minden életnek a kezdete (az Allat prototípusa).

87. ábra. ***Ardvisura Anahita, szent madár által felemelt.***
Egy ezüsttálon lévő kép töredéke VI. század, Irán (Perzsia); jelenleg az Ermitázs Múzeumban található, Szentpétervár, Oroszország).

Vagy egy másik példa, amely az ókori egyiptomi Ízisz istennőhöz kapcsolódik, akinek tisztelete az ókorban mind keleten, mind nyugaton, például Kis-Ázsiában, Szíriában, Görögországban, Itáliában, Galliában és más országokban széles körben volt elterjedve.

Anasztázia: Igen, Ízisz kultusza már a hellenisztikus időkben is nagy népszerűségnek örvendett, messze Egyiptomon túl is. A tömegek számára a női kezdet, a termékenység (teremtés) istennőjeként, a hajózás istennőjeként ábrázolták. De az első dolog, ami tipikus ábrázolásán feltűnik, az a fejdísze, egy félhold alakú attribútum, felfelé irányuló szarvakkal és egy körrel rajta («ALLATRA»).

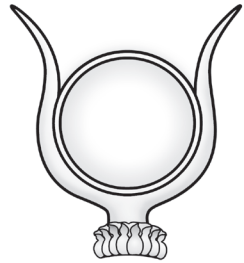

88. ábra: ***Az ókori egyiptomi Ízisz istennő fejdíszének attribútuma.***

Rigden: Nevének rejtett értelmezésében átmeneti állapotot jelentett, valamit, ami egy *más* szférával kapcsolta össze. Egyébként, a hellenisztikus korban ugyanennek a keresztkupolás templomnak a szakrális szimbolikájának értelmezését, mint már említettem, nagyrészt a Keleti vallási fogalmakból kölcsönözték. Például, már említettem a beszélgetés során, a görög «apszis» szót, amely egy keresztkupolás templom központi nagy kupola vagy torony alatti hengeres helyiséget jelent, valamint a boltozatot «lezáró» zárókövet («kulcsot»). Az apszis szimbolikus jelentését a görögök az ókori Egyiptom istennője — Ízisz — nevének szakrális jelentéséből és egyik attribútumából — az egyiptomi ankh- kereszttől — kölcsönözték, amely «örök életet», «az élet kulcsát», a halhatatlanság szimbólumát jelentette. Apszis (az ógörög «ɑ ψἰς» — «ív, hurok, boltozat, párkány», «ami összefog, összeköt») — a görögök így neveztek el minden kerek alakzatot: korongot, gömböt, hengert, égi boltozatot.

Anasztázia: Igen, a különböző ókori országok papjainak sok esetben el kellett viselniük, hogy «nyájaik» tömegesen tiszteljék az «idegen istennőt». Nehezen tudták leküzdeni a népek körében növekvő népszerűségét.

Rigden: Érthető módon. A papok nemcsak küzdöttek ellene, hanem kísérletet tettek arra is, hogy ennek a mozgalomnak az élére álljanak, legalábbis kölcsönözzenek néhány rítust, elemet ebből a kultuszból, mellékneveket a «helyi» istennőiknek, hogy növeljék vonzerejüket, és így növeljék bevételeiket. Mindezekkel a «kölcsönzésekkel» azonban az alapismereteket is részben lemásolták. A valódi beavatottak a jelek és szimbólumok ismeretében megértették a nép körében elterjedt népszerűség okát. Ezért ők maguk, elősegítve a pozitív jelek és szimbólumok elterjedésének folyamatát, minden eszközt és lehetőséget felhasználtak, beleértve a monumentális építészetben való megörökítésüket is, hogy ezt a tudást átadják a következő generációknak. Később pedig már hagyománnyá vált a különböző nemzeteknél, gyakran a lényeg megértése nélkül. Az emberek csak egy általános, felületes filozófiától vezérelve, utánozni kezdték az elmúlt generációk építészetben és művészetben szerzett tapasztalatait.

Egy figyelmes embernek csak meg kell néznie az ókorban és most épült szakrális épületek építészetét: templomokat, más vallási épületeket, amelyek a különböző kontinenseken találhatók, és *különböző vallásokhoz* tartoznak. És látni fogja, hogy ugyanazokat az alapvető szellemi szimbólumokat tükrözik. Gyakran az ilyen épületek olyan építészeti megoldások, amelyek egy négyzet alakú (vagyis minden földi, emberi) formának egy gömb alakúvá (égi, szellemi) való átalakítását jelentik, ami, mint már mondtam, a szellemi növekedést, az emberi tervezés átalakulását szimbolizálja. Valójában az ember négy Esszenciának egységét, a Lélek felsőbbrendűségével való egységük elérését és az azt követő felszabadulást jelképezi. És az utóbbit a szakrális épületek építészetében kocka formájában vagy *nyolc* csúcsának szimbolikus

megjelölésével ábrázolták (gyakran, mint a tetején — egy nyolcágú csillag). Később a kocka prototípusát nyolcszögként ábrázolták, amely a torony négyzetét a kocka körével kötötte össze, mint az emberi természet végső átalakulásának, minőségi átlényegülésének és a szellemi szférába való belépésének szimbólumát.

Ugyanez igaz az ókori művészetre is. Vegyük legalább a keleti geometriai mintákat, például a muszlim palotákban és mecsetekben, valamint a könyvekben, ruhákban és edényfestményeken. Ezek alapja az arabeszk — négyzetek, körök, háromszögek, csillagok, többszirmú virágok, amelyek úgy fonódnak egymásba, mint a lótusz és a szára. Egyébként, az utóbbiakat a XII-XVI. századi muszlim középkori ornamentika motívumának formájában, amely egy *spirál* és egy kúszónövény leveleinek összekapcsolása, iszliminek nevezik (a név magyar átírásban szerepel), ami törökül «iszlámot» jelent. Keleten úgy tartják, hogy ez a minta a föld szépségét dicsőíti, a paradicsomi kertekre emlékeztetve az embereket, és egyben kifejezi az ember szimbolikus szellemi növekedésének gondolatát is, amelyet egy folyamatosan fejlődő, virágzó hajtásban ábrázolnak, amelynek útja sokféle változatot tartalmaz, a világ különböző körülményeinek összefonódását. A közel és közel-keleti muszlim művészetben a IX-XVI. században a geometrikus díszítéseket pedig girihnek nevezték (a név magyar átírásban szerepel; a perzsa «csomót» jelentő szóból származik). Megjegyzem, hogy általában a geometriai minták az iszlám vallás világképében az egység, a harmónia, a rend eszméit szimbolizálják, ahol hitük szerint létezik egy Világegyetem, amelyet az egyetlen Isten, minden dolgok teremtője — Allah teremtett.

Ezek a szimbólumok egykor a tudás átadására is szolgáltak, ma pedig az emberek többsége számára

egyszerűen a szellemi szemlélődés tárgyai, mint az indiaiak számára ugyanezek a mandalák. Egyébként, kezdetben csak szimbólumokat és jeleket használtak Buddha megjelölésére, akárcsak a korai kereszténységben Krisztus megjelölésére. És sokkal később, a vallás intézményének, például a buddhizmusnak a létrehozásával, megtörtént Buddha istenségként való megszemélyesítése. Általánosságban, ahogy már említettem, a geometriai jelek a díszítésben a szimbolikus tudásátadás nagyon ősi hagyománya, amely Keleten már az iszlám előtti időkben is létezett. Az ilyen díszítéseket ugyanazok a nomád arabok úgy olvasták, mintha egy nyitott, a többség számára érthető könyv lenne.

Anasztázia: Nos, a Kelet, különösen az iszlám, az egy egész történet. Nemrég mesélt nekünk Mohamed prófétáról. Ez pedig felkeltette az érdeklődést az iszlám hagyományok, kultúra, művészet, építészet és irodalom iránt. A muszlimok, mint tudjuk, Mohamed szülővárosát, Mekkát tekintik fő szentélyüknek és zarándokhelyüknek. Ez a hely egy kis völgyben, a hegyek között található. Már az iszlám előtti időkben Mekka volt az Arab-félsziget népeinek fő vallási központja, és a Kába (egy nagy kocka alakú épület) az Arab-félsziget különböző népei által általánosan elismert szentély. A tudósok számára máig ismeretlen, hogy ki és mikor építette. De ami érdekes, a Kába (a szó magyar átírása) az arabból fordítva kockát jelent. Nos, és ha figyelembe vesszük, hogy egy kocka, amelyet egy sarkára (vagy egy megjelölt sarokkal) helyeztek, ősidők óta a világ népeinél jelentős szellemi szimbóluma, amely az ember átalakulását, Szellemi Lénnyé válását jelzi, akkor ez egy érdekes történet.

A geometria szerint a kocka egy szabályos hatszög, amely 12 élből, 8 csúcsból (ahol egyenként 3 él fut

össze) és 6 oldalból, azaz négyzetből áll. Lényeges megjegyezni, hogy a 72-es szám a 12 és 6 kombinációjával ábrázolható. Ismétlem, a számok és a geometriai értékek szimbolikája nem egyszerű. Tehát, miután az iszlám lett az uralkodó vallás Mekkában, a muszlimok fő zarándokhelye lett a Maszdzsid al-Harám mecset, ahol az ősi szentély Kába helyezkedik el, és mellesleg a Makám al-Ibráhím is, egy kis épület kupolával, amelyet az Allat szimbolikus jele koronáz. Itt található egy lábnyomos kő, amely a legenda szerint Ibrahim (Ábrahám) prófétához tartozik.

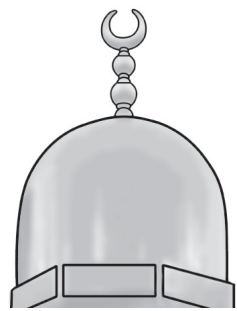

89. ábra. ***Az Allat jel Mekka városában a Makám al-Ibráhím kupoláját koronázza.***

Rigden: Ez pontosan így van. A Korán (Szúra 3. 97. Ája) egyértelműen fogalmaz erről a jelről: «Ott — világos *jelek* az emberek számára — Ibrahim helye. És mindenki, aki belép oda, az biztonságban fog ott tartózkodni». Az Allat jele az a szellemi felszabadulás elérésének szimbóluma, az ember számára az egyetlen lehetséges szellemi átalakulási állapot, amely megnyitja az utat az Örökkévalóság felé, amelyben ő biztonságban tud lenni ettől az anyagi világtól.

Anasztázia: Egyetértek Önnel, ez nagyon világosan megmutatott és pontosan leírt dolog, csak az emberek

nem veszik észre, vagy a maguk módján értelmezik, a háromdimenziós dimenzió lakójára vonatkozó következtetéseik alapján. A figyelmüket inkább a külsőre összpontosítják. Például, a Kába keleti sarkának külső falán, ahol a mecset fő szentélye, az úgynevezett «Fekete kő» (Hajar al-Aswad) — egy harminc centiméter hosszú, tojásdad alakú kő — található. A tudósok feltételezik, hogy ez a kő vagy vulkáni, vagy meteorit eredetű. De nem ez a lényeg. Az ősi arab legenda szerint Dzsabrail angyal (a kereszténységben Gábriel arkangyal; az iszlámban, mint ismeretes, Dzsabrail a legtiszteletreméltóbb angyal, aki Allah akaratát és kinyilatkoztatásait közvetíti a prófétáknak) a Paradicsomból Ádámnak, bűnbánata után, Allah isteni megbocsátásának jeleként egy fehér követ adott át *imaoltárként* a földre, amely a Kába kezdetét rakta le. Ez azután történt, hogy Ádám és Hawwa (Éva) kiűzetett a Paradicsomból és elváltak egymástól, majd sok év után Mekka szomszédságában újra találkoztak egymással. A legenda szerint a kő eredetileg fehér volt, de az emberi bűnök miatt megfeketedett.

Az iszlám vallás hiedelmei szerint a mekkai Kábát tekintik «Isten házának» is, az «égnek a földre borult részének», a világmindenség központjának, annak az oldalnak, ahová minden muszlim imájának kell irányulnia. A hívőknek azt tulajdonítják, hogy minden muszlimnak életében legalább egyszer el kell látogatnia Mekkába, ahol számos szertartást kell elvégeznie, köztük a Kába hétszeres körüljárását, az isteni rend, az egyetlen központnak való alávetettség jelképeként. Ha azonban mindezeket a Kába szentélyéről szóló információkat összevetjük a Tudással, kiderül, hogy nem a külső istentiszteletről van szó. Végül is, egy szellemileg fejlett ember energiavetülete a hetedik dimenzióban egy kocka formájára emlékeztet, amelyet

az egyik sarkára helyeztek! A kocka, amelynek egyik sarkát megjelölték, a szellemi tudás szimbolikus átadása. A hét kör pedig a hét dimenzió megértésének szimbóluma!

90. ábra. ***Sematikus ábrázolás «Mohamed megkapja első kinyilatkoztatását Dzsabrail angyaltól» című illusztráció töredéke, amely Dzsabrail angyalt ábrázolja.***

(Az eredeti illusztráció a Dzsami at-tawarikh (szó szerint «Krónikák gyűjteménye») című könyvben található. Szerzője Rashid al-Din. A könyvet 1307-ben adták ki a perzsa Tabrizban. 1307-ben jelent meg és jelenleg a skóciai Edinburgh-i Egyetemi Könyvtár gyűjteményében található).

Rigden: Teljesen igaz. A különféle vallások szent rítusaiban, gyakran valamilyen hétszeres külső cselekvés történik az élet során, a hetedik dimenzió elérésének *szimbólumaként*, egy különleges szellemi

körmenet (az ember lelki fejlődése az élet során) az Istenhez vezető úton. Például, ahogy helyesen megjegyezted, az iszlámban a Kába hétszeres körüljárása és számos más szent cselekedet a hetes számhoz kapcsolódik. Ennek oka a muszlimok hite, miszerint Allah trónja a paradicsomban van, *a hetedik égbolt tetején, ahol a «lótusz legvégső határa»* (Sidrat al-muntaha) található. Az iszlámnak van egy ilyen ezoterikus áramlata — a szúfizmus, amely nagy hatással volt a Keleti muszlimok vallási dogmájára, filozófiájára, irodalmára, etikájára és költészetére.

Egyébként, a híres tudós és költő, Omar Khayyam is a szúfista rubai stílusban írt. Tehát, a szúfizmusban a szellemi tudás, az Istenhez vezető út — a *hét* spirituális lépcsőfokot jelent az önfejlesztés útján (taríkat; az arab «tarika» szóból (a szó magyar átírásban szerepel) — «út»; «az igazsághoz vezető út»). Ezeket nevezik maqamnak (arabul «hely», «pozíció», «állomás») — a szellemi, stabil állapot, amelyet a szufi minden egyes szakaszon elér; a taríkat «állomása». Az Istenhez vezető utat az úgynevezett «*Hét* völgy» szimbolikus átkeléseként írják le.

Anasztázia: Igen, ezeknek a szimbolikus «hét völgynek» a szufizmusban nagyon költői nevük van. Az első a Keresés völgye, ahol az ember feladja minden földi vágyát. A másodikban — a Szeretet völgyében — megpróbálja megtalálni Istent, mint az egyetlen Szeretet személyt. A harmadikban — az Intuitív Tudás Völgyében a szúfi csak elkezdi megismerni Istent, érzékelni az Igazság fényét. A negyedikben — az Elkülönülés Völgyében — az Istent keresőnek végül meg kell válnia függőségeitől és vágyaitól. Az ötödikben — az Egyesülés völgyében — a világ Egységének felismerésére. A hatodikban — az Öröm Völgyében — az Isteni Szeretet óceánjának szemlélése

és átélése. A hetedikben pedig — a Halál Völgyében — az emberi «én» elvesztése, az egocentrizmus és a kereső lelkének Istennel való egyesülése a szúfi felfogás szerint. Azt a tudatállapotot, amikor az «én» eltűnik, és csak egyetlen isteni, valódi lényeg marad az emberben, a szúfik «fana»-nak («nemlét») nevezik, hasonlóan a buddhista Nirvánához.

Rigden: Igaz, ezek az asszociatív fogalmak a spirituális lépcsőfokokról az Istenhez vezető úton. Mellesleg, a buddhizmusban is lényegében ugyanez a helyzet: hat egymást követő tökéletességi fokozat létezik, amelyek a megvilágosodáshoz és a felszabaduláshoz, a Nirvána eléréséhez vezetnek. Ezeket «páramitá»-nak nevezik, ami szanszkritul «átkelést», «megváltás eszközét» vagy «azt, amivel a túlpart (Nirvána) elérhető» jelenti.

Anasztázia: Igen, ugyanazok a lépcsőfokok, amelyek a szúfiknál megtalálhatók, megjelennek India korábbi vallásaiban is — a buddhizmusban, sőt még korábban a hinduizmusban. Hat tökéletesség, vagyis páramitá.

Az első páramitá — a nagylelkű adakozás tökéletessége. A buddhizmusban ez alatt ugyanis éppen a belső önmunka értendő, a materiális dolgokhoz, kényelemhez, felhalmozáshoz, birtoklási vágyhoz és hatalomhoz való ragaszkodás elengedése. Emellett a cél a földi vágyak végtelen körforgásából eredő szenvedés megszüntetésére való törekvés (a szúfiknál az első Völgyben a kereső szintén elválik minden földi vágyától), az önző ember átalakulása nagylelkű személlyé, aki képes önzetlenül adni, megosztani, segíteni, és jót cselekedni nem haszon vagy saját dicsőség vágyáért.

A második paramita — az erkölcsösség tökéletessége. Az erkölcsi tisztaság alapvető az önfejlesztés többi

szakaszához, lehetővé teszi a szellemi világba vezető ajtók megnyitását (a szúfik ebben a szakaszban a magasztos érzéseiken keresztül próbálják megtalálni Istent). Ez az elme fegyelmének tökéletesítésében, a jó gondolatok, tettek és cselekedetek végrehajtásában, az etikai, erkölcsi egyetemes elvek betartásában fejeződik ki. És természetesen ez a szakasz a buddhizmusban, mint minden más vallásban, az e vallás által meghatározott fogadalmak és szabályok betartásának tulajdonítható.

A harmadik paramita — a türelem tökéletessége. Ez az önuralom kifejlesztése (a szúfiknál ez az Isten megismerésének, az Igazság fénye érzékelésének kezdeti szakasza). Az izgalom, a negatív érzelmek, az egyén haragjának, frusztrációjának, depressziójának megszelídítése, minden nehézség, életprobléma kitartó leküzdése, az akaraterő fejlesztése.

A negyedik paramita — a szorgalom tökéletessége. Lényegében, az önuralom képessége, az erényes cselekedetekben való örömszerzés, bármilyen munkában való örömszerzés, kizárólag a megvilágosodásra irányuló gondolatok produkálása. Ennek köszönhetően az ember szakít saját lustaságával, irigységével, féltékenységével, önző vágyaival (a szúfiknál a keresőnek végre szakítania kell függőségeivel és vágyaival).

Az ötödik paramita — a meditáció tökéletessége. A buddhisták ezt a szakaszt «mindent átfogó megvalósításnak», «szemlélődésnek» is nevezik (a szúfiknál két szakasz van: a világ Egységének megvalósítása és a szemlélődés), amikor az ember megszűnik a világot szűken, egoista megfigyelőként szemlélni, és a meditáció gyakorlásával a saját belsejébe vetett tekintetén keresztül kezdi látni a világ igazi valóságát.

Ekkor kezdi felismerni, hogy mi a reális valóság, megnyílik előtte a világok sokfélesége. Az ember kezdi felismerni, hogy mi az elme illúziója, és a vágy, hogy megismerje a valódi világot dominánssá válik. Úgy tartják, hogy a másik négy tökéletesség olyan kedvező mezőt teremt, amelyen a meditációban megszületett szellemi hajtás a későbbiekben meghozza érett gyümölcsét.

A hatodik paramita — a transzcendens (intuitív) bölcsesség tökéletessége. Az ember minőségi szellemi átalakulása, szellemi felébredése. A tiszta, gondolatoktól mentes eredeti észlelés elsajátítása, a tudatosság magas, felfoghatatlan formáinak elérése (a szufizmusban — az emberi «én» elvesztése, a kereső Lelkének egyesülése Istennel), szellemi látás, amikor a teljes Valóság azonnali észlelése, a fogalmi emberi elme részvétele nélkül, amelynek szüksége van nyelvre, képekre, földi asszociációkra és ábrázolási kategóriákra.

Rigden: Igen, ez a Nirvána elérésének koncepcionális sémája náluk. Egyébként az intuitív tudás hatodik szakaszát Pradzsná-páramitának nevezik («prajña» szanszkritul «bölcsességet», «megértést» jelent). Ez a név egy női bódhiszattvához, a Megvilágosodás Anyjához, a Legmagasabb Tökéletes Bölcsesség (Intuíció) istennőjéhez kapcsolódik.

Általában négy kézzel ábrázolják, lótuszülésben ülve egy nagy lótuszvirágon. Két keze a Dharma kerekének forgásának jelét (mudra) mutatja, ami a megvilágosodás, a szellemi átalakulás elérésének szimbóluma. Jobb oldali kezében egy zászlót tart a Csintámani ékszerrel, bal oldali kezében pedig egy *lótuszvirágon lévő könyv* látható. Általánosságban, ha mélyebben belemerülünk az ősi indiai filozófiába,

91. ábra. ***Női bódhiszattva, a Megvilágosodás Anyja, a Legfelsőbb Tökéletes Bölcsesség istennője — Pradzsná-páramitá***

(XIII. századi szobor; a Jáva szigetén, Malang közelében található Szingaszari templom közelében fedezték fel; Indonézia Nemzeti Múzeuma, Dzsakarta).

ez a Magasabb Intuíció istennője valójában az Allat teremtő erejének szimbóluma. A buddhisták vallásukban, annak érdekében, hogy az különbözzön a hinduizmustól, megkerülik a lélek és Isten fogalmát. De azt akarom mondani, hogy ez nem jelenti azt, hogyha valaki a szellemi út végső szakaszához közeledik, nem érzi magában, a Lelket és Istent.

Éppen ellenkezőleg, a legfelsőbb intuitív mindentudás és minden megértés ezen állapotát az ember akkor éri el, amikor szellemi eszközök segítségével megismeri, hogy mi a Lélek, és az önmagán végzett mindennapi szellemi munka révén a lehető legközelebb kerül hozzá, a Személyiségével, helyreállítva a Lélek által az Istennel való kapcsolatot. Más kérdés, hogy a hívők egész seregéből csak kevesen jutnak el a szellemi út végére, a többiek csak filozofálnak anélkül, hogy megváltoztatnák az emberi mivoltukat.

Anasztázia: Igen, a meditációban szerzett gyakorlati tapasztalatok birtokában sokkal mélyebben érthetők az ön szavai.

Rigden: Ez természetes... Az Istenhez vezető úton lévő ember szellemi önfejlesztésének ugyanezek a szakaszai megtalálhatók egy másik világvallásban — a kereszténységben. Ott *hét szentség* kapcsolódik az emberi üdvösség fogalmához, amelyek szimbolikusan tükrözik a hívő ember szellemi útját: keresztség, bérmálás, gyónás (bűnbocsánat), eucharisztia (áldozás), házasságkötés («menyegző»), olajszentelés (betegek kenete) és az egyházirend szentsége (felszentelés). Úgy tartják, hogy ezeken keresztül a láthatatlan isteni kegyelem, Isten üdvözítő ereje száll le a hívőre.

Anasztázia: Igen, gyakorlatilag ugyanazok a szakaszok, amikor önmagadon dolgozol. Csak más szavakkal mondják, ennek a vallásnak az általános kontextusában. Például, az első szentség, a keresztség, a keresztény tanítás szerint a hívőnek «az egyház lónájába (ölébe) való felvételével» kapcsolatos, amikor az ember «meghal a testi, bűnös életnek, és a Szentlélek által újjászületik a szellemi, szent életre». Úgy tartják, hogy ez az ember számára az üdvösség lehetőségét nyitja meg. A szimbolikus rítus során az ember

«lemond a Sátánról és minden művéről és minden szolgálatáról», vagyis tulajdonképpen megerősíti, hogy kész lemondani Állati kezdetének vágyairól, és csakis a Szellemi kezdetét szolgálja, amit ebben a vallásban úgy neveznek, hogy csatlakozik az isteni kezdethez, Krisztus szolgálatához. Szimbolikusan a Keresztség szentsége egy egész rítuson alapszik, amelynek során imákat mondanak el, és az illetőt vagy vízzel teli medencébe vagy tóba merítik, vagy vízzel locsolják meg.

Rigden: Általánosságban meg kell jegyezni, hogy a mosakodás, a vízbe merítés rítusát az ókorban sok nép ismerte: egyiptomiak, perzsák, föníciaiak, szlávok, görögök, rómaiak stb. Egyébként, a korai keresztény egyházi szabályokban előírták, hogy a csecsemőt a születés utáni *nyolcadik napon* kereszteljék meg, Jézus Krisztus életének nyolcadik napjára emlékezve, állítólag a körülmetélés rítusát a «szellemi körülmetélés» (a bűnöktől való megszabadulás) helyettesítette a Keresztség szentségének formájában. Ezt megelőzően azonban az újszülött vízben való rituális megmosása és *a születés utáni nyolcadik napon* történő névadás már ismert volt a rómaiaknál (és mint már említettük, a kereszténység a Római Birodalomból ered), akik viszont átvették ezt a hagyományt más népektől. Vagy egy másik példa, ugyanabban a buddhizmusban még ma is a *negyedik* holdhónap *nyolcadik* napján ünneplik «Buddha születésének» ünnepét, hagyományosan ezen a napon illatos vízzel és teával mossák meg Buddha képmását, és imádkoznak. Erre számos példa van.

De ezzel kapcsolatban a következőt akarom mondani. *A gyermek születése utáni nyolcadik napon* végzett rituális cselekedeteknek, mosdatásnak, névadásnak ez a hagyománya sok népnél megvolt, és az eredeti

szellemi Tudáshoz kapcsolódik. **Amikor a Lélek a nyolcadik napon belép az újszülött testébe az összes kísérő burkával — a szubszemélyiségekkel együtt, az valójában óriási stresszt jelent számukra.** Végül is, a szubszemélyiségek, mint az anyagi világ intelligens információs struktúrái, már teljes tudatossággal rendelkeznek az újraszületés minden folyamatáról, és félnek a teljes megsemmisülésük elkerülhetetlenségétől. Újra bekerülve az új test életenergiájának, a Pránának az áramlásába, érezve az életet, de már nem képesek irányítani ezeket az energiákat, mint korábban (a Személyiségként való életük során), azok a szubszemélyiségek, amelyeket leginkább az anyaghoz való választásuk kötött, agresszívebbé válnak az újonnan megjelenő Személyiséggel szemben, akinek ez a világ és a személyes választása most kezd megnyilvánulni Emellett, mint már említettem, a szubszemélyiségek (különösen azok, akik életük során bizonyos tudást és tapasztalatot szereztek az energiákkal való «munkáról», például, amikor életük során egy személy mágiával, médiumokkal stb. foglalkozott), még egy új testbe «bezárva» is, az első szakaszokban, amíg az új Személyiség még nem érett meg, kísérletet tehetnek arra, hogy legalább átmenetileg átvegyék a hatalmat a test felett. Milyen célból? Azért, hogy képesek legyenek irányítani a tudatot, használni az új test energiáit, bár rövid idejű, de mégis erőt, szerezve az anyagi világban. Ez utóbbi, például, lehetővé teszi számukra, hogy a projekcióknak köszönhetően azonnal áthelyeződjenek a térben, hogy meglátogassák azokat a helyeket, amelyekhez életük során kötődtek. De lényegében ezt a Prána életenergiája kicsinyes ellopásának nevezik az újonnan létrejövő Személyiségtől, ami lerövidíti az anyagi világban való tartózkodásának éveit. Ráadásul, ezeknek az szubszemélyiségeknek az Állati félelem és agresszív támadásai bizonyos értelemben

kedvezőtlen feltételeket teremtenek az új Személyiség kialakulásához, és negatív nyomot hagynak annak további fejlődésében. Annak érdekében tehát, hogy az új Személyiséget megvédjék a szubszemélyiségek ilyen csínytevéseitől, hogy minimalizálják a szubszemélyiségek rá gyakorolt kezdeti stresszes hatását, valamint, hogy az új Személyiségnek pozitív, szellemi lendületet adjanak a jövőbeli szellemi fejlődéséhez, *a gyermek születésétől számított nyolcadik napon* a mosdatás rítusát ősidők óta végzik. Ami azt illeti, a világ különböző népeinek hiedelmeiben úgy tartották, hogy ha az ilyen mosdatási, felkenési rítusok segítik az embert az életútja kezdetén, akkor a jövőben jó lesz. Ellenkező esetben — gonosz lesz.

Egy ilyen rítus során, mondjuk, felkent víz (vagy a felkenéshez használt növényi olajok) segítségével, amely a rítust végző emberek szellemi erejével volt feltöltve, a kezdeti pozitív szellemi impulzus (ezóosmózis) az új Személyiség számára adódott át. Valójában, természetesen, ez egy rövid távú szellemi segítség volt. Az ilyen hiedelmek széles körben voltak elterjedtek a világ különböző népei között. Ezek tükrözték (bár kissé primitív formában, az akkoriban élt emberek gondolkodásához igazodva) a társadalomban egykor rendelkezésre álló Tudás lényegét a személy valódi energiaszerkezetéről a szubszemélyiségek fogalmain belül, a Lélek újjászületéséről és az új Személyiség kialakulásáról.

Ráadásul, az ősi időkben ez *a születés utáni nyolcadik napon* történő megmosdatás és névadás rítusa nem jelentette azt, hogy az újszülött valamely valláshoz tartozott. Hadd emlékeztessem önöket, hogy a szláv országokban vagy, például, az ókori Kelet országaiban (Egyiptom, India, Görögország, Római Birodalom stb.) politeizmus volt (a görög «poli» — «sok», «Theosz» —

«Isten» szóból). Más szóval, volt egy olyan vallási rendszerük, amely számos isten imádatát ismerte el. Ez a hitek, szokások, a különböző szellemek, totemek imádata, amelyek a primitív közösségi rendszerben léteztek, és a világról és az emberről szóló szellemi tudás lenyomatát hordozták. Tehát, amikor az ember felnőtt, kialakult a Személyisége, csak akkor volt önmeghatározó az életében és a szellemi útjában, tudatosan hozta meg személyes választását, beleértve a vallás kérdését is.

Egyébként, a Személyiségről. Már említettem, hogy egy új személyiség egy új testben 5–7 éves korára többé-kevésbé kialakul, ekkor van az elsődleges fellendülése. Majd a pubertáskorra — 11–14 éves korban (mindenkinek egyénileg) következik egy második, erőteljesebb energiafellendülés. Ezek a fellendülések valójában a Lélek erejének megnyilvánulásai, amelyek kezdetben arra irányulnak, hogy segítsék a Személyiséget a szellemi felszabadulás útjainak keresésében. De az erő az erő, nem mindegy, hogy a gondolkodás milyen prizmáján keresztül halad át, és hová terelődik aztán. Ezért ezekben az években az új Személyiség számára fontos a környezete, és mindenekelőtt azoknak az embereknek a világképe, szavai és tettei, akikkel napi kapcsolatba kerül, és szivacsként szív fel belőlük mindent: jót és rosszat, és ezt az információt a tudatának üres lapjára rögzíti. Ezek az elsődleges könyvjelzők rányomják bélyegüket a Személyiség további életére, és közvetve befolyásolják életválasztását: szellemi vagy anyagi, ami dominálni fog benne, és ennek megfelelően, előre meghatározzák a halála utáni sorsát.

Anasztázia: Igen, ennek a tudásnak a visszhangja bizonyos értelemben a különböző vallási hagyományokban is megtalálható. A kereszténységben,

például az Ortodoxiában van egy olyan előírás, hogy 7 éves korig a gyermek keresztelése a szülők hitének megfelelően történik. Hétéves kortól 14 éves korig a gyermeknek saját magának kell megerősítenie a keresztelés iránti vágyát, a szülei kívánságának megfelelően. 14 éves kora után pedig teljes mértékben ő dönti el, hogy milyen vallást követ. Vagyis, az Ortodoxiában már nem szükséges a szülők beleegyezése a kereszteléséhez ebben a korban.

Rigden: Egyébként, később ezt az elsődleges rítust, a születés utáni nyolcadik napon történő mosdatást és névadást a negyvenedik napon kezdték el végezni, ezzel elveszítve ennek a cselekedetnek a lényegét. Elkezdték bonyolítani a szertartást és kultikus rítust csináltak ebből a szentségből. Összességében minden úgy történt, mint mindig — az emberi elme nyomorúsága szerint. Ennek eredményeként a mai papság sok fontos szellemi kérdést nem tud megérteni és megválaszolni saját maga számára sem, nemhogy elmagyarázni a híveiknek. Válaszaikban egyszerűen hagyományosan a vallási sablonok szerint tájékozódnak, anélkül, hogy behatolnának a lényegükbe.

Anasztázia: Az emberek gyakran szembesülnek ezzel, ez a téma számos internetes honlapon és fórumon a vita tárgya. Egyébként, a Keresztség szentségéről ön nemrég nagyon érdekes információkat közölt velünk. A «Szenszei II»... című könyvembe is belefoglaltam ezeket. Általánosságban elmondható, hogy a vízbe merítés ilyen rituális szentsége a világ különböző népeinek vallásaiban (akárcsak a kereszténységben) az ember erkölcsi megtisztulását, szellemi újjászületését szimbolizálja. Ha felnőtt személyről van szó, feltételezik, hogy a szentség mindenekelőtt arra készteti az embert, hogy újragondolja az anyagi világhoz való viszonyát, megváljon félelmeitől, belsőleg

megváltozzon. Az erkölcsi törvények szerint élni, jót tenni, szellemi értelemben jobbá válni, önmagán dolgozni. És végül ez egy lendület a reményhez, a szellemi hithez, ahhoz, hogy a Személyiség legalább az első tudatos lépést megtegye Isten felé. Ha egy csecsemőt megkeresztelnek, feltételezik, hogy ezt a «hitoktatást» a keresztszülőkre bízzák, amikor a gyermek felnő.

Úgy néz ki, hogy a kereszténységben a Keresztelés a hívők számára ugyanaz az első szimbolikus szellemi szakasz, mint a buddhizmusban, a szufizmusban és más vallásokban, az önfejlesztés első szakasza. Vagyis, ugyanaz a felismerés, az önmagunkon végzett munkának, a végtelen földi vágyak okozta szenvedés körforgásának megszüntetése, elszakadás az anyagi dolgokhoz való ragaszkodástól, minden földi vágytól való megválás a szellemi üdvösség elérése és az erkölcsi tökéletesség érdekében.

Rigden: Igen, ugyanaz a dolog, csak más szavakkal.

Anasztázia: A Keresztség rítusa magában foglalja a második szentséget — a bérmálást, amely után a vallási kánonok szerint az ember a harmadik szentséghez — az elsőáldozáshoz (Eucharisztia) és más egyházi szentségekhez juthat.

Rigden: Mindezek a szentségek az egyház útmutatásait szimbolizálják az ember számára a szellemi Istenhez vezető úton. Például, a keresztény mágikus-kultikus rítus, a mirhás kenet (a görög «myron» «myron» — «myro», «illatos olaj» szóból). Egyébként, a növényi olajjal való felkenés ilyen rítusát már a kereszténység előtti időkben is gyakorolták, mágikus szent rítusként, különböző népeknél. Ennek alapja az a hiedelem volt, hogy a test bizonyos részeinek

megolajozása «elriasztja a gonosz szellemeket». És általában, ezek a testrészek megfeleltek az ember fő csakráinak. Például, a szemek, a homlok közepe («Harmadik szem»), a mellkas közepe, a tenyér, a lábfejek. Valójában a következő folyamat zajlik.

A közönséges növényi olaj tulajdonságai révén jó energia-információ-akkumulátor, amely képes hosszú ideig megőrizni a belé zárt információt, mint a víz vagy a kristály. Persze, ebben a kérdésben nem mindegy, hogy ki és hogyan «főz», abban az értelemben, hogy milyen dominanciával helyezi az információt ebbe az olajba. És maga a «készítés» folyamata vagy egy ima elmondása, vagy egy mágikus formula, vagy egy varázsige. Egyébként, ez történhet csendben is. Végül is, nem az a lényeg, hogy ezt az információt hangosan vagy gondolatban mondjuk ki. A lényeg az, hogy mi van mögötte, milyen belső érzéseket fektet bele az ember ebbe a folyamatba. Ezeknek az érzéseknek az ereje megfelelő módon tölti fel az olajat, és határozza meg a későbbi cselekvés vektorát, a beléje ágyazott program szerint. Hogy pontosan milyen lesz ez a vektor, az attól függ, hogy ki «készíti» az olajat. Ha ez egy szellemileg erős ember — akkor szellemi, pozitív segítség lesz. Ha energetikailag erős személyről van szó, akinél az anyagi vágyak dominálnak, akkor nem várhatunk tőle jót.

Amikor egy ilyen «feltöltött» olajat alkalmazunk az emberi testre (különösen a csakrák elhelyezkedésének területeire), akkor a korábban ebbe az olajba helyezett program (energetikai információ) kerül bele. Eredetileg az ilyen művelet az ember szellemi támogatására, az Elülső esszenciájának aktiválására szolgált. Ezekre a célokra általában tiszta növényi olajat használtak. És sokkal később, amikor a tudás elveszett, és ennek a rítusnak az egyszerű utánzása volt, az emberek

balzsamokat és aromás anyagokat kezdtek hozzáadni az olajhoz, hogy ha nem is működik, de legalább tisztességes illata legyen. Egyébként, pontosan ez késztette az embereket arra, hogy olyan terméket hozzanak létre, mint a parfüm.

Anasztázia: Pontosan, a parfümökben van az illóolajok legmagasabb koncentrációja, más illatszerekhez képest.

Rigden: És a korai kereszténységben ehhez a rituáléhoz a szokásos tiszta növényi olajat használták, leggyakrabban a Burzer családba tartozó Commiphora növényekből — mirhából — származó olajokat (aromás gyantákat, amelyek a fák törzsének levágásakor kifolynak) részesítették előnyben. Jó antiszeptikus tulajdonságokkal rendelkezik, ezért most is, mint korábban, sebgyógyításra és különböző betegségek kezelésére használják... De ezek mind sajátosságok. Általánosságban elmondható, hogy a keresztény bérmálás szentsége a hívőnek az Istenhez vezető út kezdeti szakaszában adott szellemi útmutatás szimbolikus tükre, ahol ily módon «a Szentlélek ajándékai adódnak, helyreállítva és megerősítve a szellemi életben».

Anasztázia: Más hagyományos vallásokban ugyanezt a szakaszt az önfejlesztés szakaszának nevezik. Például, a buddhistáknál ennek a szakasznak a teljesítése lehetővé teszi, hogy az ember megnyissa a kaput a szellemi világba, hogy tökéletesítse önmagát az elme fegyelmezésében, a jó gondolatok, tettek és jó cselekedetek megerősítésében, az etikai erkölcsi egyetemes elvek betartásában. Ugyanez igaz a szúfikra is. Azonban hasonlóságok találhatók a spirituális út egyéb szakaszaiban is, amelyeket az ember az önmagán végzett belső munka révén valósít meg.

Rigden: Teljesen igaz. Vegyük megint ugyanazt a keresztény bűnbánat (gyónás) szentségét. Hiszen ennek nem az a lényege, hogy eljössz, elmondod a papnak az összes Állati kezdetű bűnödet, megkapod a paptól a «bűnök engedélyét», és mész tovább vétkezni, ugyanúgy élni. A lényege abban áll, hogy valóban dolgozunk önmagunkon, megváltoztatjuk gondolatainkat és vágyainkat, az életértékek skáláját, lemondunk az önzésről, az irigységről, a féltékenységről, a haragról, a büszkeségről, a lustaságról. Általánosságban «a bűnös gondolatokról és cselekedetekről való lemondásban». Ez nem annyira a múlton való sajnálkozást jelenti, hanem inkább önmagunk megújult szemléletét, tetteink elemzését, hogy megértsük, azonosítsuk hibáinkat és megerősítsük a spirituális úton való mozgásunk irányát. Annak szükségessége, hogy megértsük, milyen sérelmeket okoztunk valakinek, és megbocsássunk mindazoknak, akik sérelmeket okoztak nekünk. Ez az ember Lelkiismeretének öntisztulása és további élete annak törvényei szerint. Ez a pozitív gondolkodás szokásának kialakítása. Ez az Istenre való belső bizalom, az ember gondolatainak és vágyainak szigorú ellenőrzése, amely az Állati kezdetektől származik, vagy ahogy a kereszténységben mondják, «a szándék, hogy a jövőben ne vétkezzünk».

Apropó, a gondolatok irányításáról az Állati kezdettől. Az orosz ortodox aszketikus irodalomban, amely a hívőnek a belső világára való összpontosítását, az Istennel való egyesülés érzéseinek személyes megtapasztalását írja le, lényegében ugyanazt mondja, mint sok más vallásban, ami a szellemi úton lévő minden embernek a jellemzője. Csakhogy, itt ezt a bűn eredeti forrása tanának nevezik, «a szenvedélyek, mint az emberi lélek bűnének forrása». A szerzetesek megosztják gyakorlati tapasztalataikat arról, hogy a «bűn» eredetét az emberi tudatban a gondolatok,

vagy inkább a gondolatok és vágyak formájában követik nyomon az Állati kezdettől, azok fejlődését és megnyilvánulását negatív cselekedetek formájában.

A kezdeti szakaszt, a «bűn» eredetének elsődleges mozzanatát «prilog»-nak «prepozíciónak» (ütközés; csel, ravaszság, csapda, a támadás növelésének értelmében) nevezik. Ezt úgy tekintik, mint egy *külső* hatást az ember Lelkére, mivel az ilyen gondolatok vagy a körülötte lévő kísértések miatt keletkeznek, ha figyelmet szentel nekik, vagy a múltbeli saját és mások bűneiről való emlékek idézhetik elő, vagy a sötét erők hatása és hasonlók. Kiemelik, hogy ezek a gondolatok véletlenszerűek, külső eredetűek, *önkéntelenül* bukkannak fel a fejben, az ember részvétele nélkül, az ő akarata ellenére. Az ilyen provokatív gondolatok megjelenése és azok elutasítása spirituális edzésként van számon tartva, egyfajta segítségként az önismeretben (önmagunk felismerésében). És ebben nyilvánul meg az emberi választás igazi szabadsága. *Annak érdekében, hogy meg tudjuk állítani az ilyen gondolatot az Állati kezdettől, már a megjelenésekor nem szabad rá figyelni, «már a küszöbről el kell utasítani».* Ha ezt nem tesszük meg, a gondolat (vagy a kép) elidőzik, birtokba veszi az elmét. Az ember elkezdi «táplálni» azt a figyelmével és a vágyával, így saját elhatározásából mesterségesen tartva a gondolatot az elméjében.

És ekkor történik a következő szakasz — ennek a gondolatnak (az Állati kezdetből származó) «összekapcsolása», vagy inkább «egyesülése» az ember tudatával (a Személyiség kiválasztásával), vagy ahogy az aszkéták írják, «a megjelent képpel való érintkezés». Vagyis, az ember akkor is árt magának, ha elméjével a káros dolgokat szemléli és hallgatja. A harmadik szakasz a «beleegyezés», az egyensúly

megbomlása, amikor az «akarat» lép életbe. Az ember «élvezettel» fogadja el és úgy hozza meg végső döntését, hogy előtérbe helyezi ezt a *kívülről* jövő gondolatot. Az «Akarat» arra törekszik, hogy ezt a gondolatot megvalósítsa. Az ember azért hozza meg a döntését, hogy még egyszer, újra átélje a gondolat intenzívebb képzeletbeli örömét. Így ér véget a «bűn méhbeli fejlődése», vagyis az Állati kezdetű gondolat hatalmat nyer, rabszolgasorba taszítva a Személyiség tudatát.

És továbbá ez külső cselekvéssé fejlődik. Ha az ember nem foglalkozik azzal, hogy gondolatait kontrollálja, akkor ezt a tettet gyakorlatilag különösebb habozás nélkül hajtja végre, és a «véletlen kívülről jövő gondolatok» ilyen hatalmi állapota már szokássá válik. Ezért nem is veszi észre, és nem is érti, hogy már «valaki más akarata» irányítja, Állati kezdetének rabszolgájává válik. Téhát, a keresztény tanításban, valamint a többi hagyományos világvallás tanításaiban nemcsak arra helyezik a hangsúlyt, hogy az ember ne kövessen el emberi «bűnöket» (büszkeség, harag, önszeretet, csüggedés, szomorúság, kapzsiság stb.), de még csak nem is engedni meg önmagában a nem szellemi természetű gondolatok kialakulását, ami a szellemi út megértésének alapelve.

Anasztázia: Igen, ez egy nagyon fontos pillanat az ember önmaga megismerésében, ugyanazok az alapok, mint más vallásokban... Egyébként, a beszélgetésünkben már szóba került, hogy az Ortodoxia hagyományában úgy tartják, hogy az ember 7 éves korától kezdve gyónhat. Más szóval, éppen az új Személyiség kialakulásának kezdeti időszakának végén, amikor az ember elkezd tudatos felelősséget viselni a tetteiért. Ezzel az életkorral kapcsolatban érdekes az olyan tény, amely nem kapcsolódik a

valláshoz, Japánban például, a szülők hagyományosan 5-7 éves korig megengedik a gyerekeknek, hogy úgy viselkedjenek, ahogyan akarnak. De ezt az életkort követően a «engedékenység» időszakot egy viszonylag szigorú, fegyelmezett nevelési folyamat váltja fel. Vagyis, mindez éppen akkor történik, amikor véget ér az új Személyiség kialakulásának kezdeti időszaka. Feltételezhető, hogy a gyermeknek ettől az életkortól kezdve már tudatos felelősséget kell viselnie tetteiért.

Rigden: A múltbeli ismeretek hasonló visszhangjait jegyezték fel különböző népeknél...

Anasztázia: Egyszer említette, hogy a korai kereszténységben az igazi bűnbánatot a görög metanoia szóval nevezték (a szó az magyar átírásban szerepel), ami azt jelenti: «az elme után», «újragondolás».

Rigden: Teljesen igaz. Ez az ember szellemi és erkölcsi átalakulása, amelyet inkább a mély érzéki átélés és a saját szellemi természet felismerése segít elő, nem pedig a külső rituális cselekvés. Miért mondja ez a vallás, hogy Isten minden bűnt megbocsát, ha az embernek valódi bűnbánata van? Mert mindennek a felismerésnek ismét a mély érzések, az őszinte hit és az Istenhez fordulás szintjén kell megtörténnie. Ha valaki úgy döntött, hogy másképp fog élni, és komolyan foglalkozik szellemi irányú önképzésével, és teljesíti azt, akkor kezd igazán megváltozni. Többek között, az életének újragondolása miatt megváltozik a múltjához való hozzáállása, és a jelenben megjelennek a jó gondolatok, tettek és cselekedetek.

Anasztázia: Igen, a buddhizmusban — ez a szorgalomban való tökéletesség, a megvilágosodásra irányuló gondolatok produkálása, küzdelem az egoista vágyakkal. A szúfi-muszlimoknál ez az a szakasz,

amikor az istenkeresőnek végre meg kell válnia a függőségeitől és vágyaitól...

Rigden: Így van. És ha a keresztény szentséget — az úrvacsorát (Eucharisztia; a görög eucharisztia szóból: «eu» — «jó», «charis» — «kegyelem, hálaadás») tekintjük, akkor a szellemi önfejlesztés egyik, más vallásokra jellemző szakaszának szimbolikus tükröződését is láthatjuk. Az Eucharisztia a keresztény istentisztelet (Isteni Liturgia) fő szertartása, a mise, az étkezés, amelynek során a híveket szimbolikusan kenyérrel és borral áldoztatják meg. A kereszténységben ez a szentség az Istennel való közösséget, a hálát, a Magasságbelivel való egyesülést, az Istenséggel, Isten szeretetével való közösséget szimbolizálja. Nem véletlen, hogy a korai keresztény szerzők az Eucharisztiát «a halhatatlanság gyógymódjának «, «az élet gyógyszerének» nevezték. Úgy tartják, hogy a mélyen vallásos emberek az istentisztelet (imaolvasás) alatt «gondolatban szemlélhetik a mennyei szolgálatot», más szóval, az ima által mélyen megváltozott tudatállapotba kerülhetnek.

Anasztázia: Nos, ha bármely rítus fő cselekvésére támaszkodunk — a hívő mély belső érzéseire-, akkor ugyanaz a folyamat játszódik le, mint amikor a más hagyományos vallásokban a megváltozott tudatállapotba kerülünk. Csak az emberek másképp nevezik, például a szúfiknál — az Igazság fényének érzékelése, a világ egységének felismerése és a szemlélődés, a buddhistáknál — a meditációban a mindent átfogó tudatosság. És mindez, valójában a szellemi szférákba való behatolást jelenti egy megváltozott tudatállapotban, az ember legmélyebb érzelmeinek segítségével.

Rigden: Teljes mértékben. Egy embernek egyetlen igazi szellemi útja van Istenhez — a legmélyebb belső

érzelmeken keresztül, de ennek az útnak számos emberi értelmezése létezik. Ezért van az emberi elme részéről ellentét abban, aminek a szellemben egynek kellene lennie.

Anasztázia: Igen, sajnos, még a szellemi kérdésekben is sok minden az emberi elmétől történik. Vegyük a keresztény *esküvői szertartást szentségét*, amelyet hagyományosan egy férfi és egy nő közötti házassági rítusnak tekintünk, amelyet az egyház szentesít (koronát tesz az egyházi *házasságot* kötők fejére). Régen ezt a szimbolikus rítust az uralkodók megkoronázásakor (koronázás) is elvégezték. Sokan egyszerűen az anyagi gondolkodás pozíciójából kezelik ezt a cselekményt, nem értik meg ennek a rítusnak a lényegét, *szimbolikáját*, amely spirituális értelmezésben magának az embernek a tökéletesedésének egy egész szakaszát, Személyiséggé válását rejti.

Rigden: Igazad van, a társadalom megközelítése ezekben a szellemi kérdésekben még mindig nagyrészt az anyagi gondolkodásmódon alapszik. Ezért a világon sok házaspár szeretné tudni a választ arra a kérdésre: «Az önfejlesztés melyik szakaszát szimbolizálja a házasság?». Ahogy Oscar Wilde, angol filozófus és író viccelődött: «A házasság — túl tökéletes állapot egy tökéletlen ember számára». És ha komolyan nézzük, egy férfi és egy nő közötti harmonikus, őszinte szerelemre épülő kapcsolat, ez egy gyönyörű dolog. Ez lehet a kezdet, a lendület ahhoz, hogy mindegyikükben kifejlődjön az érzés legmagasabb minősége — a spirituális Szeretet, az a Szeretet, amelyet örökkévalónak, tisztának neveznek, amely elviseli az élet minden bánatát és nehézségét, inspirál, lelkesít, szellemi tartást, erőt ad. De egy ilyen szellemi állapot elérése kizárólag az önmagunkon

végzett egyéni munka eredménye (legyen az férfi vagy nő). Ez a mindennapos szellemi munka, a szokások megerősítése, a Szellemi kezdet dominanciája önmagunkban és az Állati kezdet «láncon» tartása, a gondolatok fegyelmezése. A szellemi Szeretetet elsősorban önmagunkban kell felnevelni, és nem várni arra, hogy valaki megajándékozzon vele. És amikor az ember megtanulja önmagában a szellemi Szeretetet előidézni, akkor megtanul másokat is megérteni és szellemileg szeretni.

És az emberek általában nem akarnak dolgozni önmagukon, Állati kezdetük megszelídítésén, képletesen szólva, a «gerenda» eltávolításán a szemükből, de észreveszik a «szálkát» a partnerükben, állandóan próbálnak valakit irányítani és uralni. Gyakran a családi kapcsolatok nem a szeretetre épülnek, hanem mindkét házastárs önzőségére. A kölcsönös civakodások és vádaskodások a mindkettőjük Állati kezdetének önkényéből fakad. Így kiderül, hogy a «boldog házasélet» elvárt reményei helyett teljes a csalódás. Mindez olyan régi, mint a világ, hiszen a világ nem új.

Hamu — a hamuhoz, földi — a földihez, és szellemi — a szellemihez. Egy testhez — egy Lélek tartozik, és ez legyen a legfontosabb. A test életébe jön el és a test halálával távozik. Minden más az emberek által kitalált sablonok, hogy igazolják az életüket és a saját döntéseiket. A szellemi utat nem a külső életben kell keresni, hanem az az emberben van, az érzéseiben, gondolataiban, szavaiban és tetteiben. Ez az ő útja a *koronához* — a szellemi csúcshoz, amely az ember életének csúcspontja, az apogee, a legmagasabb lépcsőfok és az önfejlesztés legmagasabb pontja.

Anasztázia: Következésképpen, a szellemi értelmezésben az *esküvői szertartást* — egy olyan szakasz, amely a Szeretet mély érzésének kialakulását jelenti, a Személyiség Istennel való egyesülésének érzését, amely nem függ a külső körülményektől vagy a környezettől, hanem az ember önmagán végzett szellemi munkájának eredménye, annak a képességének, hogy a Szellemi kezdet domináns állapotában maradjon. És ez egyaránt vonatkozik a nőkre és a férfiakra is.

Szeretnék beszélni egy olyan keresztény szentségről is, mint a kenet feladása. A vallásos elképzelések szerint — ez gyakorlatilag gyógyítás az egyház módján, olyan szentség, amelyet egy beteg ember felett végeznek, hogy meggyógyuljon a test és a lélek gyengeségeiből, valamint egy haldokló ember felett olaj, azaz olíva (fa) vagy más növényi olaj felhasználásával. Az illető vagy hozzátartozói kérésére végzik. Feloldozásból, olajjal való megkenésből és a betegre való kegyelemkérésből áll.

Rigden: Nos, ami a gyógyítást illeti, ez nem újdonság, az Ókori Egyiptom, Babilon, és így tovább, papjainak mágikus gyakorlataiban is elterjedt volt... Valójában mindezek a mágikus gyógyítási gyakorlatok mindig is jelen voltak a tömegvallásokban, különben ez utóbbiak nem lennének vonzóak a legtöbb ember számára. Ami pedig magának a rítusnak a lényegét illeti, ez egyfajta utánzása valaminek, aminek valaha spirituális alapja volt. Vegyük észre, hogy sok korai keresztény szerző ebben a vallásban egyedül Jézus Krisztusra hivatkozik, mint a «lelkek és testek» egyetlen igaz Orvosára. Néhány évszázaddal ezelőttig a templomokban az általános kenet feladást egészen egészséges híveken gyakorolták (úgy vélték, hogy

hajlamosak az olyan szellemi betegségekre, mint a csüggedés, a bánat, a kétségbeesés, és ezek oka «meg nem bánt bűnök» lehettek, amelyeknek talán az illető nem is volt tudatában). Bár ez a hagyomány megmaradt, de ma már a kenet feladása inkább a betegek egyházi gyógyításának rítusa. Ráadásul, ha odafigyelünk, ebben a ma végzett keresztény szentségben is van egy kötődés a *hetes* számhoz. Például, általában *hét* pap végzi ezt a szertartást, *hét* evangéliumi történetet olvasnak fel, *hét* imát, *hétszer* kenik meg a beteget, és így tovább. Lényegében, a mennyiséggel próbálják elérni a minőséget. Honnan származik ez az utánzás?

Az ősi Keleti legendákban megemlítik, hogy a Bódhiszattva, mint a Szellemi világból származó Lény (a kereszténységben ezt a szellemi szintet általában Arkangyali ranggal jelölik), a kéz érintése (kézrátétel) vagy információs energiahordozók (például, növényi olaj, kristály, víz stb.) révén további szellemi erőt tud közvetíteni az embernek. Általában a Bódhiszattva adott egy személynek (természetesen, ha megérdemelte) ilyen sajátos szellemi ajándékot. Az illető pedig saját belátása szerint, választása és hite szerint használta ezt az erőt. A modern felfogás szerint ez, képletesen szólva, olyan, mint egy autóba öntött plusz adag benzin. Ez kétségtelenül megnöveli az útjának hatótávolságát. De hogy ez az autó milyen sebességgel és milyen irányba fog haladni, az a vezetőtől (Személyiségtől) függ.

Természetesen,ez az erő csak rövid ideig hatott. De ennek köszönhetően, az ember, például, a szellemi gyakorlata során a személyes képességeit meghaladó szellemi szférába hatolhatott be. Ennek megfelelően, hogy értékes tapasztalatot szerezzen a valóságában való létezésről, egy *más* világ gyakorlati felismeréséről.

Azaz, hogy spirituális lendületet (ezóosmózist) kapjon fejlődésében, egy új tudatosságot, világképet, amely alapvetően megváltoztatta a háromdimenziós világ illuzórikus valóságához fűződő hozzáállását. Ez lehetőséget adott arra, hogy kapcsolatba kerüljön a hetedik dimenzióval («Nirvánával», a hetedik Éggel, a mennyországgal), hogy megértse, mi a legmagasabb Szabadság, vagy ahogyan régen mondták, «átérezni az Örökkévalóság leheletét». Ez valóban nagyon értékes szellemi ajándék, amely semmi földivel sem hasonlítható össze.

És akkor még nem is beszéltünk ennek az erőnek a fizikai testre gyakorolt hatásáról. Amikor egy ilyen szellemi erőt közvetítenek egy embernek, természetes, hogy a teste, a további alkotó energia hullámának köszönhetően, javítja munkájának minőségét. Ennek eredményeképpen egy olyan energetikai fellendülés, amely pozitívan befolyásolja számos létfontosságú rendszer munkáját, növeli az immunitást és így tovább. Miért mondják a legendák, hogy ez a szellemi erő képes gyógyítani bármilyen, még a legsúlyosabb betegséget is. De a fizikai hatások — másodlagosak, a lényeg — a Személyiségnek nyújtott spirituális segítség, mondhatni a «szellemi gyógyulás», a lehetőség, hogy kapcsolatba kerüljön az ember valódi ősi otthonával — a szellemi világgal. Ezért nevezték például, Jézus Krisztust a «lelkek és testek» egyetlen igazi Orvosának. Mert Ő, mint a legfelsőbb Lény, aki a Szellemi Világból jött, néha ilyen erővel ruházta fel az embereket.

Ugyanezt a cselekedetet (de természetesen kisebb erővel), a földi reinkarnációktól szellemileg felszabadult, vagyis élete során a *hetedik* dimenzióba jutott személy is végrehajthatna (innen ered a kapcsolat a hetes számmal: hétszeres cselekvések

vagy imák száma, egy rituálé résztvevői stb.). Egy ilyen Személyiség előtt, aki egyesült a Lelkével és minőségileg más — új Lénnyé vált, teljesen más lehetőségek nyílnak meg.

De az emberek emberek. Sok emberre jellemző az emberi elmétől jövő irigység és utánzás. Még azt sem értik, miért mondta Krisztus, hogy «a ti hitetek szerint legyen nektek», amikor az emberek arra kérték Őt, hogy gyógyítsa meg ideiglenes testüket, miközben lehetőségük lett volna arra, hogy az Örökkévalóságot és a Lelkük üdvösségét kérjék Tőle...

Anasztázia: Nos, figyelembe véve azt az ideológiát, ami abban az időben a tömegekben uralkodott, ez nem meglepő. Bár nincs sok különbség a maihoz képest. Ha egy mai embernek azt mondják, hogy mindent meg fog kapni, amit kér....

Rigden: Igen... az évszázadok múlnak, de az emberek nem változnak. Ami a kenet feladásának rítusát illeti, az a kereszténységben a különböző népek között zajló, korábbi vallások hasonló rítusainak (például, «bűbájos imával való gyógyításról») ismerete alapján alakult ki. Rendszerint az ókorban szokásos gyógyászati szerekkel (pl. mint az olaj) végezték. Vagyis, minden ugyanaz, csak a keresztény ideológiai koncepció megjelenítésében.

Mi a lényege az ilyen «varázslatos» gyógyításnak? A papok, az imádságok gyakorlói, az erős sámánok, a médiumok és hasonló emberek rövid távú hatást gyakorolhatnak egy emberre. De természetesen mindez az Állati elme szféráján belül van, azaz legfeljebb a hatodik dimenzió pozíciójából tudnak befolyást gyakorolni. Természetesen, ez még csak meg sem közelíti egy szellemileg felszabadult személy

erejét, aki számára a hetedik dimenzió nyitva áll, még kevésbé egy Bódhiszattva erejét. Mindezek a cselekedetek és az emberek modern rítusai egyfajta «segítségnek» nevezhetők egymás számára az emberek megértésében. Ezeket a társadalomban már a paleolitikum óta gyakorolják. Ám, ezeknek a cselekedeteknek egy nagyon fontos pontja régóta figyelmen kívül maradt: ha a megsegített személy nem változik meg belsőleg, nem dolgozik tovább önmagán, a Szellemi kezdetének megerősítésén, egoizmusának, büszkeségének (azaz Állati kezdetének) megszelídítésén stb. akkor ez a segítség *nem lesz hasznos*. Senki sem fogja elvégezni az ember alapvető szellemi munkáját helyette, csak ő maga! Még ha az egész világ imádkozik is ennek az embernek a megváltásáért, de ő maga személyes döntése alapján nem akar megváltozni, akkor az emberek minden ilyen cselekedete értelmetlen lesz. A szellemi gyógyulás igazi szentségét a következő szavak tartalmazzák: «Legyen néktek a ti hitetek szerint». Az ember maga választja meg, hogy figyelmének erejét az Állatira vagy a Szellemire fordítja. Ezért olyan különbözőek az emberek vágyai: valaki egészségért könyörög a halandó teste számára, valaki pedig — örök életért Személyiségének a Lélek igazi otthonában.

Anasztázia: Igen, mit is mondhatnék, a mai társadalomban csak a forma utánzása történik, a lényeg ismerete nélkül. Az ilyen szellemi erőt nem lehet hét papi ruhába öltözött emberrel helyettesíteni, és a szellemi felszabadulást természetesen nem lehet pénzzel megvásárolni (ez nem egy cím és nem egy pozíció), és nem lehet dicsekvéssel megszerezni.

Rigden: Így van. Az embernek keményen meg kell dolgoznia szellemileg önmagán, hogy elérje a szellemi felszabadulást. Nem számít, hogy az ember tagja-e

egy vallásnak vagy sem, ez mindenkinek a személyes szellemi munkája...

Anasztázia: A probléma az, hogy ezt a tudást az emberek önálló szellemi fejlődésének lehetőségeiről maguk a papok rejtik el a társadalom elől. Még azok az emberek is, akik a Tudást keresik, az anyagi, a hagyományos világnézet által vezérelve kezdik a keresést, és ennek megfelelően találnak azonos világnézetű embereket. Így jutnak a szellemi tudáshoz, ahogyan a bibliai kifejezésben is szerepel: «ha vak ember vakot vezet, mindketten gödörbe esnek».

Rigden: Teljes mértékben. Általában az ilyen emberek részben azért keresnek tanítókat, hogy rájuk hárítsák a felelősséget a szellemi fejlődésükért, ahelyett, hogy saját magukat fejlesztenék. De ha a társadalom egészét nézzük, a legtöbb esetben az úgynevezett «tanárok» gyakorlatilag semmiben sem különböznek a «tanítványaiktól» a szellemi fejlődés szempontjából. Az emberek és Isten közötti közvetítőnek hirdető (emberi elméből származó) utánzók a mai napig bőven akadnak szerte a világon, és nemcsak a különböző vallásokban, szektákban, hanem egyszerűen a társadalomban is. Mindannyian tanítani akarnak valakit, de nem akarják magukat szellemileg átalakítani. A mindenféle «tanítók» ilyen «napóleoni serege» mellett kevés az, aki valóban megismerte az Igazságot! Miért ilyen paradox a helyzet? Mert bárhová nézünk, ott a szellemi világnézet helyettesítődik az anyagival, a politika, a hatalom- és pénzszomjjal. Ma már nem titok, hogy sok vallásban úgy vásárolják meg az egyházi pozíciókat, mint a magokat a piacon. Sokak számára ez csak egy politikai játék, egy lehetőség arra, hogy uralkodjanak a saját fajtájuk felett. De lényegében mindannyian hétköznapi emberek maradnak, még akkor is, ha különféle, akár nagyon magas pozíciókat töltenek is be.

Anasztázia: Nos, igen, mesterségesen teremtik meg a szentségük illúzióját az emberek számára. Én is így gondoltam a szovjet kormányról, amikor még fiatal voltam a Szovjetunióban. Számomra szinte olyanok voltak, mint a félistenek, akik valahol odakint, tőlünk távol (és nem a mi életünkben) ülnek a gyűléseiken, nem esznek, nem isznak, és még az illemhelyre sem járnak. És amikor ön ezt a mítoszt megcáfolta számomra, megmutatva, hogy ők is ugyanolyan emberek, mint bárki más, az először sokkolt, aztán megjött a valódi megértés. Elkezdtem kibogozni a láncot: miért alakult ki ez a mítosz, miért észleltem ezt így. És eközben rengeteg érdekes tényre jöttem rá. Például arra, hogyan jönnek létre a világban a politikusokról és a papokról a kedvező képek, az ő «imidzsük és szentségük» (amivel a megdicsőített jelölt egyáltalán nem rendelkezik), hogyan formálják mesterségesen a «közvéleményt» ezen emberek iránt. Hogyan győzik meg tömegesen az embereket erre vagy arra a világnézetre, amely a hatalmon lévők számára előnyös, hogyan és miért folyik a harc egész népek tudatának irányításáért a különböző országokban, sőt még a világuralomért is.

Igen, az információ megszerzése még csak fél siker. Sokkal fontosabb a felismerésének minősége! Nézzük tovább, például a keresztény egyházi rend (papszentelés) szentségének szertartását, azaz a papságba való beavatást az egyházi hierarchiában. Sajnos, ma a kereszténységben ezt a szertartást egy ceremoniális, teátrális előadássá, hatalomátadó színjátékká alacsonyították, amelyben bizonyos embereket hatalommal ruháznak fel, hogy «szentségeket hajtsanak végre és legeltessék a nyájat». Itt már nem a spiritualitásról van szó, hanem a politikáról. Figyelembe véve a jelenlegi kapcsolatokat a különböző keresztény egyházak és irányzatok között,

amelyek a fogyasztói gondolkodásmódnak vannak alárendelve, a legtöbb esetben ez a szertartás már csak formaság, a hagyományok iránti tiszteletadás. Mindenki számára már a szertartás előtt minden ismert, a magas pozíciók, ahogy mondják, megvásároltak és elosztottak. És mi foglalkoztatja a jelenlévők többségének elméjét a szertartás alatt? A «tapasztaltakat» a hatalom elosztása és a közösségen belüli kapcsolatok érdeklik, a «fiatalokat» pedig az, hogy ne felejtsék el a cselekvések sorrendjét, mely tárgyakat és «szent kezeket» kell először megcsókolni, és hányszor kell meghajolni. Semmi sem változott az idő múlásával, hiszen hasonló létezett más népek vallásaiban is különböző korokban, csak más néven. De a lényeg ugyanaz maradt. Természetesen, ebben a «hatalmi forgatagban» is akadnak igaz hitű emberek, akik nem a külső szertartásra, hanem a Isten iránti szellemi érzéseikre koncentrálnak. De sajnos, ilyenek nagyon-nagyon kevesen vannak.

Anasztázia: Valóban, mindezek emberi dolgok. Mindenki azt választja, ami titkos vágyaiban csábítóbb számára. De ha a papság szentségének eredetét, mint olyat tekintjük, akkor az ember szellemi fejlődésének utolsó, végső szakaszáról van szó. Ez az, amit a szúfizmusban az emberi «én» elvesztésének, a kereső Lelkének Istennel való egyesülésének, a buddhizmusban a végső (intuitív) Bölcsesség tökéletesedésének nevezik.

Rigden: Természetesen, a szellemi utat önmagukon végzett belső munkával követő emberek, akár a korabeli vallásokhoz tartoztak, akár nem, valójában az önfejlesztés ugyanazon szakaszain mentek keresztül. Ha nyomon követjük ugyanannak a «pap» fogalomnak az eredetét, akkor az ókorban ez «Isten előtt álló személyt» jelentett. Lényegében,

ez a hetedik dimenzióba való kilépést jelenti, az ember igazi szentségének elérését, minőségi szellemi átalakulását még az élete során. A szellemi fejlődésnek ebben a szakaszában az ember valóban olyan erőt ismer meg Istentől, amelynek köszönhetően kilép az újjászületések köréből, és felszabadul, eljut a mennyországba, a Nirvánába, vagy bárhogyan is nevezik az emberek a Szellemi világot, de a lényeg ettől nem változik. Tehát, az ember spirituális tökéletesedésének mindezek a lépcsőfokai jelentésükben és tartalmukban azonosak, és a világvallások mindegyikében jelen voltak, egyik vagy másik különleges szentség, lépcsőfok, a spirituális úton áthaladó szakaszok leple alatt. De, amit erről mondani szeretnék. **A Szellemi Tudás nem tartozik egyik valláshoz sem**, bármennyire is igyekszik mindegyik a magáénak tulajdonítani azokat, kánonjaik és hagyományaik szerint értelmezve.

Anasztázia: Igen, és ez nagyon jól látható, ha tanulmányozzuk és összehasonlítjuk a különböző népek vallási kultúráinak spirituális tudását. Példaként említhetjük a keresztény kenet feladásának szentségét, amiről már beszéltünk. A test bizonyos részeinek (*az egyenlő oldalú kereszt jelének* formájában) felszentelt olajjal való megkenése: arc, szem, fül, mellkas, karok, lábak ebben a vallásban az isteni kegyelemhez való csatlakozás szimbólumának tekinthető, amely által az ember «megkapja a Szentlélek ajándékait». A kereszt jele a homlokon (a csakrán «Harmadik szem» területén) a keresztény vallás szerint a gondolatok megszentelését jelképezi, hogy az ember tudja, hogyan kell azokat tisztán tartani (szellemi gondolatok). A kereszt jele a mellkason (a csakra területén, amelyet ugyanabban a hinduizmusban a szeretet szívcsakrájának — «Anahata»-nak — nevezznek) az Isten iránti szeretetet szimbolizálja, amelyet

az embernek élete során hordoznia kell. A szemen (az ősi időkben «nyitott csakrának» nevezték) — annak érdekében, hogy az ember spirituális látásra tegyen szert (Isten kegyelmének szemlélése az egész teremtésben). A fülekre — hogy az ember meghallja a spirituális szót...

Rigden: Egyébként, az ősi időkben az emberek, akiknek valódi szellemi tudásuk volt erről a folyamatról, nem magukat a füleket kenték meg olajjal, hanem pontosan azokat a pontokat minden fül felett, amelyeket említettem, amikor a négy Esszenciáról szóló meditációról beszéltem. Vagyis, éppen azokat a területeket a fülek felett, ahol olyan struktúrák vannak, amelyek részt vesznek az emberi tájékozódás érzékelésének folyamatában a különböző dimenziók terében a megváltozott tudatállapotokban.

Anasztázia: Igen, kiderült, hogy valamikor mindent a dolog ismeretével csináltak... A kéz megkenése (azon a területen, ahol a kézcsakrák találhatók) a kereszténységben a jó cselekedetekre való útmutatást szimbolizálja; a lábaké (a lábakon is vannak csakrák) — az «Isten országába» vezető spirituális út követésének lehetőségét. Más szóval, a felkenés folyamatának keresztény értelmezési filozófiája ellenére, magát a folyamatot gyakorlatilag a fő csakrák pontjain végezték...

Rigden: Természetesen, ha megismerjük az információkat a világ különböző népeinél az olajjal való felkenéshez kapcsolódó rituálékról az ókortól napjainkig, akkor «elképesztő hasonlóságot» találunk abban, hogy az «imádsággal megszentelt» felkent olajat gyakorlatilag a test ugyanazon helyein alkalmazzák, vagyis az ember bizonyos energiazónáit — csakrákat érintik.

92. ábra. ***Az «Erőben a Megváltó» című ikon képe*** *(1408, művész: Andrej Rubljov; Állami Tretyakov Galéria, Moszkva, Oroszország).*

Például, ezek a rituálék széles körben elterjedtek az ókori egyiptomiak, az ókori és modern India lakói, az ókori Európa, az Urál és Szibéria területén élő népek körében. Sőt, egy figyelmes embernek elég, ha ránéz, hogy a bolygó különböző részein lakó népek hogyan ábrázolják az isteneket, szenteket, milyen szimbólumok jelölik a fő csakrájukat, hogyan kapcsolódnak össze a kezük ujjai bizonyos kombinációkban. Mindezt csak a tudatlan emberek számára magyarázzák általános fogalmi kategóriákban, mint az Ég és a Föld közötti kapcsolat kialakulásának szimbólumait, a teremtés módját és a teremtés irányítását ennek vagy annak az istenségnek a szimbólumaival. Valójában pedig spirituális szimbólumokra és az emberi önfejlesztés gyakorlati ismereteire mutatnak rá.

Például, a kereszténységben, pontosabban az ortodoxiában, van egy ikon, az «Erőben a Megváltó». Valamikor egy ortodox templom ikonosztázának egyik központi helyét foglalta el. Oroszországban éppen abban az időben (XIV-XV. század), amikor az alacsony oltár válaszfala helyett egy nagy válaszfalat — ikonosztázist — kezdtek el készíteni, amely elválasztotta az oltárt a templom fő részétől. Tehát, ezt az ikont érdekes szimbolika jellemzi.

A trónuson ülő Jézus Krisztust ábrázolja. Bal kezével egy nyitott könyvet tart, jobb kezével — áldást oszt, ujjait egy különleges mozdulatban összefűzve, ahol a gyűrűsujj és a hüvelykujj ujjpercei (párnái) összekapcsolódnak. Azt már tudod, hogy az ujjaknak ezt a helyzetét bizonyos szellemi gyakorlatokban használják, amikor ily módon az ember energiameridiánjai «gyűrűbe záródnak».

Anasztázia: Igen, ez a gesztus világosan mutatja, hogy a Személyiség melyik spirituális eszközt használta arra, hogy meditatív módon dolgozzon az energetikai struktúráján, a személyes terén és a szellemi világgal való kapcsolatán!

Rigden: Egyszer már elmondtam, hogy az Ókori Kelet titkos gesztusaiban és szakrális megjelöléseiben a gyűrűsujj, amellett, hogy további funkciókat töltött be a szellemi gyakorlatokban, feltételesen jelezte az epifízis (tobozmirigy, a «Harmadik szem» csakrán) érintettségét. Hadd emlékeztessek arra, hogy a csakra a szanszkrit nyelvből fordítva «kereket» (korábban *«kör»*, «korong») jelent. A csakrák azok sajátos energiaközpontok az emberi struktúra láthatatlan részében, amelyeken keresztül az energiák mozgása (*energiaörvény*) zajlik. Keleten a «csakra» szó helyett a «lótusz» («padma») szót is használják a személy hét

energiaközpontjának megjelölésére. Egyébként, a szúfizmusban is hasonlóan gyakorolják az emberi energiatest fő (hat) finom központjával («lataif») végzett szellemi munkát. A «harmadik szemet» különböző tanításokban még mindig a «spirituális szemnek», a tisztánlátás csakrájának tekintik. A traktátusokban megemlítik, hogy ha érzékfeletti érzékelést alkalmazunk, a «Harmadik szem» hozzájárul a «határon túli tudás megszerzéséhez», a «szellemi világba való behatoláshoz». Erőteljes befolyásoló vezetőnek tekintik, amely hozzájárul a «valamire való teremtés és befolyásolás aktusához», megnyitja a múlt, a jelen és a jövő eseményei megfigyelésének lehetőségét. Keleten a «szenvtelenség és a természetfeletti képességek» csakrájának is nevezik. Ezt a csakrát hagyományosan *kék* (égszínkék) színnel jelölték.

Anasztázia: Kétségtelen, hogy a gyűrűsujjhoz kapcsolódó ősi szimbolika nem olyan egyszerű, mint amilyennek első pillantásra tűnik. Egyszer megosztott velünk néhány érdekes információt arról, hogy honnan ered az emberi társadalomban az a hagyomány, hogy a jobb vagy a bal kéz gyűrűsujján viseljük a gyűrűket.

Rigden: Ez valóban egy ősi történet. Kezdetben a gyűrű viselése a gyűrűsujjon egy titkos, tisztán hagyományos szimbólum volt a szakrális tudásba beavatott emberek körében. Maga a gyűrű egy körben való mozgást jelentett, pontosabban egy spirális tekercs körívén való mozgást. És volt egy felosztása a szimbolikának a jobbkezes mozgásra (mint például a jobb horogkereszt) és a balkezesre («helytelen horogkereszt»). Ha valaki a jobb keze gyűrűsujján gyűrűt viselt, az a fényerőhöz való tartozását, az embernek az Egyetlen Istenhez, az Örökkévalósághoz való haladását jelentette. Ez a szimbólum feltételesen

tanúsította, hogy az illető csak a szellemi utat választotta, és birtokában van a Tudásnak. Ha valaki a bal keze gyűrűsujján gyűrűt viselt, az a személy ellenkező irányú (az anyagi Elme felé irányuló) mozgását, a sötét erők követőjét (az ennek megfelelő Tudás birtoklását) és az Állati elme Akaratának szolgálatát jelentette. Vagyis, a gyűrű bizonyos kézen való viselésének különbsége a beavatott emberek számára feltételes megkülönböztetést jelentett, hogy a gyűrű viselője mely Erőket és kinek az Akaratát szolgálta.

És maga a «Névtelen ujj» (név nélküli ujj) elnevezés sem véletlen, és a fent említett környezetben lévő bizonyos Tudásból származik. Ahogyan az ókorban, úgy most is rejtély marad az emberek számára Isten neve. Isten valódi Neve a mai napig nem tárult fel az emberek előtt, annak ellenére, hogy a különböző vallások papjai számos spekulációt folytatnak a témában. Hogy miért? Legendák maradtak fenn arról, hogy a természet minden erejét, az Univerzum minden dimenzióját («szintjét») Isten kimondhatatlan nevével lehet irányítani. Nos, és ehhez az információhoz általában a papok részéről van egy kiegészítés, amely az Elsődleges Hangról szóló legendák alapján készült, amelyet különböző időkben különbözőképpen neveztek el, többek között Grálnak is. Tehát, ez a felirat a következőket mondja: hogy állítólag az, aki helyesen ki tudja ejteni «Isten nevét» (a legendákban eredetileg «Elsődleges Hang»-ot), az «bármit kérhet Istentől, amit csak akar». Még mindig élnek olyan legendák, hogy ha valaki Istent a titkos nevén szólítja, akkor magára vonhatja a figyelmét. De általában a szellemileg éretlen embereknek van ilyen vágyuk. Akik Istennel élnek magukban, azoknak erre nincs szükségük: ők megtalálták Őt a Lelkükben, és Őbenne tartózkodnak. De a szellemileg éretlen

emberek arra vágynak, hogy megismerjék a Nevet, és vágyakoznak a saját állati hatalmuk érdekében mindenek fölött. De nem értik, hogy ez számukra pusztító, mint az éretlen gyümölcs.

Az ember beszűkült érzékelése, amely az Állati kezdet dominanciájából ered, Isten megértését egy bizonyos anyagi tárgyra redukálja, és ugyanúgy, ahogyan az ember háromdimenziós dimenzióban látja magát. A papok különböző «neveken» nevezték Istent, ezzel vallásokat teremtve maguknak. Sőt, még mindig arra késztetik az embereket, hogy harcoljanak egymással, harcoljanak egymás között a vallásaik és Isten «nevének» felsőbbrendűségéért, a konkurens vallásokkal szembeni felsőbbrendűségükért, és következésképpen az egyedüli jogért, hogy Isten «nevében» beszéljenek. A különböző jelzők miatt, a papok szándékosan eltérő értelmezésének köszönhetően, az emberek tévesen azt hiszik, hogy különböző mindenható istenek léteznek. Pedig a mai különböző «Isten-nevek» valójában mind olyan *melléknevek*, amelyeket az ókorban a tiltott Istennév helyett az Egyetlen megnevezésére használtak.

Anasztázia: Igaza van, és erről bárki meggyőződhet, elég, ha nyomon követjük az Isten nevét jelentő szavak eredetének etimológiáját és eredeti jelentését a különböző vallásokban.

Rigden: Természetesen minden intelligens ember, ha összehasonlítja, rájön, hogy Isten különböző «nevei» a vallásokban csak az Egyetlen melléknevei. Vegyük például, az ókori egyiptomiak legfőbb Istenének nevét — *Ozirisz*. Ez a «név» az egyiptomi Osir név görögösített formája. Vagyis a görög «Osiris» szó az egyiptomi *«U'sir»* szóból származik, ami azt jelenti: *«Aki a csúcson van»*. Vagy mit jelent, például a zoroasztrizmusban az avesztai istenség neve *Ahura*

Mazdá (később Ormazd, Ormuzd), akit Zarathusztrá próféta az Egyetlen Istennek hirdetett? Egyébként, a próféta eredetileg azt említette, hogy az Ahura Mazdá név csak az *Isten tiltott nevét* helyettesíti, amelyet senki sem ismer az emberek között. Ezt az Istent még a vallási naptárban is «Névtelen» — ként jelölték meg. Az «Ahura Mazdā» avesztáni szót úgy fordítják, hogy «Bölcs Úr», «A Gondolat Ura». Az avesztáni «maz-dā» szó jelentése «emlékezetben tartani» is. Ez a «név», tehát, két ősi iráni szóból képződik, amelyek árja (indo-iráni) gyökerűek. Az «Ahura» megfelel a szanszkrit «asura» szónak, ami «urat» jelent, a «mazdā» pedig az indiai «mēdhā» szónak, ami *«bölcsességet, megértést»* jelent.

Tulajdonképpen, az emberek elfelejtettek egy egyszerű igazságot, hogy mi is valójában a *Bölcsesség*. Ez nem megszerzett könyvtudás, élettapasztalat, briliáns elme vagy elegáns logikai gondolkodás. **A különböző népek ősi hagyományában a «Bölcsesség» eredetileg — az ég ajándéka (érzéki eufória, megvilágosodás) az ember szellemi fejlődése során, olyan ajándék, amelynek segítségével a legmagasabb megvilágosodás, a mindent megértés, a mindentudás állapotát érték el.** Nem véletlenül említik a zoroasztrizmusban, hogy Ahura Mazdá a *«Jó Gondolatnak»* köszönhetően csak azután nyilatkozott meg Zarathushtra prófétának, hogy az hosszú évekig kitartó szellemi keresésben volt. «A próféta kérdezett, és Isten válaszolt, és az *isteni Bölcsességre* oktatta», azaz *«az volt, aki Bölcsességet, megértést ad»*.

A papok tehát, a jelzőkből alkották meg az Egyetlen Isten «nevét». És így minden vallásban, bármilyen vallást is veszünk, Isten minden «neve» — jelző: «Isten a Megváltó», «az Ismert Isten», «a Méltó», «a Mindenható», «az Áthatoló», «a Sugárzó», «a Felébredt», «az Alap», «a Szent Erő», «a Boldogság Hozója», «a

Láthatatlan» és így tovább. Így nevezem azokat a szemantikai eredetű szavakból álló elnevezéseket Isten különböző «neveinek» (és lényegében jelzőinek), amelyeket ma már sokan ismernek, akik egyik vagy másik népszerű világvallás tagjai. Vagyis, azok az információk, amelyek ma a felszínen találhatók, és mindenki számára elérhetők, akit érdekel ez a kérdés. Nem beszélek már az ősi vallások és hiedelmek hasonló jelzőiből való kölcsönzés ősibb gyökereiről, amelyekre ma már senki sem emlékszik, még akkor sem, ha régészeti leletek vannak a kezükben, amelyek megerősítik népszerűségüket az ókorban. De végül is, mindezek a «történelmi jelzők», mint lépcsőfokok, elvezetnek az Egyetlen kezdeti megnevezéséhez abban a minden nép számára közös ősnyelvben, amelyet csak most közelítenek meg elméletileg a nyelvész tudósok.

Anasztázia: Igen, keserű és nevetséges... Kiderül, hogy az emberek a társadalomban viszálykodnak, harcolnak és vitatkoznak egymással ugyanannak a mindenki számára Egyetlen jelzői miatt.

Rigden: Sajnos... még csak fel sem ismerik az **egységes szellemi lényeget** minden nép, az emberiség egésze számára. Ezért, ismerve az emberi természetet, eredetileg az Egyetlen megnevezését, mint már mondtam, nem az Ő neve alatt adták az embereknek, hanem a «Rá» *hangzás* alatt, ami az «Egyetlen, Örökkévaló (Legfelsőbb)» fogalmát szimbolizálta. Ezért van az, hogy még az Isten hagyományos megnevezései is az ebbe a Tudásba ősidők óta beavatott embereknél az Ő neve nélkül voltak (ez egyébként a gyűrűsujjra is vonatkozik). Sokkal később, amikor a társadalomban elkezdődtek a papok által szított ellentétek az emberek között, megjelentek a különböző értelmezések, a «saját» és «idegen» istenekre való felosztások stb.,

amelyek végül az eredeti Tudás elvesztéséhez vezettek. De mindezek emberi dolgok.

Visszatérve azonban a gyűrűk témájához. Az első gyűrűk egyszerűek és simák voltak. Egyébként az ilyen gyűrűk, amelyeket a beavatottak használtak, kizárólag kristályból készültek, mint energia-információs tárolók...

Anasztázia: Vagyis, olyan természetes anyagból, amelyben az elemi részecskék (atomok, ionok, molekulák) a térbeli felületek és kristályrácsok geometriai törvényei szerint rendeződnek el, főként geometriai szempontból szabályos alakúak és szerkezetűek (ugyanazok a poliéderek, amelyekről már volt szó a beszélgetésben). Általánosságban azt mondhatjuk, hogy ugyanez a jel, csak nem a kétdimenziós, hanem a háromdimenziós térre vonatkozik, ahol a külső forma tükrözi az elemi részecskék belső elrendezésének szimmetriáját, és ennek megfelelően az őket alkotó energiák eloszlását...

Rigden: Természetesen... És később, amikor az emberek kezdték elveszíteni a Tudást, kemény kőből, fából vagy csontból kezdtek ilyen gyűrűket készíteni. Sokkal később kezdték fémből készíteni őket... Tehát, az ősi titkos közösségek első gyűrűi egyszerűek voltak, az egyetlen különbség az volt, hogy melyik kezükön viselték: a bal vagy a jobb kezükön. De miután, ahogy mondják, információszivárgás történt, és elkezdődött a beavatottak tulajdonságainak utánzása a hétköznapi emberek körében, a társadalomban tömegesen kezdtek gyűrűket hordani, anélkül, hogy megértették volna a lényeget, különböző ujjakon, különféle fémekből készítve őket, drágakövekkel díszítve és így tovább. Ezután a

beavatottak elkezdtek a gyűrűkön bizonyos jeleket, szimbólumokat ábrázolni, amelyek a körükben érthetőek voltak a számukra. Például, aki a Fény erőihez tartozott, a jobb keze gyűrűsujján egy gyűrűt viselt a farkába harapott kígyó formájában, amelynek feje az óramutató járásával megegyező irányban helyezkedik el. A Sötét erők követője pedig a bal kéz gyűrűsujján hordta. A gyűrűjén a kígyó feje éppen ellenkezőleg, az óramutató járásával ellentétes irányban helyezkedett el. De még ez is csak viszonylag rövid ideig tartott.

Hamarosan a Tudás emberi utánzása és eltorzítása miatt az olyan konvenció, mint a gyűrű viselése, értelmét vesztette azok körében, akik érintettek voltak az eredeti Tudásban. A gyűrűk ékszerként vagy a kiváltságok jeleként való viselésének hagyománya azonban megmaradt az emberek körében. Mindenféle módon gyakorolták az egymással való kérkedést, a «szupermágikus gyűrűk» kitalálásától kezdve, amelyek állítólag megvédik az embereket a betegségektől, szerencsétlenségektől, «erőt adnak», egészen a társadalmi egyenlőtlenség szimbólumáig, a gazdag ember gyűrűje a «tiszteletreméltó polgár» alakjában. Általában minden ugyanaz, mint mindig, az emberi büszkeség egy üres helyen.

Anasztázia: Szeretnék még egy érdekes kérdést kiemelni a gyűrűsujjról és a gyűrűről felvetett témával kapcsolatban. Ön egyszer beszélt az «perszt Bozsij» (Isten ujja) kifejezés eredetéről, amelyből tulajdonképpen a «perszteny» (gyűrű) fogalma alakult ki.

Rigden: Igen, az ószláv nyelvben az «perszt» szó «ujjat» jelent. És korábban a «perszt» a jobb kéz gyűrűsujja volt. Egyes népeknél, például, a kazahoknál a mai napig él az ősi hiedelemhez kapcsolódó szokás,

hogy az újszülöttek először nem az anya mellét, hanem a gyűrűsujját szopják, hogy a baba jó, kedves, szellemi emberré nőjön fel. Pontosan ezek a visszhangjai, bár emberi értelmezésben, a gyűrűsujj konvencionális szimbolikájával kapcsolatos említett ismereteknek. Manapság a gyűrű viselése csak divat és hagyomány, például a jegygyűrűk viselése a bal vagy a jobb kéz gyűrűsujján (ez minden országban más és más). De az is lehetséges, hogy megtaláljuk annak a tudásnak a visszhangját, amellyel az emberek egykor rendelkeztek. Az ortodoxiában az ifjú pár által az *esküvői szertartáson* a jobb kéz gyűrűsujján viselt gyűrű még mindig az *örökkévalóság* és az elválaszthatatlanság *koronája jele* a *szellemi világgal*.

Anasztázia: A legtöbb ember nem is gondolkodik el azon, hogy miért vannak különböző hagyományok, amelyeket követnek, és honnan származnak. De ha megérted ezeket a részleteket, más információk is világosabbá válnak. Például, hogy mit jelent a szobrokban vagy az istenségek képein az, hogy ezt az ujjat összekötik egy másik ujjal, szintén a meditációs technikák hagyományos jeleként.

Rigden: Ami az ujjak helyzetét illeti... Ha a gyűrűsujj a meditatív funkciók szerint a spirituális látást, a tudást, a szuperképességet szimbolizálta, akkor a hüvelykujj — a személy saját erejének energetikai potenciálját szimbolizálta. Különösen a hüvelykujj jelezte, hogy a csakra, amely megközelítőleg az alhasban, a medenceöv belsejében, a farkcsont és a szeméremcsont csontjai között helyezkedik el, részt vesz a meditációban. Külsőleg az emberi ábrákon hagyományosan a gáttájékon ábrázolták. De éppen feltételesen, mert nem a fizikai, hanem az ember energetikai testéről beszélünk.

93. ábra. ***A «Muladhara» csakra sematikus ábrázolása Indiában.***

Egyébként Indiában ezt a csakrát «Mūlādhārának» nevezik («mūlādhāra» a szanszkrit nyelvből származó szó, ahol az magyar átírásban a «mula» jelentése «gyökér, alap», az «adhara» pedig «alap, bázis, támasz»). Az ember energiapotenciáljának felébredése is ehhez a csakrához kapcsolódik. Hagyományosan piros színnel jelölték.

Keleten, ennek az erőteljes energiapotenciálnak a felébredését «a *három és fél fordulatban feltekeredett* alvó *Kundalini-kígyó* felébredésének nevezik». Már többször említettem, amikor a spirális struktúrákról beszéltem. Ezt az erőt ősidők óta az isteni erő (Allat) női aspektusának tekintik, amelynek egyes tulajdonságait később a kereszténységben a Szentléleknek tulajdonították. Ez segített felébreszteni az emberben a spirituális Szeretet hatalmas, teremtő erejét, amely még csak nem is hasonlítható semmilyen fizikai érzékeléshez vagy a durva energia megnyilvánulásaihoz.

Indiában ezt a csakrát gyakran azonosították Brahman befogadójával, és úgy vélték, hogy az ebben az energiaközpontban rejlő erő minden emberben ott van, de csak szunnyadó állapotban. Ez az erő csak akkor ébred fel, ha az ember dolgozik önmagán, az Állati kezdet megszelídítésén, és arra törekszik,

hogy a benne lévő Szellemi kezdet dominájon. A kereszténységben az aszkéták (görögül «askesis» — «gyakorlás, gyakorlat») a spirituális fejlődésnek ezt a szakaszát a *szenvedély nélküli állapot elérésének* nevezik. Vagyis, a szenvedélyek és vágyak működésén túli állapotot, a rossz gondolatok és tettek elutasítását az erény útján, az elme tisztaságának állapotát. Ezen önmagunkon való belső munka nélkül semmilyen spirituális eszköz nem ad megfelelő eredményeket.

A Kundalini felébredésének eredményét Keleten az emberi tudat minőségi változásának, spirituális felébredésnek, az Igazság intuitív megértésének tekintik. A kereszténységben pedig éppen ezt a szakaszt nevezik a *szenvedélytelenség állapotának*, amikor «az elme belép az érzékfeletti világba», és aki ezt elérte, «a tudás földjére kerül, ahol az elme a szellemben, mint Isten lakhelyén tartózkodik». Keleten ezt tartják a Személyiség átalakulása nagyon erőteljes lendületének — a Kundalini energiának a gerinc tövétől a fej közepén keresztül a legmagasabbra való felemelkedésének, amely egyesül az isteni Egyetlennel. Amikor a tudat összeolvad az Eggyel, és ez az állapot állandósul, bekövetkezik a «felszabadulás».

Ugyanebben a kereszténységben a legmagasabb spirituális állapot elérését Kegyelemnek nevezik, és egyetemes értéknek, az emberi törekvés határának tekintik, amely felé irányuló mozgásban a kegyelem, mint a Szentlélek személyes tulajdonsága vesz részt. És leszögezik, hogy ez a különleges állapot, amelyet a hétköznapi ember egyetlen szokásos érzése sem képes felfogni, a képzelet számára elérhetetlen és minden logikus gondolkodást felülmúl, «az elme számára felfoghatatlan». Más szóval, csak az önmagunkon végzett szellemi munkával, a tudat megváltozott állapotában, gondolatok és képzelet

hiányában, kizárólag a mély érzések («hatodik érzék», a hétköznapi ember számára ismeretlen) segítségével érhető el. Úgy tartják, hogy Isten a «legnagyobb Jóság», változhatatlan, örök és halhatatlan, amely magában hordozza a hatalmat, a bölcsességet. Erre a Jóságra törekszik minden emberi Lélek. Lényegében ez az emberi lény minőségi átalakulása és energetikai természetének átalakulása abba a formába, amely az emberi felfogás szerint az egyik sarkán álló energiakockához hasonlít.

1

2

94. ábra. ***A fő csakrák feltételes ábrázolása a legmagasabb felszabadulási állapot elérésekor:***

1) *a modern hagyományos sematikus jelölés egy lótuszülésben lévő személyről, 7 csakrával;*
2) *a szellemi felszabadulás állapota elérésének sematikus ábrázolása egy trypilli rituális korsón. A női kezek helyzete az első és a hetedik csakra hurkát jelzi.*

Anasztázia: Igen, ez a gesztus, amikor a gyűrűsujjat összekötjük a hüvelykujjal, mint az Isten erejének és magának az ember energiapotenciáljának az összekapcsolását jelképező gesztus, és magától Jézus

Krisztustól, mint Isten Fiától, valóban az emberiség *áldás*ának gesztusa.

Rigden: Ráadásul, az «Erőben a Megváltó» ikonon Krisztust geometriai alakzatok hátterében ábrázolják. Nevezetesen, egy vörös négyzet van a háttérben, amelynek sarkaiban egy szárnyas ember, egy oroszlán, egy borjú és egy sas látható.

Anasztázia: Ez a négy Esszencia szimbóluma egy piros négyzet hátterében.

Rigden: Igen. Nos, a kereszténységben ezeket a képeket (tetramorfokat) az evangélisták (illetve Máté, Márk, Lukács, János) szimbólumaiként értelmezik. Az ilyen papi értelmezés miatt ma már kevesen tudnak e szimbólumok valódi lényegéről és eredetéről. E világvallás «nyája» számára azonban a következőképpen magyarázzák őket: Máté — egy szárnyas *ember* képe. Adóbehajtó volt, ezért szokták a képét egy pénzösszeggel, lándzsával, karddal ábrázolni.

Anasztázia: Nos, igen, *az ember képe az emberi természet és a vágyak szimbóluma*, az ősi keleti népek hagyományos allegorikus értelmezése a Hátsó esszencia a négy Esszenciáról szóló ismeretekkel összefüggésben.

Rigden: Teljesen igazad van, csakhogy erre már régóta nem emlékszik senki. Ezután Márk jelképe az oroszlán, az állatok királya. Lukács szimbóluma a szárnyas bika, ahol a bikát magát áldozati állatnak tekintik.

Anasztázia: Tehát, a bika az indiánok előtti civilizációban az Állati kezdetet jelentette, és a legtöbb ősi

népnél — az ember Jobb esszenciájának jellemzőjét. És hány ősi keleti történetet szentelnek az oroszlánnal vívott harcnak és a felette való győzelemnek, jelképeként annak, hogy az ember megszelídíti a legokosabb és hatalomszerető Bal esszenciát — az Állati kezdet támaszát!

95. ábra. ***Vázlatos ábrázolás egy Karoling-kori kézirat illusztrációjáról***
(IX. század; Franciaországban találták; Valenciennes Könyvtár): Misztikus Bárány (középen), négy «apokaliptikus állat, akik a Könyvet tartják.

Rigden: Nos, ez olyan egyszerű, ha az ember felismeri a nyilvánvalót... Azonban János jelképe a sas. De eredetileg a négy Esszencia ismeretének összefüggésében egy másik madár szerepelt. Valójában itt egy sólyomnak kellene lennie, ha követjük az eredeti forrásokat, amelyekből a papok lemásolták a történetet az új vallásukhoz. Sok ősi népnél, köztük az egyiptomiaknál is, a madár (sólyom) az Elülső esszencia szimbolikus megjelölése volt. A sas már a papoktól származó beillesztés a más népektől kölcsönzött információkba. De ez egy másik beszélgetés témája.

Tehát, mi a figyelemre méltó a «Erőben a Megváltó» ortodox ikon történetében. Mindezek a «zoomorf lények» tartják a **Könyvet**, és szimbólumokként helyezkednek el a titkos rajz végein, egy *ferde keresztben*, amely sugarak formájában ereszkedik le a kockából. Ez utóbbi szimbolikusan rombuszként van ábrázolva. Általánosságban elmondható, hogy a rajzban egy *piros négyzetre* egy *kék (zöld) ovális* van ráhelyezve, és rajta egy *piros rombusz* van (a négyzet rombuszba való átalakulásának szimbólumaként, azaz az egyik sarkára helyezett kocka kialakulásának jeleként).

Anasztázia: Ez elképesztő, mert egy kocka a síkon izometrikus vetítésben egy szabályos hatszög, és minden egyes oldala egy rombusz! Minden attól függ, hogyan nézzük.

Rigden: Pontosan így van. Ebben az esetben pontosabban fogalmaznék: attól függ, hogy ki nézi. Tehát, az ikonon, a vörös kocka hátterével szemben Jézus egy trónon ül. És az egyik lába ennek *a kockának a sarkára* lép, a másik pedig a kék oválisban van. Ez utóbbit a kereszténységben «mandula alakú glóriának», «halbuboréknak» is nevezik, és az isteni erő szimbólumának tekintik, amely Krisztust feltámadása és átváltozása során körülveszi. Ebben a kék (zöld) oválisban a szeráfok (eredetileg piros színben) és a kerubok (eredetileg kék színben) szerepelnek a mennyei hierarchia szimbólumaiként. És mindegyiküket egy-egy arc formájában ábrázolják, amelyet hat szárny vesz körül!

Emlékezz a «Nagy Shigir-i bálványon» lévő **maszkokra** (az emberi arc sematikus ábrázolásaira), amelyek a dimenziókat szimbolizálják. És az ilyen más

96. ábra. ***A szimbólumok elrendezésének sémája az «Erőben a Megváltó» ikonon***
(1408, Andrej Rubljov művész):

1) *oroszlán;*
2) *kék (zöld) ovális (gömb);*
3) *trón, amelyen Krisztus mint Bíró ül;*
4) *az áldás gesztusa — a jobb kéz gyűrűsujjának és hüvelykujjának összekapcsolása;*
5) *szárnyas ember;*
6) *Jézus Krisztus aranyruhában;*
7) *sas;*
8) *szeráfok, kerubok;*
9) *nyitott Könyv;*
10) *vörös rombusz;*
11) *piros négyzet, amelyben egy kék (zöld) ovális van;*
12) *bika;*
13) *Krisztus lába a piros rombusz sarkára lép.*

dimenziókra vonatkozó jelölés nemcsak a Shigir-i kultúrára volt jellemző (i.e. V–IV. évezred, Közép-Urál és az Urálon túli terület; a mai Oroszország), hanem a dél-szibériai Okunyev-i kultúrára is (i.e. II. évezred), és más ősi kultúrákra is jóval a kereszténység és a ma ismert világvallások kialakulása előtt. Egyébként az Okunyev-i kultúra igen gazdag jelekben és szimbólumokban, mint a körök, spirálok, háromszögek, valamint stilizált antropomorf figurák, sólyomábrázolások, női istennők, szimbolikus spirituális jelek (Allat). Hasonló jelölések meglehetősen elterjedtek voltak az ókori világban.

Tehát, visszatérve az «Erőben a Megváltó» ikonról szóló beszélgetésre. A vörös és kék színkombinációt a kereszténységben Jézus Krisztus emberi és isteni természetének kombinációjaként is tekintik. És maga Krisztus képe — mint az Ő új, jövőbeli isteni megjelenésének szimbóluma az emberek előtt, mint a látható és láthatatlan világ Ura, a megismerhetetlenség és a megtestesülés szimbóluma.

Anasztázia: Igen, ez egy csodálatos ikon a szimbolikájában a hozzáértő emberek számára. A négyzet, mint a négy Esszenciával rendelkező földi szimbóluma, a rombusz, mint az egyik sarkára helyezett kocka szimbóluma — a hetedik dimenzió, az ember szellemi átalakulásának és felszabadulásának szimbolikája. Az ovális — az ember és Esszenciái közötti személyes energiatér jelölése, kapcsolat más világokkal (dimenziókkal). Krisztus a piros *rombuszban*, azaz a hetedik dimenzióban, a mennyben, a «hetedik égben» van, és még áldást is ad a jobb keze ilyen jelentőségteljes gesztusával! Igen, minden alapvető ismeret az emberről és szellemi lehetőségeiről az Istenhez vezető úton itt megtalálható! Még egy megerősítés: ha birtokában vagy a Tudásnak, akkor éretten felismered

a múltban az emberek által lejegyzett információk kulcsfontosságú lényegét.

Rigden: Elvileg a Tudás átadásának ezt a módszerét már ősidők óta használják. Sőt, az ilyen, mondhatni alapvető Tudás általában jól látható helyen volt. Elég csak ránézni az életben minket körülvevő jelekre és szimbólumokra, vagy a hagyományos vallási képekre, vagy belenézni a világ népeinek művészettörténetébe, hogy rájöjjünk, hogy ez a Tudás mindig is ott volt.

Anasztázia: Igaza van. Amennyire tudom, az «Erőben a Megváltó» ikon a XIV. század óta a moszkvai Kremlben lévő Nagyboldogasszony-székesegyház ikonosztázának kellős közepén áll. De a kérdés más, hogy ki *látja*? A keresztény vallásban az «Erőben a Megváltó» azt az összetett teológiai koncepciót szimbolizálja, hogy Krisztus hogyan fog megjelenni az idők végén hatalmának és dicsőségének teljességében az «Utolsó Ítéletre» és az Univerzum közelgő átalakulására, a világra vonatkozó isteni Gondviselés beteljesüléseként: «Hogy minden földi és mennyei dolog egyesüljön Krisztus vezetése által».

Rigden: Ezt az ikont egyfajta szimbolikus értekezésnek, az ikonográfia nyelvén megfogalmazott jövendölésnek tekintik.

Anasztázia: Érdekes, hogy a *Könyvre* különös hangsúlyt fektetnek! A Második Eljövetelnél *a nyitott Könyvet* Krisztus tartja, és minden zoomorf alak egy-egy könyvet tart. Ez az evangéliumra utal, vagy ez a szimbólum valamilyen általános allegorikus jelentéssel bir? Tudom, hogy a kereszténységben a korai idők óta Jézus Krisztust jelképesen egy *Könyvként ábrázolták, amelyre egy gerlice szállt le, mint a Szentlélek megjelenése*. Azon is elgondolkodtam,

hogy miért éppen a gerlicét említik gyakrabban a Bibliában. Úgy tűnik, hogy különbözik a galambtól, kisebb méretű és vándormadár. A gerlice a tavasz kezdetén jelent meg Palesztinában. Hírmondónak, tiszta madárnak tartották.

Rigden: Ez valóban így van. Még annyit mondok, hogy a korai kereszténységben a Szentlelket eredetileg fehér gerliceként (később tojógalambként) ábrázolták, de nem galambként. Mert ez az *isteni Szeretet, a teremtő nőiesség, minden dolgok Anyjának (Allat) szimbóluma volt*. És ez kapcsolódik még az ősibb ismeretekhez, amikor az isteni Szentháromságot az Atya, az *Anya* és a Fiú alakjában ábrázolták. Ilyen hármasság volt például az ókori Egyiptomban: Ozirisz- Ízisz-Hórusz. Később a kereszténységben a gerlicét (más képeken — tojógalambot) elsősorban az Angyali Üdvözlet (a Gábriel arkangyal és Szűz Mária történetének ábrázolásával összefüggésben) és Krisztus megkeresztelésének képein kezdték ábrázolni.

Ami pedig a könyvet illeti, igazad van. A hangsúly pont azon van, hogy a Könyv mint olyan, *nyitott, azaz olvasható formában van jelen*. A keresztény kultúrában a Könyv szimbolikája elég sokatmondó és mély, ezért mindenki az elfogadott kánonokból merített. Lehetett ez az Örömhír, az Élet Könyve a Megváltottak neveivel, a Jelenések Könyve a Krisztus második eljöveteléről szóló próféciákról. Ez utóbbiban egyébként van egy történet a «belül és kívül» megírt, hét pecséttel lezárt könyvről, amelyet senki sem nyithat ki és olvashat el, csak a Bárány. Ott van még a történet a négy állatról — a trón körüli Őrzőkről és így tovább.

Anasztázia: Kérem, emlékeztesse az olvasókat, akik közel állnak ehhez a témához, hogy a «Jelenések

könyvében» pontosan hol van a Könyvről és a négy állatról szóló történet.

Rigden: A Bibliában János «Jelenések» könyvének 4. és az azt követő fejezete. Például a 4. fejezetben vannak ilyen sorok: «...a trón közepén a trón körül négy élőlény, elöl, hátul tele szemekkel. Az első élőlény oroszlánhoz hasonlított, a második fiatal bikához, a harmadiknak emberhez hasonló arca volt, a negyedik pedig repülő sashoz hasonlított. Mind a négy élőlénynek hat-hat szárnya volt körös-körül és belül is, tele szemekkel...». Az 5. fejezet azonban a Könyvről beszél: «A trónon ülő jobbjában egy kívül-belül teleírt könyvtekercset láttam, amely hét pecséttel volt lepecsételve. Aztán láttam egy hatalmas angyalt, aki nagy hangon kérdezte: «Ki méltó rá, hogy kibontsa a tekercset, feltörje pecsétjeit?» De senki sem tudta, sem a mennyben, sem a földön, sem a föld alatt kibontani és elolvasni a tekercset... Most azt láttam, hogy a trón és a négy élőlény és a huszonnégy vén között ott áll a Bárány, mintha leölték volna. Hét szarva volt és hét szeme — ezek az Isten hét szelleme, akiknek küldetésük az egész földre szól. A (Bárány) odament, és átvette a trónon ülő jobbjából a könyvet. Amikor átvette a könyvet, a négy élőlény és a huszonnégy vén leborult a Bárány előtt. Hárfája volt mindegyiknek és tömjénnel tele aranycsészéje — ezek a szentek imádságai. Új éneket énekeltek: «Méltó vagy, hogy átvedd a könyvet és feltörd pecsétjeit, mert megöltek, és véreddel megváltottad (az embereket) Istennek, minden nyelvből, népből és nemzetből, Istenünk országává és papjaivá tetted őket, és uralkodni fognak a földön». És láttam meg hallottam sok angyalt, az élőlények és a vének hangját, akik a trón körül voltak, számuk tízezerszer tízezer, és ezerszer ezer volt, és nagy szóval mondták: «Méltó a Bárány, akit megöltek, hogy övé legyen a hatalom, a gazdagság, a bölcsesség, az erő, a tisztelet, a dicsőség és az áldás».

Majd hallottam, hogy minden teremtmény a mennyben, a földön, a föld alatt és a tengerben levőkkel együtt ezt mondta: «A trónon ülőnek és a Báránynak áldás, tisztelet, dicsőség és hatalom örökkön-örökké!». A négy élőlény így felelt: «Ámen!». A vének pedig leborultak és imádták.

Anasztázia: Igen, most ezek a sorok valóban teljesen más megvilágításban szólalnak meg a történések lényegének szélesebb körű megértésében!

Rigden: Általában véve, egyszer már mondtam, hogy a szent könyv a szent szimbolizmusban a szent szimbólumok feljegyzésének tekinthető, amelyek Isten Igéjének (a Teremtés Hangjának) a világ számára kinyilatkoztatott jelzései. Az ókori egyiptomiak például, a hieroglifákat szent jeleknek tekintették, amelyek egész fogalmakat és néha egyes hangokat is jelentettek. Később megjelent egy egyszerűsített írás, amelyet nemcsak vallási, hanem világi szövegekben is használtak.

Mik például, a modern betűk a különböző nyelvekben? Valójában, az emberek által kitalált hagyományos jelek. Különböző kombinációik egyfajta feltételes kódot jelentenek az adott információ megértéséhez. És minden hagyományos jel önmagában semleges. De különböző kombinációkban még egy feltételes jel is egy sajátos információs portál részévé válik ennek vagy annak az erőnek és Akaratnak a végrehajtására és cselekvésére. De mindez az, mondjuk, információs tér csak akkor aktiválódik és kezd el működni, ha az ember az erejét (figyelmét, tudatosságát) e kód olvasása révén alkalmazza rá. Például, amikor egy személy egy lezárt könyvet lát, és nem tudja, hogy mi van beleírva, annak feltételes jelei semleges állapotban vannak. De amint elkezdi olvasni (ha megérti ezeket a

feltételes jeleket), ez az erő kezdeti alkalmazása ennek az információs térnek az aktiválására.

De nagyon fontos, hogy mi dominál ebben a pillanatban az emberben, és mi ez az alkalmazott erő, vagyis mi az eredete. Például, az ember olvas egy modern könyvet, jó szépirodalmat. De ebben a pillanatban az Állati kezdet (egoizmus, harag, gyűlölet stb.) dominál benne. Ennek megfelelően, ha még egy jó, nagyszerű könyvet is olvas, annak tartalma irritálja, feldühíti, megnevetteti, megalomániával «primitívvé» teszi, irigységet, felháborodást vált ki belőle. Kiválasztja benne azokat a pillanatokat, amelyek kielégítik az egóját. Más szóval, a könyvben leírt egyezményes jelek hozzájárulnak az emberben jelen pillanatban uralkodó erő, vagyis az Állati kezdetből származó programot végrehajtó Akarat nagyobb mértékű aktiválásához. És ha a Szellemi kezdet dominál az emberben abban a pillanatban, akkor egy másik oldal nyílik meg előtte: nemcsak információkkal gazdagodik, hanem képes lesz éretten megérteni azokat, tudatára ébredhet azoknak vagy más erőforrásoknak az eredetére, amelyeket maga a szerző ágyazott be az általa aktivált feltételes jelek kódján keresztül.

Anasztázia: Vagyis, ugyanaz a könyv, ahogy mondani szokták, Isten Szeretetével a Lélekben olvasva, lehetőséget ad arra, hogy előítélet nélkül felismerje a belehelyezett információt, megértse a lényegét, megérezze és felismerje az eredetét. Más szóval, a könyv — egy információs feltételes kód, és annak érzékelése magának az embernek a domináns választásától függ.

Rigden: Így van. Ezeket a könyvben lévő feltételes információs kódokat (szavakat, mondatokat) más emberek alkalmazzák, akikben szintén a rögzítésük

(a könyv megírása) idején egyik vagy másik erő dominált (vagy mondjuk pontosabban — a Szellemi Világból vagy az Állati elméből származó Akarat dominált). Az ember, ha nem ismeri ezeket a feltételes kódokat, például a nyelvet, amelyen a könyv íródott, természetesen nem lesz képes elolvasni azt. De ha ismeri őket, és ennek megfelelően aktiválja őket, akkor érezni fogja ennek az aktiválásnak a hatását, vagyis, ezen Akarat erejének a hatását rá.

Anasztázia: Más szóval, ha az Állati kezdet dominál benned, még spirituális értekezések olvasásakor is, akkor a legfontosabb dolgokat kihagyod, mindent megtagadsz, és semmit sem fogsz megérteni, mert a tudatod abban a pillanatban beszűkült. De ha a Szellemi kezdet dominál benned, akkor bármilyen könyvet a világ kitágult felfogásának állapotában fogsz érzékelni, ami lehetővé teszi számodra, hogy könnyen szétválaszd a «a magokat a pelyvától», hogy megértsd az író uralkodó motívumait, hogy ki és mit helyezett oda, és milyen céllal történt mindez.

Rigden: Igen, vagyis, amikor a Szellemi kezdet dominál a tudatban (és ezáltal a világ széleskörű érzékelése a mély érzések segítségével), akkor kezded majd megérteni az igazi lényeget, elkezdesz Bölcsességre szert tenni. És a Bölcsességen keresztül jön a Tudás. A Tudás mint jelkód, amikor a Szellemi kezdet által aktiválódik, nemcsak a Személyiség átalakulásának feltételei jönnek létre, hanem a körülötte lévő világé is. Ezért **a könyv és a benne kódolt információ valójában az Akarat vezetője** (akár a Szellemi világból, akár az Állati elméből). Az információs kódok az *információcseréhez tartoznak, semlegesek* mindaddig, amíg a személy nem aktiválja őket, és nem lép rezonanciába az erejükkel. Ezeket a hagyományos írásjeleket az emberek találják ki.

Nem szabad összetéveszteni őket az eredetileg *aktivált működő jelekkel, amelyek kívülről voltak behozva ebbe a világba*... Ezek teljesen más fogalmak és más jelek.

Anasztázia: Azokra az eredeti jelekre gondolt?

Rigden: Pontosan így van. Arra az *eredeti 18 működő jelre* gondolok, amelyek még mindig léteznek az emberi társadalomban: 9 pozitív (a Szellemi világból származó) teremtő jel és 9 negatív (az Állati elmétől származó) működő jel. Ezek a jelek az ember uralkodó vágyaitól és erejétől függetlenül aktívak. Önmagukban is aktívak, azaz erővel vannak felruházva és kölcsönhatásba lépnek a környező látható és láthatatlan világgal, valamint az ember teljes összetett, hat dimenzióra kiterjedő szerkezetével.

Anasztázia: Igen, ez az információ mély megértést igényel...

Rigden: És ami az «Erőben a Megváltó» ikon szimbólumaiban rögzített információt illeti, Oroszországban ugyanez az ismeret később az Istenanya «Neopalimaja Kupina» (Kiéghetetlen Csipkebokor) ikonjának képén keresztül terjedt el. Tehát, ennek az ikonnak a szimbolikus-allegorikus kompozíciója az alapvető geometriai részletek által gyakorlatilag megismétli az «Erőben a Megváltó» ikonját: egy piros *négyzet* (4 evangélistával zoomorf, apokaliptikus képekben — egy ember, egy oroszlán, egy bika és egy sas), egy *ferde kereszt*, egy rejtett *ovális*, egy r*ombusz (amelybe az Istenanya képe van beírva*, 6 angyal a rombuszban). Általában minden úgy van, ahogyan lennie kell. Csak a geometriai elemeket nevezik meg a leírásokban másképp, például két négyágú csillagként egymás fölött (összesen nyolc csúcspont), vagy nyolcágú csillagként, *csonka alsó sugárral*!

A rombusz pedig általában *zöld* vagy *égszínkék (kék)* színű, az alatta lévő négyzet pedig piros, ahogyan annak lennie kell.

97. ábra. ***A «Neopalimaja Kupina» (Kiéghetetlen Csipkebokor) című Istenanya-ikon ábrázolása***
(XVI. század vége; a Szoloveckij kolostor Szpaszo-Preobrázsenszkij ikonosztázának helyi sorából; moszkvai «Kolomenszkoje» múzeum-rezervátum; Oroszország).

A kompozíció közepén az Istenanya áll, aki bal kezében a Krisztusgyermeket, jobb kezében pedig egy létrát tart (az ilyen ikonokon a létra néha az Istenanya vállát érinti, olykor pedig a létra helyett egy

Kaput és egy botot festenek a Megváltó jelképeként), mindez azt jelképezi, hogy az Istenanya az, aki az emberiséget szellemileg «a Földről a Mennybe» emeli. Ezen az ikonon a képek között Gábriel Arkangyal is látható az evangelizáció szimbólumával — egy liliomággal.

Anasztázia: Igen, ez az ikon jól ismert a művészettörténészek körében, például a XVI. századi «Kiéghetetlen Csipkebokor» Istenanya ikon révén, amely a Szoloveckij kolostor Megváltó Színeváltozása székesegyház ikonosztázának helyi sorából származik. Sok ember is ismeri ezt az ikont. Az ilyen típusú ikonok szinte minden ortodox családban megtalálhatók. De ki figyelt fel az ilyen jellegű részletekre? Hiszen, ha megkérdezel valakit, sokan úgy ismerik ezt az ikont, mint «a ház tűztől való védelmezőjét». A legjobb esetben azt mesélik el, hogy az ikon alapja egy bibliai történet «Mózesről, amikor úgy döntött, hogy kivezeti népét Egyiptomból», vagy «az égő csipkebokorról, amelyből Isten megszólította Mózest, ő pedig kíváncsiságból odament, hogy megnézze, miért ég az a tűzben, de mégsem ég el…».

Rigden (nevetve)**:** Bár az emberek szavai mulatságosak lehetnek, de a lényegük — az igazság! A papok mindig is kíváncsiak és féltékenyek voltak arra, hogy honnan származik Isten ereje egy valóban Szellemi Lényben. Mit gondolsz, milyen kapcsolat van Mózes, Szűz Mária és a tüzek között?

Anasztázia: Tudod, úgy érzik, hogy mindez a «kapcsolat» mesterségesen van létrehozva. Ha a lényegről akarunk beszélni, akkor a Szűzanya, minden szellemi jelből ítélve, abból, hogy mennyi csoda történt a világban az ő képmása által az évezredek során — ez valóban Erőben a Megváltó.

Rigden: Így is van. Az Istenanya «Neopalimaja Kupina» (Kiéghetetlen Csipkebokor) ikonjának semmi köze nincs mindezekhez a papi ügyekhez. És Oroszországban nem a «kupina» — «tövisbokor» szóból kezdték így nevezni, hanem az ószláv «kupa» szóból, amely «kapcsolatot», «emelkedettséget», «valaminek a összességét» jelenti. És az a tény, hogy a tűz elleni védelem hiedelmével társult, de most már, mint helyesen észrevetted, minden házban megtalálható, miután híressé vált csodatevő hatásáról. Ennél is fontosabb azonban, hogy általa az ismeretek eljutottak a többséghez, még ha «ki nem bontott formában» is. És ezek az ismeretek most is léteznek, ami korántsem elhanyagolható!

Nem véletlen, hogy az «Neopalimaja Kupina» (Kiéghetetlen Csipkebokor) az *IstenAnya* Szentlélek általi szeplőtelen fogantatásának szimbolikájához kapcsolódik. Ez pontosan annak a szimbóluma, amiről beszéltem. Az *IstenSzülő* — Isten erejének Útmutatója minden ember számára, aki a szellemi úton jár, ez *Isten Szeretetének ereje*, amelynek segítségével az ember Lelke megszabadul a földi reinkarnációktól. Jézus, mint a *más* világról érkezett Szellemi Lény megújította az évszázadok alatt elveszett igaz Tudást, és szellemi eszközöket adott az embereknek a szellemi üdvösséghez. Más szóval, tehát, *kulcsokat* hagyott ránk. Az ember ezen eszközök segítségével önmagát fejlesztve, képletesen szólva, megszerezte a *jelhez való kulcsot*. Az *IstenSzülőnek* pedig, mint Isten erejének közvetítője, mint szellemileg felszabadult Lénynek, aki az emberi lelkek szellemi felszabadítása érdekében a világok között van, Ő adta az *erőt és magukat a jeleket*. És csak amikor a szellemi kereső szorgalma és önmagán végzett munkája és az IstenSzülő (Allat) ereje egyesült, akkor történt meg a Személyiség és a Lélek egyesülése, vagyis az ember elérte Lelke

felszabadulását, a hetedik dimenziót, vagy ahogy a kereszténységben mondják, a «mennyországot», «az Atya és a Fiú országát». És csak az ember választásán múlott, hogy a jel aktív lesz-e, hogy az ember méltó lesz-e arra, hogy befogadja ezt az isteni erőt, amely elvezeti őt Istenhez. A *kulcs azért adatott, hogy használják. És ahhoz, hogy a kulcsot használni lehessen, az embernek erőfeszítéseket kell tennie a használatára.* **Ez a szellemi ember útja — a szellemi *kiéghetetlen* szenvedélytelenség útja, amely csak Isten teremtő erejével együtt (vkupe) vezet a felszabaduláshoz.**

És ez nemcsak a kereszténységben, hanem más vallásokban is ismert. Ezt már az ókorban is ismerték, amikor az emberek másképp nevezték Istent, az Ő Fiát és az IstenSzülőt (a Nagy Anyát). Végül is, nem az elméből fakadó papi fogalmakban és a mellékneveikben van a dolog, hanem ugyanabban a szellemi szemcsében, amelyen minden vallásuk alapszik. Hadd mondjak egy egyszerű példát.

Mint már említettem, nem is olyan régen az Ókori Egyiptomból származó Ízisz istennő kultusza széleskörű népszerűségnek örvendett a különböző keleti és nyugati nemzetek körében. Egyébként, elég csak az Ókori Egyiptom művészetére, annak mintáira figyelmet fordítani, amelyek az épületekben, az ókori templomok festményeiben, szoboralakokban eljutottak a jelenbe. És ugyanazokat a szimbólumokat láthatjuk a spirituális Tudás alapjainak átadására, mint a világon mindenütt: az **«ALLATRA»** működő jel, lótusz, kör, kocka, rombusz, piramis, kereszt, négyzet, a négy Esszencia szimbolikus képe. Ízisz istennő kultusza, tehát, több évezredig tartott, beleértve a Római Birodalom korát is. És mi az igazi oka az ilyen népszerűségnek? Az aktív jelekben — az

«ᗅllatRa» *jelben*, amely azokban az időkben Ízisz istennő kultuszának segítségével terjedt el, ahogyan ma is az IstenSzülő kultuszának segítségével terjed. Az ősi Tudás már régen nagyrészt elveszett, de a szimbólumok és jelek megmaradtak!

Anasztázia: Igen, Íziszt mint a «Nagy Anyát» gyakran ábrázolják az **«ᗅllatRa»** jellel a fején, ahogy már mondtuk, egy *csésze alakú félhold alakjában*, szarvakkal felfelé, amely felett, mint egy gyöngy domború oldala, egy kör van.

Rigden: Ez a jel arra utal, hogy ez az erő ahhoz az Egyetlenhez tartozik, aki mindent megteremtett a Világegyetemben. Már mondtam, hogy régen az emberek az *«Egyetlen Legfelsőbb» (Egyetlen Örökkévaló) fogalmát a Rá hanggal jelölték*. Ahonnan később, a papság születésével megjelent egy Rá *nevű* isten, aki a legendák szerint egy lótuszvirágból keletkezett, amely a világóceánból emelkedett ki. A nagy istennő (akit különböző jelzőkkel neveztek, később nevekké alakultak át) kezdetben a Rá (Egyetlen Örökkévaló) átvezető erejeként működött. Az Ókori Egyiptomban Ízisz mellett különböző korokban ilyen jel hordozói voltak Hathor istennő (a Nap Rá leánya; neve «az Ég házát» jelentette), Iuszát istennő (neve «Isten teremtő kezét» jelentette, «a legnagyobbat azok között, akik sugároznak»). Úgy tartották, például, hogy ha valaki megkóstolja Hathor istennő szellemi ajándékait, az további szellemi erőket ad neki, ő segít az illetőnek átjutni a földi világból a *más (szellemi)* világba. Amiért a Nagy Anya, a Szeretet istennője, a szellemi öröm, a «Rá sugaraiban ragyogó», a Nagy Asszony, minden élőlény teremtője melléknevekkel tüntették ki. Az őt szimbolizáló további asszociatív megnevezések közé tartozott a platánfa, mint az «Élet Fája»,

valamint az *örök* élet szimbólumai — a *zöld és az égszínkék* szín, amelyeknek a legendák szerint ő parancsolt. Ez utóbbi *az ember hullámtermészetéről* és a spirituális átalakulás pillanatáról szóló kódolt tudáshoz kapcsolódik.

Anasztázia: Igen, ugyanezek a színek vannak jelen, mint már említettük, az isteni karakterek megnevezésében, amelyek a különböző népeknél a kozmikus rendet, az élet vizeit, a termékenységet, az Ószülő-Anyát, a női teremtő isteni erőt testesítik meg. A keresztény vallásban ezek a színek Szűz Máriára jellemzőek. Ugyanezt a «Kiéghetetlen Csipkebokor» (Neopalimaja kupina) rombuszát, amelyben Szűz Mária képe van elhelyezve, *zöld* vagy *égszínkék* (kék) színnel is jelölik. Ez azt mutatja, hogy ugyanaz az alapismeret öröklődött nemzedékről nemzedékre, emberről emberre. Egyébként, létezik egy ilyen ősi «Glavka» szó, amelyet az ókori görögök a mitológiájuk számára a mai szláv területeken egykor élt népektől kölcsönöztek, a vízzel kapcsolatos isteni kezdet teremtő erejének megjelöléseként, amely szintén a *«zöld és égszínkék színnek»* parancsol.

Rigden: Én még többet mondok. Ahhoz, hogy az embereknek megmagyarázzák a láthatatlan világ Tudását, a háromdimenziós világ lakói számára érthető asszociációkhoz és képekhez kellett fordulni. Az ókorban a Nagy Anyát (istennőt), mint az ember Szellemi kezdetének teremtő erejét (amelynek tükörképe később, például ugyanaz az Ízisz lett, egy nő képében ábrázolva), kezdetben egy különleges, szent *kockára* emlékeztető pózban ábrázolták, amikor az ember a térdét átkaroló kezekkel ül. A «kockát» egy, a tetejére mutató fejjel koronázták meg. A fejre vagy magának a kockának az egyik oldalára pedig az **«АллатRа»** jelet helyezték.

A lényeg egyszerű. Ez a Személyiség szellemi felszabadulás útjának szimbolikus ábrázolása a Lélekkel való egyesülésben (függetlenül attól, hogy az ember milyen testben tartózkodik, például a nemétől, fajától stb.). Az *Óanyát eredetileg az ókorban kocka alakban ülve ábrázolták. Egy négyzet alakú, lapos alapra helyezték. A kocka* a szellemi világot jelentette, ahová az ember a női kezdet (Allat) isteni erejének segítségével eljuthat, és minőségileg megváltoztathatja természetét, mássá — Szellemi Lénnyé — válhat. Jelölte továbbá azt a hat dimenziót, amelyben az emberi konstrukció található. A *lapos* négyzet alakú kő — a földi anyagi világot jelenti, valamint a négy sarok az ember négy alapvető Esszencia megjelöléseként. Később, amikor az emberi utánzás megkezdődött, a papok elkezdték arcaikat kockaszobrok formájában reprodukálni (a földi dicsőség kedvéért megörökíteni).

A későbbi időkben, amikor ugyanebben az Ókori Egyiptomban az isteneket megszemélyesített szobrok formájában kezdték ábrázolni, isteni lényegük kifejezésére kellett jelezni, akkor egy kockára helyezték, amelyet egy lapos négyzetre állítottak. az isten figuráját egy kockára helyezték. Ha pedig a földi és az égi (isteni) közötti kapcsolatot De ha az alakot egyszerűen egy lapos négyzetre helyezték, akkor az csak a lét földi aspektusát jelezte. Az ilyen eredeti kocka alakú szobrok (valamint rombusz alakú változataik) egykor meglehetősen gyakori kanonikus szoboralakok voltak nemcsak az Ókori Egyiptomban, hanem a világ más részein is.

Anasztázia: Valóban, a világ különböző részein talált régészeti leletek között sokszor láttam ilyen *kocka alakban ülő* istenségeket. A paleolitikus rétegekben talált figurák (az úgynevezett «Nagy Anya») szintén felhúzott lábakkal és térdre tett kézzel ülnek.

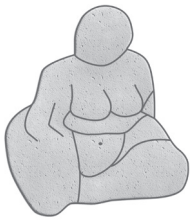

1

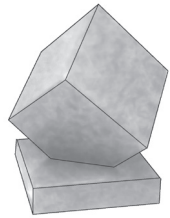

2

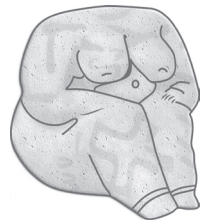

3

4

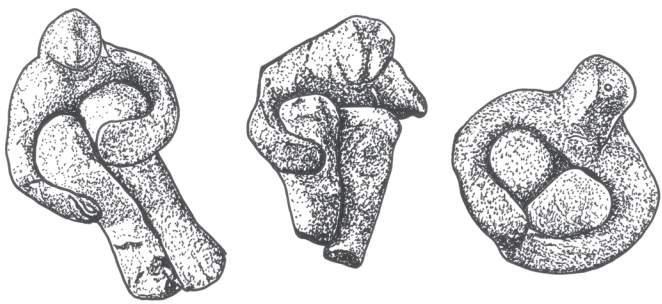

5

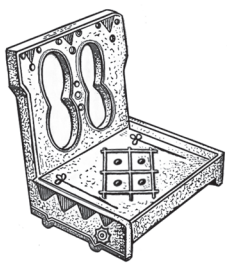

6

7

8

9

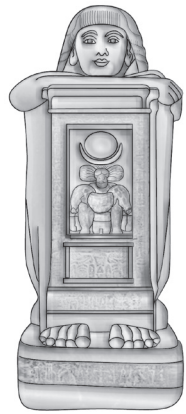

10

11

12

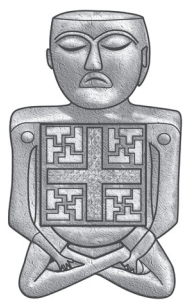

13

14

98. ábra. ***Kocka alakú szobrok és szimbólumok az ókori világban:***

1) *Egy kocka alakú paleolit Vénusz szobra;*
2) *kínai, kocka alakú, sarokra helyezett szobor (jáspis kőből készült; a jáspist az Ókori Kínában az Eget szimbolizáló «tiszta kő»-ként tisztelték; úgy hitték, hogy az embernek az önmaga tökéletesítésének útját követve meg kell teremtenie («kiolvasztania») magában a halhatatlanság elérésének eszközét, amelyet a kínai értekezésekben «csodálatos gyöngynek», «jáspis ékszernek» neveznek, amely átalakítja egész testét, tisztává és halhatatlanná teszi (jáspis-sává));*
3) *paleolit kori kocka alakú szobor, amely egy ülő helyzetben lévő istennőt ábrázol, térdei behajlítva, kezei a térdét ölelik körül (a testet szimbólumok borítják; általában arc nélkül, néha fej nélkül ábrázolták);*
4) *az «Ozirisz Ítélete» című kép töredéke egy ókori egyiptomi papiruszon; az Ókori Egyiptomban az embereket, állatokat, isteneket hagyományosan profilból ábrázolták;*
5) *terrakotta emberfigurák, akik behajlított térdekkel ülnek, kezeikkel átölelve azokat (a Harappai civilizáció régészeti leletei, artefaktumai);*
6) *eneolitikus tárgy egy központi rombusz alakú szimbólummal;*
7) *rituális eneolitikus kocka alakú forma geometrikus díszítéssel (négylábú támaszon áll; a tetejét hat dimenziós szimbolikus kép formájában díszítették);*
8) *egy ülő ember kocka alakú szobra, amelyen az ókori egyiptomi bölcsesség istenének, Thot-nak a képe látható (pávián alakjában), az* **«ΔιιατRα»** *jellel (Kr. e. IV-I. század; Karnaki templom (Théba, Egyiptom));*
9) *kocka alakú bronzszobor, amelyen az Igazság és Igazságosság, az egyetemes harmónia és rend ókori egyiptomi istennője, — Maat (i. e. XII-XI. század; Ókori Egyiptom) ül, behajlított térdekkel, karjait összefonva;*
10) *Kha írnok kocka alakú szobra* **«ΔιιατRα»** *felirattal (Kr. e. II. évezred; Abüdosz, Ókori Egyiptom);*
11) *a víz azték istennőjének — Chalchiutlikue figurája (Kr. u. XV-XVI. század; Mexikó, Közép-Amerika);*

12) *az azték «év urának», a közép-amerikai indiánok mitológiájában a tűz és a vulkánok istenének — Shiutekutli (Kr. u. XIV-XV. század; Mexikó, Közép-Amerika) figurája;*
13) *kocka alakú, lótuszülésben ülő férfi figura, testén szimbólumokkal; egy szent bödön rögzítésére használták; a vödröt egy viking hajón találták (IX. század; Norvégia);*
14) *Senusert-Senebefni kocka alakú szobra (Kr. e. II. évezred; Ókori Egyiptom).*

Hasonló figurákat találtak a Harappai civilizációhoz tartozó leletek között. És az ősi indiai, kínai istenek kocka alakú figurái?! Az aztékok, olmékok és maják Mezoamerikában talált többszörös leleteiről már hallgatok! A szláv népek lakta területeken a Trypilli civilizáció idejéből származó *Nagy Ősanya* alakjait is megtalálták, ahol a keblén egy rombusz van, benne egy ferde kereszttel és pontokkal a középpontban! És egy másik változata az ő képmásának sajátos szimbólumokkal — egy csonka piramissal, vagy két egymásba fonódó kígyóval, amelyek, figyelembe véve ugyanazt az ősi indiai tudást a «Kundalini kígyó» erejéről, az ember szellemi újjászületésének teremtő erejét szimbolizálják.

Rigden: Egyébként, a két kígyó egy gömbben összefonódva az ősi népeknél a természet *haldoklásának és feltámadásának*, *megújulásának* egyik eredeti szimbóluma volt. A kígyók (például a siklók) ősszel a föld alá bújnak, és egy nagy gömbben összegömbölyödnek földi üregükben, téli álomba zuhanva, tavasszal pedig felébrednek, és előbújnak az üregükből (a föld alól). Ezért szolgáltak asszociációs példaként azoknak az embereknek, akik meg akarták érteni, hogy mi az ember reinkarnációja, haldoklása és feltámadása a Lelke újjászületéseinek ciklusában.

Anasztázia: Igen, sok nép, különösen Keleten, tisztelte a kígyót, mint a termékenységgel, a női kezdettel, a földdel, a vízzel, valamint a Bölcsességgel kapcsolatos szimbólumot. Ha ezt a tudást spirituális kontextusban vizsgáljuk, minden a helyére kerül. Ami a Trypilli civilizációt illeti, érdekes, hogy ugyanazok a szent szimbólumokkal ellátott kerámiakorsók többnyire *rombusz alakúak* voltak. Ha alaposan megvizsgáljuk a régészeti leleteket, azt találjuk, hogy az ilyen korsókon a szellemi fejlődés jelentős szimbólumait és jeleit ábrázolták: kör, félhold (méghozzá szarvakkal felfelé), spirálok, háromszögek (piramisok), hullámos kígyók (cikk-cakkos választóvonalak, kapcsolat a vízzel, azaz a *más világgal*), négyágú keresztek, «nap és hold», négy «nap». Sőt, a régészeti ásatások szerint minden Trypilli házban volt egy kereszt alakú (ferde kereszt alakú) szent «oltár», ahol a kemence első tüzét gyújtották meg. Ugyanaz a Lélek-tűze és a négy Esszencia szimbóluma!

Rigden: A rombusz alakja gyakran megtalálható a legősibb díszítésekben. A Föld és az Ég egysége szimbólumának nevezték, a liliommal, a lótusszal...

Anasztázia: Még ha a «rombusz» szó etimológiáját is nyomon követjük, érdekes tényeket tárhatunk fel. Ez a szó a görög «rombosz» szóból képződik, melynek jelentése «pörgő, varázskerék, tambura». Ebben a tekintetben elég visszaemlékezni arra, hogy milyen fontos szimbolikus szerepet játszott a mágikus cselekvésekben egy tamburin, például a sámánoknál. És általában egy ilyen tamburint ugyanazokkal az alapvető szimbólumokkal és jelekkel festettek fel.

Rigden: Pontosan. Egyébként úgy tartották, hogy a sámán egyik kezével kivonja belőle a *szent Hangot*, a másik kezével pedig a tamburin *keresztjét* tartva,

amely általában *ferde vagy egyenlő oldalú kereszt* alakú volt. Valójában, a szimbolika szerint a kör és a kereszt metszéspontja éppen a nyolc oldalt (nyolcszöget) hoz létre. A szibériai fehér sámánoknál volt egy hiedelem, «szent tudás», hogy ha mozgásba hozunk egy négyzetet, azaz a négy elem jeleit, akkor azok az örökkévalóság jelévé (körré) alakulhatnak... És nyugaton ugyanezt a folyamatot az ókori filozófiában a görögök — kvintesszenciának (a latin «quinta essentia» — az «ötödik esszencia»), az ötödik elem elméletének nevezték.

Anasztázia: Így van, szintén nevezték «eredeti éternek», «isteninek», «örökkévalónak» és a «legmagasabbnak» (éginek, fent tartózkodónak) is. Arisztotelész a kvintesszenciát általában úgy határozta meg, mint a legfinomabb elemet, az alapesszenciát, az egész holdfeletti világ alapvető lényegét, szubsztanciáját, ellentétben a hold alatti világ négy elemével, amelyek ciklikus egymás közötti átalakulásnak (keletkezésnek és megsemmisülésnek) vannak kitéve. Minden olyan egyszerű! Kiderül, hogy mindenki ugyanarról beszél, csak más szavakkal.

Rigden: Persze, semmi sem bonyolult, ha tudod! Ha eljutsz a megértéshez, minden egyszerűvé válik. Ami pedig a sámánokat illeti, teljesen igazad van, azokban az időkben ez a tudás és annak átadásának ez a formája természetes volt a különböző népek számára. De már korábban is az emberi társadalom többsége is ismerte ezt az alapvető tudást, és az embereknek nem volt szükségük további magyarázatokra, még akkor sem, ha a bolygó különböző pontjain éltek.

A kocka alakú szobor, tehát, az ember szellemi természetének győzelmét szimbolizálta az anyag felett, vagyis a Szellemi kezdetet az Állati felett. Egyúttal

a szellemileg érett embert is jelentette, aki készen állt az isteni Ige érzékelésére. Ez utóbbit abban az időben *hallhatatlan Hangnak tekintették, amelynek köszönhetően Isten «kommunikál» az emberrel, az ember szellemi megvilágosodásának az Egyetlen megértésében*. Ezért ábrázolták néha az isteneket nyitott szájjal, de gyakrabban kocka alakú szobraikat megfelelő jelekkel jelölték meg. Később pedig, amikor megjelentek a hieroglifák, elkezdték a láthatatlan természetű Egyhez intézett megszólításokat kivésni.

Anasztázia: Azt hiszem, érdekes lesz az olvasók számára megtudni, hogy azokban a távoli időkben az emberek már tudtak az Ősi Hangról.

Rigden: Természetesen, tudtak. Ez alapvető szellemi tudás... Mit jelentett ugyanaz a hieroglifa az Ókori Egyiptomban? Eredetileg szent jelnek, «isteni szónak», a Hang jelének tekintették. És a hieroglifákat különleges sorrendben írták, különböző *négyzet* és *téglalap* alakú formákba csoportosítva, aminek szintén megvolt a maga jelentése. Az ilyen írást csak az «Élet Házainak» nevezett templomi iskolákban tanították. Hadd emlékeztessek arra, hogy az «élet», az «örök élet» szimbóluma az ókori egyiptomiaknál az ankh jel volt, amelyet «az élet kulcsának», «az örökkévalóság kulcsának» neveztek. Egyébként, ezt a különös keresztet, mint a halhatatlanság szimbólumát a vízzel (*más* világgal) hozták kapcsolatba. És nemcsak az ókori egyiptomi civilizációban volt ismert, hanem a Maja civilizációban, az ősi európai népeknél, például a skandinávoknál is. Figyelemre méltó tehát, hogy az Ókori Egyiptom szent jeleket alkalmazó írástudóit általában lótuszülésben (keresztbe tett lábakkal ülve) ábrázolták, egy *négyzet alakú lapos kövön*. Az ókorban a lótuszpózt feltételesen «piramisnak» is nevezték.

99. ábra. ***Ókori egyiptomi szobrocska «Író tekercscsel»*** *(Kr. e. XIX–XVIII. század, Ókori Egyiptom; A. SZ. Puskin Állami Szépművészeti Múzeum, Moszkva, Oroszország).*

Az ókori egyiptomiak különleges módon viszonyultak a Hanghoz, mint a mindent teremtő láthatatlan Egyetlen szent megnyilvánulásához. Innen kapták ezt a legendákban rögzített felfogást, miszerint a Hangok felébresztik az Univerzumot, nemcsak a Lelket ébresztik fel, hanem a legszebb dolgot is benne — a láthatatlan Egyetlennel való kapcsolatot.

Anasztázia: Nyilvánvalóan, ezért volt az ókori Egyiptomban a zenének, mint nagy teremtő erőnek, különleges tisztelete. Megmaradtak az utalások arra vonatkozóan, hogy egyes vallási szertartásokon csak nőkre bízták, hogy szent hangokkal töltsék meg a teret, például Ízisz és Hathor istennők papnőire, akiknek egyébként az **«ALLATRA»** jel volt a fejükön.

Rigden: Mindezek, természetesen, külső rítusok, amelyek azonban az isteni kezdet, Allat teremtő erejét szimbolizálták, az **«ALLATRA»** jelén keresztül az Isten erejét (a teremtés Ősi Hangját) nyilvánították ki. De a

legfontosabb ebben a színházi cselekvésben a szellemi Tudás asszociatív közvetítésében — a hívők hangulata és a működő jel volt, amelyet az emberek tömegei látnak.

Később, amikor a Tudás kezdett elveszni, a beavatottak elkezdték aktualizálni azokat az új generációk számára érthető formában. Ezután a Nagy Anyaistennő egy másik képe vált népszerűvé, de már nem kocka, hanem egy paralelepipedon szélén *Ülő nő* alakjában (a hatszög, amelynek a kockához hasonlóan ellentétes oldalai vannak, jelképesen a 6 dimenziót jelképezve, melyek egyenlőek és párhuzamosak). És hangsúlyozták, hogy az istennő ennek a szimbolikusan ábrázolt kockának a *tetején ül*, a kocka egyik csúcsának jelzése vagy díszítő jelölése formájában. Lábával az istennő egy *négyzet alakú lapos kőre* támaszkodott. Mindez a Föld és az Ég közötti kapcsolatot szimbolizálta. A Nagy Anya fején változatlanul az **«𝔸𝕝𝕝𝕒𝕥ℝ𝕒»** jel volt elhelyezve, amely kulcsszerepet játszott az azt szemlélő ember szellemi aktiválásában.

A *Nagy Anya* kezében spirituális szimbólumokat kezdtek elhelyezni. Például, a bal kezében — az ankh jele (*«az örökkévalóság kulcsa»*), a jobb kezében pedig — egy hosszú száron álló *lótuszvirág* (néha az istennőt úgy ábrázolták, hogy két kezében a Jobb és a Bal esszencia szimbolikus jeleit tartotta, mint az Állati kezdet feletti győzelem jelét, amelyeket később egy bottal helyettesítettek). A lótusz eredetileg a szellemi Tudás, a szellemi gyakorlat, a teremtő erők, a tökéletesség, az Egyetlenben való örökkévalóság szimbóluma volt. Ezért nevezték a ragyogó Egyetlen (Rá) szent virágának (Tudásnak). Sok istent (és nem csak az Ókori Egyiptomban) a lótuszvirágon ülve ábrázolták.

Egyébként, mint már említettem, pont a **lótusz volt a halhatatlanság egyik első szimbóluma, a feltámadás jelképe** a különböző népek körében, az ember szellemi átalakulásának értelmében. Ezt követően így vagy úgy, de megjelent különböző kultúrák vallási ábrázolásaiban, például, az ókori indiai, ókori egyiptomi, asszír, föníciai, hettita és más kultúrákban is. Ha pedig egy lótuszbimbót ábrázoltak, az az (ember) életében rejlő lehetőségeket jelentette. Ha pedig egy érett lótuszmagot ábrázoltak, amely egy fordított csonka kúp alakú piramis formájú volt, akkor az egy személy életében elkövetett cselekedeteinek eredményét, egyfajta «gyümölcsöt» (eredményt) jelentett a halála után. Ha ez a magházas szár egy istenség kezében volt, akkor a teremtés gyümölcsöt hozó erejét jelentette. Ezenkívül a lótuszt gyakran a Nagy Anyával (ahogy a tudósok nevezik — a Hold istennőjével) együtt ábrázolták, ezért később szimbolikusan egy kehely alakjában kezdték rajzolni.

Az ókori egyiptomi kultúra Szűz-Anyának kezében a lótusz, tehát, a tisztaságot, a szellemi termékenységet, a női teremtő isteni erő szűzi tisztaságát szimbolizálta. Később a lótuszvirágnak a Nagy Istennő kezében különböző értelmezései voltak: bot (az anyag feletti szellemi hatalom rúdja, kígyóval vagy két kígyóval körbetekerve, virágzó jogar), *tudás nyitott tekercs (nyitott könyv) formájában*. Még később Ízisz istennőt a következőképpen ábrázolták: jobb kezének tenyerét a szoláris napfonathoz szorítja, bal kezével pedig a Gyermeket (az Egyszülött Fiát) tartja, akinek a neve Hórusz, ami azt jelenti: «Ő, aki az égből jött». Hóruszt, mint teremtő istent, általában sólyomfejjel ábrázolták.

Anasztázia: Igen, a beszélgetésünkben már említettük, hogy a világ népeinek mitológiájában a madár ősidők óta a spirituális fogalmakkal való

asszociációként szolgál: a Szellemi Lénnyel, aki «az Égből», a *«más világból»* jött, valamint az ember Elülső esszenciájával. A szárnyak képe, mint olyan, sok népnél a más világokkal, dimenziókkal való kapcsolat jele volt, a Léleknek az anyagi világ testének halála után a szellemi világ Örökkévalóságába való felemelkedésének jelképe. A madár képe minden szárnyas lény archetípusává vált.

100. ábra. ***Ízisz istennő szobrocska a gyermek Hórusszal***
(Kr. e. XII. század, Ókori Egyiptom; Ermitázs Múzeum, Szentpétervár, Oroszország).

Rigden: Teljes mértékben. Ezenkívül a madarak az istenek attribútumai is voltak, amelyek a fény és a sötétség erői közötti küzdelmet jelképezték, amelyek a láthatatlan világban működtek, és az emberi választást az egyik oldalra billentették. Ezért a beavatottaknál az ősi idők óta létezett a madarak szimbolikus felosztása. A *sólyom*, például, a fényerőket a spirituális látást és a bátorságot szimbolizálta a cselekvésben. A *sas* a sötét erőket, az anyagi hatalomért folytatott küzdelmet szimbolizálta. Az emberi társadalomban azonban e szimbólumok lényegének utánzása és félreértése miatt e madarak szimbolikája szinte összeolvadt, és felváltották egymást. Azonban egy intelligens embernek elegendő, hogy megnézze az államok, nemzetközi szervezetek szabványának modern szimbolikáját. Vajon sok sólymot talál ott? De hogy hány sast — azt nem lehet megszámolni! Ez csak egy újabb közvetett megerősítése annak a számos ténynek, hogy a mai emberiség milyen határon áll, ki uralkodik rajta és milyen erő győz ebben a világban.

Anasztázia: Az Ókori Egyiptomban a sólyom magas repülését a Lélek repülésével hozták összefüggésbe az égi szférákban. Úgy tartották, hogy Hórusz (Horus) mint Ozirisz és Ízisz fia azért lett az emberek világába hívva, hogy egyesítse az Eget és a Földet, és harcoljon a Sötétség erői ellen. Az életerő és a Lélek — «ba» — megtestesítőjét egy sólyomként ábrázolták, emberi fejjel. Néhány istent pedig éppen ellenkezőleg, sólyomfejű emberként ábrázoltak.

Rigden: Így van. Egy sólyomfejű ember alakjában ábrázolták az ókori időkből az Ókori Egyiptom olyan isteneit, mint például Rá, Montu, akiknek a fején a *kör* jele volt. Szimbólumuk egy szárnyas napkorong (*kör*) volt. Ez nemcsak az ókori egyiptomi Rá, Montu,

Hórusz attribútuma volt, hanem később, mint már említettem, más népek isteneinek is jelképe, például, mint az ókori perzsáknál a Jó legfőbb istene — Ahura Mazda volt.

101. ábra. ***Ókori egyiptomi sólyom képe*** *(egy mellkasi medál részlete; Kr. e. VII. század; Ókori Egyiptom).*

Visszatérve, tehát, a Nagy Anya és a kocka szimbolikájára. Ízisz istennő azonos neve az ókori egyiptomi nyelvből görögre fordítva «trónt», «ülést» jelent. A görög «thronosz» szó viszont «ülést, magaslatot» jelent. Pontosan ez volt az, ami a Nagy Anyát (*Ülő* testtartásban) kocka alakban ábrázoló ősi képekhez kapcsolta. Az Ízisz nevéhez fűződő hieroglifát egy lapos négyzet alakú kő oldalsó vetületeként ábrázolták, egy paralelepipedonként, hangsúlyozva, hogy az istennő pontosan *a tetején (sarkán) ül.* Ezt a trónt (ülést) gyakran helyezték Ízisz fejére is, a Nagy Anya egyik ősi jelzője, amely a szellemi emelkedettséggel, a szimbolikus szent hellyel, az Ég és a Föld kapcsolatával függött össze. Így lett a szimbolikus kocka trónussá.

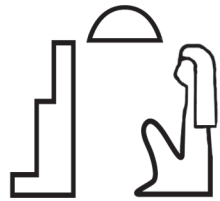

102. ábra. ***Ízisz istennő ókori egyiptomi hieroglifái*** *(az első szimbólum, egy trónus oldalsó vetülete).*

Nos, most elég analógiát vonni arról, hogy a különböző vallások hogyan nevezik az Istenhez való *közeledés* helyét, a legmagasabb *megvilágosodás az önfejlesztésben*, és akkor sok minden érthetővé válik. Buddhát, például, egy «trónon» ábrázolták, amelyet a «lótuszos», «gyémántos» jelzőkkel neveztek el. Ugyanebben a kereszténységben a «trón» szó helyett a jelentésében hasonló «presto» (oltár) szót használták. Az ószláv «prestol» szó a «stol» (asztal) és a «stlat» (teríteni) szavakból származik, a «hely» és még az «emelvény» (kapcsolat a legfelsőbbel) jelentésében is. Ezért létezik az a kifejezés: «Isten Trónusa — az Ég».

Anasztázia: A trón (egy *négyszögletű* asztal ereklyékkel, *takaróval letakarva*) az ortodox templom fő tartozéka. Az *oltár közepén* áll. Egyébként figyelemre méltó, hogy az oltárkompozíciók számos típusa *Istenanyát* ábrázolja *a trónon*.

Rigden: Teljesen igaz... De meg kell jegyezni, hogy az egyik dolog az istenek képe a szellemi Tudás átadására jellemző szimbolikával, a másik dolog pedig az emberek az anyagi és hatalomra vágyó fékezhetetlen szomjúságukkal. Az emberi társadalomban a politikai és papi hatalmi intézmény kialakulásának időszakában, a hatalom birtokosai a «trónon ülő» istenek ősi képeit utánozva nem

mulasztották el, hogy az «isteni dicsőség» minden szimbólumával körülvegyék magukat, gyakran nem is értve azok eredeti lényegét. A keleti (ázsiai) és nyugati (mezoamerikai) civilizációkat e tekintetben meg sem említem, történelmükben elég ilyen tény van. Csak példaként említem a krónikás legendákat az oroszországi «királyi regáliákról», a máig fennmaradt, úgynevezett, Monomah trónjáról.

103. ábra. ***Monomah trónja***
(1551; a moszkvai Kreml Nagyboldogasszony-székesegyháza, Moszkva, Oroszország).

A királyi trónt régen «Királyi székhelynek» nevezték. Ez volt a legfőbb hatalom jelképe. Nemcsak a fejedelmi előcsarnokban (palotában), hanem a templomokban is helyet kapott. A templomban pedig, rendszerint, az ikonosztáz a Királyi kaputól jobbra, *négy oszlopon* álló *sátorszerű baldachin* (lepel) formában volt felállítva, ahol egy külön bejárat mögötti elkerített *ülőhely*

volt. *E piramis alakú trónus támaszának* pedig négy *állat* alakja szolgált. Méghozzá milyen állat?» Egy vad oroszlán, egy szkiment (szörnyállat), egy uena (hiéna) — egy kerekded vadállat, nyaktekerés nélkül, és két skrogan: az egyik csomós és göcsörtös, a másik fénnyel, színültig telve».

Anasztázia: Más szóval, a cári trón támasztékaiban az ember mind a négy Esszencia hagyományos megjelölése volt? Az oroszlán és a hiéna az oldalsó Esszenciák, és az, amelyik csomós és göcsörtös, az pontosan a Hátsó esszencia. És mit jelent az utolsó mondat ószlávul?

Rigden: «...és a második fénnyel addig teljesedik be, amíg a pereme (határa, csúcsa)».

Anasztázia: Pontosan az Elülső esszenciáról! Ennyit az ószláv ősi nyelvről, igen, ahogy mondani szokták, szégyen nem tudni.

Rigden: Ami pedig a négy Esszenciát illeti, ez nem volt új dolog az ősi szlávok számára, ahogy már említettem. Az ősi istenségeik, amelyeket a kereszténység bevezetésének korszakában kezdtek pogánynak nevezni, eléggé tükrözték mindezt a tudást, a nép számára érthető asszociatív formában megfogalmazva. Vegyük például, a szláv istenséget, Sztrobozst (Sztribog) — a négy szél istenét. Nevének gyökere az «stroity» (építeni) szóból ered, és fő funkcióját úgy határozták meg, hogy «a Jó építője». A különböző évszakok négy szele, allegorikusan, az ember négy Esszenciáját jelölte, azokat a láthatatlan értelmes tereket, amelyek megpróbáltak uralkodni benne. Három közülük pedig *forgó*, üvöltő és fütyülő forgószél, amely a lendületes rohanás táncában «mennyei kórusok hangjaira» száll. Miért volt az

később a népi folklórban (orosz ráolvasás), hogy az emberek kitaláltak egy varázslatot «a szörnyű ördög, erőszakos örvény, ... repülő, tüzes kígyó» ellen. Viszont, a tavaszi szelet az Elülső esszenciával, az első tavaszi madarakkal, a «jó szellemek» hírnökeivel, «az égi énekkel és zenével» hozták összefüggésbe. Az összes eszköz, tehát, azért adatott, hogy az ember «elrendezhesse magában a Jót». A többi az ő emberi választásától függött.

Anasztázia: Igen, kiderült, hogy az ősi szlávok közelebb álltak az igazsághoz az ember térbeli szerkezetének természetéről és szellemi összetevőjéről alkotott asszociatív elképzeléseikben. Végül is, a szél, mint a kézzelfogható tér eleme, áll a legközelebb a négy Esszencia láthatatlan természetének jellemzéséhez!

Rigden: De, ami még érdekesebb az ősi szlávoknál, hogy tudásukat nemcsak a mitológiában, hanem az építészetben is megörökítették! Már jóval a kereszténység előtt léteztek templomok Oroszországban, amelyeket később «sátorépítményeknek» neveztek. Az óorosz «shator» szó a török «šatyr» — «sátor, előtető» szóból képződött. Egyébként az ősi indiai «chattram» szó jelentése «elzáró, redőny», és a «Fény kinyitása, elzárása» jelentéssel társult.

Anasztázia: «A Fényt kinyitom, bezárom»? Tehát lényegében, a szellemi értelmezésben, ez «a mennyország kulcsa»!

Rigden: Teljesen igaz. Tehát, a sátor a régi orosz építészetben a négyoldalú vagy oktaéderes *piramis* alakú centrikus építmények *teteje* volt, amellyel tornyokat, templomokat, sőt még egy közönséges faház előcsarnokát is ezzel fejezték be. A mai nyelven szólva az ember szellemi (Mennyország) felé való

aktív törekvésének szimbóluma volt. Lényegében ez a kialakítás egy *«nyolcszög egy négyszögön»*, amely lehetővé tette, hogy ugyanazon templom *négyzetes alapjának* szintjeit áthelyezzék a *nyolcszögletű tetejére* (sátorra), amelyre egy kis *kupola* került, *félgömb* alakú borításként.

Anasztázia: Egy *félgömb* alakú borító?! A nyolc oldalon, a befejezést jelző kupola?! Tehát, ez egy *kocka teteje, amit egy sarokra helyeztek*! Íme a Fényoszlopok igazi építészeti szimbólumai!

Rigden: Egyébként az ősi szláv «glavka» szóból a «glává» (fej) szó eredt, mint mindennek a kezdete, az alapja, a legmagasabb: a dolog lényege, a ház feje, a nyírfakéreg-betűk feje, majd a könyveké, és így tovább. De magában az emberben a «glávkoj» (fejtetőt) a fej tetejét, az ember *csúcsának* tekintették.

Anasztázia: Így szokták a «Koronacsakrát» hagyományosan a fej tetején jelölni, vagy ahogy Indiában nevezik, a «SahasraRa» csakrát, ami szanszkrit nyelven «Ezer lótuszszirmot» jelent.Ez az ember *hetedik* csakrája. Érdekes, hogy a hinduk úgy hiszik, hogy pont itt blokkolja a Szellemi tudat az ember alacsonyabb rendű esszenciáit, amelyek földi kötöttségekkel és vágyakkal kötik le az Örökkévalóságra törekvő Lelket. Ennek a csakrának a segítségével történik meg a Legfelsőbbel való Egyesülés, mint a Lélek szellemi fejlődésének végső szakasza a testi burokban. Az indiai spirituális aszkéták szerint, pont itt fejezi be útját, a hat csakrán keresztül felemelkedő Kundalini («Kundalini-kígyó») ébredő teremtő erő, és ekkor történik meg a legmagasabb megvilágosodás, a tudatfelettivel, a Léleknek Istennel való egyesülése (a Legfelsőbb Egyetlennel).

Rigden: Érdemes odafigyelni arra a szimbólumra is, amellyel ezt a csakrát jelölik — egy átlátszó gyémánt formájában, innen származik Buddha «lótusz, gyémánt trón» elnevezése.

Anasztázia: Valahányszor csak találkozom az indoeurópai népek ősi tudásával, mindig újra és újra elámulok a bölcsességükön és a spirituális lényegről való tudásuk mélységén.

Rigden: Ez a tudás ősidők óta megvolt a különböző népeknél, beleértve azokat is, akik a mai szláv területeken éltek... Sőt, mi több, az ősi orosz templomokra mi más volt jellemző, mint az ilyen építmény. Elég erős benyomást keltettek külső szimbolikájukkal és az építkezés léptékével. De belülről ezek az ősi templomok rendkívül kicsik voltak, és *nem tömeges* «istentiszteletre» tervezték őket. Ez a belső szűk tér hangsúlyozta a templom *hihetetlen magasságát a középső kereszt fölött*. Gyakran az ilyen templomokat egy adott nép *Óanyjának*, mint a női teremtő isteni erőnek szentelték, így belső terük az emberben magában a szellemi tökéletesség útját is szimbolizálta.

Anasztázia: A mai szláv területeken egykor élt ősi népek valóban gazdag szellemi örökséggel rendelkeztek, amit a Kr. e. XII-IV. évezredből származó, megfelelő spirituális szimbólumokat és jeleket tartalmazó régészeti leletek is bizonyítanak. Csakhogy manapság, úgy tűnik, valakinek nagyon érdeke, hogy az ezeken a területeken élő modern emberekkel tévesen elhitesse, hogy őseik állítólag «vad törzsektől» származtak, akiknek nem volt szellemi örökségük.

Rigden: Az embereknek el kellene gondolkodniuk azon, hogy miért erőltetnek rájuk és gyermekeikre egy ilyen «véleményt», és miért tesznek meg mindent annak

érdekében, hogy maguk az emberek ne érdeklődjenek több iránt, mint amit a hatalmon lévők meghatározása szerint «tudniuk kellene». Miért van az, hogy a civilizáció jelenlegi technikai lehetőségei mellett a világi papok továbbra is információs támadásokat intéznek ezen emberek tudata ellen, hogy olyan «Ivánná tegyék őket, aki nem emlékszik a származására»?

Anasztázia: Igen, ha a szláv népek felébrednek szellemi hibernációjukból, akkor a Lelkük nagylelkűségét követve szellemileg felébresztenek más népeket is, és ez a nemzeti ébredés az egész világra hatással lesz...

Egyszer elmondott nekünk néhány érdekes információt János «Jelenéseiről». Különösen arról, hogyan írta meg az Apokalipszis történetét, hogyan használta fel János a zsidó papok információit, akik sokat kölcsönöztek az ókori görög legendákból, a keleti népek vallási elképzeléseiből, beleértve az egyiptomi és babiloni mítoszokat is. Mindezeket a «Szenszei IV» című könyvemben foglaltam össze. Nos, János, mint említette, szintén egy mennyei trónról beszélt, amelyen egy rajta *«Ülő»* tartózkodik. És ami a legfontosabb, ugyanarról a *négy* apokaliptikus fenevadról beszél, akik a trón körül állnak!

Rigden: Igen, Jánosnál is volt *«Ülő»*, «hasonló vala a jáspis és sárdius kőhöz; és a királyiszék körül *szivárvány* vala, látszatra smaragdhoz hasonló. «Mindez, persze, ugyanaz. Megint ugyanazok Ízisz istennőt szimbolizáló kövek *színei*, mint az Allat többi Közvetítőinek. Megint minden ugyanaz: «és ímé egy királyiszék vala letéve a mennyben, és üle valaki a királyiszékben», «...a trón előtt kristályként csillogó üvegtenger», «a trón előtt hét lobogó fáklya lángolt: Isten hét szelleme». «A trón közepén a trón körül négy élőlény, elöl, hátul tele szemekkel. Az első élőlény

oroszlánhoz hasonlított, a második fiatal bikához, a harmadiknak emberhez hasonló arca volt, a negyedik pedig repülő sashoz hasonlított. Mind a négy élőlénynek hat-hat szárnya volt körös-körül és belül is, tele szemekkel. Éjjel-nappal folyvást ezt zengték: «Szent, szent, szent az Úr, a mindenható Isten, aki volt, aki van és aki eljő! Míg az élőlények dicsőséget, áldást és hálát zengtek a trónon ülőnek, az örökkön-örökké élőnek, a huszonnégy vén leborult a trónon ülő előtt, és imádta az örökkön-örökké élőt. Koszorújukat a trón elé tették és zengték: «Méltó vagy, Urunk és Istenünk, hogy tiéd legyen a dicsőség, a tisztelet és a hatalom, mert te teremtetted a mindenséget, akaratod hívott létre és teremtett mindent». János egyszerűen a zsidó papok információit használta fel. Azok pedig e tudás nagy részét más népek legendáiból másolták le, természetesen kisajátítva azt maguknak, hogy az elméből származó fogalmakat formába öltsék és megteremtsék a saját vallásukat.

Csak alapul vett egy cselekményt, természetesen nem az Allat teremtő erejéről az élő emberek számára, hanem az egyes emberek feletti Ítéletről, a fizikai testük halála után. Az ókori egyiptomiak ezt «a legfőbb isten, Ozirisz túlvilági Ítéletének» nevezték (emlékeztetőül Ízisz istennőt tartották az utóbbi feleségének). Egyszer már meséltem Oziriszről. A neve azt jelenti: *«Aki a csúcson van»*. Őt az alvilág urának tartják, aki a földi élet után minden ember Lelke felett Ítéletet tart, és dönt annak további sorsáról. A papiruszszöveg fordításának modern változatában, amely a «túlvilági Ítéletről» szól, az e «Ítéletre» jutó személy mellékneve meglehetősen mulatságosan hangzik: «frissen elhunyt». Ahogy a mondás tartja, az, ahogyan az ember az életet értelmezi, úgy is fordítja a másik nyelvre. Az ókori egyiptomiak hittek abban, hogy az élet a fizikai test halála után is folytatódik,

csak más formában és más térben. És ez a felfogás azon a Tudáson alapult, amely egykor minden embernek megadatott. Az Ítélet helyét (*az ember fizikai halál utáni átmeneti állapotát*) a «túlvilágon» az ókori egyiptomiak «a Két Igazság Nagy Helyének» nevezték. Oziriszt az Ítéletkor, mint a felsőbb szellemi világból származó Lényt szimbolikusan egy *kocka alakú* «trónon» *Ülőként* ábrázolták, lábai egy négyzet alakú talapzaton nyugodtak. A kocka *tetejéről* ítélkezik, amit általában a kocka egy megjelölt sarka jelez. Ozirisz trónjának *négy* védelmezője is jelen van az Ítéletnél (a Két Igazság Nagy Helyén)...

Anasztázia: Emlékszem, egyszer mutatott nekünk egy papirusz másolatot, amely Ozirisz Ítéletét ábrázolta. Ott volt az alvilágban Ozirisz trónjának *négy* védelmezője is, akik egy lótuszvirágon álltak a Bíró előtt.

Rigden: Ez pontosan így van. A legenda szerint ők Hórusz (Hórusz; azaz «Aki az Égből való»), Ozirisz fiának fiai. Mindegyikük egy-egy istennő védelme alatt áll, akiket *szárnyas nőként* ábrázolnak. Hórusz fiainak neve Amszet, Hapi, Duamutef és Kebehszenuf (Kweehsenuf).

Amszetet *emberi alakkal*, Hapit *majomfejjel*, Duamuteft — *sakálfejjel*, Kebehszenuft — *sólyomfejjel* ábrázolták. Ez az *alpvető négyes*, amely állandóan szerepel a «Piramisszövegekben», a «Szarkofágszövegekben», a «Halottak könyvében» és az ókori egyiptomiak egyéb vallási-mágikus irodalmában. Természetesen, a szellemi tudás nagy része az anyagi gondolkodás dominanciájával, az elméből kiinduló értelmezés miatt változásokon és torzulásokon ment keresztül, de ennek ellenére némi visszhangja mégis megmaradt.

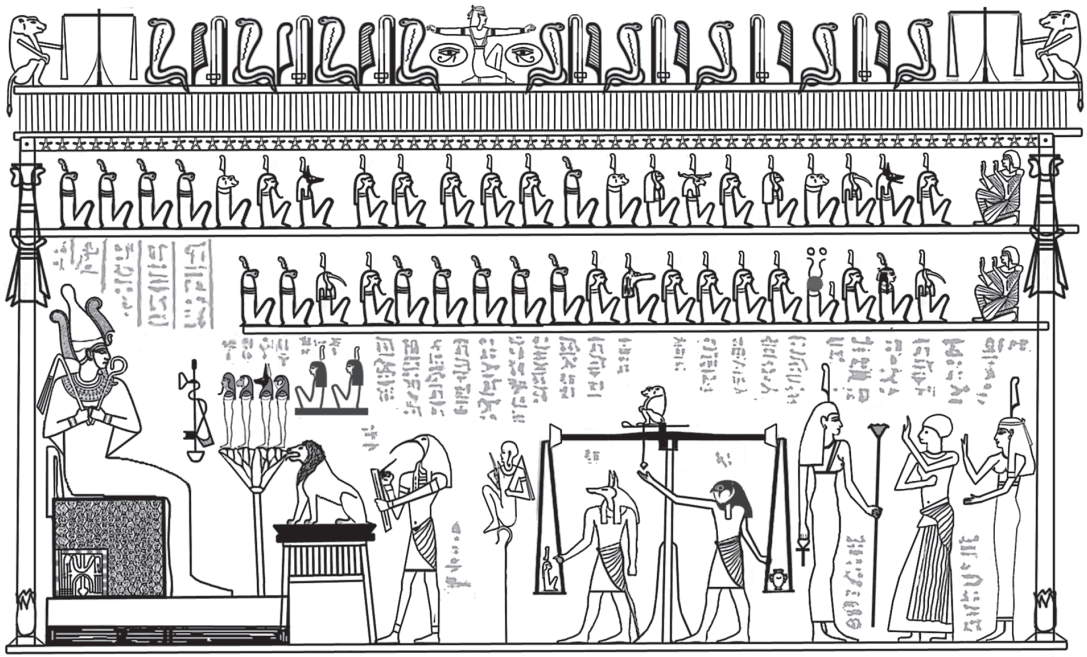

104. ábra. ***Ozirisz Ítélete***
(egy ókori egyiptomi kép sémája egy papiruszon; Kr. e. VI. század, «Halottak könyve»; Ermitázs Múzeum, Szentpétervár, Oroszország).

Eredeti spirituális értelemben ez az ember *négy* alapvető Esszenciája. Ezek az emberi struktúra részei, a láthatatlan világ valódi «Szemtanúi», amelyek, mint a repülőgép fedélzeti adatrögzítői, mindent rögzítenek a Személyiség titkos és nyilvánvaló tetteiről, gondolatairól, döntéseiről és preferenciáiról a leélt élet során. A Hátsó esszencia — Amszet, emberi alakban ábrázolták, mint az egész emberi múlt szimbólumát — a különböző Személyiségek (szubszemélyiségek) elmúlt életeit a Lélek földi reinkarnációiban (Jánosnál ez «emberhez hasonló arca volt»). A Jobb oldali esszencia — Hapi, majomfejjel (gamadrilt) ábrázolva, mint a vadság, a csordaság, az állati ösztönök, az erő, a harag és az agresszió megnyilvánulásának szimbóluma (Jánosnál ez «egy bikához hasonló állat» — csordaállat). A Baloldali esszencia — Duamutef — egy sakál fejével, mint a magasan fejlett állat, a villámgyors felfogóképesség, fürgeség, intelligencia és ravaszság szimbóluma (Jánosnál «oroszlánhoz hasonló állat»). Általánosságban meg kell jegyezni, hogy a sakál asszociatív képében az ókori egyiptomiak nagyon pontosan kiemelték a Bal esszencia fő jellemzőit az ember elleni támadása során a megfelelő gondolatformákkal. Hiszen a sakál is lopakodva és ügyesen kúszik az áldozathoz, és hirtelen megragadja azt. Támadásait merészsége és szemtelensége jellemzi. Képes akár magasugrásban is megragadni egy levegőbe emelkedő madarat. Emellett nagyon hangos is. Méghozzá ez a vadállat vonyító hangot ereszt ki, amikor vadászni indul. Olyan hangosan üvölt, hogy a közelben lévő állatok elkezdenek visszaüvölteni.

És végül, az Elülső esszencia szimbóluma — Kebehszenuf egy sólyom fejével (Jánosnál ez «olyan állat volt, mint egy repülő sas»; a sas — már a papság megjegyzése). A sólyom valóban az ember szellemi szabadságának szimbóluma volt, aki a szellemi úton

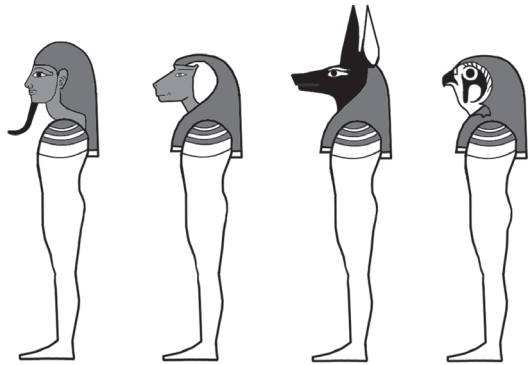

105. ábra. ***Négy Esszencia Ozirisz ítéleténél***
(az «Ozirisz ítélete» című rajz töredéke):

1) *Hátsó esszencia (Amszet) egy emberfejjel;*
2) *Jobb esszencia (Hapi) egy majom (pávián) fejével;*
3) *Bal esszencia (Duamutef) egy sakál fejével;*
4) *Elülső esszencia (Kebehszenuf) egy sólyom fejével.*

(felfelé, a Mennybe) a Lelke felszabadulására törekszik. Az inspiráció, a minden szinten való felemelkedés, az anyag feletti győzelem szimbóluma is. Egyiptomban a sólyom volt a Madarak Királya, a mennyei kezdet, az egyik eredeti megnyilvánulás, Rá isten szimbóluma. És sok más népnél, például, az inkáknál is, szoláris (nap) szimbólum volt, az ember szellemi útját védte és erősítette szellemét. A sólyom azon képességével hasonlították, hogy hosszú és magas szárnyaló repüléssel, «napközelben» tudott repülni.

A «Halottak könyvében» ezt a négy Esszenciát «az Igaz és az Igazság urainak», «Ozirisz háta mögött álló legfőbb fejedelmeknek», «Shu oszlopainak» is nevezik (Shu a kozmológiai legendák szerint — «aki egykor az eget a földről felemelte és tartja; a levegő istene, aki elválasztja az Eget és a Földet»; az emberről szóló

szakrális legendákban — a láthatatlan térben lévő «árnyékának» megnevezése). A lótuszvirágon helyezték el őket, később — a trón oldalán, a trón mögött vagy a trón előtt (Jánosnál — «a trón közepén és a trón körül»).

Anasztázia: Akkoriban említette, hogy a «kockán Ülő» (Ozirisz) előtt az «oltáron» szimbolikusan egy oroszlán alakú *Állati elme* van ábrázolva, valamint egy elvirágzott lótuszvirág. Ez utóbbiból gyakorlatilag csak egy magtartó doboz maradt, amelyen tulajdonképpen ez a négy Esszencia áll.

Rigden: Igen, ahogy már mondtam, a lótuszt ebben a formában általában úgy ábrázolták, mint egy Személyiség életútjának szellemi eredményét a teste halála után. A lótusz a szirmaival az aktív élet szimbóluma, és amikor a szirmok lehullanak, megmarad a lényeg — a szellemi magok, amelyeket az ember az élete során talált meg magában. A papirusz rajzon szimbolikusan meg van jelenítve, hogy ezen a «lényegen», mint Tanú, ott áll a négy alapvető Esszencia. Ezek, leegyszerűsítve, az ember által megélt minden egyes napról szóló információk, úgymond másodpercenként. A fölöttük lévő jelölések általában az egyes Esszencia által rögzített személy «gondolatainak és tetteinek» (bűneinek) jelképes számbavételét jelenítik meg. Ez egyfajta feltételes mutatója az egyes Esszencia aktív dominanciájának mennyiségi megfelelője az adott Személyiség által megélt életre vonatkozóan. Lehetetlen bármit is eltitkolni, mert minden, ami titkos, nyilvánossá válik. Ez a négy Esszencia «néma Tanúvá» válik, amelyek soha nem hazudnak. Az ember minden tette, gondolata, emóciói, tapasztalatai, minden kísértése, amivel elcsábult és amit választott egész élete során — minden a Bíró színe előtt van.

106. ábra. ***Néma Tanúk a Bíró előtt, lótuszvirágon állva***
(az «Ozirisz Ítélete» című rajz töredéke).

Anasztázia: Érdekes, hogy az ókori egyiptomi papiruszon világosan látható, hogy az emberi Lélek nem vesz részt ebben a folyamatban, csak a sorsát várja a négy Esszencia tanúságtételének eredménye alapján, a mérlegen tartózkodva.

Rigden: Igen, általában mellette, a mérlegtál mellett ábrázolták az Elülső esszencia szimbólumát (egy sólyomfejű alakot), jelezve annak részvételét a mérlegelésben, asszociatív módon demonstrálva ezzel, hogy mennyire aktív volt az ember élete során. És az egyik Állati kezdet Esszenciáját (Hátsó, Jobb, Bal) pedig rendszerint a mérleggel szemközti tál mellé helyezték, amelyen a Igazságosság és Igaz istennőjének (Maat) figurája, vagy attribútumának — egy tollnak — az attribútuma állt. Itt ábrázolták az Állati kezdet domináns Esszenciáját, mutatva, hogy mennyire volt aktív az az ember élete során. Leggyakrabban ezen a helyen ábrázolták a Bal esszenciát (egy

sakálfejű figurát). Őt rangidősnek tartják (a Hátsó és Jobb esszenciának vezetője) és az Állati természet legintelligensebb hiposztázisának az emberben.

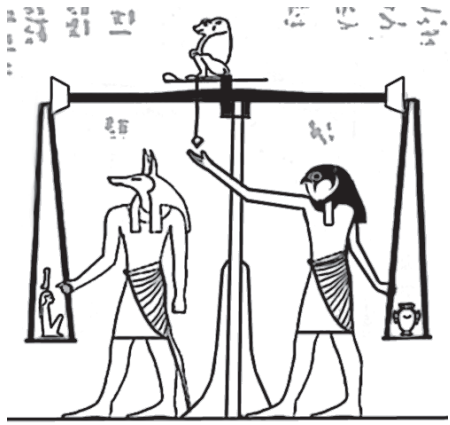

107. ábra. ***A Lélek mérlegelése***
(töredék az «Ozirisz Ítélete» ábráról): A mérlegen, amelyen a sakálfejű alak (Bal esszencia; Duamutef) kapaszkodik, a Igazságosság és Igaz istennőjének (Maat) alakja látható; a mérlegen, amelyen a sólyomfejű alak (Elülső esszencia; Kebehszenuf) kapaszkodik, a Lélek képének ősi egyiptomi szimbóluma látható; a mérleg tetején Thot isten (a Bölcsesség, a számolás és az írás istene, az «idő ura»), akit az ókori egyiptomiak pávián alakjában is ábrázoltak; a legenda szerint Thot feljegyezte az emberek születésének és halálának napjait, krónikát vezetett, és az Ítéletkor feljegyezte minden ember Lelke mérlegelésének eredményét.

Anasztázia: Ha a szellemi Tudás alapján vizsgáljuk, akkor kiderül, hogy ezek az Esszenciák először bizonyos gondolatokat provokálnak ki az emberből az élete során, majd a Választása tényét megfelelően rögzítik, hogy mire fordítja a legnagyobb figyelmet és mire adja az életerejét. És halála után, úgymond,

«kiadják» a Személyiségét, annak minden «zsigerével» együtt ezen az Ítéleten!

Rigden: Így van ez. Igaz, ez az Ítélet nem úgy zajlik, ahogyan az emberek kitalálták, a háromdimenziós világ lakói számára érthető, asszociatív képeken keresztül magyarázva egymásnak a láthatatlan világ folyamatait. Egyszerűen elkerülhetetlenek minden egyes Személyiség számára azok a folyamatok, amelyek... mondjuk, az energia-információs szinten zajlanak, és amelyek a fizikai test halála után várnak rá.

Anasztázia: Tehát, ha az élete során a Személyiség elsősorban az Állati kezdet irányába döntött, főként a hátsó és oldalsó Esszenciákat aktiválva, akkor valójában egy «lezárt» szubszemélyiséggé vált, és a Lélek ismét elmerült az Állati elme anyagi világában, azaz reinkarnálódott, és ismét egy anyagi testbe lett bezárva...

Rigden: Így van, a Lelket ismét bebörtönözték, a vallások nyelvén szólva a «pokolba». Ugyanebben az Ókori Egyiptomban ezt szimbolikusan úgy ábrázolták, hogy a Lelket felfalja (elnyeli) egy Amat nevű szörnyeteg. Ez a szörnyeteg a maga képében az Intelligens anyag állati világát személyesítette meg, utalva annak a dimenziónak a háromdimenziós voltára, amelybe a Lelket küldték. Az Amat különösen három állat: a krokodil, az oroszlán és a víziló vonásait viselte. Vagyis, leegyszerűsítve, a Lélek reinkarnációra ment, újra a háromdimenziós dimenzió földi életébe kerülve.

És ha az Elülső esszencia aktiválódása «került túlsúlyba» az ember élete során, akkor «a Lélek felszabadult». Az ősi egyiptomi hiedelmek szerint a «Napbástyán», amelyet «Örökkévalóság Bástyájának»,

«Évmilliók Bástyájának» is neveztek, küldték az Iaruba (Ialu; a boldogok mezeje, «paradicsom»),azaz egy másik, szellemi világba küldték.

Anasztázia: És ha figyelembe vesszük, hogy az ókori egyiptomiak, valamint más népek, például a Trypilli civilizáció, a «Napbástyát» az **«ÀllatRa»** (félhold körrel, «Rá mosolya») jel formájában ábrázolták, akkor elég érdekes összehasonlítás jön ki. Az, aki egykor ezt a Tudást adta, nyilvánvalóan sokkal többet tudott az Univerzum dimenzióiról és a szellemi világról, mint ami később az említett népek vallási elképzeléseiben és hiedelmeiben tükröződött.

Rigden: Minden ott van, és mindig ott is volt. Mindez a valódi energetikai folyamatok szimbolizmusa, amelyek akkor játszódnak le, amikor a Személyiség a Lélekkel elhagyja a testet a fizikai halála után. Mindezt egy szellemileg éretlen ember számára egyszerűen magyarázták el, az ő anyagi elméjének logikája számára, a háromdimenziós világ asszociatív példáin, amelyek az akkori társadalom számára érthetőek voltak.

Anasztázia: Igen, «ott» már semmit sem lehet megváltoztatni! Amit az ember itt választ magának, «ott» azt kapja, amit megérdemel. Az élet — valóban nagyon felelősségteljes dolog. Tényleg adottak az élet próbái (terhei) az erőmnek megfelelően, és semmi annál több. És a lényeg az, hogy rájöttem, hogy valójában nem nehéz számomra itt és most uralkodni magamon, figyelmen kívül hagyni a hátsó és oldalsó Esszenciának provokatív suttogásait. Végül is, minden az én kezemben van! Én döntöm el, hogy hallgatok-e rájuk vagy sem! Csak több kontrollra van szükségem a magam részéről: ha megjelent az Állati kezdet minősége, akkor meg kell akadályoznom

annak kialakulását magamban, ebben a pillanatban jobban kell koncentrálnom a pozitív gondolatokra, több szellemi-teremtő tettet kell létrehoznom a nap folyamán. Erről már évszázadok óta beszéltek. Emlékezzünk legalább a közelmúlt korszakaira. Vegyük például, Jézus bibliai «Hegyi beszédének» sorait: «A testnek lámpása a szem: ha azért a te szemed őszinte, a te egész tested is világos lesz; ha pedig a te szemed gonosz, a te tested is sötét»; «...ahol a kincsed van, ott lesz a szíved is».

Rigden: Ez pontosan így van. «Az arató megkapja a jutalmát, és termést gyűjt az örök életre, hogy együtt örvendjen a vető az aratóval». Ezt így vagy úgy a világ szinte minden hagyományos vallásában kimondják azok a népek, amelyeknek van spirituális szemcséjük. Például, a Koránban, a muszlimok szent könyvében is vannak ilyen utalások. A Mindenható, miután *hat* nap alatt megteremtette az eget és a földet, a víz felszínére helyezte az eget és a földet átfogó fenséges Trónját, ahonnan irányítja a teremtését. «*Trónja* a vízen volt, hogy próbára tegye, kinek a tettei lesznek jobbak» (Szúra 11. 7. Ája). A Trónt pedig két kifejezéssel jelölik: Kurszi (trón — magasított hely, ahol ülni lehet) és Ars (a legmagasabb hely, amely minden lényt magába foglal és fölötte áll). Az Ars magában foglalja a Kursi-t és fölötte van. A muszlim hit szerint úgy vélik, hogy a Trón most *négy* nagy angyal vállán nyugszik, akik tartják. A legenda szerint ezek az angyalok különbözőek: egyiküknek sas, másikuknak oroszlán, harmadikuknak bika, a negyediküknek pedig ember arca van.

A Korán megemlíti, hogy Dzsibríl (Gábriel) angyal (aki a Mindenható Kinyilatkoztatásait közvetítette a prófétáknak, többek között tekercsek és könyvek formájában, és aki szükség esetén segítségükre jött)

elmondja Mohamednek a térben és időben küszködő emberi lélek szellemi titkait, valamint azt, hogy az Ítélet napján minden embernek fizetség jár a földi világban elkövetett tetteiért. A 17. szúrában, amely Mohamednek a *hetedik égbe* való felemelkedéséről szól Dzsibríl (Gábriel) angyalnak köszönhetően, ezek a szavak szerepelnek:

Ája (11)

Az ember a rosszért éppúgy könyörög,
Mintha jót kérne, —
Mert az ember sietős
(ostobaságában).

Ája (15)

Aki az egyenes utat követi,
Az a saját javára cselekszik.
Aki eltéved (erről az útról),
Az a saját kárára tévelyeg.

És egyetlen megterhelt lélek sem
Hordozza más terhét.
És senkit sem büntettünk meg,
Amíg nem küldtünk (hozzájuk)
Küldöttet
(a büntetés figyelmeztetésével
és a helyes, egyenes út hirdetésével).

Itt érdemes figyelmet fordítani ezekre és a következő sorokra, a már rendelkezésre álló Tudás megértésének szemszögéből. Például, az ember szerkezete sajátosságainak ismerete a hat dimenzióban; az alapvető négy Esszencia tevékenységéről (beleértve azok Tanúságtételeit a túlvilági Ítéletkor); az ember Lelkének az Örökkévalóságra való törekvéséről, a

«vágyáról»,hogy «utolsó életét» az anyagi világban élje le; az Állati kezdetű vágyak sokaságáról, amelyek a Lelket «átmeneti életekbe» zárják, és amelyeket a három Esszencia ösztönöz az ember választásának megvalósításához szükséges feltételek megteremtése érdekében.

Ája (18)

Ha valaki vágyik a mulandó, átmeneti,
élet (javaira),
Mi azonnal meg fogjuk adni azt,
akinek Mi óhajtjuk,
Amit Mi akarunk.
És majd (azután) kirendeljük neki a Poklot,
Ahol égni fog,
elutasítottan és megvetetten.

Ája (19)

És ha valaki megszereti az Utolsó életet,
És keresi (az örökkévalóságot)
az eljövendő világban,
Hozzá fog örvendeni és törekedni
Kellő szorgalommal,
Átadva magát (Istennek egész lelkével),
Ő az, akinek szorgalmát
(Isten) *hálával* fogadja!

Anasztázia: Igen, mély értelmű. Kiderült, hogy Dzsibríl (Gábriel) e négy Esszencia tevékenységéről beszélt az emberrel kapcsolatban. Vagyis, ha az ember a figyelmét arra fordítja, amit a Jobb, a Bal és a Hátsó esszencia felkínál neki, és vágyik rá, akkor meg is kapja azt. Csakhogy ekkor a saját kínjaival kell felelnie a választásáért, szubszemélyiséggé válva az újraszületésekben («a pokolban», «hogy ott égjen

elvetve és megvetve»), megterhelve a Lelket az anyag új rabszolgaságával. Ha pedig az ember ki akar törni a földi reinkarnációk köréből a szellemi világ Örökkévalóságába, és igyekszik élete során minden tőle telhetőt megtenni szellemi fejlődésében, hogy ez a földi élet legyen számára az Utolsó, akkor van esélye arra, hogy befogadják a szellemi világban... Igen, a Korán ily bölcs sorai valóban azt a szellemi lényeget tükrözik, amely a korszakok mélyéről jutott el a mai időkbe. Csakhogy sokan, különösen a fiatalabb generációk, nem ismerik a különböző népek olyan szellemi irodalmát, mint például a Védák, az Aveszta, a Tripitaka, a Biblia, a Korán, mint én is szintén az ő korukban. Ezért sokan közülük azt sem tudják, hogy a Korán is tartalmaz információkat az Ítélet napjáról.

Rigden: Természetesen, és az Ítélet Napjáról, és az ember életében elkövetett összes tettének Könyvéről, és a tisztességes súlyokról. Például a 99. szúra «Földrengés» (Az-Zalzalah) (Ája 7, 8) azt mondja: «Aki jót tett — (még) egy porszem súlyáig, az meglátja (jutalmat talál érte). Aki rosszat tett — (még ha) egy porszemnyi súlyú is, meglátja azt (megtalálja érte a fizetségét)». «Minden ember számot fog adni gondolataiért, tetteiért és cselekedeteiért. Az iszlám világ a mai napig ismeri Mohamed próféta szavait: «Az Ítélet Napján az ember nem hagyja el a számadás helyét, amíg nem válaszol négy kérdésre: Hogyan töltötte az életét? Hogyan használta a testét? Hogyan kereste és használta a vagyonát? Hogyan használta vallási tudását?».

Anasztázia: Ez alapvetően egy jelentés a négy Esszenciával kapcsolatban. A Hátsó esszencia (emberi múlt) az — hogy hogyan töltötted az életedet. A Jobb esszencia — az ember állati ösztönei, az, hogy az ember hogyan használta a testét. A Bal esszencia — a

hatalomvágy és a hozzá kapcsolódó többszörös földi vágyak. Az Elülső esszencia az — hogy az ember hogyan fejlődött szellemileg az élete során.

Rigden: Ez teljesen igaz. A 21. szúra A próféták (al-Anbiya) (47. Ája) azt írja: «A Feltámadás Napján igazságos mérleget állítunk fel, és senki sem fog igazságtalanságot ízlelni — még egy mustármag súlynyit sem. Mert senki más nem tud úgy számolni (a tetteket), ahogyan számolni tudunk Mi!».

Anasztázia: Valóban, az emberek csak a számukra ismeretlen vallások külső vallási burkát látják, de meg sem próbálnak behatolni az ott beágyazott szellemi szemcsék lényegébe.

Rigden: Sajnos, ez igaz... Az ősi indoeurópai mitológiában említés történik a Lélek két útjáról — az igaz és a hamis. Megmaradtak az «Upanisadokban» is, amelyeket a «Védák» befejező részének tartanak, ahol a legbelsőbb tudás és a lelki út titkos belső értelmének magyarázatai szerepelnek. Ez a mű India ortodox vallási és filozófiai rendszereinek alapja. Az ősi iráni vallás, a zoroasztrizmus, amelynek szent könyve az Aveszta, szintén az emberre vonatkozó *személyes Ítéletről* beszél a teste halála után. Többek között megemlíti, hogy egy személy halála utáni sorsa kizárólag attól függ, hogy mennyi *igaz jó gondolatot, szót és cselekedetet* halmozott fel élete során. Három nappal a test halála után az emberi lélek a «Megtorlás Hídjához» (Csinvat) megy az ítéletre, amelyet Ahura Mazda fiai — Mitra, Sraoshi és Rashnu — hajtanak végre. Rashnu (az igazságosság szelleme; «egyenes, becsületes») mérlegre teszi az ember földi élete során elkövetett tetteit. Egyébként a vallási értekezések szerint Ahura Mazdának *négy* fia volt: Mitra, Sraoshi, Rashnu és Ashi (az Igazság Lényege; az Univerzum

Igaz Törvénye; az «Ashi» kifejezést a Sors, az Igazság és az Igazságosság istennőjének neveként is használták).

Az ősi iráni legendák említik, hogy minden ember a halál után, a túlvilágra való átlépéskor szükségszerűen találkozik a női alakban megjelenő Daenájával — belső szellemi világának megszemélyesítőjével. Csak az igazak számára jelent meg egy gyönyörű lány alakjában, és úgy hitték, hogy az igaz ember mintegy négy lépcsőfokon haladt át, az első lépcsőfokon belépve — a jó gondolatok egébe, a második lépcsőfokon — a jó szavak, a harmadikon — a jó cselekedetek, és a negyedik lépcsőfokot megtéve, elérte a «végtelen fényt». Akik azonban földi dolgokra pazarolták az életüket, rossz gondolatokat, szavakat és tetteket halmozva fel, azokat átkozott lelkeknek tekintették. Egy ilyen megterhelt léleknek, Daena egy szörnyű öregasszony alakjában jelent meg. Az ilyen lélek a rossz gondolatok, szavak és tettek három poklán ment keresztül, és végül a negyedik lépcsőfokon a gonoszság legfőbb istenségének, Ahrimán és segítői előtt találta magát.

Anasztázia: Legenda legendával, de mennyi valós információ van benne.

Rigden: Nos, a legendákat azért is hozták létre, hogy az információt azokon keresztül is közvetítsék, akik nem értik azt. Tehát, erről az úgymond személyes Ítéletről, amelyet egyetlen élő ember sem kerülhet el fizikai testének halála után, ilyen vagy olyan formában a különböző világvallásokban is szó esik, például a kereszténységben, az iszlámban, a buddhizmusban, a zoroasztrizmusban, a hinduizmusban. Ez a tudás gyakorlatilag a világ minden népénél megvan és megvolt, csak más-más módon fejeződik ki. Például, a szlávok ősidők óta használták az «Ítélet» kifejezést a sors, később pedig az ember sorsához kapcsolódó

istenségek értelmében. Úgy tartották, hogy az «Ítélet» minden kedvezőt és károsat a kezében tart, hogy ítéletei sem ésszel, sem ravaszsággal nem kerülhetők el.

Anasztázia: Eddig a különböző népeknél az «ítélet» ennek a fogalomnak az értelmezésében (mint az ősi indiai nyelvben) «összeköttetést», «egyesítést» jelent. Például, az ókori skandinávok és németek körében — «szoros, átkelhető hely», a görögöknél — «tárhely».

Rigden: Pontosan így van. Egyébként az ókori görögök vallási hiedelmeiben a legfőbb isten, Zeusz volt a sors istennőinek, a moirák vezetője. Úgy hitték, hogy minden embernek van moirája (az ógörög «Μοῖραι» szó a «μοῖρα» — «sors, részesedés» szóból). A korai vallási hiedelmekben ez a természet elkerülhetetlen törvénye, «isteni predesztináció» volt. Az ókori görögök hite szerint Zeusz uralkodott a föld felett, és alatta, a halottak felett ítélkezett. Említették, hogy az emberi sors előírásait Zeusz gyakran nem ismerte, és csak az arany (égi nap) mérlegen, ahol az egyik oldala az emberi életet, a másik pedig a halált testesítette meg, ismerte meg sorsát. Maga Zeusz közömbös maradt a mérlegelés eredménye iránt. És az élő emberek számára a két tálbol a jót és a rosszat vette ki, és «vakon» szétosztotta az emberek között.

A kínai hiedelmek a túlvilágon őrzött sorskönyvekre utalnak, ahol minden élő ember számára feltüntetik fő eseményeit és életének időtartamát. A sumér-akkád vallási hiedelmek szerint a «meghalni» azt jelenti, hogy találkozunk a «shimtával», vagyis azzal, ami láthatatlanul végigkísérte az embert egész életében, és ami előre meghatározta jövőbeli sorsát. Egyébként, létezett a «shedu» és az «alad» fogalma is, mint két ellentétes erő, amely az ember vitalitásában testesül meg, és meghatározza jellemét és sorsát. Ráadásul,

az «alad» szót a «teremtés» jelentésben használták. És sok ilyen példát lehet felhozni.

Anasztázia: Egyszer említette, hogy az ókori világ egyik népi hiedelme, egyik világvallás sem vált volna ilyen tömegessé az emberek körében, ha nem tartalmazott volna információkat a láthatatlan világról, az ember felépítéséről, az emberi fejlődés szellemi szakaszairól, a Személyiség felelősségéről a leélt életért és figyelmeztetéseket választásának következményeiről.

Rigden: A vallás — csak egy külső forma, amelynek változatosságát különböző időkben papok találták ki, elsősorban földi céljaik megvalósítása érdekében. De a felépítmény alapja (a különböző spekulatív fogalmak formájában) a szellemi tudás volt, amelyet a különböző népek nemzedékről nemzedékre adtak tovább. Máskülönben ezek a vallások nem lettek volna vonzóak a tömegek számára. Az emberek bensőleg, Lelkükkel érzik az igazi lelki szemcséket, függetlenül attól, hogy az emberi elme milyen pelyvájával takarják el azt a papok.

Anasztázia: Igen, többször is elmondta, hogy minden embernek *a teste halála után*, akár akarja, akár nem, «személyes Ítélet» vár rá a láthatatlan világban. Ha jól értem, a vallási koncepciókban, például a kereszténységben, az iszlámban, a zoroasztrizmusban összeolvadnak a személy halála utáni személyes Ítélet és az emberiség feletti általános ítélet fogalmai, amit említett, hogy van egy közös «Ítélet Nap» az egész *élő* emberiség számára.

Rigden: Pontosan így van. Az Útelágazás idején. Különböző próféciákban már régen elhangzott, hogy egy adott időben, *amikor az emberiség még él*, lesz egy általános «Ítélet» az egész emberiség számára.

Anasztázia: Az «Útelágazás» című könyvemben írtam a világ különböző népeinek: sumérok, maják («Madárember próféciái»), kelták (az «Idő kereke» próféciái), ősi perzsák és így tovább próféciáiról, amelyek ma valóra válnak. Egyébként, a perzsák a zoroasztrizmusban is, mint mondta, rengeteg információval rendelkeznek a túlvilágról, a Feltámadásról, az általános Ítélet Napjáról («Frashegird» a «(a világ) tökéletessé tétele» jelentésben). A zoroasztriánus hiedelmek szerint három Száosjánt (a sao-shyant, avesztáni szó, a «megmenteni» ige jövő idejű részlete) kell hogy eljöjjön a földi világba. Az első két Száosjántnak kell majd az idők végén helyreállítania Ahura Mazda tanításait. Aztán eljön az utolsó Száosjánt a végső csatára a gonosz hordozóival, hogy végrehajtsa az «Utolsó Ítéletet». Van olyan is, hogy az idők végére, amikor az évezredes fejlődések köre kimerül (amikor Asha — Igazság, Igazságosság, Jóság — győzedelmeskedik), végre létrejöhet a «földi paradicsom», ahol az emberek boldogan élnek majd: a föld olyan lesz, mint egy völgy; egy nyelv, egy törvény lesz minden ember számára. És hogy minden igaz ember gondolataival és tetteivel közelebb hozza a világ átalakulásának ezt az eseményét. Mai szemmel nézve mindezek a jóslatok egyáltalán nem tűnnek legendáknak.

Rigden: Igen, minden az embereken, az ő döntésükön múlik. Csak a legtöbb ember ma nem érti meg ezeknek a folyamatoknak a fontosságát, a személyes szellemi átalakulás fontosságát, amely nemcsak az Örökkévalóság felé vezető utat nyithatja meg, hanem óhatatlanul magával vonja a körülöttük lévő világ átalakulását is.

Az «Ítélet napjáról» már régóta léteznek jóslatok. Az ilyen vagy olyan vallást megalkotó papok is felvették

őket a koncepciójukba. De ezt a tudást anyagi céljaikra használták fel, hangsúlyozva, hogy ha csak az ő vallásukban hiszel, akkor halálod után üdvözülsz, az «Ítélet napján» «testi feltámadással» feltámadsz a halálból. Nos, mire vezettek ezek az emberi elméből származó anyagi pótcselekvések? Igen, ahhoz, hogy ma egyesek kinevetik, mások felelőtlenül azt gondolják, hogy ez majd «később», főleg «a halálom után», «mikor jön el az az egy, az egyetlen *Ítéletnap*», megint mások fanatikusan, állati ösztönből, «a hitért» gyilkolják egymást, azt gondolván, hogy ezért «ott megjutalmazzák őket». A hívők többségét pedig egyszerűen passzív viselkedésre kényszerítik, rájuk erőltetik azt a véleményt, hogy csak ennek a vallásnak a «nyájába» kell tartozniuk, máshová nem, és a valahol a mennyben az angyalok és démonok közötti csata majd mindent eldönt helyettük. Mindezek az Állati elme trükkjei, a földi hatalomra éhes papok perverziója.

Valójában, a *más*, a *szellemi világban*, nincs felosztás anyagira és szellemire, ott csak a Szellemi létezik! A megosztottság és a küzdelem magában az emberben van, mivel a szellemi világ egy részecskéje a (Lélek) az anyagi testben van elhelyezve. Az «Angyalok és démonok», amelyekkel a papok ijesztgetnek, különböző alakokat találva ki számukra, valójában mind az ember egyik vagy másik Akaratának (a Szellemi világ Akarata vagy az Állati elme Akarata) választása, amelyet elfogad és majd a sajátjának tekint. Ezzel a választással az ember meghatározza további sorsát a döntő belső harcban. Ugyanezek a folyamatok vetülnek ki a társadalomra is. Méghozzá **sokkal könnyebb legyőzni az Állati kezdetet a társadalom egészében, mint az egyes embernek azt önmagában**. Az «Ítélet napja» az emberiség számára nem egy adott nap, hanem annak összessége, amihez az emberiség (az egész társadalom) az első napjától az utolsóig eljutott.

Ez az élők «Ítélete» az élők felett, amelyet maguk az emberek hoznak meg önmaguk felett a globális kataklizmák és változások korszakában a Földön, a kozmikus jelenségekkel összefüggésben.

Anasztázia: Igen, ha a mai társadalomnak lenne egy szellemi irányú fejlődési vektora, és a népek közötti barátságon és kölcsönös segítségnyújtáson alapuló egyetemes egyesülés eszméje lenne a fő, akkor a jelenlegi technikai lehetőségek mellett valóban lenne esélye túlélni ezt az időszakot. Ilyen viszálykodás mellett pedig, ami most folyik, mert a politikusok és papok ellenségeskedést szítanak a népek között, nem valószínű, hogy lesz jövője. De valójában minden az emberek kezében van! Egyszer említette, hogy egy igazi Ember életében mindig van helye egy harci hőstettnek. Ahogy mondják, a Lélek mindennek a mércéje!

Rigden: Így van... Sajnos, a modern világ sok kívánnivalót hagy maga után. Bár... minden áramlik, minden változik. A gyakorlat azt mutatja, hogy a globális elképzelések csak akkor valósulnak meg, ha az emberek többségének közös törekvésein és cselekedetein, a különböző csoportok közös érdekeiért tett erőfeszítések összefogásán alapulnak. Tehát, a helyzetet még mindig megváltoztathatják maguk az emberek, csak lenne rá szándékuk...

Anasztázia: Akkor mi hiányzik az embereknek egy ilyen szellemi hőstetthez az egész emberiség jövője érdekében? Talán, egyszerűen csak hiányzik a társadalomból az ősi Tudás, amely egykoron minden embert egyesített a legfőbb szellemi törekvéseikben?!

Rigden: Már említettem, de mégis nagy vonalakban megfogalmazom a korábban mondottakat. Figyelembe

véve a jelek, szimbólumok, azok vagy más spirituális szemcsék jelenlétét a különböző kultúrákban, bárki levonhatja a következtetéseket, hogy a Tudás, mint olyan, minden időben megvolt. Sőt, még most is megvan. És ha az ember valóban vágyik a Szellemihez, akkor meg is találja azt.

De tény, hogy a modern ember a maga anyagi szemléletével a jelenlegi társadalom terméke. A jelenlegi társadalom pedig, sajnos, fogyasztói formátumú gondolkodással rendelkezik, ahol az emberek egyre inkább az Állati elme áldozatává, Akaratának végrehajtóivá, gályarabokká válnak. Mert az Állati kezdet uralmi állapotában maradva az ember még a szellemi Tudásban is csak egy újabb lehetőséget lát az anyagi haszonszerzésre, fontosságának kielégítésére és az Állati kezdet egyéb tulajdonságaira. Ami azt jelenti, hogy többszörös helyettesítések lesznek, és a valódi szellemi növekedés hiánya, még a Tudás, mint olyan, jelenléte ellenére is.

Nem is fogunk belemerülni a történelembe. Nézzünk egy egyszerű példát a te könyveiddel, ami tulajdonképpen általánosságban jellemzi a helyzetet. Alighogy megjelentek, a tudásra törekvő emberek mellett azonnal megjelentek azok is, akik az e könyvekből származó Tudást személyes imázsuk emelésére és tekintélyük megerősítésére, az anyagi gondolkodásból származó elképzeléseik népszerűsítésére, megalomániájuk, fontosságuk kielégítésére kezdték használni. Néhányan közülük, e Tudás mögé bújva, «Tanítóknak» vagy «közeli társaknak» kezdték magukat nevezni, és megpróbáltak, ha nem is pénzt, de legalább személyes tekintélyt szerezni ezen információkkal. De a Tudás azért is adatott egy könyvben, hogy lehetőség legyen arra, hogy tiszta formájában, közvetítők nélkül, melyek az elméből sugározzák, akik tudatlanságuk

vagy értelmetlenségük miatt eltorzítják a lényeget, terjesszék azt az emberek között. Természetesen, sajnálandók ezek az emberek. Végül is, az ő Szellemi kezdetük az, ami arra készteti őket, hogy megosszák az emberekkel a kapott információkat. És a korábbi tapasztalatok (különböző vallásokban és szektákban szerzett) alapjai és posztulátumai által kódolt gondolkodásuk, ezt a Lélekből jövő vágyat és erőt, a tudatban már megrajzolt anyagi irányba tereli át. Tehát, az ő előadásukban, egy teljes bacchanália jön létre: önző természetük lévén, önmagukat meg nem értve, megpróbálnak másokat «tanítani», megmondani nekik, hogy hogyan kellene meditálniuk. Úgy vélik, hogy a különböző kétes okkult és vallási jellegű intézményekben szerzett korábbi tapasztalataik alapján változtathatnak a meditációs technikákon, kombinálhatják, torzíthatják és módosíthatják azokat. Általában emberi elméjükből próbálnak másokat «tanítani». Pedig a szekerük még mindig ugyanott van.

A könyvekben meg vannak adva a pontos eszközök, és ezek az emberek tudatlanságukkal megpróbálják elrontani azokat. De mint tudvalevő, rossz szerszámmal nem lehet jót építeni. Így történik ez most, a te életedben, a szemed előtt. És akkor mi fog történni száz év múlva, nem is beszélve az évezredekről, ha persze ennek a civilizációnak lesz még ennyi ideje?

Anasztázia: Igen, ez igaz. Sajnos, sok ilyen ember van... De még mindig sokkal több olyan ember van, akit áthat ez a Tudás mélysége, aki arra törekszik, hogy megváltoztassa magát, hogy Emberré váljon, az aki önzetlenül terjeszti ezt az információt. Vannak emberek, akik könyvekből származó meditációkat gyakorolnak, anélkül, hogy megkülönböztetnék magukat barátaik közül, akikkel együtt járják a szellemi

utat, még akkor is, ha egy kicsit több tapasztalatuk van ezekben a gyakorlatokban, mint társaiknak... Az ilyen emberek nem kiabálnak jobbra-balra, de a szellemi munkájuk, elsősorban önmagukon, láthatóvá válik tetteikből és cselekedeteikből.

Rigden: Jó, hogy vannak ilyen emberek. Ezért nekik adatik meg az Ősi Tudás. A spirituális eszközöket az önfejlesztésre kell használni, a legmagasabbra való törekvésre. Tehát, van Tudás a társadalomban, ami hiányzik, az a dominanciaváltás az Állati kezdet pozíciójából a Szellemi kezdet pozíciójába. Ami hiányzik, az a határozott napi választás, az önálló munka önmagunkon. Hiszen, amíg az ember nem akar megváltozni (személyesen önmagáért, nem azért, hogy másoknak mutogassa magát), nem szerez gyakorlati tapasztalatokat az önmagán való munkáról, a gondolatai és vágyai feletti kontrollról, addig egy sor torz elméletben és gyakorlatban a felismerhetetlenségig eltorzultan, mint egy ragadós hálóban, összezavarodik.

Amikor az ember kapcsolatba kerül az igazi szellemi Tudással, felfedezi annak egyszerűségét, mélységét és természetességét. De mint tudjuk, az elmélet gyakorlat nélkül halott. Nem elég csak tudni valamiről, hanem ezt a tudást a gyakorlatba is át kell tudni ültetni. **A mindennap önmagunkon végzett szellemi munka sokrétű. Nemcsak a spirituális eszközökkel végzett munkát jelenti, hanem Emberhez méltó gondolatok, tettek és cselekedetek tisztaságának kialakítását is.**

Ilyen átfogó munka hiányában, még ha valaki meg is kapta a Tudást, egy idő után megkérdezi magától: «Ezt vagy azt a Tudást kaptam, ezt vagy azt a gyakorlatot végzem, de mi változott?». Vagyis, ennek a Tudásnak

a jelenléte csak zavarni fogja őt az elme következő kérdéseivel. De miért? Mert amikor az ember nem dolgozik keményen a saját szellemi átalakulásán, akkor titkos reménységgel tölti el, hogy ez a Tudás majd segít neki megváltoztatni vagy javítani az anyagi életét.

Anasztázia: Más szóval, az ilyen ember látható gyors változásokat vár magának a körülötte lévő anyagi világban.

Rigden: Ez teljesen igaz. De mi változhat meg a háromdimenziós világ szűk spektrumában, amit az öt anyagi érzékszervével lát és érzékel? Ugyanaz a tégla, amelyik a lábára esik, még mindig ugyanazt a fájdalmat fogja okozni, a meleg és a hideg még mindig kellemetlen érzést fog okozni a testének, még mindig szüksége lesz ennie és aludnia. De az Állati természete még mindig terrorizálni fogja őt ezernyi vágyával és az anyagi világ minden öröme utáni vágyakozással. Az ember, aki az Állati kezdet befolyása alatt áll, tudat alatt anyagi változásokat vár az életében, mágikus hatalom megszerzését, amely valamiben elégedettséget ad neki, titkos befolyást valakire és így tovább.

Anasztázia: Vagyis, az ember a szellemi Tudást szemlélve, amely segítségével szellemileg az anyagi világ fölé emelkedhet, a háromdimenziós dimenzió lakójának (Megfigyelőjének) pozíciójából. És az anyagi gondolkodás e dimenzió formátumában általában az Állati kezdet titkos, beteljesületlen vágyaira korlátozódik... Nos, ez így van, mi mást súghatna neki az Állati kezdet: «Nem kaptad meg e Tudás segítségével a mások feletti titkos hatalmat, és nem ragyogott fel a tömeg előtt az anyagi glória a fejed felett. Hol van az ígért *felemelkedés*?».

Rigden: A szellemi folyamatok némi félreértése minden bizonnyal jelen van az emberben az önmagán végzett munkájának első szakaszaiban. Külsőleg igen, semmi sem változik, a test a maga problémáival, ahogy öregedett, úgy is öregszik. Az ember eleinte nem veszi észre, hogy az ősi Tudásnak köszönhetően valami *másra* tesz szert, örökkévalóra, sokkal fontosabbra, mint minden háromdimenziós, anyagi és halandó dolog. A Tudás adja meg neki az alapot ahhoz, hogy a szellemi erő és a Bölcsesség felvirágozhasson benne. Tudva az Állati kezdetéről, az ember máris visszafogja valahol annak megnyilvánulásait, valahol megállítja magát, valahol figyelmen kívül hagy egy rossz gondolatot, és ezzel megváltoztatja a jövőjét, ami óhatatlanul bekövetkezne, ha valóban engedné, hogy az Állati kezdetből egy gondolat a szellemi helyzetére nézve negatívvá fejlődjön. Azzal, hogy minden nap ilyen módon dolgozik önmagán, egy-egy szóval segít valakinek, és valahol jócselekedetével példát mutat másoknak, és megosztja velük a szellemi Tudást. És így az ember egyre gyakrabban fogja meghozni *tudatos* napi Választását minden egyes napban, vagyis «itt és most». És ezekből az «itt és most» pillanatokból szövődik össze az egész élete.

Az ilyen kétségek tehát, csak azokra jellemzőek, akik a szellemi fejlődésük elején járnak. Aki azonban már szilárdan a szellemi úton jár, az gyökeresen megváltoztatja magát, és mélyebben felismeri múlandó életének értelmét. Az ilyen emberek minden nap sietnek sok hasznos cselekedetet tenni az emberekért és a Lélekért, tervszerűen és teljesen véletlenül egyaránt, növelve ezzel Személyiségük esélyét a lelki üdvösségre. Így, a szellemi Megfigyelő szilárd pozíciójában maradva, az eredeti Tudással rendelkezve és önmagán dolgozva, az ember gyakorlati kulcsokat kap az önfejlesztéshez, megtalálja az Igazság

szemcséit, még akkor is, ha azok a pelyvával teli magtárban vannak elrejtve.

Anasztázia: Manapság, az információs technológiák fejlődésének köszönhetően, az embereknek van idejük és lehetőségük arra, hogy elemezzék a múltbeli emberi civilizáció hibáit és tapasztalatait. Ezenkívül, a modern embereknek lehetőségük van arra, hogy részben figyelemmel kísérjék a világ helyzetét a világtársadalom életének különböző kérdéseiben, ugyanezen internetes technológiáknak köszönhetően. A politikusok és papok életének és tevékenységének számos ténye egyre gyakrabban válik nyilvánossá. Ez természetesen megfelelő reakciót von maga után a társadalom részéről: az emberek már nem hisznek a hatalom képviselőinek.

Sokan kezdték megérteni, hogy ki főzi az események «levesét» a népek számára, összejátszva a papi és politikai klánokkal — «szakácsok» a világpolitika, a gazdaság és ami a legfontosabb — az ideológia «konyhájában». Sokan kezdtek rájönni, hogy ki a megrendelő és ki a végrehajtó. De az emberekre ráerőltették azt a hitet, hogy ezen a társadalmi helyzeten nem lehet változtatni, hogy «ez évszázadok óta már így van». Holott, valójában az emberek (nemzetek) maguk is végrehajtói és résztvevői mindezen folyamatoknak, valamint «fogyasztói» a politikai vagy vallási «terméknek». Sokan, tehát, felismerik ennek a helyzetnek az abszurditását. Rájönnek, hogy így már nem lehet tovább élni. De nem értik, mit kell tenniük ahhoz, hogy a társadalomban valóban jobb legyen az élet, nem papíron, hanem a gyakorlatban. Hogyan lehetne megváltoztatni a társadalom mozgásának hajóútját, hogy az az emberben a valódi kulturális, erkölcsi, szellemi fejlődés ösztönzésének útjára térjen, és ne vergődjön tovább az Állati kezdet halálos

mocsarában, annak fogyasztói gondolkodásmódjával, háborúival és viszályaival?

Rigden: Igen, sajnos a modern társadalomban már régóta kialakult egy vélemény ezeknek a folyamatoknak a reménytelenségéről és visszafordíthatatlanságáról, de valójában van kiút, és nagyon egyszerű. Az embereknek minél gyakrabban kell értékelniük az információkat, a mindennapi életet és annak eseményeit a Szellemi kezdetű Megfigyelő pozíciójából, akkor jobban megértik, hogyan kell élni és mit kell tenni. Ez hasonló ahhoz a példához, amikor a tudat tisztaságán dolgozunk: jött egy gondolat az Állati kezdettől — ne törődj vele, ne figyelj rá, jobb, ha inkább a Szellemi kezdettől származó jóra, gondolatokra, tettekre és cselekedetekre figyelsz jobban. És így van ez a társadalomban is: hagyj figyelmen kívül minden rosszat, és növeld a jó, kreatív, kedves dolgokat magad körül. Ne legyünk passzívak a társadalom ügyeiben, ne teremtsük meg a feltételeket ahhoz, hogy olyan ingerek virágozzanak benne, amelyek aktiválják az emberekben az Állati kezdetet, például, a büszkeség kialakulása,ugyanaz a megvesztegetés, a pénz, a barátság helyett az önző kapcsolatok és így tovább. Amikor az emberek felhagynak a papok és politikusok «akaratának» támogatásával és végrehajtásával, akik az emberekben az Állati kezdet agresszióját és tulajdonságait serkentik, akkor sok mesterségesen létrehozott probléma eltűnik a társadalomban.

Csak azt kell felismerni, hogy mindannyian emberek vagyunk, mindannyian ugyanabból vagyunk. Egyikünk sem magasabb vagy alacsonyabb. Mindannyian ugyanabban az anyagi szennyeződések hordójában ülünk, azaz mindannyian ebben az anyagi világban, ebben a halandó testben vagyunk bezárva, annak «örök problémáival és kimeríthetetlen

vágyaival». És mindenkinek egyszer majd felelnie kell az életéért. A papok és a politikusok — ezek szintén ugyanazok az emberek, akik ugyanolyan körülmények között élnek, és nem különböznek a többiektől, kivéve a földi hatalom iránti mértéktelen szomjúságukat és az anyagi értékek felhalmozásának szenvedélyét.

Anasztázia: Így van. Az emberi civilizáció történelméből ítélve a papok (csakúgy, mint a politikusok) mindig is az emberek támogatásától függtek, ezért mindenféle módszerekkel próbálták növelni tekintélyüket az emberek körében, leginkább a félelemre alapozva. És valójában, ha az emberek többsége megszűnt támogatni egy vallást, akkor az megszűnt.

Rigden: Jól vetted észre, csak egy másik vallás, mint a köztudat bizonyos sablonja halt ki, de az emberek Istenbe vetett *hite* nem. Csak a papok használták ezt a hitet mindenkor, és annak alapján új, a hatalmuknak kedvező sablonokat hoztak létre a köztudat rögzítésére.

Anasztázia: Idővel, egy számomra emlékezetes, Önnel folytatott beszélgetés után, részletesen tanulmányoztam azt a kérdést, hogy a papok különböző időkben hogyan motiválták és indokolták, hogy ez vagy az a vallás miért fontos a népek tudatában. És sok érdekes tényt találtam. Szinte minden vallásban a hangsúly az egyik vagy másik istennek való *áldozás* rítusán összpontosult, amely a vallási szertartás fő cselekményét jelentette. Ma, például, a hagyományos szertartások mellett ez egy banális pénzadományozás «vallási szükségletekre».

Emlékszem az akkori szavaira: «Emlékeznek-e egyáltalán az emberek arra, hogy mi az az «áldozat» Istennek? Hiszen gyakorlatilag minden vallási rend-

szer a különböző korokban az áldozat szertartása köré épült. Miért játszott az 'áldozat' ősidők óta olyan fontos szerepet a különböző népek istentiszteletében?». Amit ezután mondott, az számomra megvilágosodás volt. Beszélne-e az olvasóknak is erről az emberiség számára alapvető fontosságú kérdésről?

Rigden: Nos, ez megéri azt. Talán a «zsertva» (áldozat) szó ószláv értelmezésével kezdem, ami, bár a fülnek mulatságos, de a lényeget mégis megragadja. Már korábban említettem, hogy a «zsertva» (áldozat) szó, amely a XI. században jelent meg az orosz nyelvben a kereszténység elterjedésével összefüggésben, az ószláv «жьрѫ» («zsrú», «áldozatot hozok») igéből ered. A «жьрѫ» («zsrú») szót pedig korábban a szlávoknál a «zsraty» (zabálni) értelmében használták (ószláv ige, amely indoeurópai eredetű), vagyis «elnyelni, felfalni». Egyébként az «pogloscsenie» (elnyelés) az óorosz «живот» («zsivot») szóval volt kapcsolatban, ami az ókorban «életet» jelentett. Ebből származik az ószláv «zsivotnoe» (állat) szó, ami «zsivjot» — szó szerint az, «ami él». A «животное» «zsivotnoe» (állat) szó egyébként a XI-XII. században terjedt el a Kijevi Ruszban, köszönhetően az eredeti szellemi Tanítások (beleértve a négy Esszenciáról) titkos felújításának, melyet Agapit Pecserszkijtől kaptak.

Anasztázia: Kiderült, hogy a régi szláv szent helyek, különösen azok, amelyek különleges jelekkel és szimbólumokkal voltak ellátva, egyáltalán nem voltak «áldozati oltárok» mint olyanok. Talán, bizonyos esetekben, jól ismert helyek voltak, ahová az emberek évszázadokon át jártak, hogy (jelek és szimbólumok által) spirituális tudást tanuljanak, hogy megosszák egymással tapasztalataikat, ahogy például az ősi emberek összegyűltek a szent barlangjaikban, és a kőzetrajzokból tanultak.

Rigden: Az emberek számára könnyű lesz ezt nyomon követni az alapvető spirituális ismeretekkel... Nos, a «жру» «zsru» (zabálok) («жьржѫ»; «zsereti») szó tehát később a «жерц» («zsretz», vagyis «pap») szóval lett jelölve. Ha nyomon követjük a rokon szavak etimológiáját, azt találjuk, hogy korábban azt jelentette, hogy «aki dicsekszik, magáról emlékeztet, felmagasztal». Ezért a «жрец» «zsretz» (pap) szó az értelemben, ahogyan most mondanák, a valamely istenségnek vitt adományok valóságos fogyasztójának fogalma. Egyébként a régi időkben Oroszországban volt egy ilyen «жерцовать» «zsertzovaty» szó, ami szintén azt jelenti, hogy «falni», «emészteni». Ez a «жерц» «zsertz» — (megvesztegető, elnyomó, rabló, bántalmazó) — szóból alakult ki. Tehát, a nép pontosan megjegyzi, hogy ki kicsoda ebben a világban. Ha utánanézni az orosz «жертва» «zsertva» (áldozat) szó jelentésének, akkor azt találjuk, hogy «felemésztett, elpusztított, elpusztuló» jelentésű. Ez az, amit visszavonhatatlanul elvesztettek vagy odaadnak. Ez az önmegtagadás, lemondás az előnyökről vagy a vigaszról.

A világ számos népének vallási hiedelmeiben az áldozat — az a különböző istenségeknek szánt engesztelő vagy hálaadó felajánlás, főként a föld vagy az állatvilág gyümölcseiből. Ez «megtisztulás a tisztátalanságtól és a szellemi tisztaság elérése». Vegyük, például, a Bibliát, amely megemlíti, hogy az ősatyák fiai áldoztak Istennek: Káin — a föld gyümölcseiből, Ábel — pedig a nyájából. A modern világvallásokban az áldozatot úgy tekintik, mint annak szimbólumát, hogy az ember a vagyonából ad valamit, ami kedves és tetszetős a számára.

Ha azonban elmélyedünk e hiedelmek és szimbolikus rituálék szellemi eredetében, megérthetjük, hogy mi az Istennek való igazi áldozat, ami az Isten és

az ember közötti kapcsolatot feltételezi. **Az Igazi áldozat Istennek az, amikor az ember feláldozza életének oltárán az Állati kezdetet, azaz lemond többszörös vágyairól, gondolatairól, múlandó és átmeneti illúzióiról, és ezzel megnyitja maga előtt a szellemi utat az igazi Örökkévalóság — Isten világa felé.** És egyszer régen, az emberiség hajnalán, elmagyarázták az embereknek, hogy az Állati kezdet tulajdonságai olyanok, mint a föld gyümölcsei, amelyek először csábítóak a szemnek, de aztán gyorsan elrohadnak. Csak úgy van lehetőséged eljutni az Ő Örökkévalóságába, ha ezt a rövid távú áldozatot feláldozod Istennek, vagyis, ha dolgozol magadon, visszautasítva az Állati kezdet kísértéseit. És ha szellemileg fejlődsz és jót teszel, segítesz más embereknek, akik ösztönösen élnek, mint az állatok, hogy felébredjenek, akkor az Isten számára ez hasonló a te örömödhöz, amelyet nyájaid jó utódaitól megtapasztalsz.

Nem véletlen, hogy az áldozathozatal vagy a hívőnek az istenekkel való párbeszédének helye, amelyet manapság oltárnak neveznek (a latinból «altaria», az «altus» — «magas»), eredetileg a mély ókorban egyszerűen egy *jel vagy szimbólum* formájában jelölték, főként *négyzet, kör, ovális* (henger), *kocka (rombusz)* alakban. **Mindezek a feliratok olyan spirituális gyakorlatok egyértelmű szimbólumaként szolgáltak, amelyeket az ember megváltozott tudatállapotban végzett, és amelyek pillanatában mély érzéki szinten közvetlenül kommunikált Istennel. És az Istennel való kommunikáció ilyen érzéki pillanata csak akkor lehetséges, ha a Személyiség teljesen elmerül ebben a folyamatban, és kizárólag a Szellemi kezdet dominál benne. Azzal, hogy a személy ilyen döntést hoz a szellemi világ javára, ezáltal tudatosan «жертвует» (zsertvujet)**

feláldozza az Állati kezdetnek a tudatában való, az anyagi világban megszokott dominanciáját. Később, amikor a szellemi tudás kezdett elveszni, az emberek hasonló szimbolikus formájú anyagi oltárokat (agyagból, fából, fémből) kezdtek emelni: lehetett ez egy lapos, kerek vagy *ovális* kő, egy *négyzet* alakú asztal, egy *kocka* és így tovább. Elkezdték ezeket *magaslatokon*, templomokban felállítani, a világ egy bizonyos részéhez orientálni, és anyagi áldozatokat hozni.

Anasztázia: A vallási rendszerekben valóban nagyon komoly helyettesítés történt.

Rigden: És ez nem csak a szellemi világnézetnek az anyagi világnézetre való felcserélése. Olyan ez, mintha elveszítenénk a fényt, amely láthatóvá teszi a dolgokat a szemünk számára. A helyettesítés az embernek az élete és a körülötte lévő világ lényegéről, az e világban való ideiglenes tartózkodásának céljairól és célkitűzéseiről alkotott felfogása gyökerénél történt. A fő szellemi összetevő, a fő szellemi vonatkoztatási pont — Isten szolgálata és a Vele való folyamatos kapcsolat — elveszett. Ezért van az, hogy az emberek tudatát nagyon könnyen uralja az Állati elme Akarata. Ennek eredményeként e világ illúzióját lényegként tartják. Még azok is, akik generációk szellemi tudását tartják a kezükben, e világ hamvait hajszolják — az anyagi haszonért és a nyájuk feletti triviális hatalomért. A papok büszkeségből ennek az egyetemes szellemi tudásnak a tulajdonosaiként tekintenek magukra, és egy jövedelmező üzletet építettek rá, amelyben az emberek a rabszolgáikká és állandó szponzoraikká válnak, azaz a papok által kitalált képlet szerint léteznek: «adj pénzt és szolgálj minket». Elveszett a fontos dolog — *az Istennek és az embereknek való önzetlen szolgálat*, amely feltételezi az eredeti szellemi

Tudás terjesztését és továbbadását, amely lehetőséget ad a Személyiségnek a Lélekkel való egyesülésére, az ember önálló szellemi felszabadulásának elérésére.

Anasztázia: Igen, az Állati elme rabszolgasorba taszította a modern embereket. Ahogy az ókoriak mondanák, a szellemi magasságok felé törekvő szabad madár helyett az ember olyan lett, mint egy madártoll, amelyet a szél kénye-kedve szerint hordoz a földön mindenfelé. Az emberek körében már régóta megfigyelték, hogy az anyagi haszon és a hatalom mérhetetlen növekedése nem jár együtt az erkölcs javulásával.

Rigden: Pontosan. Nos, az áldozathozatal már az ókor óta létezik. És vegyük észre, hogy a *vallási* fejlődés különböző formáira volt jellemző: törzsi, etnikai, állami, világi. Alapvetően *a vallási formában* mágikus cselekedetként kezelték, természetfeletti erőknek, szellemeknek, isteneknek való áldozati (ajándékok) rítusként, hogy kifejezze az ember odaadását ezeknek az erőknek, és hogy nekik köszönhetően, mondjuk, az anyag (emberek és természeti jelenségek) állapotára bizonyos befolyást érjen el az ember számára természetfeletti módon. Ebben az esetben a legkülönfélébb áldozati formákat alkalmazták. Például, illatos gyógynövényekből készült füstölőt, mint megtisztulást a tisztátalanságtól, vagy a szellemek, istenek könyörgését valami földi dologért. Sokszínű ruhadarabok felakasztása az elemek kiengesztelésére a «hatalom», a sámánszellemek «lakhelyén», a hegyi hágókon, a «szent forrásoknál».

Anasztázia: Igen, ismertek a gyűjtögetés, a földművelés termékeinek feláldozása is, hogy a következő évben jobb legyen a termés, vagy a vadászaté, hogy a következő alkalommal jobb legyen a zsákmány.

Állatokat is feláldoztak egy nagyobb alomért vagy kérésként, hogy kérjenek valamit egy közösség, vagy egy személy e világi ügyeivel kapcsolatban.

Rigden: Így van, tehát a különböző vallási hitrendszerekben az áldozatok az ártalmatlan tömjénezéstől kezdve, a szűzáldozaton át a templomi homoszexualitásig, az emberi testrészek véres feláldozásáig, sőt magáig az emberi élet feláldozásáig terjedtek. És a legtöbb esetben mindezt a papok azért tették, hogy bizonyos hatalmat szerezzenek az anyagi világban, vagyis a földi célokra.

Anasztázia: A legérdekesebb dolog az, hogy ez nem csak az ókorban történt, hanem még most is gyakorolják, mind a vallásokban, mind a zárt titkos okkult társaságokban, ugyanazoknál az Arkhónoknál. És mindezt annak ellenére, hogy a világközösség már régóta elítéli az emberáldozatokat és a távoli múlt papjainak hasonló kegyetlenségeit. Biztos vagyok benne, hogy az olvasók, ahogy én is a magam idejében, nagyon informatívak lesznek, hogy megtudják, miért történtek ilyen áldozatok az emberiség történelme során, és ez a jelenség miért élő mindmáig az emberi társadalomban? Miért fordítottak és fordítanak erre olyan nagy figyelmet a vallási struktúrákban? Honnan származik ez a szellemi tudás ilyen mértékű helyettesítése az e világ dolgainak buzgó szolgálatával?

Rigden: Ez, természetesen, egy meglehetősen komoly kérdés. De mivel a mai emberek már elkezdtek gondolkodni rajta, talán érdemes elmondani a globális lényegét. Az anyagi világban *egyetlen Állati elme* létezik, amit már többször említettem. Ma már a modern tudomány is rögzíti annak különálló megnyilvánulásait, amelyek főként az élőlények

közösségeinek viselkedésében figyelhetők meg. Például, a szaporodástól kezdve, a baktériumok kvórumsejtjeinek megtámadásán át, a kollektív vándorlásig, az agresszióig, az állatok önpusztításáig és így tovább. Egyébként, a latin «quorum» szó azt jelenti, hogy «melyek elegendőek», vagyis a közösség megfelelő számú tagja. A tudományban ezt a jelenséget kollektív intelligenciának nevezik. A quorum érzése (amely különösen a dominanciára, az irányításra, az anyag megragadására, felfalására irányul) számos folyamatot irányít mind a mikro-, mind a makrokozmoszban. Az orvostudományban, például, megfigyelték, hogy a rákos sejtek intelligens közösségként viselkednek együtt. Még akkor is, ha gyógyszereknek vannak kitéve, jeleket továbbítanak egymásnak, és egy időre megdermednek, azaz «közösen» blokkolják a gyógyszer hatását. Az egyes sejtek a kvórumtól bizonyos jeleket kapva a közös viselkedésnek (kollektív elme, intelligencia) megfelelően változtatják meg viselkedésmintájukat. Vagyis, lényegében ez egy értelmes szervezet egy értelmes szervezeten belül. Mostanra a biológia területén rengeteg kutatás halmozódott fel a méhek, hangyák, egerek, patkányok, delfinek, nagytestű emlősök közösségének életéről, amelyekben jól nyomon követhető a kollektív elme dominanciája.

Az egyik anyag másik feletti uralmának megnyilvánulásai mindenütt léteznek, még a világegyetemben is. A csillagászok ugyanezt vették észre a bolygók és csillagrendszerek viselkedésében. Például, tőlünk nem messze, a Tejútrendszer csillaghalmazaiban, olyan óriáscsillagok vannak, amelyek lényegében vámpírok. Ezek kettőscsillagok, ahol az egyik csillag egyszerűen anyagot von el gáz formájában a «társától», amelyhez nagyon közel helyezkedik el. Majd teljesen elnyeli ezt a csillagot, illetve meghosszabbítja a saját

életét, és egy időre szuperóriás csillaggá válik. Ugyanaz a helyzet, ugyanezek az anyaguralmi törvények. Már nem beszélek a bolygók, galaxisok közösségeinek kollektív hatásáról a világmindenségben zajló folyamatokra, ezt az emberiség ma még nem tudja tanulmányozni, tekintettel a technikai lehetőségek elégtelen szintjére. Ezek a jelenségek azonban jelen vannak, és még ma is számos közvetett megerősítést találhatunk rá.

Tehát, az egyetlen Állati elmének való alárendeltség minden anyagra jellemző, beleértve az emberi közösséget is, amely részben anyagi természetű lényekből áll. Az Egységes Állati elmének van egy közös kezdete (ő maga), és vannak alosztályai, kollektív és egyéni elmék formájában. Képletesen szólva olyan, mint egy független organizmus a maga többszintű felépítésével és szervezettségével. Egyébként, az «organizmus» szó a görög «organon» szóból származik, ami «szerszámot, eszközt» jelent. Hogy könnyebben megérthessük a vezetésben rejlő összetettségét és koherenciáját, egy példát hozok fel az emberi szervezetről, amely egy egészként működik.

A szervezetnek különböző szerveződési szintjei vannak (molekuláris, sejtes, szöveti stb.). Van egy közös elméje (agya), amely koordinálja az összes biológiai rendszerének munkáját, és így támogatja a szervezet életét. Tehát, vannak olyan rendszerek is, amelyeknek a szervek az alárendeltjei. Vannak olyan szervek, amelyekben a sejtek egy bizonyos általános ritmusban működnek. Van a sejt, mint a szerves individualitás legalacsonyabb fokozata, amelynek saját szerkezete és képessége van az önreprodukcióra, a létezésre stb. De ugyanez a sejt része a szerveknek, része a rendszernek és része az egész szervezetnek. Így van ez az anyag egységes Állati elme szerkezetében is.

A kollektív és egyéni elméknek számos alosztálya van, amelyek szoros kölcsönhatásban vannak egymással, és így egész rendszereket hoznak létre a mikro- és makrokozmoszban, amelyek az egységes Állati elmének vannak alárendelve.

Anasztázia: Ha irányított anyagról beszélünk, akkor Ahrimánnak valami köze kell, hogy legyen hozzá?

Rigden: Teljes mértékben. Ahriman — az, akinek hatalma van az egyetlen Állati elme felett, és arra használja, hogy — mondjuk úgy — anyagi szűrőkön keresztül elkülönítse a «tiszta Lelket» Isten világa számára.

Anasztázia: Úgy gondolom, hogy minden, az önfejlődés útján járó embert érdekelné, hogyan működik az Állati elme az emberben.

Rigden: Különböző módokon nyilvánítja ki az Akaratát: az Állati kezdetben (a hátsó és az oldalsó Esszenciák tevékenysége révén, amikor azok az ő módján működnek), az anyagi testben...

Anasztázia: Igen, tekintve, hogy a legtöbb ember kizárólag a tükörképével azonosítja magát, és azt hiszi, hogy a teste ő maga, ahogy a nép nyelvén mondják, «az igazi énje».

Rigden: Ha az ember csak egy test lenne, akkor ismerné a test irányításának minden finom árnyalatát, és a testében állandóan zajló több tízezer különböző életfunkció és művelet irányításával élné az életét. De a test, mint egyetlen organizmus, főként a Személyiség tudatától autonóm módon működik. És mit lát az ember a testében tükör nélkül? Mit lát itt és most nyitott szemmel a látható világban? Csak azt

látja, amit a tudatának «sötét szobájából» két «ablak» (szem), amelyet eredetileg e háromdimenziós külső világ megfigyelésére terveztek, lehetővé tesz számára. Vajon a Személyiség sokat lát és tanulhat-e így önmagáról vagy a világ sokféleségéről? A gondolatok és az emociók az ő tudatának termékei-e? És tudja-e egyáltalán az ember, hogy honnan és hogyan jelennek meg?

Az Állati elme, így vagy úgy, de folyamatosan befolyásolja az embert az anyagi világ részét képező alosztálya — az Állati kezdet révén. A legtöbb esetben az emberek ezt észre sem veszik. A gondolatok egyszerűen csak ott vannak, és az ember azt hiszi, hogy azok az ő «tulajdonát» képezik. Az embereknek nehéz tetten érniük magukban az Állati elméből származó cselekedeteket és gondolatokat, amikor nincsenek tudatában kettős természetüknek, és természetesen nem követik mindezt önmagukban. Ennek következtében, az Állati elme Akaratának megnyilvánulásait gondolataik, vágyaik, érzelmeik stb. formájában érzékelik. **Az ember, valójában, csak a Választásában szabad, de nem szabad a gondolatoktól, mert a tudata (a Megfigyelő) valójában nem termeli azokat, hanem csak választ** két áramlat közül: a Szellemi kezdetű gondolatok és ingerek (Ő Akarata) vagy az Állati kezdetű gondolatok és vágyak (ő Akarata) között. **Vagyis, az ember kiválaszthat egy neki tetsző vagy őt vonzó Akaratot, és hozzárendelheti figyelmének erejét, amely cselekvést szül. Ez az emberi Választás kulcsfontosságú pontja.**

Anasztázia: Igen, az ember csak egyszerűen választ, hogy elfogad-e egy adott hangulatot, emóciót, gondolatot vagy sem. Sok olvasó már a gyakorlatban is megérti ezt, követve a gondolatait a nap folyamán. Itt

van, például, egy tipikus helyzet, amit az emberek leírnak a leveleikben: «Végül is, hányszor vettem észre, hogy látszólag minden rendben van, aztán hirtelen jön egy negatív gondolat vagy emóció, és a semmiből a hangulat depresszióssá válik. Apátia alakul ki minden iránt, belső feszültség, szorongás és félelem érzése. De én ezt nem akartam, ez mintha magától, az akaratom ellenére történne». A legérdekesebb az, hogy ha egyszerűen elkezded figyelmen kívül hagyni a hirtelen megjelenő rossz gondolatokat vagy emóciókat, és valami jóra koncentrálsz, például, pozitív gondolatokra vagy egy jó cselekedetre, akkor egy idő után ez a negativitás visszahúzódik, mintha ez az állapot egyáltalán nem is lett volna. De ha engedsz a rossz hangulatnak, elkezded sajnálni magadat, és így tovább, vagyis a negatív emócióknak szenteled a figyelmedet, akkor ez az állapot csak rosszabb lesz, és elkezd benned élni, vagy inkább, mint egy parazita, megmérgezi az életedet. Ezek után még a meditációba ülni is kicsit nehézzé válik, csak erőltetem magam. De amikor már a szellemi gyakorlatot végzed, akkor tényleg átváltasz a saját belső szabadságod állapotába, a mindenért való mérhetetlen Hála és Szeretet érzésébe, az érzések tisztaságába»...

Rigden: Természetesen, ebben a váltásban, az Állati kezdet gondolatainak figyelmen kívül hagyásában, a Szellemi kezdet dominanciájának kiválasztásában és érvényesítésében rejlik az önmagunkon végzett munka lényege. Az Állati elme arra kényszeríti az embereket, hogy ellenálljanak szellemi természetüknek, hogy csak az anyag elsőbbségében, az «oszthatatlan», «elpusztíthatatlan» anyagi testükben higgyenek. Amikor az ember depresszióba esik, önmagát emészti, vagy éppen ellenkezőleg, anyagi vágyak álmaiba merül, a földi hírnév, gazdagság stb. hajszolásába — mindez azt jelzi, hogy abban

a pillanatban, anélkül, hogy észrevenné, alá van rendelve az Állati elme akaratának, és könnyen irányítható annak rendszere által.

Anasztázia: Az ember, valójában, az Állati elme megnyilvánulásának pillanatait követheti nyomon az Állati kezdettől származó izgalmas gondolatok és anyagi vágyak jelenléte alapján.

Rigden: Igen, de azzal a feltétellel, hogy az ember *figyelemmel kíséri* az ilyen gondolatok és vágyak megjelenését önmagában, és nem vesz részt ebben a folyamatban, és nem fokozza azt. Az Állati elmének az ember élete feletti uralma olyan mindennapos, hogy az ember maga gyakorlatilag észre sem veszi, elkönyveli a megnyilvánulásait a saját gondolataira, vágyaira, szokásaira, jellemére és így tovább. De az Állati elme Akaratának való egyértelmű alávetettség nyomon követhető a kifejező, sőt — a pszichológusok által így nevezett — cselekvő tömeg tetteiben, ha aktivizálódásának kulcsmomentuma az Állati elme uralma. Ez az Állati elme dominanciája, annak megnyilvánulása a kollektív elmén keresztül a «tomboló» tömegben.

Általánosságban meg kell érteni, hogy a tömegben minden «jellegzetes» egyének nagyon gyorsan elveszítik «egyéniségüket». Formálhatóvá válnak a kollektív elme közös olvasztótégelyében. Egy ilyen környezetben mindenkit gyorsan megfertőz az általános felindultság, az impulzivitás, a gyors cselekvés és a meggondolatlan kölcsönös reakciókészség. Általában a tömegben az emberek személytelenné válnak, és tömeggé válnak. Az egyén elveszíti öntudatát, és a *tömeg általános Akaratára* jellemző impulzusok és emóciók ébrednek fel benne. Ráadásul, ezek az impulzusok és emóciók többé már nincsenek alávetve a korlátoknak és az

ember számára megszokott mindennapi ellenőrzésnek, amelyet általában gyakorol felettük. Vagyis, az emberi közösségnek van egy kollektív elméje (amely az Állati elménék van alárendelve), tekintve, hogy az emberek is az anyagi világ részei.

Van egy alapvető különbség, amikor az ember egy tömegben van, és alá van vetve az Állati elme Akaratának, és amikor az ember egy embercsoportban tartózkodik, de abban mindenki megőrzi valódi egyéniségét. Az első esetben tudatát teljesen az Állati kezdet uralja, beszűkül, és csak anyagi vágyak és ingerek, állati ösztönök tevékenykednek benne, a Szellemi kezdet pedig blokkolva van. A tömegben az egyén mint Személyiség megszűnik létezni, csak a tömeg organizmusa létezik az egyetlen Állati elmével. Amikor azonban a Szellemi kezdet uralkodik az emberben, és hasonló gondolkodású emberek csoportjában van, akik például együtt tesznek egy közös jó, alkotó tettet, akkor az megőrzi valódi egyéniségét, ami Személyiségének a Lélekkel (Istennel) való kapcsolatát jelenti. Érezheti a többi embert, velük lehet, ahogy mondják, egy hullámhosszon, örülhet a sikereiknek, de a tudata mégis tág marad, és a figyelmén és mély érzelmein keresztül megtartja állandó egyéni kapcsolatát a Lélekkel. Hasonló folyamat játszódik le a kollektív meditációkban, amikor az emberek együtt végzik a szellemi gyakorlatot, de mindenkinek megvan a személyes kapcsolata a saját Szellemi kezdetével.

Anasztázia: Amikor a Szellemi kezdet alapvető, ősi Tudása elvész a társadalomban, és a megmaradt visszhangokat a vallások alaposan átdolgozzák, az ember számára nehéz megérteni, hogy mi az a Szellemi kezdet Akaratának dominanciája a társadalomban és minden egyes emberben. Manapság ez úgy hangzik, mint egy legenda «a földi paradicsomról». Ami az Állati

elme Akaratának a tömegben való uralmát illeti, erre rengeteg példa van, bár a tömegben élő emberek nem értik a láthatatlan befolyásoló forrás lényegét, és azt, hogy ez a jelenség milyen okból van jelen az emberi társadalomban általában. A modern tudomány rengeteg tanulmányt írt a szociálpszichológiáról és a tömegek viselkedéséről. Ha megismerkedünk velük, megérthetjük, hogy ugyanazt az agresszív tömeget véve, az Állati kezdet minden jellemzője jelen van.

Az *agresszív tömeget,* például, egyetlen emóció, a harag és a rosszindulat, a vak gyűlölet vezérli. És ez az Akarat, amely idegen az ember szellemi természetétől, a tömegben lévő emberek cselekedeteit saját fajtájuk elpusztítására és megölésére irányítja. A *pánikoló tömeget* egyetlen emóció, a félelem öleli körül. Az ennek kitett emberek, mint bármely állatcsorda, pánikszerűen menekülve eltaposhatják rokonaikat. Az emberek ebben a pillanatban elveszítik emberségüket, az állati ösztönök uralta lényekké válnak, amit úgy hívnak, hogy «elveszítik a fejüket» a félelemtől és a vágytól, hogy csak magukat mentsék. Az úgynevezett *kapzsi tömeg* uralkodó emóciói az Allati kezdet olyan tulajdonságai, mint a kapzsiság, és a nagy anyagi értékek birtoklásának vágya. Vagy, például, a *lázadó tömeg*, amely minden forradalom és puccs elválaszthatatlan tulajdonsága. Ez az Állati elme Akaratának tipikus kisérője, ha megnézzük, hogy «őrületében» milyen cselekedeteket követ el: emberek pusztítása, pogromok, gyújtogatások, fegyverek megszerzésének vágya, önkényre való hajlam, lázadás, vadság és így tovább.

Rigden: Teljes mértékben igaz. A középpontban — az emóció áll, az Állati kezdet Akaratának kalauza, és ugyanazok a törvények érvényesülnek a befolyásolás és az egyik anyagnak a másik feletti uralmáért

folytatott küzdelem terén. Az emberiség többségének, bár még csak általános elképzelése sincs az Állati elme rájuk gyakorolt hatásáról, mégis annak egyes megnyilvánulásainak kérdését, mint például, a tömegek viselkedésének e különböző típusait, alaposan tanulmányozzák, főleg a különböző országok hírszerző szolgálatai. Sőt, olyan technológiákat fejlesztenek ki és alkalmaznak, amelyek a tömegben lévő emberek ilyen tudattalan cselekvéseinek tényét használják fel bizonyos politikai vagy vallási célok elérésére.

Régóta ismert például, hogy a legjelentéktelenebb utcai baleset, vegyünk legalább egy közlekedési balesetet is, mely összegyűjti a kíváncsi járókelőkből álló véletlenszerű tömeget. Ez a tömeg megfertőződik a baleset azonos típusú emocióival, vagyis kialakul az, amit a pszichológusok «körkörös reakciónak» neveznek (növekvő emocionális fertőzés a tömegben). Ez szokás szerint azzal kezdődik, hogy ki mit látott, ki hogyan vezetett, hogyan fordult, és melyik vezető a hibás. Az emocionális szenvedélyek ilyen fokozódása azonban könnyen végződhet azzal, hogy a tömeg *alkalmi* (véletlen; a latin «occasio» szóból, ami «esetet» jelent) gyorsan átalakul *expresszívvé*, és a közúti balesetről szóló vita témája átváltozik a bűnös keresésére az utak szörnyű minőségében, a rossz életben és a társadalom rendezetlenségében. Az ilyen emóciókat gerjesztve már nem áll messze a tömeg *aktívvá válása*.

Talán, annak jobb megértése érdekében, hogy pontosan hogyan történik, idézem a hatalomváltási technológiák különleges szolgálatok általi felhasználásának klasszikus sémáját, amely a tömeg fertőzésének hasonló hatásain alapul. Ráadásul, ilyen módszereket, mind a versengő államok, mind a saját szolgálataik is gyakorolnak a különböző országokban.

Például, nagyjából egy időben «hirtelen» közúti balesetek történnek a főváros különböző részein. Természetesen, véletlenszerű «bámészkodók» tömegei keletkeznek, akik között vannak olyan szakemberek, akik az alkalmi (véletlenszerű) tömeget beszédükkel aktívvá tudják tenni, és pogromokra, zavargásokra, az egyik rendszer másik általi megdöntésére irányítják. Ugyancsak, a tömeg hasonló megfertőzése, csak más módon és más különböző sémákkal, az Állati elme tömegekben való megnyilvánulását előidézve, nyomon követhető a világ különböző országaiban előkészített és mesterségesen véghezvitt színes forradalmak sorozatában.

Anasztázia: A szomorú az, hogy a legtöbb ember nem tud róla, ennek következtében, ezek a technológiák még mindig működnek a tömegben. Ha az ember tudna róluk, nem lenne egy újabb bábu mások kezében, és nem engedne tudatosan a Szellemi kezdettől idegen Akaratának, és nem válna annak aktív cselekvőjévé, nem terhelné Személyiségét az anyagi dominanciák terhével. De az is lehetséges, hogy ez annak köszönhető, hogy az ember megszokta, hogy mindennapi életében a saját Állati kezdetének gondolatait és emócióit részesíti előnyben. Emellett, az ember hajlamos mások viselkedését másolni. És sok ember manapság nem törődik gondolatainak tisztaságával.

Talán ezért van az, hogy a társadalomban sokkal gyakrabban és gyorsabban terjed az «állati hangulat», mint bármi jó, szellemi és pozitív. Méghozzá, olyan gyorsan terjed a lakosság körében, mint a tűz a villanyvezetéken. Sokan szembesülnek ilyen jelenségekkel, de sajnos, nem mindig veszik észre őket. Például, találkoznak ismerőseikkel vagy rokonaikkal, és ők rendszerint elkezdenek mesélni valakiről, akivel

ma vagy a napokban találkoztak, beszélgettek, és aki negatív tetteivel vagy szavaival nagy benyomást tett rájuk. És ami érdekes, hogy az ember nem csak a «nyugalmát megzavaró» szavait adja át, hanem megpróbálja pontosan lemásolni a haragját, bizonyos szavak hangsúlyozását és gesztusait. Más szóval, az Állati elmétől származó azonos emóciók és erő ragadja meg, amikor ezt az információt továbbítja. Sőt, anélkül, hogy ezt ő maga megértené vagy észrevenné, közvetítőként igyekszik ezeket tovább sugározni, erőszakkal ráerőltetve a negativitást ismerőseire, barátaira, munkatársaira, lakótársaira. Általánosságban, ha figyelembe vesszük, hogy ez a jelenség mennyire elterjedt a világ társadalmában, hogy naponta hányszor teszik ezt különböző emberek az emberiség léptékében, a helyzet meglehetősen szomorú.

Rigden: Az embereknek csak meg kell érteniük az ilyen helyzetek okát, figyelmen kívül kell hagyniuk az Állati elme Akaratát, és nem szabad annak újabb közvetítőjévé válniuk. Ellenkező esetben, ha valaki ebben a pillanatban sok személyes figyelmet szentel, például, egy beszélgetésnek, ami magával ragadta, akkor megfertőződik tőle, és az Állati elme következő átvivőjévé válik. Az ilyen fertőzés következtében, az illető szívesen elmondja majd ezt a «hírt» más ismerőseinek is, és gyakran az Állati elme trükkjével (mint okkal, hogy valakit kibeszéljen, lekicsinyeljen vagy kinevessen), és feltétlenül ugyanazok az emóciók másolásával. Az Állati kezdet akkor erős az emberekben, ha nem tudnak róla, és nem figyelik a megnyilvánulásait önmagukban.

Anasztázia: Az is érdekes, hogy valami jó, kedves, sőt, szellemi értelemben jelentős dologról szóló hír nem terjed olyan gyorsan, mint az Állat kezdet emocionális

hírei esetében. És ami jellemző, hogy az ember, amikor jó hírt közöl, igyekszik azt a saját nevében elmondani, mintha valamilyen bölcsességet reprodukálna ebből a hírből, mintha személyesen őtőle származna.

Rigden: Sajnos, a modern emberek nem gyakran szolgálnak a Szellemi világ közvetítőjeként. Ezért látják a televízióban az eseményeket, de nem látják azokat nélküle, hallják az ember szavait, de nem értik meg szavak nélkül, különböző nyelvű könyveket tudnak olvasni, de nem tudják, hogyan olvassák saját életük könyvét. Igyekeznek követni életük folyójának sodrát, az árral szemben állnak, értelmet keresnek benne, de nem veszik észre, hogy létük értelme a túlsó parton van. Sokan egyszerűen csak a dolgok halott látszatát élik, vakon szolgálva az Állati elmét. Pedig együtt kell élni azzal, amiből a teremtés ered, együtt kell élni a szellemi teremtéssel és szolgálni kell a Szellemi világot. Csak akkor fogja az ember látni az eseményeket, megérteni az embereket, és képes lesz arra, hogy a Szellemi kezdet Megfigyelőjének pozíciójából igazítsa életét.

Anasztázia: Szeretnék kitérni a modern társadalom egyik legsürgetőbb témájára is, az egyes emberek alkohol — és drogfüggőségére. Annak idején Ön elmondta, hogy az Állati elme hogyan rendeli alá a Személyiséget az Akaratának ezeken a mérgeken keresztül, hogyan alakul ki észrevétlenül a tőlük való függőség, és mit veszít az ember, ha olyan befolyás alá kerül, amely idegen a szellemi természetétől.

Rigden: Igen, ez egy különleges téma. Az Állati elme egyik módja az ember teljes leigázására az, hogy kiváltja benne az alkohol vagy a drogok használatának vágyát. **Amikor egy ember elkezd alkoholt vagy drogot használni, az Állati elme elkezdi őt teljesen uralni,**

rabszolgasorba taszítani, elzárva a Szellemi kezdet ereje megnyilvánulásának minden lehetőségét. A neurofiziológia szintjén egyensúlyhiány lép fel, az agy számos neuronja blokkolódik. Az ember nem érzékeli jól az információkat. De az Állati kezdet aktívan dominál benne, úgy tűnik számára, hogy ő egy «hős», hogy neki minden megengedett ebben a világban. Egy ilyen szappanbuborék (illúzió) elvileg nem azért keletkezik, mert az ember a valóságban ilyen, hanem egyszerűen azért, mert az agyműködés rendszerében hiba van, a Személyiség tudatállapota más üzemmódba vált, ahol teljes alárendeltség van az Állati kezdetnek. A Szellemi kezdet számára az emberben ez egy összeomlás, ez olyan, mintha — képletesen szólva — a Lélek halálosan mérgező környezetbe kerülne. Erejét már részben blokkolják a «fényszűrők» — szubszemélyiségek, és az Állati kezdet ilyen teljes uralma egy új Személyiségben, egyszerűen megfosztja őt az utolsó esélyétől és reményétől. **Az alkohol és a kábítószerek az embert az Állati elme engedelmes rabszolgájává teszik, és még kis dózisban is megölik benne a spiritualitás csíráját. Idővel az emberben alkohol, vagy drogfüggőség alakul ki, amit minden lehetséges módon tagad.**

Ugyanakkor, az ember kitartóan használja ezt a mérget, bármilyen okra hivatkozva (hagyományok, ünnepek, születésnapok, temetések, személyes stressz stb.). Ennek következtében nem veszi észre, hogyan veszíti el szellemi alapjait, hogyan növekszik ez a függőség emberi természetének az állati ösztönök szintjére való lealacsonyodásává, hogyan degenerálódik a Személyisége. Már említettem, hogy az alkoholos mámor állapotában lévő emberek az információk érzékelésében elégtelenek. A legtöbb esetben az alkoholos mámor pillanatában (tekintsük mérgezésnek) csak az dominál bennük, hogy az

Állati kezdettől vezérelve hangosan gondolkodnak önmagukról, büszkeségük tárgyairól, beteljesületlen önző vágyaikról, meg nem valósult, túlzó ambícióikról. Ez valóban igazi tragédia, és elsősorban magának a Személyiségnek.

Azoknál az embereknél, akik komolyan foglalkoznak szellemi fejlődésükkel, a szervezet egyszerűen fizikailag nem tűri ezeket a méreganyagokat (alkohol, drogok). Miért? Mert e mérgező anyagok használatakor megszakad a finom kapcsolat a másik, szellemi világgal, elvesznek a látnoki képességek, mai nyelven fogalmazva. Az alkohol vagy a drogok hatása alatt állva az ember nem képes a láthatatlan világból érkező információkat olvasni és természetfeletti képességei egyszerűen kialszanak. Minden, amit ebben az állapotban érzékel, az az Állati elme Akaratának megnyilvánulása, amit az ember a gondolatainak és vágyainak tekint.

Ezt már az ókorban is tudták. És erről most is tudnak. A Szovjetunióban, például, erős volt a Hírszerző Szolgálatok rendszere, amely többek között olyan osztályokat is magában foglalt, amelyek a paranormális jelenségek tanulmányozásával és a médiumok fejlesztésével foglalkoztak egyes alkalmazottaikban, például, a szlipperekben. Így, még a kefirt is kizárták az étrendjükből, nem is beszélve az alkohol és a kábítószerek szigorú tiltásáról. A dohányzás elvileg megengedett volt, mert a nikotin és a kátrány, bár bódítják a szervezetet, de nem blokkolják a tükörneuronokat, és ezért lehetővé teszik a láthatatlan világgal való akadálytalan munkát, a szükséges információk leolvasását.

Tehát, az a személy, aki akár kis mennyiségű alkoholt is fogyaszt, függetlenül attól, hogy milyen időszakban,

szellemileg, mint Személyiség, leépül. **Ha felmerül a vágy az alkohol, vagy a kábítószer fogyasztására, akkor ezek az első tünetei annak, hogy az Állati kezdet hatalma alatt állsz.** Tehát, intézkedéseket kell tenned a domináns tudatosság átállítására, hogy több figyelmet fordíts néhány pozitív pillanatra, sportolj és fizikai munkát végezz. Meg kell jegyezni, hogy ha valaki teljesen felhagy az ivással vagy a droghasználattal, akkor a szervezet végül helyreáll, és az illető esélyt kap Személyisége szellemi fejlődésére.

Az anyag elméje nagyon aktív. Ezek a megnyilvánulásai, amikor az anyagi gondolkodású «hitetlen» emberekre ráerőltetik azokat a gondolatokat, hogy az alkohol vagy a drogok segítségével valamilyen «határtalan szabadságot» érnek el. Ez a megnyilvánulása, amikor a «hívő» emberekre olyan gondolatokat erőltetnek, hogy az alkohol vagy a drogok segítségével, állítólag, valamilyen rejtett tudás egyik «lehetőségéhez» jutnak, vagy «szellemi csúcsokat» érnek el. Mindezek a gondolatok — az Állati kezdet illúziója, amely így vagy úgy, de az Állati elme akaratától való állandó függőségbe taszítja az embereket, vonzó gondolatformákat hoz létre, amelyek e méreg újabb adagjának bevételéhez kapcsolódnak.

Anasztázia: Sokan egyszerűen nem látják a nyilvánvaló tényeket, nem gondolkodnak azon, hogy miért történik ez velük és az ismerőseikkel, miért létezik még mindig ez a probléma a társadalomban. Nem tesznek fel kérdéseket: «Hogyan alakul ki és keletkezik a stabil alkoholfüggőség? Ki vezette be mesterségesen a társadalomba, és ki támogatja aktívan a Szellemi kezdetnek az ilyen halált okozó «hagyományt»?». És végül is az ember nemcsak önmagát, a Személyiségét teszi tönkre, hanem a környező társadalomban is problémákat okoz. Különösen ez akkor baj, ha az

ember felelős a családjáért és a gyermekeiért. Nem arról van szó, hogy mennyire volt képes anyagi javakkal ellátni a gyermekeit. A lényeg az, hogy az ember mennyire tudott nekik szellemi értékeket adni a *saját életének példájával.* Hiszen a gyermekek — azok nem személyes vagyontárgyak, és nem «mankó», amelyre az ember öregkorában támaszkodni tervez. Ők mindenekelőtt új Személyiségek, akiknek a tudata egy tiszta lap. Ők is azért jöttek erre a világra, mint mindenki más, hogy megtalálják a szellemi felszabadulás lehetőségét. Ezek az új Személyiségek, valójában, már kisgyermekkoruktól kezdve megfigyelik és átveszik az előző generációk élettapasztalatait a számukra tekintélyes emberektől, főként a szüleiktől, akik sok esetben példaként szolgálnak számukra. Ha a családban vannak az alkoholfogyasztáshoz kapcsolódó «hagyományok», akkor az Állati kezdetű függőség negatív tapasztalatait és attitűdjeit, amelyeket a felnőttek mutatnak, például, az otthoni ünnepek alkalmával iszogatva, egyértelműen a gyerekekre erőltetik ezeket már gyermekkoruktól kezdve. Az emberek ártalmatlan cselekedetnek tartják, mert nem értik a lényegét és távoli következményeit.

Rigden: Nem értik meg, hogy milyen fájdalmat okoznak, és nemcsak a gyermekeiket, hanem a jövőbeli leszármazottaik Lelkét is szenvedésre ítélik. A helyzet azonban javítható, ha az emberek elsősorban önmagukon kezdenek el dolgozni, ha aktívan megváltoztatják a társadalmat, amelyben élnek, a jobb irányba. És ami a társadalmat illeti. Itt meg kell keresni a gyökerét annak, hogy ki népszerűsíti az emberek körében az alkoholt és a drogokat, és miért teszik ezt még mindmáig? Ezek az információk ma is megtalálhatók. Az első emberek, akik elkezdték bevezetni a kábítószereket és az alkoholt az emberek tömeges fogyasztásába, papok és politikusok voltak,

akik nyilvánvaló előnyöket láttak benne. Hogy miért? Mert, mint már mondtam, a drogok és az alkohol segítségével a Személyiség szellemi összetevője blokkolódik, és az ember könnyen befolyásolható valaki más Akarata által. Könnyebbé válik az Állati elme irányítói számára, hogy irányítsák őt, hogy a tömeg («biomassza») részeként manipulálják a tudatát. Elég, ha csak a mai valóságot nézzük. Miért van az, hogy minden látszat ellenére világszerte harcolnak e jelenségek ellen, valójában mindezt hallgatólagosan bátorítják? Ugyanaz folyik, mint az ókorban, csak az alkohol és a kábítószerek tömegesebb propagandája és terjesztése nemcsak maguk a termékeken és reklámjaikon keresztül, hanem a sztereotípiák kialakításán, a társadalom tömegkultúrájába való bevezetésükön keresztül is. Például, a tömegmédia, valamint a populáris kulturális projektek és művészfilmek tömeges hatása révén. Végül is, a bálványok és «szokásaik» képein keresztül a legkönnyebb az embereket formulaszerűen kodifikálni, a rendszernek alárendelni, hiszen minden egyén, mint már mondtam, hajlamos az utánzásra. Általában nem minden olyan egyszerű, mint amilyennek első pillantásra tűnik.

Anasztázia: Ez, sajnos, a mai napok igazsága.

Rigden: De ismételten, ki akadályozza meg az embereket abban, hogy maguk teremtsenek rendet a társadalomban? Ki akadályozza a Személyiséget abban, hogy fegyelmezze a gondolatait? Minden az emberek saját kezében van. Csak jó példával kell szolgálniuk mások számára, és legalábbis kedvező környezetet kell teremteniük maguk körül és a környezetükben, nem szabad az embereket az alkohol és a kábítószer használatára ösztönözni, és nem szabad megteremteni a feltételeket ahhoz, hogy ez az állati függőség elterjedjen az emberek között. Mindent

megtenni a szellemi tudás, a kulturális és erkölcsi értékek, az igazi Ember képe példáinak népszerűsítése érdekében a tömegkultúrában.

Anasztázia: Remélem, hogy az embereket átitatja ez a tudás. És ha lehetséges, kérem, emeljünk ki még néhány pontot az Állati elmével kapcsolatban. Azt mondta, hogy főként a kollektív és az egyéni elméken, azaz az alosztályain keresztül cselekszik. Meg tudná magyarázni bővebben a megnyilvánulásait az emberi társadalom példáján?

Rigden: Ezek a folyamatok mind a mikro-, mind a makrovilágban nyomon követhetők. Az emberek, természetük dualitásának köszönhetően, nemcsak tudatosan tudnák megközelíteni a tanulmányozásukat, hanem képesek lennének megteremteni a társadalmukat valódi szellemi alapon. Ugyanis, a szellemi fejlődés során az embernek lehetősége van arra, hogy a Szellemi kezdet Megfigyelője legyen, és ennek megfelelően megértse az Állati elme megnyilvánulásait. Képes megfigyelni annak cselekedeteit és korrigálni saját fejlődését, nem engedve, hogy ez a szellemi természetétől idegen Akarat beavatkozzon az életébe. És így van ez a társadalomban is. Napjainkban, például, számos tudományos munka foglalkozik a tömeghangulatok természetének tanulmányozásával és nyomon követésével. De ezek többnyire a tömegek politikai és papi irányításának eredményeire redukálódnak. De nem ez a lényeg. Még ezekben a munkákban is lehet találni meglehetősen elgondolkodtató pillanatokat.

A hangulat — egy pszichológiai származék. A tömeghangulatok tárgya egy bizonyos tömeg (emberek összessége, tömeg), amely valamilyen tényező hatására egyesül. Ilyen befolyásoló tényezők lehetnek az

emóciók, érzések és mások, az emberek viselkedését tükröző pszichológiai megnyilvánulások. A tömeg kialakulásához általában a *negatív természetű pletykák* szolgálnak ösztönzőleg. Látens elégedetlenséget generálnak egy személyben (a hátsó és oldalsó Esszenciák aktiválása miatt). Már beszéltünk arról, hogy milyen gyorsan terjednek az ilyen pletykák, és hogy az emberek szívesen szolgálnak az Állati elme akaratának közvetítőiként. Ha az emberek többsége *elhiszi* az ilyen pletykákat, azaz *figyelmük erejét* rájuk fordítja, akkor ennek megfelelően ők maguk is ennek az Akaratnak a hordozóivá válnak, hozzájárulva annak további terjedéséhez.

A pletykák láncolata általában a «mi» és «ők» közötti ellentétre épül. Az emberek tudatát elhomályosítja az aktuális helyzet, és nem látják a gyökerét, a valódi okot, amely a feszültség forrását hozta létre. Ezért gyűlnek össze az emberek tömegesen az utcán, mert javítani szeretnének az életükön, ám ez csalódással és életük romlásával vagy éppen véres mészárlással végződik. Elég példa van a történelemben arra, amikor az emberek, akik akár csak azért mentek ki az utcára, hogy békésen támogassanak valamilyen mozgalmat, miután a tömegbe kerültek, maguk sem értették, hogy mi történt velük személyesen, és mi késztette őket arra, hogy mindenkivel együtt szétverjék saját városuk infrastruktúráját, amelyben még élniük kell.

Tehát, a tömeghangulat velejárója: az ösztönzés, az arra való reakció és a cselekvési készség. Az ilyen tömeg szituációszerűen jön létre, és ugyanarra az ingerre azonos módon reagál. Összeköti egy pszichikai kapcsolat, amely viszont ismét *hasonló emóciókból és impulzusokból* alakul ki. Ez a különleges mentális állapot az emberek többsége számára homogén. És általában tartalmaz egy bizonyos destruktív töltést,

és rejtett negatív irányultsággal rendelkezik. Ha az embereknek lehetőségük lenne arra, hogy rögzítsék a gondolatformák energiájának mozgását a tömegben, akkor azt látnák, hogy *az óramutató járásával ellentétes irányban kitekeredő spirált* ábrázol. Ugyanazokat a szavakat és emóciókat játsszák le újra és újra, növelve intenzitásukat maguknak a közvetítőknek a nagyobb izgalom miatt, gerjesztve egymást, és csatlakoztatva (megragadva) az új emberek tudatát, akik meg akarják hallgatni a beszélőket vagy megérteni a helyzetet. Ezután kezdődik a bűnös keresése, akinek mindenféle negatív tulajdonságot tulajdonítanak. És végül a helyzet, akár a tömeg mindezen negatív energiájának kirobbanásáig is fajulhat, a bármelyik közeli vagy adott tárgyon, vagy fizikai személyeken, akik a tömeg «véleménye» szerint, bármilyen kapcsolatban állnak a bajaik okozóival vagy közvetlenül ők azok. Egyébként, ha az ilyen egymás felhergelése és a pletykák pörgetése elmarad, akkor ez a hangulat gyorsan elveszíti erejét.

Anasztázia: Igen, a hagyományos «bűnbakkeresés», amely az emberben az Állati kezdet dominanciájára jellemző. Csakhogy, itt mindez egyetlen tömegben nyilvánul meg, amely ki van téve az Állati elme Akaratának.

Rigden: Teljesen igaz. Meg kell jegyezni, hogy az Állati elme Akarata nemcsak a tömeg hangulatában nyilvánul meg, amely nyilvánvalóan romboló töltetet hordoz, hanem annak rejtett védelmében is, amit az már a saját «tulajdonának» tekint. Az Állati elme Akaratának fertőzése a tömegekben meglehetősen gyorsan történik, mint egy vírus terjedése. Ugyanakkor, ennek az Akaratnak alávetett és általa irányított tömeg esztelenül elutasít mindent, ami sérti és ellenkezik vele, vagy valamilyen módon megpróbálja megtörni ezt a felszínes sztereotípiát. Ez a tömeg, mint egész,

a negativitását ennek az Akaratnak a potenciális megsértője ellen irányítja. Az is jellemző, hogy az Állati elme hatása alatt álló tömeg minden törekvése felszínes és felületes. Tartalmilag üresek, nincsenek bennük mély érzések, nincs bennük az egyénnek a Szellemi kezdettel való kapcsolata. Később, amikor az ember magára marad önmagával, nem tudja megmagyarázni, hogy miért viselkedett olyan illetlenül és természetellenesen a tomboló tömegben való tartózkodása alatt. A válasz pedig egyszerű: abban a pillanatban, amikor a tömegben volt, ő csupán az Állati elme Akaratának egyik közvetítője volt.

Anasztázia: Igen, elvileg az ilyen megnyilvánulások valahol azonosak mind a társadalomban, mind az Állati kezdet egyénre irányuló «támadásaiban». Például, a szent vének könyveiben találhatunk példákat a «szenvedélyeikkel» való küzdelmükre. Ott is említik, hogy amikor az ember szellemi állapotban van, akkor — a mi nyelvünkön szólva — az Állati kezdet minden lehetséges módon elkezdi őt próbára tenni, nemcsak csábító gondolatokkal, hanem akár az egészségének romlásával, a körülötte lévő emberek agressziójával stb. is. Vagyis, a látható és láthatatlan matérián keresztül történő megnyilvánulásaival.

Ilyen példákat nemcsak az irodalomban, hanem a gyakorlatban is találhatunk, például azt, hogy az emberek mennyire másképp reagálnak a Tudásra, amelyet Önnek köszönhetően kaptak és amelyek a könyvekben rögzítve vannak. Vannak emberek, akik miután elolvasták őket, elkezdtek szellemileg felébredni, bővíteni tudásuk horizontját, igyekeztek fegyelmezni gondolataikat. Csak elkezdték nyomon követni az Állati kezdetet önmagukban, anélkül, hogy a külső világban elárulták volna, hogy érdekli őket az önmagukon végzett szellemi munka. És

valójában sokan közülük megjegyezték, hogy amint elkezdtek felelősségteljesen dolgozni önmagukon, az Állati kezdet agresszívan megtámadta őket. Mégpedig mind a környezetük (ismerősök, rokonok, barátok, akik gyakran maguk is ki vannak téve a bennük lévő Állati kezdet aktiválódásának), mind a «saját tudatuk» oldaláról. Az Állati kezdet kétségbeesett ellenállást tanúsított válaszul az emberi tudatban lévő hatalmára tett kísérletre, a berögzült gondolkodási minták «megváltoztathatatlanságára». Sőt, egyesek, akik különösen kitartóak voltak a szellemi munkájukban, hirtelen agresszív, tartalmatlan természetű hívásokat kaptak távoli rokonoktól, egykori ismerősöktől, olyanoktól is, akikről már régóta nem is hallottak. De leggyakrabban, különösen az önmagán végzett munka első szakaszaiban, a munkahelyi vagy otthoni környezetből érkező agresszív támadások, melyek üres helyen jelentek meg, és ismét azoktól, akik másoknál fogékonyabbak voltak az Állati kezdet befolyására. Ez utóbbiak nyilván nem is tudatosultak, hogy ők abban a pillanatban csak az Állati elme támadásának közvetítői.

Rigden: Ez természetes. Az Állati elme minden lehetséges módon megpróbálja majd a szellemileg ébredező embert visszaterelni az Állati kezdet megszokott dominanciájának régi kerékvágásába, hogy visszanyerje korábbi hatalmát az anyagi rendszerének kicsavart «fogaskereke» felett. Feladata, hogy felébressze az emberben az állati félelmet, hogy kényszeritve, elhitesse vele az anyag, annak erői és törvényei felsőbbrendűségét, hogy szellemileg megadja magát. De valójában a választás mindig a Személyiségen múlik. A szellemi fejlődés folyamatának köszönhetően az ember nemcsak önmagát ismeri meg, hanem a körülötte lévő világ láthatatlan oldalát is. Elkezdi megkülönböztetni a valóságot attól az

illúziótól, amit korábban valóságnak tartott. Az ember, megérezve valódi szellemi természetét, kezdi elveszíteni az Állati kezdet által ráerőltetett félelmeket. *Kezdi érezni a Lelkét és annak világát, felismeri, hogy ha ő maga a Szellemi kezdet Akaratának Kisérője, akkor lényegében nincsenek számára akadályok az anyagi világban.* Ezért, amikor az ember ilyen tiszta, kitágult tudatállapotban van, az Állati elmének ahhoz, hogy visszanyerje korábbi hatalmát az adott Személyiség felett, csak «várakoznia» marad lehetősége arra, hogy amikor szellemi kontrollja meggyengül, enged az Állati kezdettől származó bármilyen gondolat és vágy által kiváltott emócióknak és kísértéseknek. Ezt meg kell érteni, és nem szabad engedni a trükkjeinek. De a lényeg az Állati elme tevékenységének egész folyamatában, az ember szellemi ébredése során az, hogy maga az ember, a Szellemi kezdet Megfigyelőjének pozíciójában lévén, gyakorlati tapasztalatot és megértést szerez arról, ami előtt az Állati elme tehetetlen.

Az egyetlen dolog, aminek az Állati elme nem tud ellenállni — az a szellemi erő. Vagyis, amikor az ember tudatosan a szellemi utat választja, és a belső szellemi világát éli, a saját mély, érzéki kapcsolatát a Lelkén keresztül Isten világával, amikor képes nemcsak megszelídíteni, hanem irányítani is az Állati kezdetet és annak sokrétű megnyilvánulásait a különböző emóciók és vágyak formájában. Természetesen, ezt a «harci» tapasztalatot bizonyos értelemben az Állati elme támadásai révén szerezzük meg, amelyet a szellemileg felébredő ember előhív. A tudat csatatérré válik. De a győzelem eredménye megéri azt, mert az ember felébreszti magában a szellemi erőket, megerősödik bennük, mélyebben megérti létezésének valóságát és értelmét, és tudatosan kezd Isten, a Szellemi világ, azaz az Örökkévalóság felé törekedni.

Az embernek adott szellemi erő óriási. Ha a modern társadalomban az emberek többsége képes lesz felismerni ezt az egyszerű Igazságot, megértik a körülöttük lévő anyag gyarlóságát és időbeliségét, és elkezdenek szellemileg felébredni, az óhatatlanul kihat az egész emberi társadalomra, és akkor a monád megfordul. Ekkor jön el az arany évezred, amelyről az emberek évszázadok óta álmodoznak.

Anasztázia: Minden azzal kezdődik, hogy az egyén, mint a társadalom szerkezetének egysége, megteszi az első lépést a szellemi irányba. Ezért fontos, hogy minden egyes ember megismerje valódi természetét, azt, ami előtt az Állati elme tehetetlen, hogyan ellenőrizze annak megnyilvánulásait önmagában, és hogyan ne engedje, hogy uralkodjon és erőszakoskodjon a Személyisége felett.

Rigden: Teljesen igaz, és ez sokkal könnyebb, mint az emberek gondolnák, amikor a szellemi tétlenség állapotában vannak. *Az embernek egyszerűen nem szabad hagynia, hogy az Állati elme Akarata legyen a valósága.*

De térjünk vissza az anyagi áldozatokról szóló beszélgetésünkhöz. Az akkori társadalomban a kollektív és az egyéni elme létezéséről szóló tudás is jelen volt, mint a szellemi tudás egységes része. Kettős természetük megértése segítette az embert abban, hogy tudatosan döntsön, hogy a kezdetek közül (Szellemi vagy Állati) melyiknek szentelje múlandó életét, és kinek az Akaratát szolgálja. Egyébként, a kollektív és egyéni elmékről szóló ősi Tudás alapján később ugyanezek az archaikus hiedelmek kezdtek kialakulni: totemizmus, animizmus, fetisizmus, animatizmus, sámánizmus. Például, a totemizmus. Kezdetben a totem általában egy *bizonyos jelet* jelölt,

amelyen keresztül a szellemi Tudással rendelkező személy befolyásolni tudta a természeti elemeket, folyamatokat, az állatvilágot, azaz az anyagot. S jóval később, mivel az embereket a mágikus praktikák csábították, az Állati elv egyre nagyobb dominanciája a közösségben, a bőség és az anyagi jólét elérésének vágya miatt az emberek mindezt totemkultusszá, a törzsek és bizonyos totemek (állatok, növények, természeti jelenségek, élettelen tárgyak) közötti természetfeletti «rokonságba» vetett hitek egész komplexumává alakították át. Ismétlem, min volt a hangsúly? Az emberek azon kérésén, hogy az Állati elme «ossza meg velük az erejét», azaz természetfeletti hatalmat, hogy valamilyen földi előnyöket érjenek el, hogy hatalmat adjon nekik más emberek felett és így tovább. Mint tudjuk, a hasonló dolgok hasonló dolgokat vonzanak.

Ugyancsak megjelent a mágia, az animizmus (szellemekben és túlvilági lényekben való hit) — a fetisizmus (az emberek szerint természetfeletti erővel felruházott élettelen tárgyak — fétisek imádata). Megjelent az animatizmus (személytelen, természetfeletti erő kultusza, amely az emberek elképzelései szerint meghatározza a természetben zajló életfolyamatokat, például a vadászatban, háborúban való sikert, a legjobb terméshozamot és így tovább), a sámánizmus (a szellemek kultuszán alapuló, a kultusz szolgájának — sámánnak, a szellemekkel való természetfeletti kommunikációjában való hit). Ezek a kultuszok egykor a spirituális tudás alapján alakultak ki, az Állati kezdettőll származó helyettesítések, a papság megszületése után kezdődött a hatalmi harc. Bennük az anyag törvényeiről szóló Tudást kezdték alkalmazni az Állati elme rendszere javára. Vagyis, az emberek elkezdték imádni és utánozni a «legerősebbet», isteníteni őt, megteremteni a sérthetetlenség glóriáját.

És egyes esetekben még meg is ették a «legerősebbet», ahogyan azt egyes kultuszokban tartották, hogy hasonlítsanak rá és megszerezzék az erejét. Sőt, a más vallások képviselőit agresszív hozzáállás jellemezte minden másként gondolkodóval szemben, és az «ellenségek» (a más kultuszokat imádó emberek) megtámadására és elpusztítására buzdították őket. Nos, az ilyen kultuszok rítusainak céljai önmagukért beszéltek: gazdagodás, azaz az anyagi javak növelése, a föld és az emberek termékenységének biztosítása, az elemek kegye, amelyet a «természetfeletti erőkkel» (gyakran vérrel) kötött, áldozatokkal megpecsételt szerződés megkötésével értek el.

Anasztázia: Más szóval, mindezek ugyanazok a cselekedetek, amelyek az Állati elme akaratának hatása alatt álló anyagi lényre (vagy tömegre) jellemzőek.

Rigden: És mindez működött: az elemek megkerülték a falvakat, a természet jó termést adott, az emberek, akik «imáikban» erőt és ügyességet kértek az anyagi világban, fel lettek ruházva ezekkel és más kívánt tulajdonságokkal. Összefoglalva, az emberek sok esetben megkapták az anyagtól azokat a javakat, amelyeket *a hitük (a domináns választásuk)* szerinti «imájukért» és a lakóhelyüknek felajánlott anyagi áldozatukért cserébe kértek.

De mi is volt valójában a Személyiségek fizetése azért, hogy az Állati elme Akarata által a halandó testüknek ezeket az átmeneti, földi javakat kapták?! Az emberek még a legártalmatlanabb «szent szertartás» végzése során is *a hitük erejét*, belső, építő mély érzéseiket költötték rá, amelyek eredetileg a Személyiség és a Lélek egyesülésére, az anyag fogságából való megszabadulásra szolgálnak. Máskülönben nem

lenne semmilyen hatása az anyagi világban. Az ilyen emberi anyagi vágyak a kényelem és a létfeltételek növekedésével, a gazdagság felhalmozásával együtt csak az Állati kezdet erősödéséhez járultak hozzá az emberben, a nagyobb kísértéshez, a «természetfeletti erők» birtoklásának vonzásához, az emberek közötti megosztottsághoz és viszálykodáshoz, a politikai és papi hatalom intézményeinek megszületéséhez. Végül is, ennek vagy annak a hatalomnak a kizárólagos birtoklása klánokra való felosztáshoz, konfliktusokhoz és viszályokhoz vezetett, néha még a családok értelmetlen pusztulásához is, amikor a fiúk az apjuk ellen fordultak, mert hittek egy szomszédos törzs totemének hatalmában.

De el kell mondani, hogy az ilyen imádat és az anyag Állati elméjének való áldozathozatal ellenére is voltak szellemi csírák, vagyis voltak emberek, akik intuitív módon keresték az eredeti szellemi Tudást a hitükben, vágyva a békére, a jóságra és az egyesülésre. Végül is, a kultusz mellett minden népnek megvolt a gazdag mitológiája a világ és az ember eredetéről, amely eredetileg szintén az őseredeti Tudás minden nép számára egyetlen szellemi szemcséjén alapult.

Természetesen, voltak békés törzsek is, akik az eredeti Tudást elsősorban szellemi fejlődésükre, azaz rendeltetésszerű használatára fordították. Szerényen éltek, életük időbeliségének és mulandóságának tudatában, hogy az ember szellemi átalakulására, «egy *más*, örök életre való felkészülésre» adatott. Ezek az emberek fizikai munkával szerezték meg a törzsük számára szükséges létfenntartást, anélkül, hogy értékes erejüket erre pazarolták volna el (ami az őszinte hiten alapuló mély belső érzések), amelyek a szellemi fejlődésre voltak szánva. Az anyagi világgal kapcsolatban csak rendkívül ritka

esetekben használták ezt az egyedülálló erőt, például amikor valós veszélyt jelentett egy váratlanul tomboló természeti elem, amely képes volt elpusztítani az egész törzsüket.

A társadalmi szervezetük pedig jobb volt, mint a modern emberiségé. Csoportokban éltek és barátságban voltak egymással. Nem voltak törzsfőnökeik, hanem tapasztalt emberek, akik megőrizték a spirituális, mágikus és orvosi tudást, és továbbadták azt a szellemileg legtehetségesebb fiataloknak. Az ezekben a kérdésekben legtapasztaltabbat általánosan elismerték vezetőnek, és csak az egész közösség egyetértésével választották meg. Mindenki hozzá fordulhatott fontos tanácsokért. Ennek a személynek nem voltak különleges kiváltságai és hatalma a csoportban, és úgy élt, mint mindenki más. Egyébként, e népek némelyikének leszármazottai még ma is ugyanilyen társadalmi szerveződéssel élnek. Ugyanakkor, sokkal rosszabb életkörülmények között élnek, mint a «civilizált», pontosabban a kényelmesebb, anyagilag biztonságosabb országokban élő emberek. Ez azonban nem akadályozza meg őket abban, hogy közösségükben emberi módon éljenek. Pedig lenne rá igény! Például, ugyanezek a bushmanok afrikai népek, akik a legősibb koisan csettintő nyelveket beszélik. Éppen azok, akik az ősi időkben sziklafaragványokban vezették a feljegyzéseket.

Egyébként, a «khoisan csettintő nyelvek» elnevezés pusztán konvencionális. A «khoiszan csettintő nyelvek» elnevezés egyébként tisztán feltételes. A «khoiszan» szó a «khoi» (Khoi) szóból származik, ami «embert» jelent, és amelyet a khoi-khoin afrikai népcsoport (amely szintén csettintő nyelven beszél) önelnevezésére használtak, ami «emberek embereit» vagy «igazi embereket» jelent.

Anasztázia: Igen, érdekes összehasonlítás: az «igazi emberek» egy csettintő nyelvet beszéltek, amely nyilvánvalóan a «madárnyelv» visszhangja, amelyet egyszer a népek első ősi nyelveként említett. Az igazi Ember már az ókorban is Ember volt! Ahogy mondani szokták, nem az az igazi ember, aki szépen beszél, hanem aki helyesen él.

Rigden: Feltétlenül így van. Nemrégiben beszélgettünk az ainukról, akik a japán szigetek legősibb népe. Ez az európai arcvonásokkal rendelkező nép réges-régen érkezett oda a mai Oroszország területéről. Tehát, a japán nyelvből fordítva az «ainu» (a szó magyar átírása) szó szerint azt jelenti: «igazi ember». Természetesen nem állíthatom, hogy mai leszármazottaik megőrizték mindazt a tudást, mitológiát és társadalmi szervezettséget, amellyel távoli őseik rendelkeztek. De figyeljünk oda a nemzeti viseletükre, és ismerős jeleket és szimbólumokat fogunk látni, amelyek sokat elárulnak.

Anasztázia: Érdekes... Tehát, archaikus hiedelmek! Azzal, hogy a jelekről és szimbólumokról mesélt, gyakorlatilag kiküszöbölte a tudomány komoly hézagait, «fehér foltjait» az archaikus hiedelmek keletkezésének kérdésében. Végül is, a tudósok között évszázadok óta végtelen vita folyik ezen a kérdésen. Sokan hajlamosak azt hinni, hogy mindez egy «vadember félreértése» volt, amely a primitív ember mentális felépítésével függ össze. De rájönnek, hogy ez a «csíra» tartalmazza a későbbi világvallások (amelyek valamilyen ismeretlen oknál fogva hatással voltak az emberek tömegeire) szinte minden fő elemét, beleértve az áldozathozatalt is.

Rigden (mosolyogva)**:** «A vadember félreértése»?! A modern ember semmiben sem különbözik a «primitív

embertől»: sem az agy szerkezete, sem a gondolkodás a maga sokféle vágyaival az Állati kezdettől, sem a Szellemi kezdet impulzusaitól. Ahogy minden a Választás határán volt úgy is van.

Anasztázia: Igaza van, az embert mindig a saját büszkesége akadályozza meg abban, hogy megértse az Igazságot. Minden évszázadban találhatunk «tanult embereket», akik a mennyekbe magasztalták kortársaik eredményeit, és kritizálták az előző generációk fejlettségi szintjét. Bár a következő évszázadban ezeket a hangzatos kijelentéseket az utódaik elítélték. Kevesen fordítottak elfogulatlan figyelmet az ember szellemi fejlődésének lenyűgöző tényeire a távoli múltból.

Ami pedig az Ön által említett békés törzsek társadalmi szerveződését illeti, valóban van mit tanulni a modern embereknek. Különösen figyelemre méltó, hogy mindenki barátságban élt, és a legtapasztaltabb ember aktívan, önzetlenül segítette az embereket, a Jó ideológiája szerint élt, nem rendelkezett sem kiváltságokkal, sem hatalommal a közösségben. Általában, úgy élt, mint a többi ember. Jó példa azoknak az embereknek, akik ma vezetőnek és papnak tartják magukat, azaz politikusoknak és papoknak. Szerintem, minden épeszű ember kívánna egy ilyen társadalmi szervezetet. Furcsa összehasonlítás, hogy ha régen egy tapasztalt ember, aki úgy élt, mint mindenki más, a tudásával segítette a társadalmat, egyénileg dolgozott az emberekkel, akkor a mai világban a papok és a politikusok nem csak az emberektől elkülönülten léteznek, hanem a tömegérzelmeken keresztül különböző ígéretekkel próbálják erősíteni a hatalmukat. Bár valójában, ha történelmi példákat követünk akár ezer évvel ezelőtt, senki soha sem teljesítette ezeket az ígéreteket.

A papok és a politikusok számára ez csak egy ősi játék az emberek *hitén* alapuló ígéretekkel.

Rigden: Csak meg kell érteni, hogy miért történik ez, és hogy maga a társadalom miért támogatja ezt a folyamatot, minden alkalommal ugyanarra a gereblyére lépve. Mindez, egy kiszámítható cselekedet, amikor a társadalomban a fogyasztói gondolkodásforma dominál. Mit ígérnek a politikusok és a papok? A hatalmon lévők számára ez csak egy módszer a tömeg, azaz a közhangulat manipulálására. Ez egy játék a tömegek vágyaival és törekvéseivel, hangsúlyozom, a tömegekkel, amelyek gondolkodási mintáit a hatalmon lévők tulajdonában lévő tömegmédia segítségével alakítják ki. A tömegek számára a politikusok és a papok ígéretei és biztosítékai hangsúlyozottan fogyasztói formátumot jelentenek, amelynek nemcsak a valódi szellemiséghez, hanem az ígéretek banális teljesítéséhez sincs semmi köze. Amit a tömegeknek «ingyenesen adnak vagy biztosítanak», azt az emberek mentálisan sajátjuknak tekintik, és a remény eme illúziójával élnek. Itt kizárólag személyes haszonról van szó, ami az anyagi érdekeiket érinti. Ismerve az embereknek ezt a fogyasztói vágyát, a papok és a politikusok egyszerűen manipulálják a tömegek hangulatát.

Amíg, például az emberek abban a reményben élnek, hogy a papok és a politikusok teljesítik az ígéreteiket, addig az utóbbiak csendben végzik a dolgukat. Amint a társadalomban elégedetlenség támad, és az emberek türelme elfogy, kibontakozik a politikai színjáték. Ugyanezen papok és politikusok segítségével a társadalomban negatív érzelmeket szítanak. Az ő köreikből terjednek a pletykák arról, hogy ki az, aki pontosan becsapja az embereket és minden bajban bűnös (és az emberek haragját a politikusok és

papok valamelyik következő bábujára irányítják), aki állítólag nem tartja be az ígéreteit, és akinek a szavai eltérnek a tetteitől (és ez utóbbit az emberek mindig úgy érzékelik, mintha elárulták volna az igényeiket). Ennek eredményeként a hatalmon lévők a média segítségével gyorsan kritikus pontra juttatják a tömegeket, és érzelmi robbanás következik be. A papok és politikusok eltávolítanak egy bábujukat, és a helyére egy másikat állítanak, aki ugyanúgy ígéretekkel és biztosítékokkal dobálózik a nép előtt, népszerűséget szerezve az emberek *hite* által. És újra ugyanaz a gondolatok körforgása indul el az emberek Állati kezdettől, egy új körben.

Anasztázia: Ebből kiderül, hogy a világ bármely országának vezetése valójában megfelel az emberek fogyasztói nézeteinek. Más szavakkal, amikor egy jelölt vagy egy szervezet a választási kampányban kijelenti, hogy segíteni fog a tömegek vágyainak teljesítésében, akkor az emberek az Állati kezdettől rohannak szavazni a saját vágyaik teljesítésére. A választások után pedig az embereket a tömegmédia segítségével egyszerűen azzal az illúzióval támogatják, hogy vágyaik teljesülnek vagy teljesülni fognak «a közeljövőben». Vagyis, a tömegek reményeinek és törekvéseinek meghosszabbítása történik egy bizonyos időpontig. És az Állati elme ilyen játéka nemzedékről nemzedékre folytatódik. Az emberek így átirányítják figyelmük erejét, vagyis ahelyett, hogy Személyiségük és Lelkük spirituális szükségleteit valósítanák meg, azt a semmire pazarolják. Aztán csak ülnek és várják, hogy valaki elkezdje megteremteni helyettük az anyagi és a szellemi életüket. Ez valójában a valóságnak az Állati elme általi helyettesítése.

Rigden: Teljes mértékben. És az emberi cselekvésnek a tétlenséggel való helyettesítése, elsősorban a szellemi

ügyekben, a vallás, mint olyan, megteremtésével kezdődött. Különösen a papság intézményének kialakulásával, amikor a szellemi alapokat elkezdték anyagi nézetekkel és ígéretekkel helyettesíteni. A papok kihasználták azt a tényt, hogy a szellemi önfejlesztéssel foglalkozó emberek a szellemi felszabadulás, a *más*világi jövőbeli boldogság várakozásával éltek. Ezen az alapon a papok létrehoztak egy vallási rendszert, amelyet később kölcsönvettek tőlük a politikusok a saját politikai rendszerük megteremtéséhez. Vagyis, eleinte a papok meggyőzéssel és indoktrinációval kialakították az emberekben azt a stabil véleményt, hogy az ember maga szellemileg gyenge és «bűnös», és a papok segítsége nélkül nincs lehetősége a szellemi szabadság elérésére. Beavatták a tömegeket, hogy az ember csak akkor nyerheti el a szellemi szabadságot, ha engedelmesen teljesíti a papok akaratát, szertartásait, és egész tudatos életével szponzorálja őket. Más szóval, azt sulykolták, hogy az emberek nem tudják elérni a szellemi felszabadulást saját maguk által, hanem csak közvetítőkön, papokon, keresztül. A tömegek befolyásolásának mechanizmusát elindítva azonban a papok azonnal beoltották az embereket azzal a gondolattal, hogy a szellemi vágyuk megvalósítását határozatlan időre «elhalasztják».

Például, az eszkatológiai vallásokban és hiedelmekben, hogy az embereket a vallásukhoz kössék, a papok a világ létezésének utolsó «ítéletnapjáról» szóló információkat használták fel, amelyeket más ősi vallásokból szereztek. A hívőknek azonban semmit sem mondtak a más vallásokban található ősi utalásokról, hanem csak azt sulykolták beléjük, hogy csak akkor fognak egy napon biztosan megmenekülni, ha ebben a vallásban maradnak, és egész életükben ellentételezés nélkül szolgálják annak papjait. Így, a papok a hatalmukat

azzal támasztották alá, hogy az emberek számára a halál utáni boldogságot ígérték, ami valójában üres illúzió, mert az önmagán végzett valódi szellemi munka nélkül a Személyiségnek nincs jövője.

A politikai rendszer az emberek lelki törekvéseit csak anyagi vágyakkal és az örökkévalóság helyett valamilyen illuzórikus szabadság ígéretével helyettesítette «a közeljövőben». Csak a politikusok, a papokkal ellentétben, folyamatosan azt sugallják, hogy nélkülük az emberek nem tudnak igazán szabad és biztonságos társadalmat építeni, jó anyagi jóléttel és egyenlőséggel. Ők formálják az emberekben a hitet egy jó «királyban» (politikusban), aki majd biztosítja számukra a boldog jövőt, és folyamatosan aláássák a hitet, abba az életbe vetett *hitet*, hogy a társadalom politikusok és papok nélkül is képes magától felépíteni az életet. Ezért, mind a papok, mind a politikusok érdekeltek a társadalom fogyasztói fejlődésében, hogy ne veszítsék el a hatalmukat a társadalom felett. Ellenkező esetben a világtársadalom konszolidálódhat és a valódi szellemi fejlődés irányába választhat vektort, amely természetesen elutasítja a politikai és papi hatalom rendszerét, mivel az haszontalan.

Anasztázia: Ha a modern világot nézzük, felmerül a kérdés, és milyen tudatbeli dominanciával találnak ki az emberek politikai, vallási elméleteket, és vezetik be a tömegekben?

Rigden: Ez egy lényeges kérdés. Aki választ akar találni rá, annak alaposabban meg kell vizsgálnia a modern társadalmat és annak uralkodó értékrendjét. Ugyanis, az egyetlen Állati elmének való áldozatok, ahogyan voltak, szintén úgy meg is maradtak. Az embereket felemészti a büszkeség, az Állati kezdet (mint az Állati elme struktúráján belüli egység)

uralja és könnyen irányítja őket, büszkeséget ébresztve az «egyéni elmében». És a legszomorúbb az, hogy a modern emberek annyira tele vannak az Állati kezdet ezen tulajdonságaival, hogy nem veszik észre a nyilvánvalót, egymást győzködve ugyanarról (a gondolatok körbe-körbe pörgésével), hogy nincs szellemi világ, csak a számukra látható anyagi világ van, a «testben lévő paradicsom». Vagyis, az emberek igaznak érzékelik azt, ami idegen a szellemi természetüknek, megismételve a papok és politikusok által világképükbe táplált információkat.

Ennek következtében a társadalom többsége úgy döntött, hogy az Állati elme törvényei szerint él: ugyanaz az imádat, a legerősebbek utánzása ebben az anyagi világban (legyen szó akár emberekről, országokról, szervezetekről, titkos rendekről, papokról és nagyobb hatalomért küzdő politikusokról), kizárólag anyagi célok elérése érdekében. Elég nyomon követni, hogy az emberek a világban hogyan vannak megosztva egymás között, hogy a politikusok és papok hogyan szítanak háborúkat a saját hasznuk és hatalmuk érdekében, hogyan kötnek «vérszerződéseket» és áldoznak fel emberi életek millióit a saját hasznukért, sikerükért és utódaik jólétéért. Hogyan gerjednek gyorsan hatalmas embertömegek az agresszióra, és hogyan irányítja őket a kollektív Állati elme, mint az állatcsordákat. Hogyan «hajolnak meg» az életben elhelyezkedni próbáló emberek a feletteseik előtt, hogy valami nagyobbat, jobbat kapjanak, kenőpénzt adnak, alkukat kötnek a lelkiismeretükkel az anyagi előnyök, az üzletük sikerének garanciái, az utódaik jobb anyagi ellátása érdekében. Idős korban pedig készek bármilyen «áldozatra», hogy egészségüket és korábbi hatalmukat megszerezzék valaki felett. Egyszóval, az anyag, az egységes Állati elme merev törvényei szerint élnek.

Hiszen ahhoz, hogy az anyagi világban kapjunk valamit, valami értékeset kell adnunk, ez az áldozat lényege az Állati elme szférájában. Az ember, tehát, a legértékesebbet adja oda, amije van, azt, amiért erre a világra született. Az Örökkévalóság elérésére szánt erejét a semmibe pazarolja — egy rövid távú, múló illúzió eléréséért, abba, ami holnap porrá válik, és számára — összeomlik. Figyelmének erejét, őszinte belső hitének mély érzéseit, melyeket élete során a spirituális fejlődésre, Személyiségének a Lélekkel való egyesülésére, az Örökkévalóságban való üdvözülésre szánt, elpazarolja az anyagi világban a hatalomról, egészségről, gazdagságról, sikerről való ideiglenes, ostoba álmainak megvalósítására. Így, az ember valójában bűnt követ el önmaga, a saját Lelke ellen, ami még a fizikai test halála után is hosszú ideig terheli őt. Mert ennél rosszabb nem is lehet semmi! Ezért szenved az ember egész életén át, és nem is ismeri fel lelki gyötrelmeinek valódi okát, mindent a külső tényezőkre és a környezetre ír le. De a választás az egy választás. Amit az ember múlandó életében előnyben részesít, azt kapja meg.

Mint már említettem, Jézus Krisztus azt mondta: «Legyen nektek hitetek szerint». A papok természetesen árucikket csináltak belőle, «engesztelő áldozatot az emberiség bűneiért». De Jézus Krisztus egy nagy Szellemi Lény volt és marad, egyike azoknak, akik a Szellemi Világ (Isten világa) hatalmas erejével rendelkezett, amely képes volt bármilyen anyagot átalakítani. Amikor bármilyen csodát tett, amit az emberek kértek, azt mondta: «Legyen nektek hitetek szerint». Voltak akik egészségért (gyógyulásért a betegségből) imádkoztak hozzá és megkapták, mások élelemért, megint mások bőséges fogásért, negyedikek pedig a fizikai test feltámadásáért. Azonban a rabló, aki Jézus mellett függött a kereszten, éhezve,

kínzásoktól szenvedve, testének halálos kínjaiban lévén, csak a Lelke üdvösségét kérte Krisztustól. És ez az Ember megkapta a *szellemi felszabadulást* Az által, aki valóban közel van Istenhez az Ő örök világában. Csak a papok a kanonikus evangéliumokban másként mutatták be ezt az igazságot, bevezetve a nyáj számára a testben való feltámadás fogalmát, és kihagyva a reinkarnációkra és a Lélek megszabadulására vonatkozó részleteket, amelyekről Jézus Tanításában beszélt az embereknek. Éppen ezért pusztították el a papok Krisztus igazi követőit, azokat, akik a papi vallásokkal ellentétben emlékeztek és megóvták az Ő Tanításait a szellemi tisztaságban. Elég megemlíteni, például a gnosztikusok (Kr. u. I-III. században), a katharok (Kr. u. XI-XIII. században) kegyetlen üldözését és tűzzel és karddal való kiirtását, akik megőrizték a Lélek reinkarnációjáról, az ember kettős természetéről, az Esszenciákról, a Női kezdet szerepéről a világ teremtésében, a jelek és szimbólumok erejéről és sok más dologról szóló tudást, amelyet a papok megpróbáltak kitörölni a népek emlékezetéből.

Anasztázia: Igen, valóban, a hitetek szerint legyen nektek.

Rigden: És manapság az emberek elmennek a templomba, de mit kérnek Istentől, miért imádkoznak? Ugyanazt az egészséget, jólétet, gazdagságot, sikert és anyagi javakat maguknak és a szeretteiknek! Mind ugyanazt az áldozatot és szolgálatot az egyetlen Állati elmének, titkos túlvilági, természetfeletti erők hatalmára apellálva, hogy anyagi célokat érjenek el, hogy a halandó testüknek örömet szerezzenek. Hiszen manapság szinte minden vallásban vannak imák, szentekhez, istenekhez, szellemekhez való folyamodások, amelyek állítólag segítenek ennek vagy annak a betegségnek a gyógyításában, az emberi

ügyek intézésében az anyagi világban, sikert hoznak ebben vagy abban a világi ügyben. És mi szükséges ehhez az embertől? Csak az, hogy imádkozzon (azaz, hogy belső, mély hitbeli érzéseit bevonja) az *e világban felmerülő problémáiról*, anyagi szükségleteiről, hogy pénzt adományozzon ennek a templomnak (vagy inkább azoknak, akiknek a birtokában van ez a templom). A papok még egész listákat is készítettek részletes előírásokkal arról, hogy a hívők mit és hogyan és kihez, milyen emberi szükség esetén imádkozzanak. És csak a lista végén találunk egy kis kiegészítést, hogy természetesen lehet imádkozni a lelki erő fellendüléséért és a Lélek üdvözüléséért is. De mibe fekteti a figyelmét az ember, miközben nézi a hátsó és oldalsó Esszencia kívánságainak e hosszú listáját?

Anasztázia: Igen, nyilván nem véletlenül, az ősi egyiptomi papiruszon található «Ozirisz Ítélete» című műben, ahol mindezek az Esszenciák egymás után, egy bizonyos sorrendben szerepelnek, az Elülső esszencia (a sólyomfejű alak) az utolsó ebben az emberi vágyak és kérések «sorában» a megélt életre vonatkozóan.

Rigden: Sajnos, az idő múlása még semmit sem változtatott ebben a kérdésben az egyén, és következésképpen, a társadalom egésze tekintetében. **A modern embernek meg kell értenie, hogy függetlenül attól, hogy milyen valláshoz tartozik, vagy valláson kívülinek tartja magát, önállóan követve a szellemi utat, csak a Lelke üdvéért kell imádkoznia, és valóban dolgoznia kell önmagán minden nap. Az embernek a saját Állati kezdetét kell életének oltárára helyeznie, lemondva sok vágyáról és illuzórikus gondolatáról. Mert ez az egyetlen Isten számára elfogadható áldozat (mindegy, milyen melléknevekkel illetik Őt az**

emberek), amely megnyitja az ember előtt a szellemi utat az Ő világába.

Anasztázia: A különböző vallások híveihez tartozó olvasók leveleiből ítélve az embereket a Lélek üdvössége kapcsán is aggasztja ez a pont. Többen nemcsak a saját egészségükért vagy hozzátartozóik gyógyulásáért imádkoznak keményen, hanem minden ember lelkének üdvéért is, önzőségnek tartva, még a gondolatot is csak a saját Lelkük üdvösségéről. Helyes ez vagy sem? Egyébként, az olvasók azt is megjegyzik, hogy sokakkal találkoznak, akik pátosszal beszélnek a világ és az emberiség üdvösségéről, de ugyanakkor nem fáradoznak a saját szellemi átalakulásukon.

Rigden: Az ember mindig próbál hasonlítani valakire, aki példaképül szolgál számára. Hajlamos abban a büszkeségben ringatni magát, hogy ő is tud imádkozni valakiért, pedig ő maga is egy szellemileg éretlen lény. És ilyen emberből sok van. Én a halászokhoz hasonlítanám őket, akik télen, tudatlanságukban bemerészkedtek a folyó közepére, és a jég alá kerültek. Vízbe fulladó halászok — ez az az állapot, amelyben jelenleg a modern emberiség van. Ugyanakkor sokan, a mélybe süllyedve, még csak meg sem próbálják magukat menteni, ostoba módon energiát és időt pazarolva arra, hogy azon gondolkodjanak, hogyan mentsenek meg másokat. De hogyan menthet meg másokat az, aki maga is fuldoklik? Hiszen ahhoz, hogy megmentsen valakit, először ki kell jutni a szilárd jégre, vagy még jobb esetben a partra, és csak azután menteni másokat. **Az Igazság lényege egyszerű: előbb mentsd meg magad, mielőtt másokat mentenél.**

Még ha a Föld minden embere is imádkozni fog egy ember Lelkének megmentéséért, de az az ember nem

akar megváltozni, akkor mindezek az imák és a szellemi erők ráfordításai üresek lesznek. Senki sem fogja lemosni a Személyiség és a szubszemélyiségek felhalmozott «bűneit». Csak maga az ember, miután belsőleg megváltozott és elkezdett dolgozni önmagán, lesz képes valódi tettekkel elérni Személyiségének a Lélekkel való egyesülését, Szellemi Lénnyé válva és megtalálva a valódi megváltást az Örökkévalóságban.

Természetesen, az emberek könyöröghetnek egészségért, valamint gazdagságért és sikerért, de ezzel csökkentik az esélyüket, hogy megmentsék magukat és a Lelküket, valójában ésszerűtlenül cserélve az Örökkévalóságot a hamura. Végül is, amit előnyben részesítesz, azt is kapod. Mit áldozol fel, a szellemit (az örökkévalót), vagy az állatit (a rövid távút), ez a fő választás a Személyiség múlandó életében. Ha az ember imádságban lévén, romlandó és földi javakért (a test egészségétől az anyagi javakig) intéz kéréseket Istenhez, akkor ezzel valójában tönkreteszi a Személyiségét, és a Lelkét. Még ha jó szándékkal is imádkozik a hozzátartozói egészségéért, vajon hasznot hoz-e a Lelküknek, különösen a saját Lelkének? *Nem kérhetünk Istentől semmi anyagit, mert valójában lelki erődet az anyagi világhoz intézett kérésekbe fogod fektetni.* És azok fogják megadni, akik ebben a világban uralkodnak, az állati kezdet kívánságait súgják neked. Mindent megadnak neked, azt a keveset, amit kérsz, de sokkal többet vesznek el tőled. És Istennek ehhez semmi köze. Mert te magad hozod meg a döntést az anyag javára, és döntéseddel elpusztítod a szellemi sorsodat, lecserélve az Örökkévalóságot egy halandó pillanatra.

Anasztázia: Az emberek nagy többsége egyszerűen tudatlanságból imádkozik az egészségért, arra hivatkozva, hogy az őseik is így tették, de inkább az

ismeretlentől, az élet elvesztésétől való félelemből. Magam is átéltem egyszer fiatalon ezt az Állati kezdet pánikszerű rémületét, és tökéletesen megértem az ilyen emberek állapotát. Valójában azonban, ha nyitott szemmel ítéljük meg az akkori eseményeket, az akkori egészségügyi probléma jelenléte segített abban, hogy alapvetően megváltoztassam az élethez való hozzáállásomat. Arra késztetett, hogy keressek alternatív megoldásokat, ami végül Önhöz vezetett, és ahhoz, hogy az Ön tudása révén felfedezzem a szellemi világot. Ez a találkozás befolyásolta minden további sorsomat, megváltoztatta az életemet, és az olvasók számos leveléből ítélve nem csak az enyémet. De én találkoztam Önnel az életemben, mit tehetnek más emberek?

Rigden: Valójában, az ember életében minden körülmény (a rossz és a jó egyaránt) az ereje szerint adatik, és azért adódik, hogy az ember megértsen valamit, legyőzze önmagát, hogy így vagy úgy szembesüljön a szellemi tudással. Az pedig, hogy tudatában milyen dominanciával fogja érzékelni ezeket a körülményeket, az az ő személyes választása, ami végső soron meghatározza Személyiségének további (halál utáni) sorsát. Az élethelyzetek különbözőek. Előfordul, hogy az ember még tele van életerővel és energiával, de hirtelen halálos betegséget kap. Rendszerint, miután megtudta, az ember egyrészt elkezdi átértékelni az életét, másrészt — kétségbe esik, engedve az Állati kezdet provokatív gondolatainak. Végül is, az Állati kezdet mindig ugyanazt az illúziót rajzolja az embernek, hogy hosszú-hosszú ideig fog élni. Az emberek gyakran nem ismerik fel az idő múlandóságát, az önmagukon végzett szellemi munka szükségességét és fontosságát. De az élet igazsága azonban az, hogy az ember nemcsak halandó, hanem *hirtelen halandó*. Valójában nincs ideje a «későbbre»,

csak «itt és most» van a számára ebben a változékony anyagi világban.

Ha a végkifejlet nyilvánvaló, és nincs esély, még ilyen esetekben sem szabad kétségbeesni. Nem szabad feladni, tovább kell küzdeni az életért. De a legfontosabb, hogy *kétszeres erőfeszítéseket tegyünk a Lélek gondozására, szellemileg dolgozzunk magunkon* és segítsünk másoknak megérteni az élet valódi értékeit és az életre szánt idő múlandóságát. Ha te magad is képes voltál felismerni — segíts másnak is. Hiszen azzal, hogy segítesz másokon, szellemi értelemben magadon is segítesz. Így sokkal többet segíthetsz magadon, mint egy orvos, aki átmenetileg megmenti az anyagi testedet. A halál pedig halál, így vagy úgy, előbb vagy utóbb, de minden ember számára elkerülhetetlen. **Nem a megélt évek száma számít, hanem a megélt élet minősége szellemi szempontból.** Az egyik élhet százhúsz évig haszontalanul egy egoista életet, a másik pedig csak húsz évet és egy évet, de minőségi szellemi életet, egy igazi Ember életét. És a halál utáni sorsukban óriási lesz a különbség. Végül is, a test halálával nem ér véget az élet. Fontos, hogy egy olyan ember, akinek már nincs sok ideje hátra az életéből, ha nem is a Személyiségének és a Lelkének üdvösségét, de legalább kiérdemelje a Nyugalmat.

Anasztázia: Nyugalom?

Rigden: Igen. Ha valaki élete végén hirtelen felfedezi az Igazságot, de valójában egész életében öntudatlanul követte azt, akkor a Tudás birtokában még élete hátralévő részében is van esélye arra, hogy szellemi fejlődésében nagyot ugorjon, és ha nem is a Lélek üdvösségét, de legalább a Nyugalmat kiérdemelje. Ez utóbbi azt jelenti, hogy ha az embernek a

szellemi munkájának köszönhetően Nyugalom lesz elrendelve, akkor a jelenlegi Személyiség, miután szubszemélyiséggé vált, el lesz zárva a szenvedéseitől, bár nem lesz megfosztva az új Személyiség életútjának csendes szemlélésétől, a vágyakozásától és hibáitól. Hiszen az újjászületéskor, képletesen szólva, az autóval (testtel) együtt a sofőr is cserélődik, aki, ha ügyetlenül vezet, rendkívüli kellemetlenségeket okoz minden hallgatag utasának (szubszemélyiségnek). Egyébként a Nyugalmat illető Tudás visszhangjai alapján alkották meg az emberek a különböző halált követő rituálékat, például az elhunytért való búcsúztatót és így tovább. De a lényeg az, hogy ezt a Nyugalmat magának az embernek kell kiérdemelnie, amíg még él.

Természetesen, vannak más esetek is, amikor az ember az élet hajnalán felismeri az Igazságot, de elutasítja azt, mert elcsábítják az anyagi világ illúziói. Az idő azonban gyorsan telik. Az életút végén általában csalódás éri az ilyen embereket, mert kiderül, hogy a világról alkotott illúziók és az Állati kezdet helyettesítései hazugságok. És az ember szívesen belevetné magát az Igazságba, de a háborúja elveszett, és a Nyugalom már nem elérhető.

Az embereknek, tehát, csak a megértésre van szükségük: az anyagnak — az anyagi, a szellemnek — a szellemi. Ha az embernek anyagi problémái vannak, beleértve az egészségügyi problémákat is, azokat a hétköznapi eszközök segítségével kell megoldani, ahelyett, hogy minden figyelmüket erre összpontosítanák, és a szellemi megváltásra szánt egyedi belső erőiket vonják be. Az egészséggel kapcsolatos kérdések pontosan az elme fegyelmezésére, az ember Állati természete túlzott vágyainak megfékezésére vonatkoznak.

Minden betegséget tudással kezelnek. Ha valakinek már komoly egészségügyi problémája van, kérem, vannak orvosok, a különböző betegségek szakértői. A modern orvostudomány, mint tudomány, a genetika, a farmakológia, a biotechnológia területén olyan mértékben kiterjesztette képességeit, hogy sok betegség valóban gyógyíthatóvá vált, még azok is, amelyekről ma azt mondják, hogy gyógyíthatatlanok. Sőt, a modern orvostudomány lehetővé teszi, hogy még egy olyan betegséggel is megküzdjenek, mint az öregség.

Anasztázia: Az emberi biológiai élet meghosszabbítása a faji határon túl, azaz az élettartam növelése hosszabb időre?! Igen, még mindig nem tudom elfelejteni az egyedülálló kísérleteinek eredményeit!

Rigden: Nos, én most nem erről beszélek, hanem a mai orvostudomány lehetőségeiről...

Anasztázia: Be kell vallanom, hogy nagyon lenyűgözött az Ön tudományos kutatása ezekben a kérdésekben, különösen a laboratóriumi állatok életének meghosszabbítására irányuló kísérletei. És ami meglepett, az az volt, hogy egyszerű, tömegtermelésben elérhető alapanyagokat használt. Ahogy közös ismerősünk viccből megnevezte azt — kronoprotektor! Ahogy mondani szokás, minden viccben van valami igazság. Az Ön kísérleti gyógyszere — valóban az idő elleni védekezés. Hiszen az Ön kísérletének eredményei valójában azt bizonyítják, hogy az ember már most is valóban meghosszabbíthatja az életét minimum 200 évig, és a maximumot, hosszú távon, az emberi agy funkcionális képességeit figyelembe véve — akár 1000 évig is!

Rigden: Lehet, éspedig biológiai öregedés nélkül. De mi értelme van ennek?! Ahol egyenes utat látunk, ott nincs értelme a görbét követni.

Anasztázia: Nos, ha jól emlékszem, a laboratóriumi állatok a kísérlet kezdetén átlagon felüli biológiai életkorral rendelkeztek, ami emberi léptékben 65 évnek felel meg. És néhány hónap elteltével, a szervezet általános regenerálódása miatt, amely a gyógyszer mindössze három ismételt injekciózása után következett be, a laboratóriumi állatok biológiai életkora az emberi 35-40 évnek felelt meg. És a lényeg, hogy ez mindaddig így maradt, amíg az állatokat ki nem vonták a kísérletből.

Rigden: Igen, az állatokat kivonták a kísérletből, amikor a tényleges életkoruk több mint kétszeresen meghaladta a faji határt.. Na és?

Anasztázia: Ez emberi léptékben több mint 200 év! És ha az állatok továbbra is kapnák ezeket az, úgymond, «kronoprotektorokat», sokkal hosszabb ideig élhetnének.

Rigden: Abszolút.. Ha az emberre vonatkozóan vonsz le következtetéseket, akkor azt mondom neked. Ha egy ember, aki akár öregkoráig is élt (nem a fiatalságról beszélek), elkezdi beadni ezeket a készítményeket, a szervezet megfiatalodik középkorúvá, és ebben az állapotban marad sokáig. Mint a kísérlet kimutatta, több mint 200 évig és ugyanakkor öregedés nélkül, megtartva a szervezetének átlagéletkorát élete során. Természetesen, nem az anyagi test halhatatlanságáról beszélünk, minden anyag halandó. De nagyon is lehetséges az emberi biológiai élet meghosszabbítása a faji határon túl, méghozzá tudományos eszközökkel. Itt nincs mágia, csak hétköznapi tudás. Elvégre az

általam használt gyógyszer a sejtek közötti mátrixon alapul...

Anasztázia: Az a tény, hogy Ön gyakorlatilag bebizonyította, hogy az intercelluláris mátrix, mint egyedülálló sejtközi anyag, döntő szerepet játszik a test sejtjeinek regenerációjában, és befolyásolja az élet meghosszabbítását a fajhatáron túlra, elképesztő! A tudomány ma már tudja, hogy az intercelluláris mátrix struktúrák molekuláris károsodása nemcsak az öregedést kíséri, hanem számos súlyos betegség oka is.

Rigden: Természetesen, az intercelluláris mátrix szerkezetében bekövetkező kisebb változások is hozzájárulnak a különböző kórképek kialakulásához! Az öregedés egyik fő oka a molekuláris változások felhalmozódása a szervezetben, elsősorban a sejtközi mátrix szerkezetében.

Anasztázia: Az intercelluláris mátrix az emberi szervezetben meglehetősen változatos és általában véve jól tanulmányozott. De a *sejtek közötti mátrixnak* arra az *elsődleges formájára*, amit Ön említett, amely az *embrionális gerincoszlopban* van elrejtve, mint olyanra, a kutatásokban senki sem fordított különösebb figyelmet!

Rigden: Van egy ilyen ősi bölcsesség: minden végnek az oka a kezdetben van elrejtve.

Anasztázia: Ez tény! Ami most a tudományos világban történik, az legalábbis zavarba ejtő. Hiszen a gerontológia problémáit vizsgáló tudósok ahhoz a tényhez ragaszkodnak, hogy minden fajnak, így az embernek is van egy genetikailag előre meghatározott élettartama, és ma már tudományosan bizonyított,

hogy az emberi potenciál csak 100-120 éves életre van tervezve. Ezért a tudósok kutatásaik középpontjában az idős ember aktív élettartamának meghosszabbítása áll, anélkül, hogy ezen túlmutatnának. A test őssejtjei körül kavarogva a peptid gyógyszerek kifejlesztésére és értékesítésére vannak rögzítve. De ennél tovább nem mennek.

Rigden: Nos, azt hiszem, a válasz nyilvánvaló, hogy a mai társadalomban, a hatékony modern technológiák és a világ tudományos potenciálja mellett miért nem megy ennél tovább a dolog.

Anasztázia: Nem, persze megértem, hogy a modern világban, sajnos, egyre inkább a fogyasztói életszemlélet uralkodik az emberek fejében, és maga a társadalmi szemlélet formátuma is hagy jobb kívánnivalót maga után... De az Ön tudása és fejlődése korszakos szenzáció! Egyedülálló információkat tartalmaznak a sejtek közötti mátrixról, a szervezet regenerációjához szükséges feltételekről... a mesterséges gravitáció létrehozásának sajátosságairól. Ezek értékes adatok az emberről még az olyan tudományok számára is, mint a gravitációs fiziológia és a biológia! Végül is, ez a tudásterület gyakorlatilag fehér folt a tudományban! A gravitációs mező hatása, amelyben élünk, nem eléggé tanulmányozott. És mit beszéljünk akkor az űrről? Még a Föld gravitációs mezején túl sem jutottunk el az űrbe, nem is beszélve a gravitáció és az emberre gyakorolt hatásának tanulmányozásáról más bolygókon. Mikor jutnak el az emberek kísérletileg a különböző gravitációs szintek hatásának számszerű jellemzőihez, annak megértéséhez, hogy az emberi testben egy egész rendszer van, amely reagál a gravitáció változásaira, nem is beszélve annak szabályozásáról? Hány évszázadba fog ez telni?!

Rigden: És mi fog változni magában az emberben? Más idő, más terhek. És lesz-e egyáltalán az embereknek erre idejük?

Anasztázia: Nos, ahogy mondják, jobb későn, mint soha! Hiszen most már a tudósok körében is van némi megértés arról, hogy mennyire függ az élő szervezet működése a gravitációs erők nagyságától, és hogy a szervezet milyen gyorsan reagál a gravitáció csökkenésére, csökkentve az ugyanazon híres extracelluláris folyadék mennyiségét. De igazából nem is erről van szó. Nem is ez a lényeg. Hiszen az Ön tudása és kutatási eredményei a tényleges bizonyíték arra, hogy a Föld bolygó a gravitációs viszonyaival nem valódi otthona az emberiségnek! Mindannyian itt — földönkívüliek vagyunk, mondhatnánk. Az Ön információi alapot adnak a gravitációs feltételek elméleti számításaihoz, amelyek mellett az ember szervezetében önregeneráció megy végbe, és ennek megfelelően az élethosszok tízszeresére nőnek a jelenleginél... Ez áttörést jelent majd az emberek világlátásában!

Rigden: A fogyasztói gondolkodás jelenlegi társadalmi dominanciája mellett jobb, ha az emberek azt gondolják, hogy a majmoktól származnak. És az a tudás, amiről beszélsz, csak akkor hasznos, ha az egész világközösség, vagy legalábbis annak jelentős többsége a szellemi fejlődés, a Szellemi kezdet túlsúlyba kerülése irányába halad az emberekben. Ellenkező esetben ez a tudás értelmetlen! Ha a többség tudatában az Állati kezdet dominál, akkor az emberek élete olyan keserű lesz, mint a kiszáradt gyertya: se fény, se meleg.

A jelenlegi társadalom számára egyelőre nem lesz hasznos ez a tudás. Sőt, azt mondanám, hogy

katasztrofális lehet, azon oknál fogva, hogy az emberek élettartamának növekedése (akár húsz évvel is) növelni fogja a bolygó népességét. Ez pedig elkerülhetetlenül élelmiszer és gazdasági válságot is maga után vonna, amelyet részben a politikusok és papok mesterségesen idéznének elő. Annál inkább ebben a kérdésben figyelembe kell vennünk a Földön zajló különböző természeti folyamatok tevékenységének növekvő negatív dinamikáját is. Annak érdekében, hogy elkerüljük mindezeket a viszontagságokat az ilyen időkben, és meghosszabbítsuk az emberek életét, mindenekelőtt meg kell változtatni a társadalom fejlődésének vektorát a fogyasztói vektorról a szellemi-teremtőre, hogy az emberek között az egész világon egyetemes erkölcsi-szellemi és morális törvények érvényesüljenek, és nem papíron, hanem a gyakorlatban.

A tudás — az mindenekelőtt felelősség. Ha ezek a fejlesztések egy szűk kör kezébe kerülnek, akkor az az egész emberiségre nézve még szörnyűbb következményekkel járna, mintha az emberek többségének birtokában lennének. Képzeld csak el, ha néhány pap vagy politikus kezébe kerülnének ezek a fejlesztések. Márpedig mindig ők az elsők, akik a tudomány ilyen «áttörései» iránt érdeklődnek, hogy «halhatatlanná» tegyék magukat, az Állati kezdetű hatalmukat. Elég csak ránézni a történelemre, a titkos társulatok képviselői ősidők óta keresik a halhatatlanság elixírjét. Csak hogy a halhatatlanság a testben — kétségtelenül mítosz, minden anyag halandó és véges. De az élet meghosszabbítása egy bizonyos ideig — ez teljesen valóságos. Ezen alapon képzeld csak el, mi lesz, ha 200 évig az emberek, a gyermekeik, az unokáik és a dédunokáik nyakán hordják és etetik a papok és politikusok egy csoportját,

akik nem öregszenek, miközben a nép generációkon át meghal? Igen, ez elkerülhetetlenül háborúkhoz és vérontáshoz fog vezetni. Megint ugyanaz az Állati elme uralma lesz az emberi gyengeségeken keresztül, az egyik anyag kiirtja a másikat. És mi a lényeg?

Az élet ideje múlandó és nagyon gyorsan eltelik a száz év, a kétszáz és az ezer. De vajon az ember gyötrelmei, lelki szenvedései enyhülnek-e ettől? És akkor felelni kell majd mindezen leélt évekért, mindazért, amit ezekben a pillanatokban magadban megteremtettél. Aki valóban megérintette érzelmei mélységével Isten szellemi világát, az megérti, hogy ez az illuzórikus, anyagi világ mennyire mulandó és rövid életű. Én személy szerint egy percig sem hosszabbítanám meg a számomra ebben az anyagi világban, ebben a romlandó testben, a maga örökös problémáival és vágyaival meghatározott létfeltételeket.

Anasztázia: Ez igaz. De ezt azok értik meg, akiknek személyes spirituális tapasztalatuk van. A legtöbb ember még önmagát sem tudja uralni, kontroll alá venni az Állati kezdetét. Nekem úgy tűnik, hogy ha az embereknek hosszabb életük lesz, akkor több lehetőségük lesz arra, hogy megértsék önmagukat. Nem fognak annyira sietni, mint most, galoppozni az életen keresztül, rengeteg hibát követve el, sémák szerint élve, mint mindenki más, és csak az életük végén jönni rá, hogy mindez üres volt, és nem érte meg a figyelmüket. Akkor lesz idejük ahhoz, hogy tanulmányozzák, megértsék és elsajátítsák a Tudást, tudatosan fejlődjenek szellemileg, figyelembe véve a múltban elkövetett hibáik tapasztalatait. Végül is, ez is egy esélynek tekinthető a lelki fejlődésükre, a Személyiség és a Lélek egyesülésének elérésére, az anyagi világ határainak túllépésére!

Rigden: Igen, ez esély lehet az ember számára, de csak akkor, ha a társadalom megváltoztatja a mintáit, a fogyasztói világképét. És ebben nincs semmi nehéz. Egyszerűen csak szükséges, hogy az ember felismerje az igazi, szellemi lényegét. Akkor lesz képes valódi változásokat elérni a társadalom életében, felébreszteni a körülötte élő embereket. Ebből a szempontból akár egyetlen ember is a mezőn — Harcos, és sok hasznos dolgot tehet! Végül is, mindenkinek sok «szerepe» van az életében, amelyek lehetőséget adnak neki arra, hogy különböző emberekkel kommunikáljon: szülő, rokon, szomszéd, barát, szakember, sportoló, diák, munkás, menedzser, közéleti személyiség, az internet «lakója» és így tovább. És hány emberrel találkozott már életében: gyerekkori barátok, iskolai barátok, iskolatársak, intézeti társak, munkatársak, társak, társak közös ügyekben, távoli rokonok, alkalmi ismerősök. Ez már egy egész minitársadalom, emberek, akikkel a múltjában találkozott, és azok, akikkel a jelenben kommunikál. Ez azt jelenti, hogy mindenhol — munkahelyen és otthon, ismerősök és idegenek között egyaránt, nemzetiségtől, társadalmi helyzettől, vallástól függetlenül — változásokat tud véghezvinni. Ezekben a látszólag különböző Személyiségekben valójában sok a közös vonás. Mindannyian emberek vagyunk, mindannyian egyformán szenvedünk az Állati kezdet megnyilvánulásaitól, és egyformán örülünk a valóban szellemi megnyilvánulásoknak, hiszen mindannyian itt vagyunk az anyagi világban, ideiglenesen, «vendégként».

Anasztázia: Igen, igaza van, nincs ebben semmi nehéz: csak folyamatosan fejleszd magad szellemileg, élj a szellemi világgal, ültesd át ezt a Tudást a gyakorlatba, és kezdj el emberi módon élni a társadalomban, ahogy egy igazi Embernek illik, és aztán add tovább ezt a

Tudást. Ahogy körülnéz az ember, látja, mi zajlik a vallásokban és a világpolitikában. Úgy tűnik, hogy manapság sokféle vallás létezik, és szinte mindegyik arra ösztönzi az embereket, hogy törődjenek a szellemi tisztasággal és az erkölcsi értékekkel. De a valóságban, és ez ma már nem titok, a különféle kultuszok szolgáinak többségét pusztán önös érdekek vezérlik, és fogyasztói gondolkodásmódot alakítanak ki az emberekben, még jobban belevonva az embert az anyag hurkába, és kihúzva a lába alól a spirituális alapot. Bármerre nézünk, mindenütt helyettesítések vannak. A papok úgy használják ki a hívők sokaságát, mint a tejelő tehenek gazdái, bármilyen ürüggyel anyagi eszközöket csalnak ki belőlük. A nyáj feletti hatalmukat politikai befolyásuk növelésére használják, természetesen önző célokra.

Nem is beszélek a politikáról. Az Állati elme társadalomra gyakorolt befolyásának eredménye a hatalom és az irányítás e szféráján keresztül nyilvánvaló. Az egoizmus, a kapzsiság, az «ember az embernek — farkasa» elve természetessé vált a társadalomban. Az emberek társadalmi csoportokra, pártokra, vallásokra oszlanak, arra kényszerülnek, hogy szemben álljanak, harcoljanak, öljék egymást vezetőik érdekeiért, akik ugyanazt az ősi módszert alkalmazzák különböző ígéretekkel a tömegek irányítására. Világos, hogy a politikusok hogyan és miért aktiválják az agressziót a világközösségben, de a szomorú az, hogy maguk az emberek támogatják ezt. És ez egy olyan időszakban történik, amikor éppen ellenkezőleg, az egész világközösség konszolidációjára van szükség, az emberiség mint faj túlélése érdekében, tekintettel a természeti katasztrófák növekvő dinamikájára, gyakoriságára és nagyságrendjére, valamint az emberiség közeljövőben felmerülő problémáira.

Rigden: Igen, ha a társadalom nem változik meg, akkor az emberiség egyszerűen nem marad életben. A globális változások időszakában az emberek az Állati kezdet (a közös Állati elmének alárendelve) agresszív aktiválódása miatt, mint minden más intelligens anyag, egyszerűen harcolni fog a túlélésért, azaz a népek kiirtják egymást, és akik életben maradnak, azokat maga a természet fogja elpusztítani. Az elkövetkező kataklizmákat csak az egész emberiség egyesülésével és a társadalom szellemi értelemben vett minőségi átalakulásával lehet majd túlélni. Ha az emberek közös erőfeszítésekkel képesek lesznek a világközösség irányát a fogyasztói irányból a valódi szellemi fejlődés irányába változtatni, amelyben a Szellemi kezdet dominál, akkor az emberiségnek lesz esélye túlélni ezt az időszakot. Sőt, mind a társadalom, mind a jövő nemzedékek képesek lesznek fejlődésük egy minőségileg új szakaszába lépni. De manapság ez már minden egyes ember valódi választásán és tettein múlik! És a lényeg az, hogy a bolygó sok intelligens embere megérti ezt, látja a közelgő katasztrófát, a társadalom összeomlását, de nem tudja, hogyan lehetne ellene tenni és mit kellene tenni.

Anasztázia: Tehát, mit kellene tenni a társadalom megváltoztatására itt és most? Hol kezdjük?

Rigden: Egyszerűen, önmagunkkal kell kezdeni. Amikor az ember megérti élete értelmét, a szellemi fejlődés értelmét, akkor minőségileg meg fogja változtatni önmagát. És ha ez a tudás sok ember számára elérhető lesz a Földön, akkor a társadalom egésze előbb-utóbb megváltozik, és így az emberi civilizáció egészének mozgásvektora teljesen más lesz.

Anasztázia: A mai embernek, aki az emberi elme alkotásaiban (a létező vallások sokaságában, azok

fogalmaiban és dogmáiban) összezavarodott, valóban nagyon nehéz megértenie a spirituális lényeget, az értelmet, az igazi okot, amiért ő ezen a világon létezik. Az egyszerű Igazság bonyolulttá vált, és lényege érthetetlenné vált. Természetesen, manapság gyakorlatilag minden embernek számos eszköz áll rendelkezésére: szellemi gyakorlatok, imák, meditációs technikák és így tovább. Egyértelmű hogy a végső cél — a szellemi felszabadulás. De a közös alap, a lényeg, amelynek köszönhetően ezt a magasabb szellemi állapotot el lehet érni, elveszett. Hiszen maguk az eszközök nem adják meg az elsődleges alap megértését. Ez a Mester tudatában és mély érzéseiben rejlik, amely ezekkel az eszközökkel dolgozik önmagán. Elmondaná az embereknek az eredeti Igazságról, hogy miben rejlik az emberi szellemi fejlődés értelme?

Rigden: Az ember szellemi fejlődésének értelme minőségi belső változásában rejlik. Ez mindenekelőtt azt jelenti, hogy nem csak az Istennel folytatott belső szellemi párbeszédet kell helyreállítani napi szinten a mély érzések által, az Iránta való őszinte szereteten keresztül, hanem élni is ezzel a szentséggel. Az ember valójában vonzódik az Istennel folytatott ilyen tiszta belső párbeszédhez. Gyermekkorában ez a mély igény a legnyilvánvalóbb benne, amíg még friss az újjászületés emléke. Ezt a mély érzéki kapcsolatot a Lelkén keresztül érzi, ami külsőleg a gyermekek őszinte örömében, átfogó, tiszta szeretetében nyilvánulhat meg minden és mindenki iránt. Ezért tartják úgy, hogy a gyermekek közelebb állnak Istenhez, mint a felnőttek. Hiszen az új Személyiség még tiszta, és őszintesége és hite révén kapcsolódik a Lélekhez, és ez utóbbi táplálja az új Személyiséghez az üdvösség reményét. Miért tűnik úgy az ember számára élete jelentős részében, hogy minden jó még előtte van. Valójában, az «őszinte boldogság»

megnyilvánulásának pillanataiban a kisember még a testbe zártság ilyen nehéz körülményei között is, átéli a szellemi természetével való érintkezést, a mély érzéseket, Isten figyelmét, szeretetét és gondoskodását Lelke iránt.

Idővel, az új Személyiség elkezdi érzékelni és megismerni a környező világot, és ez az érzéki kommunikáció áttevődik a közeli emberekkel: anyával, apával, rokonokkal való kommunikációra. Elsődleges külső látható képek rögzülnek a tudatban, köszönhetően az Istentől áradó őszinte Szeretet mély érzéseinek ebben az időben. Ez utóbbi kizárólag az ember belső világához kapcsolódik, ehhez a szavak nélküli, valódi párbeszéddel Istennel az Ő Szeretetében. Ezért vannak gyermekkorunktól kezdve a legmelegebb emlékeink, például édesanyánkról, mint egy mindenható, szeretett lényről, akinek semmi sem lehetetlen ezen a világon. De felnőve már más szemmel nézünk rá, mint egy felnőtt nőre, akinek saját sorsa van.

Amikor a test elkezd felnőni, és az új Személyiség egyre gyakrabban az Állati kezdet mellett dönt, a személy elveszíti ezt a láthatatlan érzéki párbeszédet Istennel. Bár maga a Lélek nem szűnik meg «kopogni» az emberhez, és jeleket adni neki. Megjelennek olyan körülmények az ember életében, amelyek így vagy úgy, de arra szólítják, hogy térjen vissza ehhez az Istennel folytatott párbeszédhez, amely megnyugtatja a Lelket. De az ember, akit az Állati kezdet gondolatai vezérelnek, nem hajlandó meghallgatni és meghallgattatni magát Szellemi kezdetével, amely az Isten Szeretetét vezető Lélek.

Ekkor az Állati kezdet helyettesíti magát ezzel az élő kommunikációval. A Személyiség, gondolatait

megfigyelve, ha akarja, világosan nyomon követheti magában ezt a folyamatot. Ami azzal kezdődik, hogy az ember, mivel az Állati kezdet gondolatai elvonják a figyelmét, vagy ahogyan az ókorban mondták, «a porra», elveszíti a párbeszédet azzal, Aki Örökkévaló, Aki a legkedvesebb és legközelebb áll hozzá. *Ebben a pillanatban az ember kezdi érezni a belső magányt.* És ennek következményeként *helyettesítést hajt végre, külső* kommunikációt *keresve* azokkal, akik hozzá hasonlóan ideiglenesen vannak itt, és porból állnak, vagy pedig, teljesen átengedve magát Állati kezdetű gondolatainak, «önmagával» kezd el beszélgetni. Ez a kommunikáció azonban minőségileg különbözik az Istennel folytatott szellemi párbeszédtől. Amelyben eltűnnek az őszinteség, a lelki tisztaság érzései, és megjelennek a neheztelés, a harag, a büszkeség, az irigység, az önérdek érzései.

Ezek azok a radikális helyettesítései a tudatban uralkodó Állati kezdetnek. És abból erednek, hogy az ember megszűnik megérteni önmagát, szellemi természetét, ami az életének valódi értelme. A földhözragadt énje elferdíti a Lélek mélységes vágya erejének megértését, hogy szabaddá és függetlenné váljon az anyagtól, hogy kiszabaduljon annak fogságából. És az ember már nem ismeri fel valódi érzéseit. Mindenkitől elzárkózik egoista erődjébe. Egymás után kezdi felpróbálni az Állati kezdet által felkínált álarcokat-képeket. Ilyen állapotban mentális megszólítása már nem Istenhez, hanem önmagához szól. Valójában csak önmagára kezd hallgatni, csak önmagával beszélni, pontosabban az Állati kezdetével kezd kommunikálni, amely az örök Igazságot egy átmeneti illúzióval helyettesíti, és közvetítőjévé teszi az embert. Az önmagával folytatott ilyen párbeszéd a halandó ember párbeszédévé válik, ami gonosszá teszi őt, anyagi szükségletek sokaságától függővé.

Már nem él Istennel, nem szabad, és nyomorúságos létének örömét és értelmét az anyagban találja meg (időt és figyelmet szentelve annak felhalmozására), mások leigázásában és szenvedésük okozásában. És ennek a helyettesítésnek az a lényege, hogy az ember maga nem veszi észre, mert úgy tűnik neki, hogy mindent jól csinál, és hogy «véleménye» szerint ez másoknak is jobb.

De miközben a halandó ember párbeszédében időzik, nem talál boldogságot, és tovább ingadozik anyagi vágyai között, mint egy inga. Ahogy telik az idő, úgy jön el a felismerés, hogy mindez hiúságok hiúsága. Eszébe jut, hogy gyermekkorában valamikor őszinte örömöt, tiszta szeretetet, bizalmat élt át, ami a csodálatos belső szabadság érzését adta neki. De most már nincs őszinteség, nincs tisztaság, nincs hit — minden elveszett, és minden nap csak bánatot hoz Lelkének.

De Isten szeretete nem hagyja el az embert, még akkor sem, ha az elfeledkezik róla. Isten soha nem hagyja el az embert, mert az Ő Szeretete, Lelkének köszönhetően, mindig vele van. Az ember azonban nem mindig akarja elfogadni ezt az örökkévaló Szeretetet, és gyakran a halandó anyag pillanatnyi, átmeneti vágyaitól vezérelve «későbbre» halasztja annak bensőséges megismerését. **De az embernek nincs ez a «később», csak az «itt és most» van, amelyben az igazi mozgás és választás történik. Az embernek csak meg kell nyitnia magát, és bíznia kell Istenben.** Nem szabad elvesztegetni az élet értékes idejét. **Amint az Állati kezdet támadása megkezdődött, serkentve a magányosság érzését, azonnal le kell győzni ezt a földi ént önmagunkban, és egy gyermek őszinteségével Istenhez kell fordulni, az Ő Ákaratára hagyatkozva.** Megszólítani Őt úgy,

ahogy tudod, őszinte szavaiddal, gondolataiddal, és ami a legfontosabb, belső, mély érzéssel, mint a legközelebbi és legkedvesebb Lényt. Amikor az ember a mélységes bűnbánat érzésével kezd kommunikálni a Lelkével, az Isten Szeretete megsokszorozódik benne. Isten eljön a Lélekbe, és békét ad neki. Az ember számára kimeríthetetlen belső erőforrássá válik. Újraéleszti a szellemi hitét, lehetőséget ad neki, hogy felismerje a megkapott tapasztalatot, és új kilátást nyerjen az életére. Az ember elnyeri a megértés ajándékát: Szeretetben van, mert ő Istenben van, és Isten őbenne. Van mit mondania Istennek, őszinteség ereje és hite, hogy átérezze az Ő szellemi válaszát. És a két szerelmes Párbeszéde végtelen. Mert Isten a Szeretetben való párbeszéd. Az ember megérti, hogy ebben a párbeszédben, szellemiségben, Istennel való egyesülésben lenni jelenti az igazi életet. Ez egy olyan misztérium, amely mindannyiunkban beteljesedik, amikor elfogadjuk, és őszinte érzéseinkkel megnyílunk Isten előtt.

De ha az ember önmagára hagyatkozik, bezárja Lelke Kapuját, és örök magányt tapasztal, függetlenül attól, hogy hány közeli ember, barát vagy rokon veszi körül. Ha azonban a Lélek Kapuja nyitva van az Istennel való kapcsolatra, az ember soha nem magányos, mert mindig párbeszédben van Vele. Mikor megújítja ezt az Istennel való belső párbeszédet, józanul megérti, hogy korlátozottan érzékeli az életet, hogy csak részlegesen látja azt. Isten az egyetlen, aki az ember életét teljességében látja. Megérti, hogy még a legsúlyosabb szenvedés is az a körülmény, amely valójában az Istennel való közösség útjára, az elveszett szellemi kapcsolatok megújítására vezet. Isten ugyanis látja az ember kísértéseit és a belső szellemi változások lehetőségeit. Ezért ad Isten olyan körülményeket, amelyeknek köszönhetően az ember tapasztalatot és megértést szerez a választásához,

lehetőséget a Vele való kommunikáció helyreállítására, ami végül hozzájárul a Személyiségnek a Lélekkel való egyesüléséhez és a szellemi világba való bejutásához. De a választás mindig az emberé marad, hogy mivel éljen: a halandói gőggel vagy az örök kegyelemmel.

A Szellemi gyakorlatok hozzájárulnak az ember tökéletességéhez ebben az Istennel folytatott párbeszédben, mély érzéki szinten, ahol a szándék tisztasága uralkodik. Ezek, mint útmutatók, melyek megteremtik a Személyiség és a Lélek kapcsolatának feltételeit, a belső világ gazdagodását, a Tudással és erővel való feltöltődést, a szellemi világból származó érzések tisztaságát. A szellemi gyakorlatok olyan eszközök, amelyek segítségével az ember egy minőségileg más világot kezd megérteni, és felismeri a vele való legszorosabb rokonságát. Ezek kísérik a Személyiséget a megismerés első bátortalan lépésétől a szellemi világba való tökéletes átmenetig, az önmagunk megváltoztatásának vágyától annak a megértéséig, hogy állandóan Istenben kell maradnunk. Ez egy életmód. Ez az Örökkévalósághoz vezető út. Olyan ez, mint egy leheletnyi tiszta levegő, egy korty tiszta víz, fény és lélekmelegség, ez a bűnbánat öröme és az Isteni Szeretetében való boldogság.

Amikor az ember elkezd dolgozni önmagán, elsajátítani a szellemi gyakorlatokat, egy idő után gyakran feladja azokat, csüggedésbe, akaratlanságba, lustaságba esik, kifogásokat talál ki, és különféle elterelésekkel elvonja a figyelmét az Istennel való Párbeszédről. Amikor azonban ilyen állapot jelentkezik, érdemes elgondolkodni azon, hogy ki akadályoz meg téged, az Istennel való kommunikációban? Ki teremt mentális akadályokat és illuzórikus akadályokat a tudatodban? Ki hiteti el veled, hogy ennek az átmeneti, pillanatnyi világnak az ügyei fontosabbak, mint életed legfontosabb

dolga — a szellemi üdvösség az Örökkévalóságban? Ki nem akarja, hogy a szellemi utat kövessed? A válasz egy — az Állati kezdet. Ezért, amikor egyértelmű ellenállásba ütközöl a lustaság, a nem akarás, a kifogások formájában, akkor kétszeres erővel kell elkezdeni szellemi munkát végezni önmagadon. Sőt, meg kell növelni a meditáció idejét, még mélyebben elmerülni az érzésekben, még kitartóbban kopogtatni a szellemi világba, és helyreállítani az Istennel való üdvözítő őszinte párbeszédet. Naponta legalább kétszer kell szellemi gyakorlatokat végezni, és napközben sem szabad elveszíteni a kapcsolatot a belső világoddal, a Lelkeddel, Isten jelenlétének érzésével. És akkor ez nem csak egy életmóddá válik, hanem azzá a szellemi úttá, amely minden egyes lépéssel közelebb visz az Örökkévalósághoz.

Istenben élve az embernek nincs többé belső viszálya, nincs többé konfliktusa önmagával. Megszűnik az anyagi világ félelmekkel és gondokkal teli magánéleti kérések iránti vágya, mert felismeri, hogy azok lényegében földi énjéből erednek. Nem próbálja többé az elméjével megérteni, hol működik Isten és hol nem, mert elkezdi érezni és Tudni mindezt. És ez a Tudás nem az elméből, hanem a Lélek mély érzéseiből származik. Mert az ember az elméjével hisz, de a Lelkével Tud. Belső életét csak a Lelkére kezdi összpontosítani, mert azon keresztül ismeri meg Istent és a végtelen szellemi világot, amely az ő igazi otthona. Az ember egységessebbé válik a Lelkével. Nem marad benne hely a rossznak, mert elkezd Isten világával élni, a Vele való kapcsolat békéjében.

És ez a kommunikáció szüntelenül zajlik. Az ember belső életében már nincs más, csak Isten, és a Lélek tisztaságában áll előtte. Ez a kommunikáció kettejük misztériuma. Az ember érzi Isten jelenlétét, és szereti

Őt, úgy vonzódik hozzá, mint szerelmes a szeretett Lényhez, akinek örökké közelében és a Vele való végtelen párbeszédre vágyik lenni. Idővel az ember valóban megérti nemcsak Isten állandó jelenlétét benne, hanem az Ő jelenlétét mindenütt, az őt körülvevő egész világon. Az ember felismeri, hogy Isten mindenki számára minden. Így, aki párbeszédet kezd Istennel, hamarosan megváltoztatja önmagát, más megértésre és más világlátásra tesz szert. De, ami a legfontosabb, hogy a Személyiség életében az Istennel való ilyen független kommunikációnak köszönhetően elkezd az Ő szellemi világában lakni, elnyerve a Lélekkel való egyesülésnek azt az állapotát, amelyet a különböző vallásokban különféleképpen neveznek: szentség, Nirvána, Istennel való legfelsőbb egyesülés, és így tovább. Ez az állapot, az az igazi szabadság, az a valós létezés, amelyre az ember egész életében törekszik.

Anasztázia: Köszönöm Önnek, mindenki nevében, minden olyan ember nevében, aki valóban vágyik a szellemi megvilágosodásra! Ez a betekintés valóban felnyitja a szemünket minden ember szellemi fejlődésének valódi lényegére!

Rigden: Nem nekem, hanem Neki a köszönet, mert a közvetítő csak szelíden átadja az Ő Akaratát, az Ő Bölcsességét!

Anasztázia: KÖSZÖNÖM! Igen, szavakkal nem lehet mindent kifejezni, itt annyi őszinte érzés van! Sokak számára, akik éhezik az Igazságot, ez egy igazi szellemi megvilágosodás, egy kinyilatkoztatás arról, hogyan tudják minőségileg átalakítani önmagukat.

Rigden: Fontos, hogy az emberek ne feledjék, hogy a **figyelem az — ami kulcsfontosságú** a mindennapi

életükben. Amire az ember az életében figyelmet fordít és figyelmet ad (milyen gondolatoknak, preferenciáknak, vágyaknak), azt is kap. **Az élet a jelenlegi megnyilvánulásában egy információcsere**, amely messze túlmutat a látható és hallható frekvenciák szűk spektrumán, amelyet az ember részben érzékel a háromdimenziós világban. Már mondtam korábban az információs téglák képletes példáján, hogy az információ mindenütt jelen van, és mindenben jelen van. Az időn és téren túl létezik, mert ő alkot mindent, beleértve az időt és a teret is. Az információ állandóan befolyásolja az egyént. De csak akkor, amikor elkezd figyelmet fordítani rá, azaz meghozza a döntését, az információ elkezd dolgozni benne a programja szerint. Vagyis, nemcsak a háromdimenziós világhoz (pl. a tudat, és a tudatalatti), hanem annak általános energetikai felépítéséhez kapcsolódó emberi struktúrák is bevonódnak. A személyiség észrevétlenül elkezd élni ezzel az információval és az a valóságának részévé válik. Ezért van az, hogy az ember a későbbi sorsát a saját választásával teremti meg, erre vagy arra az információra figyelve fel. Azzal, hogy a figyelmének erejével ruházza fel, tulajdonképpen életet ad a benne foglalt programnak, amely az életét ilyen vagy olyan valósággá alakítja át.

Anasztázia: Igen, ez egy nagyon fontos pont annak megértéséhez, hogy hogyan válik valaki az Állati elme Akaratának, vagy a Szellemi világ Akaratának közvetítőjévé. Minden az állandó választáson múlik. Abban, hogy az ember milyen információba (kinek az Akaratának programjába) helyezi leginkább a figyelmének erejét és támogatja azt, annak az Akaratnak a közvetítőjévé válik. A modern emberiség problémája az, hogy sok ember nem érti önmagát, ezért figyelmüket hanyagul a külső világra fordítják, de nem a belső világukra.

Rigden: Az emberi lény fő alkotóeleme, amely köré egész struktúrája épül — a Lélek, a Személyiség pedig ebben a konstrukcióban ennek az erőnek a szellemi, minőségileg új átalakulásának modulja. Egyébként, a «modulus» szó a latinból («modulus») fordítva «kis mértéket», «mértékecskét» jelent. Más szóval, az ember elsődleges alapja — a szellemi összetevője. Az ember mint szellemi alapokkal rendelkező, értelmes lény megteremtésének szándéka abban rejlik, hogy spirituálisan átalakítsa önmagát, miközben megőrzi a választás jogát, és megteremti a Szellemi világ erőinek igazi közvetítőjét az anyagi világ feltételei között.

Valóban, a modern világban sok ember nem érti önmagát, valódi képességeit és a bennük rejlő hatalmas szellemi erőt, ezért nem érti, hogyan alakíthatná át a saját és a társadalom életét, hogy minőségileg jobb legyen. Az emberek még az Istennel való közösséget, a szellemi világgal való kapcsolatot jelentő belső szellemi ünnepet is, amelyet az ember a szellemi gyakorlatok során mélyen átél, megpróbálják külső, az emberi elme által kitalált rituálékkal és ünnepekkel helyettesíteni. De ami érdekes, hogy az ember is nagy reményekkel várja ezt a külső emberi ünnepet. És amikor ez bekövetkezik, akkor valójában letaglózza az embert, «árvává» teszi, becsapja az érzéseiben, mert az ember tudatlanul többet várt, nem a látványban és a test telítettségében, hanem a mély érzésekben, de nem kapta meg. Mindez azért, mert a valódi szellemi ünnep (amelyet az ember minden alkalommal átél, amikor kapcsolatba kerül a szellemi világgal) helyébe egy közönséges színházi előadás lép az elméből jövő, asszociatív külső, anyagi díszletekkel tarkított színházi előadással.

Az emberek életében nagyon sok fogalmat helyettesítenek az Állati elme Akarata programjainak

díszletei, mert az emberek maguk is gyakran választják az Állati kezdet gondolatait és vágyait, figyelmüket és életerejüket ezekre összpontosítva. Az emberek problémája az, hogy amikor döntést hoznak, és az Állati elme akaratának közvetítőjévé és végrehajtóivá válnak, anélkül, hogy ezt felismernék, azt hiszik, hogy az (az Állati elme) mint olyan, nem létezik. Hiszen a szemük számára láthatatlan, ellentétben a fizikai testükkel és az őket körülvevő háromdimenziós világgal. Az ilyen emberek alábecsülik annak a hatalmát és erejét. Nem értik az emberi elme irányításának lehetőségeit és a legfontosabbat — az emberek tudatának teljes materializálására való törekvését az egész emberi közösségben. Ez utóbbi pedig az embereket, mint egészet, az Állati elme Akaratának kisérőivé teszi, ami jelentősen megnöveli a hatalmát.

Az emberiség életerejének erőforrása, annak lehetőségeivel, amelyek az «örök hajtóerő» (Lélek) jelenlétéhez kapcsolódnak az egyes emberek felépítésében, nagyon jelentős az Állati elme számára. Az értelmes embereknek elég, ha megnézik az elmúlt évszázadok eseményeit. Hogyan nőtt meg ugrásszerűen a bolygó népessége, hogyan fejlődtek ki alig két évszázad alatt olyan technológiák, amelyek elsősorban a bolygón élő emberek tömeges kommunikációját hivatottak biztosítani, azaz mindenkit egyetlen információs mezőben egyesíteni. Milyen intenzíven erőltetik a gondolkodás fogyasztói formáját az egész világon, hogyan dől el a civilizáció egyértelműen az anyagi felé. Ez nem más, mint az Állati elme felkészülése az emberiség feletti teljes irányításra, valamint erőinek és erőforrásainak saját céljaira való felhasználására, amelyeknek talán még csak köze sincs a háromdimenziós világhoz. Hatalmában magasabb és érdekesebb dimenziók vannak a sűrűn

lakott anyagi világon belül, ahol még a jelentéktelen változások is globális változásokat vonnak maguk után az alacsonyabb dimenziókban, ami az Állati elme erejének feltöltődésének bizonyos eredményeihez vezet. Ez utóbbi pedig szükséges magának az Állati elmének a túléléséhez, amely az anyagtól függ, hogy a nagyobb erőkkel — az Allat erőivel — szembeni ellenhatásként meghosszabbítsa ideiglenes létét. És az Állati elme nem kíméli az érte hozott áldozatokat az Akaratának alávetett kollektív és egyéni elmék formájában.

Az embereknek, tehát, alaposan el kellene gondolkodniuk azon, hogy milyen peremen áll most a világközösség, kinek az Akaratát valósítják meggondolatlanul, és milyen következmények várnak mind az egyes Személyiségekre egyénileg, mind az emberi civilizáció egészére. Most nagyon fontos, hogy az emberiség, valamint az egyes Személyiségek szellemileg felébredjenek, hogy szellemi alapon egyesüljenek, és a «mínusz» jelet «plusz»-ra változtassák, felhasználva ehhez az Állati elme által szellemi célokra előkészített technikai alapot. Az eredmény nem fog sokáig váratni magára. A láthatatlan világban az összevont emberiség ilyen döntései és cselekedetei megállíthatják az események gyorsan növekvő örvényét, amely a fordított horogkeresztre pörög. Ennek köszönhetően az emberek nemcsak arra lesznek képesek, hogy megakadályozzák az elkövetkező eseményeket, amelyeknek az Állati elme programja szerint kell megtörténniük, és amelyek az emberiség létének tényét fenyegetik, hanem arra is, hogy az események örvényét a helyes horogkereszt irányába forditsák. Ez utóbbi nem más, mint az Allat teremtő erőinek hasznosítása, és következésképpen egy minőségileg *más* jövő megteremtése az egész emberiség számára.

Anasztázia: Igen, értem, amit mond, mert az ember és a társadalom egészének valódi lehetőségei nem korlátozódnak a háromdimenziós világra. De ahhoz, hogy a társadalom elérje a megértés minőségileg más szintjét, az embereknek meg kell tanulniuk, hogyan irányítsák az Állati kezdetüket, hogyan éljenek meg egy szellemi átalakulást.

Rigden: Teljesen igazad van. Erre a célra az ősi szellemi Tudás alapját adjuk meg: az előző könyveidtől kezdve és ezzel a könyvvel befejezve. Ezek elegendőek ahhoz, hogy az ember ne csak szellemileg ébredjen fel, hanem önmagán dolgozva elérje Személyiségének a Lélekkel való szellemi egyesülését is. Természetesen, figyelembe véve azt a tényt, hogy az emberek valóban önfejlesztéssel fognak foglalkozni, nem fogják eltorzítani ezt a Tudást, hanem követni fogják azt, mint egy hajóutat, kitágítva a világról való tudásuk horizontját, szellemileg tájékozódva az anyagi élet e tomboló óceánjában.

A tudás az ember életének fontos szakaszában érkezik, még akkor is, ha nem veszi észre, de csak akkor tárul fel előtte, amikor az ember elkezd lelkileg átalakulni, és méltóvá válik arra, hogy befogadja azt. Ellenkező esetben nem hoznak semmi hasznot számára. Fontos, hogy az emberek milyen mértékben sajátítják el a már kapott Tudást, mennyire lesznek jelentősek a változások a belső szellemi növekedésükben, milyen átalakulások lesznek ezzel kapcsolatban a társadalomban. A Tudás következő szintje ugyanis lehetőséget ad az embereknek arra, hogy az anyagi világ magasabb dimenzióiban spirituális átalakulásokat hajtsanak végre, ami, mint már mondtam, globális változásokhoz vezethet az alacsonyabb dimenziókban. És ez hatalmas felelősség, ez egy összeütközés az Állati elme erőivel, amely nem adja fel olyan könnyen

a pozícióit. Ez, ha úgy tetszik, a «természetfeletti erők» bevonásának területe, vagy ahogyan ők nevezték — a «legfelsőbb fehér mágia» művészete, és az Állati elme erőivel közvetlenül szemben álló embereket, akikkel a valóság másik oldalán harcoltak, Heliároknak nevezték.

Anasztázia: Igen, sajnos, manapság a legtöbb ember nem érti az elemi szellemi dolgokat. És azok, akik még ezt a Tudást is megkapják, néha nem sietnek átalakulni, és a régi mintáik szerint élnek, amelyeket az Állati elme rendszere kényszerített rájuk. Az emberekben nincs határozott vágya arra, hogy a saját Szellemi kezdetükből kiindulva éljenek és teremtsenek. Ez látható az élethelyzetekben. Például, egy ember, miután elolvasta ezeket a könyveket, és kapcsolatba került az Igazsággal, gyorsan inspirálódik, lángra lobban benne a vágy, hogy dolgozzon magán, hogy szellemi átalakításokat végezzen az életében. De rövid idő múlva, miután figyelme ismét az anyagi világ mindennapi problémáira és gondjaira terelődik, szellemi vágya gyorsan elhalványul. A rendszer az Állati kezdeten keresztül ismét átveszi a hatalmat a tudata felett, bár az emberi Lélek mérhetetlenül szenved ettől az állati elnyomástól.

Rigden: Az az ember, aki Állati természetének titkos vágyai szerint él, szellemileg gyenge. Ezért, amikor kapcsolatba kerül az Igazsággal, úgy ég, mint a gyufa, de hamar kialszik, mert nincs lelki támasza sem önmagában, sem a körülötte lévő társadalomban. Ha azonban az embernek határozott szándéka van arra, hogy kiszabaduljon Állati kezdete hatalmából, akkor gyakran vissza kell térnie az Igazság forrásához, a könyvekhez, amelyek segítenek neki, hogy figyelmét átirányítsa, és kilépjen a beszűkült tudatállapotból. Emellett az embernek meg kell értenie, hogy számára

a szellemi formálódás első szakaszaiban nagy szerepet fog játszani a hasonlóan gondolkodó emberekkel való kommunikáció. Ez a szellemi kölcsönös támogatás különösen azok számára fontos, akik az út elején járnak.

Emlékezz vissza, hogy az ilyen kommunikáció egymás között a társaságotokban hogyan segített nektek a szellemi út kezdetén nemcsak a bizonytalanság és az önbizalomhiány leküzdésében, hanem abban is, hogy időben ellenálljatok az Állati kezdet rejtett támadásainak. A helyzet az, hogy az ember ébredésének első szakaszaiban a fejében gyakran elemi zavar, mintafelcserélődések történnek, aminek következtében félreérti, hogy hol van az Állati kezdet, és hol van a Szellemi kezdet megnyilvánulása. Egy hasonló gondolkodású emberekből álló csoportban, más emberekkel kommunikálva az ember gyorsabban és jobban kezdi megérteni önmagát. Általában az emberek eleinte félnek «elárulni» Állati természetük titkait, különösen egy kollektívában, úgymond, nyilvánosság elé tárni problémáikat, de szívesen meghallgatják azokat, akiknek van hozzá bátorságuk. Végül is, amikor valaki «feladja» Állati kezdetének pozícióját, lényegében blokkolja annak kibúvóit, azaz a titkos cselekvés lehetőségét. Ráadásul, a hasonlóan gondolkodó emberek csoportja nemcsak meghallgatja az illetőt, hanem meg is osztja a hasonló helyzeteiket és a megoldási módokat, amelyeket találtak. Így az ember nemcsak szellemi támogatást kap a hasonlóan gondolkodó emberektől, hanem olyan tanácsokkal is segítik, amelyek bővítik tudását és tapasztalatait.

Ez a gyakorlat már ősidők óta létezik. Az első keresztényeknél, például, bevett gyakorlat volt az úgynevezett nyilvános gyónás a kis közösségekben.

Ez ugyanolyan bensőséges beszélgetés a barátokkal, amely szellemi hasznot hoz az embernek. Nos, amikor a tömegek irányításának intézménye, a vallás, létrejött, sok minden a feje tetejére állt.

Anasztázia: Így van. Hivatalosan a gyónás gyakorlatát minden «értelmes korú» hívő számára 1215-ben a IV. Lateráni Zsinat határozatai vezették be a kereszténységben. Egyébként, egy egész sor intézkedést fogadott el az eretnekség elleni küzdelem érdekében (beleértve az inkvizíció létrehozását), hogy megerősítse az egyház tekintélyét, a reformok között szerepelt a «kánonjog» kidolgozása. Ez volt az Egyház válasza a XIII. század elején terjedő tömeges «eretnek mozgalmakra» — katharok, albigensek, waldensek stb. Ez utóbbiak hibája csak abban rejlett, hogy az emberek meg akarták ismerni az Igazságot Krisztus igaz Tanításáról, és elkezdték azt keresni, és közvetítők nélkül lelkileg fejlődni.

Tehát, ami a vallásban elfogadott gyónási gyakorlatot illeti. A hívőnek azt rótták fel, hogy évente legalább egyszer megtegye. És abban állt, hogy a hívő köteles volt megvallani bűneit a papnak, aki viszont Jézus Krisztus nevében, az egyház által külön megállapított «megengedő szavakkal» feloldozta ezeket a «bűnöket». És ezt szükséges feltételnek tartották ahhoz, hogy az ember megkapja az «isteni bocsánatot», mert a papok megállapították, hogy gyónás nélkül az ember nem részesülhet «szentáldozásban», és e nélkül állítólag nincs üdvösség az ember számára, mert az egyház dogmái szerint «a szentáldozás a Krisztussal való újraegyesülés», «a lélek kegyelmi csatlakozása az örök élethez». Ellenkező esetben az illetőt kitaszították a vallásból, félő volt, hogy megtagadják tőle a keresztény szertartás szerinti temetés jogát, és így tovább.

Igen, természetesen a különbség jelentős. Az egy dolog, ha az ember önfejlesztésre törekszik, dolgozik magán, kommunikál hasonló gondolkodású emberekkel, barátokkal, meg akarja érteni önmagát, szellemi támogatást akar kapni, és másokon is segíteni akar, amennyire csak lehet. És egészen más dolog, amikor az ember mindezt kiátkozással és nyilvános zaklatással fenyegetve, ráadásul egy hivatalos szervezet — a Római Katolikus Egyház, valójában az akkori végrehajtó hatalom intézménye — nevében kénytelen megtenni. Valóban, mintha mindent szándékosan a feje tetejére állítottak volna, hogy az ember a félelem, és ne a szellem vezérelte megbánással tegyen bűnbánatot, és hogy még csak meg se forduljon a fejében, hogy önállóan spirituális aszkézissel foglalkozzon.

Rigden: Ez pontosan az Állati elme helyettesítéseit jelenti, amit az emberek nem vesznek észre, mivel annak közvetítői, és azt gondolják, hogy az ilyen jellegű gondolatok a sajátjuk, és arra szolgálnak, hogy erősítsék a hatalmukat, ugyanakkor állítólag hozzájárulnak a «népesség szellemi növekedéséhez». Szellemi kérdésekben nem lehet valakit arra kényszeríteni, hogy kedves legyen, az egyén választása számít. Erre épül minden. Végül is nincsenek rossz emberek, csak olyanok vannak, akik nem ismerik valódi szellemi lehetőségeiket, és ezért szenvednek.

Anasztázia: Köztudott, hogy az ember személyes szellemi átalakulása mindig hatással van az őt körülvevő társadalomra. Ön többször említette, hogy ha az ilyen szellemileg felébredt emberek vannak többségben, akkor a társadalom is meg fog változni. El tudná-e mondani az embereknek, hogyan lehet a társadalmat minőségileg átalakítani, hogy elszakadjunk az Állati kezdet kliséitől és sablonjaitól, a fogyasztói gondolkodásformától, hogy a

modern civilizációt a szellemi fejlődés irányába való elmozdulásra orientáljuk át?

Rigden: Ez egyszerű. Meg kell teremteni egy alapvetően **új társadalmi modell feltételeit, figyelembe véve az ember kettős természetét, kizárva az Állati eredetű kísértések megnyilvánulásának legcsekélyebb lehetőségét is a társadalom minden területén**.

Hol kezdődik egy ilyen társadalom felépítése? Ha az emberek többségében valóban megvan a szándék egy olyan civilizáció létrehozására, amely szellemi elvek szerint élne, akkor minden nagyon egyszerűen megoldható. Először is rendet kell tenni a társadalom szellemi fejlődésében. Abban a civilizációban, amely a szellemi vektor felé orientálódik, azaz magas fejlettségi szintre tart igényt, nemcsak a különböző vallásokra való széttagoltságnak nem szabadna léteznie, hanem nem szabadna a vallásnak mint tömegirányítási intézménynek lennie, és nem szabadna közvetítőnek lennie Isten és az ember között. Benne *még csak megközelítőleg sem szabadna, hogy létezzen a papság jelensége, vagy bárhogy is nevezzék azt a struktúrát, amely vallási rendszereket és a világ különböző vallásainak intézményeit hozza létre*. Magának a társadalom vágyának és konkrét cselekedeteinek kellene lennie az emberi Személyiség szellemi fejlődése életfeltételeinek megteremtésében, mint olyanban, mint egy ilyen társadalom alapvető összetevője!

Az emberiség hajnalán az emberi élet ilyen szerveződésének kezdetleges formái már léteztek, ahol nagyobb figyelmet fordítottak a közösség szellemi életére, és az anyagi problémák másodlagos jelentőséggel bírtak. Földrajzi és egyéb okok miatt az emberek számos olyan csoportja, akiknek

ugyanazok voltak a szellemi Tudás szemcséi, egymástól elszigetelten léteztek. Idővel, az eredeti Tudás elvesztése, az emberekben kezdődő Állati kezdet dominancia felé való elhajlás következtében megkezdődött a csoportokon belüli megosztottság, a társadalmi egyenlőtlenségek kialakulása. A papság intézményének kialakulása és a különböző vallások létrejötte a Tudás elsődleges szellemi szemcséinek alapjára épültek. Maga a rendszer azonban az anyagi dominancia alapján épült fel. Valójában, az Állati elme kísérlete arra, hogy teljesen leigázza és uralma alá vonja az értelmes anyag konglomerátumát, amely számára emberiségként jelentkezik, annak egyedülálló erőforrásával — a szellemi célokra szánt életenergiával.

Anasztázia: Kiderült, hogy a vallás, mint rendszer, az Állati elme érdekeit szolgálja, bár éppen a szellemi magvainak köszönhetően vonzza az emberek tömegeit. Igen, ha a világ népei szellemi tanításainak, hiedelmeinek és vallásainak egész sokféleségét vizsgáljuk, félretéve a papság rendszerének és fogalmainak héját, nyilvánvalóvá válik, hogy ugyanazok a Tudások vannak: hogyan kell az embernek ragaszkodnia a szellemi úthoz, és nem szabad engednie az anyagi világ kísértéseinek. Csupán arról van szó, hogy mindezek a Tudásszemcsék, lényegében ugyanarról a dologról, különböző emberi értelmezésekben vannak bemutatva.

Rigden: Így van, és ez a tudás nem vallás, így a bolygó különböző sarkaiban, különböző népeknél, különböző hiedelmekkel megtalálható. Ez a Tudás hozzájárul az ember szellemi fejlődésének természetes folyamatához, tekintet nélkül fajra, nemzetiségre, lakóhely szerinti régióra, társadalmi hovatartozásra és így tovább. De a papok, felhasználva ezt a Tudást, létrehozták

vallásaikat, amelyek az emberi elme gyümölcsei. Csak azért találták ki az egyik vallás sajátosságait és különbségeit a másiktól, hogy hatalmat ragadjanak magukhoz az emberek nagy száma felett.

Az emberiség történelmében voltak olyan időszakok is, amikor tömegesen próbálták az embereket ateistává tenni. Ez nemes célnak tűnt, megszabadítani az embereket a papság igájától. De a probléma az volt, hogy az Állati kezdet dominanciája megmaradt a társadalom szféráiban. Ezért az emberiség «fényes jövője» helyett olyan feltételek alakultak ki, amelyek az Állati elme Akaratának uralmát még rosszabb formájának megnyilvánulását eredményezték az emberek tudatában. Az új nemzedékek számára kizárták a Lélek és Isten fogalmát mint olyat, helyettesítve azt az önző «Én» és az anyagi prioritásokkal az életben. Az emberiségnek az Állati elme ilyen feldolgozásának eredménye nyilvánvaló, hogy a materialista világnézet uralkodik a világtársadalomban, és az emberek többségének tudatát az anyagi sablonok és attitűdök rögzítik. Ma az Egyetlen Istenben hívő és a Lelke üdvéért imádkozó embert az emberek többsége, sajnos, «múltbeli reliktumnak», a társadalomtól bizonyos elidegenedett elemnek tekinti, akinek tudatát állítólag «a vallás, vagy szekta köti le», még akkor is, ha semmi köze nincs ezekhez a szervezetekhez.

Miért erősödött meg a mai társadalomban az emberi élet fő értelméhez — a szellemi fejlődéshez, Istenhez és a Lélekhez — való negatív hozzáállás? Azért, mert az Állati elme prioritásait, amelyek a társadalmat az anyagi értékek és a fogyasztói elvek felé orientálják, általánosan propagálják és dicsőítik. Az emberi elmét a pénz, a tulajdon, az ingatlanok felhalmozásának és szaporításának, a korlátlan megtartási és öröklés útján való továbbadási jognak a szemlélete uralja.

Az ember ilyen szűken látja élete célját, így próbál dicsőséget szerezni magáról nemcsak élete során, hanem azt halála után is megtartani (ez az Állati elméből származó pótcselekvés eleme, úgymond a halhatatlanság pótléka). Az embertömegek egyéni vágyai arra a vágyra redukálódnak, hogy birtokoljanak valamit, hatalmuk legyen az anyagi világban, mindent maguk körül, beleértve önmagukat is, a saját oszthatatlan tulajdonukká tegyenek. Mindez nemcsak a társadalomnak az Állati elme attitűdjeivel való megfertőződésének patogén jeleit jelzi, hanem azt is, hogy az emberiség az önpusztítás határához közeledik. És ha most nem teszünk sürgős intézkedéseket a szellemi gyógyulás érdekében, holnap már késő lehet, mert a romboló folyamatok visszafordíthatatlanok lesznek. A legfontosabb, hogy felismerjük, hogy csak az ember maga mentheti meg magát és a körülötte lévő társadalmat a saját döntéseivel és tetteivel.

Anasztázia: Igen, a két örök kérdés: «Ki a hibás?» és «Mit kell tenni?».

Rigden: Az embereknek nem kell időt vesztegetniük a bűnös keresésére, Állati kezdetük tetszésére, vagy arra, hogy valaki tegyen értük valamit... Jó példát kell mutatniuk másoknak. A társadalomban az emberek azokhoz vonzódnak, akiknek Becsületük, Méltóságuk van, akik másokon ingyenesen segítenek, akik a Lelkiismeretük szerint élnek, akik valóban a szellemi világot szolgálják, figyelmen kívül hagyva az anyagi prioritásokat. Ilyen embernek kell lenni, aki mindenekelőtt önmagán dolgozik.

Egy civilizált társadalomban, ahol a fejlődés szellemi vektorával rendelkezik, minden embernek gyermekkorától kezdve képesnek kell lennie arra, hogy

figyelmen kívül hagyja az Állati kezdet gondolatait, hogy megértse kettős természetét, energetikai felépítését és annak lehetőségeit. Tudnia kell, hogy közvetlen kapcsolatban áll a szellemi világgal, hogy Isten egy, és egyáltalán nem szabad közvetítőknek lennie a Vele való kommunikációhoz, ez kettejük szentsége: az emberé és az Istené. Olyan feltételeket kell teremteni a társadalomban, hogy a világra jött új Személyiségek megértsék az élet fő értelmét: növeljék szellemi erejüket, tartsák be az ember számára természetes kulturális és erkölcsi alapokat, mutassanak több emberséget és kedvességet gondolataikban, szavaikban és tetteikben, tökéletesedjenek az önmagukon végzett belső munkában, és végső soron megmentsék a Lelküket.

Figyelembe kell vennünk a múlt hibáit, és nem szabad elveszíteni fő szellemi irányvonalainkat. A modern világban az emberek elfelejtenek egy egyszerű igazságot: az életük ideje nagyon gyorsan elrepül. Az anyagi vágyaik megvalósításában bizonyos fokú szabadságot látnak. Valójában ez a szabadság feltételes és illuzórikus. Az ember nem birtokolhat igazán senkit és semmit az anyagi világban, még akkor sem, ha annak területét, népeinek nagy részét meghódítja, és hatalmat szerez számos gazdagsága felett. Egyedül születik és egyedül hal meg. Ez a világ az ember számára csak információs illúzió, amely megteremti a feltételeket a domináns választásának megerősítéséhez.

Egy ilyen minőségileg új társadalomban a Személyiségnek ismernie kell a különböző szellemi eszközöket, és hozzáféréssel kell rendelkeznie azokhoz, amelyekkel önmagán dolgozhat. Ha valaki további eszközöket akar használni a szellemi fejlődéséhez, például imák, szellemi gyakorlatok, meditációk stb.

formájában — tessék, ez az ő kívánsága. De az eszközök csak eszközök. Olyanok, mint egy hangvilla, egy bizonyos hullámra hangolják a figyelmet, lehetőséget adnak arra, hogy egy pillanatra megérezzük a másik oldalt, a másik világot, Isten világát, hogy tapasztalatot szerezzünk, hogy összehasonlítsuk és megértsük a különbséget ehhez a világhoz képest, hogy mély érzéseken keresztül kapcsolatba kerüljünk a Lelkünkkel, hogy átérezzük annak erejét. De aztán az ember ismét visszatér a megszokott háromdimenziós világba, ahol ismét minden nap meghozza a döntését. És itt nagyon fontos, hogy mit fog választani a jövőben, ilyen szellemi tapasztalatokkal a háta mögött. Vajon, az ember minőségileg át akarja-e alakítani a természetét, és Szellemi Lénnyé akar-e válni, vagy az Állati elme átmeneti illúziója kísérti, és ezzel további szenvedésre ítéli a Lelkét és a Személyiségét? Mindez egyfajta sajátosság, és csak az egyén személyes döntésének eredménye. De minden egyes egyén választása megszabja és meghatározza a civilizáció egészének mozgását. Minden azzal kezdődik, hogy minden egyes ember tisztán és őszintén gondolkodik a társadalomban, valódi belső döntéseivel, és felelősségteljesen viszonyul az életéhez, tekintettel annak nagyon korlátozott időkeretére.

Ahhoz, hogy a társadalomban civilizált rendet teremtsünk, és mindenekelőtt szellemi értelemben, minél több szellemileg művelt emberre van szükség. Ez olyan embereket jelent, akik részt vesznek az önmagukon végzett munkában, a szellemi átalakulásban és tudásuk horizontjának bővítésében. Az első lépésekben egyesíteni kell az ilyen emberek erőfeszítéseit annak érdekében, hogy a Tudást a társadalom különböző területein terjesszék. Meg kell teremteni a feltételeket ahhoz, hogy a világközösség felvilágosultabb és intellektuálisan fejlettebb

emberekből álljon, akikben a Szellemi kezdet dominál, akiknek szabad hozzáférésük van az eredeti Tudáshoz a világ és önmaguk megismeréséhez.

Anasztázia: Vagyis, mindent meg kell tennünk annak érdekében, hogy a társadalomban olyan prioritásokat állítsunk fel, amelyek a Jóság megteremtésének és gyarapodásának belső igényén alapulnak: «én — Istennek», «én — az embereknek», és nem a jelenlegi vásárlási és eladási mentalitás fogyasztói formáján: «te nekem — én neked».

Rigden: Teljesen igaz... Tehát, akkor meg kell szüntetni magát a papság intézményét, ezt a rengeteg különböző vallási hierarchiát, a papok seregeit, akik áldozati szertartásokat végeznek, és közvetítőknek tartják magukat az emberek és Isten között (akárhogy is hívják Őt a különböző vallásokban), de valójában csak a népek kárára élnek. Sokuk számára a vallás csak egy szakma és jövedelemforrás (amelyet az egyszerű hívők munkája árán szereznek), a hit által a tömegtudat politikai célokra történő manipulálásának eszköze. A papság intézményének felszámolásához nem szükséges forradalmakat, véres összetűzéseket, viszályokat és az Állati kezdet hasonló provokációit rendezni. Ezt a rendszert békés úton is meg lehet szüntetni. Hiszen a papok is emberek, mint mindenki más, nekik is velejárója, hogy hibázhatnak és tévedhetnek, mint minden ember. Csak olyan feltételeket kell teremteni a társadalomnak, amelyek mellett a papság intézménye magától megszűnik, mert szükségtelen lesz. Aztán az emberek, akik tagjai e szervezetnek, más, a társadalom számára hasznosabb szakmákban találják meg magukat, valós prioritásaik és életválasztásaik szerint.

Anasztázia: Hogyan lehet ilyen feltételeket teremteni?

Rigden: Valójában ez nem is olyan nehéz. Az embereknek egyszerűen abba kell hagyniuk a «vétkezést», és a papok kísértését az adományaikkal. Végül, amikor ez az üzlet már nem fog nekik személyes jövedelmet hozni, le kellesz vetniük a papi ruhájukat, és elkezdeniük dolgozni a társadalom javára, mint minden más embernek.

Általánosságban, ha a bűn fogalmáról vallási értelemben beszélünk, akkor az egyik legsúlyosabb bűnnek nevezhető a papoknak való adakozás, függetlenül attól, hogy melyik felekezethez tartoznak. Hogy miért? Az ember adakozik a papoknak és a felbérelt szolgák seregének, tévesen azt hiszi, hogy ők szentebbek, mint ő, hogy ezek a más ruhába öltözött emberek közelebb állnak Istenhez, és ennek megfelelően az imájuk is hatékonyabb. De a papok ugyanolyan emberek, mint mi mindannyian, ők még nem mentették meg magukat és a Lelküket, akkor hogyan menthetnének meg másokat? Az embernek ismét meg kellene fontolnia, hogy kinek és milyen céllal hozza ezt az anyagi áldozatot.

Tehát, csak a papok seregének van szüksége a hívők anyagi áldozataira. Istennek nincs szüksége pénzre vagy az anyagi világ más gazdagságaira. Az ember és Isten közötti kapcsolat kizárólag az embernek a szellemi világgal való kapcsolatának mély, személyes érzésein, az Isten iránti őszinte Szeretetén és háláján alapszik. Az embernek ezek a valódi, mély érzései Isten iránt a legvalóságosabbak, az egyetlen érték, amit az a világ az embertől érzékelhet. És ezek a kapcsolatok a szellemi világgal mindenféle közvetítő nélkül valósulnak meg.

Meg kell érteni, hogy amíg az ember a világot a háromdimenziós dimenzió lakójának pozíciójából,

azaz anyagi gondolkodásának prizmáján keresztül értékeli, addig sok szellemi kérdésben a büszkesége által inspirált illúziókkal lesz tele. Azt hiszi, hogy mivel úgy döntött, hogy figyelmének egy részét a szellemi világnak szenteli, angyalok egész seregének kell gondoskodnia róla, kéréseivel kényeztetni kell, és szinte királyi párnákon kell őt a paradicsomba vinni. Valójában, amíg a Személyiség szellemileg nem érik meg, addig nem látható a szellemi világ számára. Elnézést kérek a banális emberi összehasonlításért, de az ilyen Személyiségek olyanok, mint a milliónyi szaporodó sejt. Az ivarsejtek kromoszómakészlettel rendelkeznek, és örökletes tulajdonságokat hordoznak. Az ember észre sem veszi anyagi megjelenésüket, létezésüket és halálukat. Sőt, néha úgy használja fel erejüket, hogy észre sem veszi. Amikor azonban két ivarsejt összeolvadásakor egy zigóta keletkezik, és egy embrió kezd fejlődni, itt legalább egy ember, mármint egy nő (és szellemi értelemben az isteni női kezdet), már nem lesz képes figyelmen kívül hagyni ezt a tényt. Ő mindenképpen nagy figyelmet fog szentelni ennek a jelenségnek, és a jövőben gondoskodni fog az új lényről. Így van ez a szellemi értelemben is. Az embernek keményen kell dolgoznia önmagán, meg kell értenie a szellemi gyakorlatokat, mély érzéki szinten kommunikálva kell élnie Isten világával, hogy a Személyiség és a Lélek összeolvadása megtörténjen, és így kiérdemelje a jogot, hogy befogadják az Örökkévalóságba. Akkor a szellemi világ figyelmet szentel majd ennek az egyénnek, és gondoskodással veszi körül, mint régóta várt új, tökéletes Lényt.

Sajnos, a modern világban a Személyiség és a Lélek egyesülésének eléréséről szóló ősi Igazság elveszett, és az ember, abban a reményben, hogy kifejezheti Szeretetét és háláját Istennek, anyagi áldozatot hoz a papnak, ezzel segítve az Állati elmét abban, hogy

elcsábítsa az anyagi világgal ezt a pap ruhába öltözött embert. Te vétkezel, és a pap is vétkezik azzal, hogy elfogadja ezt az alamizsnát, amely a kísértés tárgyává válik számára. Az adakozással arra készteted, hogy nem a szellemi dolgokra, hanem az anyagiakra gondoljon, hogy ne a Lelke és az Istennek való igaz szolgálata érdekelje, hanem az anyagi jövedelmének növelése. Érted-e miben rejlik ennek a bűnnek a súlyossága? Az ember a saját adakozásával e pap Személyét és Lelkét a «pokolba» taszítja, választását az anyag, azaz az Állati elme javára billenti, és ezzel a bűnös cselekedettel terheli magát. Ez a bűn még szörnyűbb, mint az emberi test meggyilkolása, hiszen a test ideiglenes ruha, lényegében por. És ez a bűn olyan a Lélek számára, mint egy halálos méreg, amely megfosztja ezt a Személyiséget az örök életre való áttörés lehetőségétől. Az ilyen anyagi alamizsnák és áldozatok alapja az Állati elme helyettesítése, ahogy említetted, a vásárlás és eladás tipikus formulája: «te nekem — én neked», az anyagi «megtérítés» lehetőségébe vetett hit, a bűnök «visszafizetése» és a jövőbeni új anyagi javak megszerzése, kezdve az egészségtől a jólétig.

Anasztázia: Sok ember egyszerűen nem gondolkodik el ezen. Természetesnek és emberségesnek tűnik a hétköznapi hívek számára, hogy alamizsnát kérjenek az egyház szükségleteire, mert ez azt jelenti, hogy segítenek másokon. Hiszen, általában a papok és lelkészeik az alamizsnakérésüket, például, templomépítéssel, az egyház szükségleteivel (előzetesen a prédikációkban gyakran összekapcsolják a Templom szót a Mennyei Egyház fogalmával), a szegény hívők megsegítésével és így tovább. Senki sem számol be a gyülekezetnek e közpénzek elosztásának valós helyzetéről, és nem ad számukra pénzügyi beszámolót a bevételekről és kiadásokról.

Rigden: Egy normális civilizált társadalomban más emberek megsegítését, valamint a közös szellemi gyakorlatokra szánt templom építését egyszerű állampolgárok, egy adott helység vagy település lakóinak egyesületei végezhetik és kell is végezniük. Mindez az elv szerint történik: összegyűltünk, döntöttünk és megcsináltuk, ha ez valóban létfontosságú a helyi lakosok számára, és vágynak rá. Például, a falubeliek templomot akarnak építeni — maguknak, gyermekeiknek, falustársaiknak, ők élnek itt, és ők döntik el, hogyan éljenek, nem pedig valaki felülről. És légy biztos benne, hogy maguknak és rokonaiknak, ismerőseiknek, gyermekeiknek a szellemileg művelt emberek megfelelő templomot fognak építeni, olyan jelek nélkül, amelyek az emberben az anyagi kezdetet aktiválják, hanem kizárólag olyan jelekkel, amelyek felébresztik az emberek szellemi összetevőjét.

A templomban vagy más, kollektív szellemi gyakorlatokra kialakított helyen az emberek egyenrangúként osztják meg tudásukat és tapasztalataikat, közös imákat ajánlva fel Lelkük megmentéséért, hálát és dicsőséget adva Isten Szeretetéért. Nem fognak politikai vagy vallási-papi monológokat vezetni a nyájnak, mint a legtöbb pap a jelenlegi templomokban, összekeverve a szellemi tudást az Állati kezdetű vágyakkal és beállításokkal, a papi programok szerinti javaslatokkal. Végül is, ez a templom valóban az embereknek, az ő szellemi fejlődésüknek lesz szánva, és nem a szellemi szemcsék és az anyagi attitűdök keveredésének, nem a papi üzletelésnek és a nyájból való zsarolásnak a papi ruhába öltözött «újoncok» által. Ebben maguk az emberek fognak foglalkozni a szellemi tökéletesedésükkel. Senkinek sem szabad pénzt keresnie a templomokon, azokon a helyeken, ahol az emberek összegyűlnek a szellemi fejlődés és a párbeszéd céljából.

Amint a templomokban vagy a «szent helyeken» elkezdődik a gyűjtögetés, az eladás, a fizetett szolgáltatások nyújtása, a fizetések kirendelése bárkinek, akkor ott kísértések lesznek, hogy hogyan keressenek többet, majd hogyan szerezzenek több hatalmat, miközben nem csinálnak semmit. Hiszen egy tétlen elme számára könnyebb egy gyertyát vinni egy pazar színházi szertartáson, és a büszkeségét egy magasabb lénnyel való analógiához hasonlítani, mint légkalapáccsal dolgozni egy bányában. Így, az ember észre sem veszi, hogy miként akad bele a vétkek hálójába. Ez az Állati kezdet régóta ismert trükkje.

Ráadásul, nem is a templomokról, mint olyanokról van szó, hanem az emberekről. A szellemi önfejlesztést bárhol lehet gyakorolni: akár a szabadban, akár beltéren. Már mondtam, hogy az ókorban az emberek általában barlangokban végeztek spirituális önfejlesztést, évezredeken át emberek nemzedékei jártak oda, és tanultak szellemi gyakorlatokat az őseik által a sziklafalakra vésett jelekből és szimbólumokból. És ezek a barlangok ma is ott vannak, senkit sem csábítottak el anyagi szegénységükkel, és még most is használhatják spirituális értéküket, a Tudást, a szellemileg művelt emberek. A különböző vallások papjai az ókorban arany és drágakövekkel díszített fenséges templomokat építettek kultuszuk kiteljesítésére, például, az ókori Egyiptomban, Babilonban, az ókori Görögországban és így tovább. És hol vannak most ezek a templomok? Helyettük — romok vannak, és az aranyat már régen ellopták az emberek, akiket elcsábítottak ezek az anyagi kincsek. **Nem helyénvaló anyagi dolgokkal csábítani az embereket ott, ahol a szellemi megvilágosodásnak van helye.**

Nem szabad, tehát, hogy egyes emberek bármilyen módon tőkét kovácsoljanak mások lelki törekvéseiből.

A szellemi tudás terjesztése nem hozhat anyagi vagy más materiális hasznot az embernek, csak így lehet elkerülni az anyagi kísértéseket, és akkor az ember Lélekből, a szellemi szándékainak őszinteségével teszi ezt!

Anasztázia: Igen, a hívők többségének az a problémája, hogy a vallásoknak való adakozással, az emberek valójában, mintha a szellemi munkájuk helyett önmagukon, inkább fizetnek, és ezzel a Lelkiismeretük ügyét átruházzák a papságra. Ahelyett, hogy jót tennének a világban, könnyebb nekik pénzt adni a «minisztránsoknak». A papság pedig ezt büntetlenül kihasználja.

Rigden: Sajnos, így van. De nem büntetlenül, mert a személyes Ítélet alól senki sem menekülhet, és mindenki a tettei és gondolatai szerint kapja meg jutalmát. Ami pedig magukat az embereket illeti, akik a papoknak való adakozással próbálják a magukon végzett szellemi munkát törleszteni, ez az ő téveszméjük. Valójában, ez önbecsapás, mert mindegy, milyen anyagi fizetséggel áll elő az ember, senki sem fogja helyette elvégezni a szellemi munkáját. Végül is, nem a templomban lévő pénze a fontos, hanem a társadalom alkotó munkájában való személyes részvétele és az ehhez kapcsolódó személyes belső változások. Ami az adományokat és a templomokat illeti, egy okos embernek elég, ha megnézi a mai valóságot. Manapság a templomépítés a városokban üzleti projektekké vált. Nem a minőséget, hanem a mennyiséget nézik, nem azt, hogy hány ember tud valóban csatlakozni a szellemihez, hanem azt, hogy mi lesz a gazdasági és a politikai haszon. Ráadásul, minden vallási szervezet, különösen a nagyvárosokban, megpróbál egy olyan földterületet megragadni, amely közelebb van az emberek tömeges

gyülekezési pontjaihoz, hogy biztosítsa a hívek minél nagyobb beáramlását.

A vallás szektákra való feldarabolódása és az egymás közötti harcuk nem más, mint a hatalomért folytatott harc, ahol az ember fontosságát a pénztárcája alapján értékelik, és az egyszerű hívők feletti hatalmat a választók feletti politikai hatalomnak tekintik. Minden a feje tetejére állt! Ezt csak akkor lehet helyreállítani, ha a társadalomban az emberek műveltebbé válnak szellemi kérdésekben, elkezdik tágítani Tudásuk, világnézetük horizontját, aktívan részt vesznek a társadalom életében, belsőleg Istennel élnek, jó, alkotó cselekedeteket tesznek. Akkor nem lesz «szükség» kereskedelmi közvetítőkre Isten és az ember között.

Anasztázia: Ezzel kapcsolatban felmerül egy másik fontos kérdés. A papok «seregében» biztosan vannak olyan emberek is, akik az üdvösségük reményében választották ezt vagy azt a vallást, és nem sejtették a rendszerben uralkodó valódi állapotokat, mielőtt belekerültek. De még benne maradva és megfigyelve azt, amit a hívő tömegek előtt nem hirdetnek, nem vesztették el ebben a politikai sárban hitük tisztaságát és őszinte szándékukat, hogy csak Istent szolgálják, és ne a papi klánokat. Egyszer azt mondta, hogy minden tömegvallás vagy hit dicsősége az ilyen «Isteni emberek» igazi lelkiségén, mint oszlopokon nyugszik, akikből sajnos nagyon kevés maradt a világon. Ha a vallások rendszere, mint olyan, megszűnik létezni, mi lesz azokkal az emberekkel, akik valóban Istenhez mennek, lelki aszkézissel foglalkoznak, és ugyanakkor másokon ingyenesen, őszintén segítenek?

Rigden: Nos, először is, ma túlságosan kevesen vannak, akik őszintén Istent akarják szolgálni, és nem

a saját büszkeségüket, az emberek lelkével törődve, anélkül, hogy pénzt fogadnának el ezért. Ténylegesen csak egyesek vannak a különböző vallású papok hadseregében szolgáló milliók közül. A vallásokban szolgálók túlnyomó többség olyan ember, akik azért kerültek oda, mert anyagi célok csábították el, és nem az üdvösség. Másodszor pedig, az igazi «isteni embereket» semmilyen külső változás az életben nem fogja megállítani a belső szellemi folyamatukban. Még ha szakmát váltanak is, és a társadalom javára dolgoznak, mint mindenki más, akkor is őszintén foglalkoznak majd a szellemi önfejlesztésükkel, és szabadidejüket mások segítésére fordítják. Mert ez az ő szellemi szükségletük, a belső életük, amely uralkodik e világ körülményei felett. Így, a külső változások nem fogják őket megállítani, sőt, inkább még boldoggá is teszik őket, tekintve, hogy mivel kell szembesülniük és mit látnak nap mint nap a vallási közösség belső életében, valamint «szolgatársaik» cselekedeteiben és tetteiben.

A társadalomban bekövetkező minőségi változás egyik szükséges feltétele, hogy az **emberek maguk is megértsék szellemi fejlődésük értelmét, valamint, hogy ne vegyenek részt a hatalom és az anyagi értékek csábításában**, amelyet a papság «seregéhez» tartozó emberek végeznek. Nem adni nekik pénzt (adományokat), nem adakozni, nem felelni meg büszkeségüknek meghajlással, leborulással, kézcsókkal, szolgalelkűséggel, engedelmességgel, könyörgésekkel és hasonló csábításokkal az Állati kezdetüknek. Tehát, más szóval, nekünk **sem szabad «vétkezni» és mást sem provokálni erre**. Hiszen ez az ember ugyanolyan, mint te. Ő (az áldozatkultusz szolgája) nem különbözik egy közönséges embertől, hiszen az ő Lelke is a testben van, ebben az anyagi világban. Itt senki sem lehet alsóbbrendű vagy felsőbbrendű,

mert minden emberi lélek szenved ebben az anyagi fogságban.

Az embernek csak egy kiútja van ebből az anyagi fogságból — szellemileg fejlődni és felszabadítani a saját Lelkét, eljutni Isten világába. **Nincs olyan ember, aki életében legalább egyszer ne érezte volna ezt az igényt, amely a Lélekből fakad, és a *valódi, szellemi szabadság* iránti vágyban nyilvánul meg. Más kérdés, hogy az ember Állati természete a maga módján értelmezi a Léleknek ezt az igényét, eltorzítva magát a «szabadság» fogalmát, a Szellemi kezdetektől idegen anyagi minőséggel ruházva fel. Minden ember hívő, de mindenki a saját választása szerint használja a hitének erejét.** Egyébként azok, akik magukat nagyon buzgó ateistáknak minősítik, valójában, magánéletükben, ugyanolyan félelmeknek és babonáknak vannak kitéve, mint egy hívő. Ezek az emberek a társadalomban lényegében ugyanazok a papok, csak «kis» léptékben, akik velük ellentétben, nyíltan dicsőítik az Állati kezdet tulajdonságait (ego, büszkeség, hiúság stb.).

Anasztázia: Amikor a papság intézménye megszűnik a társadalomban, hogyan kerülhetik el az emberek az ilyen hibákat a jövőben? Úgy értem, hogy a szellemi tudás terjesztésében ne hagyják magukat elcsábítani a büszkeségtől, a hiúságtól, ne vágyjanak hatalomra mások felett és így tovább, azaz álljanak ellen az Állati kezdet kísértéseinek.

Rigden: Ha a civilizáció szellemi irányba halad, akkor ez a kérdés nagyon egyszerűen megoldható. Meg kell érteni, hogy az ember kettős természettel rendelkezik, és benne állandó ingadozás van az Állati és a Szellemi kezdet között. Ebből következően úgy kell tenni, hogy *a spirituális megismerés, a*

közös emberi ősi Tudás terjesztése hátrányos lenne az ember Állati kezdetének, mint az anyagi világot és annak érdekeit képviselő Állati elme közvetítőjének, de abszolút elfogadható és kedvező lenne az emberben a Szellemi kezdet, mint a Szellemi világ közvetítőjének, fejlődése szempontjából. Fontos, hogy az eredeti szellemi Tudást általánosan hozzáférhetővé tegyük minden ember számára, és annak terjesztése során kizárjuk annak lehetőségét, hogy az embert az Állati kezdet ingerei csábítsák.

Anasztázia: Ez azt jelenti, hogy maguknak az embereknek olyan feltételeket kell teremteniük a társadalomban, amelyek mellett a többi ember szellemi felvilágosításával foglalkozó személy számára ez anyagilag veszteséges lenne.

Rigden: Igen, szükséges, hogy e kérdés megoldásában kizárjuk a köztudat manipulálásának lehetőségét az Állati elme közvetítője által, a gazdasági haszonszerzés, a politikai haszonszerzés lehetőségét bárki által, és még inkább meg kell akadályozni az információ torzítását és saját érdekek szerinti manipulálását, azaz a diszkrecionális hatalom ilyen jellegű megnyilvánulását a Tudás terjesztésében.

Anasztázia: De ez csak akkor lehetséges, ha sokan megtanulják az eredeti ősi Tudás alapjait. És amikor a világközösség birtokában lesz ez az információ, a legtöbb ember elkezdi majd világosan megkülönböztetni a szellemi szemcséket a pelyvától, és nem fog engedni a rossz szándékú emberek befolyásának és provokációinak. Képesek lesznek figyelmen kívül hagyni az Állati kezdet megnyilvánulásait önmagukban, és támogatni fogják a Szellemi kezdetet a kollektíváikban és környezetükben.

Rigden: Teljesen igazad van. Mindenekelőtt az embereknek szellemileg kell felébredniük, akkor a társadalomban a gyarmati gondolkodásnak ezek a kezdetlegességei magától értetődően leválnak, és a népek hitéből élő különféle élősködők és csatlósaik egész serege elveti a spiritualitást. Amíg az emberek nyakán ülnek, addig bármit kitalálnak, hogy szociális parazitaként, a társadalom ingyenélőjeként élhessék az életüket, a nép pedig csókolja a kezüket és tisztelje őket ezért.

Az embereknek meg kell tanulniuk, hogy szellemi sorsuk urai legyenek, ne várják el, hogy valaki elvégezze helyettük a létfontosságú szellemi munkát, hanem fejlesszék magukat, dolgozzanak önmagukon, tágítsák a világról való tudásuk horizontját. Nem papoktól és politikusoktól várni a kegyelmet, nem engedni az illúzióknak és nem hagyni magukat manipulálni, hanem érettebb Személyiséggé, társadalmilag aktív és szellemileg felelős Emberré válni. És hogy ne ismételjük meg a múlt hibáit, hogy elkerüljük az Állati elme Akaratától való további függést, a szellemi Tudás elferdülését és a papi sémákhoz való visszatérést, szükséges, hogy azok, *akik elhatározták, hogy segítenek maguknak és másoknak a szellemi kérdésekben, ezt büszkeségük és anyagi érdekeik rovására tegyék*. Mert, mint már mondtam, ahol megjelenik az anyagi érdek, a büszkeség kielégítésének lehetősége, valamilyen előnyök és kiváltságok megszerzése, hatalom megszerzése valaki felett, ott előbb-utóbb mindenképpen bekövetkezik az emberi szellem kísértése és annak gyengesége.

Hogyan néz ki ez a gyakorlatban? Ha az ember fejleszti magát, rendelkezik szellemi tapasztalatokkal, és belső igénye van a szellemi Tudás terjesztésére, akkor szabadidejében segít az embereknek, ők pedig tanul-

nak, és a maguk részéről szintén segítenek másoknak ezekben a dolgokban, és azok a továbbiaknak. De mindenkinek a társadalom javára kell dolgoznia, valamilyen polgári foglalkozást űzve, munkájával megkeresve a mindennapi kenyerét. Szabadidejében pedig tanuljon, ossza meg tapasztalatait és tudását más emberekkel egyenrangúként, jó barátként, elnyomva Állati kezdetét, cselekedeteiben a Szellemi kezdet által vezérelve. Ez valódi segítség az embereknek, és egyúttal munka önmagukon: a Szellemi és az Állati kezdet megnyilvánulásainak felismerése önmagukban, a gondolatok éber kontrollja, a természetük tanulmányozása és szellemi fejlődésük. Ebben rejlik a lényeg: önmagadat fejleszted és segítesz másoknak.

Érted-e, hogy mi a sajátossága a szellemi tudás ilyen terjesztésének? Az ember elmegy, hogy megossza az emberekkel az Istenről szóló tudást, személyes idejét, energiáját, pénzét áldozza, anélkül, hogy cserébe bármi anyagiat kapna, nélkülözve az Állati kezdet csábítását és kielégítését. Az egyetlen, amit kap — az a szellemi gyarapodás, amikor szenvedélymentesen érintkezik olyan szenvedő lelkekkel, mint ő maga. Amit magadban vetsz, azt végül is learatod. Szelleminek — a szellemi, anyaginak — az anyagi. Vagyis, ez a személy felajánlja földhözragadt énjét élete szellemi oltárán — áldozatot hoz az Állati kezdetű ambíciói formájában, és az emberekkel való kommunikációból származó szellemi «ajándékait» is gyarapítja. És ezek az ajándékok nem anyagiak (nem pénz, nem étel, nem tárgyak, nem büszkeségből fakadó emberi ambíciók). Ez az a szellemi összetevő, amit az ember a szellemi Tudáson keresztül add át más embereknek. Végül is, az eredeti szellemi Tudás terjesztésével az ember szembeszáll az egységes Állati elmével, és segít a többi embernek legalább egy kicsit megismerni, átérezni és megérteni azt a bennük rejtőző isteni lényeget, amely

nem az anyagi világhoz tartozik. Az anyag — halandó, de a Lélek — halhatatlan. A Személyiség viszont, rendelkezik a szabad választással: halandóvá válik-e, vagy az Örökkévalóságba távozik. Ez az egésznek a lényege, ebből kellene mindennek erednie.

Emlékeznünk kell arra, hogy az Állati elme nagyon erős, az ember pedig kettős természetéből adódóan, a két kezdet közötti választásának ingadozása miatt gyenge. Még az az ember is, aki állhatatosan járja a szellemi utat, ki van téve az Állati kezdet támadásainak. Elég, ha az embert megzavarják, ha az anyagi dolgok kissé elcsábítják, az Állati elme azonnal birtokba veszi a tudatát, és gyakran győzedelmeskedik az élet azon pillanataiban, amikor a Személyiség választása különösen fontos. Ezért ajánlott ébernek lenni, fáradhatatlanul dolgozni önmagunkon, nem hagyni kontroll nélkül az Állati kezdetünket. Ha egyszer ráléptél egy gereblyére, akkor legközelebb már el kell tudnod kerülni. A szellemi Tudás terjesztésében mindig ott van az Állati kezdetű kísértés a büszkeségben, a magasabb rendű lényhez való hasonlításban, a vágyban, hogy ezt a Tudást magunknak sajátítsuk ki, saját módon értelmezzük, saját elménkből a másokkal való beszélgetés során. Általában így szokott eltorzulni az Állati kezdettől, anyagi fogalmakkal helyettesítve, és ennek következtében az ősi Tudás elvesztése. Az embernek meg kell értenie, hogy a szellemi Tudás mindenki számára adott. Az ember nem Isten, nem angyal, nem kerub és nem a Szentlélek. Ő csak egy emberi lény, mint minden ember, mivel a Lelke egy többdimenziós energetikai konstrukcióba van bezárva, amely az anyagi világhoz tartozik.

Anasztázia: Van még egy fontos kérdés, amely az olvasókat érdekli. Feloldozhat-e az ember valakit a «bűnei» alól, megbocsáthat-e valakinek valamit szellemileg a magasabb Szellemi Lények nevében?

Rigden: ***Az ember nem tud feloldozni senkit a «bűnei» alól, vagy bárkiért imádkozni, mert ő maga tökéletlen. És a Földön senkinek sincs felhatalmazása arra, hogy a magasabb Szellemi Lények nevében megbocsásson, és főleg nem Isten nevében.***

A «bűnök» megbocsátása a gyónáshoz kapcsolódik, amit már említettünk beszélgetésünk során. Meg kell érteni a vallás olyan jelenségének, mint a gyónás, eredetének pszichológiai természetét. A katarzis (a görög «katharsis» — «megtisztulás» szóból) hatását nemcsak a vallások lelkészei, hanem a pszichoanalitikusok és pszichoterapeuták is jól ismerik. Már az ókorban is ismert volt. Olyan terápiás módszer, amelynek során az ember felidézi életének azon izgalmas pillanatait, amelyek mély belső konfliktusélményt vagy pszichoneurotikus zavart váltottak ki. Valójában, az ember számára ez — egy pszichológiai tehermentesítés, ami sajátos bármely intim beszélgetésnek, például, egy barátjával a gondjairól vagy problémáiról, ami után megszűnik a depressziós állapot, és az ember egyfajta pszichológiai felszabadulást tapasztal. Ahogy a népi mondás tartja: «a megosztott öröm — dupla öröm, a megosztott bánat -fél bánat». A legtöbb esetben minél büszkébb valaki, annál nehezebb neki bevallani valamit, amit elkövetett. Ezt a gyakorlatot a vallás szolgái is átvették. A vétkek megvallását egyfajta áldozatként kezdték bemutatni, amiért biztosan jutalom jár — «bocsánat a helytelen tettekért», «feloldozás». Az embereket valójában leszoktatták arról, hogy szellemileg dolgozzanak önmagukon, és megtanították azt hinni, hogy ha valaki szépen kéri, akkor biztosan megkapja ezt a megbocsátást. Ismétlem, ez csak egy tisztán pszichológiai technika, amely az ember hitén alapul.

De ezzel kapcsolatban én csak annyit szeretnék mondani. A szívből jövő beszélgetés természetesen jó dolog. De ez csak átmenetileg segít az embernek abban, hogy pillanatnyilag túlélje belső konfliktusának egyik következményét, de a fő dolgot, a konfliktus okának megszüntetését, nem oldja meg. Ez utóbbi gyökerei a mindennapi gondolkodási szokásokban rejlenek, amelyek leginkább a Személyiség figyelmének az Állati kezdet gondolataira és vágyaira való összpontosításával függnek össze. Az ilyen konfliktusok okát radikálisan csak maga a személy képes megszüntetni, és ezt senki más nem fogja megtenni helyette. Csak ő maga, saját választásával, belső változásaival, jótetteinek megsokszorozásával és az önmagán végzett komoly munkával képes szellemileg megtisztulni, fejlődni és érett Lényként kiszabadulni az anyagi fogságból és felszabadítani a Lelkét. Csak ő maga, szellemi munkájának köszönhetően, önállóan juthat el a hetedik dimenzióba (a «hetedik égre», a «mennyországba», a Nirvánába), azaz kövezheti ki szellemi útját Isten világába. Minden olyan ember, aki valóban a szellemi utat követi, aki önmagán dolgozik, akinek életét az Istennel való személyes, bensőséges kapcsolata, a Szeretet, a Szellemi kezdettel való kapcsolata uralja, előbb-utóbb maga is eljut ehhez a felismeréshez.

Az embereknek meg kell tanulniuk megérteni kettős természetüket, meg kell érteniük és meg kell bocsátaniuk egymás hibáit, mintha ők maguk mennének keresztül ezen a leckén, és ez pont velük történt volna meg. Minden ember velejárója, hogy hibákat követ el. De a szellemileg erős emberek nemcsak felismerik a hibáikat, hanem azt is tudják, hogyan tanuljanak belőlük. Van bátorságuk és türelmük ahhoz, hogy felismerjék a hibáikat, és ha lehetséges, kijavítsák azokat. Nem szabad bánkódni amiatt, amit nem lehet jóvátenni. Hanem meg kell

duplázni az erőfeszítéseket arra, ami változatlan és szellemi örömet hoz nemcsak neked, hanem másoknak is. Az élet egy igazi iskola, ahol a hibák leckék, a tapasztalat pedig a mentor.

Ahogy mondják, nem lehet tapasztalt tengerésszé válni a nyugodt tengeren. Bölcsességet szerezve, a spirituális tapasztalatnak köszönhetően az ember elkezdi magabiztosan és céltudatosan kormányozni hajóját az élet tomboló óceánja közepette, elkerülve a múlt hibáit, nem engedve, hogy a múlt elemei ide-oda dobálják, előidézve a belső konfliktusokat. Ahogy az ősi bölcsek mondták, az élet kormányának megtartása az élet tomboló óceánjában mindenekelőtt önmagunkon végzett szellemi munkát igényel. Az ilyen bátor ember számára, aki átvezeti hajóját az élet elemeinek viharán, előbb-utóbb eljön a nap, amikor egy teljesen más, szellemi, tiszta világ tárul fel belső tekintete előtt, amelyet korábban nem ismert. Ez a béke nyugalmat teremt a Lélekben, lehetővé teszi a Bölcsességnek győztesként kiemelkedni az anyag elemeiből, és kikötni az Örökkévalóság partján.

Anasztázia: Tény, hogy nem szabad okot adni a különböző anyagi kísértésekkel kapcsolatos gondolatok megjelenésének és megerősödésének a tudatban, elsősorban önmagunknak. Úgy gondolom, hogy sokan szeretnének olyan társadalomban élni és alkotni, ahol az életben egymás mellett járó emberek nem tapossák egymást az önző ambíciók, a negatív érzelmek és az Állati kezdet egyéb megnyilvánulásainak sarában, hanem ösztönzik a jót a társadalomban, megértéssel és tisztelettel bánnak egymással. Az emberiség történelméből ítélve ez az emberek régi álma.

Rigden: Teljes mértékben. Tehát, amikor a társadalom maga foglalkozik majd a spirituális kérdéseivel, és ez

természetessé és prioritássá válik a társadalomban, akkor rend lesz. És ehhez olyan feltételeket kell teremteni, hogy az emberek többsége ebben a civilizációban a szellemi célokért éljen, és ne az anyagi prioritásokért, ahogyan most. Akkor maguk a papi struktúrák is meg fognak szűnni, mert megszűnik az emberek feletti titkos hatalom rendszere, amelyet az igazi szellemi Tudás elrejtésének rovására tartanak fenn. Az emberek tudni fognak az Igazságról, és az mindenki számára elérhető lesz.

Anasztázia: Igen, a társadalomban bekövetkező minőségi változásokhoz a társadalmat alkotó emberek gondolkodásmódjának megváltoztatására van szükség. Mindez innovatív gondolkodásmódot, innovatív kultúrát és magatartást feltételez, amelyet maga a társadalom kezdeményezésére vezetnek be. Bár valójában minden új — a nagyon is jól elfeledett régi. Az emberek régóta álmodoznak egy ideális, igazságos társadalom megteremtéséről, ahol szabadság és egyenlőség uralkodik.

De a papok és a politikusok kihasználják a népek e vágyát, ígéreteikbe foglalva, de a gyakorlatban mindent megtesznek annak megakadályozására. Ezért ez az «egyenlőség» valójában mindig formálisnak bizonyult, még azután is, hogy a papok és politikusok társadalmi megrázkódtatásokat, reformokat vagy forradalmakat provokáltak, az egyik vallásról, pártról vagy társadalmi rendszerről a másikra, amely számukra előnyös volt. Könnyű észrevenni, hogy az ilyen perturbációk eredménye mindig ugyanaz — a papok és a politikusok ismét egy vezetői hierarchiát (kiváltságokkal rendelkező elitet) hoznak létre, vagyis a társadalmi helyzet valójában globálisan nem változik. Az egyetlen dolog, ami változik, az a társadalmi rendszer vagy az uralkodó

vallás nevének reklámtáblája. Talán azért, mert az emberek már rég elfelejtették, hogy mi az igazi egyenlőség és szabadság.

Rigden: Az emberek a fák koronáját nézik, de nem látják a gyökereiket. A lényeg pedig ez: **minden ember egyenlő, mindenekelőtt az anyagi világba való bezártság körülményeiben, szellemi és állati természetének jellemzőjében, életének mulandóságában és e világban való tartózkodásának idejében**! Minden ember egyedül születik és egyedül hal meg, és mindenkinek megvan a maga szellemi sorsa, amelyet saját döntése alapján maga alakít. Minden ember jó a Szellemi kezdetük természeténél fogva, mert mindenkinek van Lelke és ebben az értelemben minden ember rokon és nagyon közel áll egymáshoz, mert a Lelkek egyek, mert Isten világából származnak. És ez **minden embert összeköt**, *függetlenül a társadalmi helyzettől, a lakóhelytől, a vallástól és a testük nemzetiségétől.* Végül is, az emberek (új Személyiségek) nem tehetnek arról, hogy ilyen vagy olyan fajú genetikai öröklődéssel kaptak ilyen vagy olyan testet, hogy egyesek kínaiaknak születtek, mások angoloknak, mások meg nigériaiaknak és így tovább. Vagyis, hogy a biológiai, anyai burkuk ebben vagy abban az etnikai csoportban reprodukálódott.

De vegyük észre, hogy bizonyos fiziológiai különbségek ellenére az emberek, fajra való tekintet nélkül, *az emberiesség foka szerint* értékelik magukat és másokat, ismerősöket és idegeneket, minden népnek van fogalma a Jóról és a Rosszról. Ez az értékelés a tudatuk csatamezején történik, a Szellemi és az Állati kezdet közötti választásuk alapján. És az emberek számára nem az a lényeg, hogy egy ismerősük teste hogyan néz ki, hanem az, hogy milyenek az ember belső tulajdonságai, milyen a «lelki szépsége».

Márpedig a test az test. A legtöbb ember igazi tudása a testéről abban a mondatban van kifejezve, hogy: «Nekem itt valami fáj». A test szépségének ideáljai pedig az emberi társadalomban relatívak, egyesek reklámjai és mások utánzása által meghatározottak. És a különböző népeknek saját elképzeléseik vannak a test szépségéről: valaki szépnek tartja, hogy gyermekkorától kezdve nyakgyűrűi vannak, és valaki — hogy tinédzser alakja van. De nem is ez a lényeg. Nem az emberek lelkének hibája, hogy ilyen vagy olyan testekbe helyezték őket. A Személyiség teste, valamint létezésének minden külső körülménye a választott prioritások, a domináns vágyak és a jelenlegi személy szubszemélyiségei által egyszer már meghozott döntések következménye.

És ki osztja meg ma ilyen intenzíven az embereket, az egységes egészet — az emberiséget — részekre: fajokra, etnikai csoportokra, különböző társadalmi és vallási csoportokra? A politikusok és a papok. Ők határozzák meg a tudomány fejlődésének irányát ezen vagy azon a területen, megteremtik a feltételeket az emberek számára, hogy bizonyos témákat bővítsenek és elmélyítsenek, és ennek megfelelően bevezetik azokat a fiatal generáció oktatási rendszerébe. Ki tanulmányozza, például, a nemzetet és a nacionalizmust? A politológusok. Ők tudományos címeket, különböző jutalmakat kapnak ezekért a «kutatásokért» és spekulatív koncepcióik bizonyos általános irányba való fejlesztését a politikai megrendelésnek megfelelően. Így, áskálódnak, különböző elméleteket találnak ki, és mindannyian jól akarnak élni, tisztességes fizetést, becsületet és tiszteletet kívánva.

A világ politikusai a saját hatalmuk érdekében megosztják a népeket, és ezt maguknak az embereknek a kezével teszik. Például, ugyanazok a

tudomány képviselői (tudatosan vagy a globális lényeg megértése nélkül) pénzbeli javadalmazásért hajtják végre programjaikat és politikájukat, a politikai döntéseket, gyakorlatilag a társadalomban népszerűsítik a hatalmon lévők számára előnyös elképzeléseket. Ráadásul, mindezeket az elméleteket számos történelmi tényre alapozzák (a történelmi ismeretek hihető ürügyén), a múlt romboló modelljeit bemutatva, állítólag a nyilvános elmarasztalás jelszavai alatt, mint, «nem szabad ezt így csinálni». Valójában azonban olyan modellek, viselkedési sztereotípiák, «hogyan lehet még másképp» változatok bemutatásáról és erőltetéséről van szó, amelyek hozzájárulnak a társadalom még nagyobb megosztottságához, azaz differenciálódásához. Például, az osztályharc, az egyenlőtlenség, a faji megkülönböztetés, a társadalmi igazságtalanság, az emberek «magasabb» és «alacsonyabb», «elitre» és «csordára» való felosztása, a háborúk kirobbantásának módja stb. eszméi kerülnek leírásra. Vegyünk a világ bármely országának egy politológiai tankönyvét. Ez a puszta idegengyűlölet vagy xenofóbia (a görög «ksenosz» — «idegen» és «phobosz» — «félelem, rettegés» szavakból), azaz az emberek egymás iránti elutasítása, félelme, gyűlölete, intoleranciája mindennel szemben, ami idegen, ismeretlen, és ezért tudat alatt ellenséges az embernek. De egyetlen tankönyv sem fogja megmondani, hogy valójában hogyan is állnak a dolgok a hatalom felsőbb rétegeiben, mire építik valójában a modern politikusok és papok a hatalmukat, és hogyan zsákmányolnak ki egész nemzeteket a saját merkantil érdekeik szerint.

Tehát, a társadalom megosztottságát és széttagoltságát a világ politikusai és papjai *mesterségesen* gerjesztik! Milyen céllal? Hogy az emberek fejében *ellenségképet* alakítsanak ki, és az egész társadalmat félelemben és engedelmességben tartsák. Azért, hogy

a közvélemény ezzel a valakik elleni harcot célzó ürüggyel ne habozzon jóváhagyni, hogy országuk állami költségvetéséből nagy összegeket különítsenek el «a biztonsági intézkedések szigorítására» és más hasonló kiadási tételekre. Más szóval, az állam így növelte az emberek feletti ellenőrzését és hatalmát. De ki képviseli itt az államot? A politikusok csoportjai — a saját érdekeikkel rendelkező egyének. Ezt a mesterségesen keltett, és néha általuk szponzorált nyilvános «félelmet» használják fel hatalmuk megerősítésére és a költségvetés banális elsikkasztására a titoktartás és a lakosság biztonságának garantálása ürügyén.

Elég megnézni, mit mutatnak az embereknek a tévében, csupa megfélemlítést, hogy milyen rossz minden az országukban: gyilkosságok, robbanások, rablások, botrányok, természeti katasztrófák áldozatai, azaz, mindenféle vészhelyzet és incidens. Milyen normális psziché bírja ezt elviselni? Miért mutatják mindezt? Vajon nincsenek jó hírek a világon? Vannak, de szándékosan alulreprezentáltak. Hiszen azt mutatják be, ami az ember szellemi természetének mélységesen ellenszenves, de aktiválja az Állati kezdetet. A politikusoknak és a papoknak tulajdonképpen kedvez, hogy az ember olyan legyen, mint egy vadászott állat, hogy az életéért való állati félelem uralkodjon rajta, a tömegekben pedig az állati szolgalelkűség és agresszió a mesterségesen létrehozott ellenségképpel szemben. Akkor az ilyen zombivá tett emberek feletti hatalom határtalanná válik. Ennek a társadalomnak van egy változatlan eredménye: amikor az emberek többsége egyenlőséget, szabadságot és igazságosságot akar, a valóságban a világtársadalom politikusai és papjai állandó háborúkat, az emberek közötti faji, nemzeti, vallási ellenségeskedés szítását szorgalmazzák.

Anasztázia: Igen, teljes megtévesztés. Olyan ez, mintha ásót adnának az embereknek, és ők a saját kezükkel ássák meg a saját sírjukat, azt gondolva, hogy a multinacionális családjuk új házának az alapjait ássák. Bárhová nézünk, mindenütt az emberiség feltételes, mesterséges megosztottsága és széttagoltsága van. De mindez a megtévesztés csak addig tarthat, amíg az emberek maguk nem változtatnak ezen a helyzeten.

Rigden: Így van, minden az emberek kezében van, pontosabban a gondolkodásmódjukban. Az igazság egy. De ha az ember elméjével megenged benne egy kis különbséget, akkor az végtelenül megosztott ürességgé válik őbenne. Az Igazság megismerése nem azt jelenti, hogy mindent megosztunk benne az elménkkel: «mellette» vagy «ellene». Az Igazság megismerése azt jelenti, hogy a Lélekkel felismerjük annak egységes lényegét és a szellemi szabadság végtelenségét. A szellemi természetből fakad az ember természetes igénye arra, hogy **egyenlőségben, testvériségben, egységben éljen az egész emberiséggel, annak felismerése, hogy a bolygón élő összes ember rokon és nagyon közel áll egymáshoz, szellemi összetevőjében**.

Ha az Állati kezdet dominál az emberben, az eltorzítja ezt az igényt. És akkor az ember elkezdi magát másokkal összehasonlítani a gondolkodás fogyasztói formátumában, egyenlőnek tartja magát azokkal, akik szerinte valamiben «magasabban vannak tőle», és nem is gondol azokra, akik szerinte valamiben «lentebb vannak tőle». És ezt sikeresen használják a politikusok és a papok, ilyen gondolatokat foglalnak bele az egyenlőségről és testvériségről szóló jelszavaikba, vallási szentírásokba, politikai koncepciókba és törvényekbe.

Anasztázia: Nos, igen, és aztán az emberek csodálkoznak, hogy ez hogy lehet, mintha mindenki testvér lenne, mintha az alkotmányok és a nemzetközi egyezmények a nemzetközi humanitárius jogról, a faji megkülönböztetés minden formájának felszámolásáról, minden ember egyenlőségéről és így tovább beszélnének, vagyis az emberről, a jogairól írnák, a paritás elve alapján. A valóságban azonban egy olyan világban élünk, ahol messze nem mindenki számára egyenlőek az esélyek.

Rigden: Az anyag és annak szükségletei, azaz az Állati kezdet megosztja az embereket. De **ha az emberek a Szellemi kezdetükre orientálódnak, akkor közösen képesek lesznek legyőzni az egymás közötti különbségeket**.

Talán elmondok egy ősi keleti **példázatot a két testvérről**, amely az emberi választásról és annak következményeiről szól. «Egyszer régen egy faluban két ikertestvér született. És bár a születési különbség percekben volt számolva, de egész következő életében az elsőszülött tartotta magát idősebbnek, és ezért okosabbnak. Amikor a testvérek felnőttek, az történt, hogy egy vándor szállt meg a házukban éjszakára. Kiderült, hogy az Szellemileg fejlett és Bölcs ember volt. Abban az időben a falu népe háborúban állt egy szomszédos nemzettel. Ez a háború már sok bánatot hozott az embereknek. De senki sem tudta, hogyan kerülhetné el a háborút és a halált. Ezért a testvérek tanácsot kértek a Bölcstől.

A spirituális ember meghallgatta őket, és egyszerű igazságokat mondott nekik az élet és a halál lényegéről. Elmondta nekik, mi történik az emberek világában, az ember kettősségének természetéről, arról, hogy mi tartja őt a tudatlanság láncaiban, és

hogyan szabadulhat meg tőlük. Beszélt arról, hogyan lehet megtalálni az igaz utat, megmenteni a Lelket, és eljutni ahhoz, ami az élet és halál határán túl van. És végül így szólt: **«Csak az Igazság megismerésével szabadulhatsz meg a haláltól. Az Igazság — a belső tulajdonsága. Az Igazsághoz vezető út — a külső tulajdonsága. Kizárólag megtéve ezt az utat, ismerheted meg az Igazságot, és válhatsz szabaddá a haláltól»**. De a testvérek mindegyike a maga módján értette meg a Bölcs szavait. Mindegyikük a saját Útját választotta, hogy megmentse a Lelkét.

Az idősebb testvér úgy döntött, hogy tökéletesíti magát a szellemi tudásban. Elhagyta szülőföldjét, hogy elkerülje a háborúban való részvételt. Sok országot bejárt, ahol a helyi népek vallásait tanulmányozta, és kiválasztotta belőlük azt, amit a legjobbnak tartott, ami gyorsan elvezeti a «belső értékek» megszerzéséhez. Végül sokféle tudásra és tapasztalatra tett szert, és olyan sikeres volt törekvéseiben, hogy megvilágosodott embernek tekintette magát, akit a Kiválasztott kegyeivel ruháztak fel. Olyannyira hitt ebben, hogy sokan szintén elkezdtek hinni neki, és tanulni kezdtek tőle.

A fiatalabbik testvér pedig odament az emberekhez, és elkezdte elmondani nekik azokat az egyszerű igazságokat, amelyeket a Bölcstől hallott. Néhányan meghallgatták a szavait. Mások kinevették, mert azt hitték, hogy ezen a világon mindent az istenek tanácsára hallgató uralkodók döntenek el. De hamarosan még azok is, akik nevettek, elkezdték meghallani az ifjú szavait, mert a szavai igazak voltak és az Igazságot tartalmazták. Akkor az emberek azt mondták neki, hogy nem akarnak háborút, nem akarnak megölni senkit, és maguk sem akarnak meghalni. De mitévők lehettek, hiszen az uralkodóik kényszerítették őket a harcra? Erre a fiatalember

így válaszolt: **«Ha az uralkodók pusztítani tudnak, de teremteni nem, akkor mi az érdemük? Ha nem tudják feltámasztani a halottakat, hogyan ítélhetik halálra az élőket? Bárki leválhat egy ágat a fáról, de csak a Mester tudja azt visszailleszteni. Az uralkodó is — csak ember. És ugyanúgy fél a haláltól, mint bármelyikőtök, ezért a katonáinak élete mögé bújik, és rendeleteket ad ki. De a rendeleteit ti hajtjátok végre. Az uralkodó egy, ti viszont sokan vagytok. Becsap titeket azzal, hogy azt mondja, hogy ő erős, mert az ő ereje ti vagytok, akik a saját akaratotok ellenére teljesítitek az ő akaratát. Ha az emberek leteszik a fegyvert, nem marad senki, aki harcoljon. Egy hegy ereje nem a tetején fekvő kőben rejlik, hanem a monolit erejében»**. És a népet áthatotta ez a bölcsesség, és átadták azt a szomszédos népeknek, akikkel háborúban álltak. Az Igazság meghallgatásra talált. És az emberek letették a fegyvert. Így azon a helyen egy egyszerű fiatalembernek köszönhetően, aki a Bölcs igaz szavát továbbította a népnek, megszűnt a háború, és béke lett. És sok életet mentett meg az Igazság, és sokan megtalálták az Utat hozzá.

De az idő gyorsan múlott. A testvérek földi évei elteltek. Ahogy egy napon születtek, úgy is haltak meg. Szüntelen buzgósága révén az idősebb testvér olyan magasra jutott szellemi tökéletességében, hogy képes volt maga az Őrző elé állni, aki mögött a Csinvat híd magasodott. És megadatott neki, hogy lássa, amint fiatalabb testvére átmegy ezen a hídon, és maga a Kapuőr megnyitja előtte az Örökkévalóság Kapuit. És amit látott, az annyira lenyűgözte a szellemileg magasan lévő idősebb testvért, hogy mind az azt követő kilenc reinkarnációjában szilárdan követte a fiatalabb testvér szellemi útját, megőrizve a látottak emlékét, és mesélve róla az embereknek».

Anasztázia: Igen, ez egy nagyon jó, tanulságos példázat. Valóban, sokak számára a szellemi fejlődés a magas önbecsülés szintjén marad, nem pedig a valós önmagukon végző munkán, akárcsak a társadalomban általában — papíron minden megvan, de az életben csak egy szenvedésekkel teli bolyongás.

Rigden: Valójában az emberek választják meg, hogyan éljenek, kezdve minden egyes embertől a kollektíván át, a kicsitől a nagy közösségig. A világpolitikusok és a papok azt sugallják az embereknek, hogy ők, mint vezető apparátus, egyesítő erő, hogy nélkülük a népek semmit sem érnének el. Folyamatosan sugallják és megosztják az embereket, mert különben a népek valóban elkezdhetnének közösen cselekedni nélkülük. Hiszen minden az embereken múlik, ők valósítják meg a papok és a politikusok terveit, valós feladatokat végezve, különböző programokat végrehajtva a társadalomban. **Nincs és nem is lehet sem politikus, sem pap, ha az emberek nem támogatják őt.** Amint egy politikus vagy pap elveszíti ezt a támogatást, elveszíti a tekintélyét és a hatalmát, mindenki elfelejti őt, a társadalom egy hétköznapi tagjává válik, akárcsak mindenki más.

Anasztázia: Elmondaná nekünk, kérem, hogy milyennek kellene lennie a társadalom modelljének? Ma sokféle állami-politikai struktúra (társadalomirányítás), politikai rendszer és ideológia létezik. Ha azonban az ember elkezdi alaposan tanulmányozni az egyes ideológiákat vagy ilyen formákat, rájön, hogy minden az Állati módon épül fel, nem az emberin. Ha az elméletet szépen lefestették, de a gyakorlatban, a történelmi eseményekből ítélve, úgy alakult, mint abban a közmondásban: «Papírra vetették, de a lényeget elfeledték».

Rigden: Igen, mert minden, amit felsoroltál, a politikára épül, vagyis az irányításra, a hatalomra, a politikusok és papok osztatlan uralmára a társadalom felett. Nem vetted észre, hogy még az «állam és a társadalom» szavakat is külön írják? Az államot pedig a társadalom feletti politikai felépítménynek, a hatalmat a nép feletti uralomnak tekintik. Nézd meg az «állam» szó eredetének etimológiáját, például az oroszban. Az «állam» — az «uralkodó» birtoka. Az óorosz «szuverén» szó egyszerre jelölte a *«hatalommal rendelkező konkrét személyt»* és a *«szerződéses formát»*, például «Nagy Novgorod Ura». Ez a szó a «gospodar» szóval rokon, így nevezték a tulajdonost, urat, az uralkodó fejedelmet. Az ókori keleten a perzsáknál pedig még pontosabb meghatározás volt — a «juhok tulajdonosa» («gōspanddār»). Tudod-e, hogyan jött létre a «politika» szó?

Anasztázia: Nos, amennyire én tudom, a görög «politike (techne)» szavakból — «az állam vezetésének művészete». Továbbá, egyesek szerint, ezek a szavak viszont a görög «poly» — «sok», «techne» — «művészet», «mesterség» szavakból származnak. Mások szerint, a görög «polisz» szóból, amelyet az ókori görögök városállamaik elnevezésére használtak.

Rigden: Ez a válasz eléggé kiszámítható. Ez az információ beágyazódott az emberi tudatba, hála a sok tankönyvnek és könyvnek. De térjünk rá a részletekre. Honnan ered az Ókori Görögországban a társadalomirányítás ilyen formája, sőt az ókori görög polisz legmagasabb tisztségviselőjének — az arkhónnak, önmegnevezése? Az Ókori Rómából, abból, az akkor még éppen csak formálódó szabadkőműves papok támogató «fészkéből», akik éppen azzal foglalkoztak, hogy vallási kultuszokat, társadalomirányítási formákat, kézműves boltokat

hoztak létre saját céljaikra. Honnan kaptak a görögök egy olyan államformát, mint a demokrácia (a görög «demos» — «nép», «kratos» — «hatalom», azaz «a nép hatalma» szavakból)? Onnan, ahonnan a rómaiaknak is volt a köztársaság (a latin «res» — ügy és «publicus» — nyilvános; «res publica» — «nyilvános (közös) ügy szavakból»). Mindezeket az államformákat a szabadkőművesek papjai (Arkhónok) fejlesztették ki, és népszerűsítették a népek körében a nyilvános személyeken keresztül.

Mit gondolsz, ezekben az úgynevezett «őshonos» államformákban, politikai rendszerekben, amelyek a mai világban köztársaságok és demokráciák, valójában miért van kizárva maga a nép a maga államának irányításából. Bár papíron mindent szépen előírnak, a törvények figyelembe veszik a kollektív döntéshozatal módszereit, beleértve az «esélyegyenlőséget», a «polgárok személyes és politikai jogokkal és szabadságokkal való felruházását» és így tovább. És a valóságban a «néphatalom» helyi és központi papi és politikai elitjeinek nagyon is valóságos megszállása és önkénye a vezető testületekben. Ezek az önjelölt «elitek» szinte nyíltan felosztják egymás között a nemzeti vagyont, kizsákmányolják a népet, érdekeiket figyelmen kívül hagyva, és az állam erőforrásait saját vagy klánjaik önös érdekeire használják fel a banális haszonszerzés céljából. A tömegeket pedig, mint mindig, választásokról választásokra ígéretekkel etetik. A gyakorlatban a pénzügyi és politikai csoportok, félfeudális «fejedelmek» és «szürke bíborosok» szokásos alattomos harca folyik a befolyási szférák, azaz az ő «etetőkosaruk» bővítéséért. Ez történik az egész világon, és mindenekelőtt a «civilizált» államokban. Ugyanez vonatkozik a politikai hatalom ideológiai modelljeire is, például, az egyéni szabadságjogokat

megvalósító liberalizmusra (a latin «liberalis» — «szabad» szóból), a szocializmusra (a latin «socialis» — «köz» szóból), amely a társadalmi igazságosság, a szabadság, az egyenlőség és hasonlók nyilvános eszméin alapul. Én már nem veszem az agresszívan irányított ideológiákat, politikai rendszereket, az egyszemélyes uralmon — zsarnokságon (monarchia) vagy kisebbségi hatalmon — oligarchia (arisztokrácia) — alapuló hatalmi formákat.

Akkor miért történik ilyen jelenség a modern világban? Igen, mert mindez eredetileg a tömegek irányításának két ösztönzője — *a hit és a félelem* — alapján alakult ki, a materializmus, vagyis az Állati elme törvényei szerint, az ember alacsonyabb rendű ösztöneinek, földhözragadt énjének javára, ahol a papíron hirdetett szellemi célok csak a politikusok és papok tényleges osztatlan hatalmának álcájául szolgáltak (és szolgálnak ma is). Ezért van az, hogy még ma is mindenki csak beszél egy ideális, humánus emberi társadalomról. De vajon tényleg megteremti-e valaki a gyakorlatban? Maga az ideális társadalom megteremtésének kérdése óhatatlanul nem a társadalomhoz, mint olyanhoz kapcsolódik, hanem a társadalom feletti *állami hatalom formájához*, miközben fenntartják ugyanazt a globális rendszert, amelyben ugyanazok a papok és politikusok uralkodnak az embereken.

Anasztázia: Így van! Minden hatalom az emberek számára — az állandó választás két rossz között.

Rigden: Igen. Tehát, visszatérve a «politika» szóra. A «polisz» szó az olasz «polizza» szóból származik, ami «átvételt», «szerződést» jelent. Az Arkhónok nagy rajongói annak, hogy a projektjeiket kettős jelentésű szavakkal indítsák el. Mivel az Arkhónok közvetítőknek tekintették magukat az istenek és az

emberek között, a papi kormányzási modellt vetítették ki a társadalomra, pontosabban a társadalom azon részére, amely valamilyen okból nem volt alávetve vallási tekintélyüknek (például olyan népekre vonatkozna, amelyek más országokban éltek, csak a helyi isteneikben hittek, más kultúrával rendelkeztek stb.) A «politika» szót két görög szóból alkották meg: a «poli» — «sok» és a «Teosz» — «Isten» szavakból, és nem jelentett mást, mint a «sok isten» hatalmát a társadalom felett. Innen származnak a helyi «istenek» — az Arkhónok hatalmi rendszerének alávetett politikusok. Nem meglepő, hogy ma sok országban az angolszász jog, valamint a kontinentális jog szerint élnek, amelyek a világ legelterjedtebb jogrendszerei közé tartoznak. Ám egykor ezek megalkotásának alapja a római jog volt, amelyet az ókori Róma papsága dolgozott ki («A tizenkét tábla törvénykönyve» és más, a népek irányítására szolgáló papi dokumentumok, amelyeket az Állati kezdet legjobb hagyományai szerint írtak elő).

Anasztázia: Igen, ezért, ahogy mondani szokták, a politikai jog, akárcsak a vallási jog, mindig büntető jellegű. De általában véve szomorú, hogy a világ társadalma az Arkhónok által meghatározott szabályok szerint él, az ő agresszív jeleik alatt...

Rigden: Azért él így, mert az emberek valójában nem tudják, hogy kik és hogyan kormányozzák őket, és azért nem tudják, mert nem néznek mélyen bele ezekbe a kérdésekbe. Ha az emberek érdeklődni kezdenek a világtörténelem, vagy legalábbis a heraldika iránt (a heraldus középkori latinul «herold» — hírnök; a címerek tudománya), akkor azok nagyon furcsa tényekre nyitják fel a szemüket, amelyekre korábban nem fordítottak nagy figyelmet. Különösen, ha a fejedelemségek, városok, államok zászlóit, címereit nézzük, amelyeket

rendszerint az Arkhónok alárendeltjei terveztek és csúsztattak a tudatlan uralkodóknak, akkor olyan jeleket és szimbólumokat láthatunk bennük, amelyek befolyásolják a tudatalattit és aktiválják az emberben az Állati kezdetet.

Mindez megvan most is, és csakúgy, mint korábban, az emberek tudatának hallgatólagos befolyásolására szolgál. Elég csak a világ modern országainak hivatalos szimbólumaira, központi és helyi államhatalmi szerveikre, minisztériumokra, hivatalokra, szolgálatokra, a világ különböző pénznemeinek pénzjelzéseire alkalmazott szimbólumokra figyelni. Ez főként keresztek, az Elülső esszencia blokkolásának jelölése (jellel vagy szimbólummal, leggyakrabban a földi hatalom királyi attribútumai által korona formájában) és az Állati kezdet hangsúlyozása, mármint az ember oldalsó Esszenciáit, amelyeket főként néhány agresszív állat formájában ábrázolnak a központi szimbólum oldalain. Elég csak megnézni, hogy a városoktól és országoktól kezdve a nemzetközi szervezetekig és vállalatokig hány címerben szerepelnek a szabadkőművesek jelei vagy szimbólumai: íj és nyíl (együtt és külön-külön), fejsze, sarló, kalapács, kard, lőfegyverek, körző, oroszlán, leopárd, sárkány, sas, frígiai sapka, olaj ág (zsidó papság). Már nem beszélek arról, hogy sok esetben jelen van bizonyos számszimbolika is csillagok formájában (6, 13 stb.).

1

2

3

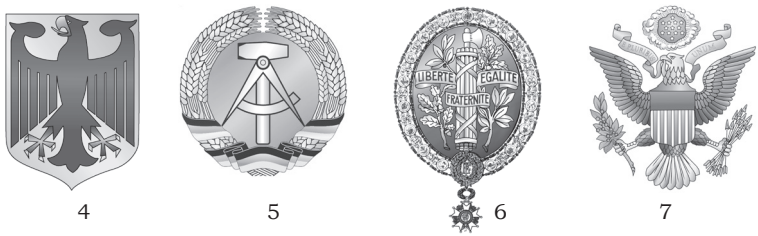

4 5 6 7

8 9 10

11 12 13 14

108. ábra. ***Különböző országok címerei:***

1) Gambia; 2) Bhután; 3) Guyana;
4) Német Szövetségi Köztársaság;
5) Német Demokratikus Köztársaság (1949-1990);
6) Franciaország; 7) USA; 8) Hollandia;
9) Francia Birodalom (1804-1815);
10) Norvégia;
11) Grúzia (1991-2004); a címer hét részből álló szerkezete (hét sugár, hét csillag) az összehasonlítás kedvéért szerepel a címerrel;
12) Grúzia (2004 óta); 13) Belgium; 14) Vatikán.

Ezeket az agresszív jeleket a tömeges másolásra szánt nyilvános attribútumokban használják, azaz az emberek gyakran látják és használják, természetesnek

véve őket, dokumentumokban, épületeken, ruhákon, tömegmédiában stb. Az emberi pszichére gyakorolt hatásuk olyan, mint a csepp, amely élesíti a követ — tudat alatt stimulálják az Állati kezdetet, az agressziót, felébresztve az alacsonyabb rendű ösztönöket. És ennek eredményeként, mindez hozzájárul a társadalomban lévő feszültség növekedéséhez, mint a metángáz a bányában. Egy adott pillanatban elég egy szikrát vetni, azaz egy bizonyos embertömegben agressziót provokálni, hogy az egész államot elborítsa az erőszakhullám és a visszafordíthatatlan romboló, vagy inkább a *kiszámítható*, elkerülhetetlen következmények.

De az emberek titkos ellenőrzésének egész rendszere addig működik, amíg a legtöbb ember nem tud róla. Az Arkhónok minden alkalmat kihasználnak arra, hogy jeleiket és szimbólumaikat, úgymond «kliséiket» elhelyezzék az «ellenőrzött területen». És mindezt «csendben» teszik, az emberek formális «részvételével» az ilyen megbeszéléseken. A döntést rendszerint egy szűk tisztviselői kör hozza meg, a nagyközönség számára pedig egy újabb opuszt állítanak össze, hogy ezek a jelképek és jelek «nagyon jelentősek» az adott város vagy állam lakói számára az adott terület történelme, filozófiája, kultúrája szempontjából. És néha tudósokat is bevonnak ebbe a kérdésbe, és azt a feladatot kapják, hogy éppen egy ilyen és nem más véleményt igazoljanak. De amit én erről szeretnék mondani. Ha maguk az emberek, függetlenül valaki más véleményétől, érdeklődni kezdenek országuk történelme, népe, szimbólumai és jelei iránt, ha ezekben a kérdésekben kitágítják látókörüket, ha a megismerés folyamatát felelősségteljesen, a Szellemi kezdet Megfigyelő pozíciójából fogva közelítik meg, akkor nehéz lesz megtéveszteni őket. Elvégre, arról a földterületről beszélünk, ahol ők és gyermekeik,

unokáik fognak élni. Más szóval, amikor az emberek megismerik az Igazságot, ők maguk fognak rendet teremteni ezeken a területeken. Végül is, a fő erő a többségben, magában a társadalomban van, nem pedig a papok és politikusok csatlósainak csapatában.

Anasztázia: Mint kiderült, az Arkhónok a világpolitikát a világtársadalom feletti irányítás eszközévé tették, az államokat pedig az emberek elleni erőszak és a meggazdagodás eszközeivé saját maguk és az irányításuk alatt álló, hatalommal bíró bábuk számára.

Rigden: Nem titok, hogy a világ minden országában a valódi politika «a színfalak mögött» zajlik, ahol a döntéseket és az alkukat nem vitatják meg a választókkal.

Anasztázia: Igen, és magában a társadalomban hallgatólagosan népszerűsítik azt a modellt, ahol «az erős elpusztítja a gyengét», kezdve a kis kollektíván belüli kapcsolatoktól (család, cég, szervezet) egészen az államok közötti kapcsolatokig, amikor az erős államok elnyelik a gyengéket és versenyeznek egymással. Vagyis, ugyanazok az Állati elme törvényei.

Rigden: Teljes mértékben. Egy ilyen ember alkotta rendszer, amely az Állati elme akaratának csatornájaként működik, nyilvánvalóvá válik, ha ismerjük a politikusok múltbeli és jelenlegi tevékenységének hátterét. Talán, a jobb megértés érdekében, mondok egy tipikus példát a történelemből. Néhány évszázaddal ezelőtt, a középkori Európában sok feudális fejedelemség létezett, amelyeket különböző rangú helytartók irányítottak. Minden ilyen «fejedelem-politikusnak» voltak katonái, zászlói, címerei, kísérete, egyfajta kormánya. Fejedelmi

zsoldosseregét «banda» szóval nevezték (a kelta «band» szóból — «kapcsolat»). És mivel foglalkoztak? A fejedelmek állandóan harcoltak egymás között, és így bővítették az ellenőrzésük alatt álló területet, az elfoglalt földeken bevezették a helyi kereskedők, kézművesek, parasztok számára az adóztatásukat. Más szóval, megadóztatták őket a pártfogásukért és védelmükért más fejedelmekkel, valójában ugyanezekkel a «rablókkal» szemben. És próbálták volna visszautasítani egy ilyen fejedelmi «szívességet», hiszen aki védett és fenyegetett, az egy és ugyanaz a személy volt! De a helyzet az, hogy sok ilyen vadász volt a mások javaira, mert a fejedelmek között nagy volt a «verseny», hogy úgy mondjam, a lakosságnak nyújtott «harci (biztonsági) szolgáltatások» nyújtásában. Ma az egyik «herceg-politikus» véres mészárlásokat szervez, holnap egy másik. És mindenki az «árvák és elnyomottak» támogatója akart lenni! De valójában a lakosság védelmének álcája alatt valódi rablás zajlott. Ahogy mondani szokták, a banda, az banda.

És ma sem változott a világpolitikában semmi. Csak a népek elleni nyílt erőszakot nevezik «békés adózásnak», de a zsarolási rendszer ugyanaz maradt. Egyfajta erőszakos-békés, önkéntes-kényszerű pénzgyűjtés — a bolygó lakosságának kifosztása kisebb és nagyobb méretekben. Azzal a különbséggel, hogy most mindezt szebb szavakkal nevezik — a törvényes erőszak monopóliuma (monopólium a vámokra, élelmiszerre, információra és így tovább).

Anasztázia: Igen, sok országban még az egyszerű, hivatalos papírmunkáért (dokumentumok elkészítéséért, saját jogaik megerősítéséért, sőt, akár egy panasz elbírálásra való elfogadásáért) is díjat számítanak fel. Ez határozottan nem könnyítette meg a polgárok életét...

Rigden: Nos, a bandák, azok bandák, ahogy voltak, még mindig bandák maradtak, de más léptékben, az általuk előírt törvények alapján rabolják ki a lakosságot... De az egész magukról az emberekről szól, ők — a többség, de nem cselekszenek, az Arkhónok pedig a kisebbség, de folyamatosan és nagyon aktívan cselekszenek. Ez itt a különbség. Szükséges, hogy maguk az emberek felébredjenek, tágítsák tudásuk horizontját, aktívan részt vegyenek a világtársadalom irányításában, egyesítsék erőfeszítéseiket, barátkozzanak egymással, nemzetiségtől, fajtól, lakóhely szerinti országtól függetlenül. Akkor az emberiség végül eljut az igazságos társadalom modelljéhez, amelyről oly régóta álmodik.

Az Arkhónok gondoskodtak arról, hogy sokan dolgozzanak a politikának, azaz jelentős emberi potenciált használtak fel. Emellett, az emberiség innovatív erőforrása is nagyrészt az ő hatalmukban van, mivel a világ tudományát általában az ő irányításuk alatt álló szervezetek és alapítványok szponzorálják és irányítják. Sőt, az Arkhónok kezdeményezték különböző tudományok létrehozását, amelyek a tömegek irányításának módszereit tanulmányozzák és fejlesztik ki, hogy az emberek maguk találják ki a módját annak, hogy béklyóikba verjék magukat. Például, a szociológia (a latin «societas» — «társadalom», «logosz» — «tan» szóból), a társadalmat és fejlődésének törvényszerűségeit, a társadalmi csoportokat, az egyén és a társadalom közötti kapcsolatokat tanulmányozó tudomány. Pontosan, mit tanulmányoznak e tudományon belül a tudósok, akik az őket szponzorálók és pártfogók programfeladatait teljesítik? A szociológia nem foglalkozik az ember belső világával. A hatalmon lévők ráhárítják a pszichológiára, és nyomást gyakorolnak rá, hogy fejlesztési prioritásai bármilyen hihető ürüggyel a társadalomban az egoisták

kinevelésére irányuljanak. A spirituális kérdéseket pedig a vallásokból táplálkozó papok hatalmába adják. Mindent felosztanak és bonyolítanak, hogy az embereket elriasszák attól, hogy a lényegre lássanak: mi az életük értelme, kik is ők, milyen kolosszális képességekkel rendelkeznek valójában. A szociológia, tehát, az emberek nagy tömegeinek viselkedését, valamint a kis társadalmi csoportokban zajló különféle interakciókat tanulmányozza. Más szóval, ezek a tudósok az egyéni és kollektív Állati elmék viselkedésének megfigyelésével foglalkoznak. De ki és milyen célokra használja fel a kutatási eredményeiket? Ugyanazok a politikusok és papok, hogy könnyebb legyen az embereket irányítani, és megnyomni a szükséges gombokat a tudatukban, aktiválva az Állati elmét.

Nos, a politikatudományról én már egyáltalán nem beszélek. Vicces és keserű megmondani, hogy milyen célokat tűznek ki e «tudomány» elé, és mit tanulmányoznak ott. Például, megjósolni az uralkodó rendszerek változását, a pártok politikai harcának kimenetelét, kitalálni és megalkotni a jelöltek politikai arculatát, választások előtti agitációt folytatni, végiggondolni, hogy milyen beszédek (nem tettek!), és milyen ígéretek váltanak ki szimpátiát a lakosságból a jelölt iránt, a választási kampány során. De a politológusok, valamint a szociológusok, pszichológusok, újságírók és más résztvevők ebben a politikai show-ban ugyanazok az emberek a népből. Egy politikus csak azért fizet egyeseknek, hogy mítoszt kreáljanak róla mások számára, hogy nagyhatalomra jusson a saját érdekeiért. Így kiderül, hogy ő maga semmit sem jelent az emberek támogatása nélkül, akik saját kezűleg végzik előléptetését, sőt, ők maguk aztán végrehajtják ennek a politikusnak a parancsait, és szenvednek emiatt.

A világban a politikusok megválasztása már régóta a «Néphatalom» nevű egyszeri tömeges politikai showműsorrá vált. Milyen hatással van a népekre és mi a rejtett célja? Mit látnak a tömegek? A jelöltek televíziós castingját, valóságshow-elemeket a «főszereplők» magánéletének pikáns részleteivel, egymás közötti versengésüket égbekiáltó nyilatkozatokban, kölcsönös vádaskodások végtelen sorát és így tovább. Más szóval, mindent azért tesznek, hogy az emberekben az Állati kezdetet stimulálják, hogy az érzelmek és gondolatok ördögi körben kavarogjanak, és ennek eredményeként ez a tömeg könnyebben irányítható legyen, függetlenül attól, hogy ki nyer a hatalmon lévők e politikai bábjai közül.

Ki határozza meg a mai világtársadalom fejlődési vektorát? Az Arkhónok, akik a világpolitikát a saját hatalmi eszközükként manipulálják a népek felett. Az Arkhónok az Állati elme rendszerének vannak alárendelve, és politikusokon keresztül testesítik «saját» elképzeléseiket. A legtöbb ember azonban nincs tudatában ezeknek a «színfalak mögött» zajló ügyeknek. Szándékosan csak a saját országuk politikai színpadán zajló színházi cselekmények zavarják meg őket, ezzel korlátozzák ismereteik körét a nagyobb összefüggésekről, leszűkítik tudatukat, és következésképpen megfosztják őket attól a vágytól, hogy összehasonlítsák és elemezzék az eseményeket a világtársadalom léptékében. Az emberek, tehát, azt látják, hogy a politikusok törvényeket hoznak a társadalom számára, hogy azok szerint éljenek. De nem foglalkoznak azzal a kérdéssel, hogy miért éppen ezek a törvények és miért éppen ezek a politikusok hajtják végre ezeket a terveket? Miért hajtanak végre vagy hajtottak már végre hasonló dolgokat a világ más országaiban, és hogyan hatott ez a társadalom életére a valóságban, milyen dominancia aktivizálódott

benne? A legjobb esetben is az emberekkel megértetik, hogy országuk politikusai egy-egy banda álláspontját védik, akiket képviselnek. De ki ülteti át ezeket a programokat a gyakorlatba? Minden állam mindennapi ügyeit ugyanahhoz a néphez tartozó tisztviselők és hivatalnokok intézik. És kik azok a politikusok bármely országban? A politikusok — az «elit» — ből származó emberek, akik *többnyire* azért kerültek hatalomra, hogy biztosítsák az üzletüket és kielégítsék megalomániájukat. Hiszen az ilyen emberek, akik az Állati elme rendszerének függőségébe és hatalmába kerültek, már nem elégednek meg a pénzzel. Valami többre vágynak, például arra, hogy nagyszámú embert irányíthassanak, és titokban élvezzék a saját maguknak való alárendeltségüket.

Sokan közülük nem is veszik észre, hogy ők csak az Állati elme Akaratának közvetítői. Akár felismeri az ember, akár nem, a Lelke mindenképpen szenved a Személyiség ilyen választásától és az életerők ésszerűtlen pazarlásától, ami egyre inkább elválasztja a Szellemi világtól. Hiszen az élet nagyon gyorsan elrepül, és a hatalom rövid időre adatik, de ennek az ára aránytalanul magas.

Az emberi gyengeség életfontosságú pillanata a szubszemélyiség hosszú agóniájává és a Lélek gyötrelmének meghosszabbításává válik az anyag fogságában. Túl drága árat kell fizetni azoknak az illúzióknak a választásáért, amelyek, mint a pára, rövid időre megjelennek, és azonnal eltűnnek a lét sötétségében.

Ugyanazok az okos politikusok, akiknek sikerül megfejteni ezt a globális blöfföt és megérteni a világtársadalom «fordított horogkereszt» mentén történő mozgásának jelenlegi romboló irányát,

rájönnek, honnan ered a rossz gyökere a negatív világesemények kialakulásában, szintén nem tudják, mit tegyenek. Arra a kérdésre keresik a választ, hogyan lehet valóban megszabadulni a világpapok hatalmi rendszerének ettől az «öreg, beteg fájától», amelynek fertőzött gyökerei polipként fonják át az egész világot.

Valójában, nincs itt semmi bonyolult, ha megértjük, hogy milyen eszközöket használnak az Arkhónok, akiknek a kezében a Föld tőkéjének nagy része összpontosul. Az Arkhónok feladata, hogy egy újabb illúziót, az Állati elme ideológiáját minél több emberre ráerőltessék, hogy a tömegek higgyenek benne. Például, meggyőzni a társadalmat az anyagi gondolkodásmód előnyeiről, a társadalmi kapcsolatok fogyasztói formájáról, megijeszteni az embereket a következő világválsággal, meggyőzni az ilyen vagy olyan háború vagy nemzetek közötti viszály kirobbantásának szükségességéről, vagy a különböző vallások híveinek összecsapásáról, véres viszályokat, konfliktusokat, színes forradalmakat rendezni és így tovább. És aztán, amikor az emberek tömegeit megfertőzik ezek az eszmék, ők maguk megvalósítják azokat, és saját kezükkel kezdik el létrehozni mindezt a csúfságot.

Az Arkhónok számára az a legfontosabb — hogy aktiválják az emberekben az Állati kezdetet, pontosabban a kollektív Állati elmét. Végül is, ők csak forgatókönyveket írnak és szponzorálják a politikusaikat. A közös politikai világhálójuk pedig csak egy aktív eszköz a tömegek befolyásolására. Végül is, ki az a politikus? Egy megszemélyesítő, valaki, aki egy előírt szerepet tölt be. Feladata, hogy gyakran megjelenjen országa televízióinak képernyőin, a sajtóban, szépen beszéljen, és bizonyos ötleteket

közvetítsen az emberek felé. A politika a hazugság művészete Ahrimántól, eredetileg az Arkhónok alakították ki így, és ebben a formában továbbra is létezik a világ társadalmában. A politikus, tehát, alapvetően egy színész. Az Arkhónoknak dolgozó politikusok országuk nyilvános színpadain papjaik, «forgatókönyvíróik» és «producer-szponzoraik» gondolatait közvetítik, akiknek létezését az emberek nem is sejtik. Az ilyen «színészek» beszédeit hallgatva a közönség azt hiszi, hogy az elhangzottak maguknak e politikusoknak a «nagyszerű ötlete», amely oly meggyőzően szólít fel háborúra vagy nemzeti harcra, állítólag «e nemzet boldog jövője» érdekében. De egyikük sem említi, hogy a háború halállal jár, és minden viszály instabilitást és gazdasági hanyatlást hoz a társadalomba. A tömeg hallgatja és befogadja az illúziókat, megfertőződik olyan eszmékkel, amelyek aktiválják az Állati kezdetet, és nagyjából az Állati elme Akaratának programjaiból és beállításaiból származnak.

Képzeld el, ha az Arkhónok egyenként bemutatnák a bolygó minden épeszű emberének azt az ötletet, hogy háborúzniuk kellene a testvérükkel, hogy az Arkhónoknak jó élete legyen. Hová küldenék őket? Igen, egy konkrét, jól ismert címre. Melyik értelmes ember akarná tönkretenni a családja, rokonai és barátai nyugalmát és békéjét? Mit jelent a legtöbb ember számára a háború? Halál, pusztítás, gyász. És mi az, ami az Arkhónok számára a nemzetek közötti háborút provokálja? Nem annyira a gyors meggazdagodás módszere, mint inkább politikai játék, amely megteremti a feltételeket az ellenőrzés megerősítéséhez, a hatalmuk kiterjesztéséhez és érvényesítéséhez a háborúzó országok lakossága felett. Hiszen a háború során a szemben álló államok nem csak az erőforrásaikat merítik ki. A háború befejezése

után a túlélők még mindig félelemben élnek, az államok pedig politikailag és gazdaságilag is függnek a «hatalmon lévőtől». Az emberek mindkét oldalon továbbra is félnek egymástól, gyűlöletet éreznek még a háború után született új generációkkal szemben is. Más szóval, a tömegek állandó félelemben élnek egy újabb háború fenyegetésétől.

Vagyis, minden háború — az a társadalom megosztásának, feldarabolásának, a nemzetek megfélemlítésének a módja. Nem az emberek akarnak háborút, hanem a politikusok és a papok. Nem az egyik ország támadja a másikat, hanem egy csomó politikus és pap játssza a maga játékát az egyszerű emberek milliói életének rovására. De, ha a nemzetek között virágzik a barátság, és maguk az emberek is aktívan hozzájárulnak ehhez, akkor az egész világközösség egyesülésének folyamata megkezdődik. Miután egyesültek, az emberek képesek lesznek megakadályozni minden háborút, mert a modern világban minden konfliktus először információs úton zajlik, vagyis először az emberek, a világközösség fejében, majd annak keze által kibontakozik és megvalósul. Mert **először jön az információ, a választás, a tudatváltás, majd mindezek következménye, a cselekvés**.

Az embereknek nemcsak megérteniük kell ezt, hanem legjobb tudásuk szerint aktívan ellenezniük kell minden háború kirobbantását, különösen a közvélemény előkészítésének szakaszában az interneten és a médiában. Ellenkező esetben az Arkhónok továbbra is használni fogják a tömeg «megfertőzésének» hatását a politikusok és a papok hadseregén keresztül, nyilvános előadásokat játszva el, megfélemlítve tévénézők milliárdjait, és rabságba döntve az elméjüket az anyagi rendszer iránti félelemben és engedelmességben.

Ha felébresztjük a világtársadalom aktivitását az önkormányzás ügyeiben, és a kormányzás folyamatát és minden információt nyitottá teszünk, valamint megszüntetjük az Arkhónok ezen eszközét, a politikát és a papságot, mint világrendszereket, amelyeken keresztül befolyást gyakorolnak a tömegekre, akkor a társadalom életében sok minden minőségileg megváltozhat. Az egész emberiséghez képest ők egy sajnálatra méltó embercsoport, akik csalással élnek, ami nem létezhet örökké, úgy, mint minden halott dolog. Annak, aki egyszer már elárulta önmagát, szellemi természetét, az Igazság bűzlik. Úgy él, hogy becsap másokat, valójában önmagát csapja be. A hazugság oka nem a szóban rejlik, hanem abban a vágyban, hogy becsapják saját természetüket.

Anasztázia: Úgy tűnik, hogy a politikában ugyanaz a helyzet, mint a társadalom spirituális aspektusában. Ha a világtársadalomban eltörlik a tömegekre gyakorolt befolyásolás olyan eszközét, mint a politika, akkor valójában olyan jelenségek is eltűnnek benne, mint a hatalom, a «háttéremberek» pozíciói, vagyis azok, akik a népből hasznot húznak. És az intelligens, becsületes emberek, akik valóban törődnek a népek életével és sorsával, nem szavakban, hanem tettekben, akik sajnos nem olyan sokan vannak a politikai rendszerben, a politikai hatalom intézményének eltörlésével továbbra is ugyanolyan lelkiismeretesen és önzetlenül fogják segíteni a társadalmat. Például, megtanítani az embereket a községi önkormányzatiság és ellenőrzés alapjaira, tapasztalataikat a társadalom jócselekedeteiben alkalmazni, és így tovább. Bár a politikában csak kevés ilyen ember van, ahogyan a vallásban is csak kevés «isteni ember», de mégis léteznek. Számukra a Becsület, a Lelkiismeret, a társadalom őszinte szolgálata, a munka iránti elhivatottság és odaadás —

nem csupán szavak, hanem életmódjuk, ahol életüket az emberiség szolgálatának oltárára helyezik.

Rigden: Igen, ez igazi hőstett — benne lenni a rendszerben, és mégis Embernek maradni. És ezeknek a becsületes és intelligens embereknek a segítsége fontos lesz a társadalom számára. Szükséges, hogy a változás ne egyetlen országban, hanem mindenhol a világ népei között történjen. Akkor ezt a folyamatot nehéz lesz megállítani. Természetesen szükséges, hogy a világ többségét átjárja ez a gondolat, hogy maguk az emberek is érettebbé váljanak a Tudásban, és aktívabban vegyenek részt a társadalom minden szférájának pozitív átalakításában, kezdve a saját országukkal és befejezve a világközösséggel. Az emberiségnek össze kell fognia. Csak erőfeszítéseik egyesítésével lesznek képesek az emberek egy alapvetően új világtársadalmat építeni, ahol az Igazság fog uralkodni, és nem lesz helye semmilyen hatalomnak, mint az emberek elleni erőszak eszközének. Akkor ebben az egyesült világközösségben nem lesznek sem papok, sem politikusok, sem elnökök, azaz olyan emberek, akik uralkodnak a népek felett.

Egyébként a «prezident» szó is az Arkhónok — a kettős jelentések kedvelőinek — könnyed közreműködésével jelent meg a társadalomban. Ők ugyanis ezt a «kollektív vezető» pozíciót nem nevezték el például preambulusnak (a latin «praeambulus» — «elöl *járó*» szóból). Ezt a szót megtartották a saját ügyeik előmozdítására, és a jogi aktusok, deklarációk vagy nemzetközi dokumentumok bevezető részének megjelölésére használják, amelyek a szabadkőművesek ellenőrzése alatt állnak. És a végrehajtó hatalom vezetőjének pozícióját, aki a népet kormányozza, elnöknek nevezték el, ami latinul «praesidens», ami szó szerint azt jelenti, hogy «elöl *ülő*», valójában a nép haladását akadályozza.

Elég megnézni, hogy világszerte hány elnök jelent meg a különböző vállalatok, cégek, és tudományos akadémiákon, nem beszélve már a politikáról. De a lényeg ugyanaz. Ahogyan a papok Isten neve mögé bújva valósítják meg hatalmukat, úgy a politikusok, akik országaik elnöki székükben ülve, a nép neve mögé bújva valósítják meg hatalmukat. Az «elnök» szót az Arkhónok először az amerikai gyarmatok függetlenségi *háborúja* során próbálták ki a tömegek tudatában, mint a «nemzet feje» címet. Emlékszel, beszéltem már erről?

Anasztázia: Ez az, amikor az Arkhónok irányították és szponzorálták a «világ legszabadabb és legdemokratikusabb nemzetének» létrehozására irányuló projektjüket? Igen, természetesen, ezt az információt a «Szenszei IV» című könyvbe foglaltam. Alaposan átgondolják a műveleteiket, sok évre előre kalkulálnak, és ügyesen használják ugyanazokat a jeleket és szimbólumokat, sőt, még a tömegekre tudat alatt ható elnevezéseket is...

Rigden: Amikor az emberek többsége felvilágosult lesz ezekben a kérdésekben, a többi probléma, mint olyan, eltűnik. Az élet minden területén maguknak az embereknek kell kizárniuk az Állati kezdet emberben való megnyilvánulásának minden lehetőségét, így védve meg magukat és a társadalmat attól, hogy alávessék magukat az Állati elme Akaratának. Szükséges, hogy az emberiség szellemi vektorának fejlődését biztosítsuk, köszönhetően minden ember részvételének és erőfeszítéseinek. Vagyis, egészséges feltételeket kell teremteni az emberben a Szellemi kezdet megújulásához és virágzásához, valamint a kulturális és erkölcsi értékek népszerűsítéséhez az egész világközösségben. Amikor maguk az emberek, a világtársadalom, megszüntetik az olyan

intézményeket, amelyek magukban foglalják a hatalom fogalmát, sok mesterségesen létrehozott probléma megszűnik. A társadalom irányításának magához a társadalomhoz kell tartoznia, nem pedig az Arkhónokhoz és képviselőikhez. Egy egységes társadalomban egyáltalán nem lehetnek határok. A világon minden embernek egy abszolút szabad mozgástérben kellene élnie, azaz minden lehetőséggel rendelkeznie kellene a bolygón való abszolút szabad mozgásra, korlátozások nélkül. Nem szabadna olyan feltételeknek létezniük, amelyek viszályokat szülhetnek az emberek között, beleértve a nemzeti hovatartozás miatti konfliktusokat is. A világ népeinek nemzeti kultúrái vannak, amelyekben az emberiség különböző hagyományai és tudása gyűlik össze. De van egy legfőbb fogalom is, egy olyan spirituális fogalom, amely minden nemzetiségű embert egyesít, amelyet például, az orosz nyelvben a «Cselovek» Ember szó alatt ismeretes.

Egyébként, maga a «Cselovek» (Ember) szó meglehetősen bonyolult. A «Cselo» szó eredetileg a «legmagasabbat» jelentette, ezért a régi időkben ezt a szót a «homlok» jelölésére használták. A «vek» szó — az «erő», eredeti jelentése «erővel teli», «örök». **Az Ember — a legmagasabb (szellemi) erővel feltöltött (betöltött) lény. És az Igazi Ember, vagy az Eredeti Ember az, aki feltöltött, akiben ez a legfelsőbb, örökkévaló erő — a Szellemi kezdet — dominál.**

Tehát, minden kérdést maguknak az embereknek kell közösen megoldaniuk, a helyi falusi tanácsoktól kezdve a világszintig. És ennek a folyamatnak abszolút nyitottnak kell lennie a társadalom minden résztvevője számára. A modern technológiák lehetővé teszik ennek a feltételnek a gyakorlati megvalósítását. Ezenkívül a társadalmi élet mindezen kérdéseit a fő munkától

mentes szabadidiben kell megvitatni és elfogadni. Az önkormányzati társadalom ilyen rendszere akkor fog működni, ha az emberek maguk is felelősséget vállalnak az egész társadalom életének javításáért, és kifejezik hajlandóságukat arra, hogy személyes idejüket rendszeresen arra fordítsák, hogy a lehető legnagyobb mértékben részt vegyenek a közügyekben, beleértve a kollektív alkotást is. Ez egyenértékű az ember gondolatainak és vágyainak az Állati kezdettől való kontrolljával, amikor vállalja a felelősséget, hogy nemcsak önmagát irányítja ezekben a kérdésekben, hanem a jó gondolatok, tettek és cselekedetek létrehozásán is dolgozik a Szellemi kezdettől fogva.

A társadalom önkormányzati ügyeiben a «titoktartás» fogalma még csak nem is létezhet. Ez mindenekelőtt a költségvetést érinti, azaz a pénzeszközök elosztását és elköltésének rendjét. Manapság a világban a legtöbb információ a pénzmozgások irányáról, rejtve van az emberek elől. Az országokban ezt az eltitkolást általában a nemzetbiztonságot, gazdasági, politikai érdekeket stb. érintő államtitkok motiválják. Az emberek pedig nem tudják, hogy a pénz valójában hová kerül. Miért történik ez?

Mert a világ politikai és papi bandái munkálkodnak, harc folyik a hatalomért és a pénzmozgások ellenőrzéséért. A politikusok a «titoktartás» álcája alatt a hatalmuknak és üzleteiknek kedvező törvényeket hoznak, és ellopják az állami költségvetést. A népek pedig ismét nélkülözésben élnek. Ugyanez történik világszinten az államok között is, de ez a lopás nagyobb léptékű. És ha a politikai és papi hatalom intézményei a világban megszűnnek, a titkok is eltűnnek. Amikor a világtársadalom egyesülni fog az alkotó folyamatokban és a szellemi törekvésekben, a titok fogalma el fog tűnni. A társadalom maga fogja egyszerűen eldönteni,

hogy mely kiadási tételek jelentenek prioritást, és hogy a benne lévő élet javítására elsősorban mire kell költeni a pénzeszközeit. És a világközösség minden egyes emberének lehetősége kell hogy legyen ellenőrizni, hogy pontosan hová mentek a pénzeszközök, milyen szükségletekre költötték el, minden egyes fillérét. Általánosságban, olyan feltételeket kell teremteni, hogy ne legyen egyetlen kiskapu sem a közpénzek sikkasztására és az azokon való önző nyerészkedésre.

A világtársadalom önkormányzati kérdéseinek megoldása minden szinten nyílt és átlátható kell, hogy legyen. Most az emberek nem csak világszinten, de még a saját országukban sem vesznek részt ebben a folyamatban. Vegyünk egy többé-kevésbé lojális példát — a szláv országokat. A jelenlegi rendszerben az emberek a «jogaikat» olyan képviselőknek adták át, akik egyszer hatalomra jutottak, majd évekig «mentességet» élveznek, és rengeteg előnyben és kiváltságban részesülnek. A legtöbb ilyen képviselő a személyes érdekeit, vagy néhány papokhoz és politikusokhoz (hatalmon lévőkhöz) tartozó vállalat érdekeit védi. Ugyanakkor a néptől kapott hatáskörökkel működnek (a nép *nevében* vagy állítólagosan a *nevében* eljárva), akiknek semmi közük sincs ezeknek a kérdéseknek a megoldásához. Egyébként a «deputát» (képviselő) szó is egy holt nyelvből (az Arkhónok egyik kedvenc nyelvéből), a latinból származik. A «deputatus» (deputare) jelentése «jelezni, kijelölni». Figyeljük meg, nem a *kiválasztott*, hanem a *kijelölt*, küldött («felülről» a hatalmon lévők által) személy! Elvileg ez így szokott lenni. Az Ókori Görögországban például, a «deputatus» a pap szolgája volt, akit a pap «szent megbízásokkal» küldött Delphoiba vagy az Olümposzra. Az ókori keresztény egyházban pedig a «deputátor» a papság egyik olyan személye volt, aki a pátriárkát megelőzte, és szabaddá tette számára az utat.

Egy új világközösségben, amely a fejlődés szellemi vektorára orientálódik, nem lehetnek olyan «állandó» megbízottak, mint amilyenek a jelenlegi képviselők és a hozzájuk hasonlók. Ha szükséges, hogy felhatalmazott képviselőiket delegálják nyilvános összejövetelekre, hogy egy adott település népének véleményéről tájékoztassák, akkor kérem, tegyék meg. De ezeket az embereket valóban a népből kellene megválasztani személyes, erkölcsi tulajdonságaik, felelősségük mértéke, szakmaiságuk, a társadalomért már megtett konkrét tetteik alapján. Ezeket a képviselőket meg kell fosztani mindenféle előnytől és kiváltságtól. Saját költségükön, szabadidejükben kell végezniük a közéleti tevékenységet, anélkül, hogy bármilyen anyagi vagy egyéb díjazásban részesülnének, vagy bármilyen előnyben a társadalom más tagjaihoz képest. Sőt, csak akkor javítja a társadalom valamennyi résztvevőjének életkörülményeit, ha mindenki mással együtt a saját életét is javítja. Az ilyen feltételek megteremtésének eredményeként a társadalom életének aktuális kérdéseit olyan becsületes, intelligens emberek fogják kezelni, akik nem a saját érdekükben, hanem a társadalom szolgálatáért készek feláldozni személyes idejüket, bizonyos értelemben az anyagi életük rovására, anélkül, hogy bármit is kapnának cserébe. Természetesen, a társadalom fogja ellenőrizni az ilyen kérdések megoldását, és meg fogja határozni a prioritásokat. A legfontosabb, életfenntartó kérdésekkel pedig az egész világközösségnek kellene foglalkoznia.

A modern technológiák egyébként lehetővé teszik, hogy ilyen nyílt nyilvános üléseket valós időben, költséges utazások és díjak nélkül tartsanak, hogy mindent csendben, a helyszínen oldjanak meg. Ez nem csak sok időt és pénzt takarít meg,

lehetőséget ad a megoldandó kérdésekben való gyors cselekvésre, de ami fontos, az ilyen «internetes ülések» nyilvánosság előtti nyitottsága kiküszöböli a felesleges tömeges «üléseket» is, és kizárja a színfalak mögötti játszmákat és a magánérdekek lobbizását a társadalom kárára.

Anasztázia: Rendben, a szavazás, a szavazatszámlálás ellenőrzése és az adatok ellenőrzése, a problémák gyors megoldása, a különböző vélemények kifejezése — mindezek valóban megtehetők akár az interneten keresztül is. De mi van, ha valaki magánkézbe akarja monopolizálni a digitális és internetes technológiákat, és ezzel hatalmi eszközt akar teremteni magának?

Rigden: Ha a társadalom maga ellenőrzi és megakadályozza a digitális, internetes vagy egyéb technológiák és kommunikációs eszközök magánkézbe kerülő monopolizálására irányuló kísérleteket, akkor ez nem fog megtörténni. És általában véve egy ilyen világtársadalom kiépítésekor figyelembe kell vennünk, hogy minden stratégiai, létfenntartó vállalkozásnak és az azokhoz szükséges erőforrásoknak magához a társadalomhoz kell tartozniuk. Ez vonatkozik az energiára, a pénzintézetekre (bankok stb.), a gyógyszerek, orvosi berendezések gyártására és értékesítésére, a lelőhelyek feltárására és az ásványkincsek bányászatára, valamint a nagy ipari, mezőgazdasági és tudományos vállalkozásokra. Mindezeknek az egész világközösséghez kellene tartozniuk. Nem szabad megengedni, hogy a magántőke tulajdonába kerüljön, vagyis nem szabad, hogy így vagy úgy magánkézben, egyes személyek vagy személyek csoportjainak tulajdonában összpontosuljon. Csak ilyen körülmények között nem létezhetnek a korrupció, az áremelkedések, a pénzügyi válságok. A társadalom fogja megszabni a maga számára elfogadható árakat,

meghatározni a szolgáltatások minőségét és így tovább. Ellenkező esetben, ha semmi sem változik, minden ugyanolyan lesz, mint most, ha nem rosszabb. Vagyis, virágozni fog a korrupció, a különböző csalások, a «levegő» adás-vétele, az elképzelhetetlen hitelek, az infláció és az Állati elme minden más csapdája a «szabad piaci viszonyok» területén. Elég, ha csak a modern világot nézzük. A nemzeti és nemzetközi valuták összeomlása és meredek emelkedése, a különböző gazdasági, élelmezési, politikai és egyéb világválságok, mindez mesterséges, mindez emberi kéz műve. Egyszerűen, valaki megteremti hozzá a feltételeket, és mesés tőkét keres rajta, és valakit ezeknek a mesterségesen gerjesztett folyamatoknak a során megfosztanak az utolsótól. Ez elfogadhatatlan egy normális emberi társadalomban.

Anasztázia: Említette, hogy a pénzügyi intézményeknek az egész világtársadalomhoz kellene tartozniuk. Ez tehát, azt jelenti, hogy az embereknek így vagy úgy, de továbbra is dolguk lesz a pénzzel.

Rigden: A pénz — a csere egyenértéke. Egyenértékű abban az értelemben, hogy erővel bír (a latin «aequus» — «egyenlő», «valentis» — «értékkel, erővel bíró»). Ez az erő az anyagi világ származéka, és nincs menekvés előle. Az ember az anyagi világban él, és fizikai testben van. Ez utóbbi pedig a háromdimenziós világ törvényeinek van alávetve, azaz táplálni kell, öltöztetni kell, ki kell elégíteni a szükséges létfenntartó szükségleteiben, tisztán kell tartani, meg kell küzdeni a betegségei ellen és így tovább. Ehhez, természetesen, szükségünk van táplálékra, gyógyszerekre, ruhákra és az anyagi világ egyéb tárgyaira. Következésképpen, az embernek pénzt kell keresnie a létét a testben biztosító alapvető életszükségletekhez.

Anasztázia: De amíg a pénz bármilyen formában létezik, addig lesznek megosztottságok a szegények és a gazdagok között, ahogy azt a történelem is mutatja. A gazdagság egyébként magánvállalkozást, tehát tulajdont is feltételez.

Rigden: Ami a szegényeket és a gazdagokat illeti... A társadalomnak olyan feltételeket kell teremtenie a létezéséhez, hogy egyáltalán ne legyen szegénység. A technológia mai szintjén mindez teljesen reális: minden embert ellátni táplálékkal, a sivatagot virágzó kertté változtatni, még a szennyezett vizet is megtisztítani és használhatóvá tenni, alternatív energiaforrásokat használni a fosszilis erőforrások helyett. Mindezek a technológiák már most is léteznek, csak kevesek számára elérhetőek. A világ nagy része nem tud róla. Ezt az információt szándékosan visszatartják, mesterségesen visszafogva az ilyen haladó technológiák fejlődését az egész világon a világi papok parancsára. Mi okból teszik ezt?

Annak érdekében, hogy ugyanazok az Arkhónok megtarthassák hatalmukat, politikai befolyásukat a világ társadalmában, hogy továbbra is kizsákmányolhassák az emberek milliárdjait, hogy növeljék a feszültséget a világban, hogy fenntartsák az emberek többségének félelmét, hogy a szegénységi küszöb alatt maradhatnak. Mert, amikor a tömegek tudatát a túlélés kérdései foglalkoztatják, sokkal könnyebb manipulálni és irányítani az emberek döntéseit az Állati elme akaratának megvalósítása felé.

Egy új társadalom felépítésekor, tehát, el kell érni, hogy a szegénység mint jelenség egyáltalán ne létezzen a bolygón. Biztosítani kell, hogy az emberek minden szükségeset megkapjanak, hogy csak közepes és magas szintű jólét létezzen. Ha

valaki munkamániás, akkor kérem, hadd keresse meg a saját pénzét. A tisztességes magánvállalkozás teljesen elfogadható, például, bizonyos szolgáltatások nyújtása a lakosság számára, de nem a «gyárak, gőzhajók», azaz nagyvállalatok, monopóliumok és egész iparágak tulajdonlása, amelyek biztosítják a társadalom életét.

A vagyonnak világos határokat kell szabni! Egy család, mint társadalmi egység maximális tőkésítése nem haladhatja meg a tízmillió dollárt pénzben kifejezve (mai árakon számolva), az összes ingó és ingatlan vagyonnal együtt. És ez rengeteg! Csak azért mondok mai viszonylatban túl magas számot, hogy ne legyen sokkoló azoknak, akiknek sokkal nagyobb tőkéjük van. Ezek a pénzeszközök bőven elegendőek egy család eltartására. A többletet, vagyis az ezt az összeget meghaladó családi jövedelmet pedig a társadalom szükségleteire kell fordítani. Más szóval, az ember nem fog meggazdagodni belőle, és ugyanakkor segíteni fog ezzel másoknak. Hiszen ősidők óta ismert, hogy a szorgalmas ember igazi értékei a szellemi gazdagságában rejlenek. És egy olyan társadalomban, ahol az egyetemes szellemi és erkölcsi értékek dominálnak, az ilyen tetteket példamutatóvá kell tenni.

Végül is, mi hajtja a gazdag embereket a modern világban, a pénzszomj? Nem. Őket az Állati kezdetű banális vágy hajtja, hogy mások előtt dicsekedjenek. Azt mondják, hogy menőbb autójuk van, menőbb házuk, még a zoknijuk is sokkal többe kerül, mint amennyit a szomszédjuk keres egy hónap alatt. Mindez nevetséges, mindez a fogyasztói társadalom, a divat által rájuk erőltetett ostobaság, amelyet az okosok azért hoztak létre, hogy megtévesszék a butákat, hogy könnyebb legyen pénzt kicsalni tőlük. A korlátlan tőke

agressziót generál a társadalomban, irigységet vált ki, a többi ember manipulálásának vágyát, és elősegíti az Állati kezdet uralmát az emberben. Egy normális, civilizált társadalomban ennek egyáltalán nem szabadna léteznie. Ez csúnya és becsmérlő. «Menőnek, tiszteletre méltónak és tekintélyesnek» kellene lennie a társadalom és az emberek segítésének, és nem csak egyszer etetni valakit vagy játékokat adni, hanem valódi, rendszeres gyakorlati segítséget nyújtani a falunak, a városnak, a régiónak és így tovább, azaz segíteni a társadalmat, amennyire csak lehet.

Anasztázia: Hogyan lehet megvédeni az embereket attól a kísértéstől, hogy kihasználják a felelősségteljes pozíciójukat?

Rigden: Ez elemi. A társadalom aktuális ügyeivel foglalkozó végrehajtó bürokratikus apparátust a szükséges minimumra kell csökkenteni, és a lehető legjobban meg kell védeni minden olyan lehetőségtől, hogy a hivatali pozíciójukat személyes, magánérdekekre használják fel. Más szóval, olyan feltételeket kell teremteni az ilyen pozíciókban dolgozók munkájához, amelyek kizárják a hatalom, a pozíció, az anyagi haszonszerzés általi csábítás minden lehetőségét. Továbbá, meg kell teremteni, hogy az emberek állandó ellenőrzést gyakorolhassanak (akár valós időben is) az intézmények dolgozói, azaz a közigazgatási szervek alkalmazottai tevékenysége felett. Magát a hivatali kötelezettségeik hivatalnokok általi teljesítésének folyamatát pedig annyira nyilvánossá kellene tenni a lakosság számára, hogy ezek az emberek ne tudnák Állati kezdetük tulajdonságait megjeleníteni a posztjukon. Akkor a hivatalnok valóban szolgává válik, azaz lelkiismeretesen fogja szolgálni az embereket és becsületesen teljesíti kötelességét.

Anasztázia: Ez persze remek. De nekem személy szerint fogalmam sincs, hogyan nézne ez ki a gyakorlatban.

Rigden: Ne aggódj, a társadalom minden területén (és ebben is) sok okos, profi ember van, akik, ha egyszer rájönnek az ötletre, összefognak a hasonlóan gondolkodó emberekkel (nem csak a saját országukban), hogy a minimumtól a maximumig végiggondolják a dolgokat. Ha az emberek (mindenki, akit nem hagyott hidegen ez az információ) nem ülnek tétlenül, hanem elkezdenek rendet tenni legalább a társadalom életének számukra legismertebb szakmai és egyéb területein, akkor előbb-utóbb minden rendbe fog jönni. Az emberek maguk fognak létrehozni egy olyan rendszert, amely minden lehetséges kiskaput, be- és kijáratot bezár a társadalomban, különösen a közpozíciókban tapasztalható korrupció számára. Miután tapasztalatot szereztek ebben vagy abban a szférában, ismerve annak «buktatóit», figyelemmel kísérve és ellenőrizve saját Állati kezdetüket, átgondolják, hogyan zárjanak ki minden lehetőséget, minden előfeltételt, amely az embereket csábító feltételek megteremtéséhez vezethet.

Anasztázia: Nos, hogyan fogja a nyilvánosság ellenőrizni és irányítani például a tudományt? Hiszen a tudomány sokrétű, és valóban szükség van arra, hogy az ember ilyen speciális kérdésekben szakértő legyen, hogy legalább megértse, miről beszélünk, és hogy ígéretes irányokat válasszon a fejlődéséhez.

Rigden: Vannak szakemberek, olyan tudósok, akik a tudomány egyik vagy másik ágában dolgoznak, és fejlesztik azt. Amennyire ez a tudományág fontos, szükséges és hatékony a mai világ társadalma számára, a társadalom annyi anyagi forrást fordít rá. A társadalomnak, jó tulajdonos módjára

kellene bánnia a megtakarításaival, arra költenie a pénzt, amire valóban szükség van. Ugyanebben a tudományban ki kell zárni azokat az eseteket, amikor pénzeszközöket osztanak ki azoknak, akik mindenáron hatalmat akarnak szerezni az emberek felett, tudományokkal foglalkoznak, ahogy az emberek mondják — «szemfényvesztéssel», és maguk nem tesznek semmi hasznosat. Az ilyen emberektől meg kell szabadítani a tudományos környezetet, vagy át kell helyezni őket más munkára, és ott olyan feltételeket kell teremteni, amelyekben hasznosak lennének a társadalom számára. Már mondtam, hogy a tudomány — az Igazság megismerésének folyamata. Nem szabad, hogy a hatalom megszerzésének eszköze legyen. A szakembernek lelkiismeretesen kell végeznie a munkáját, és megfelelő feltételekkel kell rendelkeznie az élethez és a teljes értékű szakmai tevékenységhez.

Általában, az élet bármely ágában és területén olyan feltételeket kell teremteni, hogy az Állati kezdet uralmára még csak lehetőség se legyen, hogy minden információ nyitott legyen az emberek előtt, és a társadalom közösen hozza meg a legfontosabb döntéseket. A kollektívának kellene gondoskodnia minden egyes emberről, és az embernek — a kollektíváról. Ki kellene használni az emberi természet tulajdonságát — az utánzást. Az utánzás az emberben az Állati kezdet ösztöneiből ered. Nem lehet megszabadulni tőle, mert anyagi testben vagyunk és az anyagi világban élünk. Csak helyesen kell kihasználnunk őket. Például, amikor divatossá és népszerűvé válik a társadalomban jót tenni, önzetlenül segíteni az embereken, ingyenesen szolgálni a társadalom javára, olyan tulajdonságokkal rendelkezni, mint a becsületesség, a felelősség, a tisztesség, vagyis igazi Embernek lenni, akkor azt sokan fel fogják kapni, ugyanezen

utánzás miatt. De, ami a legfontosabb, ezek az eszmék új generációkat fognak felölelni, akik számára az ilyen emberi törekvések, kulturális és erkölcsi értékek és a Szellemi kezdet dominanciája egészen természetes életnormákká válnak. És ez azt jelenti, hogy az új generációknak könnyebb lesz legyőzniük az Állati kezdetüket, megvalósítani a személyes szellemi növekedést, ami természetesen magának a világközösségnek a tökéletességében is tükröződni fog.

Anasztázia: Igen, ez valóban az emberiség egy teljesen új modellje, amelyről az emberek már régóta álmodoznak, mint az ideális polgári társadalomról. De szűkebb körben képzelték el, az Állati kezdet vágyainak határain belül. Most már értem, miért nem tudták megvalósítani ezt az elképzelést. Az emberek nem a valódi, szellemi természetük pozíciójából próbáltak egy ilyen társadalmat létrehozni, hanem a hatalom és az irányítás anyagi rendszerének pozíciójából, amely így vagy úgy, de átfedésben van az Állati elme Akaratának programjaival. A legtöbb esetben még az új társadalmi rend ötletét is a saját Állati kezdetük akaratából fakadó vágyaik keverékével írták elő.

Rigden: Teljesen egyetértek. De, amit ezzel kapcsolatban mondani szeretnék. A mi korunkban, a történelemben először, a létezés összes feltételei alatt, az emberiségnek olyan egyedülálló lehetősége nyílt, *hogy létrehozzon egy önigazgatással rendelkező, egyesült világközösséget a fejlődés spirituális vektorával*. Korábban, mintegy 30-50 évvel ezelőtt ennek az elképzelésnek a globális léptékű megvalósítása lehetetlen lett volna, mivel a legtöbb ember számára nem voltak technikai feltételek és hozzáférés az interaktív kommunikációhoz, olyan kommunikációs eszközökhöz, amelyek ma már sokak számára ismerősek, például a mobiltelefonok és az internet.

A maga történelmi korában bizonyos, az ősi Tudásba beavatott csoportok megpróbálták átalakítani a társadalmat; itt például Imhotepre és az ő embereire vagy a templomosokra gondolok. És egy ideig képesek voltak egy kicsit javítani országuk, sőt több állam népeinek életét, lehetőséget adni sok Személyiségnek arra, hogy rövid emberi élete során szellemileg fejlődjön. De mindezek egyéni esetek, amelyek gyakorlata később nem kapott megfelelő fejlődést, mert mindez a politikusok és papok társadalom feletti hatalmának létfeltételei között történt, vagy inkább az emberiség irányításának mesterségesen létrehozott papi rendszerének létfeltételei között, az Állati elme Akaratának programjai szerint.

És most az emberiségnek egyetlen valódi esélye van arra, hogy megmentse magát és a jövőjét. Ma az Állati elme az emberi társadalomban a csúcspontjára jutott, diadalmaskodik az emberi gondolkodás felett. Nézd meg, milyen ütemben nyomul a világban a fogyasztói gondolkodás formája, még egy kicsit, és a társadalomban és az egyén tudatában minden spirituális inger elpusztul vagy felváltódik. És elvileg, az elérhető technikai kommunikációs eszközök gyors ütemű, egyetemes bevezetése a népek körében szerte a világon, az emberek körében az «elfogadható, minimális műveltség» népszerűsítése ezekben a kérdésekben, pontosan az Állati elme globális közvetítőjének a munkája az emberiség feletti későbbi teljes ellenőrzés megszervezésére és az emberiségnek az ő Akaratának való alárendelésére. De ez egyben az Állati elme gyengesége is. Az emberiségnek egyedülálló lehetősége van arra, hogy ugyanazokat az eszközöket és az általa előkészített technikai bázist felhasználja az önszerveződésre és egyesülésre, az Állati elmével való közvetlen szembenézésre és a bolygón egy szabad társadalom

megteremtésére. Most van itt az egyedülálló lehetőség a monád megfordítására, különben túl késő lesz. Mert minden az *emberi választáson* múlik!

Anasztázia: Igen, ez valóban egy igazi lehetőség a monád megfordítására. Érdekes, hogy a társadalomban a hatalom és a kormányzás elvét most a csúcsával felfelé néző piramis formájában mutatják be. Ahol a piramis alján a lakosság többsége tartózkodik, tulajdonképpen a «túlélők», a politikusok és papok által mesterségesen létrehozott nyomorúságos körülmények között. A csúcson pedig — az e társadalom által hatalommal «felruházott» egyesek állnak, akik közvagyonból élnek, és a juttatások és kiváltságok többségével rendelkeznek.

De, ha a jelet fejjel lefelé fordítjuk, akkor egy háromszöget kapunk, amelynek a teteje lefelé mutat, a teremtő Allat elve szerint, egy olyan társadalom szimbólumaként, ahol nincs hatalom, mint olyan, ahol minden egyes ember szellemileg fejleszti magát, javítja az életét annak rovására, hogy ő maga hasznot és jót hoz az egész emberiségnek, ahol a világtársadalom irányítja életének folyamatait, spirituális irányba halad, és felhasználja az összes hasznot és erőforrást. Ez a mozgás a legalacsonyabbtól a legmagasabbra, ez a valódi fejlődés, az emberi civilizáció minőségi evolúciós ugrása!

Rigden: Pontosan így van, tehát tényleg nincs ebben semmi bonyolult. Egyszerűen arra van szükség, hogy maguk az emberek aktívan részt vegyenek a társadalom átalakításának folyamatában, és legjobb képességeik szerint megteremtsék a népek megvilágosodásához, a világközösség egyesüléséhez és az emberi civilizációnak a fejlődés spirituális vektorán való követéséhez szükséges feltételeket.

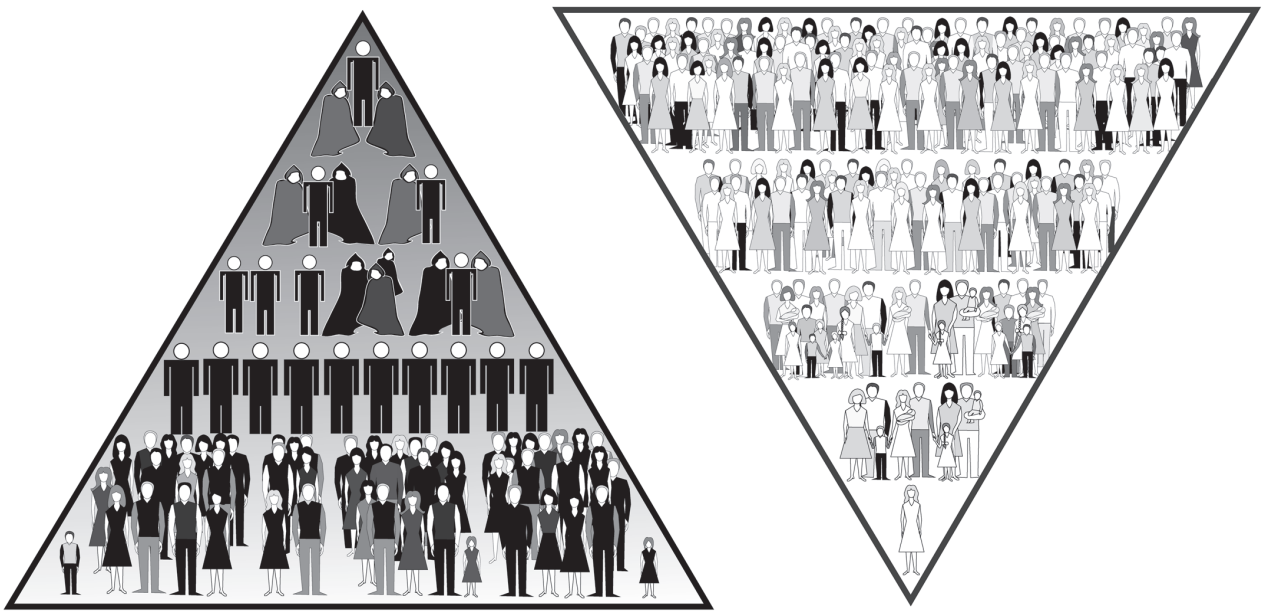

109. ábra. **Az emberi társadalom piramisa:**
háromszög a csúcsával felfelé, a papok és a politikusok népek feletti hatalmának jelképe;
a háromszög csúcsával lefelé, a szabad és egyenlő társadalom szimbóluma, a népek Allatja.

Egy ilyen társadalom létrehozásának fő feltételei a következők:

1) az emberek szellemi és intellektuális műveltségének növelése;
2) az ember szellemi önfejlesztése és aktív részvétele a társadalom életében;
3) a népek önálló egyesülése egy egységes világtársadalomban;
4) a papok és politikusok világhatalma rendszerének megszüntetése;
5) az egyéni tőkésítés szigorú korlátozása;
6) a társadalom irányítása kizárólag a társadalom egészéhez kell, hogy tartozzon;
7) **a legfontosabb a társadalom ideológiai átalakulása, amely elválaszthatatlanul kapcsolódik az erkölcsi értékek és a Szellemi kezdet dominanciájához az emberben és a társadalomban egyaránt.**

Ahogyan minden embernek ellenőriznie kell az Állati kezdettől származó negatív gondolatok megnyilvánulását, úgy a társadalom egészének is ellenőriznie kell saját «nyilvános gondolatait». És mivel ez utóbbiak forrásai elsősorban a tömegmédia minden formája, magának a társadalomnak is ellenőriznie kell azok «tisztaságát».

Vagyis, ki kell alakítani a szellemi és erkölcsi értékek, a tudás, a jóság, a lelkiismeret, a becsület, a méltóság, az emberek közötti barátság, a pozitív, alkotó modellek, a gondolkodásmódok példáit, az egyének és a kollektívák legjobb emberi, mint Személyiség tetteit népszerűsítő kultúrát. Nem szabad propagálni az Állati elméhez kapcsolódó negatívumokat: háború, erőszak, gyilkosság, viszály, gyűlölet, önzés és így tovább. Sőt, magának a társadalomnak kell kezdeményeznie az alkotó ideológia népszerűsítését,

és meg kell akadályoznia minden olyan kísérletet, amely egy destruktív ideológiát próbál ráerőltetni az emberekre. Ezek a feltételek képezik az alapját egy egységes világközösség kialakulásának, amely a fejlődés szellemi vektorával rendelkezik.

Itt fontos megérteni, hogy milyen jelentős szerepet játszik az emberiség életében az a *mesterséges információs mező*, amelyet az emberek maguk hoznak létre, mivel ők maguk az Állati elme Akaratának vagy a Szellemi világ Akaratának közvetítői. Ma már nem titok, hogy a tömegkommunikációs eszközöknek köszönhetően a világban kialakult egy bizonyos *emberi kommunikációs tömeg*, amely számában sokszorosan meghaladja az emberek bármelyik legnagyobb tömeges fizikai összejövetelét. De ebben a *mesterséges információs mezőben* is létrejönnek, terjednek (fertőzés és utánzás útján) és működnek az emberek azonos típusú észlelésének, gondolkodásának, viselkedésének és cselekedeteinek különböző mintái, amelyek ezt a láthatatlan egységes tömeget alkotják. Vagyis, objektíve egymástól független társadalmi csoportokhoz és kultúrákhoz tartozó egyének sokaságának tudata és viselkedése tömegessé válik. A személyfeletti kommunikáció összeköti és összekapcsolja a különböző embereket. Ami azonban figyelemre méltó, hogy a fizikai tömeggel ellentétben, ebben a nagyobb tömegben mindenki egyénileg csatlakozik az általa választott információáramlás-hoz, amely végül egy közös heterogén információs mezőt alkot. Ezeknek az áramlatoknak, mint ezernyi pataknak, saját irányuk, kiterjedésük, fokozódásuk és elmélyülésük van az őket összekötő információs csatorna programjaiban. Az anyagi világon belül csak két, egymással közvetlenül ellentétes irányú információs vektor létezik: az Állati elme Akaratából és a Szellemi világ Akaratából, amelyek mindegyike

saját információs mezőt és ennek megfelelően «kritikus tömeget» alkot. Ez utóbbi, mint az anyagi világ fizikai törvényeinek engedelmeskedő jelenség (csak globális szinten), magában foglalja azt a tömeget, amely az emberi társadalomban egy önfenntartó láncreakció elindításához szükséges, amely kolosszális mennyiségű energiát igényel. Így, amikor *az emberi kommunikációs tömegnek köszönhetően* egyértelmű túlsúlyba kerül a két információs mező egyike (az Állati elme Akaratából vagy a Szellemi világ Akaratából származó) programjainak globális dominanciája, akkor a monád megfordul.

Anasztázia: Vagyis, külsőleg (illuzórikusan) úgy tűnik, mintha az emberek individualizáltságának lehető legmagasabb fokát őriznék meg. És látszólag az emberek szabadon választhatnak az információk befogadásában, például hallgathatnak rádiót, olvashatnak újságokat, magazinokat, nézhetnek különböző csatornákat a tévében (és aztán megbeszélhetik másokkal), vagy különböző üzenetekre, szórakozásra figyelhetnek fel az interneten. De kiderül, hogy a valóságban nincs szabadság mint olyan, és mindez csak az individualizáció illúziója. Valójában, azáltal, hogy az ember választ valamit abból, amit a civilizáció kínál, egy mesterségesen létrehozott információs mezőhöz kapcsolódik, amely, mondhatni, egy sík ponton egy tömeget alkot. Végül is, a legtöbb ember ugyanazokat a csatornákat nézi a tévében, mint ő, ugyanazokat az újságokat olvassa, ugyanazt a rádiót hallgatja, ugyanazokat a weboldalakat látogatja, az interneten és a közösségi hálózatokban kommunikál. És az ilyen tömeg tevékenységének irányultsági fokát folyamatosan figyelemmel kísérik és ellenőrzik a televíziós csatornák azonos nézettségének, a weboldalak legmagasabb látogatottságának, a sajtóban megjelent bizonyos cikkek népszerűségének és így

tovább. De ez a pszichè nagyon is valóságos tömegesítését jelenti, amelyet korábban a sámánok tamburával, a mágusok rituálék segítségével és a hozzájuk hasonló boszorkányok is gyakoroltak a nyilvánosság előtt. Csakhogy, most ugyanazt az ősi mechanizmust, az emberi tudat befolyásolását új eszközök segítségével és globálisabb léptékben hajtják végre.

De az alapelvek ugyanazok. Végül is, először a közönségnek egy bizonyos információkészletet biztosítanak, a tömegek általi észlelésének egységes rendszerét, egységes attitűdöket és értékorientációkat hoznak létre. A modern hírközlő olyan üzeneteket sugároz, amelyek ugyanazt a szuggesztív kábulatot, kritikátlan utánzást és vak engedelmességet, azaz közös érzelmi és pszichológiai állapotot okoznak a közönség számára. Végső soron ez egy meghatározott gondolkodási és viselkedési minta megszervezéséhez vezet, amelyet az adott információ formál *az emberi kommunikációs tömegben*, és annak figyelmét, tehát cselekedeteit is egy előre meghatározott irányba tereli, méghozzá úgy, hogy az egyén, aki e tömeg részét képezi, ezt észre sem veszi.

Rigden: Így van. Ez egy ősidők óta jól ismert hatás az emberi tudatra, de most egy alapvetően új minőségben használják. És globális különbsége az, hogy a mesterséges információs mezőben, amely az Állati elme Akaratát sugározza az emberi közvetítőkön keresztül, a sokféle információval, amely az Állati kezdetet stimulálja egy emberben, az egyénnek valójában nincs választási lehetősége. A Személyiség számára ez zsákutca a szellemi fejlődésben, függetlenül attól, hogy az ember mennyi információt kapott ebből a forrásból. Ugyanis, mindezek az információk arra összpontosítják a figyelmét, hogy meghosszabbítsa az Állati elme életét.

De az emberiségben mesterségesen létrehozott információs mezőben, amely a Szellemi világ Akaratát sugározza emberi közvetítőkön keresztül, az egyénnek megmarad a választási lehetősége. Mert az Igazság befogadásával, annak köszönhetően, hogy az ilyen emberek ugyanezen a mesterséges információs mezőn keresztül tiszta formában reprodukálják, minden ember lehetőséget kap arra, hogy megismerje önmagát, hogy a Szellemi kezdet Megfigyelőjévé váljon. Ez azt jelenti, hogy csatlakozik a *globális információs mezőhöz*, amely lényegét tekintve semmiben sem hasonlítható az emberiség korlátozott, mesterségesen létrehozott, az anyagi világban lévő információs mezőjéhez. És ez azt jelenti, hogy az ember hozzájárul a Személyiségének szellemi növekedéséhez, annak minőségi szellemi átalakulásához egy új Lénnyé. És ez a legfontosabb különbség.

Anasztázia: Nagyon pontosan fogalmazott, ez egy korlátozott, mesterségesen létrehozott információs mező. A tömegmédia (mindenekelőtt a televízió és az internet) révén megteremtenek egy mítoszt, amelyet aktívan támogatnak és ápolnak a tömegtudat számára, amely kialakít egy bizonyos világképet, attitűdöket teremt, és különböző formáiban hozzájárul az információk kölcsönös felerősítéséhez. Ez a mítosz megszilárdítja az egyén elméjében a valós tárgyak közötti, lényegében fiktív ok-okozati összefüggéseket, legendákat szül a múlt és jelen eseményeiről és közéleti szereplőiről, kész formában alkotja vagy jeleníti meg a valósághoz való viszonyulás fiktív modelljét. Ez a töredékes ismeret a világról, de egy ilyen mítosz szép csomagolásában tálalva, a tömegek számára a világ és a történtek átfogó ismeretének illúzióját kelti. A hamis észlelésnek ugyanaz az elve működik náluk, mint a közönségnél egy bűvész előadásán: «Láttam, tehát igaznak kell

lennie». Bár valójában az emberek még csak nem is elemzik a kapott információkat saját maguk, nem vesződnek azzal, hogy megértsék, miért és kinek kell a tömegek figyelmét ezekre az információkra fordítani, a háromdimenziós világ anyagának ilyen szűk spektrumára rögzítve. Valójában, az információk minden külső sokféleségével az embereket leszoktatják az önálló gondolkodásról, és a maguk módján átstrukturálják a közönség észlelését és gondolkodását. Már csak a különböző üzenetek áramlásának klip jellege, ahol a fő cél az emocionális felizgatás, a figyelem felkeltése erre vagy arra az üzenetre.

Rigden: Pontosabban, azt mondanám, hogy a fő cél itt nem az, hogy vonzzák, hanem az, hogy elterelj ék az emberek figyelmét a belső szellemi fejlődésükről. Egyébként, ha megnézzük a mai információk sokféleségét, akkor azok egyetlen anyagi gyökéren és az emberben lévő Állati kezdet vágyainak aktiválásán alapulnak, ahol minden arra épül, hogy a különböző információforrások keresztbefolyása alatt bizonyos emóciókat keltsen és a tömeg bizonyos gondolkodását alakítsa ki.

Anasztázia: Valóban, ha az ember az állati elv hullámhosszán van, akkor nincs választása, mert nem is veszi észre, hogy külső manipuláció tárgya, és a ráerőltetett képeket és gondolatokat saját elképzelésekként fogadja el anélkül, hogy elgondolkodna azok valódi eredetén. De, amikor az ember mint Megfigyelő a Szellemi kezdettől, akkor van mihez viszonyítania, neki valóban van választási lehetősége, megérti, hogy az Állati elme hogyan befolyásolja őt, mi a Szellemi világ, milyen mulandó az élet, és mennyire fontos benne a személyes szellemi önfejlesztés.

Rigden: Igen, ez így van. Sokan sajnos, nem is gondolnak bele, hogy honnan keletkeznek ezek vagy azok a gondolatok, miért fordítanak rájuk figyelmet, és miért tartják életben ezeket vagy azokat a programokat önmagukban. Kinek és miért van szüksége arra, hogy emberek nagy tömege (akik között, mint egy porszem, te is ott vagy) megnézze ezt vagy azt a lenyűgöző cselekményt, filmet, megrázó üzenetet, elolvasson egy emocionálisan rendkívül izgalmas cikket. Az emberek nem gondolkodnak az eredeti forráson, hogy mit hordoz ez az információ és kit szolgál valójában, mi van e mögött a mesterségesen létrehozott információs mező mögött, amelyre az ember figyelmet fordít, értékes életidőt pazarolva rá. Hadd mondjak egy egyszerű példát egy modern átlagcsalád életéből, amely este, egy nehéz munkanap után otthon pihen. Rendszerint mindenki a saját információs szórakozásával van elfoglalva. Néhányan az internetet böngészik, és azokra az üzenetekre, játékokra, szórakozásra figyelnek, amelyek leginkább izgatják és lekötik a figyelmüket. Elég megnézni a hivatalos statisztikákat és a leglátogatottabb oldalak neveit, hogy lássuk, az Állati kezdet mely horgai tartják még mindig az emberek figyelmét, egy bizonyos típusú, sajátos jellemzőkkel bíró tömeget alkotva ezzel. A család más tagjai, például zenét hallgatnak, a dallamnak megfelelő emóciókat élnek át. Mások tévét néznek, együtt éreznek a filmek, műsorok hőseivel, mentálisan részt vesznek a virtuális cselekvésben. A többiek a házimunkával vannak elfoglalva, de gondolataikban pörgetik az információkat is, például az őket pszichológiailag érintő pillanatokról, a nap eseményeiről, a tömegmédiából értesült hírekről vagy az aktuális személyes problémákról.

De abszolút mindegyikük figyelmét maximálisan ugyanúgy leköti a hobbijuk, amelynek valójában anyagi

vektora van, és az Állati elme erőivel áll kapcsolatban. Valójában mindezek a «foglalatosságok» üresek, életidőt romboló információs figyelemelterelések. Az élet pedig, mint a víz a kézben, gyorsan elfogy. Úgy tűnik, hogy az ember nem tett semmi rosszat, de a létezéséből sem származik semmi jó. Az élet a tartalma szerint végső soron üresnek bizonyul, mint a szélben hánykolódó kalász, amelyet a szél ide-oda fújt, végül pedig a gyökerénél rohadt el, anélkül, hogy lelki gyümölcsöt hozott volna. Így van ez itt is, mindenki, mint a kalászok, *el van terelve* a külső információval *a szellemi fejlődésétől.* Az emberek tudata annyira beszűkül, annyira rögzül egy-egy emóciótól, az Állati kezdettől származó gondolatoknál, hogy ezekben a pillanatokban senki sem gondol a szellemire, nem is beszélve arról, hogy komolyan dolgozzon önmagán. Pedig a szellemi fejlődés a legfontosabb dolog minden ember életében, a létezésének értelme.

Az ember emocionálisan empatikus, sok figyelmet szentel egy üres illúziónak, ami nem ad neki semmit, mert nem gazdagítja őt szellemileg. De ez az illúzió felszívja az emóciókat (erőt) az általa kialakított embertömegből. Mindaz, amit az egyén kap, miután expanzívan (kényszeresen, impulzívan, indulatosan, emocionálisan féktelenül) részt vett ebben az illuzórikus reprezentációban a tömegek pszichéje számára, — ez a kiürités, a gondolatok, érzelmek és vágyak felerősödése az Állati kezdettől, tulajdonképpen méreg a Lélek számára. Ily módon, az emberek kialakult tömege, amelyet magával ragad ez vagy az az információs illúzió, amely minden egyes embert egyfajta illuzórikus feledésbe vezet, és figyelmen kívül hagyja a szellemi fejlődésének minden nyomát, láthatatlanul az Állati elme ellenőrzése és irányítása alatt áll. Az emberek nap mint nap öntudatlanul életerejüket adják neki, figyelmüket az

Állati elme információinak szentelve, és ezzel, mint adományozók, folyamatosan táplálják és növelik az Állati elme hatalmát.

De amikor az ember szellemileg felébred, elkezdi fontolóra venni ezeket a számára fontos kérdéseket. Rájön, hogy eddig csupán az Állati kezdet által vezérelt tömeg és információ sokszorosításának alávetett eleme volt. Szellemileg felébredve, önmagán dolgozva az ember valójában meghozza valódi választását. Aktív közvetítőjévé válik a Szellemi világ Akaratának, elősegítve az Igazság terjedését az emberek által mesterségesen létrehozott információs térben. Az igazság olyan erővé válik, amely sokszorosan megsokszorozza lehetőségeit.

Anasztázia: Igen, az Igazság, mint kiderült, magában nagyon egyszerű... Kiderült, hogy az Állati elme ebben a szakaszban aktívan létrehoz egy olyan rendszert, amelynek az elképzelés szerint globálisan le kellene fednie a bolygón élő emberek többségének tudatát.

Rigden: Sajnos, ez igaz. Van egy aktív eszköz, amely magában foglalja az új tömegkommunikáció összes szuperhatását. Ezt az eszközt már a legtöbb ember ismeri ezen a bolygón, mármint az internetet, mint a mai tömegkommunikáció tömeges pszichéjének egyik leghatékonyabb eszközét. Napjainkban a világ különböző országaiban aktívan alkalmazzák az internetet, amely gyorsan felváltja a televíziót. Mindent megtesznek annak érdekében, hogy a különböző népek tömeges hozzáférését valósítsák meg, vagyis hogy minél több embert vonzzanak a világhálóra. Előnye a televízióval, a nyomtatott sajtóval, a rádióval szemben az, hogy az internet egyesíti a tömegkommunikáció mindezen eszközeit, de kevésbé költséges, és így tömegek számára könnyebben hozzáférhető. Megőrzi az egyén individualizáltságának mértékét. De a

lényeg, hogy be van építve egy tendencia az információ reprodukálására és terjesztésére az egész világon a kialakult tömeg, valamint a «véleményvezérek» és az aktív emberek révén. Ebben a globális technológiában azonban rejtőzik az Állati elme *gyenge pontja* is. És ezt az okos embereknek figyelembe kell venniük.

Ha korábban egy ember, aki egy fizikai tömegben volt, és felismerte tetteinek abszurditását, nem sokat tehetett a helyzet megváltoztatásáért, most viszont minden aktív embernek megadatik ez a lehetőség. Másképpen fogalmazva, az internetes technológiáknak köszönhetően már **egyetlen Ember is Harcos a csatamezőn, mert egyedül is eljuttatja a szellemi Igazságot sok emberhez**. Minden ember lehetőséget kap az információ sokszorosítására és gyors továbbítására. Minden ember, aki megkapja ezt az információt, megkapja a jogot, hogy tudatos döntést hozzon: továbbra is az Állati elme romboló Akaratát szolgálja, vagy a Szellemi világ teremtő Akaratát testesíti meg.

Most olyan egyedülálló feltételek jöttek létre, amelyek mellett az emberiség élhet a lehetőséggel, hogy a monádot a civilizáció szellemi fejlődése felé fordítsa. Teljesen új társadalmi világrendet teremthet, az Állati elme emberekre gyakorolt információs befolyásának eszközeit felhasználva, de teljesen ellentétes irányban és céllal az emberiség szellemi-teremtő irányú fejlődésére. Minden egyes ember személyes hozzájárulása a társadalom szellemi és erkölcsi átalakulásának közös ügyéhez nagyon fontos. Elmondható, hogy minden egyes, még a legegyszerűbbnek és «jelentéktelennek» tűnő tett is, amelyet az Igazság terjesztésének céljával teszünk, végül így vagy úgy, de hatással van a társadalom globális helyzetére és formálja annak jövőjét. Ahogy

a tenger sok patakból és folyóból formálódik, úgy a globális teremtő információs mező is sok olyan ember gondolataiból és tetteiből alakul ki, akik felismerték az Igazságot és annak aktív közvetítőivé váltak. Ha az ember, aki mindezen információk birtokában van, terjeszteni akarja azokat, akkor erre van szüksége: *1) az e könyvekben leírt Tudás teljes terjedelmét az emberek rendelkezésére bocsátani, ugyanakkor törekedni kell arra, hogy a lehető legtöbb emberhez eljuttassa azt az egész bolygón; 2) elősegíteni az emberek egyesülésének folyamatait ezen információk alapján, ami elkerülhetetlenül magával vonja a viselkedés, a hozzáállás megváltoztatását, új értékek kialakítását, és a közösség szellemi önnevelését.* Ha ezek a feladatok megvalósulnak, elkerülhetetlenül kialakul egy önellátó világtársadalom, amely képes lesz az önszerveződésre, a fontos kérdések megoldására, a meghozott döntések gyakorlatba ültetésére. Az egyes résztvevők aktív kommunikációja csak erősíteni, támogatni és bővíteni fogja a hatását ennek az információnak, átad egy bizonyos emocionális és pszichológiai tónust a többi embernek, megfertőzi őket egy viselkedési példával, egy közös gondolattal és cselekvéssel. Összességében tehát, nincs semmi bonyolult. A lényeg az, hogy az információkat a legtisztább formában juttassuk el az emberekhez, hogy aktív résztvevői legyünk egy új társadalom kialakulása folyamatának, és hogy folyamatosan dolgozzunk önmagunkon.

Az emberek évszázadok óta álmodoznak egy ilyen társadalomról, meséikben «a Jó Földjének», «a boldogság állapotának», «az arany évezrednek», «az igazságosság világának», «az ezredfordulónak» nevezik, vagyis a jövőnek, amely isteni beavatkozással közelíthető meg, de emberi cselekedetekkel érhető el. Ugyanebben a kereszténységben, például, a «millennium» fogalma az

eszkatológiához tartozik (görög «eschatos» — «utolsó, végső», «logos» — «szó, tanítás»), azaz a világ és az ember végső sorsáról, az emberiségben az állati elme uralmának utolsó szakaszairól szóló vallási tanítás. Az eszkatológia «Krisztusnak a második eljövetel utáni jövőbeli ezeréves uralkodásának — a földre való visszatérésének és a Sátán feletti győzelmének», az Armageddonnak — a jónak a gonosz elleni végső csatájának az idők végén, amelyben *«az egész lakott föld királyai»* vesznek részt, témáit vizsgálja. De ki az, akit e keresztény tanítás kontextusában Sátánnak neveznek? Az anyagi világ Állati elméje.

Elég csak körülnézni, hogy mi történik most: a hatalomért folytatott harc, az Arkhónok bandáinak papi, politikai, gazdasági erőszakja az emberek felett, a piac uralma, a fogyasztói viszonyok, az emberekben tisztán materialista gondolkodás, állati ösztönökön alapuló kapcsolatok kialakulása. Valódi agresszív információs támadás folyik az emberi társadalom ellen az Állati elme oldaláról, tulajdonképpen információs háború. A modern ember egyre gyakrabban az anyag oldalán dönt, gyakorlatilag nem hagyja el az Állati kezdet, a földi én, az egoizmus befolyási övezetét. Ugyanazt a modellt, mint közvetítő, erőlteti másokra, észre sem véve, hogy ő maga is ki van szolgáltatva egy olyan Akaratnak, amely idegen a Szellemi kezdetétől. Ez az a hatalom, a «Sátán álarca», az Állati elme, amely rabszolgasorba taszította az emberiséget, és maszk nélkül garázdálkodik.

De az emberek kezében van a lehetőség, hogy mindent megváltoztassanak! Az emberek isteni beavatkozásra várnak. De ez ugyanolyan, mint az ember és Isten közötti párbeszéd. Ezt csakis az ember saját választása, cselekvése és valódi

szellemi átalakulása révén lehet elérni! A Bibliában Jézusnak ilyen szavai vannak a tanítványaihoz: «Én pedig kérni fogom az Atyát, és más Vigasztalót ad nektek, hogy veletek legyen mindörökké: az igazság Lelkét, akit a világ nem kaphat meg, mert nem látja és nem ismeri Őt...». A Tudás már megadatott az embernek, és csak rajta múlik, hogy mit választ és cselekszik-e! És mindenkinek a cselekedetei által, változik az egész világ társadalma! Ez valóban az utolsó megmaradt esélye minden élő embernek, hogy szellemileg megmentse magát és a civilizációt. Egy ilyen társadalom kiépítése szükségszerű, mert ez az egyetlen modell, amely lehetővé teszi az emberiség számára a túlélést a jövőben. Valójában, nagyon könnyű megépíteni ezt a társadalmat. Az alapok adottak, és nem lesz nehéz az embereknek közösen átgondolni ennek az új modellnek a részleteit. Már most is sok hozzáértő és intelligens ember van, aki valóban képes és akarja megváltoztatni a modern társadalmat, hogy az ne papíron, az Arkhónok szlogenjei alatt, hanem az életben, az emberben lévő Szellemi kezdet dominanciájából kiindulva szabaddá és egyenlővé tegye.

Egy ilyen társadalom felépítése minden egyes ember tettein és személyes döntésén múlik. Az Arkhónok az embereket tétlenségre szoktatták, és arra, hogy passzívan várják, hogy valaki majd jön, dönt és mindent megtesz helyettük. És az ő rendszerükben a «a Szabadság börtönét» egy kanapéra korlátozták, ahol az ember köpködheti a tévét és szidhatja a politikusokat és a papokat, amennyit csak akar, úgysem hallja meg senki. De ezt az erőltetett illúziót könnyű lerombolni minden embernek saját magában. Nem kell tétlenül ülni, hanem át kell alakítani önmagunkat és a társadalmat, a szó teljes értelmében a béke hírvivőjévé kell válni.

Anasztázia: Egy hírnök? Valóban, nagyon pontosan van kimondva. Hiszen a hírnök — eredetileg olyan valaki, aki tudást hoz! És a modern világban a klasszikus tragédia egy aktiv szereplőjének is nevezik, aki a színpadon kívül beszél arról, ami történik. Mindezeket szem előtt tartva a béke hírnöke az, aki tudja és elmagyarázza a történések értelmét mindazoknak, akik a világ színpadán nézik a darabot.

Rigden: Mindannyian, akik a testben vagyunk, részt veszünk az anyag színházában. Az előadás sokkoló, de ugyanakkor tanulságos is. Egyesek az Igazsággal szembesülnek, míg mások elmerülnek a puszta színjátékban. Az egyetlen különbség az, hogy a tudatod melyik oldalon áll ezen az illúziókeltő látványosság helyszínén.

Az Hírnök sokaknak képes közvetíteni az Igazságot: barátoknak, rokonoknak, ismerősöknek és idegeneknek is. Képes arra, hogy vágyat ébresszen bennük, hogy elmondják ezt az Igazságot a környezetüknek, és azok másoknak. És így az üzenet úgy fogja körberepülni a világot, mint sólyom a lendületes repülése során. Magukon az embereken, az egyes hírvivők erőfeszítésein múlik, hogy ez az információ milyen gyorsan fog elterjedni a társadalomban. Minél több ember lesz áthatva az Igazsággal, annál többen lesznek azok, akik a helyi lehetőségeik alapján elkezdik megváltoztatni a világtársadalom helyzetét. Az információ terjesztésére minden lehetséges eszközt felhasználhatunk: a szóbeli tájékoztatást, a tömegmédiát, beleértve a rádiót, a sajtót, a televíziót, és a tömegkommunikáció mai fő eszközét — az internetet. Ha mindenki hozzáteszi a saját kezét, az eszét és szándékainak tisztaságát, akkor a kezdeti információk nagyon gyorsan elterjednek az

egész világon, és rövid időn belül az eszme eléri a többséget. Az igazi erő — többségben van! Amikor az emberek megkapják ezt az információt, mindent meg fognak érteni maguk is, hogyan javíthatják a társadalom életét, valós lehetőségeik alapján, elindul az egyetemes egyesülés hulláma. Tehát, sok múlik egy emberen, a lényeg, hogy ne üljünk és várjuk az Arkhónok kegyeit!

Az ember igazi szellemi oldala a társadalommal kapcsolatban az őszinte szándékban és a társadalom javára való önzetlen cselekvésben nyilvánul meg. E szándékban egyesülve az emberek többet érhetnek el, és megteremthetik a feltételeket egy minőségileg új civilizáció kialakulásához, egy olyan emberiséghez, amelyet az **«ÆllatRa»** *Szó* lényege vezérel.

Ennek a *Szónak* a titkát egykor spirituálisan beavatott emberek őrizték köreikben, akik ellenálltak az Állati elme hatalma minden megnyilvánulásának. Ők voltak a Fény igazi harcosai, az Ősi Tudás őrzői. Hősies küzdelmükért cserébe számukra feltárult az Igazság: «Nincs erő, amely felülmúlja a Szellemit!» Rendelkezve az Ősi Tudással, erővel is rendelkezel. Erővel rendelkezve, a szóval hatsz, ami a dicsőség, a név és a hívószó. A dicsőség a halhatatlanság ragyogásában hirdeti az Igazságot azok számára, akiket megtiszteltetéssel koronáznak meg az Egyetlenhez való közeledésben. A név az Ősi jelet nyilvánítja ki, amely az események megértésének alapja és kulcsa. Az örök hívószó az Eredeti Hang, a Teremtés Hangja. Ő az, amely feltölti a jelet az Allat erejével, és hatalmassá teszi a teremtésben. Mert Allat az Isten Akaratának megnyilvánulása, a mindent átható erő, az Ő Akarata által minden teremtett dolog Ősanyja. Aki méltó rá, az követi a Lélek örök hívását, az Ő győzelmi felkiáltását hirdetve: **«ÆllatRa»**!

Mindenki, aki hallja, az a Meghívott, és együttesen ők az egész világot megváltoztató erő». A teremtő Istentől eredő erő, ez az

«AllatRa»

Ennek a könyvnek nincs pont a végén, mert az utolsó szó az embereké...